

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

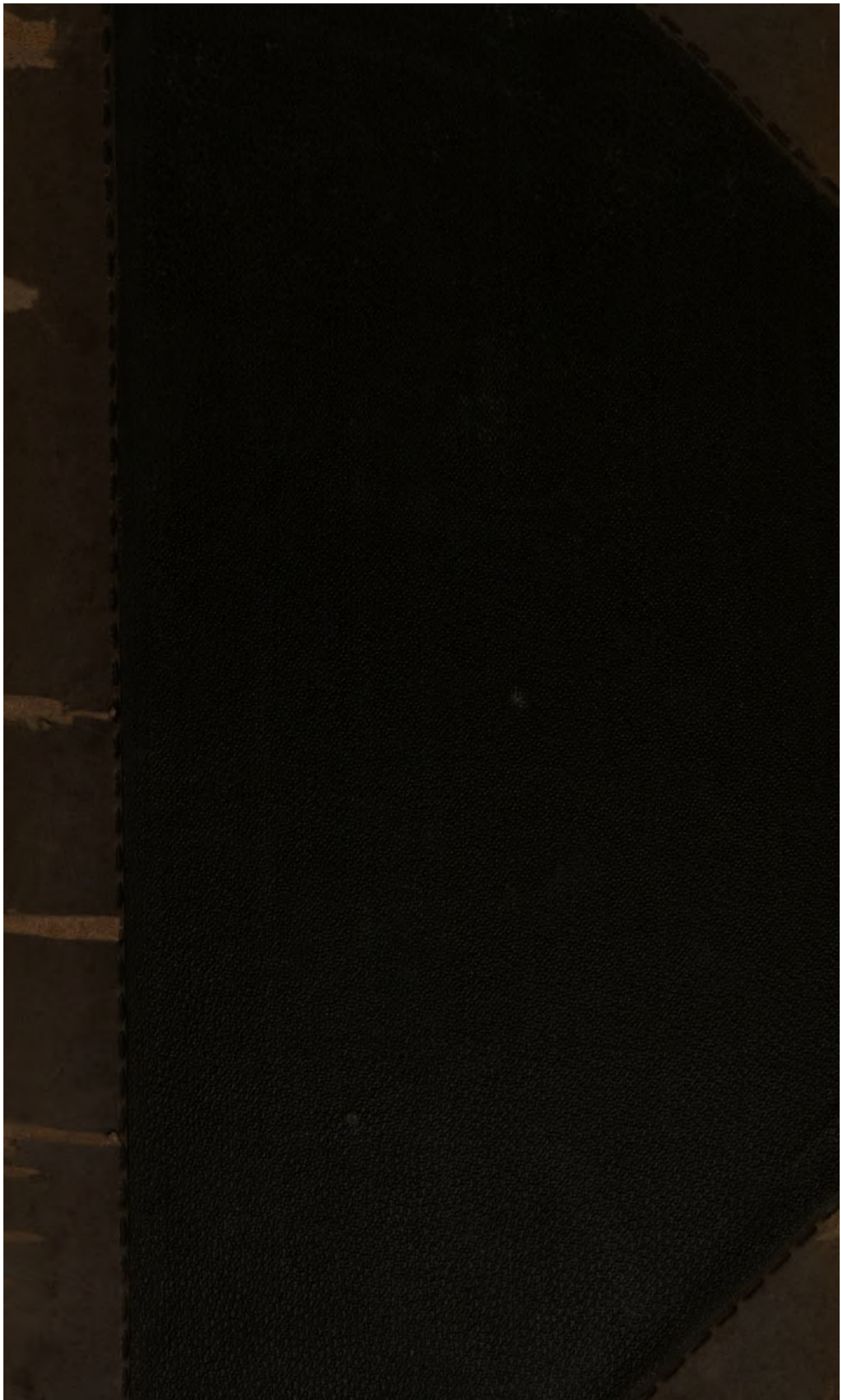
This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

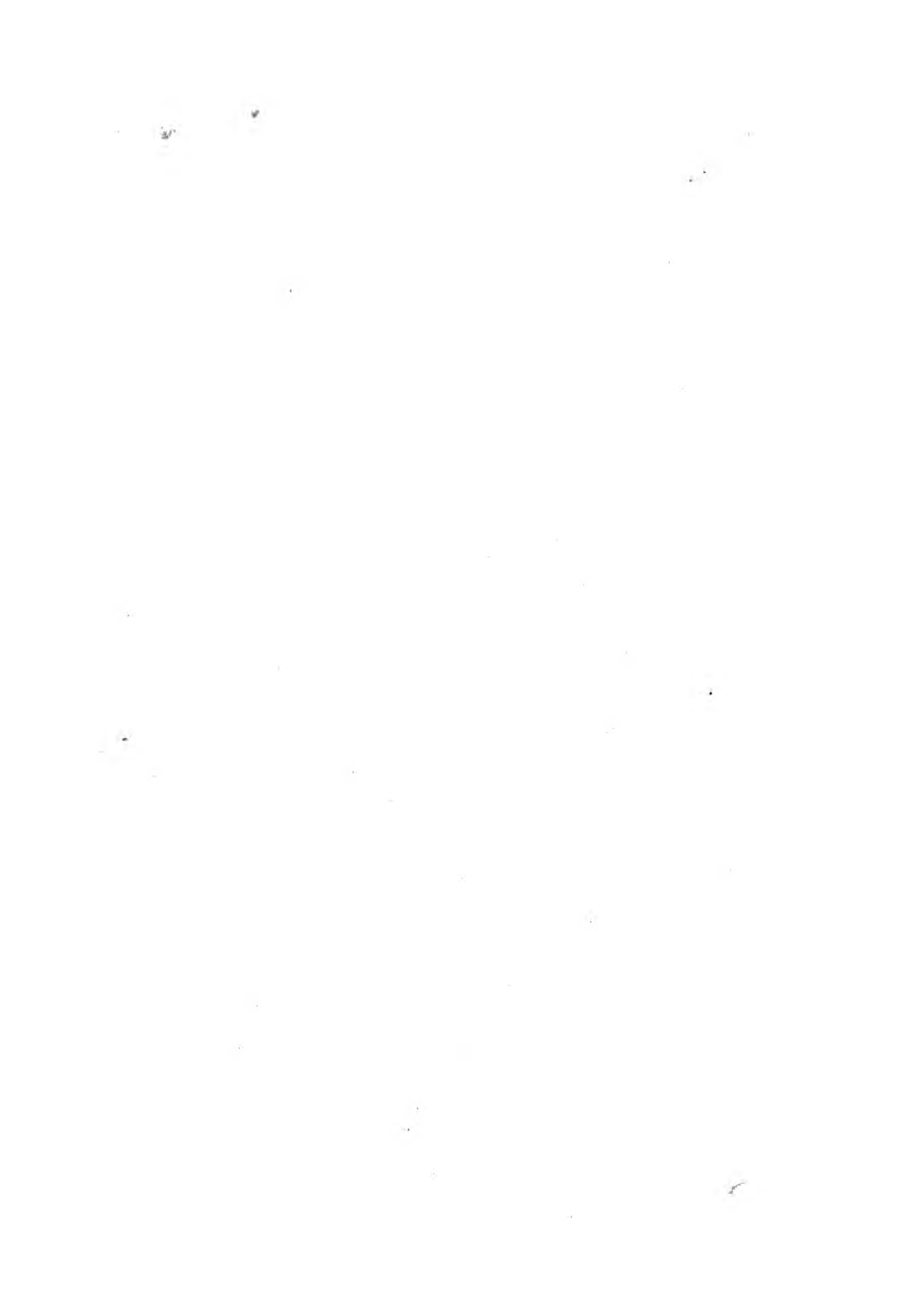
<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

2927.e. 59^a

[Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page]

100M 13

BIBLIOTHECA GRAECA

VIRORUM DOCTORUM OPERA RECOGNITA

ET

COMMENTARIIS INSTRUCTA

CURANTIBUS

FRIDERICO IACOBS

ET

VAL. CHR. FR. ROST.

A.

POETARUM

VOL. XI.

CONTINENS

**EURIPIDIS. MEDEAM, HECUBAM, ANDRO-
MACHEN ET HERACLIDAS.**

ED.

AUG. IUL. EDM. PFLUGK,
GYMNASII GEDANENSIS PROFESSOR.

GOTHAË, MDCCCXL.

SUMPTIBUS FRIDERICAE HENNINGS.

(LONDINI APUD BLACK ET ARMSTRONG.)

EURIPIDIS

4

TRAGŌEDIAE.

RECENSUIT

ET

COMMENTARIIS INSTRUXIT

AUG. IUL. EDM. PFLUGK,

GYMNASII GEDANENSIS PROFESSOR.

VOL. I. SECT. II.

CONTINENS

HECUBAM.

EDITIO ALTERA.

GOTHAЕ, MDCCCXL.

SUMPTIBUS FRIDERICAE HENNINGS.

(LONDINI APUD BLACK ET ARMSTRONG.)

292. e. 39 (1)

1. 2. 3. 4. 5.

ΕΥΡΪΠΙΔΟΥ

Ε Κ Α Β Η.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΠΟΛΥΔΩΡΟΥ ΕΙΔΩΛΟΝ.

ΕΚΑΒΗ.

ΧΟΡΟΣ ΑΙΧΜΑΛΩΤΙΔΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ΤΑΛΘΤΒΙΟΣ.

ΘΕΡΑΠΙΑΝΑ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ΠΟΔΤΜΗΣΤΩΡ ΚΑΙ ΟΙ ΠΑΙΔΕΣ ΑΥΤΟΥ.

E T P I I I Δ O T

E K A B H.

PROEMIUM.

Multae saepe ac graves Criticorum dissensiones de verborum significatione aut de integritate scripturae contentiones fuerunt; sed ubi magis dissideant hominum iudicia et tanquam adversa fronte configant, haud facile reperias, nisi in ea parte interpretationis, quae versatur in disceptandis scriptorum virtutibus ac vitiis exigendisque ad artis praecepta monumentis poetarum. Quo quidem in genere quum ad sensum pleraque, minime illum explicatum et quodam illustratum quasi lumine rationis et scientiae, referantur, neque regula quaedam certa ac stabilis iudicandi possit constitui: perdifficilis est atque ambigua conditio et veri inveniendi et cavendi erroris. Quodsi quis pravas etiam ac praeiudicatas opiniones attulerit, neque, quod faciunt multi eorum, qui antiquorum iudices poetarum esse volunt, aut ipse discedere possit a placitis quibusdam ac decretis illorum, qui quid recte fieret in poesi quid secus disciplinae ratione comprehenderunt, aut discrepare alios patiatur: quid aliud nisi multa eadem de re dici necesse est, quae et pugnent inter se et in eum, de quo fit iudicium, inique dicantur? Id autem quum aliis saepe, tum iis maxime accidisse videtur, qui de tragicis Graecorum poetis scripserunt: in quibus non reperio quem aut admirati magis sint nonnulli propter quandam divinam ingenii et artis praestantiam, aut gravioribus alii criminibus impugnaverint praeter eum, cuius hoc ipso tempore fabulam, non sane optimam, sed aliquanto tamen, si quid video, quam putatur melio-

rem in lucem emittimus: quanquam quum in reprehensoribus poetae quidam nobiles sint et eximii viri, plures esse suspicamur, qui quid peccaverit exprobrare quam quid bene gesserit explorare malint. Ac nobis tametsi neque laudare Hecubam neque reprehendere consilium erat, tamen, quum visum esset de nonnullis rebus, quae ad interpretationem huius fabulae pertinerent neque satis commode in illis annotationis angustiis tractari possent, seorsim dicere, rem haud ingratorum lectoribus nos facturos existimavimus, si eadem opera aliquid simul attulissemus praesidii illis, qui de universa illius tragoediae ratione rectius iudicare vellent.

Argumentum igitur Hecubae depromptum est ex memoria excidii Troiani, unde petitas duas res consociavit poeta, immolationem Polyxenae ad tumulum Achillis, et Polymestoris, Thracum regis, ob interfectum Polydorum, Hecubae filium eundemque ipsius tutelae commissum, vindictam. Ita factum est, ut duplex esset non solum actio, sed locus etiam, ubi res agerentur, Thraciae Chersonesus et Troia. Ac de loco postea videbimus; actiones autem quas dixi duas, nisi egregie fallor, coniungi necesse fuit, aut, si coniungi sine vitio non possent, totum argumentum relinquendum. Sed illa reprehensio tota qualis tandem est? Neque enim, ut opinor, eam vim habet hoc praeceptum, quod excludit eiusmodi varietatem argumenti, ut nulla sit bona fabula, nisi quae simplicem habeat actionem, sed illa vel optima censenda est, qua res diversae ita sunt comprehensae et quodam mixtae quasi temperamento, ut eae ad unum tamen eundemque finem conspirent. Quid est enim, cur desideretur in tragoedia unitas actionis? nisi quod coniunctis quae aut singula aptam tragoediae materiam praebent, aut aliquid saltem haberent, quod longius evagaretur et exuberaret quodammodo, fieri non potest, quin, absoluta una parte et consumptis metus ac miserationis affectibus, ad reliqua minuatur attentio et languescat studium spectandi. Atque in Hecuba quidem tantum abest, ut aliquid abundare videatur, ut, detracta alterutra parte, imperfecta sit haec fabula futura. Sed quo magis quid de illius compositione sentiamus perspiciatur, argumentum ordine explicabimus.

Prologi partes agit simulacrum Polydori, qui, quum esset tertio abhinc die occisus ab hospite opibus ipsius potituro et in mare proiectus, impetrasse se a Diis inferis narrat, ut incideret in manus matris et sepulturae honore afficeretur; venisse autem Hecubam a Troia in Chersonesum, quod erat regnum Polymestoris,

cum exercitu Graecorum, quem constitisse in ora illius terrae, quod visus esset supra tumulum Achilles Polyxenae caedem exostulans, eamque fortissimo quondam heroi datum iri. Inde Hecuba progreditur et dira narrat somnia, ex quibus in maximum de fortuna Polydori et Polyxenae metum inciderit. Ac de filia haud vanam fuisse sollicitudinem statim cognoscitur, choro Troianarum mulierum nuntium afferente decreti quod fecerant Graeci de immolanda Achilli Polyxena. Graves inde Hecubae lamentationes, et evocatur Polyxena, quae, audita re, et ipsa flebiles fundit querelas, magis tamen ut orbam matris senectam quam suam ipsius vicem doleat. Iam vero adest Ulixes, perferendis exercitus mandatis et abducendae virgini delectus, quem Hecuba commemorato vitae servatae beneficio et precibus multis ac miseratione permovere studet, ut neque ipse filiam ex matris amplexu avellat, et Graecis aliam esse victimam Achilli tribuendam persuadeat. Contra illo disserente negari hoc munus fortissimo viro non posse, quum filiam Hecuba, ut suas ipsa preces adiiceret, hortata esset: tanta conspicitur Polyxenae constantia et magnitudo animi, quum sibi quidem mortem tanquam aliquem portum diceret videri, in quem ex gravissima tempestate fortunae confugeret vitaretque omnem illam servitii turpitudinem; matrem autem consolaretur ea ipsa re, quod nihil esset indignum pristina fortuna toleratura, ut, si quis et aetatem illius et pulcritudinem consideraret, non posset non luctu fletuque prosequi abeuntem multisque signis caritatis et doloris matri valedicentem. Post canticum chori, quo quae non erant simili sive beneficio fortunae sive iniuria evasurae mala servitutis mulieres futuram conditionem coniectant, Talthybius advenit peractum sacrificium nuntians tamque admirabilem in ipso mortis discrimine fortitudinem Polyxenae fuisse narrans, ut neque, cui erat illud negotium demandatum, Neoptolemus nisi haesitans et invitatus puellam maioribus paene animi quam corporis virtutibus ornata mactare posset, et qui aderant Graeci milites, ut defunctae honori ne quid deesset, certatim providerent. Magnum ea res afferre matri solatium poterat, quae, collaudata filiae virtute, ut sibi corpus et exsequiarum cura concederetur, petiit. Simul misit ancillam, quae aquam e mari haustam ad lavandum corpus afferret, et ipsa funebrem ornatum paratura discessit.

Hinc altera fabulae pars incipit, quam diximus adeo non excurrere ultra propositum, ut prorsus necessaria sit habenda. Nam finiri fabulam non potuisse quivis sentiat: neque enim mera cala-

mitas, etiamsi quis fortiter eam ac magno animo ferat, apta traegodiae materia est, sed tale debet esse argumentum, quod, quamvis aliqui remaneant aculei luctus et doloris, tamen non frangat animum et exasperet. Quod quidem, si qua alia re, Polyxenae nece fieri necesse erat, nisi aliud adiungeret poeta, quo mitigarentur animi spectatorum et ex illo acerbissimo dolore ad spem rursus et fiduciam convalescerent. Ac ne iusto citius deficeret expectatio, prologo cautum est, ubi quod narraverat Polydorus, apparituum se ancillae, ut persolverentur ipsi suprema, non potuit non sollicitos habere spectatores, qui maerorem Hecubae et vix suffecturam novis malis imbecillitatem aetatis conspexissent. Ac corpus Polydori rediens ancilla simul apportat: quae res quum gravissime omnes perculisset, alium tamen ac plerosque credibile est expectasse eventum habuit. Etenim quem benevolum Hecubae iam in illa de ducum inter se discordiis narratione, quum deliberarent de victima Achilli tribuenda, cognovimus, princeps exercitus Graecorum Agamemno advenit mirans illius in funere curando cunctationem, idque ut acceleraret hortaturus. Quem Hecuba, quum aliquamdiu haesitasset, precibus adiit, ut se in exigendis a Polymestore poenis adiuvaret. Igitur postquam quod voluit impetraverat, acciri cum liberis suis Polymestorem iussit. Cuius hominis fallaciam ac detestabilem auri cupiditatem tam egregie adumbravit poeta, ut augeri iram et ex ultione quae imminet gaudium necesse sit. Atque ingressi remotis satellitibus in tentorium acres continuo audiuntur clamores, unde quod suspicatae fuerant mulieres, ex quibus chorus est compositus, exsequutam esse reginam consilium ulciscendi, mox evolans ipsa confirmat. Inde species miserabilis Polymestoris: aliquando irae, saepius fletus, et auxilii imploratio: tandem accedit Agamemno, coram quo causa disceptatur et cadit iudicio Polymestor.

Hoc fabulae exitu effectum esse arbitramur, ut, si quis antea tot tantisque Priamidarum malis et illo crudelissimo totius stirpis excidio desponderet animum neque optabilem crederet vitae conditionem, si esset sub tanta sive fortunae temeritate sive iniquitate deorum vivendum, idem nunc confirmato animo ne in extremis quidem miseriis desperandum esse neque impune a scelestis hominibus quamvis imbecillos et miseros violari intelligeret. Ac quamquam illius, a qua nomen duxit haec fabula, haud sint tam eximiae partes, eam ut praecipue quis spectandam ab initio censeat: tamen, cognita Polyxenae virtute et perfidia Polymestoris, mirum

quantum in Hecubam et benevolentia augetur et sollicitudo, neque admiratio magis puellae de medio sublatae aut odium hospitis animos exercent, quam matrem lugemus, incredibili quodam malorum omnium concursu oppressam.

Consulto autem praetermissimus adhuc mentionem eorum, quae in ipsa fabulae conclusione damnatus Polymestor et iamiam moriturus vaticinantis in modum de Hecubae in canem conversione et de Agamemnonis nece praedicit. Qua quidem re haud scio an quicquam excogitari potuerit magis accommodatum luctuoso illi ac flebili, quod adamavit Euripides, generi tragoediae. Simili praesagio apud Homerum moribundus Hector mortem praedicit Achilli, victori tum et prospera fortuna utenti, *Il. χ, 355 sqq.*, quem locum tetigit Diodorus Siculus XVIII, 1. his verbis: *Πυθαγόρας ὁ Σάμιος καὶ τινες ἕτεροι τῶν παλαιῶν φυσικῶν ἀπεφήναντο τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων ὑπάρχειν ἀθανάτους, ἀκολούθως δὲ τῷ δόγματι τούτῳ καὶ προγιγνώσκειν αὐτὰς τὰ μέλλοντα καθ' ὃν ἂν καιρὸν ἐν τῇ τελευτῇ τὸν ἀπὸ τοῦ σώματος χωρισμὸν ποιῶνται. Τούτοις δὲ ἔοικε συμφωνεῖν καὶ ὁ ποιητὴς Ὅμηρος, παρεισάγων τὸν Ἑκτορα κατὰ τὸν τῆς τελευτῆς καιρὸν προλέγοντα τῷ Ἀχιλλεῖ τὸν μέλλοντα συντόμως αὐτῷ συνακολουθήσειν θάνατον.* Neque dissimili ratione damnatus capitali iudicio Socrates apud Platonem *Apol. p. 39. B. C*: τὸ δὲ δὴ μετὰ τοῦτο ἐπιθυμῶ ὑμῖν χρησμοφθεῖσαι, ὃ καταψηφισάμενοί μου καὶ γὰρ εἰμι ἤδη ἐνταῦθα, ἐν ᾧ μάλιστα ἄνθρωποι χρησμοφθοῦσιν, ὅταν μέλλωσιν ἀποθανεῖσθαι. Hac igitur opinione nemo non videt quam oportune usus sit Euripides. Etenim qui aut Hecubae in tantis aerumnis aliquam contigisse rem laetiolem gavisi essent, aut regis potentissimi de capite regis et fortunis iudicium meminissent, quanta tandem religione quantoque horrore impletos credimus, si illud tempus cogitarent, quo quae in regiis opibus consenuisset mulier, exhausta omni malorum acerbitate, tandem in turpem bestiam mutaretur, et dux quondam Graeciae ac victor rex miserabili caede ac dolo coniugis perimeretur? Mihi quidem quae tam admirabili metus, admirationis, odii, misericordiae temperamento mixta est fabula aliquanto certe plus habere pretii ac dignitatis videtur, quam essent habitura lamenta quaedam muliercularum; neque si aut ab Aeschyli absit gravitate Euripides, aut illam Sophocleae Musae suavitatem non assequatur, abiiciendus continuo ad illos est, quorum malis coercitam libidinem licentiamque scribendi.

Sed aliquid tamen videtur incommodi attulisse illa duarum actionum coniunctio, ut scenam collocari in Thraciae Chersoneso et in Troade necesse esset. De Chersoneso constat ex v. 33. aliisque huius fabulae locis. In Troade autem fit sacrificium Polyxeniae. Nam quod is qui scripsit argumentum Hecubae, et schol. ad v. 517 ed. Matth. excogitaverunt, ut cenotaphium Achillis in Chersoneso exstructum esse conicerent, ad quod fieret sacrificium, eius rei apud ipsum poetam ne levissimum quidem vestigium est. Neque vero, quod opinabatur Prevostius, tumulum Achillis ex Sigeo in Thraciam transferri licuit. Licuit aliud poetae, ut rediisse Graecos a Chersoneso in Troadem fingeret. Spectatores autem ut lateat ista loci mutatio, duae res faciunt: primum quod sacrum non in scena perficitur, sed narratione tantummodo praeconis cognoscitur; deinde quod diligenter cavet poeta, ne commemorato loco sepulcri ad illam rem qui audiebant animum adicerent. De utraque re monuit Hermannus annot. ad v. 33. Quanquam videor reperisse, ubi illam paene reliquerit cautionem inscius poeta. Nam quae dicentem facit Agamemnonem v. 1111 sqq.:

εἰ δὲ μὴ Φρυγῶν

*πύργους πεσόντας ἤσμεν Ἑλλήνων δορί,
φόβον παρέσχ' ἄν οὐ μέσως ὄδε κτύπος.*

vix poterant apte, nisi in ipso agro Troiano et in vicinia captae urbis, dici. Sed hoc ipsum, credo, efficere voluit, ut haec ne tangeret quidem omnino animos cogitatio, quanto illae regiones intervallo dissitae essent.

Non animadverterunt interpretes aliam difficultatem, quae obicitur comparanti hos versus ex prologo:

*ὁ Πηλέως γὰρ παῖς ὑπὲρ τύμβου φανείς
κατέσχ' Ἀχιλλεύς πᾶν στρατεύμ' Ἑλληνικὸν
πρὸς οἶκον εὐθύνοντας ἐναλίαν πλάτην
αἰτεῖ δ' ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν Πολυξένην
τύμβῳ φίλον πρόσφαγμα καὶ γέρας λαβεῖν.*

cum iis, quos infra Hecuba pronuntiat, v. 94—97:

*ἦλθ' ὑπὲρ ἄκρας τύμβου κορυφᾶς
φάντασμ' Ἀχιλλέως,
ἦται δὲ γέρας τῶν πολυμόχθων
τινὰ Τρωιάδων.*

Utroque loco diversa tradidit: priori, quod communi fama ferebatur, nominatim expetitam ab Achille Polyxenam, ex quo patet, ut hoc obiter moneam, probari non posse coniecturam Porsoni γέρας

λαχεῖν: sorte enim ut certum quoddam munus obtingat, optari potest, non postulari¹⁾; altero loco de Polyxena nihil, sed hoc tantum dicitur, aliquam Troianarum mulierum postulatam. Eandem rem tangit vv. 112—117. et vv. 304, 305, sed ut nihil inde certi colligi possit; in ipsa autem fabula quid sequutus sit Euripides multa sunt quae nos dubitare non patiantur: Hecubae ex somnio sollicitudo, chori de consilio Graecorum narratio, denique illud plenum mutui doloris et lacrimarum matris cum filia colloquium: quae omnia perridicula forent, si, quam sibi victimam deposceret, diserto Achillis indicio constaret. Quid igitur opinamur? An tantulo intervallo oblitum Euripidem quae scripserat in prologo, et improvido excidisse illam discrepantiam? Non puto; sed videndum est, ne gravior sit in istis locis verborum quam rerum dissensio. Etenim nihil postulaverit Achilles disertis quidem verbis, nisi ut aliqua captivarum mulierum ipsi mactaretur, aut ut tumultum suum ne privarent debito munere. Quid igitur impedit, quo minus Polydorum statuamus, interpretatum illius voluntatem, Polyxenam petitam dicere²⁾: id quod Graeci quoque fecerunt, quippe qui de Polyxena statim cogitaverint, credo, quod et desponsa olim Achilli fuisset et esset tanto heroe dignissima? Hecubam autem minime mirum est verborum tantummodo Achillis meminisse neque de filiae nece cogitare, etsi quadam et ipsam suspicione tactam esse apparet. Neque enim solemus admodum acuti esse in iis rebus, quas quam longissime a nobis abesse cupimus.

¹⁾ Diversa ratio est loci Sophoclei, quem attulit Porsonus, Aiac. 825: *αἰτήσομαι δέ σ' οὐ μακρὸν γέρας λαχεῖν*. Aliud est enim, si quid ab hominibus requiras, aliud, si a diis petas. Non igitur audiendi sunt qui eo loco *λαβεῖν* scripserunt. Cetera quae citavit Porsonus exempla non esse ad rem accommodata monitum iam est a Matthiaeo.

²⁾ [Probabilis coniectura; probabilior etiam esset, si Polydori interpretatio contineretur versibus 43, 44, in quibus victima significatur tantum, non diserte editur. Novi qui v. 40. adscriptum suspicetur a lectore, qui haereret in structura verborum: *κατέσχε στράτευμα — γέρας λαβεῖν*. F. I.]

Υ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ.

Μετὰ τὴν Τροίας ἄλωσιν ἄραντες οἱ Ἕλληνες καθω-
 μίσθησαν ἐν τῇ ἀντιπέραν Χερσόνησσι τῆς Θράκης, ἧς
 Πολυμήστω ἤρχεν οὐδὲ καὶ κενοτάφιον ἔχουσαν Ἀχιλ-
 λεῖ ἐν Τροίᾳ ταφέντι. διατρίψαντες δὲ ἐκεῖ ἡμέρας δὴ
 τινάς, ἐφ' ᾧ τὰ αὐτῶν εὖ διαθήσονται, ἐπεὶ ἀναχθήσε-
 σθαι ἔμελλον, φανέν τὸ τοῦ Ἀχιλλέως εἶδωλον ἐπὶ τοῦ
 τάφου ἐπέσχε τοὺς Ἀχαιοὺς τῆς ἀναγωγῆς, αἰτοῦν γέρας
 αὐτῷ δοθῆναι τὴν παῖδα Προιάμου Πολυξένην, τὴν καὶ
 πρότερον κατεγγυηθεῖσαν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ πατρός, δι' ἣν
 καὶ ὑπὸ Πάριδος καὶ Δηϊφόβου τοξευθεὶς ὄλωεν, ὅτε
 τὰς ἐγγύας πρὸς τοῦτον πληροῦν ἔμελλε Προιάμος. Ἕλ-
 ληνες μὲν οὖν, ὧν εὖ ἔπαθον ὑπ' αὐτοῦ μεμνημένοι καὶ
 τιμῶντες τὴν ἀρετὴν τοῦ ἀνδρός, ἐψηφίσαντο σφάξαι
 τὴν Πολυξένην ἐπὶ τῷ τάφῳ τοῦ ἥρωος. ἔπειψαν δὲ
 τὸν Λαέρτου Ὀδυσσεῖα πρὸς τὴν μητέρα αὐτῆς Ἑκάβην,
 ὡς ἂν τὴν τε παρθένον λάβῃ καὶ τῷ ποικίλῳ τῶν λόγων,
 τοιοῦτος γὰρ ἦν ὁ ἀνὴρ, πείσῃ Ἑκάβην μὴ δυσχερῶς
 σχεῖν ἐπὶ τῇ τῆς παιδὸς ἀφαιρέσει. ἔλθων οὖν Ὀδυσ-
 σεὺς τὴν τε κόρην συναιρουμένην εὗρεν αὐτῷ τῆς σπου-
 δῆς καὶ πείθουσαν τὴν μητέρα, ὡς τεθνήξεσθαι μᾶλ-
 λον αὐτῇ προσῆκον ἢ τὸ ζῆν παρ' ἄξιαν. σφραγείσης δὲ
 τῆς παρθένου, Ἑκάβη θεράπαιναν αὐτῆς ἔπειψε παρὰ
 τὰς ἀκτὰς, ἐφ' ᾧ ὕδωρ ἐκεῖθεν κομίσαι πρὸς λουτρον
 Πολυξένης. εὗρε δὲ Πολύδωρον ἐκεῖ κείμενον ἀλου-
 σάν γὰρ ὡς ἔγνω τὴν Τροίαν Πολυμήστω, σφάξας αὐ-
 τὸν ἐβόησεν εἰς τὴν θάλασσαν, ὡς ἂν αὐτὸς ἔχῃ τὸν χου-
 σόν, ὃν πρὸς αὐτὸν μετὰ τοῦ παιδὸς Πολυδώρου πρῶ-
 ην Προιάμος ἔπειψε λάθρα, ἐπειδὴ εἶρα τὸ Ἴλιον πρὸς
 κίνδυνον ἤδη χωροῦν. ἦν δὲ ὁ χουσὸς οὗτος πολὺς
 ἄγαν καὶ ἱκανὸς ὀρθῶσαι καὶ αὐθις τὸ γένος τοῦ Προιά-

μου. ὡς οὖν τοῦτον εὗρεν ἡ δούλη κείμενον ἐπ' ἀκταῖς, ἀνελομένη καὶ τῷ πέπλῳ εἰλίξασα κομίζει πρὸς τὴν Ἑκάβην. καὶ ἡ τὸν τῆς Πολυξένης νεκρὸν, πρὶν ἐκκεκαλύφθαι τοῦτον, εἶναι νομίσασα, ἐπειδὴ ἔγνω Πολύδωρον, ἀθλίως τε ἔσχε καὶ ὅπως ἀμυνεῖται Πολυμήστορα μηχανᾶται τοιόνδε· κοινωσαμένη πρότερον τὴν περὶ τοῦτου γνώμην Ἀγαμέμνονι πέμπει τὴν αὐτῆς δούλην ὡς Πολυμήστορα, αὐτὸν τε καὶ τὰ τέκνα πρὸς ἑαυτὴν μετακαλούμενη περὶ τινος ἀναγκαίου πρὸς αὐτὸν κοινώσασθαι. οὗτος μὲν οὖν ἀγνοῶν, ὅτι Πολύδωρος εὗρηται παρὰ τὰς ἀκτάς, καὶ ἅμα καὶ τισὶν ὑποκλαπείσ μετὰ τῶν παίδων πρὸς αὐτὴν ἀφικνεῖται. Ἑκάβη δὲ πρὸς αὐτὸν τοῦτου χάριν ἔφη κεκληκέναι, ἵνα χουσοῦ θησαυροὺς κεκρυμμένους ὑπ' αὐτῆς ἐν Ἰλίῳ μνηύσῃ. εἰσάγει δὲ καὶ τῆς σκηπῆς ἔνδον εἰποῦσα, ὡς ἂν καὶ ἔτερό' ἄττα αὐτῷ δώσει χρήματα, μεθ' ὧν ἐξῆλθε τῆς Τροίας. ἐκέκρυπτο δὲ εἶσω πλείστος γυναικῶν ὄχλος, σὺν αἷς τοῦτον εἰσελθόντα Ἑκάβη ὀφθαλμῶν τε στερεῖ καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ ἀποσφάττει. δικάσαντος δὲ αὐτοῦς τοῦ Ἀγαμέμνονος ὕστερον, καὶ τοῦ Πολυμήστορος πολλὰ περὶ τῆς σφαγῆς Πολυδώρον διαπλασαμένον, Ἑκάβη περιεγένετο ἐλέγξασα αὐτὸν, ὡς τοῦ χουσοῦ χάριν καὶ οὐχ ὧν προὔτεινε τὸν παῖδα ἀνεῖλε, σύμψηφον σχοῦσα καὶ Ἀγαμέμνονα.

Ἡ μὲν σκηπῆ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν τῇ ἀντιπέτρῳ τῆς Θράκης Χερρόνησον· ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐκ γυναικῶν αἰχμαλωτίδων Τρωάδων συμμαχησοῦσων τῇ Ἑκάβῃ.

Α Λ Λ Ω Σ.

Μετὰ τὴν Ἰλίου πολιορκίαν οἱ μὲν Ἕλληνες εἰς τὴν ἀντιπέτρῳ Τρωάδος Χερρόνησον καθωρμίσθησαν Ἀχιλλεὺς δὲ νυκτὸς ὄραθεις σφαγῆναι ἠξίου μίαν τῶν Πριάμου θυγατέρων. οἱ μὲν οὖν Ἕλληνες τιμῶντες τὸν ἦρωα Πολυξένην ἀποσπάσαντες Ἑκάβης ἐσφαγίασαν· Πολυμήστωρ δὲ ὁ τῶν Θρακῶν βασιλεὺς ἕνα τῶν Πριαμιδῶν Πολύδωρον κατέσφαξεν. εἰλήφει δὲ τοῦτον παρὰ τοῦ Πριάμου ὁ Πολυμήστωρ εἰς παρακαταθήκην μετὰ χρη-

μάτων. ἀλούσης δὲ τῆς πόλεως, κατασχεῖν αὐτοῦ βου-
λόμενος τὸν πλοῦτον φονεῦειν ὤρμησεν, καὶ φιλίας δυσ-
τυχοῦς ὠλιγόρησεν. ἐκριφέντος δὲ τοῦ σώματος εἰς τὴν
θάλασσαν, τὸ κλυδώνιον πρὸς τὰς τῶν αἰχμαλωτίδων
σκηνὰς αὐτὸν ἐξέβαλεν. Ἑκάβη δὲ τὸν νεκρὸν θεασαμένη
ἐπέγνω· κοινωσαμένη δὲ τὴν γνώμην Ἀγαμέμνονι Πολυ-
μήστορα σὺν τοῖς παισὶν αὐτοῦ ὡς ἐαυτὴν μετεπέμψατο,
κρύπτουσα τὸ γεγονός, ὡς θησαυροὺς ἐν Ἰλίῳ μὲνύσει
αὐτῷ· παραγενομένου δὲ τοὺς μὲν υἱοὺς κατέσφαξεν,
αὐτὸν δὲ τῶν ὀφθαλμῶν ἐστέρησεν. ἐπὶ δὲ τῶν Ἑλλή-
νων λέγουσα τὸν κατήγορον ἐνίκησεν· ἐκρίθη γὰρ οὐκ
ἄρχειν ὠμότητος, ἀλλ' ἀμύνασθαι τὸν κατάρξαντα.

ΠΟΛΥΔΩΡΟΥ ΕΙΔΩΛΟΝ.

Ηκω νεκρῶν κενθμῶνα καὶ σκοτόν πύλας
 λιπῶν, ἴν' Αἰδης χωρὶς ᾤκισται θεῶν,
 Πολύδωρος, Ἐκάβης παῖς γεγῶς τῆς Κισσέως,
 Πριάμου τε πατρός, ὃς μ', ἐπεὶ Φρυγῶν πόλιν
 κίνδυνος ἔσχε δορὶ πεσεῖν Ἑλληνικῶν, 5
 δείσας ὑπεξέπεμψε Τρωϊκῆς χθονός
 Πολυμήστορος πρὸς δῶμα, Θρηγκίου ξένου,
 ὃς τὴν ἀρίστην Χερσονησίαν πλάκα
 σπείρει φίλιππον λαὸν εὐθύνων δορὶ.
 πολὺν δὲ σὺν ἐμοὶ χρυσὸν ἐπέμπει λάθρα 10
 πατήρ, ἴν', εἴ ποτ' Ἴλιου τείχη πέσοι,
 τοῖς ζῶσιν εἴη παισὶ μὴ σπάνις βίου.
 νεώτατος δ' ἦν Πριάμιδῶν ὃ καὶ με γῆς
 ὑπεξέπεμψεν οὔτε γὰρ φέρειν ὄπλα
 οὔτ' ἔγγος οἶός τ' ἦν νέω βραχίονι. 15
 ἕως μὲν οὖν γῆς ὄρθ' ἔκειδ' ὀρίσματα,
 πύργοι τ' ἄθραυστοι Τρωϊκῆς ἦσαν χθονός,

V. 2. χωρὶς θεῶν] Ditis οἰκία σμερδαλέ', εὐρώεντα, τὰ τε στυγέουσι θεοὶ περ, Homer. II. v, 65.

v. 3. „Dymantis, non Cisseos, filiam Hecubam facit Homerus II. π, 718. Sed Euripidem sequitur Virgilius Aen. X, 705, Virgilium ceteri poetae Latini.” Porson.

v. 6. ὑπεξέπεμψε] I. e. λάθρα ἐξέπεμψε. Conf. v. 10. 14. Androm. 47: ὃς δ' ἐστὶ παῖς μοι μόνος, ὑπεκπέμπω λάθρα Ἄλλους Eurip. Vol. I. Sect. II.

ἐς οἴκους. Cf. ibid. v. 310. Soph. El. 1350.

v. 11 sq. ἴν' — — εἴη] Particula finalis optativo consociata, praecedente praesente historico, de quo usu vide Gr. nostr. §. 122. annot. 7. V. C. Fr. R.

v. 13. ὃ] I. e. δι' ὃ. Rem, ipsam per se satis levem, sed de qua tamen dubitasset Porsonus, dignam iudicaverunt quam assererent viri doctissimi Iacobsius ad Anthol. Pal. p. 333. Reisigius Enarr. ad Soph. Oed.

Ἐκτωρ τ' ἀδελφὸς οὐμὸς εὐτύχει δορί,
καλῶς παρ' ἀνδρὶ Θρηγί, πατρῷω ξένω,
τροφαῖσιν, ὥς τις πτόρθος, ἠϋξόμην τάλας. 20
ἐπεὶ δὲ Τροία θ' Ἐκτορὸς τ' ἀπόλλυται
ψυχῇ, πατρώα θ' ἐστία κατεσκάφη,
αὐτὸς δὲ βρωμῶ πρὸς θεοδμήτω πίτνει,
σφαγείς Ἀχιλλέως παιδὸς ἐκ μισαιφόνου,
κτείνει με χουβοῦ τὸν ταλαίπωρον χάριν 25
ξένος πατρῷος, καὶ κτανῶν ἐς οἶδμ' ἄλως
μεθ' ἧχ', ἵν' αὐτὸς χουβὸν ἐν δόμοις ἔχη.
κεῖμαι δ' ἐπ' ἀκταῖς, ἄλλοτ' ἐν πόντου σάλω,
πολλοῖς διαύλοις κυμάτων φορούμενος,
ἄκλαυστος, ἄταφος· νῦν δ' ὑπὲρ μητρὸς φίλης 30
Ἐκάβης αἴσω σῶμ' ἐρημώσας ἐμόν,
τριταῖον ἤδη φέγγος αἰωρούμενος,
ὄσονπερ ἐν γῆ τῆδε Χερσονησία
μήτηρ ἐμὴ δύστηνος ἐκ Τροίας πάρα.

Col. p. CLVII. Sic apud Soph. Philoct. 142: τό μοι ἐννεπε, τί σοι χρεῶν ὑπουργεῖν. Cf. Hom. Il. γ, 176. τ, 213. Pind. Ol. VI, 56. Pyth. V, 39. Matth. Gr. §. 477. et Thiersch. Gr. §. 267.

v. 20. „Ex Homericoadumbratum, ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἴσος.” Porson. Il. σ, 56. vid. Bentley. ad Horat. Carm. I, 12, 45. Philostratus Heroic. p. 713: ἀύξηθεῖς τε ῥᾶον ἢ τὰ πρὸς ταῖς πηγαῖς δένδρα, πολὺς μὲν ἐν συμποσίοις ἤδετο, πολὺς δὲ ἐν σπονδαῖς. Cf. Pind. Nem. VIII, 40.

v. 21 sq. ἀπόλλυται — — κατεσκάφη — πίτνει] Saep̄ in narrationibus modo aoristus ponitur, modo praesens, cuius variationis ea est ratio, ut, quae graviora videantur esse aut tanquam vividiora magis percellant narrantis animum, praesenti tempore exprimantur, res secundariae vero ac levioris momenti aoristo. Sic infra v. 266: κείνη γὰρ ὄλεσένυιν ἐς Τροίαν τ' ἄγει. V. C. Fr. R.

v. 23. αὐτὸς] Scil. ὁ πατήρ, quod latet in adiectivo πατρῷα. Exposuit de hoc genere Matth. Gr. §. 435. Alia quaedam hic indicabo: Aesch. Pers. 13. Pind. Nem. VIII, 21. Pausaniae locum X, 23, 5. adscripsi ad Med. 1172. Lucianus Ver. Hist. II, 33: εἰσιόντων δὲ ἐς τὴν πόλιν ἐν δεξιᾷ μὲν ἐστὶ τὸ Νυκτῶον· σέβουσι γὰρ θεῶν ταύτην (scil. τὴν Νύκτα) μάλιστα. Ad rem cf. Virg. Aen. II, 506 sqq.

v. 25. κτείνει — κτανῶν] Phoen. 22: ἔσπειρεν ἡμῖν παῖδα, καὶ σπείρας βρέφος etc. Herc. F. 33: κτείνει Κρέοντα, καὶ κτανῶν ἄρχει χθονός. Neque alieni ab hac ratione Latini scriptores. Vid. Marklandi Explicatt. vett. aliquot auctt. p. 313 ed. Lips.

v. 27. ἴν' — ἔχη] De coniunctivi post praeterita usu tiro nes videant Rostii Gr. §. 122. annot. 4. Matth. §. 518. p. 993. Thiersch. §. 342.

v. 28. Πρὶος ἄλλοτε suppressum est, ut apud Sophoclem Trach. 11. aliisque locis, quos

πάντες δ' Ἀχαιοὶ ναῦς ἔχοντες ἦσυχοι 35
 θάσσοις ἐπ' ἀπταῖς τῆσδε Θρηκίας χθονός·
 ὁ Πηλέως γὰρ παῖς ὑπὲρ τύμβου φανείς
 κατέσχε' Ἀχιλλεύς πᾶν στρατεύμ' Ἑλληνικόν
 πρὸς οἶκον εὐθύνοντας ἐναλίαν πλάτην·
 αἰτεῖ δ' ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν Πολυξένην 40
 τύμβῳ φίλον πρόσφαγμα καὶ γέρας λαβεῖν.
 καὶ τεύξεται τοῦδ', οὐδ' ἀδώρητος φίλων
 ἔσται πρὸς ἀνδρῶν ἢ πεπρωμένη δ' ἄγει
 θανεῖν ἀδελφὴν τῷδ' ἐμὴν ἐν ἡματι.
 δυοῖν δὲ παῖδοιν δύο νεκρῶ κατόψεται 45
 μήτηρ, ἐμοῦ τε τῆς τε δυστήνου κόρης.
 φανήσομαι γὰρ, ὡς τάφου τλήμων τύχῳ,
 δούλης ποδῶν πάροισθεν ἐν κλυδωνίῳ.
 τοὺς γὰρ κάτω σθένοντας ἐξητηδάμην
 τύμβου κυρῆσαι κείς χέρας μητρὸς πεσεῖν. 50
 τοῦμὸν μὲν οὖν ὄσονπερ ἦθελον τυχεῖν

congessit Schaeferus ad L. Bos. p. 753. Ceterum comparari potest Hom. Od. α. 161: ἀνέρος, οὐδ' ἄν ποτε λυγρὸν ὄστέα πύθειται ὄμβρῳ Κεῖμεν' ἐπ' ἠπείρου, ἢ εἰν ἄλλ' κῆμα κυλινδεῖ.

v. 29. διαύλοισ κυμάτων] Reciprocis fluctibus, ut bene interpretatur Schneid. in Lex. De διαύλω, qui habet duplicem stadii mensuram, vid. Spanh. ad Callim. L. P. 23. p. 627. Translate de muliere, quae relicto marito ad parentes revertitur, Anaxandrides apud Stobaeum Floril. Gaisf. Vol. III. p. 57 ed. Lips.: ὁ γὰρ διαύλος ἐστὶν ἀλσὺν ἔχων. [Cf. Matthaei ad Io. Chrysost. Homil. IV. p. 90.]

v. 30. Soph. Antig. 29: ἐὰν δ' ἄκλυστον, ἄταφον, οἰωνοῖς βορᾶν.

v. 31. Notanda solutio primae syllabae in verbo ἀίσσω, quod vulgo ἀίσσω, ἄίσσω pronuntiabant Attici. V. Matth. Gr. §. 50. p. 118.

v. 32. τριταῖον] Pro τρι-

τον. Sic etiam in Hipp. 275: πῶς δ' οὐ, τριταῖαν γ' οὐσ' ἄσιτος ἡμέραν; Vid. Hermann. ad Vig. p. 720, 61.

v. 39. εὐθύνοντας] Referatur ad στρατεύμα, i. e. στρατιώτας. Soph. Phil. 356: καὶ μ' εὐθύς ἐν κύκλῳ στρατὸς Ἐκβάνατα πᾶς ἠσπάξεν' ὀμνύντες βλέπειν Τὸν οὐκ ἔτ' ὄντα ζῶντ' Ἀχιλλέα πάλιν. Cf. Rhés. 44. Matth. Gr. §. 434, 2.

v. 41. τύμβῳ] Dativus commodi, quem dicunt; ut Iph. T. 243: θεῶ φίλον πρόσφαγμα καὶ θυτήριον Ἀρτέμιδι. — γέρας λαβεῖν rectius quam, quod Porsono placebat, λαχεῖν dicitur; quippe non sorti cessit Polyxena, sed ex decreto Achivorum ad tumulum Achillis immolata est. Cf. prooem. p. 13.

v. 45. Singulare quoddam acumen quaerunt Tragici in numerorum aut parium consociatione aut disparium oppositione. Cf. modo huius fabulae v. 120 ss. 896. Orest. 1536. Androm. 516.

v. 51. Ordinem verborum hunc

ἔσται γεραῖα δ' ἐκποδῶν χωρήσομαι
Ἐκάβη· περᾶ γὰρ ἦδ' ὑπὸ σκηνῆς πόδα
Ἀγαμέμνονος φάντασμα δειμαίνουσ' ἐμόν.
φεῦ·

ὦ μῆτερ, ἦτις ἐκ τυραννικῶν δόμων
δούλειον ἦμαρ εἶδες, ὡς πρόσβεις κακῶς,
ὄσονπερ εὖ ποτ'. ἀντισηκῶσας δέ σε
φθείρει θεῶν τις τῆς πάροιδ' εὐπραξίας.

ΕΚΑΒΗ.

ἄγετ', ὦ παῖδες, τὴν γραῦν πρὸ δόμων,

55

v. 60. Aldus et pars codicum τὴν ὁμόδουλον νῦν, unde Porsonus, rectius existimans inter se opponi νῦν et πρόσθε, delecto articulo edidit νῦν ὁμόδουλον, coll. v. 809. Andr. 64. Qui loci eo differunt ab hoc, quod ποτέ et πρόσθε praecedunt, νῦν sequitur, ut ibi quidem omitti νῦν non potuerit, hic facile subaudiatur. Atque abest haec vox a multis codd. Soloecam tamen orationem fieri sublato articulo, quod opinatur Matthiaeus, haud equidem dixerim.

v. 62. Post μου addebatur δέμας, quod, quum versus mensuram excurreret, auctoritate librorum deletum est.

esse existimo: τὸ ἐμόν μὲν οὖν (τὸ) τυχεῖν, ὄσονπερ ἦθελον, ἔσται. Cf. Alc. 1132: ἔχεις γὰρ πᾶν, ὄσονπερ ἦθελεις. Neglecta est autem in verbis ὄσονπερ ἦθελον attractio, qua de re monitum ad Medeam v. 753.

v. 53. ὑπὸ σκηνῆς] Ex tentorio. Praepositionem enim hanc etiam cum verbis motum significantibus coniungi docuit ad h. l. Hermannus. Cf. Matth. Gr. §. 592. p. 1186. Eandem reposui ego infra v. 665. ex librorum vestigiis; in Iph. T. v. 1256. Seidlerus.

v. 55. ἐκ τυραννικῶν δόμων] Post regalis domus splendorem. El. 305: ὑπὸ στέγαισι τε Οἶασι ναίω βασιλικῶν ἐκ δωμαίων. Troad. 494: κἂν πέδω κοιτάς ἔχειν Ῥυσοῖσι νότοις βασιλικῶν ἐκ δεμνίων. Cf. infra v. 915. 1160. Heind. ad Plat. Protogor. §. 4. — Δούλειον ἦμαρ τὴν δουλείαν dixit Homeri exemplo, apud quem est etiam ἐλεύθερον ἦμαρ, νόστιμον ἦμαρ. Vid.

Hemsterh. ad Callim. h. Del. 128. Cf. Nostri Androm. 99. Rhes. 991.

v. 57. ὄσονπερ εὖ ποτ'] Scil. ἐπραξας. Infra v. 519: νῦν τε γὰρ λέγων κακὰ Τέγξω τόδ' ὄμμα, πρὸς τάφω θ', ὅτ' ἄλλυτο, scil. ἔτεγξα. Lysias pro bonis Aristoph. §. 32: πρὸς δὲ τούτοις καὶ πρότερον πρὸς τοὺς συνδίκους καὶ νῦν ἐθέλομεν πίστιν δοῦναι. — Quae sequuntur sic construenda sunt: ἀντισηκῶσας τῆς πάροιδ' εὐπραξίας θεῶν τίς σε φθείρει, id est: vices rependens prioris felicitatis aliquis deorum te pessumdat.

v. 59 sqq. Hecuba, senio miserisque confecta, quum infau-
stis somniis perturbata esset, procedit ope Troianarum mulierum, quae incolumi urbe servae ipsius fuerant. — τὴν ὁμόδουλον. Communis sors benevolentiam simul et miserationem excitat. Androm. 64: ὦ φιλότατη σύνδουλε,

ἄγετ', ὀρθοῦσαι τὴν ὁμόδουλον, 60
 Τρωάδες, ὑμῖν, πρόσθε δ' ἀνάσσαν.
 λάβετε, φέρετε, πέμπετ', ἀείρετέ μου
 γεραιᾶς χειρὸς πρόσλαζύμεναι
 καὶ γὰρ σκολιῶ σκίπωνι χειρὸς 65
 διερειδομένα σπένσω βραδύπουν
 ἦλυσιν ἄρθρων προτιθεῖσα.
 ᾧ στεροπὰ Διός, ᾧ σκοτία νύξ,
 τί ποτ' αἴρομαι ἔννυχος οὕτω

v. 68 sqq. Antistrophicā haec esse, quae sequuntur usque ad v. 99, indicavit Seidlerus apud Hermannum de usu antistr. p. X, estque adeo et responsionis ratio perspicua, et quae mutantur, contra quam fieri solet in revocandis ad antistrophicorum leges Tragicorum carminibus, tum pauca sunt, tum sua se facilitate commendant, ut, nisi visum esset constantius prorsus abstinere ab hoc negotio quam aut attingere quaedam, alia praetermittere, aut metrorum rationi servientem vilipendere auctoritatem librorum MSS.; haud cunctanter recepturus fuerim quam proposuit Seidlerus descriptionem. Cuius haec forma est: *στρ. α'*. vv. 68—72.

σύνδουλος γὰρ εἶ Τῆ πρόσθ' ἀνάσση τῆδε, νῦν δὲ δυστυχεῖ.

v. 62. In primum dimetri anapaestici locum admisit proceleusmaticum, quum numeris, ut in tanto animi motu, liberioribus utatur, qui quidem etiam neglectam caesuram patiuntur, ut mox v. 98. — Deinde iunge γεραιᾶς χειρὸς μου, nam enclitica haud raro praecedit id vocabulum, unde pendet; ut infra v. 277. Hipp. 1154. aliisque locis, quos indicaverunt Matthiaeus ad h. l. et Elmsleius ad Iph. T. 940. — γεραιᾶς mediam syllabam corripit, ut παλαιός El. 497. δελταίος apud Aristoph. Plut. 851. Nub. 1471. cf. Jacobs ad Athen. p. 113. [ad Anth. Pal. p. 263 et 361.] παρῶς v. 82. atque alibi haud raro, etsi hoc quidem expulsum saepe a viris doctis et cum πάτριος commutatum est. Conf. Thiersch. Gr. p. 411. Matth. Gr. p. 75. Boeckh. not. crit. ad Pind. Pyth. VIII, 56. Structuram verborum χειρὸς

πρόσλαζύμεναι illustravit Valkenarius ad Theocr. IV, 35. Cf. infra v. 523. 543. Pind. Pyth. IX, 126: *παρθένον κεδνὰν χειρὸς ἐλών.*

v. 65. σκολιῶ σκίπωνι χειρὸς] *Σκίπων* s. scipio, baculus natura rectus est; igitur quam manum, cui tanquam scipioni ac fulcro inniteretur Hecuba, diceret *σκίπωνα χειρὸς*, ad leniendam metaphorae insolentiam adiecit *σκολιός*. Rationem dicendi aperuit Blomfieldius gloss. ad Aesch. Agam. 81. Cf. etiam Reisingii Enarr. in Soph. Oed. C. p. CXVIII.

v. 66 sq. σπένσω — — προτιθεῖσα] Iunge: *σπένσω προτιθεῖσα βραδύπουν ἦλυσιν ἄρθρων*. In his *βραδύπουν ἦλυσιν ἄρθρων* poetice dictum pro *βραδείαν βάσιν ἄρθρων* vel *ποδῶν*. Sensus: festinabo, quantum licet per pedes senio graves. V. C. Fr. R.

v. 68. *στεροπὰ Διός*] *Lux diei*, ut v. 709: *Διός φάος*.

δειμασι, φάσμασιν; ὦ πότνια χθών, 70
 μελανοπτερύγων μάτερ ὄνειρων,
 ἀποπέμπομαι ἔννυχον ὄψιν,
 ἄν περὶ παιδὸς ἐμοῦ τοῦ σωζομένου κατὰ Θορήκην
 ἀμφὶ Πολυξείνης τε φίλης θυγατρὸς δι' ὄνειρων 75
 φοβερὰν ὄψιν ἔμαθον, ἐδάην.
 ὦ χθόνιοι θεοί, σώσατε παῖδ' ἐμόν,
 ὃς μόνος οἴκων ἄγκυρά τ' ἐμῶν 80

στρ. β'. 73—75. ἀντ. α'. 76—81. στρ. γ'. 82—89. ἀντ. β'. 90—
 92. ἀντ. γ'. 93—99 ed. Barn. Rescripsit autem de coniectura
 v. 69: τί ποτ' ἄρ' αἴρωμαι (cf. Iph. T. 399. Philem. Fragm. inc.
 XXIV. l.); v. 75 sq.: δι' ὄνειρων φοβερὰν ὄψιν ἴδον, ἔμαθον,
 ἐδάην. Libri fere eiusmodi lectionem habent: δι' ὄνειρων εἶδον.
 Εἶδον γὰρ φοβερὰν ὄψιν, ἔμαθον, ἐδάην. Sed alii prius εἶδον,
 alii posterius omittunt; unde utrumque delevit Matthiaeus. De-
 nique v. 93. οἴκρωσ Seidlerus geminavit.

v. 70. ὦ πότνια χθών. Aug. a. ὦ πότνια νύξ. Flor. 21.
 in marg. γρ. νύξ καὶ γῆ pro πότνια χθών. Scilicet eadem res
 illis, qui istas commentis sunt emendationes veteris ac genuinae
 scripturae, offensionem fuit ac Wakefieldio et Porsono, quo-
 rum ille v. 71. transferendum coniecit in superiorem locum, ut
 sequeretur statim post illa ὦ σκοτία νύξ: Porsonus transpo-
 nenda suspicatus est illa hemistichia, ὦ σκοτία νύξ, ὦ πότνια
 χθών. Vulgatam lectionem tuentur Schol. Aristoph. Ran. 1366.
 Eustath. ad Il. β. p. 173, 16. Od. τ. p. 1877, 53. Vide annotationem.

Sophoclis locum, Trach. 99,
 citavit Hermannus, ubi Sol di-
 citur λαμπρᾷ στεροπᾷ φλεγέθων.

v. 70. Noctem Somniorum ma-
 trem prodiderunt Hesiodus
 Theog. 212. et ipse Euripides
 apud Aristoph. Ran. 1366,
 quanquam qui ibi Hecubam Tra-
 gici respici censet Scholiastes
 haud dubie fallitur. Sed Terram
 eorundem parentem dixit prae-
 ter hunc locum etiam in Iph. T.
 1261: νύχια χθών τεκνώσατο
 φάσματ' ὄνειρων. Rationem au-
 tem, cur tantopere non ab aliis
 tantum, sed a semet ipso dissi-
 deat Euripides, duplicem affer-
 re possumus. Χθών enim, ut
 saepe, de locis inferis intelligen-
 dum est. Igitur aut illud sequen-
 tus est, quod tradidit Home-
 rus Od. ω, 12, habitare in il-
 lis locis δῆμον ὄνειρων: aut,
 quum atra ac funesta omnia Or-

cus gignere dicatur (cf. ad Med.
 v. 981.), eodem quae dira atque
 infausta Hecubae portenderant
 somnia edita esse finxit. — με-
 λανοπτερύγων. Infra v. 704:
 φάσμα μελανόπτρον, credo quod
 nocturna quiete visum esset. Ti-
 bull. II, 1, 90: somnia ni-
 gra. Cf. Vossii Epistolas ar-
 gumenti mythologici Vol. II. p.
 35 sq.

v. 72. ἀποπέμπομαι] Ab-
 ominor: quo sensu vulgo
 dicitur ἀποδιοπομπεῖσθαι. V.
 Ruhnken. ad Tim. p. 40. Wyt-
 tenb. ad Plutarchi Mor. p. 73.
 D. T. I. p. 267.

v. 78—80. Sensus est: ser-
 vate filium meum, qui so-
 lus superstes est, idem-
 que tanquam ancora ac
 firmamentum domus me-
 ae est. Obiciat forsitan ali-
 quis non esse solum superstitem

τὴν χιονώδη Θορήκην κατέχει
 ξείνου πατρώου φυλακαῖδιν.
 ἔσται τι νέον·
 ἤξει τι μέλος γοερὸν γοεραῖς.
 οὐ ποτ' ἐμὰ φρήν ὦδ' ἀλίαςτος
 φρίσσει, ταρβεῖ.
 ποῦ ποτε θείαν Ἑλένου ψυχὰν
 ἢ Κασάνδρας ἐσίδω, Τροφάδες,

85

v. 79. Quam receperat Porsonus coniecturam Reiskii, ἄγκυρ' ἄτ' ἐμῶν, quod τε parum eleganter insertum videretur, eam inutilem esse allatis, ubi similiter tertium locum illa particula tenet, exemplis docuerunt Hermannus ad h. l. Elmsleius ad Iph. T. 199. Reisigius Comm. crit. ad Soph. Oed. Col. p. 257. cf. infra v. 426. Quanquam is, quem postremum nominavi, Reisigius sanam esse vulgatam scripturam non putat, sed, inelegantem arbitratus ipsam copulationem notionum per particulam, legi iubet ἄγκυρ' ἔτ' ἐμῶν. Quod equidem facile probarem, si ea res solo elegantiae iudicio contineri videretur. Nunc, ut opinor, aliud dicere voluisse poetam finxit Reisigius, aliud voluit Euripides. Vide annot.

v. 88. Κασάνδραν ex quibusdam MSS. praetulit cum Kingio Porsonus. „Helenum enim, inquit, mortuum fingere in hac fabula videtur Euripides:” quod unde collegerit, iuxta ego ignoro ac Matthiaeus: nisi forte fefellit virum doctissimum v. 79, ubi solum sibi servatum esse Polydorum Hecuba memorat.

Polydorum, sed vivere etiam Helenum, coll. v. 87. Quid igitur facies v. 810, ubi ἄπαιδα se Hecuba dicit, quamvis eodem Heleno ac Cassandra vivis? quid Sophoclis Antig. v. 941, ubi superstite Ismene Antigona chorus τὴν βασιλίδα μούνην λοιπὴν vocat? Nimirum, quae animo dolore perturbato dicuntur, eorum non est tanquam ad amussim veritas exigenda. — De particula τε secundo vocabulo subiecta monitum in annotatione critica et ad Med. v. 752. Ceterum apte comparavit Porsonus Sophoclis locum apud Brunck. Lex. Soph. p. 47: ἀλλ' εἰσὶ μητρὶ παῖδες ἄγκυραι βίον. [Heliodor. IV, 19. p. 169: Χαρίκλεια μοι βίος ἦν — Χαρίκλεια μόνη παραψυχὴ καὶ ὡς εἰπεῖν ἄγκυρα. F. I.]

v. 81. χιονώδη] Androm.

215: ἀμφὶ Θορήκην χιόνι τὴν κατὰ γούτον.

v. 82. πατρώου] Vid. ad v. 62. Hom. Od. α, 175: ἢ καὶ πατρώϊός ἐσσι Ξεῖνος. Il. ζ, 215: ἢ ῥά νύ μοι ξεῖνος πατρώϊός ἐσσι παλαιός.

v. 83. Notanda est syllaba anceps in fine monometri anapaestici, qui est idem sententiae. V. Hermann. Elem. doctr. metr. p. 373.

v. 85. ἀλίαςτος] V. Buttmann. Lexil. I. p. 72 sqq.

v. 87. θείαν] I. e. μαντικήν, divini furoris plenam. V. Heind. ad Plat. Phaedr. §. 22. De eodem Heleno Virgilius Aen. III, 373: atque haec deinde canit divino ex ore sacerdos. Οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος dicitur ab Hom. Il. ζ, 76. Cf. Soph. Philoct. 604.

ὣς μοι κρίνωσιν ὄνειρους;
 εἶδον γὰρ βαλιὰν ἔλαφον λύκον αἴμονι χαλᾷ 90
 σφραζομέναν, ἀπ' ἐμῶν γονάτων σπασθεῖσαν ἀνάγκῃ
 οἰκτρῶς. καὶ τόδε δεῖμά μοι.
 ἦλθ' ὑπὲρ ἄρκας τύμβου κορυφᾶς
 φάντασμά' Ἀχιλέως, 95
 ἦται δὲ γέρας τῶν πολυμόχθων
 τινὰ Τρωιάδων.
 ἀπ' ἐμᾶς οὖν, ἀπ' ἐμᾶς τόδε παιδὸς
 πέμψατε, δαίμονες, ἱκετεύω.

ΧΟΡΟΣ.

Ἐκάβη, σπουδῆ πρός σ' ἐλιάσθη 100
 τὰς δεσποσύνοους σκηρὰς προλιποῦσ',
 ἴν' ἐκληρώθην καὶ προσετάχθην
 δούλη, πόλεως ἀπελευνομένη

v. 112. Libri οἶσθ' ὅτε. Canteri coniecturam οἶσθ' ὅτι, probatam a Musgravio, in textum intulit Brunckius, quem sequuti sunt alii.

v. 118. Vulgo συνέπεσε. Emendavit ex coniectura Musgra-

v. 89. κρίνωσιν] De numero verbi vid. Matth. Gr. §. 304. not. 3.

v. 90. βαλιὰν] Interpretis vicem ipse praestat Euripides Iphig. A. 221 (ubi de Eumeli equis): τοὺς μὲν μέσσοις ζυγίους λευκοστικτῶ τριχὶ βαλιούς. Cf. Etymol. M. c. 186, 26. Versu seq. notandus usus participiorum σφραζομέναν — σπασθεῖσαν: vidi, quum a meis genibus abrepta caederetur. Andocides c. Alcib. §. 21: ὄρωντες Ταυρέαν τοσαῦτα μὲν χρημάτα ἀναλώσαντα προπηλακίζόμενον. Cf. Herc. F. 1326 sq.

v. 96 sq. De hoc loco dictum est in prooemio.

v. 100 sqq. Chorus Troianarum mulierum nuntium affert consilii, quod de Polyxena post maximam principum contentionem ceperint Achivi, et, ut abripiat virginem, affaturum eundem, qui illius decreti auctor suasorque exstiterat, Ulixem.

v. 105. In vocabulo δοριθή-

ρατος abundat, adiectis illis λόγῃς αἰχμῆ, prior compositionis pars: quod genus pleonasmii admodum frequens est apud Tragicos. Noster Bacch. 571: τὸν τὰς εὐδαιμονίας ἄλβοδότην. Phoen. 328: ἀπεπλος φαρῶων, ubi consulendus Valckenaerius, El. 310: ἀνέορτος ἰερῶων. Eiusdem generis similitudinem referunt haec Aeschyli Prom. 791: οὐ γὰρ ἔητόν. ἀνδᾶσθαι τόδε, et quae comparavit Bloomfieldius: poterat meminisse etiam Homer. Odys. δ; 704: ἀμφασίη ἐπέων.

v. 112. Nihil sane, si significandi vim et usum loquendi spectes, a vernacula Graecorum discrepat oratio, quum dicunt οἶσθ' ὅτε, ubi expectabas οἶσθ' ὅτι. Nam quicquid est illud discriminis, quod inter utramque formulam intercedit, id non in re ipsa positum est, sed in cogitandi ratione. Ὅτι simpliciter rem indicat, ὅτε tempus rei, non eius, quae nihil afferat nisi notam quan-

τῆς Ἰλιάδος, λόγχης αἰχμῇ
 δοριθήρατος πρὸς Ἀχαιῶν, 105
 οὐδὲν παθέων ἀποκουφίζουδ',
 ἀλλ' ἀγγελίας βάρος ἀραμένη
 μέγα, σοί τε, γύναι, κήρουξ ἀχέων.
 ἐν γὰρ Ἀχαιῶν πλήρει ξυνόδῳ
 λέγεται δόξαι σὴν παῖδ' Ἀχιλεῖ 110
 σφάγιον θέσθαι τύμβου δ' ἐπιβάς
 οἶσθ' ὅτε χουσέοις ἐφάνη ξὺν ὄπλοις,
 τὰς ποντοπόρους δ' ἔσχε σχεδίας,
 λαίφη προτόνοις ἐπερειδομένας,
 τὰδε θωύσων, 115
 ποῖ δὴ; Δαναοί, τὸν ξυὸν τύμβον
 στέλλεσθ' ἀγέραστον ἀφέντες;
 πολλῆς δ' ἔριδος ξυνέπαισε κλύδων,

vius et Livineius. V. Praef. Dindorfii ad Lips. edit. Soph.
 Oed. T. ex recensione P. Elmsleii p. XXIIX. Addixerunt tres codd.
 Flor. Idem mendum ex loco Anaxilae ap: Athen. XIII. p. 558.
 C. sustulit Casaubonus.

dam temporis, quo respiciendum
 sit aliam simul actam recordanti,
 sed illius, cuius in memoriam
 redeundum est. Atque haud in-
 epte Graeci iudicabant, cui de
 tempore constaret, eum aliquan-
 to etiam accuratius rem tenere,
 quam qui actam tantam memi-
 nisset. Itaque, si vim magis ver-
 borum quam verba ipsa reddere
 velis Latino sermone (potest au-
 tem hoc etiam fieri propter si-
 millimum usum loquendi, v.
 Ramshorn. Gr. Lat. p. 575.
 not.), sed si sententiae potius
 quam verborum interpretationem
 requiras, eiusmodi quid signifi-
 cavit Euripides: meministi Achil-
 lem, qualis fuerit, quidve ege-
 rit, quum supra tumulum appa-
 ruisset. Id praeclare docet lo-
 cus Thucydidi II, 21: με-
 μνημένοι καὶ Πλειστοάνακτα, ὅ-
 τε ἐσβαλὼν τῆς Ἀττικῆς ἐς Ἐ-
 λευσίνα — ἀνεχώρησε πάλιν: ad
 quem locum notavit in Eclogis
 historicis Wyttenbachius p.

366. Alia ad Euripidem indica-
 vit Porsonus. Utriusque co-
 piis usus Matthiaeus Gr. Gr.
 §. 624. de suo penū adiecit non-
 nulla, unde locum primum Xe-
 nophontis Cyrop. I, 6, 8, in
 quo quum coniunctum quodam-
 modo sit utrumque, οἶσθ' ὅτε et
 οἶσθ' ὅτι, facile intelligas vere a
 nobis dictum esse, nullo illa ad
 sensum discrimine usurpari: μέ-
 μνημαι καὶ τοῦτο, ὅτε σοῦ
 λέγοντος συνεδόκει καὶ ἐμοὶ ὑ-
 περμεγέθεις εἶναι ἔργον τὸ κα-
 λῶς ἀρχεῖν.

v. 114. λαίφη προτόνοις
 ἐπερειδομένας] I. e. αἷς si-
 ve ὧν τὰ λαίφη προτόνοις ἐπε-
 ρεῖδεται. Herodotus I, 180:
 τὸ ἄστυ — κατατέμνεται τὰς ὀ-
 δούς ἰθείας, id est αἱ ὀδοὶ τοῦ
 ἄστεος κατατέμνεται ἰθείαι.
 Vid. Matth. Gr. §. 424. 3.

v. 117. ἀγέραστον.] Vox
 Homericā: Il. α, 118: ὄφρα μὴ
 οἶος Ἀργείων ἀγέραστος ἔω.

v. 118. ξυνέπαισε] Intransi-

δόξα δ' ἐχώρει δίχ' ἀν' Ἑλλήνων
στρατὸν αἰχμητήν, τοῖς μὲν διδόναι 120
τύμβῳ σφάγιον, τοῖς δ' οὐχὶ δοκοῦν.
ἦν δὲ τὸ μὲν σὸν σπεύδων ἀγαθὸν
τῆς μαντιπόλου βάρκῃς ἀνέχων
λέκτρ' Ἀγαμέμνων
τὼ Θησείδα δ', ὄζω Ἀθηναίων, 125
δισσῶν μύθων ῥήτορες ἦσαν,
γνώμη δὲ μιᾷ ξυνεχωρείτην
τὸν Ἀχιλλεῖον τύμβον στεφανοῦν
αἵματι χλωροῦ· τὰ δὲ Κασάνδρας
λέκτρ' οὐκ ἐφάτην τῆς Ἀχιλλείας 130
πρόσθεν θήσειν ποτὲ λόγγῃς.
σπουδαὶ δὲ λόγων κατατεινομένων
ἦσαν ἴσαι πως, πρὶν ὁ ποικιλόφρων,
κόπις, ἠδυλόγος, δημοχαριστῆς

tivam habet potestatem, ut simplex παῖω apud Aesch. Prom. 855: *Φοιτεροὶ δὲ λόγοι παίουσ' εἰκῆ Στυγνοῖς πρὸς κύμασιν ἄτης*, et alia inde composita: *εἰσπαίειν* Rhes. 560. Soph. Oed. T. 1252. *ἔπεισπαίειν* Aristoph. Plut. 806. Cf. intpp. ad Greg. Cor. p. 403.

v. 119. δόξα δ' ἐχώρει δίχ'] Id est, ut loquitur Herodotus VI, 109, *ἐγίνοντο δίχα αἰ γνώμαι*. Helen. 767: *ἐς ταῦτ' ὁ κάμοι δόξα μάντεων πέρι χωρεῖ γέροντι*. [Aristaen. I. Ep. VI. p. 17: *δίχα μοι γέρονε τὰ νοήματα*.] Iph. T. 1358: *λόγοι δ' ἐχώρουν*. Fallitur Hermannus ad Vig. §. 211.

v. 121. δοκοῦν] Nominativus absolutus. Cf. v. 506. *συνδοκοῦν* Xenoph. Ephes. III, 2. p. 55, 9. Matth. Gr. §. 564.

v. 122. σπεύδων] ἐπιμελούμενος. Soph. El. 251: *τὸ σὸν σπεύδουσ' ἅμα Καὶ τοῦμὸν αὐτῆς*. Plat. Gorg. p. 455. C: *καὶ ἐμὲ νῦν νόμισον καὶ τὸ σὸν σπεύδειν*. Cf. infra v. 1175. 1201.

v. 123. βάρκῃς] Vatis Cas-

sandrae. Infra v. 676: *τὸ βακχεῖον κάρα τῆς θεοσπιδοῦ Κασάνδρας*. Eadem *Μαινάς*, dicitur El. 1032. Troad. 415. — ἀνέχων, colens, honore extollens. Pind. Pyth. II, 88: *χορὴ δὲ πρὸς θεὸν οὐκ ἐρίζειν, ὅς ἀνέχει ποτὲ μὲν τὰ κείνων, τότε αὐτὸν ἐτέροις ἔδωκεν μέγα κῦδος*. Similimus locus Sophoclis Ai. 211: *λέγ', ἐπεὶ σε λέχος δουριάλωτον Στέγξας ἀνέχει θούριος Αἴας*, de quo mihi quidem subtilius, quam verius disputare videtur Hermannus ad Oed. Col. p. 150.

v. 125. τὼ Θησείδα] Acamas et Demophon, quos, etsi Homero non memoratos, cyclici poetae et tragici celebraverunt. — In verbis ὄζω Ἀθηναίων facile agnoscis Homericae dictionis vestigia.

v. 128. στεφανοῦν] I. q. τιμᾶν. Vid. Wesseling. ad Diod. Sic. T. I. p. 684. Similis usus verbi στέφειν Soph. Antig. 431: *χοαῖσι τρισπόνδοισι τὸν νέκυν στέφει*, et Aiac. v. 93. *στέφανος*, honor, apud Eurip. Herc. F. 1334. — αἵματι χλω-

- Λαιρτιάδης πείθει στρατιάν 135
 μὴ τὸν ἄριστον Δαναῶν πάντων
 δούλων σφαγίων οὔνεκ' ἀπωθεῖν,
 μηδέ τιν' εἰπεῖν παρὰ Περσεφόνη
 σπάντα φθιμένων,
 ὡς ἀχάριστοι Δαναοὶ Δαναοῖς 140
 τοῖς οἰχομένοις ὑπὲρ Ἑλλήνων
 Τροίας πεδίων ἀπέβησαν.
 ἤξει δ' Ὀδυσσεὺς ὅσον οὐκ ἦδη
 πῶλον ἀφέλξων σῶν ἀπὸ μαστῶν 145
 ἔκ τε γεραιᾶς χερὸς ὀρηθῶν.
 ἀλλ' ἴθι ναοὺς, ἴθι πρὸς βωμούς,
 ἴσ' Ἀγαμέμνονος ἰκέτις γονάτων·
 κήρυξε θεοὺς τοὺς τ' οὐρανίδας
 τοὺς θ' ὑπὸ γαῖαν.
 ἦ γὰρ σε λιταὶ διακωλύσουσ' 150

ρῶ. *χλωρὸν αἷμα* ap. Soph. Trach. 1055. Cicero interpretatus est decolorem sanguinem, rectius vivum Hermannus. Conf. infra v. 537. ibique annot.

v. 132. *λόγων κατατεινομένων*] Plato de Rep. II. p. 367. B: ἀλλ' ἐγὼ — σοῦ ἐπιθνῶν ἀκοῦσαι τάναντία ὡς δύναμαι μάλιστα κατατείνας λέγω.

v. 134. *κόπις*] Callidus ac veterator. Musgravius confert Lycophr. 763. 1464. Adde Lucian. Conviv. §. 6. T. III. p. 422. Wyttenb. ad Ecl. hist. p. 425. Citat hunc locum propter vocabulum *κόπις* Etym. M. c. 529, 24. Vulgo eiusmodi hominem *δημοκόπον* dicebant, v. Dorvill. ad Charit. I, 5. p. 58 ed. Amst. Huc respexit etiam Eustathius p. 201, 23 ed. Rom.: *δημοχαριστῆς κατὰ τοὺς τραγικούς Ὀδυσσεύς.*

v. 143. *ὅσον οὐκ ἦδη*] Thucyd. VI, 34: οἱ δὲ ἄνδρες καὶ ἐπέρχονται καὶ ἐν πλῶ ἐν οἷδ' ὅτι ἦδη εἰσὶ καὶ ὅσον οὐπω πά-

ρῆσι. Cf. Nostri Bacch. 1076. Matth. Gr. §. 476. not. 1.

v. 144. *πῶλον*] De Polyxena, ut Androm. 621: *κακῆς γυναικὸς πῶλον*. Hipp. 545. de Iole: *τὰν μὲν Οἰχαλίᾳ πῶλον ἄξυγα λέκτρων*. Similiter *μόσχος* v. 203. 526. Iph. A. 1623.

v. 146. Sollemnis arae et templi in eiusmodi locis coniunctio. Androm. 161: *κοῦδέν σ' ὀνήσει δῶμα Νηρηΐδος τόδε, Οὐ βωμὸς οὐδὲ ναός, ἀλλὰ κατθανεῖ*. Ion. 1275: *ἀλλ' οὔτε βωμὸς οὔτ' Ἀπόλλωνος δόμος Σώσει σ'*. Ceterum a praepositione *πρὸς*, semel posita et alteri e duobus nominibus adiuncta, pendet simul prius substantivum. Helen. 872: *Τροίας δὲ σωθεῖς καπὸ βαρβάρου χθονός*. Vide Herm. ad Vig. p. 854. Matth. Gr. §. 595. 4.

v. 149. *τοὺς θ' ὑπὸ γαῖαν*] Alc. 895: *λύπαί τε φίλων τῶν ὑπὸ γαῖαν*. Aesch. Eum. 950: *πότνι Ἐρινὸς παρὰ τ' ἀθανάτοις τοῖς θ' ὑπὸ γαῖαν*: quos locos indicavit Matthiaeus. Porsonus metri causa contra libros scripsit *γαίας*, quod ne

ὄρφανὸν εἶναι παιδὸς μελέας,
ἧ δει ὅ ἐπιδεινὸν τύμβου προπετῆ
φρονισσομένην αἵματι παρθένου
ἐκ χροσοφόρου
δειρῆς νεσμῶ μελαναυγεί.

ΕΚΑΒΗ.

οἷ γὰ μελέα, τί ποτ' ἀπύσω;
ποῖαν ἀχώ; ποῖον ὄδυρόν;

155

v. 160. Γενεά corr. Hermannus. Vulgo γέννα, quod, quum ultimam syllabam brevem habeat, versum corrumpit: nisi forte eam adhibendam putas excusationem, quae valet in exclamationibus. Cf. Iph. T. 155, ubi similiter correctum est γενεά.

v. 164. ἦσω Ald. rell. ἦσω Flor. 2. 10. 25. Aug. c. Schol. Ars. Gu. Flor. 21. Aug. ap. Herm., quod, etsi agnoscit etiam Etym. M. 467, 5, recte ut grammaticorum commentum explosit. Dindorfius ad Suppl. 699. Veruntamen quum illud etiam obscurum videretur, quo sensu poeta ἦσω dixisset, certatim viri docti hunc locum emendare conati sunt. Musgravius coni. ποῦ δ' ἦσω πόδα; τίς θεῶν etc., quod recepit. Br., πόδα a Musgravio adscivit Hermannus, sed idem servavit ποῦ τις θεῶν. In Elementis autem doctr. metr. p. 738. emendavit: ποῖ δ' ἐσθῶ; eodem sensu, quem vulgatis tribuerat Heathius, coll. Etym. M. p. 483: ἔω, ὁ μέλλων ἔσω ὁ παρακείμενος ἦκα: ὁ παθητικός ἦσαι ὁ ὑπερ-

imitere cavit Seidlerus de Verss. dochm. p. 82.

v. 151. ὄρφανὸν παιδὸς] Structuram usumque vocis haec illustrant exempla: Androm. 308: τεύτων ὄρφανοὶ γέροντες. conf. Pind. Ol. IX, 65. El. 914: ὄρφανὴν φίλου πατρός. Or. 1136: νύμφας τ' ἔθηκαν ὄρφανὰς ξυνάσρων.

v. 154. Apte Forsonus comparavit Hom. Il. β, 872: ὅς καὶ χροσὸν ἔχων πόλεμόνδ' ἔεν, ἠὔτε κόρυνη.

v. 155. Carmen hoc, quod usque ad v. 215. pertinet, ex pluribus constare paribus stropharum et antistropharum, nemo facile rei scenicae peritus dubitet. Illud vero perdifficile dictu est, quid sit, ad coniecturam probabilius, ex his, quae magna cum opinionum varietate de antistrophica huius fabulae partis descriptione disputaverunt viri docti:

nisi quod omnes tanta in addendo, demendo, transponendo licentia utuntur, quantum si quis ad ceteros scriptores attulerit, haud facile temeritatis crimen effugiat. Eo autem magis incerta omnia esse intelligitur, quod qui tractaverunt hoc carmen non solum inter se vehementer dissident, sed secum etiam ipsi pugnant. Etenim, quem principem in hoc genere dicas, Hermannus quum tres propbsuerit constituendi carminis rationes, primum in editione huius fabulae, deinde in diss. de usu antistr. p. X, denique in Elem. doctr. metr. p. 738 sq., eae omnes valde inter se dissimiles sunt. Diversam rationem etiam Seidlerus iniiit in libro de Verss. dochm. p. 294 sqq., postremo Reisigius in Coniect. I. p. 286 sqq. Quid quaeris? sextam quandam formam ipse concinnaveram, eam-

Δειλαία δειλαίου γήρως,
 δουλείας τᾶς οὐ τλατᾶς,
 τᾶς οὐ φερτᾶς ὦμοι μοι.
 τίς ἀμύνει μοι; ποία γενεά,
 ποία δὲ πόλις; 160
 φροῦδος πρέσβυς, φροῦδοι παῖδες.
 ποίαν, ἢ ταύταν ἢ κείναν,
 στείχω; ποῖ δ' ἦσω; ποῦ τις θεῶν
 ἢ δαίμων ἔστ' ἐπαρωγός; 165

συντελικὸς ἦσμεν· τὸ τρίτον ἦστο καὶ καθῆστο. ἢ ἀπὸ τοῦ ἔημι
 ὁ μέλλων ἦσω. Quamquam ἦσω qui ea notione dixerit, ne ipsi
 quidem, opinor, grammatici veteres commemorare possint. Longe
 aliam rationem ingressus est Porsonus, qui quidem in loco
 Dionysii Hal. de comp. verb. p. 220 ed. Schaeff. huiusmodi le-
 ctionis sibi visus est vestigia deprehendisse: Ποίαν, ἢ ταύταν ἢ
 κείναν, Στείχω; ποίαν δὴθ' ὀρμάσω; Ποῦ μοι τις θεῶν ἢ δαί-
 μων ἔστιν ἀρωγός; Postremo Reisigius haec verba στείχω;
 ποῖ δ' delevit, coniungens ποίαν ἢ ταύταν ἢ κείναν ἦσω;

v. 165. ἔστ' ἐπαρωγός; Verbum substantivum haud pauci
 codices omittunt, in iisque illi, qui δαίμωνων praebent, de quo
 dictum in annotatione. ἔστ' utrum rectius absit necne, iudicari
 non potest, nisi de stropharum ratione certius constiterit. Her-
 manno autem iudice Euripides, si posuit hoc verbum, elegantius
 scripturus fuerat ἔστιν ἀρωγός.

que, ut mihi quidem videbatur,
 satis probabilem, antequam hoc
 genus critices ab huius editionis
 consilio alienum iudicassem. Ne-
 que vero, quod fecit Matthi-
 aeus in commentariis criticis,
 ut singulas virorum doctorum
 coniecturas commemoraret, idem
 mihi faciendum videbatur, quan-
 doquidem, id quod maxime ex-
 petimus, iudicari quum de uni-
 versa descriptionis ratione, tum
 de singulis correctionibus, nisi
 speciem ipsam ac figuram carmi-
 nis ob oculos positam habeas,
 haud facile potest. Longe enim
 maxima pars earum emendatio-
 num, quae a metrorum ratione
 profectae sunt, ita comparata est;
 ut, quum neque a libris MSS.
 auctoritatem, neque ex senten-
 tiarum conditione necessitatem
 habeant, tamen ipsa concinnita-
 tis contemplatione se commen-
 dare debeant: quae res quam vim

habeat, non obscurum est ei, qui
 veterum poetarum in hoc genera
 diligentiam cognovit. Itaque sa-
 tis habemus indicasse libros,
 quos adeat lector talium rerum
 studiosus. Codicum tamen le-
 ctiones, si quae memorabiles vi-
 derentur, et coniecturas virorum
 doctorum eas, quae non ad so-
 lam numerorum restitutionem
 pertinerent, diligenter enotavi-
 mus. Tironum causa monendum
 est primum numerum esse ana-
 paesticum, non eius generis, quod
 legitimum vocant, sed liberio-
 rem; admixti sunt autem aliquot
 versus dactylici et dochmiaci.

v. 162. φροῦδος] Occi-
 dit. Troad. 40: φροῦδος δὲ
 Πρίαμος καὶ τέκνα. Eadem vis
 verborum οἴχεσθαι, βεβηκέναι.
 De ellipsi verbi εἶναι cf. Matth.
 Gr. §. 306.

v. 164. ποῖ δ' ἦσω;] Se-
 quor Seidlerum, qui supplet

ὦ κακ' ἐνεγκοῦσαι Τροάδες, ὦ
 κακ' ἐνεγκοῦσαι
 πῆματ', ἀπωλέσατ', ὠλέσατ'· οὐκέτι μοι βίος
 ἀγαστὸς ἐν φάει.
 ὦ τλάμων, ἄγηθαί μοι, 170
 πούς, ἄγηθαί τᾷ γράϊα
 πρὸς τάνδ' αὐλάν· ὦ τέκνον, ὦ παῖ
 δυστανοτάτας ματέρος, ἔξελθ',
 ἔξελθ' οἴκων· αἶε ματέρος
 αὐδάν, ὦ τέκνον, ὡς εἰδῆς 175
 οἶαν οἶαν
 αἴτω φάμαν περὶ σᾶς ψυχᾶς.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ.

ἰώ,
 μᾶτερ, μᾶτερ, τί βοᾶς; τί νέον
 καρούξασ' οἴκων μ', ὡστ' ὄρνιν,
 θάμβει τῷδ' ἐξέπταξας; 180
 ΕΚΑΒΗ.

ἰώ μοι, τέκνον.

v. 181. ἰώ μοι, τέκνον. Sic Flor. 33. Vulgo ᾧ μοι, τέκνον. Alii codd. οἷμοι, τέκνον, vel ᾧμοι μοι, τέκνον.

v. 183. Aliquot codd. ψυχᾶς πέρι, quod ex v. 177. vel 197. illatum videtur Porsono.

ἐμαντόν, coll. Lobeckii annotatione ad Soph. Aiac. p. 258 sq., ubi de intransitiva potestate verborum ab ἰέναι compositorum agitur. — Mox peius est, quod nonnulli codd. exhibent, δαιμόνων. Exquisitoris structurae exemplum suppeditat Electr. v. 1233: ἀλλ' οἶδε δόμων ὑπὲρ ἀκροτάτων Φαίνουσί τινες δαίμονες ἢ θεῶν Τῶν οὐρανίων.

v. 166. κακ' ἐνεγκοῦσαι] Malorum nuntiae: quo sensu satis frequens verbum φέρειν, ut in Phoen. 1079: ὦ φίλτατ', ἤπου ξυμφορὰν ἤκεις φέρων;

v. 172. Ridet hunc locum Aristoph. Nub. 1161, ubi filium Strepsiades compellat his verbis: ὦ τέκνον, ὦ παῖ, Ἐξελθ' οἴκων, αἶε σοῦ πατρὸς.

v. 179. ὡστ' ὄρνιν] Animal pavore conspicuum. Herc. F. 974: ἄλλος δὲ βωμόν, ὄρνις ὡς, ἐπτηξ' ὑπο. Cycl. 407: ἄλλοι δ' ὅπως ὄρνιθες ἐν μυχοῖς πέτρας Πτήξαντες εἶχον. Iungenda autem οἴκων μ' ἐξέπτηξας. Ἐκπτήσσειν active dixit praeunte Homero Il. ξ, 40. Ceterum structura similis Ion. 635: οὐδέ μ' ἐξέπληξ' ὁδοῦ Πονηρὸς οὐδεῖς.

v. 182. φοροίμιά μοι κακὰ] Usitata haec formula, ubi quis ex alterius initio orationis mala nuntiaturum suspicatur. Troad. 707: τί δ' ἔστιν, ὡς μοι φοροίμων ἄρχει κακῶν; cf. Phoen. 1346. Hipp. 568. Dorvill. ad Charit. p. 443.

v. 184. Hom. Il. α, 363: ἐξ-αὐδά, μὴ κενῶθε νόφ, ἴνα εἶδο-

ΠΟΛΥΞΕΝΗ.

τί με δυσφημεῖς; φοιμίά μοι κακά.

ΕΚΑΒΗ.

αἰᾶ, σᾶς ψυχᾶς.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ.

ἔξανύδα, μὴ κρύψῃς δαρόν.

δειμαίνω, δειμαίνω, μᾶτερ,

τί ποτ' ἀναστένεις;

185

ΕΚΑΒΗ.

[ω̄] τέκνον, τέκνον μελέας ματρός.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ.

τί τόδ' ἀγγέλλεις;

ΕΚΑΒΗ.

σφάξαι σ' Ἀργείων κοινὰ

ἔυντείνει πρὸς τύμβον γνώμα

Πηλείδα, γέννα.

190

ΠΟΛΥΞΕΝΗ.

οἴμοι, μᾶτερ, πῶς φθέγγει

v. 187. ω̄ uncis inclusum est auctore Hermannō.

v. 189—190. κοινὰ — γνώμα P. Vict. Havn. Florr. κοι-
νᾶ — γνώμα Ald. Brub. Herv. 1. 2.

μεν ἄμφω. Μοχ δειμαίνω, τί ποτ' ἀναστένεις brevius dictum, quum sensus sit: metuo, dum dubito, quid tandem ingemiscas. Explicuit hanc rationem, non neglecto hoc loco, Lobeckius ad Sophoclea illa Ai. 793: ὥστε μ' ὠδίνειν, τί φῆς.

v. 189—191. Iam olim dubitatum est de lectione et structura huius loci: ac quum γέννα non videretur ita nude positum compellationi Polyxenae inseruire posse, revocavit nuper Seidlerus editionum veterum scripturam κοινᾶ γνώμα, coniunxitque Πηλείδα γέννα, i. e. Neoptolemus. Non nego carere nos posse genitivo ad illa πρὸς τύμβον: cuius enim ad tumulum immolanda sit Polyxena, ex eius

nomine, quem caedem exsequiturum dicit, facile perspicitur. Illud vere permirum videatur necesse est, unde de Neoptolemo compererit Hecuba, nisi si hoc dicas, iam ante classis in Chersonesum adventum, quum de postulatis Achillis ageretur, neminem esse magis idoneum iudicatum, qui sacrum perficeret, Neoptolemo: postea rem dilatam. Hoc igitur qui probat, per melicet amplectatur alteram lectionem κοινᾶ γνώμα. Nam illud non afferam, quod monet Seidlerus, videri Euripidem non tam Polyxenam respicere quam spectatores, quibus ea res pluribus iam esset enarrata. Ceterum eadem est difficultas in alia quadam ratione, quae in Scholiis

ἀμέγαρτα κακῶν; μάνυσόν μοι,
μάνυσον, μάτερ.

ΕΚΑΒΗ.

αὐδῶ, παῖ, δυσφήμους φάμας 195
ἀγγέλλουσ' Ἀργείων δόξαι.
ψήφῳ τᾶς βᾶς περί μοι ψυχᾶς.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ.

ὦ δεινὰ παθοῦσ', ὦ παντλάμων,
ὦ δυστάνου μάτερ βιοτᾶς,
οἴαν οἴαν αὖ σοι λῶβαν 200
ἐχθίσταν ἀρρήτην τ'
ὥρσέν τις δαίμων;
οὐκέτι σοι παῖς ἄδ', οὐκέτι δὴ
γῆρα δειλαία δειλαίῳ
ξυνδουλεύσω.
σκήμνον γάρ μ' ὥστ' οὐρειθρέπταν,

v. 194. Vulgo μάνυσόν μοι, μάτερ. Pronomen, omissum a Vit. Flor. 10., deleuit Hermannus. Retinuit Reisigius, in antistrophico autem v. 191. scripsit Πηλείδα μοι γένηα, simul compositurus illas turbas, quas de hoc loco moverunt interpretes. Vide annotationem nostram ad v. 189.

v. 201. ἐχθίσταν omisit Aug. a. neque agnoscit Schol. II-

prodata est, quum scribitur γένηα, hoc ordine verborum: κοινὰ γνώμα Ἀργείων ξυντείνει γένηα Πηλείδα σφάξαι σε πρὸς τυμβόν. Interim codicum lectionem non mutavi, quum, possitne γένηα pro vocativo haberi necne, certe dubitari queat.

v. 193. ἀμέγαρτα κακῶν;] Soph. Oed. Col. 1238: κακὰ κακῶν. Cf. Matth. Gr. §. 442. 1. De voc. ἀμέγαρτος disputavit Buttmanus Lexil. I. p. 258 sqq. Ceterum non possum, quin commemorem hoc loco satis speciosam coniecturam Reisigii, viri ingeniosi, in Coniect. I. p. 288 sq. Is stropharum, quas descripsit, quartam orditur v. 182, cui quo melius responderet antistropha, primum vv. 195—197. et 189—191. suas invicem sedes permutare iussit; deinde v. 188.

reiecit ad finem strophæ, sed adauctum hoc modo: τί τόδ' ἀγγέλλεις μοι; μάτερ; qui autem eo loco vulgo legebatur v. 186; τί ποτ' ἀναστένεις; transposuit in eum locum, unde alterum expulerat (v. 188.). Comprehenditur igitur strophæ δ'. vv. 182—185. 188. antistr. δ'. vv. 187. 186. 195—197. stroph. ε'. vv. 192—194. antistr. ε'. 189—191. Qua de re quæ disputavit, eo videntur minus negligenda, quod etiam ex sententiarum nexu petiit argumenta, quibus et narrationis in vulgato versuum ordine perversitatem argueret et transponendi necessitatem demonstraret. Absurdum enim videtur Hecubam, quum vv. 189—191. verbis satis perspicuis Polyxenæ consilium Argivorum declarasset, iterum sciscitanti filiae tantum non

μόσχον δειλαία δειλαίαν 205

εἰσόψει χειρὸς ἀναρπαστῶν

σᾶς ἄπο, λαιμότομόν θ' Ἄϊδα

γᾶς ὑποπεμπομένην σκότον, ἔνθα νεκρῶν μετὰ
τάλαινα κείσομαι. 210

σὲ μὲν, ᾧ μᾶτερ δύστανε βίου,

κλαίω πανοδύροισι θρήνοις

τὸν ἐμὸν δὲ βίον, λῶβαν λύμαν τ',

οὐ μετακλαίωμαι. ἀλλὰ θανεῖν μοι
ξυντυχία κρείσσων ἐκύρησεν. 215

ΧΟΡΟΣ.

καὶ μὴν Ὀδυσσεὺς ἔρχεται σπουδῇ ποδός,

Ἐκάβη, νέον τι πρὸς σὲ σημανῶν ἔπος.

Ο Α Γ Σ Σ Ε Υ Σ.

γύναι, δοκῶ μὲν σ' εἰδέναι γνώμην στρατοῦ

ψηφόν τε τὴν κρανθεῖσαν· ἀλλ' ὅμως φράσω.

lud simul vocabulum et, quod voc. ἀρόγηται subiectum est, τε delevit Kingius. Deinde ante Personum scribebatur ὄρεσε.

v. 210. Vulgo ἀ τάλαινα. Articulum deleverunt Seidlerus et Hermannus in Elem. doct. metr.

v. 211. Vulgo καὶ σὲ μὲν, μᾶτερ δύστανε. Codd. nonnulli δυστάνον βίου, unde illud, quod reposui, effecit Hermannus.

v. 212. Blomfieldus ad Aesch. Pers. 935. malit πανοδύροισι.

griphos et aenigmata reddere ac tanquam de re obscura et incerta loqui. Huic, igitur perversitati transpositione medetur vir doctissimus: mihi hac quidem de causa nihil temere novandum esse constat. Ipsa enim illa extremorum verborum obscuritas vel maxime apta videtur matri, quae, quum et suo ipsius dolore oppressa, et filiae acriter instantis precibus victa nuntium caedis sibi eripi passa esset, tanta rei atrocitate commota videri debet, mox ut verbis uteretur minus definitis, ac, si verum dicere volumus, ita loqueretur, ut cautam decebat in re nuntiorum fide accepta. Neque illud mirum videri potest, quod Polyxena priorem matris orationem, claram ac disertam, non percipere videtur; post, in-

Eurip. Vol. I. Sect. II.

tellecta re, querelas fundit. Scilicet tam illud inopinatum tamque crudele fuit consilium, ut repetita demum narratione ad credendum adduceretur et magnitudinem periculi ex ipsa illa haesitatione coniectaret.

v. 202. παῖς ἄδ'] I. e. ἐγώ. V. Schaefer. Melet. crit. p. 114.

v. 206. ἀναρπαστῶν] E tua manu raptam ac de medio sublata. Soph. El. 848: ὅς γὰρ ἔτ' ἦν, φροῦδος ἀναρπασθεῖς. Cf. Doryill. ad Charit. p. 416.

v. 210. κείσομαι] Eximie hoc verbum de mortuis ponitur. Soph. Antig. 76: ἐκεῖ γὰρ ἀεὶ κείσομαι. Eurip. Phoen. 1282: θανούσι δ' αὐτοῖς συνθανούσα κείσομαι, Suppl. 1063: πόσει γὰρ συνθανούσα κείσομαι.

v. 219. κρανθεῖσαν] Troad.

ἔδοξ' Ἀχαιοῖς παῖδα σὴν Πολυξένην 220
 σφάξαι πρὸς ὀρθὸν χῶμ' Ἀχιλλείου τάφου.
 ἡμᾶς δὲ πομπὸς καὶ κοιμητήρας κόρης
 τάσσουσιν εἶναι θύματος δ' ἐπιστάτης
 ἱερεὺς τ' ἐπέστη τοῦδε παῖς Ἀχιλλέως.
 οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον; μήτ' ἀποσπασθῆς βία 225
 μήτ' ἐς χερῶν ἄμιλλαν ἐξέλθης ἐμοί.
 γίγνωσκε δ' ἄλκην καὶ παρουσίαν κακῶν
 τῶν ὄων. σοφὸν τοι κἂν κακοῖς ἂ δεῖ φρονεῖν.

E K A B H.

αἰαῖ παρέστηχ', ὡς ἔοικ', ἄγων μέγας,
 πλήρης στεναγμῶν, οὐδὲ δακρύων κενός. 230
 κἀγὼ γὰρ οὐκ ἔθνησκον οὐ μ' ἐχοῖν θανεῖν,

v. 231. L. Dindorfius conii. κἀγωγ' ἄρ': quod nemo esset, cui se aequipararet Hecuba. Est vero. Quanquam ne tum quidem, si reprehendi posset vulgatum κἀγώ, probarem equidem coniecturam Dindorfii, quum in eiusmodi sententia, qualem ille requirit, pronomen abesse, certe quidem eius vim non augeri oportuerit.

779: ὄθι σοι Πνεῦμα μεθεῖναι ψῆφος ἐγκρανθή. Androm. 1271: πάσιν γὰρ ἀνθρώποισιν ἦδε πρὸς θεῶν Ψῆφος κέκρανται, κατθανεῖν ὀφείλεται.

v. 223. Iunge: θύματος δὲ τοῦδε ἐπιστάτης etc.

v. 225. οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον;] Scisne igitur quid facere te velim? Originem huius dictionis explicuit Hermannus ad Vig. p. 740. ex traiectione verborum, quorum hic ordo esse debuerat: δρᾶσον οἶσθ' ὄ; Exempla vide collecta ab Elmsl. ad Soph. Oed. T. 543. — ἀποσπασθῆς, ἀφαιρεθῆς. Sophocli. Oed. Col. 866; ὄς μ', ὦ κἀκίστε, ψιλὸν ὄμμ' ἀποσπάσας Πρὸς ὄμμασιν τοῖς πρόσθεν ἐξοίχει βία. Cf. Troad. 613. Xenoph. Eph. I, 11. p. 20, 14.

v. 227. γίγνωσκε δ' ἄλκην] Considera, quid virium habeas, id est, reputa omni te destitutam praesidio. Androm. 126: γυνῶθι τύχαν, λόγισαι τὸ παρὸν κακόν.

v. 228. σοφὸν τοι] „Particulam τοι in gnominis amant Tra-

gici." Porson. Vid. Heind. Plat. Protag. p. 597.

v. 231. Ea longe miserrima est conditio, si, cui opitulari et velis et debeas, ei propter tua ipsius mala prodesse nequeas. Ac talis est Hecubae fortuna, quae, quum filiam in vitae discrimen adductam periculo liberare cupiat, tot tantisque se et ipsam miseriis urgeri sentit, ut, quomodo illam ereptura sit, haud facile intelligi possit. Sensus igitur est: Grave instat certamen, quod ego, quae sola Polyxenae salutis spes relinquebatur, et ipsa misera sum.

v. 238. τοῦ χρόνου γὰρ οὐ φθονῶ] Hoc vult, si quid ex mora solatii percipere possit Hecuba, id se lubentem illi concedere: decretum Argivorum, vereri, ut labefactare queat. De constructione verbi φθονεῖν cf. Xen. Conviv. I, 12: ἀλλὰ μέντοι, ὦ ἄνδρες, αἰσχρὸν στέγης γε φθονῆσαι. Plat. Protag. p. 327. A. al.

v. 239—241. Auctor narrationis de Ulixee speculatoris habitu

οὐδ' ὤλεσέν με Ζεύς, τρέφει δ', ὅπως ὄρω
κακῶν κάκ' ἄλλα μείζον' ἢ τάλαιν' ἐγώ.
εἰ δ' ἔστι τοῖς δούλοισι τοὺς ἐλευθέρους
μὴ λυπρὰ μηδὲ καρδίας δηγήρια
ἔξιτορήσαι, σοὶ μὲν εἰρηθεῖναι χρεῶν,
ἡμᾶς δ' ἀκούσαι τοὺς ἐρωτῶντας τάδε.

235

Ο Δ Υ Σ Σ Ε Υ Σ.

ἔξεστ', ἐρώτα· τοῦ χρόνου γὰρ οὐ φθονῶ.

Ε Κ Α Β Η.

οἶδθ', ἠνίκ' ἦλθες Ἴλιον κατάσκοπος,
δυσχλαινία τ' ἄμορφος, ὀμμάτων τ' ἄπο
φόνου σταλαγμοὶ σὴν κατέσταζον γένυν;

240

v. 240, 241. Musgr. conii. δόλον σταλαγμοί, Porsonus φόβου σταλαγμοί. Hermannus, interpretationem amplexus Iacob-
s ii, tamen, quod sanguinis guttae ex capite, non ex oculis, destil-
lare dicendae fuerint, hoc modo correctum edidit hunc versum: ὀμ-
μάτων θ' ὑπὸ φόνου σταλαγμοὶ σὴν κατέσταζον γένυν, i. e. ὀμμά-
των σταλαγμοὶ ὑπὸ φόνου (i. q. μετὰ φόνου) σὴν κατέσταζον γένυν.

Troiam ingresso est Homerus
Odys. δ, 242 sqq. cf. Lycophr.
779 sqq. Vers. 240 sq. scribi po-
terat: ὀμμάτων τ' ἄπο φόνου
σταλαγμοῖς σὴν καταστάζων γέ-
νυν (cf. W y t t e n b. ad Plutarch.
T. I. p. 336.), idque ad gramma-
ticam rationem paullo accuratius:
nunc, quod alibi etiam fieri
observatum est ad Med. v. 11,
intulit verbum finitum, ususque
simul est alia constructione ver-
bi καταστάζειν, qua referretur
ad σταλαγμοί. Sed hoc levius,
nec monuissem, nisi cavendum
videretur, ne quem in partes tra-
heret Porsonus, prius τε si
cui displiceret, legi posse existi-
mans δυσχλαινίαις ἄμορφος. Il-
lud haud exiguas interpretum tur-
bas excitavit, quaenam esset his
verbis, ὀμμάτων τ' ἄπο — γέ-
νυν, sententia subiecta. Ac ple-
rique corruptum locum indicave-
runt: quorum coniecturae expo-
sitaе sunt in Var. Lect. Est ve-
ro, me iudice, sanissimus et cum
Iacob-
sio explicandus de cor-
poris laceratione, qua, ne agno-
sceretur, usus tum erat Ulixes.

De Furiis Aeschylus Choeph.
1045: κάξ ὀμμάτων στάζουσιν
αἷμα δυσφιλές. Sed hoc loco
ὀμμάτων ἄπο minus urgendum,
neque ipsi magis oculi, quam τὰ
ὑπώπια intelligenda. Egregie in
hanc rem facit Iphig. T. 1373:
ἐφεύγομεν πρὸς κρημνόν, οἱ μὲν
ἐν κάρα Κάθαιμ' ἔχοντες τραύ-
μαθ', οἱ δ' ἐν ὀμμασιν. Is, cre-
do, habitus atque ea deformitas
oris verberibus caesi decent ho-
minem infimae sortis, cuius tum
falsam speciem πολύτλας ille in-
duerat. Sed haec hactenus. Com-
memoranda est enim interpreta-
tio Schol., quam nuper exorna-
vit Boissonadius, cui assen-
titur Matthiaeus. Τὰ δά-
κρυα, inquit, ἀ τότε ὁ Ὀδυσ-
σεὺς ἐδάκρυε φωραθείς, φόνου
δάκρυα ἦν· ἔκλαιε γάρ, ἐπειδὴ
τὸν περὶ ψυχῆς ἔτρεχεν· ὅθεν
καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ αἱ μᾶτινα
δάκρυά φαμεν, ἥγουν φονικά.
Proverbialem loquutionem αἰ-
ματι κλαίειν commemorant Pho-
tius Epist. 138. Apostol. Adag.
I, 85. Bekker. Anecd. Gr. I. p.
356, 13. Cf. Bast. ad Greg. Co-

Ο Δ Υ Σ Σ Ε Υ Σ .

οἶδ' οὐ γὰρ ἄκρας καρδίας ἔψανσέ μου.

E K A B H.

ἔγνω δέ σ' Ἑλένη, καὶ μόνη κατεῖπ' ἐμοί;

Ο Δ Υ Σ Σ Ε Υ Σ .

μεμνήμεθ' ἐς κίνδυνον ἔλθόντες, μέγαν.

E K A B H.

ἦψα δὲ γονάτων τῶν ἐμῶν ταπεινὸς ὢν;

245

Ο Δ Υ Σ Σ Ε Υ Σ .

ὥστ' ἐνθανεῖν γε σοῖς πέπλοισι χεῖρ' ἐμήν.

E K A B H.

τί δῆτ' ἔλεξας δοῦλος ὢν ἐμὸς τότε;

Ο Δ Υ Σ Σ Ε Υ Σ .

πολλῶν λόγων εὐρήμαθ', ὥστε μὴ θανεῖν.

E K A B H.

ἔσωσα δῆτά σ' ἐξέπεμψά τε χθονός;

Ο Δ Υ Σ Σ Ε Υ Σ .

ὥστ' εἰσορᾶν γε φέγγος ἡλίου τόδε.

250

E K A B H.

οὔκουν κακύνει τοῖσδε τοῖς βουλευμάσιν,

ὃς ἐξ ἐμοῦ μὲν ἔπαθες οἷα φῆς παθεῖν,

δραῖς δ' οὐδὲν ἡμᾶς εὖ, κακῶς δ' ὅσον δύνῃ;

v. 247—250. Verum horum versuum ordinem e cod. Viteb., cui suffragari etiam Gu. et Havn. monuit Matth., restituit Hermannus. Aldus eos hoc ordine ediderat: 249, 50, 47, 48.

v. 265. *χεῖρ'*, quod coniecerat Elmsleius ad Heracl. 959, ex cod. Flor. 10. reposuit Matthiaeus. Vulgo *χερή*.

rinth. p. 583. Ego tamen dubito, an formula ex quotidiano sermonis usu repetita a Tragicorum oratione aliena sit.

v. 242. Memini me id fecisse, quo ne deprehensus morte ausum luerem: neque enim mediocriter haec res me sollicitum habebat. De formula *ψαθεῖν καρδίας* cf. ad Med. 55.

v. 245. *ταπεινός* de supplice, ut Or. 1410: *ὄμμα-δακρύοις πεφουρμένοι ταπεινοὶ ἔξοντο*. Androm. 165: *πιῆξαι ταπεινήν προςπεσεῖν τ' ἐμὸν γόνυ*.

v. 246. *ὥστ' ἐνθανεῖν γε*] Particula *γέ* et hoc loco et saepe in responsionibus ita ponitur, ut

et confirmet quod alter dixerat, et novum quid ac saepe maius adiungi indicet. Cf. v. 250. Or. 1122. Phoen. 1353. Plura suppeditant Elmsleius ad Iph. T. 934. et Fritzschi Quaes. Lucian. p. 119 sq. Manus autem dicitur *ἐνθανεῖν πέπλοις*, quippe tam firmiter inhaerens, ut obri-guisse videatur. Magis proprie, sed accommodate tamen ad perspicendum verbi usum, Achilles Tatius III, 7. p. 64, 27: *καὶ ἐοίκασιν ἀποδνήσκειν οἱ δάκτυλοι*.

v. 253. *ὅσον δύνῃ*;] „Magis Attica forma *δύνα*.” Porsen. Igitur pro indicativo ha-

- ἀχάριστον ὑμῶν σπέρι', ὅσοι δημηγόρους
 ζηλοῦτε τιμᾶς· μηδὲ γιγνώσκοισθέ μοι, 255
 οἳ τοὺς φίλους βλάπτοντες οὐ φροντίζετε,
 ἦν τοῖσι πολλοῖς πρὸς χάριν λέγητέ τι.
 ἀτὰρ τί δὴ σόφισμα τοῦθ' ἠγνούμενοι
 ἐς τήνδε παῖδα ψῆφον ὄρισαν φόνου;
 πότερα τὸ χροῖν σφ' ἐπήγαγ' ἀνθρωποσφαγεῖν 260
 πρὸς τύμβον, ἔνθα βουθυτεῖν μᾶλλον πρόπει;
 ἢ τοὺς κτανόντας ἀνταποκτεῖναι θέλων
 ἐς τήνδ' Ἀχιλλεὺς ἐνδίκως τείνει φόνον;
 ἀλλ' οὐδὲν αὐτὸν ἦδε γ' εἴργασται κακόν.
 Ἑλένην νιν αἰτεῖν χροῖν τάφῳ προσφάγματα· 265
 κείνη γὰρ ὤλεσέν νιν ἐς Τροίαν τ' ἄγει.
 εἰ δ' αἰχμάλωτον χροῖν τιν' ἔκκριτον θανεῖν
 κάλλει θ' ὑπερφέρουσαν, οὐχ ἡμῶν τόδε·
 ἢ Τυνδαρις γὰρ εἶδος εὐπρεπεστάτη,
 ἀδικουῖσά θ' ἡμῶν οὐδὲν ἦσβον εὐρέθη. 270
 τῷ μὲν δικαίῳ τόνδ' ἀμιλλῶμαι λόγον·
 ἃ δ' ἀντιδοῦναι δεῖ σ', ἀπαιτούσης ἐμοῦ,
 ἄκουσον. ἦψω τῆς ἐμῆς, ὡς φῆς, χερὸς
 καὶ τῆς γεραιᾶς προσπίτνων παρῆϊδος·
 ἀνθάπτομαί σου τῶνδε τῶν αὐτῶν ἐγώ, 275

v. 269. εὐπρεπεστάτη. Brunckius et Wakefieldius malint ἐκπρεπεστάτη, sine causa: quanquam haec vocabula saepe a librariis permutari constat. Vid. Valcken. ad Phoen. 171. Blomf. ad Aesch. Pers. 189.

buit: esse autem subiunctivum recte monuerunt Lobeckius ad Phryn. p. 359. et Hermannus ad Soph. Philoct. 798. Sequentia tetigit de abusu eloquentiae in Attica republica disputans Valckenaerius in Diatrib. p. 255. C.

v. 260. τὸ χροῖν, pro χροῖναι, agnoscit et notat Eustathius ad Odys. K. p. 1647, 37. Pl. I. p. 751, 54.

v. 265. προσφάγματα] Notabilis Graecorum consuetudo appositionem ad nomen singularis numeri accommodatam plurali numero proferendi. Orest. 1053: καὶ μνημα δέξαιθ' ἓν, κέ-

δρου τεχνάσματα, ubi v. Porsonus. Cf. Matth. Gr. §. 431.

v. 268. ὑπερφέρουσαν] Xenoph. de rep. Lac. XV, 3: μήτε δεῖσθαι τῶν μετρίων, μήτε πλούτῳ ὑπερφέρειν. Cf. ibid. XV, 8. Thucyd. I, 81. Porson. ad h. l.

v. 271. τῷ — — λόγον] I. e. τήνδε τὴν ἀμιλλαν λόγον ἀμιλλῶμαι τῷ δικαίῳ, cum iure pugno his verbis (gegen das Recht trete ich mit diesen Worten in die Schranken), i. e. his rationibus quod vobis vindicatis ius revincam. Cf. Eur. Hipp. 971: τί ταῦτα σοῖς ἀμιλλῶμαι λόγοις; V. C. Fr. R.

χάριν τ' ἀπαιτῶ τὴν τόθ', ἱκετεύω τέ σε,
 μή μου τὸ τέκνον ἐκ χειρῶν ἀποσπάσῃς,
 μηδὲ κτάνητε. τῶν τεθνηκότων ἄλλῃς
 ταύτῃ γέγηθα κάπιλήθομαι κακῶν
 ἢδ' ἀντὶ πολλῶν ἐστὶ μοι παραψυχή, 280
 πόλις, τιθήνη, βάκτρον, ἡγεμῶν ὁδοῦ.
 οὐ τοὺς κρατοῦντας χρῆ κρατεῖν ἢ μὴ χροῶν,
 οὐδ' εὐτυχοῦντας εὖ δοκεῖν πράσσειν αἰεὶ.
 κἀγὼ γὰρ ἦν ποτ', ἀλλὰ νῦν οὐκ εἴμ' ἔτι,
 τὸν πάντα δ' ὄλβον ἦμαρ ἐν μ' ἀφείλετο. 285

v. 283. *πράττειν* multi MSS. *πράσσειν* unus Flor. cf. Porson. ad Hecub. 8. Vulgo *πράξειν*.

v. 293. *λέγη* libri omnes cum Gellio N. A. XI, 4. et Stobaeo Floril. Vol. II. p. 215. Sed maximo editorum Euripidis plausu et consensu Mureti (Opp. T. III. p. 593.) et Wassii (in Misc. Obs. II. p. 93.) coniectura *λέγῃς* comprobata atque in ordinem recepta est: nisi quod nuper vulgatae patrocinium suscepit, qui unus sententiam perspexit, Matthiaeus. Quanquam vellem virum praestantissimum aliis usum argumentis, quibus genuinam esse librorum scripturam et ea ratione interpretandam, quam indicavit, fidem faceret. Nam quod ait, ita saepe a Graecis scriptoribus diversa cum eodem nomine verba coniungi, ut eos sensum magis quam verba ipsa spectasse perspicuum sit, id, tametsi verissime monuit, tamen nisi cuiusque loci naturam consideres, quid est, quod tam inepte dicatur, quin hac ratione defendi possit? Neque vero, quum duplex sit

v. 278. *μηδὲ κτάνητε*] Recte ad pluralem transiit: nam ὁ ἀποσπάσων unus est Ulixes, οἱ ἀποκτενοῦντες omnes Graeci, quorum consensu caedes decreta erat.

v. 281. Colorem duxisse videtur ex Hom. Iliad. ζ, 429: "Ἐκτορ, ἀτὰρ σύ μοι ἔσσι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ, Ἥδὲ κασίγνητος, σὺ δέ μοι θαλερὸς παρακοίτης. Cf. Xenoph. Anab. I, 3, 6. Andocid. de myst. §. 140. Simillimum Euripidis locum apud Alexandrum Rhetorem p. 578, 2. Ald. laudavit Porsonus: ἀλλ' ἦδε μ' ἐξέσωσεν ἦδε μοι τροφός, Μήτηρ, ἀδελφή, δμῶϊς, ἄγκυρα, στέγη.

v. 283. Paullo rarius quam aoristus praesentis infinitivus adiungitur verbis οἶμαι, δοκῶ, νομίζω, ἐλπίζω aliisque eiusdem generis, ubi communis usus futurum requirebat. Ac fit hoc ple-

rumque cum quodam, quamvis levi, sensus discrimine. Velut, quod hoc loco legebatur, *πράξειν* si retineas, refertur sententia ad τοὺς κρατοῦντας, qui, si prospera fortuna utantur, haud constantem fore rerum secundarum sortem sperare debeant. Contra si librorum plurimorum auctoritati obsequenti *πράσσειν* legamus, generalior est sententia, qua eos, qui sint felices, non semper aequam habere fortunam existimare iubemur. Simillimus locus Troad. v. 1204: *θνητῶν δὲ μωρὸς ὅστις εὖ πράσσειν δοκῶν Βέβαια χαίρει*. Alc. 1091: *μῶν τὴν θανοῦσαν ὠφελεῖν τι προσδοκᾷς*; Lysias c. Alcib. II. §. 12: *ὑμᾶς δὲ χρῆ τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχοντας τὴν ψῆφον φέρειν, ἣνπερ ὅτε ᾤεσθε πρὸς τοὺς πολεμίους διακινδυνεύειν*. Isocrat. Archid. §. 69: *μὴ γὰρ οἴεσθ' αὐτοὺς μένειν ἐπὶ τούτοις*.

ἀλλ', ὦ φίλον γένειον, αἰδέσθητί με,
 οὔκτειρον ἔλθων δ' εἰς Ἀχαιῶν στρατὸν
 παρηγόρησον, ὡς ἀποκτείνειν φθόνος
 γυναικάς, ἃς τὸ πρῶτον οὐκ ἐκτείνετε
 βρωμῶν ἀποσπᾶσάντες, ἀλλ' ὠκτείρατε. 290
 νόμος δ' ἐν ὑμῖν τοῖς τ' ἔλευθέροις ἴσος
 καὶ τοῖσι δούλοις αἵματος κεῖται πέρι.
 τὸ δ' ἀξίωμα, κἂν κακῶς λέγη, τὸ σὸν
 πείθει λόγος γὰρ ἔκ τ' ἀδοξούντων ἰῶν
 κἂν τῶν δοκούντων αὐτὸς οὐ ταύτῳ σθένει. 295

interpretatio verborum κἂν κακῶς λέγη, si eam amplectare rationem, quae a plerisque probata est, sententiarum aptus nexus desideratur. Sed hoc unum dicendum erat, quae esset admirabili testium omnium conspiratione confirmata scriptura, eam si quis recte explicaret, nihil offensionis relinquit.

v. 294. *πέσει* praeter Gellium l. c. omnes; hic autem *νικᾶ*, non male. Quanquam aptius alterum hoc loco, quum illud praecipue efficere studeat Hecuba, ut eam causam, quam quum maxime suscipi ab Ulixē volebat, ne defugiat aut reformidet.

v. 295. *αὐτός*. Vulgo *αὐτός*. Idem error corruperat Soph. El. 916: *τοῖς αὐτοῖσι τοι Οὐχ αὐτός ἀεὶ δαιμόνων παραστατεῖ*, ubi frustra librorum lectionem οὐκ αὐτός defendit Buttmanus ad Philoct. 119. Circumspecte de hoc genere mendorum iudicavit Matthiaeus ad Eurip. T. VII. p. 502 sqq.

Anthol. Pal. V, 186: *μή με δόκει πιθανοῖς ἀπατᾶν δάκρυσι, Φιλαινί.*

v. 284. *κἄγὼ γὰρ ἦ ποτ'*] Cave subaudias ex praecedentibus *εὐτυχῆς* vel *εὐτυχοῦσα*. Potius ipsum verbum *εἶναι* eam vim habet, ut significet in aliquo numero esse, rebus secundis florere.

v. 286. *ὦ φίλον γένειον*] Compellatio ducta a more habitus supplicum, quem discas ex Hom. Il. α, 500 sqq. Hinc frequens illa obtestandi formula, *πρὸς γένειον* vel *γενειάδος*, infra v. 753. Med. 65. Suppl. 277. Cf. Orest. 290. Androm. 574. cet.

v. 288. *φθόνος*] *ἢ μέμψις*, interprete Schol. Aristoph. Plut. 87.

v. 293. *Κακῶς λέγειν* licebat interpretari in hunc sensum, quo alibi dicitur *ἀπιθάνως λέγειν*. Sic Troad. 914: *ἴσως με, κἂν εὐ*

κἂν κακῶς δόξω λέγειν, Οὐκ ἀνταμείψει. Quod qui sequuti sunt, his sane necesse erat corrigere librorum lectionem ea ratione, cuius auctores Muretus et Wassius exstiterunt. Etenim quemadmodum recte dicitur *τὸ ἀξίωμα τὸ σὸν πείθει*, tu pro auctoritate tua persuadebis, ita ineptam habet sententiam illud alterum, *τὸ ἀξίωμα τὸ σὸν κακῶς λέγει*, parum probabiliter dicis, quatenus magnam auctoritatem habes: nisi si quis de eiusmodi homine loquatur, cuius fidei gravitas officiat, quod caderet in Antiphontem illum Rhamnusium, formidabilis eloquentiae virum, non cadit hoc loco in Ulixem. Alia res est, si verba illa *κακῶς λέγειν* non de iis accipiamus, quae quis minus discrete dicat, sed de rebus, quae ab eorum, qui audiunt, utilitate ab-

ΧΟΡΟΣ.

οὐκ ἔστιν οὕτω στερόδος ἀνθρώπου φύσις,
ἥτις γόων ὄων καὶ μακρῶν ὄδνυμάτων
κλύουσα θρήνους οὐκ ἂν ἐβάλοι δάκρυ.

ΟΛΥΣΣΕΥΣ.

Ἐκάβη, διδάσκου, μηδὲ τῷ θυμουμένῳ
τὸν εὖ λέγοντα δυσμενῆ ποιῶ φρενί. 300
ἐγὼ τὸ μὲν ὄων ὄωμ', ὑφ' οὐπερ εὐτύχουν,
σώζειν ἔτοιμός εἰμι, κοῦκ ἄλλως λέγω
ἂ δ' εἶπον εἰς ἅπαντας οὐκ ἀρνήσομαι,
Τροίας ἀλόουσης ἀνδρὶ τῷ πρώτῳ στρατοῦ
σὴν παῖδα δοῦναι σφάγιον ἑξαπτονμένῳ. 305
ἐν τῷδε γὰρ κάμνουσιν αἱ πολλαὶ πόλεις,
ὄταν τις ἑσθλὸς καὶ πρόθυμος ὢν ἀνήρ
μηδὲν φέροται τῶν κακίωνων πλέον.

v. 296. οὐκ ἔστιν MSS. et edd. Sed τίς ἔστιν exstat apud Gregor. Cor. p. 63 ed. Schaef., quod probavit Editor Gregorii et recepit Porsonus. Ne dicam leviozem esse illius grammatici

horreant. Ac fieri hoc posse docuit Matthiaeus coll. Phoen. 1649: οὐκ, ἢν πονηρά γ' ἢ κακῶς τ' εἰρημένα. Iam vero illud etiam recte dicitur, τὸ ἀξίωμα τὸ ὄων κακῶς λέγει, siquidem auctoritatis vis non in bonarum tantum rerum commendatione cernitur, sed eadem uti licet vel potius abuti ad malas ac parum commodas obtinendas.

v. 294 sq. Sensus est: Eadem res; quamvis parum ipsa per se commendabilis, facilius tamen probatur, si patronum gravem ac nobilem nacta fuerit, quam si ab ignobilis oratoris prudentia pendeat. Haec enim, quod in tali causa difficillimum est, argumentis vincendum; illius, etiamsi nihil praeter ceteros attulerit, valet auctoritas. Οἱ δοκοῦντες, nobiles, ut apud Pind. Nem. VII, 30: ἀλλὰ κοινὸν γὰρ ἔρχεται κῦμα Ἄϊδα, πέσε δ' ἀδόκητον ἐν καὶ δοκίοντα. Noster Troad. 608: ὄρω τὰ τῶν θεῶν, ὡς τὰ μὲν πυργουῶσ' ἄνω τὸ μηδὲν ὄντα, τὰ δὲ δοκοῦντ' ἀπώ-

λεσαν. Heracl. 895: τεργνὸν δέ τι καὶ φίλων ἄρ' εὐτυχίαν ἰδέσθαι τῶν πάρος οὐ δοκούντων.

v. 296. οὕτω στερόδος — ἥτις] Helen. 501: ἀνήρ γὰρ οὐδὲς ὄδε βάρβαρος φρένας. Ὅς ὄνομ' ἀκούσας τοῦμὸν οὐ δώσει βουράν. Vid. Schaef. Melet. erit. p. 71. Appar. crit. ad Demosth. T. II. p. 531.

v. 299. διδάσκου] Docilem te praebe. Aristoph. Plut. 473: καὶ σύγε διδάσκου. — τῷ θυμουμένῳ, i. e. τῷ θυμῷ, propter iram. Attigit Reisiqius Coniect. I. p. 143. cf. Matth. Gr. §. 570. Μὲν ἵαυγε ποιῶ φρενί, existima: ποιεῖσθαι enim i. q. ἡγεῖσθαι. Thucyd. IV, 82: Περόικαν πολέμιον ποιῶνται, hostem iudicant. Sic δεινὸν ποιεῖσθαι Herodot. I, 127. Thucyd. I, 102. VI, 60. Plutarch. V. Thes. c. 7. Agathias Histor. II, 10. p. 85, 19 ed. noviss. οὐκ ἀνασχετὸν ποιεῖσθαι Thucyd. I, 118.

v. 303 sq. ἂ δ' εἶπον — σὴν παῖδα δοῦναι] Vulgo

ἡμῖν δ' Ἀχιλλεύς ἄξιός τιμῆς, γύναι,
 θανῶν ὑπὲρ γῆς Ἑλλάδος κάλλιστ' ἀνήρ. 310
 οὐκ οὖν τόδ' αἰσχρόν, εἰ βλέποντι μὲν φίλῳ
 χρώμεσθ', ἐπεὶ δ' ἄπεστι, μὴ χρώμεσθ' ἔτι;
 εἴεν τί δῆτ' ἐρεῖ τις, ἢν τις αὖ φανῆ
 στρατοῦ τ' ἀθροίσις πολεμίων τ' ἀγωνία;
 πότερα μαχόμεσθ', ἢ φιλοψυχήσομεν, 315
 τὸν κατθανόνθ' ὀρώμενος οὐ τιμώμενον;
 καὶ μὴν ἔμοιγε ζῶντι μὲν, καθ' ἡμέραν
 κεί σμίχῳ ἔχοιμι, πάντ' ἂν ἀρκούντως ἔχοι
 τύμβον δὲ βουλοίμην ἂν ἀξιούμενον
 τὸν ἐμὸν ὀραῖσθαι διὰ μακροῦ γὰρ ἢ χάρις. 320
 εἰ δ' οἰκτρὰ πάσχειν φῆς, τὰδ' ἀντάκουέ μου
 εἰδὼν παρ' ἡμῖν οὐδὲν ἦσσαν ἀθλιαῖ

auctoritatem, quam quae librorum omnium testimonia elevare possit, in fragmento codicis Aug. c., quod exhibet Schaeferi annotatio ad Greg. p. 110, 62, recte servatum est οὐκ.

supplent δεῖν, cuiusmodi ellipsi opus non esse monuit Herm. ad Vig. p. 745. Orest. 269: οἷς μ' εἶπ' Ἀπόλλων ἐξαμύνασθαι θεάς. 914: ὅς εἶπ'. Ορέστην καὶ σ' ἀποκτείναι πέτραις. Cf. Troad. 718. Iph. T. 85. Thucyd. VI, 29: ἄλλους ῥήτορας ἐνιέντες, οἳ ἔλεγον νῦν μὲν πλεῖν καὶ μὴ κατασχεῖν τὴν ἀγωγὴν. — εἰς ἀπαντας. Suppl. 668: κήρυξ δὲ Θεσέως εἶπεν ἐς πάντας τὰδε. Vid. Porsoni Adversaria p. 273 ed. Lips.

v. 308. μηδὲν φέρεται — πλέον] Orest. 660: δεῖ γὰρ σ', ἐμοῦ πράσσοντος ὡς πράσσω τὰ νῦν, Πλέον φέρεσθαι. Sic victores dicuntur τὰ πρῶτα, τὰ δευτέρα φέρεσθαι. Rhés. 162: ἄξιον μισθὸν φέρεσθαι, a quo μισθὸν φέρειν Eurip. Bacch. 257. quodam sensus discrimine distinguit Reising. ad Oed. Col. p. XXVII. Anthol. Palat. V, 108: καὶ ἐς εἰδέος ὄρην Ἄκρα καὶ εἰς ψυχῆς ἦθος ἐνεγκάμενη. Singulare illud Parrhasii Ep. I, 4. Anal. Br. II. p. 60: Ἑλλήνων πρῶτα

φέροντα τέχνης. [Cf. Boisson. ad Eunap. p. 567. Nos in Not. ad Anth. Pal. p. 431. F. I.]

v. 309. ἡμῖν — ἄξιός τιμῆς] Ita de nobis meritis est Achilles, ut dignus honore videatur. Xenoph. Memor. I, 2, 62: ἐμοὶ μὲν δὴ Σωκράτης τοιοῦτος ἂν ἐδόκει τιμῆς ἄξιός εἶναι τῇ πόλει μᾶλλον ἢ θανάτου. Ibid. §. 64: ταῦτα δὲ πρῶτων πῶς οὐ μεγάλης ἄξιός ἦν τιμῆς τῇ πόλει. Cf. Porson. ad h. l.

v. 311. βλέποντι] Viventi. Iph. T. 718: ἐπεὶ σ' ἐγὼ θανόντα μᾶλλον ἢ βλέπονθ' ἔξω φίλον. Troad. 628: οὐ ταῦτόν, ὦ παῖ, τῷ βλέπειν τὸ κατθανεῖν. Cf. Soph. Aiac. 1067.

v. 319. ἀξιοῦν hoc loco absolute positum honorandi significatione, ut apud Aesch. Agam. 876: τοιοῖσι δὲ τοῖνιν ἀξιοῦ προσφθέγγασιν. Eurip. Orest. 1210: καλοῖσιν ὑμεναίοισιν ἀξιουμένη. His adde, quos Porsonus laudavit, Soph. Ai. 1114: οὐ γὰρ ἡξίου τοὺς μηδένας, et Nostri Heracl. 918.

γραῖαι γυναῖκες ἤδ' ἐπρεβῦται σέθεν,
 νύμφαι τ' ἀρίστων νυμφίων τητῶμεναι,
 ὧν ἦδε κεύθει σώματ' Ἰδαία κόνις. 325
 τόλμα τὰδ' ἡμεῖς δ', εἰ κακῶς νομίζομεν
 τιμᾶν τὸν ἐσθλόν, ἀμαθίαν ὀφλήσομεν.
 οἱ βάρβαροι δὲ μήτε τοὺς φίλους φίλους
 ἠγείσθε, μήτε τοὺς καλῶς τεθνηκότας
 θαναμάζεθ', ὡς ἂν ἡ μὲν Ἑλλάς εὐτυχῆ,
 ὑμεῖς δ' ἔχηθ' ὅμοια τοῖς βουλευμασιν. 330

ΧΟΡΟΣ.

αἰαῖ· τὸ δοῦλον ὡς κακὸν πεφνέμεναι,
 τολμᾶν δ' ἂ μὴ χροῖ τῇ βίᾳ νικώμενον.

v. 332 sq. *πεφνέμεναι* plerique codd. et edd., *πέφνκ' αἰεῖ* Stobaeus Vol. II. p. 392. idemque in schol. et pro v. l. est in Flor. 6. 10. 21. Gu. — *τολμᾶ* codd. et edd. omnes. Denique pro *νικώμενον* Stobaeus et Flor. A. 10. *κρατούμενον*. Expositis librorum lectionibus dicam de Criticis. Ac Brunckius, si quis probet *πεφνέμεναι*, deinceps *τολμᾶν* scribendum coniecit, ipse tamen edidit *πέφνκ' αἰεῖ* et *τολμᾶ*. Idem recepit Hermannus, laudatus ob eam rem a Reisigio Coni. I. p. 46. Matthiaeus, qui et ipse ediderat olim *πέφνκ' αἰεῖ*, in commentariis criticis defendit *πεφνέμεναι*, quod non video quomodo cum *τολμᾶ* conciliari possit, nisi si scripseris, quod est in Flor. 18. et marg. 9., *νικώμενος*. Nam quod ipse conflatam dictionem putat ex duabus loquutionibus *τὸ δοῦλον ὡς κακόν*, et *δοῦλον πεφνέμεναι ὡς κακόν ἐστι*, verbis illud quidem speciosum est, reapse vanum. Nam mihi quidem constat confusionem illam duarum loquutionum, in qua tantopere se iactant

v. 323. *ἦ δ' ἐ*, quod ut Ionicum aspernatos esse Tragicos opinabatur Valckenaerius ad Phoen. 1683, vindicavit Porsonus in Advers. p. 37 ed. Lips.

v. 326. Iungenda videntur *κακῶς τιμᾶν τὸν ἐσθλόν*, nisi si *κακῶς νομίζειν* hoc loco explicandum sit: in observando more parum diligentem esse. Alibi tamen significat malo more uti, ut in Androm. 693: *οἴμοι, καθ' Ἑλλάδ' ὡς κακῶς νομίζεται*. — *ἀμαθίαν ὀφλεῖν*, in stultitiae crimen incidere. Sophocl. Antig. 470: *σχεδὸν τι μωρῶ μωρίαν ὀφλισκάνω*. Noster Phoen. 770: *πατήρ δ' ἐς αὐτὸν ἀμαθίαν ὀφλισκάνει*.

v. 328. *οἱ βάρβαροι δ' ἐ]* I. e. *ὑμεῖς δὲ οἱ βάρβαροι*. Cf. Matth. Gr. §. 431. 2.

v. 332. Construe: *ὡς κακόν (ἐστι) τὸ δοῦλον πεφνέμεναι*. — *τολμᾶν*, perferre, tolerare. Cf. ad Med. 590. supra 326. 1223. Soph. Oed. Col. 184: *τόλμα ξείνος ἐπὶ ξένης, ὦ τλάμων, ὅτι καὶ πόλις Τέτροφεν ἄφιλον ἀποστρυγεῖν καὶ τὸ φίλον σέβεσθαι*. Adde Iacobs. ad Athen. p. 309.

v. 334 sq. *πρὸς αἰθέρα φροῦδοι*] In ventos nebulasque cesserunt, irriti fuerunt. Suppl. 1155: *λόγων δὲ παρακέλευσμα σῶν ἀέρι φερόμενον οἴχεται*. Troad. 418:

E K A B H.

ὦ θύγατερ, οὐμοὶ μὲν λόγοι πρὸς αἰθέρα
 φροῦδοι μάτην διφθέντες ἀμφὶ σοῦ φόνου 335
 σὺ δ' εἴ τι μείζω δύναμιν ἢ μήτηρ ἔχεις,
 σπούδαζε, πάσας ὥστ' ἀηδόνοσ στόμα
 φθογγὰς ἰεῖσα, μὴ στερηθῆναι βίον.
 πρόσπιπτε δ' οἰκτρῶσ τοῦδ' Ὀδυσσέωσ γόνυ,
 καὶ πεῖθ'. ἔχεισ δὲ πρόφασιν ἔστι γὰρ τέκνα 340
 καὶ τῶδε, τὴν σὴν ὥστ' ἐποικτεῖραι τύχην.

Π Ο Λ Γ Ξ Ε Ν Η.

ὄρω σ', Ὀδυσσεῦ, δεξιὰν ὑφ' εἵματος
 κρύπτοντα χεῖρα καὶ πρόσωπον ἔμπαλιν

nonnulli, ut nonnunquam admittenda sit, magis tamen in libris Grammaticorum quam in sermone Graecorum celebrari. Ego quamquam coniecturam Brunckii, a Porsono probatam, in textu reliquerim, tamen multum vereor, ne doctius quid et exquisitius in illa scripturae varietate lateat, crediderimque Euripidem dedisse: τὸ δοῦλον ὡσ κακὸν πέφυκ' αἰεὶ, Τολμᾶν θ' ἂ μὴ χρῆ τῇ βίᾳ νικῶμενον. Fefellit librarios duplex verbi πεφυκέναι structura, a quo pendet non solum κακόν, sed etiam infinitivus τολμᾶν. Eadem videtur ratio esse loci Sophoclei Antig. 61 — 64, ubi versum excidisse suspicatur Hermannus.

v. 335. Vulgo ὀφέντες. Cf. Valcken. ad Phoen. 979.

v. 338. Matthiaeus ex Flor. 10. ἀφείσα: scilicet, quod primam verbi ἰέναι syllabam necessario produci existimaret auctore Brunckio ad Aristoph. Lysistr. 157. Est vero anceps; et correxit errorem in Gr. Gr. §. 20. p. 72.

Ἄργεῖ ὀνειδῆ καὶ Φρυγῶν ἐπαινεῖσαι Ἄνεμοισ φέρεσθαι παραδίδομι. Anthol. Palat. V, 133: ὄρκουσ δ' εἰσ ἀνέμουσ τίθεμαι. — μάτην διφθέντες. Med. 1404: μάτην ἔπος ἔφθιπται.

v. 337 sq. πάσασ φθογγὰσ ἰεῖσα] Dicitur hoc de iis, quorum omnes in partes se vertit oratio, ut aut assequantur quod velint, aut, si quid imminet molesti, id ne subeant. Exempla huius formulae collegit Wyttenbachius ad Eunap. p. 198 sq. [ἀηδόνοσ στόμα de flebili voce eaque multiplici ratione variata usurpatur. Vid. Spanhem. ad Callim. H. in Pall. 94. p. 689. F. I.]

v. 339. πρόσπιπτε — γό-

νυ] Infra v. 737: πότερα προσπέσω γόνυ Ἀγαμέμνονοσ τοῦδε; Androm. 537: τί με προσπίτνεισ; Suppl. 10: ἰκτῆρι θαλλῶ προσπεσοῦσ' ἐμὸν γόνυ.

v. 340. πρόφασιν] αἰτίαν, ἀφορμὴν τοῦ πείθειν. Schol. Andocides c. Alcib. §. 17: προφάσεισ ἀληθεῖσ. Xenoph. de re equestri VIII, 16: μικρὰ προφάσεισ ἀρκέσει κείσθαι καὶ αὐτὸν καὶ τὸν ἵππον. Obtestatio per liberos, tanquam carissima pignora, satis frequens. Cf. Soph. Ai. 587. Eurip. Alc. 276. Lysias adv. Diogit. §. 13. Sallust. Catil. 35. Cic. pro Cael. 32.

στρέφοντα, μή σου προσθίγω γενειάδος.
 θάρσει πέφευγας τὸν ἐμὸν Ἰκέσιον Δία 345
 ὡς ἔφουαί γε τοῦ τ' ἀναγκαίου χάριν
 θανεῖν τε χρήζουσ'. εἰ δὲ μὴ βουλήσομαι,
 κακὴ φανοῦμαι καὶ φιλόψυχος γυνή.
 τί γὰρ με δεῖ ζῆν; ἢ πατήρ μὲν ἦν ἀναξ
 Φρυγῶν ἀπάντων· τοῦτό μοι πρῶτον βίου 350
 ἔπειτ' ἐθρέφθην ἐλπίδων καλῶν ὑπο,
 βασιλευῶσι νύμφη, ζῆλον οὐ σμικρὸν γάμων
 ἔχουσ', ὅτου δῶμ' ἐστίαν τ' ἀφίξομαι.
 δέσποινα δ' ἢ δύστηνος Ἰδαίαισιν ἦν 355
 γυναιξί, παρθένους ἀπόβλεπτος μέτα,
 ἴση θεοῖσι πλήν τὸ κατθανεῖν μόνον
 νῦν δ' εἰμὶ δούλη. πρῶτα μὲν με τοῦνομα
 θανεῖν ἐρᾶν τίθησιν οὐκ εἰωθὸς ὄν

v. 355. παρθένους τ' Kingii et Porsoni codd. Valck. ad Phoen. 554.

v. 356. Aldus θεῆσι.

v. 344. μή σου προσθίγω γενειάδος] I. e. μή σε ἰκετεύσω. Vid. ad v. 286.

v. 345. πέφευγας τὸν ἐμὸν Ἰκέσιον Δία] Effugisti meum supplicem Iovem, i. e. non est quod verearis, ne supplicibus ego te verbis orans tuae erga Iovem pietati vim adhibere velle videar. V. C. Fr. R.

v. 352 sq. ζῆλον — ἀφίξομαι] Felicem invidendumque nuptiis redditura virum, cui deducta essem.

v. 353. ὅτου δῶμ' — ἀφίξομαι] Ex vulgari dicendi ratione exspectabas optativum. Indicativus positus est ex aliqua orationis in rectam transeuntis conversione: Polyxena enim ex mente procorum loquitur, quorum quisque invido animo ita quaesivisse putandus est: τίνος δῶμ' ἐστίαν τ' ἀφίξεται; V. C. Fr. R.

v. 355. ἀπόβλεπτος] Conspicua. Lucian. Somn. §. 11: ὑπὸ τῶν γένει καὶ πλούτῳ προῦ-

χόντων ἀποβλεπόμενος. Nigrin. §. 13: αὐτὸς μὲν ὤτετο ζηλωτὸς εἶναι πᾶσι τοῖς Ἀθηναίοις καὶ ὡς ἂν εὐδαίμων ἀποβλέπεσθαι. Similiter conspectus, conspicui Latini. Vid. Gronov. et Drakenb. ad Liv. IV, 13, 3.

v. 358. „Rarissima participii substantivi cum alio participio coniunctio. Exemplum tamen occurrit apud Homerum II. τ, 80: ἐπιστάμενόν περ ἐόντα, aliud apud Aristoph. Ran. 733: οὔτε γὰρ τούτοισιν οὔσιν οὐ κεκιβδηλευμένοις. Adde Aristot. Φυσ. Ἀκροάσ. III, 13. Frequens est apud recentiores.” Porson. Cf. Matth. Gr. §. 359.

v. 359 sq. δεσποτῶν — ὄστις] De hac singularis cum plurali constructione dixi ad Med. 220. — δεσπόται ὠμοὶ φρένας, domini saevis animis praediti.

v. 362. ἀνάγκην σιτοποιῶν] I. e. ἀνάγκην τοῦ σιτοποιεῖν. Servile officium et hoc et quae deinceps commemorantur. Cf. Androm. 166. Troad. 491 sqq.

v. 366. χρανεῖ] Hipp. 1266:

ἔπειτ' ἴσως ἂν δεσποτῶν ὀμῶν φρένας
 τύχοιμ' ἂν, ὅστις ἀργύρου μ' ὀνήσεται,
 τὴν Ἐκτορός τε γάτερων πολλῶν κάσιν,
 προσθεῖς δ' ἀνάγκην σιτοποιὸν ἐν δόμοις,
 σαίρειν τε δῶμα κερκίσι τ' ἐφεστάναι
 λυπρὰν ἄγουσαν ἡμέραν μ' ἀναγκάσει
 λέγη δὲ τὰμὰ δοῦλος ὀνήτός ποθεν
 χρανεῖ, τυράννων πρόσθεν ἠξιωμένα.
 οὐ δῆτ' ἀφίημ' ὀμμάτων ἐλεύθερον
 φέγγος τόδ', Ἄϊδη προστιθεῖς ἕμὸν δέμας.
 ἄγ' οὖν μ', Ὀδυσσεῦ, καὶ διέργασαί μ' ἄγων·
 οὐτ' ἐλπίδος γὰρ οὔτε του δόξης ὄρω
 θάρσος παρ' ἡμῖν, ὡς ποτ' εὖ πράξαι με χροῖ.
 μῆτερ, σὺ δ' ἡμῖν μηδὲν ἐμποδῶν γένη
 λέγουσα μηδὲ δρωῖσα· συμβούλου δέ μοι

v. 373. „μήτε Brunck. Pors. Herm. quod dubito an codex ullus habeat.” Matthiae. Probat tamen Schaeferus ad L. Bos. p. 777. et Elmsleius ad Sophoclis Oed. T. 817.

τὸν τὰμ' ἀπαρηθέντα μὴ χροῖ-
 ναι λέγη.

v. 370. „Τίς eodem modo collocatur in Aeschyl. Prom. 21: ἴν' οὔτε φωνήν οὔτε του μορφῆν βροτῶν Ὀψει. Soph. Trach. 3: οὐτ' εἰ χρηστός, οὐτ' εἰ τω κακός. Vide infra 1169. (1179).” Pors. Sic etiam Soph. Antig. 257: σημεία δ' οὔτε θεῶδες οὔτε του κυνῶν ἔλθόντος, οὐ σπᾶσαντος ἐξεφαίνετο. Praeterea haud ab re fuerit discrimen vocabulorum ἐλπίς et δόξα animadvertere, quorum illud de spe non temere nec sine certa quadam ratione concepta, hoc de opinione dicitur, quae sua sponte se in animum insinuat, etsi causa idonea non adsit.

v. 372. σὺ δ'] In huiusmodi conversionibus orationis legitimus est tertius locus particulae δέ. Infra 1287: Ἐκάβη, σὺ δ', ὦ τάλαινα, διπτύχους νεκρούς Στείχουσα θάπτει. Cf. Or. 1071. El. 122. Pors. et Schaefer. ad Or. 614.

v. 373. λέγουσα μὴ δὲ

δρωῖσα] Negativa particula ad prius participium subauditur; quemadmodum apud Herodotum I, 215: σιδήρω δὲ οὐδ' ἀργύρω χροῖνται οὐδέν. Noster Troad. 477: οὐς Τρωάς οὐδ' Ἑλληνίς οὐδὲ βάρβαρος Γυνή τεκοῦσα κομπάσειεν ἂν ποτε. V. Schaeferum l. c. Dictis factisque omnis continetur actio: illis igitur quem abstinere iubemus, cum prorsus nihil agere volumus: id quod facit hoc loco Polyxena, cui si obtemperavit mater, omnino quiescere debuit. Contra omnis est illi ratio agendi praescripta, cui, quid dicendum faciendumve sit, declaraveris. Incertus, quid ageret, Oedipus Creontem Delphos misit, ὡς πύθοιθ', ὅτι Λρῶν ἢ τί φωνῶν τήνδε ἰνσαίμην πόλιν, Soph. Oed. T. 71. Similiter Inachus apud Aeschylum Prom. 659: θεοπρόπους ἱαλλεν, ὡς μάθου, τί χροῖ Λρῶντ' ἢ λέγοντα δαίμοσιν πράσσειν φίλα. Philostr. V. A. VI, 19. p. 257: ἦν γὰρ πον νεὼς μὲν αὐτῆς ἐξοικοδομησαι

θανεῖν, πρὶν αἰσχρῶν μὴ κατ' ἀξίαν τυχεῖν.
 ὅστις γὰρ οὐκ εἴωθε γενέσθαι κακῶν 375
 φέρει μὲν, ἀλγεῖ δ' αὐχέν' ἐντιθεὶς ζυγῶ·
 θανῶν δ' ἂν εἴη μᾶλλον εὐτυχέστερος
 ἢ ζῶν· τὸ γὰρ ζῆν μὴ καλῶς μέγας πόνος.

ΧΟΡΟΣ.

δεινὸς χαρακτήρ ἀπίσημος ἐν βροτοῖς
 ἐσθλῶν γενέσθαι, ἀπὶ μείζον ἔρχεται 380
 τῆς εὐγενείας ὄνομα τοῖσιν ἀξίοις.

ΕΚΑΒΗ.

καλῶς μὲν εἶπας, θύγατερ· ἀλλὰ τῷ καλῷ
 λύπη πρόσεστιν. εἰ δὲ δεῖ τῷ Πηλέως
 χάριν γενέσθαι παιδί, καὶ φόγον φυγεῖν
 ὑμᾶς, Ὀδυσσεῦ, τήνδε μὲν μὴ κτείνετε, 385
 ἡμᾶς δ' ἄγοντες πρὸς πυρᾶν Ἀχιλλέως
 κεντεῖτε, μὴ φείδεσθ'· ἐγὼ ἔτεκον Πάριον,
 ὃς παῖδα Θέτιδος ὤλεσεν τόξοις βαλῶν.

καὶ βωμοὺς ὀρίξειν καὶ ἅ χρῆ
 θύειν καὶ ἅ μὴ χρῆ, καὶ ὀπηνί-
 κα καὶ ἐφ' ὅσον καὶ ὅτι λέγον-
 τας ἢ δρωῶντας. Plutarch. V.
 Thes. c. 6: τῶν αὐτῶν ἐσορᾶκό-
 των καὶ πράττοντι καὶ λέγοντι
 προστετυχηκότων. Cf. Xenoph-
 on t. Oecon. III, 3. Aelian.
 V. H. X, 11.

v. 373 sq. *συμβούλου δέ
 μοι θανεῖν*] *Mecum mihi
 mortem exopta.*

v. 377. *μᾶλλον εὐτυχέ-
 στερος*] Particula comparativa
 in utraque lingua saepe abundat.
 Noster Hipp. 485: *μᾶλλον ἀλ-
 γίων κλύειν*. Soph. Antig. 1210:
μᾶλλον ἄσπον. Cf. Matth. Gr.
 §. 458. Boissonad. ad h. l. et
 ad Aristaen. p. 430 sqq. Stall-
 b a u m. ad Platon. Phaedon.
 p. 98.

v. 379. Nobilitatis vim, de qua
 plura infra v. 592 sqq., ex eo ma-
 xime agnoscit chorus, quod illa
 vel in virgine apparebat. Id au-
 tem, quo se prodit generosa stirps
 atque indoles, traducto a num-
 mis, quorum ex nota impressa
 probitatem cognoscimus, voca-

bulo *χαρακτήρ* dicitur. Saepius
 hac similitudine utitur Euripi-
 des: cf. imprimis Med. v. 516 sq.
 El. 558 sq. 572. Ex epithetis
 quam sit accommodate ad com-
 parationem positum *ἐπίσημος*,
 me tacente intelligitur. *Δεινὸν*
 autem vocatur quicquid *ἐκπληξιν*
παρέχει, ut aut metum excitet
 aut admirationem propter vim
 quandam eximiam aut virtutem.

v. 380. *ἐσθλοί*, nobiles
 atque ingenui, ut infra v.
 597. Soph. Antig. 38: *εἴτ' εὐ-
 γενῆς πέφυκας, εἴτ' ἐσθλῶν κα-
 κή*. [Alcm. Fr. 8: *ἐσθλῶν ἀπ' ἄνδρῶν ἐσθλὰ γίνεσθαι τέκνα*,
 vetus dictum. Vid. Welcker.
 Prolegg. in Theogn. p. LIII sqq.
 F. 1.]

Ibid. *ἀπὶ μείζον ἔρχε-
 ται*] „Progrediturque clari ge-
 neris splendor iis quidem, qui
 se dignos eo praebent, ad ma-
 iora et ultra nominis iactantiae-
 que vanitatem.” Dictio eadem,
 sed sensu magis proprio, apud
 Soph. Philoct. 258: *ἢ δ' ἐμῆ
 νόσος Ἄει τέθηλε ἀπὶ μείζον
 ἔρχεται*.

Ο Δ Τ Σ Σ Ε Τ Σ.

οὐ σ', ὦ γεραῖά, κατθανεῖν Ἀχιλλέως
φάντασμά' Ἀχαιοῦς, ἀλλὰ τήνδ', ἠτήσατο. 390

Ε Κ Α Β Η.

ὕμεις δέ μ' ἀλλὰ θυγατρὶ συμφρονεύσατε,
καὶ δις τόσον πῶμ' αἵματος γενήσεται
γαῖα νεκρῶ τε τῶ τάδ' ἔξαιτουμένῳ.

Ο Δ Τ Σ Σ Ε Τ Σ.

ἄλλος κόρης σῆς θάνατος· οὐ προσοιστέος
ἄλλος πρὸς ἄλλῳ μηδὲ τόνδ' ὠφείλομεν. 395

Ε Κ Α Β Η.

πολλή γ' ἀνάγκη θυγατρὶ συνθανεῖν ἐμέ.

Ο Δ Τ Σ Σ Ε Τ Σ.

πῶς; οὐ γὰρ οἶδα δεσπότης κεκτημένος.

Ε Κ Α Β Η.

ὅποια κισσὸς δρυὸς ὅπως τῆσδ' ἔξομαι.

v. 396. Non necessarium videtur, quod coniecit Hermannus ad Soph. Trach. 294. πολλή 'στ' ἀνάγκη.

v. 387. Noster Herc. F. 319: ἰδὸν πάρεστιν ἦδε φασγάνῳ δέ-
γη Κεντεῖν, φονεύειν, ἰέναι πέ-
τρας ἄπο. De morte Achillis cf.
Heyn. ad Il. χ, 359.

v. 391. ἀλλὰ in media oratione iuxta eam vocem, in qua sententiae vis ac pondus inest, collocatum elliptice ponitur et ex suppressa enuntiatione hypothetica, ex orationis nexu facile expedienda, suam habet explicationem, velut hoc loco: ὕμεις δέ, εἰ μὴ μόνην με βούλεσθε φονεύσαι, ἀλλὰ θυγατρὶ συμφρονεύσατε, vos vero, si me non solam interficere vultis, a t una cum filia interficite. V. C. Fr. R.

v. 392. Troad. 381: οὐδὲ πρὸς τάφους Ἔσθ' ὅστις ἀντοῖς αἷμα γῆ δωρήσεται.

v. 395. μηδὲ τόνδ' ὠφείλομεν] Utinam ne haec quidem caedes nobis perpetranda esset! ad exprimendum votum, cuius compos

fieri nequit. Idcirco ponitur μηδέ, non οὐδέ, quemadmodum in negata optione ubique est μή. V. C. Fr. R.

v. 397. οἶδα cum nominativo participii, ut Soph. Antig. 89: ἀλλ' οἶδ' ἀρέσκονσ' οἷς μάλισθ' ἀδεῖν με χρῆ. Oed. Col. 797: ἀλλ' οἶδα γὰρ σε ταῦτα μὴ πεῖθων, ἔθι. V. Hermann. ad Vig. p. 771. Matth. Gr. §. 548. 2.

v. 398. Inanem, ut videtur, alterius particularum comparativarum abundantiam alia ratione Reiskius, alia Porsonus remove studuerunt: quorum ille ὅποια in ὅμοια mutatum voluit, quod haud scio an probet Bloomfieldius ad Aesch. Agam. 1282; Porsonus ὅπως cum verbo ἔξομαι coniungendum existimat et affert exempla huius constructionis paullo rarioris, quibus adde Or. 1060. Veram interpretationem demonstravit Seidler. ad Troad. 147, qui locus nostro simillimus: μᾶτῃσδ' ὥς τις πτα-

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

οὐκ, ἦν γε πείθῃ τοῖσι σοῦ σοφωτέροις.

ΕΚΑΒΗ.

ὡς τῆσδ' ἐκοῦσα παιδὸς οὐ μεθήσομαι. 400

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μὴν τήνδ' ἄπειμ' αὐτοῦ λιπών.

ΠΟΔΥΞΕΝΗ.

μητέρα, πιδουῦ μοι καὶ σύ, παῖ Λαερτίου,
χάλα τοκεῦσιν εἰκότως θυμουμένοις,
σύ τ', ὦ τάλαινα, τοῖς κρατοῦσι μὴ μάχου.
βούλει πεσεῖν πρὸς οὐδας, ἐλκῶσαι τε σὸν 405

γέροντα χρωῶτα πρὸς βίαν ὠθουμένη,
ἀσχημονῆσαι τ' ἐκ νέου βραχίονος
σπασθεῖς; ἂ πείσει μὴ σύγ'· οὐ γὰρ ἄξιον.

ἀλλ', ὦ φίλη μοι μητέρα, ἠδίστην χέρα
δὸς καὶ παρειὰν προσβαλεῖν παρηΐδι· 410

ὡς οὐποτ' αὐθις, ἀλλὰ νῦν πανύστατον

ἀκτῖνα κύκλον θ' ἡλίου προσόψομαι.

τέλος δέχει δὴ τῶν ἐμῶν προσφθεγμάτων.

ὦ μητέρα, ὦ τεκοῦσ', ἄπειμι δὴ κάτω.

v. 413. Aldus et edd. vett. δέχον. Sed longe maxima codicum pars δέχη vel, quae hinc depravata facile videas, δ' ἔχη, τ' ἔχει, δ' ἔχει.

v. 421. Veram huius versus scripturam ex Eustath. ad Il. §.

νοῖς κλαγγὰν Ὀρυσίν ὅπως ἐξ-
άρξω γὰρ Μολπᾶν. In utroque
loco duplex est comparatio, ὅποια
κισσὸς — δρυὸς ὅπως, ὡς μά-
τηρ — ὄρυσιν ὅπως. Probave-
runt Hermannus (de ell. et
pleon. p. 201. Opusc. T. I. p.
220.) et Matthiaeus. Cete-
rum ex hoc loco et Med. 1213.
profecit auctor Christi Patientis
v. 1308: προσειχόμεν ὡς κισσὸς
ἔρνεσι δρυὸς.

v. 399. Plato Phaedon. p. 89.
B: οὐκ, ἂν γε ἐμοὶ πείθῃ. Iphig.
A. 519: οὐκ, ἦν θάνην γε πρόσθε.
Cf. Reisig. Coniect. I. p. 204.

v. 400. ὡς οὐ μεθήσομαι]
Supple ἴσθι. Med. 596: ὡς οὐ
κρινοῦμαι τῶνδ' ἐσοὶ τὰ πλεῖονα,
ubi v. Elmsleium.

v. 403. χάλα] Intransitive.

Ion. 637: εἴκειν ὁδοῦ χαλῶντα
τοῖς κακίοισιν. Orest. 698: εἰ δ'
ἠσύχως τις αὐτὸς ἐντεινοντι μὲν
Χαλῶν ὑπέικοι. V. Jacobs. Ani-
madvv. p. 5. — τοκεῦσιν de
una Hecuba, κρατοῦσι de so-
lo Ulixē. Poetarum enim et
praesertim tragicorum hic est
mos, ut, licet de uno tantum ho-
mine agant, pluralem tamen nu-
merum ponant, quando signifi-
care volunt eandem rem aut de
pluribus valere aut cum vi qua-
dam pronuntiare. Cf. Gr. Gr. no-
stram §. 97. annot. p. 431. V. C.
Fr. R.

v. 408. ἂ πείσει] V. Matth.
Gr. §. 477. d. — μὴ σύγε. For-
mula blande precantium, sup-
plenda plerumque ex nexu loco-
rum, quibus ponitur. Plene Eu-

EKABH.

ὦ θύγατερ, ἡμεῖς δ' ἐν φάει δουλεύομεν. 415

ΠΟΛΥΞΕΝΗ.

ἄνυμφος, ἀνυμέναιος, ὦν μ' ἐχορῆν τυχεῖν.

EKABH.

οἴκτρά σὺ, τέκνον, ἀθλία δ' ἐγὼ γυνή.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ.

ἐκεῖ δ' ἐν ἄδου κείσομαι χωρὶς σέθεν.

EKABH.

οἴμοι τί δράσω; ποῖ τελευτήσω βίον;

ΠΟΛΥΞΕΝΗ.

δούλη θανοῦμαι, πατρός οὐδ' ἐλευθέρου. 420

EKABH.

ἡμεῖς δὲ πεντήκοντά γ' ἄμμοροι τέκνων.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ.

τί σοι πρὸς Ἐκτορῷ ἢ γέροντ' εἶπω πόδιν;

EKABH.

ἄγγελλε πασῶν ἀθλιωτάτην ἐμέ.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ.

ὦ στέρνα, μαστοὶ θ', οἳ μ' ἐθρέψαθ' ἠδέως.

p. 639, 57, quocum consentiunt Flor. 2. 10. Vict apud Matthiaeum, restituit Porsonus. Aldus ἡμεῖς δὲ πεντήκοντ' ἄμοροι δὴ τέκνων, cuiusmodi versum procudisse Euripidem non erat credibile.

ripides Med. 1056: μὴ δῆτα, θυμέ, μὴ σὺν' ἐργάσῃ τάδε. Ion. 1334: I. καθαρὸς ἅπας τοι, πολέμιους δὲ ἀνκράγῃ. II. μὴ σύγῃ παρ' ἡμῶν δ' ἐκλαβ' οὐς ἐχω λόγους. Cf. Phoen. 535. ibiq. Valck. Iph. A. 1460. Ion. 439. Plat. de rep. I. p. 345. al.

v. 416. ὦν] Scil. ὑμενείων, quod ex adiectivo ἀνυμέναιος repetendum. Vide ad v. 23.

v. 419. ποῖ τελευτήσω βίον;] Ποῖ, i. e. ἐς τι. Quum enim Graeci dicant ἐς τι τελευτᾶν, usque ad locum aliquem aut modum rem ad finem deducere, τελευτᾶν etiam cum his adverbis; quae motum in aliquem locum significant, potest iungi. Sic Troad. 1029: ἔν' εἰδῆς, οἳ τελευτήσω λόγον. Plato Symp. p. 181. E:

Eurip. Vol. I. Sect. II.

τὸ γὰρ τῶν παίδων τέλος ἀδελον οἱ τελευτᾶ κακίας καὶ ἀρετῆς ψυχῆς τε πέρι καὶ σώματος. Aesch. Pers. 741: πῶς τε δὴ καὶ ποῖ τελευτᾶν; ubi cf. Blomf. in Addendis. Hinc probabilis in Aesch. Choeph. 1007. lectio Blomfieldii: ἀλλ' ὡς ἂν εἰδῆς, τοῦτ' ἄρ' οἶδ' ὅποι τελεῖ. Cf. Lobeck. ad Phryn. p. 43.

v. 421. Noster Med. 1395: στείχω, δισσῶν γ' ἄμορος τέκνων. De numero Priami filiorum vid. Hom. Il. ω, 496. coll. ζ, 243. Athen. XIII. p. 556. B. Virg. Aen. II, 503.

v. 423. ἄγγελλε — ἀθλιωτάτην ἐμέ] Scil. οὐσαν. Sic infra v. 591: ἀγγελθεῖσά μοι γενναῖος. Admonuit Matthiae Gr. §. 534. not. 1.

ΕΚΑΒΗ.

ὦ τῆς ἀώρου, θύγατερ, ἀθλίας τύχης: 425

ΠΟΛΥΞΕΝΗ.

χαῖρ', ὦ τεκοῦσα, χαῖρε Κασάνδρα τέ μοι.

ΕΚΑΒΗ.

χαίρουσιν ἄλλοι, μητρὶ δ' οὐκ ἔστιν τόδε.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ.

ὃ τ' ἐν φιλίπποις Θρηξὶ Πολύδωρος κάβις.

ΕΚΑΒΗ.

εἰ ζῆ γ' ἀπιστῶ δ' ὦδε πάντα δυστυχῶ.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ.

ζῆ καὶ θανούσης ὄμμα συγκλείσει τὸ βόν. 430

ΕΚΑΒΗ.

τέθνηκ' ἔγωγε πρὶν θανεῖν κακῶν ὕπο.

v. 426. Codd. τ' ἐμοί. Ald. τ' ἐμή.

v. 427. τόδε, scil. τὸ χαίρειν. Cf. Or. 1083. Vulgo χαρά.

v. 428. Ante Hermannum legebatur Θρηξί. Cf. v. 1267.

v. 435. ὄνομ'. Iacobsius et Wakef. coni. ὄμμ', eleganter et assentiente Hermannō; displicuit tamen Porsonō ad

v. 425. Marklandi coniecturam (ad Iph. T. 1490.) ἀθλία contra libros intulerat Porsonus, quum vulgo scriptum esset ἀθλίας, quod iure vindicavit Hermannus. Nam quod valde invenustum duplex epitheton videbatur doctis Anglis, ea de re aliter iudicaverunt, quos optimos elegantiae arbitros auctoresque dicas, poetae veteres. Hipp. 668: τάλανες ὡ κακοτυχεῖς γυναικῶν πότμοι. 1272: εὐάχητόν θ' ἄλμυρόν ἐπὶ πόντον. Aesch. S. c. Th. 862: ἐρατῶν ἐκ βαθυκόλπων στηθέων. Soph. Trach. 770: φοινίας ἐχθρᾶς ἐχίδνης. Pind. Olymp. XIII, 85: αἰθέρος ψυχρᾶς ἀπὸ κόλπων ἐρήμου. Sed hoc genus infinitum est, neque attinet plura commemorare. Cf. Reisig. Comment. crit. ad Oed. Col. p. 335.

v. 427. Simpliciter negat in se convenire illud χαῖρε, quo laeta omnia discedentes amicis precantur, neque quum alios laetari dicit, aut Graecos morte Polyxe-

nae laetos, ut arbitratur Hermannus, aut omnino certos quosdam homines respicit, sed quicumque minus iniqua fortuna utuntur. Hoc igitur dicit: Illud χαῖρε aliis acclamari oportebat, qui essent a gaudio haud alieni, non mihi, quae misera sum. Similia dicta Tragicorum collegit Valckenaerius ad illa ex Phoen. 618: Π. ἀλλὰ χαῖρέ μοι σύ, μήτερ. Ιοκ. χαρτὰ γοῦν πάσχω, τέκνον.

v. 428. Sophocles Tereo ap. Schol. Ven. II. o, 705: Ἥλιε, φιλίπποις Θρηξὶ πρέσβιστον σέλας, ex emendatione Blomfieldii gloss. ad Aesch. Sept. 386. cf. infra 1089.

v. 431. Hunc locum expressit Plutarchus consol. ad Apollon. p. 107. A: εἰ γὰρ προήδμεν (τὴν τοῦ θανάτου προθεσμίαν), κὰν προεξετήκοντό τινες ταῖς λύπαις καὶ πρὶν ἀποθανεῖν ἐτεθνήκεισαν.

v. 435. Nihil offensionis habet formula προσειπεῖν ὄνομά τινος,

ΠΟΛΥΞΕΝΗ.

κόμῳ, Ὀδυσσεῦ, μ' ἀμφιθεῖς κάρα πέπλοις
ὡς πρὶν σφαγήναι γ' ἐκτέτῃκα καρδίαν
θρήνοισι μηρός, τήνδε τ' ἐκτίκω γόοις.
ὦ φῶς· προσειπεῖν γὰρ σὸν ὄνομα ἔξεστί μοι, 435
μέτεστι δ' οὐδέν πλὴν ὅσον χρόνον ἕϊφους
βαίνω μεταξὺ καὶ πυρᾶς Ἀχιλλέως.

ΕΚΑΒΗ.

οἱ γὰρ προλείπω λύεται δέ μου μέλη.
ὦ θύγατερ, ἄψαι μηρός, ἔκτεινον χέρα,
δός μὴ λίπης μ' ἄπαιδ'· ἀπωλόμην, φίλαι. 440
ὡς τὴν Λάκλαιαν ξύγγρονον Διοσκόροιν
Ἑλένην ἴδοιμι διὰ καλῶν γὰρ ὀμιμάτων
αἰσχυρὰ Τροίαν εἶλε τὴν εὐδαίμονα.

Orest. 1080. Sophocles Antig. 879: οὐκέτι μοι τόδε λαμπάδος
Ἰερὸν ὄμμα θέμις ὄραν ταλαινα. Sed vide annotationem.

v. 441. Legebatur ὡς, rarissimum illud apud Atticos (v. Heindorf. ad Plat. Protag. §. 44.), quanquam pluribus olim quam hodie locis scriptum erat, ubi nunc rectius ὡς posuerunt, ut Hippol. 1054. Bacch. 1068. Cf. Matth. Gr. §. 628, 3.

non comparanda illa cum eo, quod dicitur προσειπεῖν vel ὀνομάζειν τινὰ ὄνομα: de quo alibi explicandi erit locus. Prius et de eo recte dicas, qui aliquem nomine compellat, et vero multo magis de eo, qui id ita facit, ut ad eum praeter nomen nihil quidquam pertineat. Polyxena quidem eo iam redacta erat, ut lucis ipsius expers haberi posset, nomine tenus adhuc frueretur. — μέτεστι δ' οὐδέν, scil. σου.

v. 436. Brevisimum tempus, quo opinor, significare voluit, quo vitale lumen adhuc adspectura esset Polyxena. Ecquod autem brevius erat, quam dum inter sacrificii apparatus hinc gladium, quo transfugeretur, ex altera parte tumulum Achillis cerneret? Βαίνο autem i. q. βέβηκα, a d. sto. Nam quod vulgo de gladio Ulixis intelligunt, recte hoc improbat Boissonadius, qui aliam eamque satis acutam excogitavit interpretationem. Iungit enim ἕϊφους καὶ πυρᾶς et

„haec duo simul esse viae terminum” putat. Reticuit igitur poeta eum locum, a quo processit Polyxena: quomodo Sophocles loco a Matthiaeο laudato, Oed. Col. 291. τὰ δὲ μεταξὺ τούτου μηδαμῶς γίγνον κακός dixit pro: μεταξὺ τοῦδε τοῦ χρόνου καὶ τοῦ παρεῖναι τὸν ἡγεμόνα.

v. 441. ὡς — ἴδοιμι] Potuerunt haec verba in eum sensum accipi, quo accepit Matthiaeus: quam vellem conspiceret Helenam liceret, scilicet ut ulcisceret eam; vel, quod eodem redit, utinam Helenam conspiciam, modo memineras optandi vim in solo optativo inesse, ὡς exclamatori inservire. Sed Graecorum consuetudo aliam magis commendat rationem, qua ὡς pro relativo accipitur. Idque iam Wakefieldio placuerat, cui quod obiecit Matthiaeus, ipse, credo, vir doctissimus iam non probat. „Quasi Hecuba, inquit,

ΧΟΡΟΣ.

(στρ. α').

αὔρα, ποντιάς αὔρα,
 ἄτε ποντοπόρους κομίζεις 445
 θοάς ἀκάτους ἐπ' οἶδμα λίμνας,
 ποῖ με τὰν μελέαν πορεύσεις;
 τῷ δουλόσυνος πρὸς οἶκον
 κτηθεῖσ' ἀφίξομαι;
 ἢ Δωρίδος ὄμιον αἶας, 450
 ἢ Φθιάδος, ἔνθα καλλέ-

v. 444 sqq. Metrum chori est Glyconeum: plurimi autem versus ex eo genere, quod explicuit Herm. Elem. p. 556, nisi quod adiecta est plerumque thesis monosyllaba in fine. De vv. 449. 460. 470. 479. videndus idem p. 569: Denique vv. 454. 465. sunt Phalaecei hendecasyllabi, vid. p. 562 sq.

στρ. α'.

X - / U U - -
 X U / U U - U - U
 U / U U - U - U - -
 X U / U U - U - -
 - / U U - U - U
 - / U / U - -
 - / U U - U - -
 - / U U - U - -
 / U U - U U - -
 X U / U U - U - -
 - / U U - U - -
 X U / U U - U - -
 X - / U U - -

στρ. β'.

- / U U - U - -
 - / U U - U - -
 U / X - / U U - U - -
 / U U - U U - U - -
 U / U / U - U - -
 X - / U U - U - -
 - X U / U U - U - -
 X - / U U - U - -
 X - X - / U U - -

Helenam eodem modo, quo ipsa pereat, dolore ob immolandam filiam, pereuntem videre optet." At illa ὡς — Ἐλένην ἴδοιμι ni-

hil aliud significant, nisi hoc: ὅπερ παθοῦσαν (sc. τὸ ἀπολέσθαι) Ἐλένην ἴδοιμι.

στῶν ὑδάτων πατέρα
φρασὶν Ἀπιδανὸν γῆρας λιπαίνειν;

(ἀντιστρ. α.)

ἢ νάσων, ἀλιήρει 455

κώπα πεμπομένην τάλαιναν,
οἰκτρὰν βιοτὰν ἔχουσαν οἴκοις,

ἔνθα πρωτόγονός τε φοίνιξ

δάφνη δ' ἱεροῦς ἀνέσχε

πτόρθους Λατοῖ φίλα, 460

ᾠδίνος ἄγαλμα δίας;

σὺν Δηλιάσιν τε κούραις

v. 451. Vulgo τὸν καλλίστων ὕ. π. Articulum delevit Pors.
Vid. ad v. 462.

v. 454. γῆρας. Vulgo πεδία. Sed Baroc. 74, et Ms. Reg. Soc.
K. τὰς γῆρας: rectius γῆρας, quomodo scriptam vocem dudam probaverant Valcken, ad Phoen. 648, et Tourpius in Suid. T. I. p. 191. Restituit, articulo deleto, Hermannus.

v. 462. Aldus et pars codd. κούραισιν: metro convenientius idemque a plurimis codd. confirmatum κούραις.

v. 444 sqq. Chorus futuras secum miseriae reputans, et quem cuique dominum locumque servitii sors datura sit anquirens, postremo flebiles de Troiae exitio lamentationes fundit. Cf. probem. p. 9. — v. 446. λίμνη, quod proprie lacum significat, praeunte Homero, Tragicis quoque de mari dixerunt, quorum locos collegit Valck. ad Hipp. 141. — v. 450. Λωρίδα αἶαν, Peloponnesum, quam μεγάλην Λωρίδα νᾶσον vocat Soph. Oed. Col. 696. De Peloponneso loquens Strabo VIII. p. 333 extr. σχεδὸν δ' ἔτι καὶ νῦν, inquit, κατὰ πόλεις ἄλλοι ἄλλως διαλέγονται, δοκοῦσι δὲ δωρίζειν ἅπαντες διὰ τὴν συμβᾶσαν ἐπικρατείαν. Idem de Apidano, Thessaliae fluvio, L. IX. p. 432: ὁ δ' Ἐπιπέυς ἀπὸ τῆς Ὀθρηος παρὰ Φάρσαλον ὄρεις εἰς τὸν Ἀπιδανὸν καταβάλλει, ὃ δ' εἰς τὸν Πηνειὸν. Eurip. Iph. A. 713: Ἀπιδανὸν ἀμφὶ πρταμὸν ἐν Φθίας ὄρεις. Cf. Herodot. VII, 196. Herbi-

das eius ripas laudant Propertius I, 3, 6. Ovid. Metam. VII, 228. Simillimae laudes Lydiae fluvii apud Eurip. Bacch. 571.

v. 455—465. Delum insulam, natale Apollinis et Dianae solum, designat, ubi, si forte, ἱεροδούλων munere funtura erat. Ordo et structura verborum talis est: ἢ (πορεύσεις με) ἀλιήρει κώπα πεμπομένην τάλαιναν, οἰκτρὰν βιοτὰν ἔχουσαν οἴκοις, νάσων ἐνθα etc. De genitivo νάσων, qui ab ἐνθα pendet, vid. Matth. Gr. §, 324. Frequens mentio palmæ, ad quam Apollinem peperisse dicebatur Latona: v. Theogn. 5. (929: Welck.) Eurip. Iph. T. 1099: Ἴον. 919. cf. Spanh. ad Callim. Del. 210. Sacra arbor, qua gaudet proles Iovis et Latonae, ἄγαλμα ᾠδίνος δίας dicitur: nam ἄγαλμα est πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται. Nicander apud Athen. II. p. 52. E: φηγοὶ Πανὸς ἄγαλμα. Cf. Boeckh. Corp. Inscript. Vol. I. Fasc. I. p. 7. — v. 464. Particula

Ἀρτέμιδος τε θεᾶς
 χρυσέαν ἄμπυκα τόξα τ' εὐλογήσω; 465

(στίχ. β')

ἢ Παλλάδος ἐν πόλει
 τὰς καλλιδίφρον
 Ἀθαναίας ἐν κροκέῳ πέπλῳ
 ζεύξομαι ἄρματι πώλους,
 ἐν δαιδαλέαισι ποι- 470
 κίλλουσ' ἀνθοκρόκοισι πήλαις,
 ἢ Τιτάνων γενεάν,
 τὰν Ζεὺς ἀμφιπύρῳ
 κοιμίζει φλογμῷ Κρονίδας;

v. 467. Personus καλλιδίφροι, quod genus elisionis vitiosum esse docuit Herm. ad Orph. p. 722.

τε non suum locum tenet, qui erat post χρυσέαν: reiecta est autem post voc. Ἀρτέμιδος more haud infrequenti, quem illustravit Matthiaeus. De v. ἄμπυξ Schol. κυρίως κόσμος τις χρυσῶ καὶ λίθοις πεποικιλμένος, ὃν περὶ τὰς κεφαλὰς αἱ γυναῖκες φοροῦσιν. — Hactenus de verborum interpretatione: nunc videndum, quam poeta rationem sequutus sit in commemoratione locorum, ubi servitium se toleraturas Troianae mulieres augurantur. Ac Peloponnesi quidem et Phthiae propter Agamemnonem et Achillem vel potius Neoptolemum mentionem iniectam esse nemo non intelligit; cf. Schol. ad v. 447, 448 ed. Matth. Illud dubitari potest, num recte propter Agamemnonem Delum quoque commemoratam dicat Schol. ad v. 451, provocans ad notissimum Homeri versum, Il. β, 108, de quo confer Thucyd. I, 9. Nam quaecumque fuerit illud multarum insularum imperium, tamen Delum Mycenarum regi subiectam fuisse non credibile est. Morem scenae Atticae praesertim Euripidis qui cognoverit non dubitabit, quin civibus suis hoc tribuerit poeta, a quibus

post lustratam Ol. LXXXVIII, 8. Delum renovata erant sacra Deliacae ludique gymnici et musici. Cf. Thucyd. III, 104. Dio d. Sic. XII, 58. Eo autem maiorem haec carminis pars gratiam habitura erat, si, quo tempore edita est Hecuba, recens eius rei memoria vigeat. Itaque si quis audacior in coniectando sit, colligere hinc possit, quando acta sit haec fabula. Quanquam non is ego sum, cui, deficientibus aliis indiciis, hinc certi quidquam concludi posse videatur. Illa enim vel sic satis se commendasse civibus poetae patet. Similis est ratio eorum, quae inde a v. 466. scripsit de ornamentis peppli Minervae texendi, si forte Athenas captivae deducerentur. Spectant ea ad peplum Minervae Panathenaeorum festo deferri solitum, in quo potissimum res ab hac dea in certamine adversus Gigantas gestae, ipsa autem haud raro currui insidens (hinc v. 467. καλλιδίφρος, cf. Müller. de Phidia III. p. 79.) pingebatur. Cf. Iph. T. 222. Doctè hunc morem post Meursium explicaverunt Boeckhius in libro de Tragicis Gr. p. 193 sq. et Creuzerus Symbol. T. II. p. 809 sqq.

(ἀντιστρ. β.)

ὦμοι τεκέων ἐμῶν, 475
 ὦμοι πατέρων,
 χθονός δ', ἃ καπνῷ κατερείπεται
 τυφόμενα, δορλίητος
 ὑπ' Ἀργείων ἐγὼ δ'
 ἐν ξείνῃ χθονὶ δὴ κέκλημαι 480
 δούλα, λιποῦσ' Ἀβίαν,
 Εὐρώπας θεράπηναν,
 ἀλλάξασ' ἄδα θαλάμους.

v. 470. Hermannus δαιδάλοισι. Videtur tamen fieri posse, ut syllabae *εαι* in unam coalescant.

v. 483. ἀλλάξασ' ἄδα θαλάμους] „Sensus: quum pro connubio viri connubium Orci acceperim, i. e. non viro ulli nuptura, sed innupta ad inferos transitura. Morituram Ἀιδης νυμφεύει Iphig. A. 451. (461.) Soph. Ant. 654: μέθες τὴν παιδ' ἐν ἄδου τήνδε νυμφεύειν τινί. Ib. 816. Antigone, Ἀχέροντι νυμφεύσῃ, inquit. Hinc νυμφεῖον Ἀιδου ib. 1205." *Matthiae*. Fallitur vir doctissimus, et frustra afferuntur ad confirmandam illam interpretationem tales loci, in quibus virgines iam iam morituras nec cuiquam e vivis nupturas Ἀιδης νυμφεύειν dicitur. cf. Jacobsii Animadv. in Eurip. p. 182. Etenim quid hoc ad mulieres, quae neque in ipso iam mortis discrimine versantur, neque expertes matrimonio fuerunt? cf. v. 475. 918. 937. Speciosius uti poterat Or. v. 1109: ἀλλ' οὐκέθ' Ἀιδην νυμφίον κηκτημένη, et El. 1144: νυμφεύσει δὲ κἀν Ἀιδου δόμοις, Ὡπερξεννηῦδες ἐν φάει. Priori loco sermo est de Helena, posteriori de Clytaemnestra. Sed non admodum acuti hominis est animadvertere, si locos inspiciat, quomodo differant a nostro. Multa moliun-

tur Scholiastae, e quibus forsitan alicui placeat ea ratio, ex qua intelligitur, ut verbis utar Virgilii, quae victoris heri tetigit captiva cubile, eo-que pretio se a morte redemit. Quanquam non diffiteor aliquid me requirere ad θαλάμους, quo quam illa tristis ac dura captivis sit conditio hostibus nubendi indicetur. Quamobrem vide, ne iungenda sint ἄδα θαλάμους, eo sensu, quo vulgo dicuntur ἄδου δόμοι, totumque illud ἀλλάξασ' ἄδα θαλάμους, assumpto ex prioribus hoc supplemento τοῦ δούλη κεκλήσθαι, significet: quum mortem servitio mutaverim. Confer Sophocl. Antig. 944: ἔτλα καὶ Ζανάας οὐράνιον φῶς ἀλλάξαι δέμας, id est, *tenebris* mutare lucem coelestem. [Fortasse his verbis continetur comparatio loci iucundissimi cum tristissimo, i. e. felicis olim conditionis, qua domi fuerant usae in θαλάμοις, cum ea, in quam nunc belli clade detrusae erant, quaeque ipsis sepulcro videbatur aequiparanda, sive omnino rei odiosae et abominandae, sicut in loquutione Homericā ἐχθρὸς ὁμῶς Ἄϊδαο πύλῃσι. F. I.]

ΤΑΛΘΥΒΙΟΣ.

ποῦ τὴν ἄνασσαν δὴ ποτ' οὖσαν Ἴλιου
Ἐκάβην ἂν ἐξεύροισι, Τρωάδες κόραι; 485

ΧΟΡΟΣ.

αὕτη πέλας σου νῶτ' ἔχουσ' ἐπὶ χθονί,
Ταλθύβιε, κεῖται, ξυγκεκλεισμένη πέπλοις.

ΤΑΛΘΥΒΙΟΣ.

ὦ Ζεῦ, τί λέξω; πότερὰ σ' ἀνθρώπους ὄραν;
ἢ δόξαν ἄλλως τήνδε κερτῆσθαι μάτην
ψευδῆ, δοκοῦντας δαιμόνων εἶναι γένος; 490

τύχην δὲ πάντα τῶν βροτοῖς ἐπισκοπεῖν;
οὐχ ἢδ' ἄνασσα τῶν πολυχόρουσων Φρυγῶν;
οὐχ ἢδε Πριάμου τοῦ μέγ' ὀλβίου δάμαρ;
καὶ νῦν πόλις μὲν πᾶσ' ἀνέστηκεν δορί,
αὕτη δὲ δούλη, γραῦς, ἄπαις, ἐπὶ χθονί 495
κεῖται κόνει φύρονσα δύστηνον κᾶρα.

φεῦ φεῦ. γέρον μὲν εἰμ', ὅμως δέ μοι θανεῖν
εἶη, πρὶν αἰσχρᾶ περιπεσεῖν τύχη τινί.
ἀνίστασ', ὦ δύστηνε, καὶ μετάσβιον
πλευρὰν ἔπαιρε καὶ τὸ πάλλενκον κᾶρα. 500

v. 484. Troad. 506: ἄγετε τὸν
ἀβρόν δὴ ποτ' ἐν Τροίᾳ πόδα.
1277: ὦ μεγάλα δὴ ποτ' ἀμπνέ-
ουσ' ἐν βαρβάροις. Suppl. 1130:
ἀντισημάτων ἐνδοκίμων δὴ ποτ'
ἐν Μυκήναις. Quibus locis omni-
bus eadem ratio particulae δὴ vi-
detur, ac quum superlativis sub-
iicitur; neque video, cur ap. Xe-
noph. Cyrop. III, 2, 26. magis
πλεῖστον δὴ ποτ' scribatur cum
Schneidero (in Lex.), quam
πλεῖστον δὴ ποτ'.

v. 486. νῶτ' ἔχουσ' ἐπὶ
χθονί] Scilicet collapsam ad
tantam malorum gravitatem ex-
cepisse Troianas mulieres ac su-
pinam reclinasse cogitandum est.

v. 488. ὀρᾶν]. Animadvertere,
sic ut aut puniat merentes aut
remuneretur. Cf. Soph. Oed. C.
279. Matthiae. Misc. Philol.
Vol. II. P. I. p. 9.

v. 489. Paulo durius, neque
tamen sine exemplo, quod in al-
tero sententiae membro subie-

ctum mutavit, ut ad κερτῆσθαι
non sē, sed ἀνθρώπους cogita-
tione repetendum sit. Deinde ex
more tragici sermonis cumulan-
tur similis verba significationis,
ἄλλως, μάτην, ψευδῆ. cf. v. 626.
Med. 1036. Hipp. 1367. Partici-
pium autem δοκοῦντας explican-
dis illis, τήνδε δόξαν, inservit.
Sic apud Isocr. Phil. §. 89:
οἶμαι δὲ τῶν μὲν ἄλλων εἴ τισι
δόξεις περὶ τῆς στρατείας τῆς
εἰς τὴν Ἀσίαν συμβουλεύειν, ἐπὶ
ταύτην ἂν ἐπιπεσεῖν τὴν πα-
ράκλησιν, λέγοντας etc. de
antidosi §. 69: τοῦτου δ' ἔ-
νεκα ταύτην ἐποίησάμην τὴν
ὑπόθεσιν, ἡγούμενος ἐκ τοῦ
παραινεῖν τὴν τε διάνοιαν τὴν
ἐκείνου μάλιστα ὠφελήσειν καὶ
τὸν τρόπον τὸν ἐμάντου τάχι-
στα δηλώσειν. Cf. Heindorf.
ad Plat. Phaedon. §. 5. ad Theaet.
§. 22.

v. 496. κεῖται] De Achille
ereptae Briseidis luctu oppresso

ΕΚΑΒΗ.

ἦ· τίς οὗτος σῶμα τοῦμὸν οὐκ ἔῃς
κεῖσθαι; τί κινεῖς μ', ὅστις εἶ, λιπυμένην;

ΤΑΛΘΥΒΙΟΣ.

Ταλθύβιος ἦκω, Δαναϊδῶν ὑπηρέτης,
Ἀγαμέμνονος πέμψαντος, ὃ γύναι, μέτα.

ΕΚΑΒΗ.

ὦ φίλτατ', ἄρα καὶ ἐπισφάξαι τάφῳ 505
δοκοῦν Ἀχαιοῖς ἦλθες; ὡς φίλ' ἂν λέγοις.
σπεύδωμεν, ἐγκονῶμεν, ἡγοῦ μοι, γέρον.

ΤΑΛΘΥΒΙΟΣ.

σὴν παῖδα κατανοῦσαν ὡς θάψης, γύναι,
ἦκω μεταστειχῶν σε πέμπουσιν δέ με 510
δισσοί τ' Ἀτρεΐδαι καὶ λεὼς Ἀχαιῖκός.

ΕΚΑΒΗ.

οἴμοι, τί λέξεις; οὐκ ἄρ' ὡς θανουμένους
μετῆλθες ἡμᾶς, ἀλλὰ σημανῶν κακά;
ὄλωλας, ὦ παῖ, μητρὸς ἀρπασθεῖς ἀπο
ἡμεῖς δ' ἄτεκνοι τοῦπί σ' ὦ τάλαιν' ἐγώ.
πῶς καὶ νιν ἐξεπράξατ'; ἄρ' αἰδοῦμενοι; 515

Hom. II. β, 688: *κεῖτο γὰρ ἐν νῆεσσι ποδάρονης δῖος Ἀχιλλεύς Κούρης χωόμενος Βρισηίδος ἠυκόμοιο.* Soph. Ai. 206. Eurip. Or. 36. Med. 24. Suppl. 22. Lu- gentium etiam illud, quod sequitur, *κόνει φύρουσα δύστηνον κάρα.* Catull. LXIV, 224: *Cani- tiem terra atque infuso pulvere foedans.*

v. 497. Senex quidem sum, inquit, ut vel in extremis miseriis illud praesto sit solatiū, propinquam esse mortem omnibus malis liberaturam; tamen tam gravis est Hecubae fortuna, ut mori cupiam, antequam similem malorum acerbitatem experiar.

v. 501. *τίς οὗτος — οὐκ ἔῃς*] Aptè Porsonus comparat Hom. II. κ, 82: *τίς δ' οὗτος κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν ἔρχεται οἶος;* cf. Thiersch. Gr. p. 689.

v. 504. *πέμψαντος*] Subaudi με, et mox μέτα, sc. σέ. De

vi praepositionis huius vid. ad Med. 6.

v. 511. *τί λέξεις;*] Falluntur qui futurum pro praesente positum putant. Loquitur Hecuba sic, ut quae alia iis, quae iam dicta sunt, graviora metuat. Cf. infra v. 712. 1124. Phoen. 1280. Med. 1310. Hipp. 353. Ion. 1132.

v. 514. *τοῦπί σ'*] I. e. *τοῦπί σέ*, quod attinet ad te. Orest. 1345 (1338): *Σώθηθ', ὅσον γε τοῦπ' ἐμ'*, ubi v. Porson.

v. 515. Usū particulae *καὶ* post interrogativa illa *τίς, πῶς, ποῖ, ποῦ, ποῖος* illustravit Porsonus ad Phoen. 1373. Aliud exemplum est in hac fabula v. 1064: *ποῖ καὶ με φυγᾶ Πτώσσοισι μυχῶν;* cf. 1201. Hippol. 1171: *πῶς καὶ διώλετ', εἰπέ.* Apud Stobaeum Floril. Vol. II. p. 51: *ποῦ καὶ ποτ' οἰκεῖ σώματος λαγῶν μέρος;* Sophron. apud Apollonium de pronom.

ἢ πρὸς τὸ δεινὸν ἦλθεθ', ὡς ἐχθράν, γέρον,
κτείνοντες; εἶπέ, καίπερ οὐ λέξων φίλα.

ΤΑΛΘΥΒΙΟΣ.

διπλᾶ με χοήσεις δάκρυα κερδᾶναι, γύναι,
σῆς παιδὸς οἴκτω· νῦν τε γὰρ λέγων κακὰ
τέγξω τόδ' ὄμμα, πρὸς τάφω θ', ὅτ' ὄλλυτο. 520

παρῆν μὲν ὄχλος πᾶς Ἀχαικοῦ στρατοῦ
πλήρης πρὸ τύμβου σῆς κόρης ἐπὶ σφαγᾶς·
λαβὼν δ' Ἀχιλλέως παῖς Πολυξένην χερὸς
ἔστησ' ἐπ' ἄκρου χώματος, πέλας δ' ἐγὼ
λεκτοί τ' Ἀχαιῶν ἔκκριτοι νεανία 525

σκίσημα μόσχου σῆς καθέξοντες χεροῖν
ἔβοντο· πλήρες δ' ἐν χεροῖν λαβὼν δέπας
πάγχρυβον ἔρῶει χειρὶ παῖς Ἀχιλλέως
χοᾶς θανόντι πατρί· σημαίνει δέ μοι
σιγῆν Ἀχαιῶν παντὶ κηρῦξαι στρατῶ. 530

καγὰρ παραστὰς εἶπον ἐν μέσοις τάδε·
σιγαῖτ', Ἀχαιοί, σίγα πᾶς ἔστω λεῶς·
σίγα, σιώπα· νήνεμον δ' ἔσθησ' ὄχλον.
ὁ δ' εἶπεν, ὦ παῖ Πηλέως, πατήρ δ' ἐμός,
δέξαι χοᾶς μοι τάσδε κηλητηρίους, 535

p. 388. A: πῶς ψε καὶ γινώσκω-
μεν; His locis omnibus facile
animadvertis quendam interro-
gationi vigorem addi interposita
particula.

v. 518. κερδᾶναι] Formam
hanc damnasse videntur Attici-
stae, sed exemplis confirmavit
Elmsleius ad Soph. Oed. Col. 72.

v. 520. πρὸς τάφω θ', ὅτ'
ὄλλυτο] Scil. ἔτεγξα. Iso-
crates Phil. §. 95: τὸ μὲν τοί-
ωνν μέγιστον, σὺ μὲν τοὺς Ἑλ-
ληνας εὐνοὺς ἔξεις, — ἐκεῖνοι δὲ
διὰ τὰς δεκαδοχίαιας τὰς ἐπὶ Λα-
κεδαιμονίων ὡς οἶόν τε δυσμε-
νεστάτους, scil. εἶχον: ubi fe-
fellit haec ratio Coraïum. Vi-
de ad v. 57.

v. 524. πέλας δ' ἐγὼ] In-
tell. ἔστην. In summo tumulo ut
consistat, inferias Clytaemnestrae
missura Helena filiam hortatur,
Or. 116: καὶ σταῖσ' ἄκρου
χώματος λέξων τάδε.

v. 528. ἔρῶει] Active, fun-
debat. Theocr. V, 124: Ἰμέ-
ρα ἀνθ' ὕδατος ῥέτω γάλα, et
v. 126: Ρέτω χά Συβαρίτις ἐμὴν
μέλι.

v. 534. ὦ παῖ Πηλέως, πα-
τήρ δ' ἐμός] O fili Pelei,
idemque pater meus. Fer-
retur in priore membro μέν,
ut apud Sophocl. Oed. Col.
1275: ὦ σπέρματ' ἀνδρὸς τοῦδ',
ἐμαὶ δ' ὁμαίμονες. Vid. Elms-
leium ad Med. 940.

v. 535. Verbo δέχεσθαι iungi
dativum personae docuerunt ad
h. l. interpretes. V. Matth. Gr.
§. 394, 3. Rost. §. 105. observ. 1.

v. 537. ἀκραιφνῆς] Iphig.
A. 1574: ἀχραντον αἶμα καλλι-
παρθένου δέσης. Philostr. V.
A. IV, 25. p. 166: τὰ γὰρ καλὰ
τῶν σωμάτων καὶ νέα σιτεῖσθαι
ἐνόμιζεν, ἐπειδὴ ἀκραιφνῆς αὐ-
τοῖς τὸ αἶμα. Id. Imagg. II, 9.
p. 67: τοῦ δὲ αἵματος ἀκραι-

νεκρῶν ἀγωγούς· ἔλθ' ὃ, ὡς πίης μέλαν
κόρης ἀκραιφνὲς αἷμ', ὅ σοι δωρούμεθα
στρατός τε κἀγὼ· προεμεινῆς δ' ἡμῖν γενοῦ,
λῦθαί τε πρύμνας καὶ χαλινωτήρια
νεῶν δὸς ἡμῖν, προεμεινοῦς τ' ἀπ' Ἰλίου 540
νόστου τυχόντας πάντας ἐς πάτραν μολεῖν.
τοσαῦτ' ἔλεξε, πᾶς δ' ἐπέυξατο στρατός.
εἶτ' ἀμφίχρυσον φάσγανον κόπης λαβῶν
ἔξεϊλκε κολεοῦ, λογάσι δ' Ἀργείων στρατοῦ
νεανίας ἔνευσε παρθένον λαβεῖν. 545
ἦ δ', ὡς ἐφράσθη, τόνδ' ἐσήμηγεν λόγον·
ὦ τὴν ἐμὴν πέρσαντες Ἀργεῖοι πόλιν,
ἐκοῦσα θνήσκω μὴ τις ἀψηται χροὸς
τοῦμοῦ· παρέξω γὰρ δέσρην εὐκαρδίως.
ἐλευθέρων δέ μ', ὡς ἐλευθέρω θάνω, 550
πρὸς θεῶν μεθίντες κτείνατ'· ἐν νεκροῖσι γὰρ
δούλη κεκληῆσθαι βασιλις οὐδ' αἰσχύνομαι.
λαοὶ δ' ἐπερῶόθησαν, Ἀγαμέμνων τ' ἀνάξ
εἶπεν μεθεῖναι παρθένον νεανίας.
οἱ δ', ὡς τάχιστ' ἤκουσαν ὑστάτην ὄπα, 555
μεθῆκαν, οὐπερ καὶ μέγιστον ἦν κράτος.

φνοῦς ὄντος τὸ μὲν τὰ ὄπλα
χραίνει, τὸ δὲ αὐτόν.

v. 546. ἐφράσθη] συνῆκεν,
ἔγνω, ἐνόησεν. Hesych. So-
phocles Antig. 1048: ἀρ' οἴ-
δεν ἀνθρώπων τις, ἀρα φράζε-
ται; Ai. 1040: μὴ τεῖνε μακρῶν,
ἀλλ' ὅπως κρύψεις τάφω Φράζου
τὸν ἀνδρα. Cf. Nostri Med. 653.

v. 550. Sententiam corrumpit
emendatio Elmsleii ad Heracl.
559. ὡς ἐλευθέρως θάνω. Nam
ἐλευθέρως θανεῖν, hoc est mori
ut liberum decet, etiam ei
licet, qui vinculis constrictus ad
mortem ducitur. Libera autem
sive ἐλευθέρω non morietur, nisi
quae, demtis illis servitii signis,
rursus sui iuris facta sit.

v. 552. De infinitivo κεκληῆσθαι
post αἰσχύνομαι dixit Matth.
Gr. §. 555. not. 1. Rost. §. 129.
4. a. Sensus est: nolim serva-
cari, quae regia stirpe nata sum.

Soph. Ant. 941. de Antigona:
τὴν βασιλίδα μούνην λοιπήν.

v. 555 sq. Mihi non persuadent
argumenta, quibus post Iacob-
sium Exercit. crit. in ant. script.
T. I. p. 25. Matthiaeus hos
versus ab interpolatoris manu
perfectos demonstrare conatur.
Nam, ut a verbis ὑστάτην ὄπα
ordiar, quum nihil dixisse Aga-
memno narretur, nisi ut puellam
iuvenes dimitterent, ineptissimum
videtur viro celeberrimo ex his
unum aliquod verbum novissi-
mum vocari. At, nisi vehementer
fallor, celeritatem significare
voluit poeta, qua res dicta sequuta
est: quod aptius facere non pot-
erat, quam si diceret vix exiisse
novissimum vocis sonum
(hoc est enim ὑστάτην ὄπα),
quum obtemperatum sit regis im-
perii. Cuiusmodi in sententia
non quaeritur, utrum multa an
pauca dicta sint. Neque temere

κάπει τόδ' εἰςήκουσε δεσποτῶν ἔπος,
 λαβοῦσα πέπλους ἐξ ἄκρας ἐπωμίδος
 ἔρρηξε λαγόνος ἐς μέσον παρ' ὀμφαλόν,
 μαστούς τ' ἔδειξε στέρονα θ' ὡς ἀγάλματος 560
 κάλλιστα καὶ καθείδα πρὸς γαῖαν γόνυ
 ἔλεξε πάντων τλημιονέστατον λόγον·
 ἰδοὺ τόδ' εἰ μὲν στέρονον, ᾧ νεανία,
 παίειν προθυμῆϊ, παῖσον, εἰ δ' ὑπ' ἀχένα
 χροῖζεις, πάρεστι λαίμους εὐτρεπῆς ὄδε. 565
 ὁ δ' οὐ θέλων τε καὶ θέλων οὐκ ἔτι κέρους
 τέμνει σιδήρῳ πνεύματος διαρροῆς·
 κρονονοὶ δ' ἐχώρουν. ἧ δὲ καὶ θυήσκουσ' ὅμως
 πολλήν πρόνοιαν εἶχεν εὐσχήμως πεβεῖν,

v. 565. εὐτρεπῆς. Pars codicum perperam εὐπρεπῆς. Saepe haec vocabula confundi docuit Wyttenbachius ad Plut. T. I. p. 480.

v. 568, 9. Laudat h. I. Lucian. Demosth. Enc. 47. T. III. p. 525, ubi olim scriptum erat εὐσχημόνας, quod Euripidei etiam

adiecta sunt verba οὐπερ καὶ μέγιστον ἦν κέρτος, de quibus cupidius, quam vellém, disputat vir egregius. Scilicet causam illa continent, non cur obsequuti sint iuvenes, sed cur moram nullam iussis Agamemnonis interponi passi fuerint. • Quid? quod ipsum Talthybium non sine tacito quodam gaudio pluribus, quam necesse erat, verbis ea commemorare probabile est, ex quibus illius, cuius erat minister, potentia et auctoritas perspiceretur. Iam interpellatum orationis tempore interposito verbo μεθῆκαν non aegre ferret qui legerit annotationem nostram ad v. 605. Denique, si recte haec interpretati sumus, ὡς τὰ χιστ' ἤκουσαν ὑστάτην ὄπα, illud quoque concidit, quod parum elegantem censuit narrationem, in qua bis idem diceretur, ὡς τὰ χιστ' ἤκουσαν ὑστάτην ὄπα — κάπει τόδ' εἰςήκουσε δεσποτῶν ἔπος. Sunt enim haec ad speciem sane similia, sed re longe distant: vertenda enim hoc modo: illi vero, quam primum finiverat orationem is, cuius summum erat impe-

rium, dimiserunt virginem. Atque haec, quum domini verba audivisset, scissa ex humeris veste pectus nudavit. Unum igitur relinquitur, in quo quis haerere possit, quod subiectum mutavit poeta v. 557. non diserte indicans Polyxenam; sed hoc etiam alibi factum. In verbis οὐπερ καὶ μέγιστον ἦν κέρτος respexit fortasse Homerum Il. α, 78: ἧ γὰρ ὀλομαι ἄνδρα χολωσέμεν, ὃς μέγα πάντων Ἀργείων κέρταται, καὶ οἱ πείθονται Ἀχαιοί. Certe dictio Homericæ: cf. Il. ω, 293. Od. α, 70. 359. [Hermannus delet hos versus, quanquam fatetur Pflugkium eos ingeniose defendisse. F. I.]

v. 558. ἐξ ἄκρας ἐπωμίδος] Interpungebatur olim commate post haec verba, quod recte delendum censuit Huschkius ad Tibull. I, 10, 61. Coniungenda enim sunt cum verbo ἔρρηξε, participium autem λαβοῦσα quodammodo abundat. V. Schaefer. ad Soph. Oed. Col. 475.

v. 560. Pulcri homines haud raro cum stâtuis sive ἀγάλμασι com-

κρύπτουσ' ἅ κρύπτειν ὄμματ' ἀρσένων χροῶν. 570
 ἐπεὶ δ' ἀφῆκε πνεῦμα θανασίμῳ σφαγῇ,
 οὐδείς τὸν αὐτὸν εἶχεν Ἀργείων πόνον·
 ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν τὴν θανούσαν ἐκ χροῶν
 φύλλοις ἔβαλλον, οἱ δὲ πληροῦσιν πυρᾶν
 κορμούς φέροντες πευκίνους, ὃ δ' οὐ φέρων 575
 πρὸς τοῦ φέροντος τοιάδ' ἤκουεν κακὰ
 ἔδτηκας, ᾧ κάκιστε, τῇ νεάνιδι
 οὐ πέπλον οὐδὲ κόσμον ἐν χροοῖν ἔχων·
 οὐκ εἶ τι δώσω τῇ περισσῷ εὐκαρδίῳ
 ψυχῇ τ' ἀρίστῃ; τοιάδ' ἀμφὶ σῆς λέγω 580
 παιδὸς θανούσης· εὐτεκνωτάτην δέ σε
 πασῶν γυναικῶν δυστυχεστάτην θ' ὄρω.

codices partim suppeditant. V. Schaefer. ad Dionys. Hal. de comp. verb. p. 202. Passow. de Lexx. cond. rat. p. 30.

v. 580, λέγω Heathius. Libri λέγον, nisi quod Harl. N. Brub. λέγων exhibent.

parantur. Plato Charmid. p. 154. C: ἀλλὰ πάντες ὥσπερ ἀγάλμα ἔθεῶντο αὐτόν. Phaedr. p. 251. A: θύοι ἄν ὡς ἀγάλματι καὶ θεῶ τοῖς παιδικοῖς. Philostratus de Vit. Soph. II. p. 612: καὶ γὰρ ἐπίχαρις καὶ ἀγαλματίας, οἷα ἔφηβοι (f. ἔφηβος). Cf. Heroic. cap. XVII. p. 725. Achill. Tat. V. II. p. 113, 12. [Praevit Aeschyl. Agam. 238. de Iphigenia ante aram constituta: πρόπεουσα ὡς ἐν γραφαῖς, ubi conf. Blomfield. Glossar. F. I.]

v. 560—570. Hoc quoque, iure notatum ut κακόζηλον ab Hermodogene p. 75, 40. Ald., imitatus est, qui in tota de Polyxena narratione Euripidem expressit, Ovidius Met. XIII, 479: Tunc quoque cura fuit partes velare tegendas, Quam caderet, castique decus servare pudoris. Euripidea etiam Achilli Tatio ob oculos versabantur L. IV, 9. p. 89, 26: ἢ δὲ πρόσεπάλαιεν ἡμῖν, οὐδὲν φροντίζουσα κρύπτειν ὅσα γυνὴ μὴ ὀφείσθαι θέλει.

v. 574. De φυλλοβολίᾳ, qua fa-

vorem suum qui certamina spectabant victoribus testabantur, egregius est locus Eratosthenis ap. Schol. ad h. l., cuius non immemor fuit hunc morem illustrans Casaubonus ad Sueton. Ner. 25: Ἐρατοσθένης φησὶ περὶ τῆς φυλλοβολίας, ὡς παλαι, χωρὶς ἀθλων ἀγωνιζομένων ἀνθρώπων, τῷ νικῆσαντι καθάπερ ἔρανον εἰσφέραντες ἐξόριον τῶν θεατῶν ὅπως ἕκαστος ἠνύορει. διὸ δὴ συνήθεον ἐγένετο κύκλω περιπορευόμενον ἐπαγείρειν καὶ λαμβάνειν τὸ διδόμενον. οἱ μὲν οὖν ἐμπορευόμενοι διάφορα δῶρα τῶν λοιπῶν (haec corrupta sunt). οἱ μὲν ἐγγὺς καθήμενοι στεφάνους ἐπέτιθεσαν, οἱ δὲ ἀνωτέρω, τοῦτο ὅπερ ἦν λοιπόν, ἔβαλλον τοῖς ἀνθεσι καὶ φύλλοις. Cf. Boeckh. Explicat. Pind. p. 329.

v. 576. κακὰ] Probra, convicia. Soph. Phil. 374: καγὰ χολαθεῖς εὐθύς ἤρασσον κακοῖς τοῖς πᾶσιν. Aristoph. Nub. 1371: ἀλλ' εὐθύς ἐξαράττω πολλοῖς κακοῖς καὶ σχροῖσι. Eurip. Alc. 704: εἰ δ' ἡμᾶς κακῶς ἔργεις, ἀκούσει πολλά κού ψευδῆ κακὰ. Cf. ad Med. 465.

ΧΟΡΟΣ.

δεινόν τι πῆμα Πριαμίδαίς ἐπέζεσε
πόλει τε τῆμῃ· θεῶν ἀναγκαῖον τόδε.

ΕΚΑΒΗ.

ὦ θύγατερ, οὐκ οἶδ' εἰς ὃ τι βλέπω κακῶν, 585
πολλῶν παρόντων· ἦν γὰρ ἄψωμαί τινος,
τόδ' οὐκ ἔα με, παρακαλεῖ δ' ἐκειθεν αὖ
λύπη τις ἄλλη διάδοχος κακῶν κακοῖς.
καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν ὥστε μὴ στένειν πάθος
οὐκ ἂν δυναίμην ἐξαλείψασθαι φρενός· 590
τὸ δ' αὖ λίαν παρῆιλες ἀγγελθεῖσά μοι
γενναῖος. οὐκουν δεινόν, εἰ γῆ μὲν κακῆ
τυχοῦσα καιροῦ θεόθεν εὖ στάχυν φέρει,

v. 593. Ald. et codicum pars εὐσταχυν. Primus εὖ στάχυν φέρει edidit Barnesius, quod confirmant Florr. omnes. Porsonus citavit Callimachi h. in Dian. 130: κείνοις εὖ μὲν ἄρουρα φέρει στάχυν, εὖ δὲ γενέθλη Τετραπόδων.

v. 595. Hermannus scripsit ἀνθρώποι, idque ita probat, ut alterum, ἀνθρώποις, inepte dici contendat. Credo aliquanto con-

v. 583. ἐπέζεσε] H. l. explicat Etym. M. p. 355, 12. Aristoph. Ach. 321: οἶός αὖ μέλας τις ὑμῖν θυμάλωψ ἐπέζεσεν.

v. 588. διάδοχος κακῶν κακοῖς] I. e. ἡ διαδέχεται κακὰ κακοῖς, quae excipit mala ex malis. Cf. Matth. Gr. §. 405. a. Rost. §. 105, 6.

v. 591. τὸ δ' αὖ λίαν] Supplere possis στένειν, sed non opus. Sic in Antiopa fr. XX. ap. Stob. Vol. III. p. 62: αἰδεῖσθαι δὲ χρῆ, Γύναι, τὸ λίαν καὶ φυλάσσεσθαι φθόρον. Phoen. 584: μέθετον τὸ λίαν.

v. 592 — 602. Parum opportune, meo quidem iudicio, digreditur in locum e media philosophia repetitum, utrum natura virtus an disciplina gigni videatur: quem locum tetigit etiam in Suppl. v. 911 sqq. Electr. 366 sqq. et alibi; suo more tractavit Plato aliique, quos commemorat Boeckhius in Plat. Min. et Legg. p. 45. Quanquam eiusmodi ματαιολογιῶν plenae fabulae Euripideae. Voluit autem, nisi fallor, refutare eam opinionem, quae

disciplinae vim ad animum virtute imbuendum tolleret: sed id propter Polyxenae in morte obeunda constantiam, unde facilius quod confirmaret vulgi opinionem quam quod elevaret peti poterat, ita aggressus est, ut quadam cum indignatione mirantem faceret Hecubam, quod alia agri, alia hominum esset conditio, neque colendi diligentia, quae segetem quamvis malignam aptam reddendis frugibus efficere posset, eandem in hominibus vim haberet. Adiunxit autem certe quid esset honestum disci posse liberali institutione: quod si quis recte percipisset, comparata specie honesti, quid esset turpe ignorare non posse.— Verba ipsa satis expedita sunt ac facilia intellectu, nisi quod, quum οὐκουν δεινόν duplicem subiectam habeat sententiam, alteram, in qua de agri virtutibus dicitur, alteram de hominum moribus atque ingenio, magis id, quod reprehenditur in his, δεινόν dicitur, quam quod de agro praedicatur. Simillimus locus Musonii apud Stobae-

χρηστὴ δ' ἄμαρτουῖσ' ὦν χρεῶν αὐτὴν τυχεῖν
 κακὸν δίδωσι καρπὸν ἀνθρώποις δ' αἰεὶ 595
 ὃ μὲν πονηρὸς οὐδὲν ἄλλο πλὴν κακός,
 ὃ δ' ἐσθλὸς ἐσθλός, οὐδὲ συμφορᾶς ὑπο
 φύσειν διέφθειρ', ἀλλὰ χρηστός ἐστ' αἰεὶ.
 ἄρ' οἱ τεκόντες διαφέρουσιν, ἢ τροφαί;
 ἔχει γε μέντοι καὶ τὸ θροεφθῆναι καλῶς 600
 δίδαξιν ἐσθλοῦ· τοῦτο δ' ἦν τις εὖ μάθη,
 οἶδεν τό γ' αἰσχρὸν κανόνι τοῦ καλοῦ μαθῶν.
 καὶ ταῦτα μὲν δὴ νοῦς ἐτόξευσεν μάτην·
 σὺ δ' ἔλθ' ἐκαὶ σήμερον Ἀργείοις τάδε,
 μὴ θιγγάνειν μοι μηδέν', ἀλλ' εἰργεῖν ὄχλον, 605
 τῆς παιδός. ἔν τοι μυρῖα στρατεύματι

cinnius esse quod de coniectura reposuit; sed illud non reputasse videtur vir acutissimus, quum scripsit annotationem ad hunc locum, non omnia esse ad rationis severitatem exigenda, sed aliquid etiam consuetudini tribuendum, qua facile tuearis librorum omnium lectionem. [In ed. anni 1831. Hermannus tentat: ἐν βροτοῖς δ' αἰεὶ. F.I.]

um Floril. Vol. II. p. 11: ἄρ' οὖν οὐχὶ δεινὸν ἐκείνους μὲν ὑπέροσθεν ὅς τῶν καλῶν ἀνέχεσθαι ταῦτα πάσχιον, ἡμᾶς δ' ὑπέροσθεν καλοκαγαθίας καὶ τοῦ κακίαν μὲν ἐκφυγεῖν τὴν λυμαιομένην ἡμῶν τὸν βίον κτήσασθαι δὲ ἀρετήν, ἥ τις ἀπάντων τῶν ἀγαθῶν ἐστὶ χορηγός, μὴ πάντα πόνον ὑφίστασθαι; add. Isocr. ad Nicod. §. 36. Cf. Wolfium in Anal. Lit. II. p. 338 sq. et Matth. ad h. l.

v. 595. ἀνθρώποις] I. q. ἐν ἀνθρώποις. V. Matth. Gr. §. 387. p. 709. Peculiarem huius dative vim ut percipiamus, aliis fortasse alibi verbis utendum erit; sed rationem usus eandem ubique animadvertere licet: ut in Bacch. 310: μὴ τὸ κράτος αὐχεῖ δύναμιν ἀνθρώποις ἔχειν. 402: ἔν' οἰθελξίφρονες νῆμονται θνατοῖσιν Ἐρωτες.

v. 601 sq. Notanda repetitio verbi μαθεῖν in extremo versu: quo quidem in genere, ne quid librariorum culpa commissum existimes, paullo negligentiore fuisse Euripidem semel monen-

dum est. Nam ne illa quidem multis in locis valet excusatio, quam indicavit Reising. Comment. crit. ad Soph. Oed. Col. p. 186.

v. 603. ἐτόξευσεν] Eleganter cum telo comparatur oratio. Aesch. Suppl. 449: καὶ γλώσσα τοξεύσασα μὴ τὰ καίρια. Soph. Antig. 1084: τοιαῦτά σου, λυπεῖς γάρ, ὥστε τοξότης Ἀφῆκα θυμῷ καρδίας τοξεύματα. Eurip. Suppl. 456: καὶ ταῦτα μὲν δὴ πρὸς τὰδ' ἐξηκόντισα. Menander fragm. inc. LXXXVII. p. 225: γλώσση ματαίους ἐξακοντίσαι λόγους. Cf. Wyttenb. ad Plutarch. T. I. p. 56.

v. 605. Verba ἀλλ' εἰργεῖν ὄχλον posita sunt διὰ μέσον, ut loquuntur grammatici. Sic in hac fabula v. 919: πόσις ἐν θαλάμοις ἔκειτο, Ξυστὸν δ' ἐπὶ πασσάλῳ, Ναύταν οὐκέθ' ὄρων ὄμιλον. cf. 704. Androm. 974: ὡς φίλων μὲν ἂν Γήμαιμ' ἀπ' ἀνδρῶν, ἐκ τοθεν δ' οὐδέ τιον, Φεύγων ἀπ' οἴκων ὡς ἐγὼ φεύγω φυχᾶς. Helen. 1599: ἔτ', ὦ ξέν', ἐς τὸ πρόσθεν, ἢ καλῶς ἔχει, Πλεύσωμεν; Cf. Cycl. 604. Rhes.

ἀκόλαστος ὄχλος ναυτική τ' ἀναρχία
 κρείσσων πυρός, κακός δ' ὁ μή τι δοῶν κακόν.
 σὺ δ' αὖ λαβοῦσα τεῦχος, ἀρχαία λάτρι,
 βάρβαρ' ἔνεγκε δεῦρο ποντίας ἁλός, 610
 ὡς παῖδα λουτροῖς τοῖς πανυδτάτοις ἐμὴν
 νύμφην τ' ἀννυμφον παρθένον τ' ἀπάρθενον
 λούσω προθῶμαί δ' ὡς μὲν ἀξία, πόθεν;
 οὐκ ἂν δυναίμην ὡς δ' ἔχω τί γὰρ πάθω;
 κόσμον τ' ἀγείρασ' αἰχμαλωτῶν πάρα, 615
 αἶ μοι πάρεδροι τῶνδ' ἔσω σκηνωμάτων
 ναίουσιν, εἴ τις τοὺς νεωστὶ δεσπότης

v. 607. ἀναρχία recte tuetur Porsonus propter librorum consensum. Non male tamen Dio Chrysost. Or. XXXII. p. 389. A. ἀταξία. Cf. Jacobs. Lectt. Stob. p. 72.

565 sq. Lobeck. ad Aiac. p. 294. Fritzscheii Quaest. Luc. p. 176.

v. 608. κρείσσων πυρός] Significat vim, quae aegre cohiberi possit. Androm. 271: ἀ δ' ἔστ' ἐχίδνης καὶ πυρός περαιτέρω, quo loco cum aliis similibus usus est Musgrayius ad Soph. Philoct. 927. Cf. Orest. 696 sq. Hipp. 530.

v. 610. ποντίας ἁλός] Cycl. 531: οὐ χεῖρ μ' ἀδελφοῖς τοῦδε προσδοῦναι ποτοῦ; V. Matth. Gr. §. 323.

v. 612. Acutum quoddam genus loquendi, quo substantivis iunguntur adiectiva ab ipsis et ἀστερητικῶ composita. Talis est enim haec ratio, ut, quod rei nomen indideris, eius vim continuo tollas aut minuas certe, idemque et posse dici et non posse indicēs. Polyxena quidem recte et νύμφη vocari potuit et παρθένος: alterum, quod desponsa fuisset Achilli, alterum, quod non nupsisset tamen. Iam sponsa, quae non convenisset in manum viri, ad illam formam, quam modo declaravi, νύμφη ἀννυμφος dicenda erat; virgo, quae, quod habuerat cui nuptura esset, quodammodo desiisset in virginum numero esse, παρθένος

ἀπάρθενος. Alia quaeque eiusdemmodi, explicato genere in univ-
 ersum, notasse sufficet: γάμος
 ἄγαμος Eur. Hel. 696. δεσμός
 ἄδεσμος Suppl. 32. ὁδοὶ ἀνοδοὶ
 Iph. T. 888. πόλεμος ἀπόλεμος
 Herc. F. 1133. χάρις ἀχαρίς Iph.
 T. 566. (cf. Aesch. Prom. 559.)
 Vid. etiam Matth. Gr. §. 446.
 not. 4.

v. 613. προτίθεσθαι vocabulum funebre. Phoen. 1318: ὅπως
 Λούση πρόθηται τ' οὐκέτ' ὄντα
 παῖδ' ἐμόν. Cf. Suppl. 52. Philo-
 lostr. Heroic. p. 721. Heeren.
 ad Menandr. de encom. p. 104.

v. 614. τί γὰρ πάθω;] Recte
 vertunt quid faciam? Proprie
 est: dubito, quid me fieri oporteat,
 aut quo animo esse debeam
 et quomodo affecta. Exempla hu-
 ius formulae apud Euripidem an-
 notavimus haec: Phoen. 902, ubi
 dixit de hac re Valckenaer.;
 Androm. 514. Suppl. 257. Troad.
 787. Usus est etiam Homerus
 Il. 2, 404. cf. Anthol. Pal. V,
 111. interpp. ad Aristoph. Nub.
 234.

v. 619. ὡς σχήματ' οἴκων] Periphrasin pro οἴκοι esse docet
 Monkius ad Alc. 935. Sed falli-

λαθοῦσ' ἔχει τι κλέμμα τῶν αὐτῆς δόμων.
 ᾧ σχήματ' οἴκων, ᾧ ποτ' εὐτυχεῖς δόμοι,
 ᾧ πλεῖστ' ἔχων κάλλιστα τ', εὐτεκνώτατε. 620
 Πρίαμε, γεραία θ' ἠδ' ἐγὼ μήτηρ τέκνων,
 ὡς ἐς τὸ μηδὲν ἤκομεν, φρονήματος
 τοῦ πρὶν στερέντες. εἶτα δῆτ' ὀγκούμεθα
 ὁ μὲν τις ἡμῶν πλουσίοις ἐν δώμασιν,
 ὁ δ' ἐν πόλittαις τίμιος κεκλημένος. 625
 τὰ δ' οὐδέν' ἄλλως φροντίδων βουλευματα
 γλώσσης τε κόμποι. κείνος ὀλβιώτατος,
 ὅτῳ κατ' ἡμᾶρ τυγχάνει μηδὲν κακόν.

v. 612. τ' post νύμφην om. Aug. a. male.

v. 626. Vulgo τὰδ'. Cf. El. 940. Herc. F. 227, ubi eodem modo peccatum fuerat.

tur. Σχήμα enim primo quidem formam habitumque universe significat: tum aut egregiam formam, pulcritudinem, decus, ut hoc loco et initio Andromachae: Ἀσιάτιδος γῆς σχήμα, Θηβαία πόλις, aut deformitatem, tristitiam, squalorem, ut Alc. l. c. Id autem ipsum, quod contraria indicat, argumento est, non esse in ipso vocabulo hanc vim, sed traxisse aliquid ex tenore et conditione sententiarum. Soph. Antig. 1169: καὶ ζῆ τύραννον σχῆμ' ἔχων. Xenoph. Oec. II, 4: εἰς δὲ τὸ σὸν σχήμα, ὃ σὺ περιβέβλησαι, καὶ τὴν σὴν δόξαν, οὐδ' εἰ τρεῖς ὄσα νῦν κέκτησαι προσγένοιτό σοι, οὐδ' ὡς ἂν ἱκανά μοι δοκεῖ εἶναι σοι.

v. 620. Recte interpungitur post κάλλιστα τε: πλεῖστα κάλλιστα τε dictum ut πολλὰ καὶ κακὰ Androm. 953. et quae plurima huius generis reperiuntur. Vide Herm. ad Vig. p. 838. Matth. Gr. §. 444. 4. Wyttenb. ad Plutarch. Mor. I. p. 178. Sic etiam Horatius Epist. I, 8, 3: multa et pulcra minantem. Porsonus iungi volebat κάλλιστα εὐτεκνώτατε, sed, ut recte monuit Matth., neque καλῶς εὐ-

τεκνος dicitur, et multo minus κάλλιστα εὐτεκνώτατος. Cf. Reising. ad Soph. Oed. Col. p. 342.

v. 623. ὀγκούμεθα] Usitatum hoc verbum de fastu opulentiorum. El. 381: οὐτ' αὖ δοκῆσει δωμάτων ὀγκωμένος. Soph. Ai. 129: μηδ' ὄγκον ἄρης μηδέν', εἴ τινος πλείον' ἢ χειρὶ βροθίεις ἢ μακροῦ πλούτου βάθει. Mox κεκλημένος idem fere valet atque ᾧν. cf. 480. Herc. F. 1291: κεκλημένῳ δὲ φωτὶ μακαρίῳ ποτὲ Αἰ μεταβολαὶ λυπηρόν.

v. 626. ἄλλως φρ. β.] Vana opinionum commenta. Lucian. Phalar. I. §. 12: εἰ μὴ κεν ἄλλως ὑπόσχεσις ταῦτά ἐστι. de gymn. §. 32: λῆρος καὶ παιδιὰ ἄλλως. Dio Chrysost. Or. LV. p. 286. R.: οἱ δὲ πολλοὶ μάτην οἴονται τὰ τοιαῦτα λέγεσθαι καὶ ὄχλον ἄλλως καὶ φλυαρίαν ἠγοῦνται. Eurip. Cycl. 316: ὁ πλοῦτος, ἀνθρωπίσκε, τοῖς σοφοῖς θεός. Τὰ δ' ἄλλα κόμποι καὶ λόγων εὐμορφία. Aelian. H. A. VII, 1: καὶ ὡς οὐκ ἔστιν ἄλλως κόμπος τὸ εἰρημένον, μάστιγος ὁ λόγος. Ibid. VII, 29: οὐ μυθοποίημα, οὐδὲ κόμπος ποιητικός.

ΧΟΡΟΣ.

(στροφή.)

ἔμοι χροῖν συμφοράν,
ἔμοι χροῖν πημονάν γενέσθαι, 630

Ἰδαίαν ὅτε πρῶτον ὕλαν
Ἄλέξανδρος εἰλατίαν
ἔτάμεθ', ἄλιον ἐπ' οἶδμα ναυστολήσων

Ἑλένας ἐπὶ λέκτρα, τὰν
καλλίσταν ὃ χρυσοφαῆς 635
Ἄλιος ἀγάζει.

(ἀντιστροφή.)

πόννοι γὰρ καὶ πόνων
ἀνάγκαι κρείσσονες κυκλοῦνται. 640

κοινὸν δ' ἐξ ἰδίας ἀνοίας
κακὸν τᾷ Σιμωντίδι γᾶ
ὀλέθριον ἔμολε, συμφορὰ τ' ἀπ' ἄλλων.

v. 629. Canticum hoc ex Glyconeis versibus est aliisque, ut asolet, cognatis numeris compositum.

στρ.

υ / - / υ -
υ / - / υ - υ - -
x - / υ υ - υ - -
υ / x υ / υ υ -
υ ω υ ω υ / υ - υ / -
υ υ / υ υ - υ -
x - x υ / υ υ -
/ υ υ - / -

ἐπφδός.

υ ω υ - υ / υ υ / υ υ - / -
υ / υ - υ / υ υ - υ υ - / -
υ / υ ω υ / υ - υ / υ -
υ υ / υ υ - υ - -
υ / υ - / υ υ - υ υ
x υ / υ υ - -
υ / υ ω υ ω υ - υ / -

ἐκρίθη δ' ἕρις, ἂν ἐν Ἴ-
δα κρῖνει τρισσὰς μακάρων
παῖδας ἀνήρ βούτας, 645

(ἐπωδός.)

ἐπὶ δορὶ καὶ φόνῳ καὶ ἑμῶν μελάθρων λῶβᾶ·
στένει δὲ καὶ τις ἀμφὶ τὸν εὖροον Εὐρώταν
Λάκαινα πολυδάκρυτος ἐν δόμοις κόρα, 650

πολιόν τ' ἐπὶ κροῦτα μάτηρ
τέκνων θανόντων τίθεται χέρα,
δρῦπτεταί τε παρειάν, 655
δίαιμον ὄνηγα τιθεμένα σπαραγμοῖς.

ΘΕΡΑΠΙΑΝΑ.

γυναικες, Ἐκάβη ποῦ ποθ' ἢ παναθλία,
ἢ πάντα νικῶσ' ἄνδρα καὶ θῆλυν σποράν
κακοῖδιν; οὐδεὶς στέφανον ἀνθαιρήσεται. 660

v. 649. εὖροον primus dedit Hermannus. Libri εὖρονν.

v. 629. Praedicat chorus utri-
que populo, Graecis inquam et
Troianis, communem exitii lu-
ctusque causam fuisse Paridis de
tribus deabus iudicium deductas-
que ad petendum Helenae coniu-
gium naves, ut sibi quidem iam
tum ex vita discessisse melius fue-
rit. Nam, ut ait v. 638, labores
et graviora laboribus dominorum
imperia me circumstant.

v. 639. ἀνάγκαι] Mala ser-
vitutis. cf. Soph. Aiac. 485.
Eurip. Andr. 132. Matthiaeus
interpretatur calamitates fa-
tales, quae non video quomodo
satis recte πόνοις opponantur.

v. 640. ἐξ ἰδίας ἀνοίας]
I. e. ἐξ ἀνοίας ἰδιώτου, Paridis.
Sic ἀναθήματα ἴδια ap. Herodot.
I, 183. [Ob antithesin ἀπ' ἄλλων
probanda fortasse explicatio
Scholiastae veteris: ἐξ ἰδίας
ἀφροσύνης, τῆς γῆς δηλονότι· ἢ
γὰρ τοῦ Πάριδος ἀφροσύνη οὐκ
ἄλλοτρία τῶν Τρώων ἦν. F. I.]

v. 644. ἂν — κρῖνει τρι-
σὰς μ. π.] Constructionem illu-

strat Matth. Gr. §. 421. not. 3.
p. 775. Μακάρων παῖδας nota
circumscriptionis formula, ut
παῖδες Ἑλλάνων v. 930.

v. 647. ἐπὶ δορὶ καὶ — λῶ-
βᾶ] Praepositio eventum indicat.
Herc. F. 881: ὡς ἐπὶ λῶβᾶ. Iph.
A. 549: ὅθι δὴ δίδυμ' Ἔρωσ δ'
χρυσσοκόμας τόξ' ἐντείνεται χαρί-
των, τὸ μὲν ἐπ' εὐαίῳι πότμῳ,
τὸ δ' ἐπὶ συγγύσει βιοτᾶς. Aesch.
Sept. 878: δόμων ἐπὶ λύμῃ.

v. 649. στένει δὲ καὶ τις
etc.] „Multae etiam Grae-
carum mulierum lugent.”
Cf. Matth. Gr. §. 487. 1. Cete-
rum non dubito, quin quaesita
sit soni similitudo in verbis εὖ-
ροον Εὐρώταν.

v. 658. Famula, quam Hecuba,
antequam ipsa ad apparandum fu-
nebrem ornatum Polyxenae in
tentorium digrederetur, miserat,
ut aquam afferret (cf. v. 609.), nunc
redit secum portans veste ami-
ctum Polydori cadaver, quod a
mari eiectionem suscepit.

ΧΟΡΟΣ.

τί δ', ὦ τάλαινα σῆς κακογλώσσου βοῆς;
ὡς οὔποθ' εὔδει λυπρὰ σου κηρύγματα.

ΘΕΡΑΠΙΑΙΝΑ.

Ἐκάβη φέρω τόδ' ἄλγος· ἐν κακοῖσι δὲ
οὐ ῥάδιον βροτοῖσιν εὐφημεῖν στόμα.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ μὴν περῶσα τυγγάνει δόμων ὑπο
ἦδ', ἐς δὲ καιρὸν σοῖσι φαίνεται λόγοις.

665

ΘΕΡΑΠΙΑΙΝΑ.

ὦ παντάλαινα, κᾶτι μᾶλλον ἢ λέγω,
δέσποινα, ὄλωλας, οὐκέτ' εἶ, βλέπουσα φῶς,
ἄπαις, ἄνανδρος, ἄπολις, ἐξεφθααρμένη.

ΕΚΑΒΗ.

οὐ καινὸν εἶπας, εἰδόσιν δ' ὠνειδίσας.
ἀτὰρ τί νεκρὸν τόνδε μοι Πολυξένης
ἦκεις κομίζουσ', ἧς ἀπηγγέλθη τάφος
πάντων Ἀχαιῶν διὰ χειρὸς σπουδῆν ἔχειν;

670

ΘΕΡΑΠΙΑΙΝΑ.

ἦδ' οὐδὲν οἶδεν, ἀλλὰ μοι Πολυξένην
θρηνηῖ, νέων δὲ πημάτων οὐχ ἄπτεται.

675

v. 665. δόμων ὑπο. Libri ἄπο vel ὑπερ. Vid. ad v. 53. et de confusione praepositionum ὑπό et ὑπερ B a s t. Comm. Palaeogr. p. 846.

v. 661. ὦ τάλαινα — βοῆς] Orest. 1286: ὦ τάλαινα' ἐγὼ κακῶν. Med. 1028: ὦ δυστάλαινα τῆς ἐμῆς ἀφθαδίας, ubi plura Elmsleius v. 996: suae editionis. Eadem ratio constructionis infra v. 783: ὦ σχετλία σὺ τῶν ἀμετρήτων πόνων. Androm. 1179: ὦ σχετλιος παθέων ἐγώ. cf. Rost. §. 109, 1.

v. 662. εὔδει] Eleganter processat, conticescit. Hom. Il. ε, 524: ὄφρ' εὔδησι μένος Βορέας. Solon. fr. XV, 19. Br.: πόλεμον εὔδοντ' ἐπεγείρει. Cf. Suppl. 1147. Phoen. 637. Ceterum quaerat aliquis, quid tandem acerbi praeter eam rem, quam nuntiatura est, attulerit haec formula, ut eam chorus increparet. Non memini legere illam aliorum

malorum nuntiam; sed quae in domo Hecubae aetatem exegisset (v. 609.) ac socia fuisset illius cladis, qua Troianae opes ever-sae sunt, eam sane probabile est multa minime laeta iam olim ad dominam pertulisse.

v. 667. κᾶτι μᾶλλον ἢ λέγω] I. e. ἢ τάλαινα. Hipp. 914: φίλους γε κᾶτι μᾶλλον ἢ φίλους. Alc. 1082: ἀπώλεσέν με κᾶτι μᾶλλον ἢ λέγω. El. 1185: ἄλαστα, μέλεα καὶ πέρα παθοῦσα. Infra v. 1121: ἀπώλεσ', οὐκ ἀπώλεσ', ἀλλὰ μειζόνως. Cf. Fritzschi Quaest. Luc. p. 121.

v. 668. Virgulam post εἶ, quae olim aberat, posui auctore Reisingio Synt. crit. p. 10. Sensus est: quum vivas, tamen tanta est miseriarum moles, ut mortuae in-

ΕΚΑΒΗ.

οἱ γὰρ τάλαινα, μῶν τὸ βακχεῖον κᾶρα
τῆς θεσπιωδοῦ δεῦρο Κασάνδρας φέρεις;

ΘΕΡΑΠΙΑΙΝΑ.

ζῶσαν λέλακας, τὸν θανόντα δ' οὐ στένεις
τόνδ'. ἀλλ' ἄθρησον σῶμα γυμνωθὲν νεκροῦ,
εἴ σοι φανεῖται θαῦμα καὶ παρ' ἐλπίδας.

680

ΕΚΑΒΗ.

οἴμοι, βλέπω δὴ παῖδ' ἐμὸν τεθνηκότα
Πολύδωρον, ὃν μοι Θρηξ' ἔσωζ' οἴκοις ἀνήρ.
ἄπωλόμην δύστηνος, οὐκέτ' εἰμι δὴ.

ὦ τέκνον, τέκνον,
αἰαῖ, κατάρχομαι νόμον
βακχεῖον ἐξ ἀλάστορος
ἀρτιμαθῆς κακῶν.

685

ΘΕΡΑΠΙΑΙΝΑ.

ἔγνωσ γὰρ ἄτην παιδός, ὦ δύστηνε σύ;

ΕΚΑΒΗ.

ἄπιστ' ἄπιστα, καινὰ καινὰ δέρομαι.
ἕτερα δ' ἀφ' ἑτέρων κακὰ κακῶν κυρεῖ.

v. 687. παιδός, ὦ δύστηνε, σοῦ; Flor. codd. novem idque coniecerat olim, approbantibus Heathio, Musgr., Br., Canterus. Melius videtur σύ. Cf. Androm. 68. 170. 631. Hec. 1257.

star sis. Cf. Soph. Phil. 1018: ἄφιλον, ἔρημον, ἄπολιν, ἐν ζῶσιν νεκρόν.

v. 670. οὐ κατὰ νόμον] Sc. τι. Sic Hom. Od. δ, 690: οὔτε τινα ἑξέας ἐξαισιον οὔτε τι εἰπῶν Ἐν δήμῳ. Helen. 1052: ἀδύνατον εἶπας. El. 275: αἰσχρόν γ' εἶπας. Vid. Heind. ad Plat. Gorg. §. 47. Fritzs. l. l. p. 92 sqq.

v. 682. οἴκοις] Domi. Infr. 1014: ταῖσδε σώζεται στεγαῖς. 457: οἰκτρὰν βιοτὰν ἔχουσαν οἴκοις. cf. Rost. §. 106, l. e.

v. 684 — 720. Non esse hoc carmen liberam solutumque antistrophicae responsionis lege quum esset veri simillimum, tamen ea responsio qualis esset, non eadem fuit sententia Seidleri de verss. dochm. p. 233. et Her-

manni Elem. doctr. metr. p. 766. Ac de Seidleri ratione illud dubitationem movet, quod transponendi aleam haud detrectavit: non quo nihil usquam hoc etiam adhibito remedio sanandum esse existimem, sed quod vix quidquam est in arte critica, de quo difficilius fidem facias, praesertim quum id non uno loco audendum sit. Maior in eo genere religio fuit Hermannii; sed is quam dedit descriptionem carminis, ea sane ad elegantiam alterius comparari non potest. Ceterum numeri sunt dochmiaci, interpositis iambicis, primo quidem duobus dimetris vv. 684. 685, deinde trimetris.

v. 685. κατάρχομαι νόμον β.] Orest. 960: κατάρχομαι στε-

οὐδέποτ' ἀδάκρυτον, ἀστένακτον 690
ἀμέρα μ' ἐπισχῆσει.

ΧΟΡΟΣ.

δείν', ὦ τάλαινα, δεινὰ πάσχομεν κακά.

ΕΚΑΒΗ.

ὦ τέκνον, τέκνον ταλαίνας ματρός,
τίνι μόρω θνήσκεις, τίνι πότμῳ κεῖσθαι; 695
πρὸς τίνος ἀνθρώπων;

ΘΕΡΑΠΙΑΙΝΑ.

οὐκ οἶδ' ἐπ' ἀκταῖς νιν κρυῶ θαλασσίαις.

ΕΚΑΒΗ.

ἐν ψαμάθῳ λευρῶ
ἔκβλητον, ἢ πέδημα φοινίου δορός; 700

v. 690. Ald. ἀδάκρυτος, ἀστένακτος. Idem superscriptum alteri lectioni in Gu. Flor. 6. 9. 18. Probavit Hermannus in Elem. l. c., sed ut vocabula ipsa transponeret et deleret praeterea μ' versu sequente: οὐδέποτ' ἀστένακτος, ἀδάκρυτος ἀ - μέρα ἐπισχῆσει. Potest hoc placere propter numeros dochmiacos, quum in vulgata lectione vix assequi liceat, quae sit ratio numerorum; nisi si talem existimes:

- ὦ ὦ | / - - -
/ - - - | / -

Matthiaeus recepit coniecturam Seidleri: οὐδέποτ' ἀδάκρυτον, ἀστένακτον ἢ - μαρ' ἐμ' ἐπισχῆσει. Post verba ἀμέρα μ' ἐπισχῆσει Gu. Flor. 21b. addunt αὖ αὖ τῶν κακῶν, alii, teste Porsono, αὖ αὖ κακῶν. Hoc amplexus est Seidlerus, sed transposuit haec verba ante illa, ἄπιστ' ἄπιστα et quae seq., atque hinc initium strophae duxit.

v. 699. ἐν ψαμάθῳ λευρῶ. Legebantur haec vulgo ante illa v. 701. πόντου νιν ἐξήνεγκε πελάγιος κλύδων, simulque cum his ancillae tribuebantur. Hecubae tribuenda esse monuit Hermannus l. c. p. 767, quum ancillam, quae nuntii officio fungitur, non

ναγμόν, ubi alia huius constructionis exempla indicavit Musgravius, Hom. Od. γ, 445. Lycophr. 209. Athen. XIV. p. 622. C. Cf. Matthiae Gr. §. 336, n. 1.

v. 690. ἀδάκρυτον - ἐπισχῆσει] Per prolepsin dictum pro ἐπισχῆσει, ὥστε ἀδάκρυτον γενέσθαι. Soph. Antig. 881: τὸν δ' ἐμὸν πότμον ἀδάκρυτον οὐδεὶς φίλων στενάξει. Trach. 106: οὐδέποτ' εὐνάξειν ἀδάκρυτων βλεφάρων πόθον. Vid. Matth. Gr.

§. 446. not. 2. I. B. Ahlemeyer über die dichterische Prolepsis des Adject., Schulpr. Paderborn 1827. I. F. E. Meyer. comment. de epithet. ornant. vi et natura. Eutin. 1837. G. Aen. Koch üb. den proleptisch. Gebr. des Adject. ad calcem edit. Luc. Charon. Lips. 1839. G. Iacob. in Quaest. Episcis II, 4. p. 136 sqq., ubi tota res accurate explicatur.

v. 692. Ancillae tribuit hunc versum Seidlerus, cui videtur in hoc carmine ea esse lex, ut in-

ΘΕΡΑΠΙΑΙΝΑ.

πόντου νιν ἐξήνεγκε πελάγιος κλύδων.

ΕΚΑΒΗ.

ᾧμοι, αἰαῖ, ξμαθον ἐνύπνιον, ὀμμάτων
ἐμῶν ὄψιν, οὐ με παρέβα φάντα-
σμα μελανόπτερον,
ἂν ἐξεῖδον ἀμφί σ',
ᾧ τέκνον, οὐκέτ' ὄντα Διὸς ἐν φάει.

705

ΧΟΡΟΣ.

τίς γάρ νιν ἔκταν'; οἶσθ' ὄνειρόφρων φράσαι;

ΕΚΑΒΗ.

ἐμὸς ἐμὸς ξένος, Θρήμιος ἱππότης,
ἴν' ὁ γέρον πατήρ ἔθετό νιν κούψας.

710

nisi trimetris uti deceat. Transposita sunt autem eodem auctore; etsi, quam in diss. de antistr. proposuerat sententiam, post ipse reliquerit in Elem. doctr. metr. [Vulgarem ordinem retinuit Herm. in ed. 1831. propositam ab ipso transpositionem nunc improbens, quam temere receptam esse a Matthiaeo et Pflugkio censet. F. I.]

v. 702. Transposuit haec Seidlerus hoc modo: ᾧμοι, αἰαῖ, ξμαθον ἐνύπνιον ὄψιν ὀμμάτων ἐμῶν, Οὐ παρέβα με φάσμα μελανόπτερον, ἂν ἐξεῖδον ἀμφί σε, τέκνον, οὐκέτ' ὄν - τα Διὸς ἐν φάει. Hermannus, recepta coniectura Matthiaei φάντασμα, cetera sic scripsit: τὴν ἐξεῖδον ἀμφί σοι, ᾧ τέκνον etc. in Elem. p. 767. [In novissima editione Herm. haec sic exhibuit:

— — ξμαθον ἐνυπνον ὀμμάτων
ἐμῶν ὄψιν· οὐδὲ παρέβα με φά-
σμα μελανόπτερον, ἂν ἐξεῖδον ἀμφί σ'.]

Codices non magnopere discrepant, nisi quod Gu. Flor. 6. 9. 18. 21b. Aug. c. ἐξεῖδον, Aug. b. ἂν ἐξεῖδον ἂν ἀμφί σ', ᾧ τέκνον, puncto supra utrumque ἂν scripto, exhibent; denique Mosq. A. ἀμφί σόν, τέκνον. quod ex σοι ortum videbatur Hermannō, cuius in editione Hecubae scriptum reperias: ἐξεῖδον ἀμφί σοί, ᾧ τέκνον etc.

v. 709. ὄνειρόφρων Gu. Florr. omnes, praeter 25., Vict. Mosq. D. Havn. Vulg. ὄνειρόφρον.

terpositi senarii in stropha ad ancillam, in antistropha ad Chorum pertineant.

v. 695. θνήσκεις] Pro praeterito. Infra 773: θνήσκει δὲ πρὸς τοῦ καὶ τίνος πότμον τυγῶν; Bacch. 1041: τίνι μόρω θνήσκει Ἄδικος ἄδικά τ' ἐκπορῖζων ἀνήρ. V. Jacobs. ad Anthol. Palat. p. 265. — Κεῖσθαι, mortuum esse. Aesch. Agam. 1413: κεῖται γυναικὸς τῆσδε λυμαντήριος. Conf. ad v. 205.

v. 698. De constructione verbi

κρυῶ cum accusativo vid. Matth. Gr. §. 328. not.

v. 704. Verba οὐ με παρέβα φάντασμα μελανόπτερον interpellant orationis tenorem ea ratione, de qua supra dictum ad v. 605. Nam ἂν referendum ad ὄψιν.

v. 711. ἴνα referendum ad Θρήκη, quod latet in adiectivo Θρήμιος. Nam cum persona, vehementer dubito, an non possit coniungi. Andr. 652: οὐσαν μὲν Ἥπειρῶτιν, οὐ πεσῆματα

ΧΟΡΟΣ.

ὦμοι, τί λέξεις; χρυσὸν ὡς ἔχη κτανῶν;

ΕΚΑΒΗ.

ἄρρητ', ἀνωνόμαστα, θαυμάτων πέρα,
οὐχ ὅσι', οὐδ' ἀνεκτά. ποῦ δίκαια ξένων; 715

ὦ κατάρατ' ἀνδρῶν, ὡς διεμοιράσω
χρόα, βιδαρέφ τεμῶν φασγάνφ
μέλεα τοῦδε παιδός, οὐδ' ὄκτισας. 720

ΧΟΡΟΣ.

ὦ τλήμον, ὡς σε πολυπονωτάτην βροτῶν
δαίμων ἔθηκεν, ὅστις ἐστὶ σοι βαρῦς.
ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τοῦδε δεσπότην δέμας
Ἄγαμέμνονος, τὸνθένδε σιγῶμεν, φίλαι. 725

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

Ἐκάβη, τί μέλλεις παῖδα σὴν κούπτειν τάφφ
ἐλθοῦσ', ἐφ' οἷσπερ Ταλθύβιος ἠγγειλέ μοι
μὴ θιγγάνειν σῆς μηδέν' Ἀργείων κόρης;
ἡμεῖς μὲν οὖν ἐῶμεν, οὐδὲ ψάνομεν
σὺ δὲ σχολάζεις, ὥστε θαυμάζειν ἐμέ. 730

ἦκω δ' ἀποστελῶν σε τάκειθεν γὰρ εὔ
πεπραγμέν' ἐστίν, εἴ τι τῶνδ' ἐστὶν καλῶς.
ἔα τιν' ἄνδρα τόνδ' ἐπὶ βιηναῖς ὄρῳ
θανόντα Τρώων; οὐ γὰρ Ἀργείων πέπλοι
δέμας περιπτύσσοντες ἀγγέλλουσί μοι. 735

v. 712. ἔχη optimi libri dederunt. Vulgo ἔχοι. Vid. ad v. 27.

v. 715. οὐχ ὅσι', οὐδ' ἀνεκτά ex multis bonisque codd. recepit Matth. et Herm. in Elem. p. 767. Sequutus sum librorum magis quam hominum auctoritatem; quanquam illud miror iudicium Matthiae, quod in vulgata lectione, οὐχ ὄσιά τ' οὐδ' ἀνεκτά,

Πλεισθ' Ἑλλάδος πέπτωκε δορι-
πετῆ νεκρῶν.

v. 714. ἀνωνόμαστα] Infanda, tristia. Hom. Od. τ, 260: Κακοῦλιον οὐκ ὀνομαστήν.

v. 716. ὦ κατάρατ' ἀνδρῶν] Vid. Matthiae Gr. §. 320. Dobraeum ad Aristoph. Vesp. 396.

v. 724. δέμας circumscriptioni inseruit. Or. 107: τί δ' οὐχὶ θυ-

γατρὸς Ἐρμιόνης πέμπεις δέμας;
Iph. A. 936: οὐ γὰρ ἐμπλέκειν
πλοκάς Ἐγὼ παρέξω σῶ πόσει
τοῦμόν δέμας. Iph. T. 1440:
ἀδελφῆς τ' Ἄργος ἐσπέμψων δέ-
μας. Cf. Matth. Gr. p. 798.
Rost. §. 97, 2. b.

v. 731. τάκειθεν] Med. 1117:
καταδοκῶ τάκειθεν οἱ προσβήσε-
ται. Iph. T. 1410: σοὶ τὰς ἐκεί-
θεν σημανῶν, ἀναξ, τύχας. Cf.
Or. 851. Heracl. 142. Heind. ad

EKABH.

δύστην', ξιμαντήν γὰρ λέγω, λέγουσα σέ,
Ἐκάβη, τί δράσω; πότερα προσπέσω γόνυ
Ἄγαμέμνονος τοῦδ', ἢ φέρω σιγῇ κακά;

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

τί μοι προσώπῳ νῶτον ἐγκλίνασα σὸν
δύρει, τὸ πραχθὲν δ' οὐ λέγεις, τίς ἔσθ' ὅδε. 740

EKABH.

ἀλλ' εἴ με δούλην πολεμίαν θ' ἡγούμενος
γονάτων ἀπώσαιτ', ἄλγος ἂν προσθείμεθα.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

οὔτοι πέφυκα μάντις, ὥστε μὴ κλύων
ἔξιστορησθαι σῶν ὁδὸν βουλευμάτων.

EKABH.

ἄρ' ἐκλογίζομαί γε πρὸς τὸ δυσμενὲς 745
μᾶλλον φρένας τοῦδ', ὄντος οὐχὶ δυσμενοῦς;

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

εἴ τοί με βούλει τῶνδε μηδὲν εἰδέναι,
ἔς ταῦτόν ἦκεις· καὶ γὰρ οὐδ' ἐγὼ κλύειν.

EKABH.

οὐκ ἂν δυναίμην τοῦδε τιμωρεῖν ἄτερ
τέκνοισι τοῖς ἐμοῖσι. τί στρέφω τάδε; 750
τολμᾶν ἀνάγκη, καὶν τύχῳ, καὶν μὴ τύχῳ.
Ἄγάμεμνον, ἱκετεύω σε τῶνδε γονάτων
καὶ σοῦ γενείου δεξιᾶς τ' εὐδαίμονος.

Janguere censet τε. Citius equidem asyndeta, si longius progrediantur, molesta dixerim, quam si post plura *ἀσυνδέτως* posita copulam inferas. Atque in vulg. acquievit Seidlerus, cui hic versus est iambicus trimeter; nobis dochmiacus cum dimetro iambico catalectico in disyllabum.

Plat. Gorg. §. 61. Krueger. ad Dionys. p. 302.

v. 732. ἐστὶν καλῶς] Helen. 1293: καλῶς ἂν εἶη. De adverbio cum verbo substantivo coniuncto optime dixit, me indice, Stallbaumius ad Platonis Euthyphr. p. 10. Cf. Matth. Gr. §. 309. c. Gœtting. ad Aristot. Polit. p. 293.

v. 734. οὐ γὰρ Ἀργείων] Sc. αὐτὸν εἶναι. Cf. El. 516 sq.

v. 736. Non respondet primo Hecuba, sed quae loquitur usque ad v. 751. secum loqui putanda est, sciscitante interim Agamnone miri illius silentii causas, postremo paullulum etiam offenso tanta tacendi pertinacia.

v. 739. προσώπῳ — σόν] Orimeo tergum obvertens.

v. 748. ἔς ταῦτόν ἦκεις] Scil. ἐμοί, idem sentis atque ego, eadem utrique nostrum mens

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

τί χρῆμα μαστεύουσα; μῶν ἐλεύθερον
αἰῶνα θέσθαι; ῥάδιον γάρ ἐστὶ σοι. 755

ΕΚΑΒΗ.

οὐ δῆτα· τοὺς κακοὺς δὲ τιμωρομένη
αἰῶνα τὸν ξύμπαντα δουλεῦσαι θέλω.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

καὶ δὴ τίς ἡμᾶς εἰς ἐπάρακεσιν καλεῖς;

ΕΚΑΒΗ.

οὐδέν τι τούτων ὧν σὺ δοξάζεις, ἄναξ.
ὄραξ νεκρὸν τόνδ', οὗ καταστάζω δάκρυ; 760

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ὄρα τὸ μέντοι μέλλον οὐκ ἔχω μαθεῖν.

ΕΚΑΒΗ.

τούτῳ ποτ' ἔτεκον κἄφερον ζώνης ὑπο.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ἔστιν δὲ τίς σῶν οὗτος, ὃ τλήμων, τέκνων;

ΕΚΑΒΗ.

οὐ τῶν θανόντων Πριαμίδων ὑπ' Ἰλίῳ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ἦ γὰρ τίς ἄλλον ἔτεκες ἢ κείνους, γύναι; 765

ΕΚΑΒΗ.

ἀνόνητά γ', ὡς ἔοικε, τόνδ' ὄν εἰσοράς.

est. In Orest. 1280. partī chori, satis omnia, qua speculetur, explorata nuntianti respondet altera pars: εἰς ταύτῳ ἡμῆς· καὶ γὰρ οὐδὲ τῆδ' ὄχλος.

v. 754 sq. Vereor, ne eadem sit aut similis horum verborum sententia atque illorum, quae Persi Macedonum regi, ne duceretur in triumpho, deprecanti respondisse fertur Aemilius Paullus, in cuius vita Plutarchus c. 34: καίτοι προσέπεμψε (scil. Perseus) τῷ Αἰμιλίῳ δεόμενος μὴ πομπενθῆναι καὶ παραιτούμενος τὸν θρίαμβον. Ὁ δὲ τῆς ἀνανδρίας αὐτοῦ καὶ φιλοψυχίας, ὡς ἔοικε, καταγελῶν, Ἀλλὰ τοῦτό γ', εἶπε, καὶ πρότερον ἦν ἐπ' αὐτῷ καὶ νῦν ἔστιν, ἂν βούληται· δηλῶν τὸν πρὸ ἀισχύνης θάνατον. [Di-

gnus erat rex ignavissimus, qui illud deprecationis responsum ferret. Reginae autem sine criminemiserrimae fortunaeque malis oppressae tale consilium ab Agamemnone dari non putaverim, praesertim quum se supra (553.) clementem praebuerit, nec in sequentibus durum animum prodat. F. I.]

v. 759. οὐδέν τι τούτων] Scil. αἰτοῦμαι vel μαστεύω, aut simile quid.

v. 762. ἔτεκον κἄφερον ζ. ὕ.] Figura, quam προθύστερον vocant grammatici. El. 969: πῶς γὰρ κτάνω νιν, ἦ μ' ἔθρεψε κἄτεκεν; Vid. Schaefer. Melet. crit. p. 16. ad Sophocl. Oed. T. 827.

v. 766. ἀνόνητά γ'] Peperi

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ποῦ δ' ὦν ἐτύγχαν', ἠνίκ' ὄλλυτο πτόλις;

E K A B H.

πατήρ νιν ἐξέπεμψεν ὀρόωδων θανεῖν.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ποιῖ τῶν τότ' ὄντων χωρίδας τέκνων μόνον;

E K A B H.

ἔς τήνδε χώραν, οὔπερ εὐρέθη θανών.

770

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

πρὸς ἄνδρ', ὃς ἄρχει τῆσδε Πολυμήστωρ χθονός;

E K A B H.

ἐνταῦθ' ἐπέμφθη πικροτάτου χουδοῦ φύλαξ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

θνήσκει δὲ πρὸς τοῦ καὶ τίνος πότμου τυχών;

E K A B H.

τίνος γ' ὑπ' ἄλλου; Θρήξ νιν ὄλεσε ξένος.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ὦ τλήμων, ἦπὸν χουδὸν ἠράσθη λαβεῖν;

775

E K A B H.

τοιαῦτ', ἐπειδὴ ξυφορὰν ἔγνω Φρυγῶν.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

εὔρες δὲ ποῦ νιν, ἢ τίς ἤνεγκεν νεκρόν;

v. 774. τίνος πρὸς ἄλλον ex ingenio Porsonus; γ' omittunt Mosq. A. D. Flor. 17. 21b. Gu.

sane, sed ut in hoc quidem, quem vides, fructum pariendi nullum perceperim. Hipp. 1145: ὦ τάλαινα μάτρε, ἔτεκες ἀνόνατα. cf. El. 507. Philemo fragm. inc. LXIV: ἔτεκές με, μήτρε, καὶ γένοιτό σοι τέκνων Ὀνησις, ὡς περὶ καὶ δίκαιόν ἐστί σοι.

v. 771. Πολυμήστωρ] Nomen, quod cum ἄνδρα construi debebat, traiectum est et accommodatum ad relativum. Homer. Od. α, 69: Κύκλωπος κεχόλωται, ὃν ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν, Ἀντίθεον Πολύφημον. Infra v. 986: πρῶτον μὲν εἰπὲ παιδ', ὃν ἐξ ἐμῆς χερσὸς Πολύδαρον ἔκ τε πατρὸς ἐνδόμοις ἔχεις. Hipp. 101: τήνδ',

ἢ πύλαισι σαῖς ἐφέστημεν Κύπρις, quo loco usus est de eadem loquendi ratione disputans Heindorfius ad Plat. Phaedon. §. 30. p. 66. E. Cf. Matth. Gr. §. 474. b.

v. 774. τίνος γ' ὑπ' ἄλλου;] Fortius negat, quam si abesset partic. γε, quam in interrogativis sententiis locum non habere censebat Elmsleius ad Med. 1334, refutatus ab Hermannō ad Soph. Philoct. 439. cf. Troad. 241: αἰ αἰ τίνα γ' ἢ Θεσσαλίας πόλιν ἢ Φθιάδος εἶπας ἢ Καδμείας χθονός; Hoc quoque loco γε in δὲ mutandum videtur Elmsleio ad Soph. Oed. Col. p. 215.

v. 776. τοιαῦτ'] Vim affir-

ΕΚΑΒΗ.

ἦδ' ἐντυχοῦσα ποτιῆς ἀκτῆς ἔπι.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

τοῦτον ματεύουσ', ἢ πονοῦσ' ἄλλον πόνον;

ΕΚΑΒΗ.

λοῦτρο' ὄχετ' οἴδουσ' ἐξ ἀλός Πολυξένη. 780

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

καπῶν νιν, ὡς ἔοικεν, ἐβάλλει ξένος.

ΕΚΑΒΗ.

θαλασσόπλαγκτόν γ', ὧδε διατεμὼν χροά.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ὦ σχετλία σὺ τῶν ἀμετροῦτων πόνων.

ΕΚΑΒΗ.

ὄλωλα, κοῦδεν λοιπόν, Ἀγάμεμνον, κακῶν.

mandi habet, ut Electr. 645. Similiter ταῦτα apud Aristophanem, docente Heindorfio ad Plat. Phaedon. §. 61.

v. 782. θαλασσόπλαγκτόν γ'] De particulae potestate monitum ad v. 246. 766.

v. 786. Poeta apud Stobaeum Floril. Vol. II. p. 52; οὐδεις ἄν εἴποι κείνον ἀνθρώπων κακῶς, Οὐδ' εἰ φθόνου γένοιτο δυσμενέστερος. Alia eiusdem generis dicta laudarunt interpp. ex Terent. Ad. IV, 7, 43: ipsa si cupiat Salus, Servare prorsus non potest hanc familiam; Trabeae ap. Cic. Tusc. IV, 31: Fortunam ipsam anteibo fortunis meis; Plauti Asin. II, 2, 1: Ubi ego nunc Libanum requiram aut familiarem filium, Uti ego illos lubentiores faciam quam Lubentia est.

v. 793. Magnum illa mensae sacra communio vinculum pietatis, nec quidquam magis nefarium videbatur quam eum, qui iisdem epulis assedisset adeoque in hospitii ius venisset, violare. Hom. Od. φ, 27: ὅς μιν ξείνον ἔοντα κατέκτανεν ὦ ἐνὶ οἴῳ. Σχετλίος, οὐδὲ θεῶν ὄπιν ἠδέσατ' οὐδὲ τραπέξαν, Τὴν δὴ οἱ παρεθήκειν ἔπειτα δὲ πέφνε καὶ αὐτόν.

Achill. Tat. III, 21. p. 78, 18: ταῦτα λέγων ἐδεόμην Δία ξένιον καλῶν καὶ κοινῆς ἀναμιμνήσκων τραπέξης. Cf. Huschkii diss. de fabulis Archilochi p. 14 sq.

v. 794 sq. Suspecta viris doctis verba πρῶτα τῶν ἐμῶν φίλων, neque iniuria, quum viri principes ac primarii semper τὰ πρῶτα, nusquam πρῶτα absque articulo dicantur. Vid. Matth. Gr. §. 438. Wernsdorf. ad Himer. p. 348. Quanquam depravatam esse hanc lectionem ex illa, quam de coniectura reposuit Porsonus, πρῶτος ὢν ἐμῶν φίλων, ego quidem non adducor, ut credam. Neque aliae aliorum coniecturae iuvant: ut quod proposuit Musgravius ξενιάτ', vel Hermannii ξενίας τε πρωτάριθμα τῶν ἐμῶν φίλων. Longius progressus est Matthiaeus. Is enim quum neque ξενίας ἀριθμῶ commodam habeant explicationem, neque ea, quae sequuntur, λαβὼν προμηθίαν dubitatione vacent, omninoque nimis verbosa haec hospitii cum Polymestore iuncti declaratio videatur, hos versus ut spurios circumscripsit. Quibus sublatis constructionem verborum ita explicat, ut illa κοινῆς τραπέξης πολλάκις τυχῶν ἐμοί

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

φεῦ φεῦ· τίς οὕτω δυστυχῆς ἔφυ γυνή; 785

ΕΚΑΒΗ.

οὐκ ἔστιν, εἰ μὴ τὴν τύχην αὐτὴν λέγοις.
ἀλλ' ὦνπερ οὐνεκ' ἀμφὶ σὸν πίπτω γόνυ
ἄκουσον. εἰ μὲν ὄστιά σοι παθεῖν δοκῶ,
στέργοιμ' ἄν· εἰ δὲ τοῦμπαλιν, σὺ μοι γενοῦ
τιμωρὸς ἀνδρὸς ἀνοσιωτάτου ξένου, 790

ὃς οὔτε τοὺς γῆς νέρθεν οὔτε τοὺς ἄνω
δείσας δέδρακεν ἔργον ἀνοσιώτατον,
κοινῆς τραπέζης πολλάκις τυχῶν ἐμοί,
ξενίας τ' ἀριθμῶ πρώτα τῶν ξιῶν φίλων
τυχῶν δ' ὄσων δεῖ καὶ λαβῶν προμηθίαν 795
ἔπεινε, τύμβου δ', εἰ κτανεῖν ἐβούλετο,

ἔπεινε exegesis contineant eorum, quae praecedunt, δέδρακεν ἔργον ἀνοσιώτατον: de quo genere loquendi obiter monuimus ad Med. v. 384. et explicabimus infra ad v. 1024. At omitti non potuit nomen Polydori, quem occidisse dicitur hospes. Quare ante v. 796. excidisse statuit V. D. versum, qui illud nomen contineret. Sequitur est L. Dindorfius: mihi quum cetera parum gravia argumenta videntur, ut illi versus tanquam capitali iudicio damnentur, tum illud longe durissimum, non acquiescere in ea re, sed, ut ab omni parte haec ratio satisfaciatur, novum neglecti a librariis genuini versus crimen confingere. Certe ego, quamvis aegre desiderans articulum ad πρώτα, tamen omissionem illius cum Graeci sermonis indole facilius crediderim conciliari posse quam cum iudicii prudentia eam, quam dixi, expediendae difficultatis rationem. Enimvero aliam ingredi viam licet, quae nescio an aliis duriuscula, mihi non inepta videtur. Etenim tam crebro recurrunt hoc loco vocabula, quibus quid acceperit Polymestor indicatur, ut, quamvis legitima illis structura genitivi sit, tamen non mi-

rer eum, qui scripserit τυχῶν, posuisse accusativum πρώτα, qui referretur ad id, quod animo cogitaret, λαβῶν, quod quidem ipsum posuit v. 795. Video quae contra dici possint: scilicet ut concedatur eiusmodi constructio πρὸς τὸ νοούμενον, tamen durum videbitur, quod, quum πρώτα dixisset poeta, nihilominus redierit ad id verbum, quocum hic casus conciliari nequeat. Sed tantam animadverti veterum scriptorum in hoc genere licentiam, quo qui recentiorum linguarum ad grammaticae praecepta exactae accuratiōni se assuefecerit haud facile aspiret. Iam ξενίας ἀριθμῶ recte in Scholiis exponitur ἐν τῷ ἀριθμῶ τῶν φίλων [ξένων] μου. Denique λαβῶν προμηθίαν in hac sententiarum comprehensione vix aliter interpreteris, nisi hoc modo: quum magna cura observantiaque cultus sit a nobis. [An verba sic accipienda: τυχῶν ὄσων δεῖ εἰς τὸν παρόντα χρόνον, καὶ εἰς τὸν ἐσόμενον εὐρῶν ἡμᾶς προμηθευομένου; Sed veterior scriptura προθυμίαν (i. e. κηδεμονίαν), quam Herm. reposuit. F. I.]

v. 796. τύμβου δ' — οὐκ ἠξίωσεν] Brevis et concisa di-

οὐκ ἤξίωσεν, ἀλλ' ἀφῆκε πόντιον.
 ἡμεῖς μὲν οὖν δοῦλοι τε κάσθνευῖς ἴσως
 ἀλλ' οἱ θεοὶ σθένουσι χῶ κείνων κρατῶν
 νόμος· νόμῳ γὰρ τοὺς θεοὺς ἡγούμεθα, 800
 καὶ ζῶμεν ἄδικα καὶ δίκαι' ὠρισμένοι·
 ὃς ἐς σ' ἀνελθὼν εἰ διαφθαρήσεται,
 καὶ μὴ δίκην δώσουσιν οἵτινες ξένους
 κτείνουσιν ἢ θεῶν ἱερὰ τολμῶσιν φέρειν,
 οὐκ ἔστιν οὐδὲν τῶν ἐν ἀνθρώποις ἴσον. 805
 ταῦτ' οὖν ἐν αἰσχροῦ θέμενος αἰδέσθητί με,
 οἴκτειρον ἡμᾶς, ὡς γραφεύς τ' ἀποσταθεῖς
 ἰδοῦ με κἀνάθρησον οἷ' ἔχω κακά.
 τύραννος ἦν ποτ', ἀλλὰ νῦν δούλη σέθεν,
 εὐπαις ποτ' οὔσα, νῦν δὲ γραῦς ἄπαις θ' ἅμα, 810
 ἄπολις, ἔρημος, ἀθλιωτάτη βροτῶν.

v. 818. Elmsleius ad Soph. Oed. T. 1389. suspicatur scribendum ἦν ποτε: de qua constructione vid. Matth. Gr. §. 519. Potuit sic loqui Euripides, immo debuit, si hoc diceret, quod eventurum erat, si facerent homines, quod non faciebant. Nunc simpliciter indicat quale in eloquentiae studio consilium sequi deceat.

ctio, quam sic fere plenam reddideris: τύμβου δ', εἰ κτανεῖν ἐβούλετο, οὐδέον ἀποστερηῆσαι, οὐκ ἤξίωσεν.

v. 798. Ἰσως] Recepta in urbanum modestumque Atticorum sermonem vox, etiamsi nihil aut ipse dubites aut alios dubitare velis. V. Butt. ad Soph. Phil. 180.

v. 799. Respexit nobilissimam Pindari sententiam, νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων, de qua consulendus Boeckh. T. II. P. II. p. 640. Intelligitur autem lex naturae sive ordo rerum fatalis, cui ipsi etiam dii obnoxii. Cf. Aesch. Prom. 525 sqq. Ex eadem suprema lege omnis suspensa est religio ac sanctimonia deorum; ad eandem referuntur, quibus vita humana continetur, iusti iniustique discrimina. — Grammaticam rationem verborum τοὺς θεοὺς ἡγούμεθα post alios explicuit Stallb. ad Plat. Euthyphr. p. 13 sq. Plene enim dictum oportuit τοὺς θεοὺς ἡγού-

μεθα εἶναι θεοὺς. Similis locus in Helena v. 928: τὰ θεῖ' ἡγούμενη.

v. 802. ὃς refer ad praecedens νόμος (v. 800.). Iunge: εἰ δὲ οὐτος (ὁ νόμος) ἀνελθὼν εἰς σὲ διαφθαρήσεται, — οὐκ ἔστιν — ἴσον. V. C. Fr. R.

v. 807. ὡς γραφεύς τ' ἀποσταθεῖς] Illustravit haec Schaeferus duobus Luciani locis, T. I. p. 702: ταῦτ' οὖν ξυνεπιστάμενοι αὐτοῖς μισοῦσι καὶ ἐπιβουλεύουσιν, εἴ τις ἀποστάς ἀκριβῶς κατανενοηκῶς αὐτοὺς ἐκτραγώδησει καὶ πρὸς πολλοὺς ἐρεῖ. T. II. p. 491: ἦν μὲν πάνυ ἐγγύθεν σκοπῶμέν τι καὶ ὑπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, οὐδὲν ἀκριβῆς διαγινώσκουμεν· ἦν δὲ ἀποστάντες ἐν τοῦ συμμέτρον διαστήματος ἴδωμεν, ἅπαντα σαφῶς καταφαίνεται τὰ ἐν καὶ τὰ μὴ οὕτως ἔχοντα.

v. 810. εὐπαις ποτ' οὔσα] Exspectabas ἦν, sed participium posuit defugiens, ut opinor, similitudinem structurae illius ver-

οἴμοι τάλαινα, ποῖ μ' ὑπεξάγεις πόδα;
 ἔοικα πράξειν οὐδέν' ὧς τάλαινα' ἐγώ.
 τί δῆτα θνητοὶ τᾶλλα μὲν μαθήματα
 μοχθοῦμεν ὡς χρὴ πάντα καὶ μαστεύομεν, 815
 πειθῶ δὲ τὴν τύραννον ἀνθρώποις μόνην
 οὐδέν τι μᾶλλον ἐς τέλος σπονδάζομεν
 μισθοὺς δίδόντες μανθάνειν, ἵν' ἢ ποτε
 πείθειν ἅ τις βούλοιο τυγχάνειν θ' ἅμα;
 πῶς οὖν ἔτ' ἂν τις ἐλπίσαι πράξειν καλῶς; 820
 οἱ μὲν τοβοῦτοι παῖδες οὐκέτ' εἰσὶ μοι,
 αὐτὴ δ' ἐπ' αἰσχροῖς αἰχμάλωτος οἴχομαι
 καπνὸν δὲ πόλεως τόνδ' ὑπερθρώσκονθ' ὄρω.
 καὶ μὴν ἴσως μὲν τοῦ λόγου κενὸν τόδε,
 Κύπριν προβάλλειν ἄλλ' ὅμως εἰρήσεται 825
 πρὸς σοῖσι πλευροῖς παῖς ἐμὴ κοιμίζεται

Rem liquido diiudices paullulum immutatis poetæ verbis. In Elmsleii lectione hic sensus est: πειθῶ δὲ — οὐδέν τι μᾶλλον — σπονδάζομεν — μανθάνειν, ἢν εἶδει μανθάνειν, ἵν' ἢ ποτε etc. in vulgata: ἢν δεῖ μανθάνειν, ἵν' ἢ et quae sequuntur.

borum, quae est in praecedente versu. Vim tamen ac significationem verbi finiti illud participium habet, propterea quod cogitationi adhuc inhaeret, quod praecesserat, ἢν: quo quidem assumpto nascitur illa formula circumscriptio, de qua exposui ad v. 1179. Participium vero et imperfectum eiusdem verbi si quis parum eleganter coniungi existimat, reputet velim magnam molestiae partem removeri et fallere quodammodo lectorem ac multo magis qui audiret tantum, quod illa non ad aures accidit similitudo ac cognatio, sed subaudiendum est ἢν.

v. 812. ποῖ μ' ὑπεξάγεις πόδα;] Fraudem facit similitudo loci Sophoclei Qued. Col. 113: σιγήσομαι τε καὶ δὴ μ' ἐξ ὁδοῦ πόδα Κρύψον: qui quidem posset comparari, si sensus esset is, quem tribuit Euripidis verbis Porsonus: Quo meum pedem subducis, i. e. quo me cogis te sequi? Quae ex-

plicatio neminem fugit quam sit contorta ac longe quaesita. ὑπεξάγειν πόδα dixisse videtur Euripides pro vulgari φεύγειν, cui accusativus ex more adiungitur, ut aliis similibus. Lucian. Tox. §. 36: ὑποχωροῦμεν ἐπιόντας. Demosth. adv. Androt. §. 76. p. 617. R.: εἰσφέρων δ' ἐν τῶν ἰδίων οὐδένα πάποτε κίνδυνον ὑπὲρ δόξης ἐξέστη. Musonius Stobaei Floril. Vol. II. p. 16: τὰ μὲν ἀληθῶς κακὰ πάση μηχανῇ ἐκτρέπεσθαι. Cf. Lobeck. ad Soph. Ai. 82. p. 231.

v. 817. Iunge ἐς τέλος μανθάνειν, perfecte, consummate discere. Iph. A. 161: θνητῶν δ' ὄλβιος εἰς τέλος οὐδεὶς.

v. 820. ἐλπίσαι] „Hanc formam poetis Atticis non inusitam esse docuit Schaefer. met. cr. p. 85. Erfurdt. ad Soph. Antig. 410 ed. min. et Add. Adde ἀποπτύσαι Eurip. Helen. 75." Matthiae. κτίσαι Eur. Suppl. 621.

v. 822. ἐπ' αἰσχροῖς] Ita

ἢ φοιβάς, ἣν καλοῦσι Κασάνδραν Φρύγες.
 ποῦ τὰς φίλας δῆτ' εὐφρόνας δείξεις, ἀναξ,
 ἢ τῶν ἐν εὐνήῃ φιλτάτων ἀσπασμάτων
 χάριν τίν' ἔξει παῖς ἐμή, κείνης δ' ἐγώ; 830
 [ἐκ τοῦ σκότου γὰρ τῶν τε νυκτέρων πάντων
 φίλων μεγίστη γίνεται βροτοῖς χάρις.]
 ἄκουε δὴ νυν τὸν θανόντα τόνδ' ὄρας;
 τοῦτον καλῶς δρωῖν ὄντα κηδεστὴν σέθεν
 δράσεις. ἑνὸς μοι μῦθος ἐνδεὴς ἔτι. 835
 εἴ μοι γένοιτο φθόγγος ἐν βραχίοσι
 καὶ χερσὶ καὶ κόμαισι καὶ ποδῶν βάσει
 ἢ Δαιδάλου τέχναισιν ἢ θεῶν τινος,

v. 831, 32. Ut edidimus in plerisque codd. hic locus scribitur. Aldus vero haec habet: ἐκ τοῦ σκότους γὰρ νυκτέρων τ' ἀσπασμάτων Φίλων ὁμοῦ τε τοῖς βροτοῖς πολλή χάρις. in qua lectione, ne dicam parum eleganter repetitam vocem ἀσπασμάτων, ὁμοῦ τε sensu caret: pro quo quod reponendum coniecerunt Reiskius et Tyrwhittus (cuius coniecturas in Euripidem adiectas videas Lipsiensi editioni Hippolyti a Valckenaerio illustrati) ὁμοῦται, vereor, ut in Attica scena unquam auditum sit. Codicum quoque lectio laborat, ut monui in annotatione. Tolerabilem effici sententiam, conflata cum illa Aldina lectione: ἐκ τοῦ σκότου γὰρ νυκτέρων τ' ἀσπασμάτων Φίλων μεγίστη γίνεται βροτοῖς χάρις, censet Mat-

ut indigna pristina fortuna patienda sint. Iph. A. 29: οὐκ ἐπὶ παῖσιν ὁ ἐφύτευσ' ἀγαθοῖς, Ἀγάμεμνον, Ἄτρεῦς.

v. 828. εὐφρόνας] Dixit per euphemismum, ut Troad. 660: καίτοι λέγουσιν, ὡς μὲ εὐφρόνη χαλᾷ τὸ δυσμενὲς γυναικὸς εἰς ἀνδρὸς λέχος. Quae sequuntur, ἢ τῶν ἐν εὐνήῃ etc., eorum haec est sententia: aut quomodo aliquid gratiae fructum ac mercedem ex consuetudine tecum inita filia mea capiet et propter illam ego?

v. 831, 32. Vocem πάντων, etsi rariorem, tamen haud inusitatam Tragicis fuisse docuit Porsonus. Sed illud non docuit, quo sensu dicatur τῶν νυκτέρων πάντων φίλων: eo enim loco positum est πάντων, ut alio trahi non possit. Matthiae quoque φίλων quoque displicuit, sed, ut equidem arbitror, iniuria. Recte enim ipsum etiam concubitum hac vo-

ce significare licet, quatenus vim habet conciliandi augendique amoris.

v. 836. εἴ] Utinam. Soph. Oed. T. 863: εἴ μοι ξυνηίη φέρουσι μοῖρα τὰν εὐσεπτον ἀγγελίαν λόγων. Eur. Suppl. 620: ποτανὰν εἴ μὲ τις θεῶν κτίσαι. Helen. 1478: δι' ἀέρος εἰ ποτανοὶ γενοίμεσθα Αἰβυες οἰωνοί. Citavit nostrum locum propter significationem illam paullo rariorem Etym. M. p. 26, 50. Cf. Blomfield. ad Aesch. Sept. 563. Vota ipsa Hecubae concepta dixerim ad similitudinem quarundam loquutionum, quae proverbiorum instar usurpantur; velut in iureiurando Amphictyonum apud Aeschinem de falsa legat. §. 115: τιμωρήσειν καὶ χειρὶ καὶ ποδὶ καὶ φωνῇ καὶ πάσῃ δυνάμει. Cf. adv. Ctesiph. §. 109. Ex eadem oratione §. 157. opportune contulit Boissonadius cum v. 840: κλάοντ', ἐπισκή-

ὡς πάνθ' ὀμαρτῇ σῶν ἔχοιτο γουνάτων
 κλαίοντ', ἐπισκῆπτοντα παντοίους λόγους. 840
 ᾧ δέσποτ', ᾧ μέγιστον Ἑλλησιν φάος,
 πιθοῦ, πάρασχε χεῖρα τῇ πρεσβύτιδι
 τιμωρόν, εἰ καὶ μηδέν ἔστιν, ἀλλ' ὅμως.
 ἔσθλοῦ γὰρ ἀνδρὸς τῇ δίκῃ θ' ὑπηρετεῖν
 καὶ τοὺς κακοὺς δοῶν πανταχοῦ κακῶς αἰεί. 845

ΧΟΡΟΣ.

δεινὸν γε, θνητοῖς ὡς ἅπαντα συμπίτνει,
 καὶ τὰς ἀνάγκας οἱ νόμοι διώρισαν,
 φίλους τιθέντες τοὺς γε πολεμιοτάτους,
 ἐχθροὺς τε τοὺς πρὶν εὐμενεῖς ποιοῦμενοι.

thiaeus. Idem tamen potius a mala manu invecos hos versus arbitratur, idque et mihi probabile visum cum Hermanno.

v. 837. κόμαισι haud scio an rectius omisisset poeta; sed in codicum, Etym. M. 26, 54. et Tzetzi Chil. I, 515. consensu tentari non debuerat a Musgravio, qui primo κόραισι, deinde κνήμαισι coniecit, bene refutatus a Porsono.

v. 847. Μιρε Huschkus ad Tibull. III, 3, 22. scribendum putat τᾶς ἀνάγκας οἱ νόμοι, intolerabili in Attico poeta Dorismo.

v. 848. Elmslejus ad Iph. T. 199. p. 212. Lips. praefert τοὺς τε πολεμιοτάτους ex Aug. b.

πτοντα παντοίους λόγους. Peropportune autem in his votis meminit Daedali, de cuius admirabili in fingendis signis artificio Diodorus Siculus IV, 76: κατὰ δὲ τὴν τῶν ἀγαλμάτων κατασκευὴν τοσοῦτων τῶν ἀπάντων ἀνθρώπων διήνεγκεν, ὥστε τοὺς μεταγενεστέρους μυθολογῆσαι περὶ αὐτοῦ, διότι τὰ κατασκευαζόμενα τῶν ἀγαλμάτων ὁμοιότατα τοῖς ἐμψύχοις ὑπάρχειν βλέπειν τε γὰρ αὐτὰ καὶ περιπατεῖν καὶ καθόλου τηρεῖν τὴν τοῦ ὅλου σώματος διάθεσιν, ὥστε δοκεῖν τὸ κατασκευασθὲν ἐμψυχον ζῶον.

v. 839. σῶν ἔχοιτο γουνάτων] Noster Bacch. 197: ἀλλ' ἐμῆς ἔχον χερσός. Cf. Matth. Gr. §. 330.

v. 842. „πάρασχε Ald. et MSS., quod temere barbarum vocat Brunckius, quum sit analogiae regulis consentaneum. Non valde usitatum esse fateor; oc-

currit tamen κάτασχε in Herc. Fur. 1211. Sed vide ad Orest. 1330. Infra 889. (895.) ἐπίσχ' Aug. 3." Porson. Cf. Jacobs. ad Achill. Tat. IV. p. 729 sq.

v. 846 — 849. Vexavit hic locus interpretes et veteres et recentiores, neque ausim affirmare magis me perspicacem fuisse. Sed videamus, quid rei agatur. Duplex est quaestio, ad quam respondendum sit: primum quid sit hoc loco ἀνάγκη: deinde quo pacto ea legibus subiecta atque obnoxia dicatur. Igitur ἀνάγκη necessitudinem sive amicitiam, quod opinabatur Musgravius, nunquam significat: qua de re, ne actum agam, vide quae circumspicte disputavit Matthiaeus. Semper illud vocabulum significat necessitatem; sed ea multis modis dicitur, ut qualis quoque loco sit aliunde intelligendum sit, et quidem ex eo, in quo sit causa necessitatis.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ἔγὼ δὲ καὶ σὸν παῖδα καὶ τύχας σέθεν, 850
 Ἐκάβη, δι' οἴκτου χειρὰ θ' ἱκεσίαν ἔχω,
 καὶ βούλομαι θεῶν θ' οὔνεκ' ἀνόσιον ξένον
 καὶ τοῦ δικαίου τήνδε σοι δοῦναι δίκην,
 εἴ πως φανείη γ' ὥστε σοὶ τ' ἔχειν καλῶς,
 στρατῷ τε μὴ δόξαιμι Κασάνδρας χάριν 855
 Θορήκης ἀνακτι τόνδε βουλευῆσαι φόνον.
 ἔστιν γὰρ ἧ ταραγμὸς ἐμπέπτακέ μοι
 τὸν ἄνδρα τοῦτον φίλιον ἡγεῖται στρατός,
 τὸν καθθανόντα θ' ἐχθρόν· εἰ δὲ σοὶ φίλος
 ὄδ' ἔστί, χωρὶς τοῦτο κοῦ κοινὸν στρατῷ. 860
 πρὸς ταῦτα φρόντιζ'· ὡς θέλοντα μὲν μ' ἔχεις

v. 850. Matthiaeus ex paucis codd. recepit ἔγωγε, quod σέ iam inesset in τύχας σέθεν. Possunt tamen illa etiam iunctim commemorari.

v. 859. Elmsleius ad Soph. Oed. T. 376. et ad Eurip. Iph. T. 203. corrigit εἰ δ' ἐμοὶ φίλος ὄδ' ἔστί. Sed fallitur V. D. No-
 lebat Agamemno suas quasdam partes in ulciscendo Polymestore

Ac singula quaeque complecti et longum est neque huius loci; sed unum est genus necessitatis, quae nascitur ex quadam rerum ac fortunae conditione, cui tantam vim tribuas, ut superari non posse videatur. Sic, ut utar exemplo, nemo unquam credidit fore, ut acerrimum illud inveteratumque Graecorum in Persas odium obliteraretur, sed videbantur quadam ἀνάγκη illae mutuis ex iniuriis ortae irae ac contentiones inter utrumque populum vigere. Sed tamen ea inciderunt tempora, quibus de consanguinei populi exitio cum alienigenis et hostibus consentirent Lacedaemoniis. Neque minus incredibile visum est communi consilio, qui debebant esse inter se inimicissimi, Agamemnonem et Hecubam ultum ituros scelus Polymestoris, hominis sanctissimo hospitii iure cum Troianis coniuncti. Sed hac etiam ἀνάγκη maior fuit vis atque auctoritas legum (id erat

enim alterum ex duobus, de quibus explicandum erat): quas qui migraverit, adversus eum fas est, tanquam adversus crudelissimam pestem generis humani, sepositis inimicitiiis, coniungere opes suas, quibuscunque pietas ac iustitia curae cordique est. In eandem sententiam praeclara scripsit Frid. Schillerus nostras in Morte Wallensteinii Act. I. Sc. VI. de fide, cuius violatoribus bellum ab universo genere humano perpetuum indictum esse, idque tanto omnium consensu capessi, ut ceterae aliquantis per discordiae conquiescant. Sed, explicata sententia, restat, ut verborum adiiciamus interpretationem, quae talis est: „mirum quam nihil non accidat hominibus, neque res eae, quae adstringere eos vi necessitatis videantur, quatenus valeant, aliunde pendet quam a legibus, quae et amicitiam cum inimicissimis iungunt et inimicos ex benevolis faciunt.” Didy-

σοὶ ξυμπονῆσαι καὶ ταχὺν προσαρκέσαι,
βραδὺν δ', Ἀχαιοῖς εἰ διαβληθήσομαι.

E K A B H.

φεῦ·

οὐκ ἔστι θνητῶν ὅστις ἔστ' ἐλεύθερος·
ἢ χρημάτων γὰρ δοῦλός ἐστιν ἢ τύχης, 865
ἢ πληθὸς αὐτὸν πόλεος ἢ νόμων γραφαὶ
εἴργουσι χρῆσθαι μὴ κατὰ γνώμην τρόποις.

ἐπεὶ δὲ ταρβεῖς τῷ τ' ὄχλῳ πλέον νέμεις,
ἐγὼ σε θήσω τοῦδ' ἐλεύθερον φόβου.

ξύνισθι μὲν γὰρ, ἦν τι βουλευέω κακὸν 870
τῷ τόνδ' ἀποκτείναντι, συνδροάσῃς δὲ μὴ.
ἦν δ' ἐξ Ἀχαιῶν θόρονβος ἢ πικουρία
πάσχοντος ἀνδρὸς Θρηγκὸς οἷα πείσεται

videri, ne id Cassandrae amori tribuisse existimaretur. Quare nec illud coram exercitu commemorare potuit, sibi carum esse Polydorum: in quo perspicua fuisset ea causa, quod esset frater Cassandrae. Hecubae autem iniuriis, verebatur, ne non commoveretur exercitus.

mus ap. Schol. quum quo sensu poeta τὰς ἀνάγκας posuisset non intelligeret, haud iniuriā mirabatur necessitate fatali, qua nihil maius cogitari poterat, graviolem dici legum vim: οὐ μᾶλλον ὄφειλεν εἰπεῖν, ὅτι τοὺς νόμους ἀνάγκαι διορίζουσιν; καὶ γὰρ ἀνάγκαι καὶ τῶν νόμων ἐπικρατέστεραι, οὐχ οἱ νόμοι τῶν ἀναγκῶν.

v. 851. δι' οἴκτου — ἔχω] I. e. οἴκτειρω. Suppl. 194: δι' οἴκτου τὰς ἐμὰς λαβεῖν τύχας. Iph. T. 683: ταῦτ' οὖν φοβοῦμαι καὶ δι' αἰσχύνῃς ἔχω. Cf. L. ocella ad Xenoph. Ephes. p. 183. v. 854. Particula τε non quo debebat loco posita est. Aut enim dicendum erat εἴ πως φανείη γ' ὥστε σοὶ τ' ἔχειν καλῶς, ἐμὲ τε στρατῶ μὴ δόξαι etc., aut εἴ πως φανείη θ' ὥστε σοὶ ἔχειν καλῶς, στρατῶ τε μὴ δόξαιμι et quae sequuntur. Sed eiusmodi haud rara etiam in optimis scriptoribus negligentia est, dum magis sententias totas et earum con-

iunctionem quam singulorum verborum rationem cogitant.

v. 863. Ἀχαιοῖς εἰ διαβληθήσομαι] si in Graecorum invidiam incidam. Heracl. 421: συνεξέυρισχ' ὅπως αὐτοὶ τε σωθήσεσθε καὶ πέδον τόδε, Κἀγὼ πολίταις μὴ διαβληθήσομαι. Sophocl. Phil. 582: μὴ με διαβάλης στρατῶ Λέγονθ' ἂ μὴ δεῖ.

v. 867. μὴ post verbum εἴργειν abundat. Thucyd. III, 6: καὶ τῆς μὲν θαλάσσης εἴργον μὴ χρῆσθαι τοὺς Μυτιληναίους. V. Herm. ad Vig. p. 810 sq. Rost. §. 135, 6. b.

v. 873. πάσχοντος — οἷα πείσεται] Ita loquuntur qui rei gravis aut male ominatae mentionem declinant. Helena in Orest. 78: ἐπὶ πρὸς Ἴλιον Ἐπλευσ' ὅπως ἐπλευσα θεομανεῖ πότμῳ. Ibid. 660: ἐμοῦ πράσσοντος ὡς πράσσω τὰ νῦν. Vid. Blomfield. gl. ad Aesch. Agam. 66.

φανῆ τις, εἶργε μὴ δοκῶν ἐμὴν χάριν.
τὰ δ' ἄλλα θάρσει πάντ' ἐγὼ θήσω καλῶς. 875

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

πῶς οὖν; τί δράσεις; πότερα φάσγανον χερὶ
λαβοῦσα γράϊα φῶτα βάρβαρον κτενεῖς,
ἢ φαρμάκοισιν, ἢ πικουρίᾳ τίνι;
τίς σοι ξυνέσται χεῖρ; πόθεν κτήσει φίλους;

ΕΚΑΒΗ.

στέγαι κεκεύθασ' αἶδε Τροιάδων ὄχλον. 880

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

τὰς αἰχμαλάτους εἶπας, Ἑλλήνων ἄγραν;

ΕΚΑΒΗ.

ξὺν ταῖσδε τὸν ἐμὸν φονέα τιμωρήσομαι.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

καὶ πῶς γυναιξὶν ἀρσένων ἔσται κράτος;

ΕΚΑΒΗ.

δεινὸν τὸ πλῆθος, ξὺν δόλῳ τε δύσμαχον.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

δεινόν τὸ μέντοι θῆλυ μέμφομαι γένος. 885

v. 891. Elmsleio ad Iph. T. 96. p. 207. Lips. placet ἄνασσα πρὶν ποτ'. Matthiaeus, quod non videtur abesse posse vel articulus vel participium (ut supra v. 484.), coniecit ἄνασσά γ' ἢ ποτ'. Mihi eius vocabuli, quod requirit, vices sustinere videtur genitivus Ἰλίον.

v. 901. Elmsleio ad Heracl. v. 7. sic distinguendum videtur:

v. 874. μὴ δοκῶν] Scil. εἰργεῖν, dissimulans mea gratia te eos arcere. Med. 67: ἠκουσά του λέγοντος, οὐ δοκῶν κλύειν. Iph. T. 956: ἤλγουν δὲ σιγῇ κἀδόκουν οὐκ εἶδεναι.

v. 875. πάντ' ἐγὼ θήσω καλῶς] Recte omnia institutam ac perficiam, ut nihil inde incommodi tibi nascatur. Discernenda ab hac formula, cuius apud Euripidem alia exstant exempla in Or. 1664. Hipp. 521. El. 648. Iph. A. 401., illa, quam ad Med. 896. illustravit Elmsleius, quocum coniungas Wyttenb. ad Plut. T. I. p. 406.

et Blomf. ad Aesch. Pers. 234. gloss. ad Agam. 31., εὐ vel καλῶς τίθεσθαι τι, in qua propriam medii significationem ubique agnoscas licet, ut dicatur de iis, quae quis ad rem suam pertinentia bene administret ac componat.

v. 876. Hipp. 598: πῶς οὖν; τί δράσεις, ὡ παθοῦς' ἀμήχανα; Med. 1376: πῶς οὖν; τί δράσω;

v. 882. φονέα hoc loco, itemque El. v. 599. 763. ultimam syllabam brevem habet. Qua de re quos laudat Matth. Gr. §. 83. not. 3., iis adde Meinekium ad Philem. fragm. p. 387.

v. 887. ἄρδην] funditus.

ΕΚΑΒΗ.

τί δ' ; οὐ γυναιῖκες εἶλον Αἰγύπτου τέκνα,
καὶ Ἀἴμονον ἄρδην ἄρσένων ἐξώκισαν;
ἀλλ' ὡς γενέσθαι τόνδε μὲν μέθες λόγον
πέμψον δέ μοι τήνδ' ἀσφαλῶς διὰ στρατοῦ
γυναιῖκα. καὶ σὺ Θρηκί πλαθεῖσα ξένω
λέξον, καλεῖ σ' ἄνασσα δήποτ' Ἰλίου
Ἐκάβη, σὸν οὐκ ἔλασσον ἢ κείνης χρέος,
καὶ παῖδας ὡς δεῖ καὶ τέκν' εἰδέναι λόγους
τοὺς ἐξ ἐκείνης. τὸν δὲ τῆς νεοσφαγοῦς
Πολυξένης ἐπίσχες, Ἀγάμεμνον, τάφον,
ὡς τῶδ' ἀδελφῶ πλησίον μιᾶ φλογί,
δισσή μέρμινα μητρί, κρυφθῆτον χθονί.

890

895

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ἔσται τὰδ' οὕτω καὶ γὰρ εἰ μὲν ἦν στρατῶ
πλοῦς, οὐκ ἂν εἶχον τήνδε σοι δοῦναι χάριν
νῦν δ', οὐ γὰρ ἴησ' οὐρίους πνοὰς θεός,
μένειν ἀνάγκη πλοῦν ὀρῶντας ἤσυχον.
γένοιτο δ' εὖ πως· πᾶσι γὰρ κοινὸν τόδε,
ἰδίᾳ θ' ἐκάστῳ καὶ πόλει, τὸν μὲν κακὸν
κακὸν τι πάσχειν, τὸν δὲ χρηστὸν εὐτυχεῖν.

900

Μένειν ἀνάγκη, πλοῦν ὀρῶντας, ἤσυχον. Sane illud rectissime vidit ἤσυχον non esse cum πλοῦν, sed cum verbo μένειν coniungendum. Sed hoc loco adverbialiter capiendum est: neque enim praecedenti plurali ὀρῶντας, qui referretur ad vocabulum στρατῶ (cf. ad v. 39.), statim subiicere licuit adiectivi singularem ad idem substantivum referendum.

Phoen. 1620: τί μ' ἄρδην ᾧδ' ἀποκτείνεις, Κρέον; Conf. Ion. 1274. Plato de rep. IV. p. 421. A: φύλακες δὲ νόμων τε καὶ πόλεως μὴ ὄντες ἀλλὰ δοκοῦντες ὄρεας δὴ ὅτι πᾶσαν ἄρδην πόλιν ἀπολλύασι. Adde Isocrat. Or. de permut. §. 160. et al.

v. 888. ἀλλ' ὡς γενέσθαι] Praetuli hanc lectionem, quod, quomodo depravari in alteram γενέσθω potuerit, facilius perspiciatur. Plane eadem ratione dixit Iph. T. 603: ἀλλ' ὡς γενέσθαι, τῶδε μὲν δέλιτον δίδου. Cf. Troad. 721. Matthiae Gr. §. 546. p. 1072.

v. 892. χρέος eodem modo dicitur, ut alibi χάριν. Cf. supra v. 874. Sophocli. Trach. 485: κείνου τε καὶ σὴν ἐξ ἴσου κοινήν χάριν. Vid. Hermann. ad Vig. p. 701.

v. 901. πλοῦν ὀρῶντας] navigandi opportunitatem speculantes, secundos facilesque ventos exspectantes. Plato de Legg. IX. p. 866. C: εἰάν δὲ ἄκων ἔλθῃ, ἦν μὲν κατὰ θάλατταν ἐκπίπτῃ πρὸς τὴν χώραν, σκηνησάμενος ἐν θαλάττῃ τέγγων τοὺς πόδας πλοῦν ἐπιφυλαττέτω.

ΧΟΡΟΣ.

(στρ. α'.)

ὄν μὲν, ὃ πατρὶς Ἰλιάς,
 τῶν ἀπορθήτων πόλις οὐκέτι λέξει
 τοῖον Ἑλλάνων νέφος ἀμφὶ σε κρύπτει
 δορὶ δὴ δορὶ πέρσαν.

905

v. 905 sqq. Tametsi multa erant, quæ excisae patriae Troianas mulieres admonerent neque refrigescere luctum ac desiderium paterentur: tamen nullum mains praesentis fortunae documentum reperiebatur, quam quod ipsi reginae longe gravissimam malorum partem exhauriendam videbant. Sed quum sua sponte maerorem captivis tristitiamque iniiceret miserrima urbis clades, tum illa mirum in modum excruciatum augebatque animi dolorem cogitatio, quotiescunque quanta ex laetitia securis ac vino epulisque dissolutis illa supervenisset calamitas reminiscerentur. Idque, ut erat ad commovendos miseratione animos vel maxime idoneus, praeclare intellexit Euripides, neque magis caedem terroremque et incendia exsultantium in capta urbe hostium quam iucundam amoto belli metu civium quietem descripsit. Quarum rerum memoria facit, ut acriore in tot malorum auctores odio chorus incitetur, et, qui tanta spe salutis eum deiecerant, Paridem et Helenam diris devoteat. — Sed, ut ad metrum huius carminis veniamus, systema est versuum Glyconeorum, sed id ex more Euripidis paullo liberius compositum et ut primitiva forma versus Glyconei nusquam appareat. Nam pro basi aut anacrusis est, ut v. 911, aut duae breves, ut v. 905. 909.

v. 906. λέξει] Passive, ut apud Soph. Oed. Col. 1186: ἃ μὴ σοι ξυμφέροντα λέξεται. Nostri Alc. 322: ἀλλ' αὐτίκ' ἐν τοῖς οὐκέτ' οὐσι λέξομαι, et semper apud Tragicos, monente Porsono ad Hecub. 279. Quanquam, si Schaeferum audias Appar. ad Demosth. T. I. p. 500, genuina haec est simplicium passivi futurorum forma, et falluntur, si qui aut hoc aut alia eiusdem generis futura medii esse existimant.

v. 907. τοῖον Ἑλλάνων νέφος] De sententiarum copulandarum ratione monitum est ad Med. v. 718. Andr. 1073: οὐκ ἔστι σοι παῖς παιδός, ὡς μάθης, γέρον Πηλεῦ· τοιάσδε φασγάνων πληγὰς ἔχει. Νέφος de multitudine posuit Homer. Il. δ, 274: ἄμα δὲ νέφος εἶπετο πεζῶν. cf. Jacobs. ad Anth. Gr. I, 1. p. 233.

v. 911. ἀΐθαλος, ut h. l., pro substantivo posuit Lycophr. 55. et Semus Delius

ap. Athen. XIV. p. 622. D. ut ex H. Stephani Thes. I. p. 150. B. monuit Matthiaeus.

v. 913. οὐκέτι σ' ἐμβατεύσω] El. 595. 1250: ἐμβατεύσαι πόλιν. Genitivo iunxit Sophocles Oed. T. 825: μήτ' ἐμβατεύειν πατρίδος, ubi vid. Brunck.

v. 914. μεσονύκτιος] Idem tempus designavit parvae Iliadis scriptor apud Schol.: νύξ μὲν ἔην μέσση, λαμπρὰ δ' ἐπέτελλε σελήνη, unde collegerunt captam urbem ὀγδόη φθίνοντος: mense autem Thargelione eam rem evenisse praeter Callisthenem, quem laudat Schol., memoriae prodiderunt Ephorus, Damastes et Phylarchus, teste Plutarcho V. Camill. c. 19. cf. Dionys. Hal. A. R. I, 63. ibiq. Casaub. Virgilius Aen. II, 268: tempus erat, quo prima quies mortalibus aegris Incipit et dono divom gratissima serpit.

ἀπὸ δὲ στεφάναν κέκασαι
 πύργων, κατὰ δ' αἰθάλον
 κηλῖδ' οἰκτροτάταν κέχρωσαι,
 τάλαιν', οὐκέτι σ' ἐμβατεύσω.

910

(ἀντιστρ. α'.)

μεδονύκτιος ὠλλύμαν,

910., et in fine versus adiecta est thesis monosyllaba, v. 910. 912.
 913. Haec monenda videbantur, antequam formam ipsam stropharum et epodi describerem, quae tales sunt:

στρ. α'.

υ υ / υ υ - υ -
 / υ - - / υ υ - υ υ - -
 / υ - - / υ υ - υ υ - -
 υ υ / υ υ - υ
 υ υ / υ υ - υ - -
 - / υ υ - υ -
 x - / υ υ - υ - -
 υ / / υ υ - υ - υ

στρ. β'.

υ / υ ω υ ω υ -
 υ / υ - υ / υ -
 - / υ - -
 - x υ / υ υ - / -
 υ υ / υ υ - υ / υ - -
 υ ω υ ω υ ω υ -
 υ / υ - υ / υ - / υ -
 / υ - - / υ υ - υ υ -
 / υ υ - υ υ -
 υ / υ - υ / -

ἐποδ.

- / υ - υ / υ υ - υ υ - - / υ - -
 / υ υ - υ υ - υ / υ - υ -
 / υ - / υ - υ υ
 - / υ - - / υ υ - υ υ - υ / υ - υ - υ
 - / υ ω υ ω υ ω υ / υ -
 / υ υ - υ υ - υ - υ

v. 912. οἰκτροτάτα Ald. et pars codd. Sed κηλῖδ' non potest datus esse, quod i dativi non elidunt Attici. V. Elmsl. ad Heracl. p. 116. Lips. Lobeck. ad Soph. Ai. p. 340 sqq. Hermann. Elem. doctr. metr. p. 55.

ἦμος ἐκ δειπνων ὕπνος ἠδύς ἐπ' ὄσσοις 915
κίδναται, μολπᾶν δ' ἄπο καὶ χοροποιῶν
θυγαῖν καταπαύσας

πόσις ἐν θαλάμοις ἔκειτο,
ξυστόν δ' ἐπὶ πασσάλῳ, 920
ναύταν οὐκέθ' ὄρων ὄμιλον
Τροίαν Ἰλιάδ' ἐμβεβῶτα.

(στρ. β'.)

ἐγὼ δὲ πλόκαμον ἀναδέτοις
μίτραισιν ἐρῶνθμιζόμεν 925
χρυσέων ἐνόπτρων

λεύσσοισ' ἀτέρμονας εἰς αὐγὰς,
ἐπιδέμνιος ὡς πέσοιμ' ἐς εὐνάν.
ἀνὰ δὲ κέλαδος ἔμολε πόλιν

κέλευσμα δ' ἦν κατ' ἄστν Τροίας τόδ' ᾧ 930
παῖδες Ἑλλάνων, πότε δὴ πότε τὰν
Ἰλιάδα σκοπιᾶν

πέρσαντες ἤξει' οἴκους;

(ἀντιστρ. β'.)

λέχη δὲ φίλια μονόπεπλος

v. 943. Διοσκόρου] Paris. A. Flor. 10. 21b. Vulgo Διοσκούρου. „Phrynichus p. 100: Διόσκουροι ὀρθότερον Διόσκοροι. γελάσεις οὖν τοὺς σὺν τῷ v λέγοντας. Herodian. Pier-soni p. 445: Οἱ Διόσκουροι σὺν τῷ v, ὅταν πληθυντικῶς λέγονται τῷ Διοσκώρω δὲ ἐν τῷ δυνικῷ ἀριθμῷ ἄνευ τοῦ v. Cf. Heind.

v. 915. ἐκ δειπνων] per-actis conviviis: Sic ἀπὸ δειπνον in epistt. Lyncei ap. Athen. III. p. 75. E. cf. Herodot. I, 126. II, 78. VI, 129. et adde annotationem nostram ad v. 55.

v. 917. μολπᾶν δ' ἄπο] Praepositio abundat. El. 1108: νεογνῶν ἐκ τόκων πεπανμένη. cf. ad Med. 46. — καταπαύσας. Activum pro medio. Hom. Od. δ, 659: παῦσαν ἀέθλων. Eurip. Hel. 1336: ἔπαυσε πόνων. Ion. 522: παῦε. Heracl. 732: ἔπειγε. cf. Eubul. ap. Athen. XIV. p. 622. F. Matth. Gr. §. 496, 5.

v. 920. ξυστόν δ' ἐπὶ πασσάλῳ] Accipienda haec διὰ μέσου. V. ad v. 605. Mox miror

Valckenaerium ad Phoen. 321. maluisse ναυτᾶν: hoc enim prosae orationis, ναύταν ὄμιλον poetarum est. Aeschylus Prom. 425: Σκύθης ὄμιλος. Noster Herc. F. 408: τὸν ἰππευτᾶν Ἀμαζόνων στρατόν. Iph. A. 1059: θίασος ἰπποβότας Κενταύρων.

v. 926. ἀτέρμονας consensu Schol. et Eustath. ad Il. η. p. 690, 41. explicant κυκλοτερεῖς, in quo acquiescendum videtur. Χρῦσα ἐνοπτρα commemorat etiam Troad. 1107.

v. 927. ἐπιδέμνιος — ἐς εὐνάν posita sunt ἐν παραλλήλου, cuius generis permulta in tragico sermone observantur. Ion. 1441: ὃν κατὰ γὰς ἐνέρων χθόνιον μετὰ Περσεφόνας τ' ἐδό-

λιπούδα, Δωρίς ὡς κόρα,
 σεμνὰν προσίζουσ' 935
 οὐκ ἦνυσ' Ἄρτεμιν ἃ τλάμων
 ἄγομαι δὲ θανόντ' ἰδοῦσ' ἀκοίταν
 τὸν ἐμὸν ἄλιον ἐπὶ πέλαγος,
 πόλιν τ' ἀποσκοποῦσ', ἐπεὶ νόστιμον
 ναῦς ἐκίνησεν πόδα καὶ μ' ἀπὸ γᾶς 940
 ᾤρισεν Ἰλιάδος
 τάλαιν', ἀπειῖπον ἄλγει.

(ἐπωδός.)

τὰν τοῖν Διοσκόροιν Ἑλέναν κάσιν, Ἰδαῖόν τε βούταν
 αἰνόπαριν κατάρρα διδοῦσ', ἐπεὶ με γᾶς 945
 ἐκ πατρῶας ἀπώλεσεν
 ἐξώκισέν τ' οἴκων γάμος οὐ γάμος, ἀλλ' ἀλάστο-
 ρός τις οἰζύς:
 ἂν μῆτε πέλαγος ἄλιον ἀπαγάγοι πάλιν, 950
 μῆτε πατρῶον ἴκοιτ' ἐς οἶκον.

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ.

ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν Πρίαμε, φίλτατη δὲ σύ,
 Ἑκάβη, δακρῶν σ' εἰσορῶν πόλιν τε σὴν

ad Plat. Euthyd. p. 371. Schaefer. ad Gregor. p. 300. In Iphig. Aul. 759. (769.) metrum requirit Διοσκύρων." Matthiae.

v. 948. ἐξώκισέν τ' reperio apud Porsonum; vulgo ἐξ-
 ώκισέ τ', quod revocavit Matthiaeus, contra metrum.

κονν ναίειν. Cf. Lobeck. ad Phryn. p. 754. Schwenk. ad Aesch. Sept. c. Theb. p. 199.

v. 931. τὰν Ἰλιάδα σκο-
 πιάν dixit Troiam, credo, quod esset apud Homerum Ἰλιος ἠνεμόεσσα.

v. 933. De vestitu virginum Do-
 riensium, tenuiore illo et ad pri-
 scae aetatis simplicitatem compo-
 sito, pleraque complexus est O d.
 Müllerus Dor. T. II. p. 263
 sqq. Euripidis huc pertinet locus
 ex Androm. v. 597 sqq. προσ-
 ἴζουσ' — Ἄρτεμιν. Noster
 Fragm. inc. XLII, 2: βωμὸν προσ-
 ἴζει. Helen. 1512: Ἐνώταν ἐφε-
 ζόμεναι. Vid. Lobeck. ad Soph.
 Aiac. p. 249. Quod autem ad Dia-
 nae potissimum simulacrum sup-

plices se confugisse memorant,
 haud scio an Laconicas religio-
 nes respexerit poeta, quarum
 promptum erat meminisse, quod
 Troadas μονοπέπλους modo
 comparasset cum virginibus La-
 caenis. Cf. Pausan. III, 10, 8.

v. 940. „Navis πόδες erant duo
 funes, qui ab utraque inferiore
 veli parte, sive ab angulis veli,
 exeuntes in navi puppim versus
 alligabantur." Seidler. ad Iph.
 T. 1104, quem vide dilucide at-
 que adhibitis scriptorum testi-
 moniis de funibus nauticis dis-
 putantem.

v. 948. γάμος οὐ γάμος]
 quem dicere poterat γάμον ἄγα-
 μον. Vid. ad v. 612. Androm.
 103: Ἰλίω αἰπεινᾷ Πάρις οὐ γά-

τὴν τ' ἀρτίως θανούσαν ἔγγονον σέθεν. 955
 φεῦ
 οὐκ ἔστιν οὐδὲν πιστὸν οὔτ' εὐδοξία,
 οὔτ' αὖ καλῶς πράσσοντα μὴ πράξειν κακῶς.
 φύρουσι δ' αὐτὰ θεοὶ πάλιν τε καὶ πρόσω
 τραγαμὸν ἐντιθέντες, ὡς ἀγνωσία
 σέβωμεν αὐτούς. ἀλλὰ ταῦτα μὲν τί δεῖ 960
 θρηγεῖν προκόπτοντ' οὐδὲν ἐς πρόσθεν κακῶν;
 σὺ δ' εἴ τι μέμφει τῆς ἐμῆς ἀπουσίας,
 σχές· τυγχάνω γὰρ ἐν μέσοις Θορήκης ὄροις
 ἀπῶν, ὅτ' ἦλθες δεῦρ'. ἐπεὶ δ' ἀφικόμην,
 ἤδη πόδ' ἔξω δωμαίων αἴροντί μοι 965
 ἐς ταῦτόν ἤδε συμπίτνει δμοῖς σέθεν
 λέγουσα μύθους, ὧν κλύων ἀφικόμην.

E K A B H.

αἰσχύνομαί σε προσβλέπειν ἐναντίον,
 Πολυμήστορ, ἐν τοιοῖσδε κειμένη κακοῖς.
 ὅτω γὰρ ὤφθην εὐτυχοῦσ', αἰδῶς μ' ἔχει, 970
 ἐν τῷδε πότμῳ τυγχάνουσ', ἴν' εἰμι νῦν,
 κούκ ἂν δυναίμην προσβλέπειν σ' ὀρθαῖς κόραις.

v. 955. Nonnulli codd. ἔγγονον, male. Cf. Dorvill. ad Charit. p. 209.

μον, ἀλλὰ τιν' ἄταν Ἠγάγετ' εὐ-
 ναίαν εἰς θαλάμους Ἑλέναν. He-
 len. 1147: τέρας οὐ τέρας.

v. 958. φύρουσι] miscent ac
 perturbant. Plutarch. de Is. et
 Osir. p. 378. D: φύρειν τὰς περὶ
 θεῶν δόξας καὶ συνταράττειν
 ὑποψίας ἀτόποις. Philo de
 Lege Spec. p. 809. D: πάντα φύ-
 ρων καὶ συγγέων, quem locum
 cum aliis similibus laudat Iacobi-
 cobsius Lectt. Stob. p. 88. not.

v. 961. προκόπτοντ'] ni-
 hil promoventem et tanquam ad
 finem malorum progredientem.
 Alc. 1079: τί δ' ἂν προκόποις,
 εἰ θέλεις αἰετίνειν. Hipp. 23:
 τὰ πολλὰ δὲ Πάλαι προκόπασ',
 οὐ πόνον πολλοῦ με δεῖ. — ἐς
 πρόσθεν attigit de praepositionum
 cum adverbis copula-

tionem agens Lobeck. ad Phryn.
 p. 48.

v. 970 sq. Participium τυγχάνου-
 νουσα, si quid constructio ver-
 borum postulaverit quaerimus,
 non recte coniungi potest cum
 illis αἰδῶς μ' ἔχει: requirebatur
 enim τυγχάνουσαν. Sed quod
 ipsum per se vitiosum videatur
 necesse est, culpa vacat propter
 vim consuetudinis. Etenim lat-
 tissime patet in Graeca syntaxi
 illa ratio, ut similis significatio-
 nis loquutiones inter se permi-
 sceantur, neque magis ad id, quod
 grammatica ratio postulabat,
 quam quod mente complectun-
 tur, structuram verborum scrip-
 tores accommodent. Sic hoc
 loco nominativum posuit Euri-
 pides, plane illum convenientem
 non cum eo, quod expressit, αἰ-

ἀλλ' αὐτὸ μὴ δύσνοιαν ἠγήσῃ σέθεν,
Πολυμήστορ' ἄλλως δ' αἰτιὸν τι καὶ νόμος
γυναϊκᾶς ἀνδρῶν μὴ βλέπειν ἐναντίον. 975

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ.

καὶ θαυμά γ' οὐδέν. ἀλλὰ τίς χρεῖα σ' ἐμοῦ;
τί χρεῖμα' ἐπέμψω τὸν ἐμὸν ἐκ δόμων πόδα;

ΕΚΑΒΗ.

ἴδιον ἐμαυτῆς δὴ τι πρὸς σέ βούλομαι
καὶ παῖδας εἰπεῖν σούς· ὀπάονας δέ μοι
χωρὶς κέλευσον τῶνδ' ἀποστῆναι δόμων. 980

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ.

χωρεῖτ'· ἐν ἀσφαλεῖ γὰρ ἦδ' ἐρημία.
φίλη μὲν εἶ σύ, προσφιλὲς δέ μοι τόδε
στράτευμα' Ἀχαιῶν. ἀλλὰ σημαίνειν σε χρεῖ,
τί χρεῖ τὸν εὖ πράσσοντα μὴ πράσσουσιν εὖ
φίλοις ἐπαρκεῖν ὡς ἔτοιμός εἰμ' ἐγώ. 985

ΕΚΑΒΗ.

πρῶτον μὲν εἰπέ παῖδ' ὃν ἐξ ἐμῆς χειρὸς
Πολύδωρον ἐκ τε πατρὸς ἐν δόμοις ἔχεις,
εἰ ζῆ· τὰ δ' ἄλλα δευτέρον σ' ἐρήσομαι.

v. 982. Plurimi codd. φίλη μὲν ἡμῖν εἶ σύ, προσφιλὲς δέ μοι τόδε. Postremam vocem, neglectam a cod. Flor. 10., deleverunt VV. DD. Ego Matthiae o assentior, qui ἡμῖν tollendum iudicavit.

δῶς μ' ἔχει, sed cum illo, quod cogitavit, αἰδοῦμαι. Eiusdem generis est locus Hippolyti, quem ad v. 961. adscripsi; et Cycl. 330: Δοραῖσι θηρῶν σῶμα περιβαλὼν ἐμὸν Καὶ πῦρ ἀναίθρων, χιόνος οὐδέν μοι μέλει, quod est idem ac si dixisset οὐδέν φροντίζω. Lucianus Demosth. encom. §. 1: ἀσφαλὲς γὰρ τοι τῶν νηκτῶν ἐξαναστάς ἐδοξέ μοι χρεῖναι τοῖς Ὀμήρου γενεθλίοις τῆς ποιητικῆς ἀπάρεσθαι. Plura vid. in Matth. Gr. §. 556. not. 3.

v. 972. ὀρθαῖς κόραις] rectis neque perturbatis pudore oculis. Iphig. A. 851: χαῖρ'· οὐ γὰρ ὀρθοῖς ὄμμασιν σ' ἐτ' εἰσορῶ, Ψευδῆς γενομένη καὶ παθοῦσ' ἀνάξια. Similia multa ad Horat. Carm. I, 3, 18. affu-

dit eruditio Bentleyi, aliaque ad h. l. notavit Porsonus.

v. 976. καὶ θαυμά γ' οὐδέ ν] Vim particularum καὶ — γε senties mecum interpretando: Sunt haec, ut dicis, neque vero ego miror. Soph. Oed. T. 1132: κοῦδέν γε θαυμά. Cf. v. 993. 1275. Helen. 106. Ion. 340. 1293. Cycl. 178. Aristoph. Ran. 49. Stallbaum. ad Plat. Phileb. p. 188. Blomfield. ad Aesch. Pers. 266.

v. 976. τίς χρεῖα σ' ἐμοῦ;] Exemplo Homeri dixit Il. 2, 606: τί δέ σε χρεῶ ἐμεῖο; et alibi. Vide doctam annotationem Porsoni ad Or. 659.

v. 977. τί χρεῖμα; quare? Heracl. 633: τί χρεῖμα κείσαι καὶ κατηφῆς ὄμμα' ἔχεις; cf. Herc. F. 1179.

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ.

μάλιστα τοῦ κείνου μὲν εὐτυχεῖς μέρος.

E K A B H.

ὦ φίλταθ', ὡς εὖ καξίως σέθεν λέγεις.

990

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ.

τί δῆτα βούλει δεύτερον μαθεῖν ἐμοῦ;

E K A B H.

εἰ τῆς τεκούσης τῆσδε μέμνηται τί μου.

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ.

καὶ δευρό γ' ὡς σὲ κρύφιος ἐζήτει μολεῖν.

E K A B H.

χρυσὸς δὲ σῶς, ὃν ἦλθεν ἐκ Τροίας ἔχων;

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ.

σῶς, ἐν δόμοις γε τοῖς ἐμοῖς φρουρούμενος.

995

E K A B H.

σῶσόν νυν αὐτόν, μηδ' ἔρα τῶν πλησίον.

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ.

ἦμιστ' ὀναίμην τοῦ παρόντος, ὦ γύναι.

E K A B H.

οἶσθ' οὖν ἂν λέξαι σοί τε καὶ παισὶν θέλω;

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ.

οὐκ οἶδα τῷ σῷ τοῦτο σημανεῖς λόγῳ.

E K A B H.

ἔστω φιληθείς, ὡς σὺ νῦν ἐμοὶ φιλεῖ.

1000

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ.

τί χρῆμ', ὃ καμὲ καὶ τέκν' εἰδέναι χρεῶν;

E K A B H.

χρυσοῦ παλαιὰ Πυραμίδων κατώρυχες.

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ.

ταῦτ' ἔσθ' ἂν βούλει παιδὶ σημεῖναι σέθεν;

E K A B H.

μάλιστα, διὰ σοῦ γ'· εἰ γὰρ εὐδελβῆς ἀνήρ.

v. 989. τοῦ κείνου μέρος] quantum ad illum attinet. Rhes. 405: "Ἐλλησιν ἡμᾶς προὔπιες τὸ σὸν μέρος. cf. Plat. Criton. p. 45. D. et alibi.

v. 998. ἂν λέξαι] Non videtur congruere τοῦτο versu seq.,

ubi Brunckius scripsit ταῦτα. Illud qui intactum reliquit Porsonus, tamen re consentiens cum Brunckio, hoc versu correxit ὁ. Meliora docebit Matth. Gr. §. 475. a.

v. 1021 seq. Egregie Euripides

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ.

τί δῆτα τέκνων τῶνδε δεῖ παρουσίας; 1005

E K A B H.

ἄμεινον, ἦν σὺ κατθανῆς, τοὺςδ' εἰδέναι.

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ.

καλῶς ἔλεξας τῆδε καὶ σοφώτερον.

E K A B H.

οἶσθ' οὖν Ἀθάνας Ἰλίας ἵνα στέγαι;

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ.

ἐνταῦθ' ὁ χρυσός ἐστι; σημεῖον δὲ τί;

E K A B H.

μέλαινα πέτρα γῆς ὑπερτέλλουσ' ἄνω. 1010

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ.

ἔτ' οὖν τι βούλει τῶν ἐκεῖ φράζειν ἐμοί;

E K A B H.

σῶσαι σε χορήμαθ' οἷς ξυνεξῆλθον θέλω.

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ.

ποῦ δῆτα, πέπλων ἐντὸς ἧ κούρῃσ' ἔχεις;

E K A B H.

σκύλων ἐν ὄχλῳ ταῖςδε σώζεται στέγαις.

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ.

ποῦ δ'; αἰδ' Ἀχαιῶν ναύλοχοι περιπτυχαί. 1015

E K A B H.

ἴδιαι γυναικῶν αἰχμαλωτίδων στέγαι.

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ.

τᾶνδον δὲ πιστά, κάρσένων ἐρημία;

E K A B H.

οὐδεὶς Ἀχαιῶν ἔνδον, ἀλλ' ἡμεῖς μόναι.

ἀλλ' ἔρπ' ἐς οἴκους· καὶ γὰρ Ἀργεῖοι νεῶν

λύσαι ποθοῦσιν οἴκαδ' ἐκ Τροίας πόδα· 1020

ὥς πάντα πράξας ὧν σε δεῖ στείχης πάλιν

ξὺν παισὶν οὔπερ τὸν ἐμὸν ὄρκιας γόνον.

utitur illa ambiguitate verborum, quae, dum securum reddit eum, cui laquei intenduntur, spectatores futurorum gnaros metu ac miseratione percellit. Etenim tametsi qui perfidiam hominis atque avaritiam hoc ipso colloquio per-

spexerit vindictam Polymestoris cupiat, tamen improvidum neque ulla praesidii ac salutis spe ruere in perniciem, nescio quo pacto miserum videtur et crudele, magnamque irae partem detrahit.

ΧΟΡΟΣ.

οὐπω δέδωκας, ἀλλ' ἴσως δώσεις δίκην
ἀλίμενόν τις ὡς ἐς ἄντλον πεσών

1025

v. 1025. πεσών N. Vulgo ἐμπεσών, quod tuetur Matthiaeus, eo usus argumento, quod dochmiaci versus nonnunquam in iambos desinant, coll. Seidl. de vers. dochm. p. 163. Aesch. Eum. 391. 399. cf. supra v. 715. Sed hoc tamen loco illa parum elegans scriptura est propter sequens ἐκπέση.

v. 1024 — 1028. Maximam in hac sententia difficultatem obiciunt verba ἀμέρσας βίον, quae quominus cum illis ἐκπέση φίλας καρδίας coniungam, impedit inepta ac futilis profecto in hac verborum constructione copia orationis. Igitur quin referenda sint adidem subiectum, quod est in δώσεις, non dubito, eamque ob causam sustuli paene maiorem, quae est post δίκην, interpunctionem. Sed illud nondum de crevi, rectene Brunckius interpretetur qui privastivita, sc. Polydorum, an alia circumspicienda sit explicatio. Brunckium sequitur Matthiaeus, idemque accusativum βίον similiter positum censet, ut si quis dicat ἀφαιρεῖσθαι vel ἀποστρεφῆναι τινά τι. Exemplum etiam huius structurae attulit ex Hom. h. in Cer. 312: γεράων τ' ἐρικυδέα τιμὴν καὶ θνησιῶν ἡμερσεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντας. Ad meum tamen sensum nescio quo pacto vehementer frigent haec verba, in extrema praesertim sententia, ubi expleret animum ἀνοσίων ἕκατι πολυημάτων, aut simile quid. Atque haud scio, an ab hoc potius progrediendum sit initio, ut investigemus, qua in re posita sit naufragi atque in importuosa loca eiecti similitudo cum poena Polymestoris. Ea enim res, nisi aliam in eas interpretandi rationem, nusquam apparet: siquidem illud, unde ducitur comparatio, non potest esse poenarum exsolutio, quae cadit sane in Thracum regem, non cadit in illos, quinqueque mari obruuntur. At utri-

que diram et ineluctabilem mortem oppetunt. Itaque ut recte habeat comparatio, aliquid desideratur ad illa δώσεις δίκην, quo peremptum iri Polymestorem indicetur: quod quidem ipsum iam exagitandum est ex aliqua latebra. Duplicem autem viam licet ingrediare. Aut enim, sublata maiori interpunctione, quae est post δίκην, coniunges haec: δώσεις δίκην ἀμέρσας βίον, poenas capite lues. Aoristiparticipium similiter usurpatum in Iph. T. 443: ἵνα — λαιμοτόμῳ δεσποίνης χειρὶ θάνη ποινὰς δοῦσ' ἀντιπάλους, ubi noli existimare id exoptare chorum, ut poenis nescio quibus ac suppliciiis perfuicta ad extremum pereat Helena, sed ut morte obeunda poenas delictorum persolvat. Quanquam est quod me ab illa ratione revocet: non quo medium ἀμερσάμενος requiram, quum dicatur de eo, qui non alium vita spoliaverit, sed sibi ipse auctor pereundi extiterit: neque enim magis hoc necessarium puto quam quod supra v. 598. pro vulg. φύσιν διέφθειρ' suppeditabat Aug. a. διέφθορ', omninoque haec res non est ex praescripto grammaticorum, sed ex consuetudine iudicanda, quae alia est in aliis verbis. Sed illud mihi quidem permolestum est ac mirum affert languorem, quod extremae sententiae tanquam inutile pondus adhaerent ea, quae, ut recte adiungeretur similitudo, praecedere debebant. Quamobrem vereor, ne probabilius sit alterum, ut, relicta distinctione post δίκην, v.

λέχριος ἐκπέσῃ φίλας καρδίας,
ἀμέρσας βίον. τὸ γὰρ ὑπέγγυον
δίκα καὶ θεοῖδιν οὐ ξυμπίτνει

1030

v. 1028. βίον e coniectura Hermannii. Edd. et MSS. βιόντων, unde Iacobsius Animadv. ad Eurip. p. 8. coniecit βιόντων, coll. Hesiod. Scut. Herc. 331. Hom. Il. γ, 58. Matthiaeus suspicatur βιόντων ὃ γὰρ ὑπέγγυον etc.

v. 1030. οὐ ξυμπίτνει edd. et MSS. οὐ ξυμπιτνεῖ conl. Musgravius, quod sequuti sunt Br. Pors. Herm.

1026. corrigas ἐκπεσεῖ, quod olim fecerat Hermannus, et suadent duae causae. Primum id liquido scriptum exhibent, nisi quod communem servant dialectum, codices E. F. ἐκπεσῇ. Deinde coniungas ὡς — ἐκπέσῃ, est haec apud Homerum frequens in comparationibus usurpatio coniunctivi, sed apud Atticum poetam unum hoc se reperisse exemplum testatur Matth. Gr. §. 521. not. 3. Nunc alia est constructio verborum: ἐκπεσεῖ φίλας καρδίας ἀμέρσας βίον, ὡς τις λέχριος πεσῶν εἰς ἀλίμενον ἄντρον, et totum hoc epegesis ad superiora illa: δώσεις δίκην. Quae ratio loquendi frequens: ne plura, considera haec ex Platoniis Protagora p. 348. A: τοὺς τοιούτους μοι δοκεῖ χρῆναι μᾶλλον μιμεῖσθαι ἐμέ τε καὶ σέ, καταφθιμένους τοὺς ποιητάς αὐτοὺς δι' ἡμῶν αὐτῶν πρὸς ἀλλήλους τοὺς λόγους ποιεῖσθαι: ubi cf. Heindorfii annotat. In eodem Protagora p. 335. A: εἰ τοῦτο ἐποίουν, ὃ σὺ κελεύεις, ὡς ὁ ἀντιλέγων ἐκέλευέ με διαλέγεσθαι, οὕτω διελεγόμην, οὐδενὸς ἂν βελτίων ἐφαινόμην. Adde Eurip. Iph. T. 999. Obiciat aliquis nimis esse tautologum ἐκπεσεῖ φίλας καρδίας ἀμέρσας βίον: ita quidem Matthiae o videtur. Non puto: neque quum initio annotationis ineptam dixi istam copiam verborum, illud spectavi, quod idem bis diceretur, sed mihi videbar iure reprehendere posse poetam, qui, quo loco mentionem mortis a Polymestore obeundae fieri necesse erat, ne hilum quidem di-

xisset, redundaret autem verbis, ubi simplex rei significatio sufficiebat. Quodsi rem diligentius consideres, similia haec sunt sane, quae coniunxit Euripides, sed non eadem. Etenim, nisi fallor, ἀμέρσας βίον non est simpliciter qui moriatur, sed qui pessimo mortis genere afficiatur. — Nunc breviter attingam, id quod absolvit interpretationem huius loci, vocab. λέχριος, cuius vim facilius assequare comparato loco Virgilii Aen. I, 104, ubi de Troianorum classe procellis iactata: Franguntur remi; tum prora avertit et undis Datalatus; insequitur cumulo praeruptus aquae mons.

v. 1029. τὸ γὰρ ὑπέγγυον — κακόν] Ratio reddenda est, cur poenas daturum esse Polymestorem verisimile sit. Perquam autem inepta foret ratio, unde vindictae ab homine scelesto sumendae spes chorus conciperet, quod ea, quae essent accommodata iustitiae (τὸ ὑπέγγυον δίκα) non solerent malum eventum habere. Atqui talem fere h. l. sententiam sibi visus est reperisse Matth. Illud afferendum erat, haud impune fas pietatemque violari, neque negligere deos iustarum poenarum exactionem. Idque ipsum voluisse poetam non dubito. Verte: dirum enim ac perniciabile malum, quod fide et quasi sponsione iustitiae ac deorum cautum est, ne pereat, non fit irritum. Sequor enim Schol., qui ξυμπίτνει explicat ἀφανίζεται, ἀπόλλυται. Quam verbi huius si-

ὀλέθριον ὀλέθριον κακόν.
 ψεύσει σ' ὁδοῦ τῆσδ' ἐλπίς, ἢ σ' ἐπήγαγε
 θανάσιμον πρὸς ἕδαν, ἰὼ τάλας
 ἀπολέμω δὲ χειρὶ λείψεις βίον.

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ.

ὦμοι, τυφλοῦμαι φέγγος ὀμιμάτων τάλας. 1035

ΧΟΡΟΣ.

ἤκούσατ' ἀνδρὸς Θρηκὸς οἰωγῆν, φίλαι;

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ.

ὦμοι μάλ' αὖθις, τέκνα, δυστήνου σφαγῆς.

ΧΟΡΟΣ.

φίλαι, πέπρακται καὶν' ἔβω δόμων κακά.

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ.

ἀλλ' οὔτι μὴ φύγητε λαιψηροῦ ποδὶ
 βάλλων γὰρ οἴκων τῶνδ' ἀναρόρηξω μυχούς. 1040

v. 1033. Vulgo Ἄιδαν, ἰὼ τάλας. Versus foret dochmiacus cum clausula iambica, ut v. 1025., si producas primam syllabam voc. Ἄιδαν: quod fecisse Simonidem in iambo apud Stob. Floril. Vol. III. p. 240. et Euripidem in versiculo, quem servavit Lucianus Nocyom. T. I. p. 456, 14, monuit Porsonus. cf. Erf. et Herm. ad Soph. Antig. 1226. Dimetrum dochmiacum revocavit Kingius

gnificationem immerito, credo, in dubitationem vocat Matth. Sententia similis in ea lectione, quam ex coniectura restituit Musgr. τὸ γὰρ ὑπέγγνον δίκαια καὶ θεοῖσιν οὐ ξυμπιτυνεῖ, ὁ. ὁ. κ.: explicat enim: ubi i. e. in quo vel in quem cadit et concurrit, ut ob crimen commissum simul et humanae iustitiae et deorum vindictae sit obnoxius ac velut oppigneratus, illi certissimum exitium imminet. Ac me quidem, ut etiamnum dubitem, an verior sit coniectura Musgravii, potissimum movet repetitio vocis ὀλέθριον, quae haud scio an indicio esse debeat hinc, ut fecit Musgravius, incipiendam esse apodosin.

v. 1035. Foedum caedis aspectum subducit poeta oculis spectatorum. Geritur res in tentorio, unde primum lamentabiles voces Polymestoris, oculos suos occaecatos et necem liberorum querentis, mox (v. 1039 sq.) erumpere cupientis impetum iactumque exaudiunt. Sed antevertit Hecuba, quae postquam breviter choro quid actum sit exposuit, ipse procedit Polymestor, misere foedatus, nunc deplorans cladem crudelissimam, nunc in iram et ulciscendi cupiditatem exardescens et auxilium suorum Graecorumque et Atridarum exposcens.

v. 1039. οὔτι μὴ φύγητε] non effugietis. Aoristi enim coniunctivus a particulis οὐ μὴ pendens vim suscipit futuri cum

ΧΟΡΟΣ.

ἰδού, βαρείας χειρὸς ὀρμαῖται βέλος.
βούλεσθ' ἐπεσπέσωμεν; ὡς ἀκμή καλεῖ
Ἐκάβη παρεῖναι Τρωάδιν τε συμάχους.

ΕΚΑΒΗ.

ἄρασσε, φείδου μηδέν, ἐβάλλων πύλας
οὐ γάρ ποτ' ὄμμα λαμπρὸν ἐνθήσεις κόραις, 1045
οὐ παῖδας ὄψει ζῶντας, οὐς ἔκτειν' ἐγώ.

ΧΟΡΟΣ.

ἦ γὰρ καθεῖλες Θρηῖκα καὶ κρατεῖς ξένου,
δέσποινα, καὶ δέδρακας οἰάπερ λέγεις;

ΕΚΑΒΗ.

ὄψει νιν ἀντίκ' ὄντα δομέτων πάρος
τυφλόν, τυφλῷ στείχοντα παραφόρῳ ποδί, 1050
παίδων τε δισσῶν σώμαθ', οὐς ἔκτειν' ἐγώ
ξὺν ταῖς ἀρίσταις Τρωάδιν δίκην δέ μοι
δέδρακε χωρεῖ δ', ὡς ὄρας, ὄδ' ἐκ δόμων.

scribendo ὡς τάλας e codd. Reg. Soc., quod sequuti sunt Br. et Pors. ἄδαν Gu.

v. 1042. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. ἐπισπέσωμεν. Flor. 33. ἐπισπεύσωμεν. Correxerit Barnesius.

v. 1047. Elegans est, nec tamen necessaria, coniectura Hermannii ξένον.

οὐ coniuncti. Noster Cycl. 666: ἀλλ' οὐτι μὴ φύγητε τῆσδ' ἔξω πέτρας. Aesch. S. c. Th. 267: οὐ γὰρ τι μᾶλλον μὴ φύγησ τὸ μόρασιμον. cf. Matth. Gr. §. 517. Rost. §. 135, 7. a.

v. 1042. βούλεσθ' ἐπεσπέσωμεν;]. Vid. Matth. Gr. 516. 3. ἀκμή idem fere, quod alibi καιρός, tempus tale, ubi, ut cum veteri poeta loquar, οὐχ ἔδρας ἔργον οὐδ' ἀμβολᾶς. Herc. F. 532: εἰς ἀκμὴν ἐλθὼν φίλοις, quae compares cum Hecub. v. 666. Sophoc. El. 1337: εἶσω παρὰ θεῶν, ὡς τὸ μὲν μέλλειν κακὸν ἐν τοῖς τοιούτοις ἔστ', ἀπηλλάχθαι δ' ἀκμῆ. V. Bergler. ad Aristoph. Plut. 255. Cf. Ruhnck. in Auctar. Emendatt. ad Hesych. p. 194.

Eurip. Vol. I. Sect. II.

v. 1047. Non excussissent, opinor, interpretes eruditionis suae thesaurus, si, quo loco nunc legitur ξένου, scriptum fuisset aut per metrum scribi licuisset τοῦ ἀνδρός: quod vocabulum haud raro, ut apud Latinos vir, vice fungitur pronominis. Nunc quum Polymestor vv. 774. 890. dicatur Θρηξ ξένος, falso sibi persuaserunt easdem voces hoc quoque loco coniungendas fuisse, directas autem exquisita quadam ratione loquendi. Quidni enim dicere potuerit Euripides: ἦ γὰρ καθεῖλες Θρηῖκα καὶ κρατεῖς αὐτοῦ; Pronomen languidum, in fine praesertim sententiae, cum significantiore commutavit vocabulo ξένου.

v. 1050. τυφλῷ ποδί] Qui

ἀλλ' ἐκποδῶν ἄπειμι κάποστήδουμαι
 θυμῷ ζέοντι Θρηκὶ δυσμαχωτάτω.

1055

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ.

ὦμοι ἐγῶ,
 πᾶ βῶ, πᾶ στῶ, πᾶ κέλσω;
 τετράποδος βάσιω θηρὸς ὄρεστέρου
 τιθέμενος ἐπὶ χεῖρα, κατ' ἴχνος;
 ποίαν, ἢ ταύταν, ἢ τάνδ'
 ἐξαλλάξω
 τὰς ἀνδροφόνους μάρψαι χροῖζων
 Ἰλιάδας, αἶ με διώλεσαν;
 τάλαιναι κόραι τάλαιναι Φρυγῶν,
 ὧ κατάρατοι, ποῖ καί με φρυγᾶ

1060

v. 1055. *θυμῷ ζέοντι* Ald. et codd. plerique, quod parum recte
 Musgr. defendit loco Demosth. de corona p. 272: *θρασυνομένω*
καὶ πολλῷ ζέοντι καθ' ὑμῶν, cuius explicationem pete a Wytten-

non regitur lumine oculorum: cf.
 Phoen. 841. 1534. 1610. Porson.
 ad Phoen. 1722. *παράφορος*, qui
 incerto ac vago gressu titubat,
 vid. Ast. ad Plat. Legg. VI, 18.
 p. 320. Baehr. in Creuzeri
 Melet. III. p. 5 sq.

v. 1055. *θυμῷ ζέοντι* Θρ.]
 Thraci ira fervido. Paullo
 aliter Soph. Oed. C. 434: *ὀπη-*
νικ' ἔξει θυμός. cf. Jacobs. ad
 Anthol. Gr. Vol. II. P. II. p. 203.

v. 1056—1084. *Ἐτερόστροφον*
 hoc carmen videtur Hermannō
 Elem. doctr. metr. p. 759 sq. ex
 duabus strophis, in quibus fines
 (vv. 1067. 8. et vv. 1082—1084.)
 sibi respondeant. Pauca contra
 libros correxit: v. 1060. insertis
 post *ἢ ταύταν* verbis *ἢ κείναν*,
 v. 1063. admissa, quam nos quo-
 que probavimus, transpositione,
 quum vulgo scriberetur *τάλαι-*
ναι, τάλαιναι κόραι Φρυγῶν, v.
 1081. addito *τε* post *λινόχροον*,
 v. 1083. *φύλακ'* scribendo. Ali-
 quanto plus sibi sumpsit licentiae
 Seidlerus, qui hoc carmen ex
 stropha (vv. 1056—1068.), me-
 sodo (vv. 1069. 1070.) et antistro-
 pha (vv. 1071—1084.) constare
 censet, de verss. dochm. p. 275.

Sed nescio quo pacto saepius quam
 tutum credideris verborum utitur
 transpositione: qua de re quae di-
 cit p. 277. mihi non videntur eam
 vim habere, ut disceptationem de
 singulis locis, ubi hanc adhibeas
 medelam, removeant. Iudicet le-
 ctor exposita varietate lectionis:
 v. 1056. *ὦ μοι ἐγῶ*. - v. 1059.
 lacunam indicavit post *ἴχνος*,
 quam explendam putat voc. *πο-*
δῶν annot. ad Troad. 3, v. 1060.
 add. *κείναν* post *ταύταν*. - v.
 1063. verba transposita sunt,
 ut apud Hermannum. - v. 1065.
πρώσσουσιν. - v. 1072. *τιθέμενος*
θηρῶν. - v. 1077 sq. *σφακτῶν*
κυσὶ φορίαν τε δαῖτ' ὄρειαν ἀνή-
μερόν τ' ἐκβολάν. - v. 1080. *πον-*
τίοισι.

v. 1057. „Illius voculae (de ὄπα
 loquitur) alium puto sensum esse,
 prout alii verbo iuncta sit, idque
 vel in eodem orationis tenore, ut
 modo sit quorsum, modo ubi,
 modo quo pacto: ita quidem
 intelligo Eurip. Hecub. 1032. (ed.
 Matth.) *πᾶ βῶ, πᾶ στῶ, πᾶ κέλσω*,
 ubi nolim argutari.” Boeckh.
 Explicat. ad Pind. p. 199. — *κέλ-*
σαι proprie de navibus, quae
 portum ingressae aut ad terram
 appulsae ex salo consistant: quod

- πτώσθουσι μυχῶν; 1065
 εἶθε μοι ὀμμάτων αἵματόεν βλέφαρον
 ἀκέσσαι' ἀκέσαιο τυφλόν, "Αλιε,
 φέγγος ἀπαλλάξας.
 ᾧ ᾧ. σίγα, σίγα, κρυπτὰν
 βάσιν αἰσθάνομαι τάνδε γυναικῶν. 1070
 πᾶ πόδ' ἐπάξας
 σαρκῶν ὀστέων τ' ἐμπλησθῶ,
 θοίναν ἀγρίων θηρῶν τιθέμενος
 ἀρνύμενος λῶβαν,
 λύμας ἀντίποιν' ἐμᾶς; ᾧ τάλας.
 ποῖ, πᾶ φέρομαι τέκν' ἔρημα λιπῶν 1075
 βᾶκχαις "Αιδου διαμοιρᾶσαι,

bachio ad Plutarchi Mor. T. I. p. 174. θυμῷ ζέοντι Harl. et C. Ruhnck. Ep. crit. II. p. 224. coniecit θυμὸν ζέοντι, quod mihi quidem deterius videtur. Cf. Wakefield. Silv. Crit. Vol. I. P. II. p. 23.

quam apte ad Polymestorem translatum sit, nemo non videt; cf. v. 1080. Similem huius verbi potestatem animadvertere licet etiam in El. 139: "Αργεὶ κέλσας πόδ' ἀλάταν. Hipp. 140: θανάτου κέλσαι ποτὶ τέγμα δύστανον.

v. 1059. ἐπὶ χεῖρα, κατ' ἔχνος] Sine copula, quam desiderabat Porsonus absorptam existimans voc. κατ', paullo melius dicuntur, ut in oratione commotiore: quemadmodum apud Terent. Andr. IV, 1, 53: conari manibus, pedibus. "Ιχνος simpliciter pro pede, ut in Anthol. Palat. V, 92: ἦν ποτε καὶ στεφάνους προθύρων ὑπερῆκρημάσωμαι, "Οργισθεῖσα πατεῖ τοῖς σοβαροῖς ἔχνεσιν. Adde, quem laudavit Porsonus, Bacch. v. 1132. Nisi, quod non decerno, addendum sit cum Seidlero ποδῶν, vid. ad v. 1056. Ceterum exspectabas eiusmodi fere formam orationis: θηρός δίκην βάσιν τιθέμενος (i.e. βαίνων) ἐπὶ χεῖρα, κατ' ἔχνος: aut, ut aliter dicam, βάσιν τιθέμενος bis cogitandum est, primum ad θηρός, deinde ad haec ἐπὶ χεῖρα, κατ' ἔχνος. Quae quod brevius eloquutus est poeta, mirisea res com-

mentis interpretum dedit occasionem, ut et constructionem verborum perturbarent et sollicitarent scripturam sanissimam.

v. 1063. Transpositionem horum verborum idoneis exemplis confirmavit Seidlerus p. 278 sq., in quibus reperias haec ex Med. 1273: ἀκούεις βοᾶν, ἀκούεις τέκνων; 1282: μίαν δὴ κλύω, μίαν τῶν πάρος.

v. 1066 sqq. Haud inepte, ut caecitati suae medeatur, Solem invocat Polymestor, utpote luminis auctorem.

v. 1071. ἐπάξας] active. Sophoc. Ai. 40: καὶ πρὸς τίδυσλόγιστον ᾧδ' ἦξεν χεῖρα;

v. 1074. λύμας ἀντίποιν' ἐμᾶς] Appositio haec est ad praecedentem sententiam. Or. 841: σφάγιον ἔθετο ματέρα, πατρῶων παθῆων ἀμοιβάν. Iph. A. 233: τὰν γυναικείαν ὄψιν ὀμμάτων ὡς πλήσαιμι, μέλλινον ἀδονάν. V. Matth. Gr. §. 432, 5.

v. 1075 sqq. Longius a tentorio digressus, ubi liberorum cadavera reliquerat, vereri incipit Polymestor, ne illa a mulieribus in caedem ac foedissima facinora fuerentibus (βᾶκχαις "Αιδου, conf.

σφακτὰν κυδί τε φοινίαν δαῖτ', ἀνή-
μερόν τ' οὐρείαν ἐβολάν;
πᾶ στῶ, πᾶ βῶ, πᾶ κάμψω,
ναῦς ὅπως ποντίοις πείσμασι λινόκροκον 1080
φᾶρος στέλλων,
ἐπὶ τάνδε συθείς τέκνων ἐμῶν φύλαξ
ὀλέθριον κοίταν;

ΧΟΡΟΣ.

ὦ τλήμον, ὡς σοι δύσφορ' εἰργασται κακά· 1085
δράσαντι δ' αἰσχρὰ δεινὰ τὰπιτίμια
δαίμων ἔδωκεν, ὅστις ἐστὶ σοι βαρύνς.

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ.

αἰ αἰ, ἰὼ Θορήκης
λογχοφόρον, ἔνοπλον, εὐῖππον, "Α-
ρει κάτοχον γένος. 1090
ἰὼ Ἀχαιοί, ἰὼ Ἀτρεΐδαι.
βοᾶν βοᾶν ἀντῶ, βοᾶν
ὦ ἴτε, μόλετε πρὸς θεῶν.
κλύει τις, ἢ οὐδεὶς ἀρκέσει; τί μέλλετε;
γυναῖκες ὠλεσάν με, 1095

v. 1079. Eo ordine, quem post Herm. et Seidl. probavimus et ipsi, haec verba exhibuit G. Vulgo πᾶ στῶ, πᾶ κάμψω, πᾶ βῶ.

v. 1089. ἔνοπλον Ald. et MSS. recte: versus enim ex tribus creticis constat. Eustathius ad Il. β. p. 358, 32. legit εὐῖππον.

v. 1091. omittit Aug. b.

v. 1093. Libri alii ὦ ἴτε, alii ἰὼ ἴτε. Ald. Flor. 33. ἴτε bis exhibent.

v. 1105. Ἄιδα correxi pro vulg. Ἄϊδα.

Cycl. 397. Ἄιδον μάγειρος), simili credo scelere, ut Orpheum olim ac Pentheum Bacchae lace- raverant, discerperentur. Itaque navis instar, contractis quasi vel- lis (λινόκροκον φᾶρος στέλλων) gressum cohibuit, et ad custo- dienda carissima corpora rever- titur. — Πείσματα hoc loco non sunt retinacula navis, sed ru- dentes, ut monuit Schol.

v. 1085. Verte: O miserum te! quam gravia in te per- petrata sunt mala. Iso- crates Nicocl. §. 61: ὁ πάσχον- τες ὑφ' ἐτέρων ὀργίσεσθε, ταῦτα τοῖς ἄλλοις μὴ ποιεῖτε, ubi non probo Bekkerum, qui contra libros et Stobaeum Floril. Vol. I.

p. 133. correxit τοὺς ἄλλους. Cf. Matth. Gr. §. 415. not. 1.

v. 1088 — 1106. Perelegantem Seidlerus dedit (de verss. dochm. p. 281.) descriptionem huius cantici, quod tribus com- plectitur strophis, sese deinceps excipientibus, quas, interposita mesodo v. 1094., sequuntur in- verso ordine tres antistrophae, claudente carmen epodo v. 1102 — 1106. Quanquam hic quoque transposuit vv. 1098. et 1099. Praeterea v. 1091. bis scripsit ὦ pro ἰὼ, et v. 1093. ἰὼ, ἰὼ, ἴτε, ἴτ', ἴτε, μόλετε πρὸς θεῶν. Cf. V. L. Aliter totum carmen digessit Hermannus Elem. doctr. metr. p. 760 sq., ut ver-

γυναῖκες αἰχμαλωτίδες.
 δεινὰ δεινὰ πεπόνθαμεν.
 ὦμοι ἐμᾶς λώβας.
 ποῖ τράπωμαι; ποῖ πορευθῶ;
 αἰδέο' ἀμπτάμενος οὐράνιον ὑ- 1100
 ψιπετὲς ἐς μέλαθρον,
 Ὡρίων ἢ Σείριος ἔνθα πυρὸς
 φλογέας ἀφίησιν ὄσσων
 αὐγὰς, ἢ τὸν ἐς Ἄϊδα 1105
 μελανοχρῶτα πορθμὸν ἄξω τάλας;

ΧΟΡΟΣ.

ξυγγνώσθ', ὅταν τις κρείσσον' ἢ φέρειν κακὰ
 πάθη, ταλαίνης ἑξαπαλλάξαι ζόης.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

κραυγῆς ἀκούσας ἤλθον· οὐ γὰρ ἦσυχος
 πέτρας ὀρείας παῖς λέλακ' ἀνὰ στρατὸν 1110
 Ἦχώ, διδοῦσα θόρυβον. εἰ δὲ μὴ Φρυγῶν
 πύργους πεδόντας ἤσμεν Ἑλλήνων δορί,
 φόβον παρέσχ' ἂν οὐ μέσως ὄδε κτύπος.

v. 1112. ἤσμεν Etym. M. p. 439, l. ἴσμεν Ald. et MSS.

v. 1113. παρέσχ' ἂν ex coniect. Heathii. Aldus παρέσχευ, quod tuetur Hermannus. παρέσχευ ἂν N. Flor. 21. a m. sec. Elmsleius ad Med. p. 150. not. (151. ed. Lips.), quod Attici non solerent ε tertiae personae elidere ante particulam ἂν, scribendum coniecit: φόβον παρέσχευ οὐ μέσως ὄδ' ἂν κτύπος. Matth. Gr. §. 43. l.

sus, qui sibi respondeant, permixti sint solutioribus numeris: quod genus perdifficile est ad iudicandum. Ego interim reliqui vulgarem versuum distinctionem, nisi quod extrema illa inde a v. 1102., quae ita scripta erant, ut nullam agnosceres probabilem aut usitatam metrorum speciem, paullo aliter disposui. Plurimi autem in toto carmine sunt versus dochmiaci, aliquot cretici et iambici.

v. 1094. ἢ cum prima syllaba voc. οὐδέεις coalescit. vid. Soph. Oed. T. 993. Eurip. Bacch. 648. cf. Matth. Gr. §. 56. Blomf. ad Aesch. S. c. Th. 186.

v. 1100. ἀμπτάμενος pro

ἀναπτάμενος, quod ipsum perperam exhibent codd. nonnulli. Infra 1263. ἀμβήσει. cf. Matth. Gr. §. 38.

v. 1107. ξυγγνώσθ'] Pluralis adiectivi pro singulari. Med. 491: συγγνώστ' ἂν ἦν σοι τοῦδ' ἐρασθῆναι λέχους. 703: ξυγγνώστὰ μεντάρ' ἦν σε λυπεῖσθαι, γύναι. cf. Phoen. 1001. Matth. Gr. §. 443. — κρείσσον' ἢ φέρειν, graviora quam quae ferri possint; cf. Matth. Gr. p. 842.

v. 1109 sqq. Agamemnonis adventu quum speret Polymestor fore, ut Hecuba dedatur ad supplicium, sedatior simul cum animi motu fit oratio, et illam numerorum vehementiam ac varie-

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ.

ὦ φίλτατ', ἠδούμην γάρ, Ἀγάμεμνον, σέθεν
φωνῆς ἀκούσας, εἰσορᾶς ἂ πάσχομεν; 1115
ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ἔα.

Πολυμήστορ ὦ δύστηνε, τίς σ' ἀπώλεσε;
τίς ὄμι' ἔθηκε τυφλὸν αἰμάξας κόρας,
παῖδάς τε τούσδ' ἔκτεινεν; ἦ μέγαν χόλον
σοὶ καὶ τέκνοισιν εἶχεν, ὅστις ἦν ἄρα.

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ.

Ἐκάβη με σὺν γυναιξίν αἰχμαλωτίσιν 1120
ἀπώλεσ', οὐκ ἀπώλεσ', ἀλλὰ μειζόνως.
ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

τί φῆς; σὺ τοῦτογον εἶργασαι τόδ', ὡς λέγει;
σὺ τόλμαν, Ἐκάβη, τήνδ' ἔτλης ἀμήχανον;
ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ.

ὦμοι, τί λέξεις; ἦ γὰρ ἐγγύς ἐστί που;
σήμενον, εἰπέ ποῦ 'σθ', ἴν' ἀρπάσας χεροῖν 1125
διασπάσωμαι καὶ καθαιμάξω χόρα.
ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

οὔτος, τί πάσχεις;

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ.

πρὸς θεῶν σε λίσσομαι,
μέθεσ μ' ἐφεῖναι τῆδε μαργῶσαν χέρα.

v. 1141. ἄρειαν] Flor. 2. 25. Vict., quod receperat ante nos Dindorfius. Vulgo αἴρειαν.

tatem excipiunt trimetri iambici. Iamque eo res adducta est, ut, quod maxime amat Euripides, tanquam in forensi certamine causa disceptetur, absolutaque Hecuba simul et promissis satisfaciat Agamemno, et iusti regis personam egregie tueatur.

v. 1118. χόλον σοὶ καὶ τέκνοισιν εἶχεν] Constructionem illustravi ad Med. 75.

v. 1121. Hecuba me perdidit; perdidit, dico? immo maius quid perpetravit. Iph. T. 1321: ὦ θαῦμα. πῶς σε μεῖζον ὀνομάσας τύχω; Vid. ad v. 667.

v. 1127. οὔτος, τί πάσχεις;] Heus tu, quid coeptas?

Eadem formula apud Aristoph. Vesp. 1. Av. 1044. Noster Alc. 776: οὔτος, τί σεμνὸν καὶ πεφροντικός βλέπεις; cf. Ruhnke. ad Tim. p. 279 sq. Reisig. Coniect. I. p. 166.

v. 1128. μαργῶσαν] caedis avidam, saevientem. Phoen. 1156: ἀλλ' ἔσχε μαργῶντ' αὐτὸν ἐναλίον θεοῦ Περικλύμενος παῖς. 1247: μαργῶντ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἔναι δόρον. cf. Soph. Ai. 50: καὶ πῶς ἐπέσχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνου;

v. 1129. τὸ βάρβαρον] Irae impotentiam. Plutarch. V. Artax. 6: φύσει βαρῦθυμος οὖσα καὶ βάρβαρος ἐν ὄργαῖς. Vid.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ἴσῃ· ἐκβαλὼν δὲ καρδίας τὸ βάρβαρον
λέγ', ὡς ἀκούσας σοῦ τε τῆσδέ τ' ἐν μέρει 1130
κρίνω δικάως, ἀνθ' ὅτου πάσχεις τάδε.

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ.

λέγοιμ' ἄν. ἦν τις Πριαμίδων νεώτατος
Πολύδωρος, Ἐκάβης παῖς, ὃν ἐκ Τροίας ξμοὶ
πατὴρ δίδωσι Πρίαμος ἐν δόμοις τρέφειν,
ὑποπτος ὢν δὴ Τρωϊκῆς ἀλώσεως. 1135

τοῦτον κατέκτειν' ἀνθ' ὅτου δ' ἔκτεινά νιν,
ἄκουσον, ὡς εὖ καὶ σοφῆ προμηθία.
ἔδαισα, μὴ σοὶ πολέμιος λειφθεὶς ὁ παῖς
Τροίαν ἀθροίσῃ καὶ ξυνοικίῃ πάλιν,
γόνυτες δ' Ἀχαιοὶ ζῶντα Πριαμίδων τινα 1140

Φρυγῶν ἐς αἶαν ἀνδρὶς ἄρειαν στόλον,
ἄπειτα Θρήκης πεδία τρίβοιεν τάδε
ληηλατοῦντες, γείτοσιν δ' εἴη κακὸν
Τρώων, ἐν ᾧπερ νῦν, ἄναξ, ἐκάμνομεν.
Ἐκάβη δὲ παιδὸς γνοῦσα θανάσιμον μόρον 1145

λόγῳ με τοιῶδ' ἤγαγ', ὡς κεκρυμμένας
θήκας φράσουσα Πριαμίδων ἐν Ἰλίῳ
χρυσού· μόνον δὲ σὺν τέκνοισί μ' εἰσάγει
δόμους, ἴν' ἄλλος μὴ τις εἰδείῃ τάδε.
ἴζω δὲ κλίνης ἐν μέσῳ κάμψας γόνυ· 1150

v. 1146. λόγῳ Ald. rell. et v. l. in marg. Flor. 6. δόλω.

Hemsterh. ad Xenoph. Eph. p. 180 ed. Loc.

v. 1132. λέγοιμ' ἄν] Vim habet futuri. cf. Reising. Comment. de vi et usu ἄν partic. p. 135.

v. 1135. ὑποπτος active: qua de re dixit Wyttenb. ad Plutarch. T. I. p. 237. Alia eiusdem generis adiectiva commemoravit ad hunc locum Porsonus: πιστός Aesch. Prom. 953. Soph. Oed. Col. 1031. (adde Plat. de Legg. VII. p. 824. B.) μεμπτός Soph. Trach. 446. Ac sunt minime rara huius usus exempla: interim cf. Blomf. ad Aesch. Pers. 108.

v. 1138. ἔδαισα, μὴ — ἀ-

θροίσῃ καὶ ξυνοικίῃ] Singularis quaedam ratio est verborum timendi, quum praeteritis iunctum habent coniunctivum; v. Matth. Gr. §. 520. Rost. Gr. §. 122. annotat. 5. Hoc loco dignum animadversione est, quod diversos modos consociavit: ἀθροίσῃ, ἄρειαν — τρίβοιεν — εἴη. Nec temere. Alterum enim, Troia ut restitueretur, verebatur ne eveniret; de altero coniecturam faciebat, haud esse dissimile veri Achivos redituros. De utriusque modi coniunctione quaedam notavit Iacobsius ad Anthol. Palat. p. 292.

v. 1143. Iunge γείτοσιν δὲ

πολλὰ δὲ χειρὸς αἱ μὲν ἔξ ἀριστερᾶς,
αἱ δ' ἐνθεν, ὡς δὴ παρὰ φίλῳ, Τρώων κόραι
θακοῦσ' ἔχουσαι κερκίδ' Ἡδωνῆς χειρὸς,
ἤνουν θ' ὑπ' ἀνγὰς τούσδε λεύσδουσαι πέπλους·
ἄλλαι δὲ κάμακα Θορηκίαν θεώμεναι 1155
γυμνὸν μ' ἔδηκαν διπτύχον στολίματος.
ὄσαι δὲ τοκάδες ἦσαν ἐκπαγλούμεναι
τέκν' ἐν χειροῖν ἔπαλλον, ὡς πρόβω πατρὸς
γένοιτο, διαδοχαῖς ἀμείβουσαι χειροῖν.
κατ' ἐκ γαληνῶν, πῶς δοκεῖς, προσφθεγμάτων 1160
εὐθὺς λαβοῦσαι φάσγαν' ἐκ πέπλων ποθὲν
κεντοῦσι παῖδας, αἱ δὲ πολεμίων δίκην

v. 1153. *θακοῦσ'* schol. Flor. 59. Elmsleius ad Heracl. 994. — *θάκουν* Ald. rell., unde VV. DD. fecerunt *θάκουν*. De augmenti apud Atticos poetas omissione disputavit Hermannus in Elem. doctr. metr. p. 52. et 120. iterumque post Reisigium in Coniect. I. p. 78 sqq. et Elmsleium ad Eurip. Bacch. 1132. in praefatione ad editionem eiusdem fabulae, quae prodit Lipsiae a. 1823., ubi quum p. XVII. hunc etiam Hecubae locum attigisset, etiamnum se in ea sententia esse profitetur, quam in secunda editione tragoediarum Euripidis a Porsono curatarum Schaeferus p. 564. commemoraverit, ut scripsisse Euripidem credat: *θάκουσ' ἔχουσαι*. Non improbarem hanc lectionem, si causam viderem idoneam, cur a vulgata discederem; sed hanc quo argumento Hermannus aggreditur, ei quid tribuendum sit, nemo non intelligit, „Parum apte, inquit, dictum videtur, *ἔχουσαι κερκίδ' Ἡδωνῆς χειρὸς*, quod sic demum, si quid video, recte diceretur, si de opere, quod ipsae nunc texerent, sermo esset.” Corruptendae eius lectionis, quam recepimus, occasionem dedisse videtur, quod diversa tempora poeta consociavit:

Τρώων εἴη κακόν. Mox interpositum *ἀναξ* indicio est vereri Polymestorem non nihil, ne, quod erat confessus aliquid etiam finitimis incommodi Graecos attulisse, offenderit Agamemnonem, et velle quodammodo lenire huius confessionis asperitatem.

v. 1152. *ὡς δὴ παρὰ φίλῳ*] I. e. specie quidem amicitiae, sed revera inimicissimae. Helen. 1398: *ὡς τῷ θανόντι χάριτα δὴ συνεκπονῶν*. Ion. 1202: *ὡς τῷ νέφθῳ δὴ δεσπότῃ χάριν φέρων*. conf. Iph. T. 1338. Xenoph. Symp. VIII, 4. Plutarch. V. Timol. 15.

v. 1153. *κερκίδ' Ἡδωνῆς χειρὸς*] Radius textorius pro veste commemoratur: quemadmodum apud Homerum *ιστός* et in-

strumentum textorium et telam ipsam significat. Ita recte Bruckius.

v. 1154. *ὑπ' ἀνγὰς*] „Plutarchus Op. Moral. p. 822: *ἀλλ' ὑπ' ἀνγὰς θεῶ*. Id. ibid. p. 1107: *ὑπ' ἀνγὰς διαπτύξας*.” Musgravius. Cf. Ruhnck. ad Tim. p. 264. *πέπλος* de virili veste haud inusitatum; conf. Bornemann. ad Xenoph. Cyr. III, 1, 13.

v. 1156. *διπτύχου στολίματος*] hastae et pallii.

v. 1160. *πῶς δοκεῖς*] Similiter interponitur Hipp. 446: *τοῦτον λαβοῦσα, πῶς δοκεῖς, καθύβρισεν*. cf. Iph. A. 1590. Aristoph. Ach. 24: *εἶτα δ' ὠστιοῦνται, πῶς δοκεῖς*; Add. Diphilus Athenaei II. p. 67. D. A. ra-

ξυναρπάσασαι τὰς ἐμὰς εἶχον χέρας
 καὶ κῶλα· παισὶ δ' ἀρκέσαι χροῖζον ἐμοῖς,
 εἰ μὲν πρόσωπον ἐξανισταίην ἐμόν, 1165
 κόμης κατεῖχον, εἰ δὲ κινοίην χέρας,
 πλήθει γυναικῶν οὐδὲν ἦννον τάλας.
 τὸ λοισθιον δέ, πῆμα πῆματος πλέον,
 ἐξειργάσαντο δειν'· ἐμῶν γὰρ ὀμμάτων
 πόρπας λαβοῦσαι τὰς ταλαιπώρους κόρας 1170
 κεντοῦσιν, αἰμάδσουσιν· εἴτ' ἀνὰ στέγας
 φρυγάδες ἔβησαν· ἐκ δὲ πηδήσας ἐγὼ
 θῆρ ὡς διώκω τὰς μαιφόνους κύνας,
 ἅπαντ' ἐρευνῶν τοῖχον, ὡς κυνηγέτης,

θακοῦς — ἦννον: cuius rei exempla attulit Heindorfius ad Plat. Phaedon. §. 77. [In ed. anni 1831. Hermannus ex sua coniectura edidit: θακοῦς ἔχουσαι κερκίδ' Ἡδωνῆς χερὸς Ἡννον, ὑπ' ἀνάγκης etc., quo difficultates, quibus haec verba vulgo laborant, tolluntur. F. I.]

v. 1159. γένοιτο MS. Reg. Soc. a pr. m. Mosqu. D. Aug. b. quod recepit Porsonus. Vid. Matth. Gr. §. 300. — Ibid. Codd. permulti cum Ald. διαδοχαῖσιν, duo ex Florr: διαδοχαῖσι. Porsonus, ne omni caesura versus careret, coni. διαδοχαῖς τ' ἀμείβουσιν (vel ἀμείβονται) χερσῶν.

v. 1167. ἦννον Ald. et MSS. ἦννον Porsonus ex praeecepto Atticistarum, quibus haud scio an iusto maiorem fidem adhibeant, qui haud cunctanter obtemperant, nullo facto scriptorum discrimine. Ego quidem poetae quamvis Attico non eripiam vulgarem formam, quam tuetur etiam illud Sophoclis El. 1451: φίλης γὰρ προξένου κατήνυσαν. De Attica forma exposuit Porsonus ad Phoen. 463. et Schaeferus ad Greg. Cor. p. 71.

ros IV. p. 175. F. Fritzsche. Quaest. Luc. p. 80. Ceterum sup-
 plendum αἰ μὲν — κεντοῦσι παι-
 δας, cui respondet αἰ δὲ — τὰς
 ἐμὰς εἶχον χέρας. Herc. F. 635:
 χρήμασιν δὲ διάφοροι· ἔχουσιν,
 οἱ δ' οὐ. Xenoph. Cyrop. IV,
 3, 9: ἔλεγον, ὅτι ἀπὸ τοῦ στρα-
 τοπέδου εἶεν προεληλυθότες ἐπὶ
 χιλόν, οἱ δ' ἐπὶ ξύλα. Apud Pau-
 san. II, 2, 5. scrib. Λύσιον, τὸν δὲ
 Βάκχειον ὀνομάζουσι. Vulgo τόν-
 δε. cf. Matth. Gr. §. 288. not. 4.

v. 1165. εἰ μὲν — ἐξανι-
 σταίην] Optativus rem saepius
 repetitam indicat. Iph. T. 325:
 ἀλλ' εἰ φύγοι τις, ἄτεροι προσ-
 κείμενοι Ἐβαλλον αὐτούς· εἰ δὲ
 τοὺςδ' ὤσαίετο, Αὐθις τὸ νῦν
 ὑπείκον ἤρασσον πέτρους. cf.

Matth. Gr. §. 521. §. 524. p. 1019.
 De genitivo κόμης, qui notat par-
 tem, qua prehendebatur, vid. an-
 not. ad v. 62.

v. 1168. πῆμα πῆματος
 πλέον] Eadem ratione dictum,
 quam explicui ad v. 1074. Simil-
 limus locus Troad. 489, nisi quod
 perspicua de causa nominativo ef-
 fertur appositio: τὸ λοισθιον δέ,
 θριγκὸς ἀθλίων κακῶν, Δούλη
 γυνὴ γραῦς Ἑλλάδ' εἰσαφίξομαι.
 Ceterum comparanda dictio Ae-
 schylea Agam. 837: κακοῦ κάκιον
 ἄλλο πῆμα. Noster Med. 234: κα-
 κοῦ γὰρ τοῦτ' ἔτ' ἄλγιον κακόν,
 ubi vid. annot.

v. 1172. ἐκ δὲ πηδήσας]
 Tmesis, cuius exempla vid. ap.
 Matth. Gr. p. 1190.

βάλλων, ἀράσδων. τοιάδε σπεύδων χάριν 1175
πέπονθα τὴν σὴν, πολέμιόν τε σὸν κτανῶν,
Ἄγάμεμνον. ὥς δὲ μὴ μακροὺς τείνω λόγους,
εἴ τις γυναικας τῶν πρὶν εἴρηκεν κακῶς,
ἢ νῦν λέγων τίς ἐστίν, ἢ μέλλει λέγειν,
ἅπαντα ταῦτα συντεμῶν ἐγὼ φράσω· 1180
γένος γὰρ οὔτε πόντος οὔτε γῆ τρέφει
τοιόνδ'· ὁ δ' ἀεὶ ξυντυχὼν ἐπίσταται.

v. 1179. λέγων τίς ἐστίν e Paris. A. Ceteri codd. cum Aldo λέγων ἔστί τις, quod leviter correctum (ἔστιν τις) receperunt Barn. et Musgr. Ex Stobaei Floril. Vol. III. p. 45. edidit Porsonus: ἢ νῦν λέγει τις ἢ πάλιν μέλλει λέγειν, idque defendit docta annotatione in Addendis. MS. Reg. Soc. ap. Pors. omisit τις, unde speciem conciliare queas coniecturae Wakefieldii, quam probavit Hermannus, ἢ νῦν λέγων ἔστ' ἢ πάλιν μέλλει λέγειν.

v. 1182. αἰεὶ MSS. edd. probante Osanno Syllog. Inscr. V. p. 242 sq. „Recte, inquit Porsonus, huius vocis penultimam communem esse statuit Piersonus ad Moerin p. 231.” Equidem, si credible esset aut codicum in hac re aut scriptorum fuisse constan-

v. 1177. μακροὺς τείνω λόγους] Plato Gorg. §. 47. p. 465. D: μακρὸν λόγον ἀποτετακα, ubi v. Heind. cf. nostra ad Med. 1351.

v. 1179. λέγων ἐστίν, pro λέγει. Cycl. 381: πῶς, ὡ ταιλαίπωρ', ἦτε πάσχοντες τάδε; Suprav. 122: ἦν σπεύδων. Anaxandrides ap. Stob. Vol. III. p. 57: ὁ γὰρ δίκυλός ἐστιν ἀσχύνην ἔχων. cf. Matth. Gr. §. 559. Chalcidiacum hoc schema vocat Lesbos p. 179. Repetitur τις defendit in Addendis Porsonus, allatis exemplis scriptorum saepius etiam in eodem orationis tenore hoc pronomen praeter necessitatem iterantium, Soph. Trach. 3. 943. Philem. Incert. fr. XXII. Nostri Orest. 1218. Quanquam ne opus quidem erat isto molimine: nam quum in superiore versu iungenda sint τίς τῶν πρὶν, accuratius scripsit Euripides repetito pronomine quam omisso.

v. 1180. συντεμῶν] I. e. συντόμως εἰπῶν, vel quod dicit Lucianus Imag. §. 14: ἐνὶ λόγῳ συνελὼν φαίην ἄν. Noster Aeol. fr. V: παιδες, σοφοῦ πρὸς ἀν-

δρὸς, ὅστις ἐν βραχεῖ Πολλοὺς λόγους οἷός τε συντέμνειν καλῶς. conf. Troad. 441. Iph. A. 1249. Anaxilas Athen. XIII. p. 558. E: συντεμόντι δ' οὐδὲ ἐν Ἐσθ' ἑταίρας ὅσα περ ἔστι θηροῖ ἐξωλέστερον, quae videri possunt ex nostro loco expressa.

v. 1182. ὁ δ' ἀεὶ ξυντυχῶν] Sc. αὐταῖς. Αἰεὶ i. q. ἐκαστοτε, ut apud Thuc. I, 11: οἴ γε οὐκ ἀθρόοι, ἀλλὰ μέρει τῶ ἀεὶ παρόντι ἀντεῖχον, et alibi saepissime. ἐπίσταται, gravis hoc loco vox: suo damno edoctus cognovit. Comparari potest Troad. v. 894: ἐγὼ νιν οἶδα καὶ σὺ χοὶ πεπονθότες.

v. 1183. τοῖς σαυτοῦ κακοῖς] propter tua ipsius mala. Sic Hipp. 854: σὰ τύχα. supra v. 299: τῶ θυμουμένῳ. Συνθεῖς auget vim vocis πάν, quasi dicas: omnes, ne una quidem excepta. Geminus locus in Protesil. fr. III: ὅστις δὲ πάσας συνθεῖς ψέγει λόγῳ Γυναικας ἐξῆς σκαιός ἐστι κοῦ σοφός. Iph. T. 1215: ἅπαντα γὰρ Συνθεῖς τὰδ' εἰς ἐν νόστον ἐλπίζω λαβεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

μηδὲν θρασύνου, μηδὲ τοῖς βαντοῦ κακοῖς
τὸ θῆλυ συνθεῖς ὧδε πᾶν μέμψη γένος·
πολλὰ γὰρ ἡμῶν, αἱ μὲν εἰς' ἐπίφθονοι,
αἱ δ' εἰς ἀριθμὸν τῶν κακῶν πεφύκαμεν.

1185

ΕΚΑΒΗ.

Ἀγόμενον, ἀνθρώποισιν οὐκ ἐχοῖν ποτε
τῶνπραγμάτων τὴν γλώσσαν ἰσχύειν πλέον.

tiam, non spernerem, quod testium auctoritate niteretur. Nunc malui rationem certam quam casus temeritatem sequi.

v. 1184. μέμψη codd. plerique et Stobaeus Floril. Vol. III. p. 28. μέμψη Flor. 25. 33. Aug. c. et pro v. l. Mosqu. A. Gu. vitiose. Cf. Hermann. diss. de praeceptis quibusdam Atticistarum p. 4 sqq. sive in Opusculis T. I. p. 270 sqq., quanquam sequior Graecitas ne hoc quidem aspernatur; vid. Jacobs. ad Anthol. Palat. p. 735. Quod in Stobaeo edidit Grotius μέμψαι, ferri illud quidem poterat, v. Koehn. et Schaef. ad Greg. Cor. p. 15. ad poet. gnom. p. 155, sed et rarius μή aoristi imperativo iungitur et ab Euripidis consuetudine haec ratio abhorret.

v. 1185 sq. Sententia satis perspicua: nonnullas quidem malas esse mulieres, sed alias probo ingenio. Ipsa verba magna obscuritate laborant. Nam quum bimembris sit sententia, dubium est, utri parti laus mulierum insit, utri reprehensio. Sed plerique haec verba: αἱ δ' εἰς ἀριθμὸν τῶν κακῶν πεφύκαμεν, in eum sensum acceperunt, ut illa statuerent esse concedentis chori, reperiri mulieres, in quas caderent illa, quibus universum genus insectatus fuerat Polymestor, convicia. Principes in hanc sententiam fuerunt veteres scholiastae: sed iidem, ut illis verbis recte opponerentur, quae priore versu leguntur, vocabulo ἐπίφθονος significationem tribuerunt prorsus inusitatum, immo falsam, ut esset idem quod ἐπαινετός, ζηλωτός. Semper enim dicitur de iis, qui mediocritatem quandam vel bonarum rerum vel malarum egressi in invidiam odiumque incurrunt. Hoc qui intellexerunt recentiores interpretes de altero versu non mutarunt sententiam: priorem vero illata negativa particula corrigendum cen-

suerunt. Sic Musgravius, quem sequitur Brunckius, scripsit: πολλὰ γὰρ ἡμῶν οὐδὲν εἰς' ἐπίφθονοι. Beckius: πολλὰ γὰρ ἡμῶν αἱ μὲν οὐκ ἐπίφθονοι: denique Porsonus, eiecto pronomine: πολλὰ γὰρ αἱ μὲν οὐδὲν εἰς' ἐπίφθονοι. Non dicam nunc, quid sit ex his verisimilimum: quanquam aegre, credo, omnes concedent omitti potuisse eiusmodi vocabulum, ex quo sententiae integritas penderet: sed demus esse in his coniecturis quod genuinam Euripidis manum referat. Quid igitur est hoc, alias mulierum bonas sane esse, alias malarum in numero habendas? Talia ab eo dici, qui reprehendere vellet mulieres, minime mirum foret; sed quum eas vindicare chorus a promiscua illa criminatione velit, quid aliud quam iverso ordine illa dici debebant, ut praecederet culpae in nonnullis confessio, sequeretur defensio? Itaque mihi quidem plane convenit cum Hermannō non esse corruptam prioris versus scripturam: sitne depravata in altero, ut idem censet, videbimus. Etenim qui sequitur versus ex

ἀλλ' εἴτε χρήστ' ἔδρασε, χρήστ' ἔδει λέγειν,
εἴτ' αὖ πονηρά, τοὺς λόγους εἶναι σαθρούς, 1190
καὶ μὴ δύνασθαι τᾶδικ' εὖ λέγειν ποτέ.

σοφοὶ μὲν οὖν εἰς' οἱ τὰδ' ἠκριβωκότες,
ἀλλ' οὐ δύναιντ' ἂν διὰ τέλους εἶναι σοφοί,
κακῶς δ' ἀπώλονται· οὔτις ἐξήλυξέ πω.
καὶ μοι τὸ μὲν σὸν ὧδε φροιμίους ἔχει 1195
πρὸς τόνδε δ' εἶμι, καὶ λόγοις ἀμείψομαι,

v. 1193. *δύνανται* Ald. et MSS. *δύναιντ' ἂν* MS. Leid. ap. Valck. ad Hipp. 294.

v. 1194. *κακῶς δ' ἀπώλοντο κοῦτις* — Ald. MSS. Unus apud Kingium, ut edidimus. Hermannus coni. *κακῶς δ' ὄλονται' ἂν, κοῦτις ἔ. π.*

vulgata lectione non videtur in laudem feminarum accipi posse. Quamobrem Reiskius corrigebat τῶν καλῶν. At hoc de femina dici vix potest, nisi si corporis formam, non animi bona, spectes. Quod qui recte monuit Hermannus aliam ipse, eamque, ut ait, certissimam emendationem proposuit: αἱ δ' οὐκ ἐς ἀριθμὸν τῶν κακῶν πεφύκαμεν. Speramus hodie minus certam eam videri viro egregio: negationem enim, praesertim in tanto sanitatis colore, non magis hoc versu quam superiore adducor ut obliteratam esse credam. Ut breviter dicam, explicatione eget hic locus, non correctione, neque, si quid est peccatum, magis id librariorum negligentiae, quam ipsi poetae tribuendum, qui quod sentiebat paullo obscurius eloquutus est. Quodsi quis improbabat quam propositurus sum interpretationem, hoc velim meminere, coniecturam me facere, cui quis tandem aegre feret si eandem veniam petam, quam tribuere consuevimus illis, qui mutanda codicum lectione locis obscuris opem afferunt? Sensus igitur illorum versuum hunc esse existimo: „Sunt sane quaedam nostrum, et multae quidem, odio dignae: ceterae vero propter seculum non suis quaeque virtutibus vitiisve, sed numero tantum, spe-

ctamur; malis non nostra quadam culpa, sed natalium vitio cumuli instar et tanquam numerus adiicimur.” Quodsi vere interpretati sumus verba difficillima, in vocabulo ἀριθμός agnoscis similitudinem illius significationis, quam ex Eurip. Heracl. 997. Troad. 476. et aliis quibusdam locis illustravit Boeckhius de Trag. Gr. p. 93. Nam ibi quoque de hominibus dicitur, qui non nisi numero spectantur, cetera inutilis. Ac quoniam quae his verbis significari declaravimus eodem redeunt, ac si dicas: aliae mulierum sunt improbae, aliae videntur; non veremur, ne peccasse chorus contra modestiam videatur, quam qui v. 1186. in deteriore partem interpretati sunt in eo sibi videntur reperisse, quod in verbo πεφύκαμεν se ipse non excludit ex numero earum, quae a reprehensione haud immunes sint. Quamquam si quis tam atrociam crimina iactet, ut Polymestor, haud scio an nimia sit haec modestia, non deprecari talis culpae suspicionem. Nunc ita loquitur chorus, ut neque arrogantiam reprehendere possis speciem criminis agnoscentis, crimen ipsum negantis, et laudabilis videatur modestia, quam a se ipse propulsat iniuriam, eandem aliis etiam mulieribus fieri pronuntiantis. —

ὅς φῆς Ἀχαιῶν πόνον ἀπαλλάσσειν διπλοῦν
 Ἀγαμέμνονός θ' ἕκατι παιδ' ἐμὸν κτανεῖν.
 ἀλλ', ὦ κἀκίστε, πρῶτον οὔ ποτ' ἂν φίλον
 τὸ βάρβαρον γένοιτ' ἂν Ἑλλήσιν γένος, 1200
 οὔτ' ἂν δύναιτο. τίνα δὲ καὶ σπεύδων χάριν
 πρόθυμος ἦσθα; πότερα κηδεύσων τινά,
 ἢ ξυγγενῆς ὦν, ἢ τίν' αἰτίαν ἔχων;
 ἢ σῆς ἔμελλον γῆς τεμεῖν βλαστήματα

v. 1197. ὅς φῆς Paris. A. Lib. P. Flor. 2. 10. Vict. et v. l. in MS. Reg. Soc. Ceteri cum Aldo πῶς φῆς.

v. 1201. Elmsleius ad Soph. Oed. Col. 731. coni. μηδ' ἂν δύναιτο. Voluit, opinor, οὔδ' ἂν δύναιτο. Vide annot.

Postremo monendum est, quod etiam schol. animadvertit, πολλάι et αἰ μὲν posita esse ἐκ παραλήλου. Etenim non illud quaeritur, ex multis an pars sit bona, pars deterior; sed quum cunctas culpaverit Polymestor, vere id de multis pronuntiari, alias culpaee expertes esse dicendum est. [Loci difficultates bene perspexit Pflugkius, non sustulit. Hermannus repudiatis lectionibus vulgatis corrigit: αἰ μὲν εἶς' ἐπιφθοροὶ, αἰ δ' ἀντάριθμοι τῶν κακῶν πεφύκαμεν, multae enim nostrum, aliae quidem reprehensionibus sunt obnoxiae, aliae vero e contraria parte aequamus numerum malarum. F. I.]

v. 1189. ἔδρασσε] Accuratius scripsisset ἔδρασσαν, quum praecesserit ἀνθρώποις. Sed illa numerorum permutatio in utraque lingua frequentissima. Tyrtaeus I, 27. Br.: νέοισι δὲ πάντ' ἐπέοικεν. Ὀφρ' ἐρατῆς (sic scribe cum Valcken.) ἦβης ἀγλαὸν ἀνθος ἔχῃ, Ἄνδράσι μὲν θρητὸς ἰδεῖν ἐρατὸς τε γυναιξίν. Xenophon. Oecon. III, 5: ἴσως γὰρ ἀναλίσκουσιν οὐκ εἰς ἃ δεῖ μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰς ἃ βλάβην φέρει αὐτῷ καὶ τῷ οἴκῳ. Eadem ratione Euripides in Androm. 421: οἰκτρὰ γὰρ τὰ δυστυχή Βροτοῖς ἅπασι, κἂν θυγαῖος ὦν κυρῆ. cf. Suppl. 435. 453. Hein-

dorf. ad Plat. Protag. §. 28. Matth. Gr. §. 293. p. 587.

v. 1190. σαθρός proprie de fictilibus, quorum suspectus exploranti sonus: hoc loco σαθροὶ λόγοι dicuntur, qui non apti sunt ad persuadendum. In Rhes. 639. Minerva, fallaci oratione Paridem deceptura, σαθροῖς λόγοισιν, ait, ἐχθρὸν ἄνδρ' ἀμείψομαι. Conf. Wyttenbach. ad Plutarch. T. I. p. 422. Stallbaum. ad Plat. Phileb. p. 177.

v. 1192. οἱ τὰ δ' ἠκροβωκότες] Sc. τὸ εὖ λέγειν τὰ ἄδικα.

v. 1194. οὔ τις ἐξήλυξέ πω] Soph. Oed. Col. 280: φυγὴν δὲ του Μήπω γενέσθαι φωτὸς ἀνοσίῳ βροτῶν.

v. 1197. ὅς φῆς] „Simillima orationis conversio in Soph. Oed. Col. 1354.” Porson. Cf. Matth. Gr. §. 477. b.

v. 1201. Non esse soloecum, ut censebat Elmsleius, οὔτε post οὐ fidem faciet proluxa disputatio Hermannii ad Medeam a docto Anglo editam p. 330 ed. Lips., quacum coniunge Reisingii Coniect. I. p. 186 sq.

v. 1203. ἢ τίν' αἰτίαν ἔχων] I. e. τίνα ἄλλην αἰτ. ἔχ. Iph. T. 511: φυγὰς δ' ἀπήρας πατρίδος, ἢ ποία τύχη; Infra 1264: ὑποπτέροις νότοισιν, ἢ ποίω τρόπῳ; Vid. Schaefer. Ind. ad L. Bosii Ellips. p.

πλεύσαντες ἀνδρῶν; τίνα δοκεῖς πείθειν τάδε; 1205
 ὁ χρυσός, εἰ βούλοιο τάληθῆ λέγειν,
 ἔκτεινε τὸν ἑμὸν παῖδα καὶ κέρδη τὰ σά.
 ἐπεὶ δίδαξον τοῦτο· πῶς, ὅτ' εὐτύχει
 Τροία, πέριξ δὲ πύργος εἶχ' ἔτι πτόλιον,
 ἔζη τε Πρίαμος, Ἐκτορός τ' ἦνθαι δόρον, 1210
 τί δ' οὐ τότε, εἶπερ τῶδ' ἐβουλήθης χάριν
 θέσθαι, τρέφων τὸν παῖδα κὰν δόμοις ἔχων
 ἔκτεινας, ἢ ζῶντ' ἦλθες Ἀργείοις ἄγων;
 ἀλλ' ἦνίχ' ἡμεῖς οὐκέτ' ἦμεν ἐν φάει,
 καπνῶ δ' ἐσήμην' ἄστν πολεμίων ὑπο, 1215
 ξένον κατέκτας σὴν μολόντ' ἐφ' ἐστίαν.
 πρὸς τοῖσδε νῦν ἄκουσον ὡς φανεῖ κακός.
 χοῆν σ', εἶπερ ἦσθα τοῖς Ἀχαιοῖσιν φίλος,
 τὸν χρυσόν, ὃν φῆς οὐ σόν, ἀλλὰ τοῦδ' ἔχειν,
 δοῦναι φέροντα πενομένοις τε καὶ χρόνον 1220
 πολὺν πατρώας γῆς ἀπεξενωμένοις·
 σὺ δ' οὐδὲ νῦν πῶ σῆς ἀπαλλάξαι χερὸς

v. 1215. καπνῶ Ald. et MSS. καπνός coni. Canterus, quo
 admissio scriptum oportuit καπνός δ' ἐσήμην' ἄστν πολεμίων ὑπ'
 ὄν, magno versus detrimento. Quodsi omitti participium posset,
 ne opus quidem erat mutatione: quandoquidem σημαίνειν, perinde
 ac δεικνύναι, δηλοῦν et alia eiusdem generis verba, nominativum
 etiam participii adsciscit.

847 sq. ad Soph. Oed. Col. 474.
 ad Trach. 390.

v. 1205. πείσειν τάδε] Soph. Oed. Col. 797: ἀλλ' οἶδα
 γὰρ σε ταῦτα μὴ πείθων, ἴδι.
 Amphis ap. Athen. XIII. p. 563.
 C: τί φῆς; σὺ ταυτὶ προσδοκᾷς
 πείσειν ἐμέ; Vid. Matth. Gr.
 §. 421. not. 1.

v. 1207. κέρδη τὰ σά] I. e.
 αἰσχροκέρδεια ἢ σή.

v. 1211. τί δ'] Interruptam
 longiore interposita sententia
 orationem redorditur: cuiusmo-
 di in locis ex more infertur δέ.
 Isocrates de permut. §. 169 sq.:
 ὅτε γὰρ ἐπαμύνειν ἠρχόμεν τοῖς
 ἰδίοις, ἀπολομένων ἐν τῷ πολέ-
 μῳ τῷ πρὸς Λακεδαιμονίους ἀ-
 πάντων τῶν ὑπαρχόντων ἡμῶν

— — ὅτε δ' οὖν, ὡςπερ εἶπον,
 ἠρχόμεν πλησιάζειν τισίν etc.

v. 1211. χάριν θέσθαι]
 El. 61: χάριτα τιθεμένη πόσει.
 Cf. Dorvill. ad Charit. p. 409.

v. 1215. καπνῶ σημαίνειν,
 fumo signum dare, quum
 absolute dicatur, non addita re,
 cuius signum fumus sit, offensio-
 ni ea res fuit interpretibus. At
 idem fit in formula ἐσήμηνε τῇ
 σάλπιγγι, scil. ὁ σαλπικτῆς. Ni-
 mirum quae res significetur, spon-
 te intelligimus: tubicine canente,
 initium pugnae fieri; fumo au-
 tem urbis quid aliud quis indica-
 ri suspicetur, nisi incensam es-
 se? Quidquid autem non patimur
 solum, sed etiam facimus non
 nostra sponte, sed alieno quodam

τολμᾶς, ἔχων δὲ καρτερεῖς ἔτ' ἐν δόμοις.
καὶ μὴν τρέφων μὲν ὡς σε παῖδ' ἐχρῆν τρέφειν
σώσας τε τὸν ἑμὸν, εἶχες ἄν καλὸν κλέος 1225
ἐν τοῖς κακοῖς γὰρ ἀγαθοὶ σαφέστατοι
φίλοι τὰ χρηστὰ δ' αὖθ' ἕκαστ' ἔχει φίλους.
εἰ δ' ἐσπᾶνιζες χρημάτων, ὃ δ' εὐτύχει,
θησαυρὸς ἄν σοι παῖς ὑπῆρχ' οὐμὸς μέγας
νῦν δ' οὐτ' ἐκείνον ἄνδρ' ἔχεις σαυτῶ φίλον, 1230
χρυσοῦ τ'. ὄνησις οἴγεται παῖδές τε σοί,
αὐτὸς τε πράσσεις ὧδε. σοὶ δ' ἐγὼ λέγω,
Ἀγάμεμνον, εἰ τῶδ' ἀρκέσεις, κακὸς φανεῖ
οὐτ' εὐβεβῆ γὰρ οὔτε πιστὸν οἷς ἐχρῆν,
οὐχ ὅσιον, οὐ δίκαιον εὖ δράσεις ξένον 1235
αὐτὸν δὲ χείρειν τοῖς κακοῖς σε φήσομεν
τοιούτων ὄντα· δεσπότης δ' οὐ λαιδορῶ.

ΧΟΡΟΣ.

φεῦ φεῦ βροτοῖσιν ὡς τὰ χρηστὰ πράγματα
χρηστῶν ἀφορμὰς ἐνδίδωδ' αἰεὶ λόγων.

v. 1217. φανῆς Mosqu. B. G. Ask. 3. Flor. 2. 10. 25. Vict. Havn. „quo admisso ὡς esset pro ἴνα.” Porson. φανῆ Ald.

v. 1218. Prorsus putida librorum lectio videtur Hermann o, qui edidit εἴπερ ἦσθ' ὄντως Ἀχαιοῖσιν φίλος. Eius coniecturam improbatur propter metricas rationes Elmsleius ad Suppl. 303. (Class. Journ. XVI. p. 431.). Cf. Herm. Elem. doctr. metr. p. 117. Nobis quoque nimis severum videtur Hermann i iudicium.

incitamento, ὑπό τινος ποιεῖν dicimur. Cf. Matth. Gr. §. 592. Igitur fumi significatio quum effecta sit igni ab hostibus iniecto, recte addit πολεμίων ὑπο.

v. 1221. ἀπεξενωμένοις] Sophoc. El. 776: φρυγὰς ἀπεξενούτο. Plato de Legg. IX. p. 866. A: ἐὰν δέ τις — τοὺς χρόνους μὴ ἐθέλη πληροῦν ἀποξενούμενος τοὺς εἰρημένους.

v. 1223. τολμᾶς] Vid. ad v. 332. — καρτερεῖς, διατελεῖς.

v. 1224. Verba mirum in modum traiecta sic construe: καὶ μὴν τρέφων μὲν, ὡς ἐχρῆν σε τρέφειν παῖδα τὸν ἑμὸν, σώσας τε, scil. αὐτόν. Turbavit haec res etiam librariorum, sed nihil tamen, quod de sinceritate lectio-

nis suspicionem moveat, e codicibus enotatur. Cf. Elmsleium ad Med. 460.

v. 1225. καλὸν κλέος] Hom. Od. α, 95: ἐσθλὸν κλέος. Theocrit. XVI, 58: ἀγαθὸν κλέος. Contra Helen. 135: αἰσχρὸν κλέος.

v. 1227. τὰ χρηστὰ κ. τ. λ.] Res secundae ultro amicos alliciunt.

v. 1234. οἷς ἐχρῆν] Scil. πιστὸν εἶναι. Ceterum ut hoc loco οὔτε — οὔτε excipit οὐ — οὐ, ita etiam in Hipp. 1321 sq. Soph. Antig. 851 sq. Notavi de hoc genere ad Med. 1348. — Mox v. 1237. τοιούτων ὄντα, int. οἰοίπερ οἱ κακοί. Tanta autem fuerat Hecubae libertas dicendi, ut, eam si forte in serva aegre tulisset

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ἀχθεινὰ μὲν μοι τὰλλότρια κρίνειν κακά· 1240
 ὄμως δ' ἀνάγκη καὶ γὰρ αἰσχύνην φέρει
 προᾶγμ' ἐς χέρας λαβόντ' ἀπώσασθαι τόδε.
 ἐμοὶ δ', ἴν' εἰδῆς, οὐτ' ἐμὴν δοκεῖς χάριν
 οὐτ' οὖν Ἀχαιῶν ἄνδρ' ἀποκτεῖναι ξένον,
 ἀλλ' ὡς ἔχης τὸν χουρὸν ἐν δόμοισι σοῖς. 1245
 λέγεις δὲ σαντῶ πρόσφορ' ἐν κακοῖσιν ὦν.
 τάχ' οὖν παρ' ὑμῖν ῥάδιον ξενοκτονεῖν
 ἡμῖν δέ γ' αἰσχρὸν τοῖσιν Ἑλλησιν τόδε.
 πῶς οὖν σε κρίνας μὴ ἀδικεῖν φύγω ψόγον;
 οὐκ ἂν δυναίμην. ἀλλ' ἐπεὶ τὰ μὴ καλὰ 1250
 πράσσειν ἐτόλμας, τλήθι καὶ τὰ μὴ φίλα.

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ.

οἴμοι, γυναικός, ὡς ἔοιχ', ἠσβώμενος
 δούλης ὑφέξω τοῖς κακίοσιν δίκην.

ΕΚΑΒΗ.

οὐκοῦν δικαίως, εἶπερ εἰργάσω κακά.

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ.

οἴμοι τέκνων τῶνδ' ὀμμάτων τ' ἐμῶν, τάλας. 1255

ΕΚΑΒΗ.

ἀλγεῖς τί δ' ἡμᾶς; παιδὸς οὐκ ἀλγεῖν δοκεῖς;

v. 1256. τί δαί με παιδὸς οὐκ ἄ. δ. Ald. Brub. Herv. 1. et codices haud pauci; unde depravatae sunt quas alii habent lectiones, τί δ' ἐμὲ vel τί δέ με. Vere monuit Matth. δαί, etiamsi non eximendum sit omnino e Tragicis, tamen in oppositione non

Agamemno, deprecationem ad-iiceret: δεσπότης δ' οὐ λοιδορῶ.

v. 1243 sq. οὐτ' — οὐτ' οὖν] Aeschyl. Agam. 457: μήτ' εἶην πολυπόρθης, μήτ' οὖν αὐτὸς ἄλους ὑπ' ἄλλων βίον κατίδοιμι.

v. 1247. ῥάδιον] Gains apud Stobaeum Floril. Vol. III. p. 57: εὐάγωγον δὲ εἰς τὸ ῥαδίως τι τολμῆσαι θυμὸς γυναικός.

v. 1249. μὴ ἀδικεῖν] I. e. μὴ ἄδικον εἶναι vel μὴ ἠδίκηκεναι. Vid. Heind. ad Plat. Protag. p. 463 sq. De synizesi, qua μὴ ἄ — conflantur, conf. Hipp. 997. Cycl. 272. Heracl. 460. al. vid. Thiersch. Gr. p. 423.

v. 1256. τί δ' ἡμᾶς;] Rectius, ut opinor, sic interpunctus quam, quod fecit Dindorfius, post τί δ'. Solet enim in his interrogandi formulis, praesertim si qua sit oppositio, res, de qua quid praedicatur, reiici ad pronomem: v. c. apud Platonem Phaedon. p. 65. D: τί δὲ δὴ τὰ τοιάδε, ὦ Σιμμία; φαρμέν τι εἶναι δίκαιον αὐτὸ ἢ οὐδέν; vid. Heind. ad Gorg. §. 66. Nominativum autem an accusativum ponas, intelligendum est ex ratione eius sententiae, cui deductum est, quod pronomini adiungitur, nomen. Nominativum,

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ.

χαίρεις ὑβρίζουσ' εἰς ἔμ', ὃ πανοῦργε σύ.

E K A B H.

οὐ γάρ με χάρειν χρῆ δὲ τιμωρομένην;

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ.

ἀλλ' οὐ τάχ', ἤνικ' ἄν σε ποντία νοτῖς

E K A B H.

μῶν ναυστολίῃσιν γῆς ὄρους Ἑλληνίδος;

1260

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ.

κρήνη μὲν οὖν πεσοῦσαν ἐκ καρχηδίων.

E K A B H.

πρὸς τοῦ βιαίων τυγγάνουσαν ἀλμάτων;

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ.

αὐτὴ πρὸς ἰστὸν ναὸς ἀμβήσει ποδί.

E K A B H.

ὑποπτέροις νάτοιδιν, ἢ ποίῳ τρόπῳ;

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ.

κύων γενήσει πύρρ' ἔχουσα δέργματα.

1265

E K A B H.

πῶς δ' οἶσθα μορφῆς τῆς ἐμῆς μετάστασιν;

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ.

ὁ Θρηξί μάντις εἶπε Διόνυσος τάδε.

occurrere. Itaque, nisi cum Brunckio malis corrigere *τί δὴ με* vel potius *τί δὴ μέ;*, amplectenda emendatio Porsoni *τί δ' ἡμᾶς*, quam nemo non elegantiore esse fateatur.

qui referretur ad sequens *εἰσίν*, posuit Iph. T. 576: *τί δ' ἡμεῖς οἷ τ' ἔμοι γεννήτορες; ἄρ' εἰσίν; ἄρ' οὐκ εἰσίν;* cf. Soph. Ai. 101. Philoct. 421. Heindorf. ad Plat. Gorg. §. 123. — *παιδὸς ἀλγεῖν*. Suppl. 58: *ὄσσον ἐπαλγῶ μελέα τῶν φθιμένων, οὗς ἔτεκον*. Cf. Matth. Gr. §. 368.

v. 1261. Particulae *μὲν οὖν* sunt corrigentis ea, quae alter dixerat: immo. Cf. Or. 1511. 1521. Iph. A. 893. Soph. Ai. 1363. Aristoph. Plut. 437. Herm. ad Vig. p. 845.

v. 1265. „Idem vaticinium ali- Eurip. Vol. I. Sect. II.

bi dederat Euripides apud Plutarchum de Is. et Osir. p. 379. E: *Ἐκάτης ἄγαλμα φωσφόρου κύων ἔσει*. Quem ridet Aristophanes apud Eustathium ad Od. Γ. p. 1467, 37 = 127, 17: *καὶ κύων ἀκράχολος Ἐκάτης ἄγαλμα φωσφόρου γενήσομαι*." Porson. Cicero Tusc. III, 26: Hecubam autem putant propter animi acerbitatem quandam et rabiem fingi in canem esse conversam. Cf. Dio Chrysost. Or. XXXIII. T. II. p. 29. R.

v. 1267. „De oraculo hoc Bacchi vide Herodot. VII, 111.

ΕΚΑΒΗ.

σοὶ δ' οὐκ ἔχρησεν οὐδὲν ὧν ἔχεις κακῶν;

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ.

οὐ γὰρ ποτ' ἂν σύ μ' εἴλες ὧδε σὺν δόλω.

ΕΚΑΒΗ.

θανοῦσα δ' ἢ ζῶσ' ἐνθάδ' ἐκπλήσω βίον; 1270

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ.

θανοῦσα· τύμβω δ' ὄνομα σῆ' κεκλήσεται

ΕΚΑΒΗ.

μορφῆς ἐπρόδον, ἢ τί, τῆς ἐμῆς ἐρεῖς;

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ.

κυνὸς ταλαίνης σῆμα, ναυτίλοις τέμαρ.

ΕΚΑΒΗ.

οὐδὲν μέλει μοι, σοῦ γέ μοι δόντος δίκην.

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ.

καὶ σὴν γ' ἀνάγκη παῖδα Κασάνδραν θανεῖν. 1275

v. 1270. βίον omisit Flor. 21. manifesto mendosum videtur Porsono, cui placet coniectura Musgravii, ἐκπλήσω πότμον. Brunckius scripsit μόρον, quod commendat etiam Iacobsius Anim. in Eurip. p. 9. Non opus esse mutatione, si quis recte explicaret hunc locum, docuit Hermannus, cuius in annot. exposui interpretationem.

v. 1271. σὺν Ald. rell., quod intulit, opinor, aliquis, qui non animadverteret continuari orationem v. 1273.

v. 1272. ἢ τί Ald. rell. ἢ τι Gu. ἢ τι Br. Pors. Nihil desiderabatur in Aldina lectione, nisi ut haec verba a reliqua oratione distinguerentur interpunctione. Nec tamen ingenii laude fraudandus Reiskius, qui coniciebat: ἢ τύχης ἐμῆς ἐρεῖς.

Macrob. Saturn. I, 18." Musgravius.

v. 1269. Partem responsionis suppressam esse docet particula γὰρ. Supplendum οὐκ ἔχρησεν. Sophocli. Aiac. v. 1120 sq.: Μ. Ὁ τοξότης ἔοικεν οὐ μικρὸν φρονεῖν. Τ. οὐ γὰρ βάνανσον τὴν τέχνην ἐκτῆσάμην.

v. 1270. ἐκπλήσαι βίον si simpliciter significaret vivere, ridiculum esset profecto, ut visum est Musgravio, coniunctum cum illo θανοῦσα, tautologicum autem ζῶσα. At ἐκπλήσαι βίον est ad vitae finem pervenire; ἐνθάδε copulan-

dum cum participiis θανοῦσα et ζῶσα, ut hoc dicat Hecuba: „utrum moriens eo loco, ubi me saltu in aequor dedero, an vivens ad vitae finem perveniam?"

v. 1272. ἢ τί] διὰ μέσον. Similia indicavi ad v. 605. huius fabulae.

v. 1273. Τὸ τῆς Ἐκάβης μνημεῖον in promontorio prope Elaeuntem commemorat Dioid. Sic. XIII, 40. Cf. Hemsterh. ad Lucian. T. I. p. 330 sq.

v. 1276. ἀπέπτυσ'] Nota abominandi formula: cf. Hipp. 614. Iph. A. 874. Iph. T. 1161. Hel. 672. Aoristus pro praeseu-

ΕΚΑΒΗ.

ἀπέπτυσ' αὐτῷ ταῦτα σοὶ δίδωμ' ἔχειν.

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ.

κτενεῖ νιν ἢ τοῦδ' ἄλοχος, οἰκουρὸς πικρά.

ΕΚΑΒΗ.

μήπω μανείη Τυνδαρις τοβόνδε παῖς.

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ.

καὐτόν σε τοῦτον πέλεκυν ἐξάρασ' ἄνω.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

οὔτος σύ, μαίνει καὶ κακῶν ἐραῖς τυχεῖν; 1280

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ.

κτεῖν', ὡς ἐν Ἄργει φόνια λουτρά σ' ἀναμένει.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

οὐχ ἔλξετ' αὐτόν, θυμῶες, ἐκποδὼν βία;

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ.

ἀλγεῖς ἀκούων;

v. 1279. καὐτόν γε τοῦτον Aug. c. Flor. 2. Vict. quod recepit Porsonus. cf. annot. ad v. 976. καὐτόν τε τοῦτον Ald. rell. male. καὐτόν δὲ τοῦτον tres Mosqu. Aug. b. d. Gu. et sex Florr. quod ferri poterat. Sed longe optimum quod e Paris. A. Ask. 2. 3. R. Flor. 10. 21. 25. 33. post Br. et Herm. reposuit Matth. Gravis est subita haec orationis ad Agamemnonem conversio; neque opus, ut v. 1278. contra libros tribuatur Agamemnoni, quod faciendum videbatur Porsono, si quis σὲ probaret. Reisig. quidem Coniect. I. p. 166. tuetur γε, alienam arbitratus hanc compellationem οὔτος σύ, nisi si Agamemno nulla Polymestoris ad ipsum conversione nunc primum sermonem inciperet. Et est haec subtilis observatio viri praestantissimi: sed ea quod voluit sic demum efficere-tur, si v. 1278. pronuntiaret Agamemno.

te, v. Herm. ad Vig. p. 746. Ad sequentia comparandus Cycl. 270, ubi postquam culpa se vacare asseveraverat Silenus addideratque haec: ἢ κακῶς οὔτοι κακοὶ Οἱ παῖδες ἀπόλοινθ' οὐς μάλιστ' ἐγὼ φιλῶ, respondet chorus: αὐτὸς ἔχ'.

v. 1278. μήπω verecunde in votis pro μήποτε dicebant. Soph. El. 403: οὐ δῆτα μήπω νοῦ τοσόνδ' εἶην κενή. Noster Heracl. 359: μήπω ταῖς μεγάλαισιν οὔτω καὶ καλλιχόροις Ἀθάναις εἶη. Similiter οὔπω dicitur in Soph. Oed. T. 594: οὔπω τοσοῦτον ἠπατημένος κυ-

ρῶ. Cf. Lobeck. ad Phryn. p. 458. — μανείη. Notanda formula, qua utuntur qui fortius abhorrere se ab aliqua re declarant. Lucian. Phalar. I. §. 11: μὴ γὰρ οὔτω μανείην. Cf. eundem Tox. §. 50. encom. Demosth. §. 5. Dial. meretr. T. III. p. 283.

v. 1280. οὔτος σύ] Indignantis et vehementius commoti haec est compellatio, ut apud Soph. Oed. T. 532: οὔτος σύ, πῶς δεῦρ' ἦλθες;

v. 1281. Varias de caede Agamemnonis narrationes exposuit Nitschius Lex. Mythol. T. I. p. 106 sq.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

οὐκ ἐφέξετε στόμα;

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ.

ἐγκλείετ' εἴρηται γὰρ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

οὐχ ὄσον τάχος

νήσων ἐρήμων αὐτὸν ἐκβαλεῖτέ ποι, 1285

ἐπίπερ οὕτω καὶ λίαν θραυστομεῖ;

Ἐκάβη, σὺ δ', ὦ τάλαινα, διπτύχους νεκροῦς

στείχουσα θάπτε· δεσποτῶν δ' ὑμᾶς χρεῶν

σκηναῖς πελάζειν, Τρωάδες· καὶ γὰρ πνοᾶς

πρὸς οἶκον ἤδη τάσδε πομπίμους ὄρω. 1290

εὖ δ' ἐς πάτραν πλεύσασμεν, εὖ δὲ τᾶν δόμοις

ἔχοντ' ἴδοιμεν, τῶνδ' ἀφειμένοι πόντων.

ΧΟΡΟΣ.

ἴτε πρὸς λιμένας σκηναῖς τε, φίλαι,

τῶν δεσποσύνων πειραδόμεναι

μόχθων· στεῖρᾷ γὰρ ἀνάγκη. 1295

v. 1294. τὰς δεσποσύνους Flor. 33. correctum, ut opinor, ex v. 101. coll. 1288.

v. 1285. Vetus hoc atque usitatum poenae genus. Cf. Hom. Od. γ, 270.

v. 1286. καὶ λίαν] Καὶ intendit vim voculae λίαν, ut apud

Hom. Od. α, 46: καὶ λίην κείνός γε εἰκότι κείται ὀλέθρου. Vide Elmsleium ad Medeam v. 513. Fritzschiium Quaest. Luc. p. 5 sqq.

BIBLIOTHECA GRÆCA

VIRORUM DOCTORUM OPERA RECOGNITA

ET

COMMENTARIIS IN USUM SCHOLARUM INSTRUCTA

CURANTIBUS

FRIDERICO IACOBS

ET

VAL. CHR. FR. ROST.

A.

P O E T A R U M

VOL. XI.

CONTINENS

EURIPIDIS MEDEAM, HECUBAM, ANDROMACHAM, HERACLIDAS.

ED.

AUG. JUL. EDM. PFLUGK,
GYMNASII GEDANENSIS PROFESSOR.

EDITIO ALTERA,
QUAM CURAVIT
REINHOLDUS KLOTZ.

GOTHAE ET ERFORDIAE, MDCCCLVIII.

SUMPTIBUS HENNINGS.

(LONDINI DAV. NUTT. 270 STRAND.)

EURIPIDIS
TRAGOEDIAE.

RECENSUIT

ET COMMENTARIIS IN USUM SCHOLARUM

INSTRUXIT

AUG. JUL. EDM. PFLUGK,
GYMNASII GEDANENSIS PROFESSOR.

VOL. I. SECT. III.

CONTINENS

A N D R O M A C H A M.

EDITIO ALTERA,
QUAM CURAVIT
REINHOLDUS KLOTZ.

GOTHAE ET ERFORDIAE, MDCCCLVIII.

SUMPTIBUS HENNINGS.

(LONDINI DAV. NUTT. 270 STRAND.)

292. e. 39 (2)

1911

ΕΥΡΥΠΙΛΔΟΥ

Α Ν Δ Ρ Ο Μ Α Χ Η.

PROOEMIUM.

De hac fabula b. Pflugk in priorē editione nihil aliud scriptum reliquit nisi haec, quae ad ipsum argumentum a poëta tractatum pertinent:

‘De Andromacha Hectoris, quam *προλογίζουσαν* fecit Euripides, neque clariorem neque antiquiorem testem habemus Homero, qui eius patrem Eetionem, patriam Theben Hypoplaciam s. sub Placio monte sitam, memoriae prodidit Il. ζ. 392 sqq. Strabonis tempore deserta fuit haec urbs, agri autem Thebani (*τὸ Θήβης πεδίων* Herodot. VII. 42. Xenoph. Hell. IV. 1, 41 ibique Schneider.) ob fertilitatem conspicui maximam partem tenuerunt vicini Adramytteni; v. Strab. XIII. p. 128. s. Tauchn. In Hectoris matrimonio quem pepererat Andromacha filium, Scamandrium sive Astyanactem (v. 9. 10. Hom. Il. ζ. 400.), post Troiae excidium interemptum esse consentiunt omnes: illud non constat, utrum ex decreto Graecorum, ut in Troadibus tradidit Euripides, an ab Ulixē, ut in *Ἰλίου πέρσειδι* scripsit Arctinus Milesius, teste Proclo in Chrestom., an denique ab eo, cui matrem Andromacham belli praemium (*δορὸς γέρας* v. 14.) Graeci dederant, Neoptolemo. Huic illud facinus tribuit Lescheos, de quo Pausan. X. 25. p. 861. *τούτῳ* (Astyanacti) *Ἀέσχεως, ῥιφθέντι ἀπὸ τοῦ*

VIII

πύργου συμβῆναι λέγει τὴν τελευταίην, οὐ μὴν ὑπὸ δόγματός γε Ἑλλήνων, ἄλλ' ἰδίᾳ Νεοπτόλεμον αὐτόχειρα ἐπέλῃσαι γενέσθαι. Neoptolemus ex Andromacha filium suscepit, si Euripidem sequimur (v. 24.), unum, cui in indice personarum nomen Molottus; tres commemorat Schol. ad v. 24., Pyrrhum, Molottum, Aeacidem, totidem Pausan. I. 11, 1., sed diversis nominibus, Molottum, Pielum, Pergamum. Postea uxorem duxit Hermionam, Menelai filiam, desponsam ipsi; flagrante etiam tum bello Troiano, cf. v. 970 sqq. Hom. Od. δ. 1 sqq., sed caruit hoc matrimonium liberorum progenie. Cuius rei culpam quum in captivam mulierem vertendam putaret Hermiona, Delphos profecto Neoptolemo ad placandum Apollinem, qui ipsi ob poenas patris occisi olim petitas iratus erat, perniciem Andromachae moliebatur, ad eamque rem adiutorem accessiverat patrem Menelaum. Geritur res Phthiae, in aedibus Neoptolemi: eo enim hunc a Troia profectum finxit Euripides et in hac fabula (v. 16.) et in Troad. v. 1123 sqq. auctore Homero Od. δ. 9. Alii alia de reditu Neoptolemi tradiderunt, de quibus vide Dissenium in Explicatt. ad Pind. p. 425 sq. Andromacha supplex consedit in sacello Thetidis, aedibus Neoptolemi contiguo (cf. 20. 43 115. 117. 135. 161. al.), quod non dubitandum videtur quin sit idem, de cuius situ Strabo IX. p. 431. Casaub. *ἐν δὲ τῇ χώρᾳ ταύτῃ καὶ τὸ Θετιδίον ἐστὶ πλησίον τῶν Φαρσάλων αἰφροῦν, τῆς τε παλαιᾶς καὶ τῆς νέας.* Apud Polybium XVIII. 3, 6. est τὸ Θετιδίον τῆς Φαρσαλίας. Urbem vocat Steph. Byz. p. 306. Pin. [p. 137, 36. Westerm.] testem citans Hellanicum, idemque sunt qui Pherecydem. tradere existiment apud Schol. Pind. Nem. IV. 81: *περὶ οἷ Θετιδεῖον ἐν πρώτῳ Φερεκύδης οὕτω γράφει. Ἐπειτα Πηλεὺς ᾤχετο εἰς Φθίαν, καὶ Θέτιν ἐπὶ τῶν ἵππων τούτων ἄγων οἰκεῖ ἐν Φαρσάλῳ καὶ ἐν Θετιδεῖῳ, ὃ καλεῖται ἀπὸ τῆς Θέτιδος ἢ πόλις.* Heynius quidem ad Apollod. p. 313. delenda censet verba ἢ πόλις: quae si recte se habent, non tamen illud quod volunt efficitur, sed hoc potius dicit Pherecydes, Pharsalum ex Thetidis nomine Θετιδεῖον appellatam. Stephanum nihil moror, ac ne quem Hellanici nomen et auctoritas inducat, apponam ipsa scriptoris verba: Θεσιδεῖον (sic), πόλις Θεσσαλονίκης (corrigere Θεσ-

σαλίας). Ἑλλάνικος δὲ δίχα τοῦ δ̄ φασίν, ἀπὸ Θετιδος. Pro diversa tamen a Pharsalo urbe habet. Vir Eximius ad Pindarum p. 385. Ut dicam quod sentio, neque de Pharsalo, neque de alia quadam urbe cogitandum, ubi Thetidii mentio fit, sed intelligenda sunt quae Euripides dicit (v. 16.) πόλεως Φαρσαλίας σύγχροτα πεδία, sive pars quaedam agri Pharsalii, urbi propinqua Thetidique consecrata, huiusque deae, ut videtur, delubrum habens; cf. v. 253: ἄγνόν τέμενος ἐναλίας θεοῦ. Ac docet Herodot. VII. 191. totam illam regionem Thetidi ceterisque Nereïdibus sacram fuisse: unde fieri potest, ut Pherecydes illo loco, quem supra attulimus, ἢ πόλις latiore sensu dixerit pro agro Pharsalio.'

Haec Pflugkii, cuius errorem satis gravem in extremis verbis admissum iam reprehendit G. Hermannus, qui ad versum huius fabulae 20. haec adnotavit: 'Apud Stephanum Byz. quum legeretur, Θεσιδεῖον, πόλις Θεσσαλονίκης. Ἑλλάνικος δὲ δίχα τοῦ δ̄ φησίν, ἀπὸ Θετιδος,' Berkelius Θεσσαλικὴ et δίχα τοῦ σ̄, ut Holstenius quoque, scripsit. Ego quidem, quum Θετιδεῖον a multis scriptoribus, indicatis a Boeckhio in Explic. Pindari p. 385., Θεσιδεῖον autem, quod sciam, nusquam commemoretur, sic potius scriptum fuisse puto: Θετιδεῖον, πόλις Θεσσαλική. Ἑλλάνικος δὲ δίχα τοῦ δ̄ φησίν, ἀπὸ τῆς Θετιδος. Inde fortasse est, quod apud Euripidem cod. Havn. habet Θετειον, quod esse Θετιεῖον debebat. Scholiastes Pindari ad Nem. IV. 81. de Thetide a Vulcano icta: τὴν δὲ κακῶς διατεθεῖσαν ἐλθεῖν εἰς Θετταλίαν καὶ ἰαθῆναι ἐν τῇ πόλει ταύτῃ (Pthia) τῇ ἀπ' ἐκείνης Θετιδεῖω καλουμένῃ. ἔοικε δὲ ὁ Πίνδαρος μνημονεύειν τοῦ Θετιδεῖου, περὶ οὗ ἐν πρώτῳ Φερεκύδης οὕτω γράφει· ἔπειτα Πηλεὺς ᾤχετο εἰς Φθίαν καὶ Θετίν ἐπὶ τῶν ἵππων τούτων ἄγων ᾤκει ἐν Φαρσάλῳ καὶ ἐν Θετιδεῖῳ, ὃ καλεῖται ἀπὸ Θετιδος ἢ πόλις. ὁ δὲ νοῦς οὕτως [fortasse οὕτος? R. K.]· ἢ δὲ Θετὶς ἄρχει καὶ δεσποτεῖ τῆς Φθίας, ἐνθα ἐστὶ καὶ τὸ Θετιδεῖον ἱερόν, ὡς καὶ Ἐννοπίδης ἐν Ἀνδρομάχῃ. Vix credibile videatur, Pflugkium in argumento Andromachae p. 6. Pherecydis verba sic interpretari potuisse, ut agrum Pharsalum ab eo πόλιν dici crederet. Ipsa verba cogunt ἢ πόλις ad Thetidem re-

ferre. Strabo IX. p. 431: *ἐν δὲ τῇ χώρᾳ καὶ τὸ Θετιδεῖόν ἐστι πλησίον τῶν Φαρσάλων ἀμφοῖν, τῆς τε παλαιᾶς καὶ τῆς νέας.*

De tempore, quo haec fabula acta esset, nihil significavit Pflugkiius, nisi quod ad versum huius fabulae 450. adscripsit sibi videri hanc fabulam eodem fere tempore actam esse, quo Pacem Aristophanis, ut ad Olympiadis XC. annum primum, quo vulgo hanc Aristophanis fabulam referebant, aut ad extremos annos Olympiadis LXXXIX. rettulisse hanc fabulam videatur. Nam quum Scholiastae testimonio nobis traditum hoc sit, archonte Alcaeo Pacem Aristophanis actam esse, apparet eam doctam esse Olympiadis LXXXIX. anno III, sive ante Christ. natum anno CCCCXXII., vide Io. Gust. Droysen Des Aristophanes Werke vol. I. p. 3. Similis sententia fuit etiam G. Hermannii, qui quum huius fabulae v. 734 sqq.:

*ἔστι γὰρ τις οὐ πρόσω
Σπάρτης πόλις τις, ἢ πρὸ τοῦ μὲν ἦν^ε φίλη,
νῦν δ' ἐχθρὰ ποιεῖ· τήνδ' ἐπεξελεῖν θέλω
στρατηλατήσας χύποχειριον λαβεῖν.,*

a Menelao, qui loquitur, Argos dici existimaret; verisimile esse putavit scriptam esse Andromacham Olympiadis LXXXIX. anno quarto, quo tempore Alcibiades effecisset, ut Argivi foedus facerent cum Atheniensibus, qua de re exposuisse dicit Thucydidem V. 43 sqq. Paulo aliter Aug. Boeckhius de ea re iudicavit, qui quum in huius fabulae v. 445 sqq.

*ὦ πᾶσιν ἀνθρώποισιν ἐχθιστοὶ βροτῶν,
Σπάρτης ἐνοικοὶ, δόλια βουλευτήρια,
ψευδῶν ἀνακτερ, μηχανορῥάφοι κακῶν,
ἐλικτά, κούδεν ὑγιές. ἀλλὰ πᾶν πέριξ
φρονοῦντες, ἀδίκως εὐτυχεῖτ' ἀν' Ἑλλάδα.
τί δ' οὐκ ἐν ὑμῖν ἔστιν; οὐ πλεῖστοι φόνοι;
οὐκ αἰσχροκερδεῖς, οὐ λέγοντες ἄλλα μὲν
γλώσση, φρονοῦντες δ' ἄλλ' ἐφεύρισθ' αἰεὶ;
ὄλοισθ'.*

summam inesse Lacedaemoniorum detestationem intellexisset, iure dixit haec omnia ad eum fere modum dicta, qui in Shakespearii historicis fabulis inveniretur, in quam sententiam ipse Scholiasta Euripidis

ad huius fabulae v. 446 sq. videtur disputare: *Ταῦτα διὰ τῆς Ἀνδρομάχης φησὶν Εὐριπίδης λοιδορούμενος τοῖς Σπαρτιάταις, ὅτι παρεσπονθήκεισαν κτέ.*, et dubitari non posse quin haec Euripidis fabula post aliquam iniuriam a Lacedaemoniis perfidiose illatam Atheniensibus sive eorum sociis acta esset. Quod quum ita esset, non absurde sibi dixit Boeckthius videri Sam. Petitum in Misc. III, 16. ex huius fabulae v. 734 sqq. collegisse doctam fabulam esse Olympiadis XC. anno secundo, quum Lacedaemonii Argivos invaderent propter ea, quae in Troezenios Spartae socios perpetravissent, qua de re conferri iubet Thucydidem V. 58 sqq. VI. 7. Diodorum Sic. XII. 78. Convicia profecto ait in periuros Laconas quadrare optime, quandoquidem tum Ἀθηναῖοι Ἀλκιβιάδου πείσαντος τῇ Λακωνικῇ στήλῃ ἐπέγραψαν ὅτι οὐκ ἐνέμειναν οἱ Λακεδαιμόνιοι τοῖς ὄρκοις, quod haud dubie factum esset feriis quibusdam, et fortasse iis ipsis, quibus acta haec fabula esset, ita ut Euripides ad hoc ipsum composuisse videretur eam festinantius, quod factum esse subinde ipse coniecisset capite libri sui praecedente [cap. XIV. p. 177 sq.]. Hardio vero in Commentt. Acad. Inscript. vol. VIII. p. 168. actam hanc fabulam ostendere studuit paullo ante finem vicesimi anni belli Peloponnesiaci, fere Olympiadis XCII. anno primo, contra quem recte G. Hermannus ita disputavit, ut quae ille ex tertio huius fabulae chori cantico de duplici in civitate imperio [v. 471 sqq.] ad collegium quadringentorum rettulisset, ea multo melius in Alcibiadis et Niciae aemulationem convenire contenderet.

Sed quidquid de ipso anno statuimus, quo haec fabula primum in scaenam prolata sit, illud mihi videtur recte A. Boeckthius l. c. p. 190. pronuntiasse, hanc quoque Euripidis fabulam in earum numero esse reponendam, quae temporis causa festinantius a poeta compositae esse viderentur. Neque iniuria arbitror τὸ δράμα τῶν δευτέρων habitum esse, id quod refert Scholiasta in Hypothesi. Hoc tamen non ita a me dictum existimari volo, quasi ego ea omnia comprobem, quae G. Hermannus p. IX sqq., qui iustam et omnibus numeris perfectam tragoediam hac fabula contineri iure negavit, Euripidis laudibus quum in aliis fabulis iudicandis tum in hac ipsa existimanda

detrahens disputavit. Etenim vir summus primum mihi in eo peccavisse videtur, quod non ante omnia hoc quaesierit, utrum Euripides eiusmodi fabulam, quam ipse animo comprehendit, omni modo illam quidem ad tristitiam ac maerorem compositam, revera facere voluerit an leniorem quandam, si non eiusmodi, quae a tristitia ad hilaritatem spectatorum animos revocaret, at saltem talem, quae animos hominum argumento tristitiae pleno commotos relaxaret et ad cotidianae vitae tranquillitatem traduceret. Hoc si diligentius consideravisset vir summus, credo ego facile illum, qui fuit sagacitate ac sollertia, intellecturum fuisse hanc fabulam universam non ita comparatam esse, ut eum, qui scripserit, veram ac perfectam tragoediam condere voluisse credere queamus, sed eiusmodi potius esse hanc fabulam, qua vis tragica ita infracta esse videatur, ut non tam ad commovendos spectatorum animos quam ad relaxandos ac remittendos pertineret. Nam tantum abest, ut in hac fabula qui superbi atque iniusti fuerunt poeniri videantur, id quod cadebat in Menelaum et Hermionam, quodque iniuria non esse factum opinatur G. Hermannus, ut ne is quidem, quem is innocentem plecti pronuntiavit, Peleus ita adficiatur, ut eius tristitia nuntio de filii morte audito contracta duravisse videatur, quod interveniens Thetis eum ita consolatur, ut ipse dicat se luctu velle desistere, et versibus huic fabulae finem imponat, qui minime tragicum colorem in se continere videantur:

*καὶ τ' οὐ γαμῆν δῆτ', ἐκ τε γενναίων χρῆσθ' ἄν
δοῦναί τ' ἐς ἐσθλοῦς, ὅστις εὖ βουλευεται;
κακῶν δὲ λέκτρον μὴ πειθυμίαν ἔχειν,
μηδ' εἰ ζαπλοῦτους οἴσεται φερνὰς δόμους.
οὐ γάρ ποτ' ἂν πράξιαν ἐκ θεῶν κακῶς.*

Quod si consideravisset vir egregius, agnovisset, credo, hanc quoque fabulam Euripidis esse eiusmodi, quales Alcestis atque Orestes, quae quarto tetralogiae loco destinatae atque ita comparatae essent, ut animos spectatorum tragico superiorum fabularum argumento commotos ad tranquillitatem reducerent, qua de re copiosius dixi in prooemio Alcestidis p. 19 sq. Deinceps universa causa recte iudicata etiam de singulis huius fabulae partibus verius atque rectius iudicari poterat quam factum est a G. Hermanno. Facile

enim intelligitur, si totum argumentum fabulae non id spectabat, ut effectus vere tragicus consequeretur, verum ad leniendos potius ac relaxandos animos pertinebat, ne singulas quidem partes, ita instituendas fuisse, quemadmodum in iusta tragoedia exsequendae erant, sed ut universam fabulam, sic eius partes quoque ad oblectandas mentes et ad animos remittendos componendas fuisse. Sed, ut iam superiore tempore dixi, malo has res iuvenibus bonarum artium studiosis arbitrato suo iudicandas relinquere, quam ipse quid illi iudicare debeant praecipere, quum satis interpretis munere functus mihi esse videar, dum modo viam ac rationem iudicandi monstraverim.

Sequitur ut de codicum auctoritate, qui sunt huius fabulae, quae scitu digna esse videantur, exponam. Habent autem hanc fabulam codices paene eisdem, qui Alcestin, de quibus auctore A. Kirchoffio, cuius vide editionem vol. I. praef. p. 111 sqq., exposui in prooemio ad eam fabulam p. 20 sq., ut mihi non uberius dicendum esse videatur nisi de eis libris, de quibus eo loco agendi occasio non erat. Praestantiores igitur libri, qui habent Andromacham, hi sunt: Cod. Marcianus v. 471 (XCI. 1.), membranaceus saeculi XII., forma quadrata, ab initio et in calce mutilus, et omnino male habitus litteris saepe humiditate aut evanidis aut plane deletis in marginibus maxime, qui habet praeter alia Andromacham cum scholiis marginalibus et glossematis interlinearibus, excussus Venetiis a Kirchoffio et littera A. notatus, Cod. Vaticanus bombycinus saec. XII., littera B. a Kirchoffio notatus, Cod. Havniensis chartaceus, littera C. a Kirchoffio notatus, fragmenta Ambrosiana libri bombycini saec. XII—XIII. edita ab A. Maio, littera D a Kirchoffio notata, in quibus legitur Andromachae v. 1—102., Cod. Parisinus v. 2712. (Par. A. sive membranae Brunckii), membranaceus saec. XIII., continens praeter alia Andromacham cum glossematis interlinearibus et scholiis rarissimis iisque brevissimis, scriptus ternis per paginam columnis, a secunda manu haud ita antiqua, ubicunque scriptura vetustate deleta est, restitutus, littera E. a Kirchoffio notatus, deteriores huius fabulae Codices hi sunt: Cod. Parisinus 2713. littera a, Codd. Florentini tres litteris bcd a Kirchoffio notati, de quibus dixi in prooem. Alce-

XIV

stidis p. 21 sq., tum tertiae familiae codices Palatinus et Florentinus, litteris *B. C.* a Kirchhoffio notati, de quibus dixi l. c. p. 21. Eodem loco dixi etiam de editionibus Euripidis antiquioribus, ut nihil aliud iam hic superesse videatur nisi ut commemorem eos, qui ediderunt separatim hanc fabulam, quorum qui aliquam auctoritatem nacti sunt, hos nomino: Io. Dav. Koernerum, qui edidit *Andromacham Züllichaviae* anno 1826., Io. Lentingium, cuius editio prodiit *Zutphaniae* anno 1829., G. Hermannum, qui edidit *Andromacham Lipsiae* 1838.

Scripsi Lipsiae d. VI. mens. Octob. MDCCCLVII.

Reinholdus Klotz.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΑΝΔΡΟΜΑΧΗΣ.

Νεοπτόλεμος, ἐν τῇ Τροίᾳ γέρας λαβὼν τὴν Ἀνδρομάχην, τὴν Ἑκτορος γυναῖκα, παῖδα ἔτεκεν ἐξ αὐτῆς [τὸν Μολοττόν]. ὕστερον δὲ ἐπέγημεν Ἑρμιόνην, τὴν Μενελάου θυγατέρα. δίκας δὲ πρῶτον ἤτηκώς τῆς Ἀχιλλέως ἀναιρέσεως τὸν ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνα πάλιν ἀπῆλθεν ἐπὶ τὸ χρηστήριον μετανοήσας, ἵνα τὸν θεὸν ἐξιλάσῃται. ζηλοτύπως δ' ἔχουσα πρὸς τὴν Ἀνδρομάχην ἢ βασιλῆς ἐβουλεύετο κατ' αὐτῆς θάνατον, μεταπειραμένη τὸν Μενέλαον· ἢ δὲ τὸ παιδίον μὲν ὑπεξέθηκεν, αὐτὴ δὲ κατέφυγεν ἐπὶ τὸ ἱερόν τῆς Θέτιδος. οἱ δὲ περὶ τὸν Μενέλαον καὶ τὸ παιδίον ἀνεῦρον καὶ ἐκείνην ἀπατήσαντες ἤγειραν· καὶ σφάττειν μέλλοντες ἀμφοτέρους ἐκωλύθησαν Πηλέως ἐπιφανέντος. Μενέλαος μὲν οὖν ἀπῆλθεν εἰς Σπάρτην· Ἑρμιόνη δὲ μετενόησεν εὐλαβηθεῖσα τὴν

V. 1. ὑπόθεσις ἀνδρομάχης A E ὑπόθεσις εὐριπίδου ἀνδρομάχης a. Ex bcdC singula enotata non sunt.

V. 2. ἐν τῇ τροίᾳ A B C E a C ἐν τροίᾳ [B] τὴν ἀνδρομάχην A B C E a ἀνδρομάχην [B C].

V. 3. τὴν ἔκτορος [A B C] τὴν τοῦ ἔκτορος B E τοῦ ἔκτορος C. ἔκτορος a τὸν Μολοττόν in ceteris libris omissum e cod. B, ut videtur, Aldus addidit.

V. 4. δὲ om. B C. ἐγημεν B. τὴν Ἑρμιόνην B C E.

V. 5. μενέλεω B C. πρῶτον libri. πρότερον Lascaris ἤτηκώς τὸν ἐν δελφοῖς ἀπόλλωνα περὶ τῆς ἀχιλλέως ἀναιρέσεως a.

V. 7. ἦλθεν C.

V. 8. ἢ βασιλῆς πρὸς τὴν ἀνδρομάχην E.

V. 9. ἐβούλετο B. κατὰ ταύτης B.

V. 12. καὶ om.

V. 13. B C. ἀνεῦρον καὶ τὸ παιδίον E. ἀπαντήσαντες B. ἤγειραν A C B E a B. ἀνήγειραν C.

V. 14. τοῦ πηλέως B.

XVI EURIPIDIS ANDR. ARG.

παρουσίαν τοῦ Νεοπτολέμου παραγενόμενος δὲ ὁ
 Ὀρέστης ταύτην μὲν ἀπήγαγε πείσας, Νεοπτολέμῳ δὲ
 ἐπεβούλευσεν· ὃν καὶ φονευθέντα παρῆσαν οἱ φέρον-
 5 τες. Πηλεῖ δὲ μέλλουσι τὸν νεκρὸν θρηνεῖν Θετις
 ἐπιφανεῖσα τοῦτον μὲν ἐπέταξεν ἐν Δελφοῖς θάψαι,
 τὴν δὲ Ἀνδρομάχην εἰς Μολοσσούς ἀποστεῖλαι μετὰ
 τοῦ παιδός, αὐτὸν δὲ ἀθανασίαν προσδέχεσθαι· τυ-
 χῶν δὲ αὐτῆς εἰς Μακάρων νήσους φκησεν. . . .

10 . . . Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος κεῖται ἐν Φθίᾳ· ὁ
 δὲ χορὸς [συνέστηκεν] ἐκ Φθιωτῶν γυναικῶν· προ-
 λογίζει δὲ Ἀνδρομάχῃ. τὸ δὲ δράμα τῶν δευτέρων·
 ὁ πρόλογος σαφῶς καὶ εὐλόγως εἰρημένος, ἔτι δὲ
 καὶ τὰ ἐλεγεία τὰ ἐν τῷ θρήνῳ τῆς Ἀνδρομάχης.
 15 ἐν τῷ δευτέρῳ μέρει ῥῆσις Ἑρμιόνης τὸ βασιλικὸν
 ὑποφαίνουσα· καὶ ὁ πρὸς Ἀνδρομάχην λόγος οὐ κα-
 κῶς ἔχων· εὖ δὲ καὶ ὁ Πηλεὺς ὁ τὴν Ἀνδρομάχην
 ἀφελόμενος.

- V. 1. ὁ om. a B. ἀπήγαγεν πείσας A. ἀπήγαγε πείσας [B]
 ἀνήγαγε πείσας C. aC. ἀπήγαγε πείσας E. ἀνήγαγεν· εἰς σπάρτην B.
 V. 2. δὲ om. B. Deinde δὲ — φέροντες om. C
 V. 3. οἳ καὶ A.
 V. 5. ἐπέταξεν ἐν Δελφοῖς] Sic e libris Kirchhoffius. ἐν Δελ-
 φοῖς ἐπέταξε vulgo. θάψαι cum var. lect. μένειν a prima manu B.
 V. 6. ἀποστεῖλαι correxerunt Lascaris Aldus. ἀπέστειλε libri.
 V. 7. αὐτὸν δ' εἶπεν B. solus.
 V. 8. αὐτῆς A B E a B. ταύτης C. φκησεν libri. ὤκισεν apogr. Par.
 V. 10. «quae sequuntur argumenti Aristophanei sunt frag-
 mentum capite truncum. Omittunt ea Aacd.» KIRCHHOFFIUS.
 κεῖται ἐν φθία BCE. et apogr. Paris. ἐν φθία κεῖται [C].
 V. 11. συνέστηκεν om. BCE. habent [BC].
 V. 12. δὲ ante Ἀνδρομάχῃ om. BC. δὲ ante δράμα om. E.
 V. 13. ὁ πρόλογος [B] πρόλογος BCEC. σαφῆς B. ἔστι δὲ
 libri. ἔτι δὲ G. Hermannus.
 V. 15. τῆς Ἑρμιόνης E.
 V. 16. ὑποφαίνουσα Lascaris. ὑφαίνουσα BCBC. ἐμφαί-
 νουσα fortasse E.
 V. 16. οὐ κακῶς CE. οὐ καλῶς BBC.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

ΧΟΡΟΣ.

ΕΡΜΙΟΝΗ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ΜΟΛΟΤΤΟΣ.

ΠΗΛΕΤΣ.

ΤΡΟΦΟΣ. —

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΘΕΤΙΣ.

Προλογίζει δὲ ἡ Ἀνδρομάχη.

ΕΥΡΗΠΙΛΟΥ
ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

Ἀσιάτιδος γῆς σχῆμα, Θηβαία πόλις,
ὄθεν ποῖθ' ἔδνων σὺν πολυχρύσῳ χλιδῆ
Πριάμου τύραννον ἐστίαν ἀφικόμην
δάμαρ δοθεῖσα παιδοποιός Ἐκτορι,

V. 1. Θηβαία πόλις A Θηβαία πόλις [B] C Θηβαία πόλις
Eab Θηβαία πόλις cd Θηβαία πόλις [B] Θηβαία πόλις C.

V. 1. Ἀσιάτιδος γῆς σχῆμα, Θ. π.] Genus loquendi fefellit quosdam viros doctissimos. Vocativos esse monuerunt Seidlerus ad El. 1. et Monkius ad Alc. 1., quarum fabularum similia exordia sunt. Nimirum utimur eiusmodi compellatione vel sine ulla conversione orationis ad eam rem, quae compellatur, si quis animum aut gaudii aut doloris motus aliusve adfectus impulit. PFLUGK. [Disputavit uberius de his locis G. Hermannus in praef. ad Andromacham p. XIV sqq. R. K.] — σχῆμα, decus. Exempla attulit Musgrav. ad h. l. Blomfield. gloss. ad Aesch.

S. c. Th. 484., sed de omnibus tenendum quod monui ad Hecub. 619. PFLUGK.

V. 2. ἔδνων σὺν πολυχρύσῳ χλιδῆ] Hom. Il. ζ. 392. χ. 88: ἄλογος πολύδαρος. Noster Thesei fr. VIII: Κρεῖσσον δὲ πλούτου καὶ πολυχρύσου χλιδῆς Ἄνδρῶν δικαίων καγαθῶν παρουσίαι. Dan. v. 1: Δόμοι μὲν οὐδ' εὐπυργά τ' ἐρύματα χθονὸς Οὐκ ἐν πολυχρύσοισιν ἤσκηται χλιδαῖς. De voc. χλιδῆ cf. Ruhn k. ad Tim. p. 276. PFLUGK.

V. 4. παιδοποιός] i. e. ἐπὶ γνησίων παιδῶν σπορά, cf. v. 941. [Formula, qua in matrimonio ineundo utebantur, haec fuit ἐπ' ἀρότεω παιδῶν γνησίων,

ζηλωτὸς ἔν γε τῷ πρὶν Ἀνδρομάχη χρόνῳ, 5
 νῦν δ', εἴ τις ἄλλη δυστυχεστάτη γυνή

V. 5. χρόνῳ om. cd.

V. 6. εἴ τις A οὔτις B (hic ab altera manu εἴ τις) CC. εἴτις
 Eacd. [B] Scholion codd. AB. ἐμοῦ πέφυκεν ἢ γενήσεται

de qua vide quae disputaverunt Hemsterhusius ad Luciani Timonem c. 17. et Dorvilius ad Charitonem p. 240. R. K.] Herodot. I, 59: *Χίλων δὲ ὁ Λακεδαιμόνιος — θεησάμενος τὸ τέρας συνεβούλευεν Ἰπποκράτει πρῶτον μὲν γυναῖκα τεκνοποιὸν μὴ ἄγεσθαι ἐς τὰ οἰκία*, ubi cf. Wesseling. PFLUGK.

V. 6. 7. νῦν δ', εἴ τις ἄλλη δυστυχεστάτη γυνή ἐμοῦ πέφυκεν ἢ γενήσεται ποτε] Sic hic locus, si librorum auctoritatem accurate consideramus, antiquitus videtur scriptus fuisse. Facile enim apparet et id, quod in quibusdam libris habetur, οὔτις pro εἴ τις et δὴ τις, quod actores olim hic sibi videre visi esse dicuntur in schol. codd. AB., esse e glossematis orta. Illud autem magno opere ambigitur, qua ratione illa verba, quae olim hic scripta fuisse videntur, expedienda atque explananda esse videantur, si quidem quae in libris nobis tradita sunt, vere ab Euripide profecta sint. Et tres potissimum video vias repertas esse, quibus difficultas, quae inest in his verbis, expediretur. Ac primum quidem Valckenarius (ad Phoen. 1589) aliique eum sequenti critici verba, quae sunt in optimis ac plurimis libris scripta: νῦν δ' εἴ τις ἄλλη δυστυχεστάτη γυνή, ita tueri hoc loco voluerunt, ut versum qui sequeretur, quamvis in omnibus libris uno omnium consensu legeretur, omittendum esse existimarent. Quam sententiam qui nuper am-

plexi sunt recentiores etiam interpretes, illam magno opere adiuvari putaverunt eo, quod in scholio codd. AB. dicerentur actores adiecisse hunc versum, qui δὴ τις pro εἴ τις legere sibi visi essent. Qua quidem re mihi nihil aliud probari videtur nisi iam antiquissimo tempore hunc versum fuisse in libris, illamque suspicionem natam esse a scholiastis iis, qui quod alia ratione expedire non possent, tamen aliquo modo explicare studerent. Nam tantum abest, ut ea suspicione magno opere iuветur sententia, ut infringatur ea ipsa vis, quae hoc loco in declaranda miserima mulieris condicione expromenda erat. Illa enim formula νῦν εἴ τις ἄλλη δυστυχεστάτη γυνή quum esset usitata maxime et cotidiana, nuda non erat ponenda, sed adiuvanda potius et effrenda adiuncto aliquo additamento, quo miserabilior is status, in quo esset Andromacha, videretur, id quod sane in his ipsis verbis ἐμοῦ πέφυκεν ἢ γενήσεται ποτε contineri videtur. Haec igitur Valckenarii opinio valde mihi repudianda esse videtur. Altera ratio est eorum, qui verba illa, quae in libris plerisque habentur, ita explananda esse putaverunt, ut superlativum pro comparativo esse positum statuerent aut certe eandem illi constructionem adsumerent, quae solet esse comparativi, quae ratio proposita est a Wesselingio ad Herodoti lib. VII. c. 16. et ad Diod. Sic. lib. XX. c. 72., accepta etiam a Davio ad Max. Tyr.

ἔμοῦ πέφυκεν ἢ γενήσεται ποτε·
ἥτις πόσιν μὲν Ἔκτορ' ἐξ Ἀχιλλέως

ποτε: οἱ ὑποκριταὶ τὸν λαμβον προσέδηκαν ὑπονοήσαντες εἶναι τὴν γραφὴν δὴ τίς, ἔν' ἢ οὕτως· νῦν δὲ τίς ἄλλη καὶ ἀντὶ τοῦ συγκριτικοῦ τὸ δυστυχεστάτη φασίν. Vide infra adnot. exeget.

p. 583. a. ac probata olim etiam a G. Hermanno ad Vigerum p. 718 sq. ed. tert., qui quidem attulerunt alia eius usus exempla, Homeri Odysseae XI, 482. *σειο δ', Ἀχιλλεῦ, Οὔτις ἀνὴρ προπάροιθε μακάριστος, οὔτι ἄρ' ὀπίσσω.* Diod. Sic. XX, 72. *ταχὺ δὲ τούτου τὸ προσταχθὲν ποιήσαντος ποικιλώτατον συνέβη γενέσθαι φόνον τῶν προγεγονότων.* atque alia id genus multa, quae tetigit A. Matthiae gramm. Gr. ampl. §. 464. Sed admodum lubricam esse hanc viam huius loci explicandi recte iam sensit b. Pflugkiius, qui tamen non satis recte haec Theognidea v. 175. Br. *Ἄνδρ' ἀγαθὸν πενή πάντων δάμνησι μάλιστα, Καὶ γήρως πολιοῦ, Κύριε, καὶ ἠπιάλου.* explicavit, quod dixit non superlativum pro comparativo esse positum, sed brevitate studio hunc non esse expressum, sed subaudiendum e prioribus, quum in isto Theognidis loco genetivi γήρως et ἠπιάλου per quandam orationis attractionem ad genetivum πάντων quasi appositio quaedam adiungantur, et post eum id vidit etiam G. Hermannus, qui in editione sua de coniectura multorum *δυστυχεστέρα* pro *δυστυχεστάτη* reposuit. Quae tamen scriptura si vere olim in libris haberetur, cur tot tantaeque difficultates motae essent? Reliqua est tertia ratio eorum, qui superlativo suam et propriam vim concesserunt et illum genetivum, qui sequitur, ἔμοῦ potius alia ratione explicandum esse putaverunt, in quo genere fortasse non satis caute Pflug-

kiius dixit ab ἄλλη pendere ἔμοῦ, sed nullo tamen modo a G. Hermanno propterea irridendus fuit, quum eius ratio explicandi loci una vera esse videatur, ut genetivum ἔμοῦ interpretemur praeter me, me excepta, quae constructio verborum, si non ab ipsa vocula ἄλλη suspensa est, maximo opere tamen appositā illā voce exstat et se prodit. Est enim ratio huius loci simillima eius, quem apposui supra ex Odyssea XI, 482. *σειο δ', Ἀχιλλεῦ, Οὔτις ἀνὴρ προπάροιθε μακάριστος, οὔτι ἄρ' ὀπίσσω,* ubi genetivus *σειο* non apposito adiectivo ἄλλος, sed adiutus a verbis *προπάροιθε* et *ὀπίσσω*, nihil aliud significat nisi praeter te. Hoc igitur modo si hunc locum explicamus, sententiam habebimus eius modi, aptissimam illam quidem ad hunc locum, ubi summa quasi exaggeratio miseriarum esse debet: Nunc vero (miserrima sum mulier), si quae alia summa miserritudine mulier praeter me nata est aut aliquando nascitura est. Uberius autem poeta Andromacham hanc comparisonem sortis suae instituentem fecit, quod, ut ab initio significavi, summo opere ea res premenda atque urgenda esse videbatur. De eodem genere est quod Euripides in Phoen. 1598. Oedipum fecit dicentem: *Ὁ μοῖρ', ἀπ' ἀρχῆς ὧς μ' ἐφυσας ἄθλιον Καὶ τλήμον', εἴ τις ἄλλος ἀνθρώπων ἐφν.,* ad quem locum vide quae dixi ipse p. 232 sq. Neque enim quidquam moror ea, quae mihi

θανόντ' ἐξεῖδον, παῖδά θ' ὄν τίκτω πόσει
 ῥιφέντα πύργων Ἀστυάνακτ' ἀπ' ὄρθίων, 10
 ἐπεὶ τὸ Τροίας εἶλον Ἕλληνες πέδον,
 αὐτὴ δὲ δούλη, τῶν ἐλευθερωτάτων
 οἴκων νομισθεῖσ', Ἑλλάδ' εἰσαφικόμην,
 τῷ νησιώτῃ Νεοπτολέμῳ δορὸς γέρας
 δοθεῖσα λείας Τρωικῆς ἐξαίρετον. 15
 Φθίας δὲ τῆσδε καὶ πόλεως Φαρσαλίας
 σύγχορτα ναίω πεδί', ἴν' ἡ θαλασσία

- δα
 V. 9. παῖδα δ' Bb. παῖδ' ὄν E.
 V. 10. ῥιφέντα ABC Ea ῥιφθέντα [BC] et vulgo.
 V. 11. τροίης B.
 V. 17. habet Schol. Hom. II. XI, 774. Etym. Gud. p. 568.

ad eum locum opposuit I. Geel-
 lius. R. K.

V. 9. παῖδά θ'] Flor. A. παῖδα δ', quod qui invexit libra-
 rius propter praecedens πόσει
 μέν, ut videtur A. Matthiae,
 rem fecit minime necessariam.
 Nam istis respondent haec v.
 12. αὐτὴ δὲ δούλη. Erravit eti-
 am P. Elmsleius ad Soph.
 Oed. T. 220., quum μέν et τέ
 inter se respondere arbitratur
 in Euripidis Med. v. 192: ἐπὶ
 μέν θαλίαις ἐπὶ τ' εἰλαπίναις.
 Nam ibi quoque sequitur δὲ ad
 praecedens μέν referendum v.
 195. Cf. Androm. 399 — 401.
 PFLUGK.

V. 10. ὄρθίων,] Phoen. 1105:
 περγάμων ἀπ' ὄρθίων. 1129: ἀπ'
 ὄρθιον σταθεῖς πύργον. El. 489:
 πρόσβασιν οἴκων ὄρθιον. Ele-
 ganti translatione Plutarch.
 Phoc. c. 2: τῆς πολιτείας ὁ ὄρ-
 θιος ἄγαν καὶ πρὸς ἅπαντα τοῖς
 δημοσίοις ἀντιβαίνων τόνος.
 PFLUGK. «Crudelissimam ne-
 cem Astyanactis ambigi potest
 utrum poetae cyclici ex Homeri
 versibus confluxerit, an re-
 spiciens antiquius aliquod car-
 men Homerus Iliad. XXIV.
 732. haec dicentem fecerit An-

drromacham: σὺ δ' αὖ, τέκος,
 ἢ ἐμοὶ αὐτῇ, Ἔψαι, ἐνθα κεν
 ἔργα ἀεικέα ἐργάζοιο, Ἀεθλεύων
 πρὸ ἄνακτος ἀμειλίχου, ἢ τις
 Ἀχαιῶν ῥίψει χειρὸς ἐλῶν ἀπὸ
 πύργου, λυγρὸν ὄλεθρον, Χωό-
 μενος, ᾧ δὴ πον ἀδελφεὸν ἔκτα-
 νεν Ἐκτωρ, Ἡ πατέρ', ἠὲ καὶ
 υἱόν.» G. HERMANNUS.

V. 14. Natus fuit Neoptole-
 mus in insula Scyro ex Deida-
 mia, regis Lycomedis filia, v.
 Hom. II. τ 326. Strab. IX.
 p. 436. et quos laudavit Werns-
 dorf. ad Himer. p. 601. Νεο-
 πτολέμῳ quattuor syllabis pro-
 nuntiandum, ut apud Soph.
 Philoct. 4., ubi v. Hermann.
 PFLUGK. Ceterum recte G.
 Hermannus post Musgravi-
 um docuit cum quodam contemptu
 νησιώτην Neoptoleum appellari
 ab Andromacha, quae quamvis
 coleret Neoptoleum, tamen
 quum sese gloriaretur τῶν ἐλευ-
 θερωτάτων οἴκων habitum esse,
 impar sibi conubium cum insu-
 lano contigisse significaret, quo
 de contemptu insulanorum con-
 ferri possunt Dorvillius ad
 Charit. p. 558. (p. 541. ed.
 Lips.) et C. O. Müllerus in
 Aegineticis p. 193. etiam infra
 huius fabulae v. 210. R. K.

Πηλεΐ ξυνώκει χωρίς ἀνθρώπων Θέτις,
 φεύγουσ' ὄμιλον· Θεσσαλος δέ νιν λεῶς
 Θετίδειον ἀνδᾶ θεᾶς χάριν νυμφευμάτων. 20
 ἐνθ' οἶκον ἔσχε τόνδε παῖς Ἀχιλλέως,
 Πηλέα δ' ἀνάσσειν γῆς ἔᾶ Φαρσαλίας
 ζῶντος γέροντος σκῆπτρον οὐ θέλων λαβεῖν.
 κἀγὼ δόμοις τοῖσδ' ἄρσεν' ἐντίκτω κόρον
 πλαθεῖσ' Ἀχιλλέως παιδὶ δεσπότη τ' ἐμῶ. 25
 καὶ πρὶν μὲν ἐν κακοῖσι κειμένην ὄμω

V. 19. Θεσσαλὸς λαὸς δέ νιν abcd.

V. 20. *θετίδιον Cramer. anecd. Oxon. III. p. 252. cf. schol. Pind. Nem. IV, 81.* KIRCHHOFF.

V. 25. πλαθεῖσ' [A] Eacd C πλασθεῖσ' B [C]B. Dein δεσπότη τ' libri. δεσπότη γ' Brunckius.

V. 17. Schol. ad Il. I. c. χόρτοι δὲ οἱ τριγγοὶ (τροχαλοὶ Didymus), ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἀντιόπῃ· ἀύγχορτα ναίω πεδία ταῖς Ἐλευθεραῖς, καὶ ἐν Ἀνδρομάχῃ ὁμοίως. De fragmento Antiopae vide A. Nauckii Tragicor. Graec. rel. p. 327 sq. R. K.

V. 18. χωρὶς ἀνθρώπων] Hecub. 2: ἐν' Αἴδης χωρὶς ὄκισται θεῶν. Idem explicatius dicitur verbis φεύγουσ' ὄμιλον. Talia παράλληλα amat grandiloqua et exilitatem verborum fugiens oratio tragicorum. Aesch. Choeph. 730: Ἡ δὴ κλύων ἐκείνος εὐφρανεῖ νόον, Εὐτ' ἂν πύθεται μῦθον. Soph. Phil. 31: Ὅρω κενὴν οἰκησιν ἀνθρώπων δίχα. Noster Hipp. 951: Θεοῖσι προσθεῖς ἀμαθίαν φρονεῖν κακῶς. Phoen. 202. Suppl. 191. s. Herc. F. 225 s. Troad. 961: Πῶς οὖν ἔτ' ἂν θνήσκοιμ' ἂν ἐνδίκως, πόσι, Πρὸς σοῦ δικαίως; quem locum non intactum dimiserunt Seidlerus in editione Troadum et Boissonadus ad Eunap. p. 596. Adde A. Matth. Gr. § 636. Reissig. ad Soph. Oed. Col. p. 229. PFLUGK.

V. 19 νιν] i. e. αὐτά, scil.

τὰ πεδία. cf. Iph. T. 366. PFLUGK.

V. 22. Πηλέα] Coalescit pronuntiatione *ea* terminatio: quam licentiam recte puto Matth. ad Alc. 25. ad eas voces revocat, quae praecedentem habeant longam syllabam. Exempla collegit Monkius ad Hipp. 1148. et ad Alc. 25. PFLUGK.

V. 25. δεσπότη γ' ἐμῶ] i. e. quippe qui dominus meus sit. Iph. A. 1455: πατέρα τὸν ἀμὸν μὴ στύγει, πόσιν γε σόν. De quo loco recte iudicavit Elmsleius ad Med. 940. PFLUGK. Eam rem secus existimandam esse et unice verum tē videri hic et aliis locis multis docui quum ad Devar. Vol. II. p. 745 sqq. tum ad Med. Euripidis v. 970. p. 100. ed. Goth. sec. R. K.

V. 26. Sophoc. Ai. 323 ἐν τοιαῦδε κείμενος κακῇ τυχῇ. 1306: τοιοῖσδ' ἐν πόνοισι κειμένων. Eurip. Phoen. 1633. Alex. fr. XXII. 2. — ὄμω participio iungendum; vide infra 119. Med. 280 Hec. 568. Bacch. 787. Hel. 1029. et notata ab Elmsleio ad Soph.

ἐλπίς μ' αἰὲν προσῆγε, σωθέντος τέκνου,
 ἀλκὴν τιν' εὐρεῖν κάπικούρησιν κακῶν·
 ἐπεὶ δὲ τὴν Λάκαιναν Ἑρμιόνην γαμεῖ
 30 τοῦμόν παρώσας δεσπότης δοῦλον λέχος,
 κακοῖς πρὸς αὐτῆς σχετλίοις ἐλαύνομαι.
 λέγει γάρ, ὥς νιν φαρμάκοις κεκρυμμένοις
 τίθημι ἄπαιδα καὶ πόσει μισουμένην,
 αὐτὴ δὲ ναίειν οἶκον ἀντ' αὐτῆς θέλω
 35 τόνδ' ἐκβαλοῦσα λέκτρα τάκείνης βία·
 ἀγῶ τὸ πρῶτον οὐχ ἔκουσ' ἔδεξάμην,
 νῦν δ' ἐκλέλοιπα· Ζεὺς τὰδ' εἰδείη μέγας,
 ὥς οὐχ ἔκουσα τῷδ' ἐκοινώθην λέγει.

V. 27. «προσῆγε magnam corruptelae suspicionem iniecit interpretibus. Piersonus Verisim. I. 5. p. 71. coni. προῦσηνε, quod vix Graecum esse vocabulum post alios monuit Blomf. gloss. ad Prometh. 860. cf. Albert. ad Hesych. T. II. p. 1041. Musgravn. παρῆγε, Jacobs. Anim. p. 41. ἐλπίς μ' αἰὲν ποτ' εἶχε, denique Elmsleius ad Soph. Ai. 15. Oed. T. 202. ad Herm. ed. Suppl. 752.) προσῆγε.» PFLUGK.

Ai. 15. Blomfield. ad Aesch. Pers. 300. PFLUGK.

V. 27. Sanissima est vulgata lectio, quam recte interpretatur Reisigius ad Oed. Col. p. 242: spes me adduxit ad credendum me praesidium inventuram —. [Etiam Latine dicas et adducor ut credam hoc ita esse et adducor hoc ita esse. R. K.] Idem erudite de hoc genere breviloquentiae explicavit. Quamquam est haec res ita comparata, ut difficilius animadvertas nonnunquam latentius adhibitam et variis modis fallentem hanc loquendi rationem, quam singulis in locis persuadeas minus etiam Graece docto. Aristides T. III. p. 435. C: καὶ τῷ τὰ βέλτιστα λέγειν τιθεὶς αὐτὸς ἐπασθαι τὸ κινδυνεύειν, ἐκείνους, ἐξ ὧν ἠτύχησαν, ἀποστρεφῆς τὸ λέγειν τὰ βέλτιστα. Contra Platonem rhetor disputat, qui quum

eum, qui regere populum, non regi multitudinis cupiditatibus velit, non posse periculi expertem esse statuisset, tamen Miltiadem, Themistoclem aliosque eo ipso, quod gratia populi exciderunt, ea laude privaverit, quae posita est ἐν τῷ λέγειν τὰ βέλτιστα. PFLUGK.

V. 28. ἐπικούρησιν κακῶν] opem adversus mala. Vid. Matth. Gr. §. 354. γ. Eadem adiectivi structura Or. 211. Plat. de Legg. II. p. 666. B: παιδιὰν — ἐπίκουρον τῆς τοῦ γήρως ἀσθηρότητος. Elmsleius ad Soph. Oed. T. 202. cur maluerit κάπικούρησιν κακῶν, non exputo. PFLUGK.

V. 30. παρώσας] ἐκβαλῶν Schol. et Hesych. Usitatum hoc verbum de his, quae quis cum contemptu relinquit aliisque ut viliora postponit. El. 1037: τάνδον παρώσας λέκτρα. Or. 627: μηδὲ δυσσεβεῖς Ἑλη, παρώσας ἐν-

ἀλλ' οὐ σφε πείθω, βούλεται δέ με κτανεῖν,
 πατήρ τε θυγατρὶ Μενέλεως συνδραῖ τάδε. 40
 καὶ νῦν κατ' οἴκους ἔστ' ἀπὸ Σπάρτης μολῶν
 ἐπ' αὐτὸ τοῦτο· δειματομένη δ' ἐγὼ
 δόμων πάροικον Θέτιδος εἰς ἀνάκτορον
 θάσσω τόδ' ἐλθοῦσ', ἦν με κωλύση θανεῖν·
 Πηλεύς τε γάρ νιν ἔκγονοί τε Πηλέως 45
 σέβουσιν, ἐρμήνευμα Νηρηΐδος γάμων.
 ὅς δ' ἔστι παῖς μοι μόνος, ὑπεκπέμπω λάθρα
 ἄλλους ἐς οἴκους, μὴ θάνη φοβουμένη.
 ὁ γὰρ φυτεύσας αὐτὸν οὔτ' ἐμοὶ πάρα
 προσωφελῆσαι παιδί τ' οὐδέν ἐστ' ἀπὼν 50

V. 36. τὸ πρῶτον [A] a [bcdB]C. τὸ πρόσθεν (πρῶτον a sec. m.) B. τὸ πρόσθεν CE., id quod recepit A. Nauckius.

V. 37. τὰ γ' εἰδείη a pr. m. BE.

V. 40. Μενέλαος BCD.

V. 41. ἀπὸ πάτρας abcd.

κων

V. 43. δόμον a pr. m. BCEB πάροικον E.

V. 46. Νηρηΐδος ACbcd.

σεβαστέρους φίλους. PFLUGK.

V. 31. ἐλαύνομαι] vexor, exagitor. Notavit nonnulla Musgrav. ad Soph. Oed. T. 28. Noster Heracl. 1007: ἤλανε ἂν κακοῖσιν. Soph. Ai. 275. 504. 756. Trach. 1045. In Alcest. 676. κακοῖς ἐλαύνειν est conviciis proscindere. PFLUGK.

V. 41. ἐπ' αὐτὸ τοῦτο] scil. τὸ κτανεῖν, cf. v. 916. Bacch. 957: Οὐκοῦν ἐπ' αὐτὸ τοῦτ' ἀποστέλλει φύλαξ. ib. 965. Plato Parmen. p. 126. A: ἀλλὰ μὲν δὴ, εἰπον ἐγὼ, πάρεμί γε ἐπ' αὐτὸ τοῦτο, δεησόμενος ὑμῶν. cf. Stallb. ad Plat. Gorg. p. 29. PFLUGK.

V. 42. δειματομένη· φοβουμένη, εὐλαβουμένη Hesych. t. I. p. 904. R. K.

V. 43. δόμων πάροικον] lunge cum sequentibus Θέτιδος εἰς ἀνάκτορον. Minus recte alii ad δειματομένη referunt et in-

telligunt Menelaum, cuius dissimilis est condicio atque illorum, qui apud Soph. Ant. 1155. dicuntur Κάδμον πάροικοι καὶ δόμων Ἀμφίονος. PFLUGK.

V. 44. ἦν με κωλύση θ.] Nimis acutus est contra vulgaram scripturam Reisigius (ad Soph. Oed. Col. p. CCXIII.), qui reponendum ἵνα με κ. θ. Sententia est: eo consilio huc veni consedique, ut experirer, an me huius loci sanctimonia a morte defenderet. Helen. 1055: ἄκουσον, ἦν τι καὶ γυνὴ λέξη σοφόν. Herc. F. 847: Παραινέσαι δέ, πρὶν σφαλεῖσαν εἰσιδεῖν, Ἥρα θέλω σοί τ', ἦν πίθησθ' ἐμοῖς λόγοις. Adde Aristoph. Vesp. 270. 1449. Matth. Gr. §. 526. PFLUGK.

V. 47. ὑπεκπέμπω] Vid. ad Hecub. 6. PFLUGK.

V. 50. οὐδέν] Noster Pelei fr. IV: Τὸν ὄλβον οὐδέν

Δελφῶν κατ' αἶαν, ἐνθα Λοξία δίκην
 δίδωσι μανίας, ἧ ποτ' εἰς Πυθῶ μολῶν
 ἤτησε Φοῖβον πατρὸς οὗ 'κτίειν δίκην,
 εἴ πως τὰ πρόσθε σφάλματ' ἐξαιτούμενος
 θεὸν παράσχοιτ' εἰς τὸ λοιπὸν εὐμενῆ.

55

ΘΕΡΑΠΕΙΑ.

δέσποιν', ἐγὼ τοι τοῦνομι' οὐ φεύγω τόδε
 καλεῖν σ', ἐπέπερ καὶ κατ' οἶκον ἠξίου
 τὸν σόν, τὸ Τροίας ἠνίκ' ἠκούμεν πέδον·
 εὐνοὺς δὲ καὶ σοὶ ζῶντί τ' ἦν τῶ σῶ πόσει,
 καὶ νῦν φέρουσά σοι νέους ἦκω λόγους
 φόβῳ μὲν, εἴ τις δεσποτῶν αἰσθήσεται,

60

V. 52. ἦν libri. ἧ Reiskius. ποτ' [AB]CC. τότ' Eabcd.

V. 53. οὐ κτείνει ABCaC οὐ κτείνει D οὐ τίνει EB. οὐ
 τίνει bc οὐ 'κτίειν d. οὐ 'κτίειν G. Hermannus, Pflugk.

V. 54. πρόσθεν [AB]CEacd. πρόσθε BC, ut videtur.

V. 62. δεινὰ γὰρ τοι βούλεται Musurus Corruptelae originem
 demonstrat Taur. [BB] lectio δεινὰ γὰρ βούλεται. Nihil frequen-
 tius confusione verborum βούλεσθαι et βουλεύεσθαι, βούλημα et

οὐδαμοῦ κρίνω βροτοῖς. Antiop.
 fr. XXIX. (Inc. XXXV. 4. [p.
 330. ed. Nauck.]) Ἀργὸς μὲν
 οἴκοις (male Elmsleius ad
 Heracl. 4. ἀστοῖς) καὶ πόλει
 γενήσεται, Φίλοισι δ' οὐδεῖς.
 PFLUGK.

V. 52 seq. Exegesis ad μα-
 νίας continet haec sententia, ἦν
 ποτ' — 'κτίειν δίκην. Hoc enim
 voluit poeta: δίκην δίδωσι τῆς
 δίκης, ἦν ποτ' — ἤτησε Φοῖβον
 πατρὸς οὗ ἐκτίειν. Istam au-
 tem poenarum exactionem μα-
 νίαν vocat. Verte: ubi Apol-
 lini poenas pendit furo-
 ris, illius inquam exacti-
 onis poenarum, qua quon-
 dam Delphos profectus
 ob patrem occisum aggres-
 sus est Apollinem. [Equi-
 dem satius esse duxi cum re-
 centissimis editoribus ἧ de con-
 iectura Reiskii scribere quam
 librorum scripturam ἦν propa-

gare. R. K.] Ceterum aliam
 istius profectiois causam me-
 morat Pherecydes apud Schol.
 Orest. 1649. Matth. Φερεκύδης
 δὲ φησι περὶ παιδῶν χρησμών
 αἰτουῦντα τὸν Νεοπτόλεμον ἀναι-
 ρεθῆναι. PFLUGK.

V. 54. πρόσθε] Gramma-
 ticus magis probatur πρόσθεν,
 vid. Lobeck, ad Phryn. p. 284.
 Formae littera paragogica ca-
 rentis certa exempla ex Sopho-
 clis fabulis citavit Matth. in
 Addendis ad h. l., quibus Ari-
 stophanica adiecit Schaefer.
 ad Demosth. T. II. p. 273. Ad-
 de huius subulae v. 65. 877.
 1106. El. 961. Rhadam. fr. II.
 7. [p. 446. ed. Nauck.] alia
 eiusdem poetae haud pauca.
 PFLUGK. Vide V. Chr. Fr.
 Rost. gr. Gr. p. 47. et p. 322.
 ed. sept. R. K.

Ibid. ἐξαιτούμενος] i. e.
 παραιτούμενος. Sophocl. O. C.

οἴκτῳ δὲ τῷ σῶ· δεινὰ γὰρ βουλευέται
Μενέλαος εἰς σὲ παῖς θ', ἃ σοι φυλακτέα.

ANΔΡΟΜΑΧΗ.

ὦ φιλότατη σύνδουλε, σύνδουλος γὰρ εἶ
τῇ πρόσθ' ἀνάσση τῆδε, νῦν δὲ δυστυχεῖ, 55
τί δρωῶσι; ποίας μηχανὰς πλέκουσιν αὐ
κτεῖναι θέλοντες τὴν παναθλίαν ἐμέ;

ΘΕΡΑΠΙΑΝΑ.

τὸν παῖδά σου μέλλουσιν, ὦ δύστηνε σύ,
κτείνειν, ὃν ἔξω δωματίων ὑπεξέθου.

ANΔΡΟΜΑΧΗ.

οἴμοι· πέπυσται τὸν ἐμὸν ἔκθετον γόνον; 70
πόθεν ποτ'; ὦ δήστηνος, ὡς ἀπωλόμην.

βούλευμα, v. c. apud Menandrum Stobaei Vol. I. p. 251. Gaisf. p. 106. Mein. Aristid. T. III. p. 439. C. V. Wesseling. ad Herod. I. 165. Heind. ad Plat. Charm. §. 52. PFLUGK.

V. 63. σὲ παῖς θ' A σὲ παῖς θ' E [B] C. σὲ παῖδα θ' B C. σὲ παῖδ' D acd σὸν παῖδ' b.

V. 66. πλέκουσι νῦν B.

V. 67. θέλουσι C.

V. 71. ἀπωλόμαν B.

1327: ἰκετεύομεν ξύμπαντες ἔξαι-
τούμενοι Μῆριν βαρεῖαν εἰκάθειν
ὀρμωμένῳ Τῶδ' ἀνδρὶ. PFLUGK.

V. 56. Orest. 544: Ὁ γέρον,
ἐγὼ τοι πρὸς σὲ δειμαίνω λέ-
γειν. 682: Ὁρέστ', ἐγὼ τοι σὸν
καταιδούμαι κάρα. Hipp. 433:
Δέσποιν', ἐμοί τοι ξυμπορὰ
μὲν ἀρτίως Ἡ σὴ παρέσχε δει-
νὸν ἐξαιφνης φόβον. Vide Heindorf.
ad Plat. Protag. §. 19. PFLUGK. Adde Pflugk. ad
Alc. 590. p. 90. ed. sec. Klotz.
ad Devar. Vol. II p. 737.

V. 61. φόβῳ μὲν, εἴ τις
—] Vid. adnot. ad Med. 184.
p. 33. ed. Goth. sec. Soph. Trach.
666: ἀθυμῶ δ', εἰ φανήσομαι
τάχα Κακὸν μέγ' ἐκπράξασ' ἀπ'
ἐλπίδος καλῆς. Eidem verbo
μηῖ iunxit Oed. T. 747. Aristophanes
Eccles. 610 ed. Dind. τοὺς δὲ θεατάς,
Εἰ καινοτομεῖν ἐθέλησουσιν καὶ
μη τοῖς ἡθάσι λῖαν τοῖς ἀρχαίοις ἐνδιατρίβειν,

τοῦτ' ἔσθ' ὃ μάλιστα δέδοικα.
PFLUGK.

V. 62. οἴκτῳ δὲ τῷ σῶ] misericordia erga te. Sic
v. 660: προνοία τῇ τε σῆ κάμῃ.
Hipp. 965: δυσμενεῖα σῆ, Xenoph.
Disc. Cyri VIII. 3, 32: τῆς ἐμῆς δωρεᾶς, ubi vid.
Schneid. Cf. Lange et Pinzg. ad Aesch.
Pers. 654. Reisig. ad Soph. Oed. Col.
409. Stallbaum. ad Plat. Apol. p. 29.
Meinek. ad Men. p. 105. PFLUGK. Vide Rost.
gr. Gr. § 99. 4. adn. 7. p. 455 ed. sept. R. K.

V. 69. ἔξω — ὑπεξέθου] Abesse poterat ἔξω salva sententia: similia vide in Lobbeckii adnotatione ad Soph. Aj. 740. PFLUGK.

V. 70. πέπυσται] scil. Hermione, quam ut dominam malorumque suorum praecipuam cau-

ΘΕΡΑΠΙΑΙΝΑ.

οὐκ οἶδ', ἐκείνων δ' ἠσιδόμεν ἔγὼ τάδε·
φροῦδος δ' ἐπ' αὐτὸν Μενέλεως δόμων ἄπο.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

ἀπωλόμην ἄρ' ὦ τέκνον, κτενοῦσί σε
δισσοὶ λαβόντες γῦπες. ὁ δὲ κεκλημένος
πατήρ ἔτ' ἐν Δελφοῖσι τυγχάνει μένων.

75

ΘΕΡΑΠΙΑΙΝΑ.

δοκῶ γὰρ οὐκ ἂν ὧδέ σ' ἂν πράσσειν κακῶς,
κείνου παρόντος· νῦν δ' ἔρημος εἶ φίλων.

V. 73. ἐπ' αὐτὸ D., quod placuit A. Nauckio. *Μενέλαος* BC.

V. 77. 78. quos choro ait libros tribuere, continuavit Andromachae Kirchhoffius. Vulgo famulae dantur. οὐδὲν ὧδέ σ' ἂν C.

sam ac tanquam ἀρχηγόν et ex-
timescere maxime, et vero, ubi-
cunque in universum de adver-
sariis suis loquitur, solam in
mente habere debuit Androma-
cha. Non reputat, si cui hoc
durum videtur, multa in hisce
fabulis legenti dici obscurius,
quae non fallebatur illos, qui
vocem actionemque histrionum
spectabant. Sic infra v. 857.
Hermiona id unum agitans ani-
mo, quantum sibi periculum a
reduce marito imminet, ὀλεῖ
μὲ, dicit, quamvis non mo-
do, quis sit ille, quem pernici-
ciem sibi adlaturum dicat, nus-
quam aperte commemoratum
sit, verum etiam praecedat men-
tio et compellatio patris Mene-
lai, quae nonneminem in erro-
rem induxit. In Anth. Pal. V.
41. Μοῖχον ἴσως εὔρημεν ἀκαί-
ρως κείνος ἐσελθών, quis non
videat, quo referatur κείνος?
Vetula loquitur facitque con-
iecturam, quum formosam mu-
lierem scissa veste et corpore
male mulcato foras eiectam ad-
spiciat. A servis, quum clama-
tur, αὐτὸς ἀντεῖ, ecquem alium
intelligi credis quam domi-
num? Amator in eiusmodi

quaestione: ἀρά γ' ἰδησῶ αὐτάν;
quid quaerit aliud, nisi visurusne
sit puellam, cuius tanquam
servitio se addixit? Theocrit.
XXIV. 50. III. 37. Multa eius-
dem generis reperias venuste
dicta, quae eius, quem mente
cogites, magis significationem
quandam quam disertum indi-
cium habeant. Cf. Boissonad.
ad Aristaen. p. 313. PFLUGK.
«Addere poterat Pflugkius,
confirmari id eo, quod famula
respondet φροῦδος δ' ἐπ' αὐτὸν
Μενέλεως. Omisisset enim nomen
Menelai, si de hoc dictum esset
πέπυσται.» G. HERMANNUS.

V. 75. δισσοὶ λαβόντες
γῦπες] Recte mihi videtur ob-
servavisse Musgravius non si-
ne idonea causa cum vulturibus
comparasse Euripidem Mene-
laum eiusque filiam, quod eae
aves crudeles quidem essent,
generosae non essent, collato
Quinti Calabri III, 352.
ὕπετρεσαν οὐδ' ἔτι μίμνον Οὐ-
τιδανοῖς γύπεσσιν εἰκότες, οὗς
τε φοβήσει Διαιτὸς οἰωνῶν προ-
φερέσιτος, ne, si cum aquilis
compararet, honestaret similitu-
dine istos, quos ait furtim et
clandestino potius quam aperta

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

οὐδ' ἀμφὶ Πηλέως ἦλθεν, ὡς ἦξοι, φάτις;

ΘΕΡΑΠΙΑΙΝΑ.

γέρων ἐκείνος, ὥστε σ' ὠφελεῖν παρών.

80

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

καὶ μὴν ἔπεμψ' ἐπ' αὐτὸν οὐχ ἅπαξ μόνον.

ΘΕΡΑΠΙΑΙΝΑ.

μῶν οὖν δοκεῖς σοῦ φροντίσαι τιν' ἀγγέλων;

V. 79. ἦξει solus C.

V. 80. γέρων γ' ἐκείνος solus C.

V. 82. μῶν οὖν δοκεῖς σοῦ [A B] C D μῶν οἶν (οὐ B) δοκεῖ
σοι ceteri.

vi iniurias facere. De acerba autem Andromachae oratione, qua etiam Neoptolemum carpit, recte adnotavit G. Hermannus: «Qui vehementer aliquid cupiunt, facile etiam insontibus irascuntur, per quos fieri putant ut non adsequantur cupita. Hinc illa Andromachae in Neoptolemum acerbitas, quem credit, si curaret filium, non tam diu Delphis mansurum fuisse. Id apparet ex his: ἔτ' ἐν Δελφοῖς μένων.» R. K.

V. 79. ἦξοι] Malit Leningius, quod in cod. Havn. exstat, ἦξει. Prius Brunckium probasse perspicitur ex eius adnotatione ad Soph. Oed. T. 792. Narranti nuntium adlatum esse de Pelei adventu conveniret indicativus: quaerenti, utrum sit venturus necne, aptior videtur optativus. Quanquam quum hoc fere totum ab arbitrio et voluntate scriptoris penderet, utrum modum potiorum habeat, difficillimum est hoc in genere aliquid aut adfirmare confidenter aut negare, praesertim quum fere unius litterae mutatione alterum modum alteri substituere liceat, neque codicum una et

consentiens vox esse soleat Sic infra v. 971. ambigitur, εἰ πέρσοι verius sit an εἰ πέρσει. Hipp. 1175. ἀναστρέφει edd., sed aliquot codd. ἀναστρέψει. Soph. O. T. 713. vulgatur ἦξει: ex uno cod. notatum ἦξοι praefendum videtur Erfurdtio et Elmsleio. Xenoph. Hell. III. 4, 11. ἀπαγγεῖλαι — ἐκέλευσεν, ὡς πολλὴν χάριν αὐτῷ ἔχειν. Sic libri: Schneiderus ex Agesil. I. 13. dedit ἔχοι: propius a vulgatae scripturae vestigiis aberat ἔχει. Conf. Hell. III. 4, 15. cum Agesil. I. 23. Facile cumulari plura poterant, sed vel ex his licet intelligere optime in hac quaestione versaturum ὅστις εἰκάσει καλῶς. PFLUGK.

V. 80. γέρων — ὥστε σ' ὠφελεῖν] Eodem redit qui est frequentior dicendi modus γεραίτερος — ἢ ὥστε σ' ὠφελεῖν, senior est, quam ut opem tibi ferre valeat. Dionys. Hal. A. R. VII. 40: φαῦλοι μὲν οὖν ἡμεῖς γε, ὡς περὶ τηλικούτων καὶ λέγειν. V. Wyttenbach. ad Iulian. p. 217. Lips. Rost. gr. Gr. §. 97. adn. 5. Matth. Gr. §. 448. PFLUGK.

V. 82. μῶν οὖν] Vid. A.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

πόθεν; θέλεις οὖν ἄγγελος σύ μοι μολεῖν;

ΘΕΡΑΠΙΑΙΝΑ.

τί δῆτα φήσω χρόνιος οὐσ' ἐκ δωμαίων;

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

πολλὰς ἂν εὐροῖς μηχανάσ· γυνή γὰρ εἶ.

85

V. 83. θέλεις C. μολεῖν σύ μοι Byzantini (a[bc d]) et B.

V. 85. habet Stobaeus fl. LXXIII. 15. III. p. 45. Donatus ad Ter. Hec. II, 1, 17.

V. 86. «σμικρὸν φίλον [φίλου ap. Herm.] D, quorum σμικρὸν possit pro vero haberi. Orion Etym. p. 26.» KIRCHHOFFIUS. Non adsentior, quamquam recepit A. Nauckius. R. K.

V. 89. ἐπεὶ μοι ab. Schol. AB.: κατ' ἐνίους γράφεται καὶ χωρὶς τοῦ Οὐ· καὶ περιβλεπτος, ὥστε ἐν εἰρωνείᾳ τοῖναντίον λέγεσθαι.

Matthiae Gr. §. 606. Klotz. ad Devar. 11. p. 676 sq.

V. 84. Quod G. Hermannus adnotavit, etsi δῆτα nihil aliud esset nisi δὲ εἶτα vel δὴ εἶτα, tamen dubitari posse an hic scripsisset poeta τί δ' εἶτα φησω χρόνιος οὐσ' ἐκ δωμαίων; posito εἶτα ante participium, de quo se dixisse ait ad Aristoph. Nub. 859. et ad Viger. adnot. 219., id minime probandum esse existimo. Et de origine quidem particulae δῆτα explicavi ad Devar. vol. II. p. 436 sq., de eius autem usu in interrogatione dixi ib. p. 443 sqq. Illud autem, quod sequitur participium, tantum abest ut fulcro particulae εἶτα opus habeat, ut multo rectius oratio procedere videatur, si vi δῆτα particulae ad ipsam interrogationem relata quae sequuntur verba χρόνιος οὐσ' ἐκ δωμαίων per se stent, quum diu exterminata ex aedibus sim. R. K.

V. 85. πολλὰς ἂν εὐροῖς μηχανάσ· γυνή γὰρ εἶ] Ac-

eius in Aegistho [ap. Non. p. 257, 30. V. Ribbeck. Tragic. Lat. reliqu. p. 117.]: Melius quam viri callent mulieres. cf. Donat. ad Ter. Hec. II, 1, 17. et Valckenar. ad Eurip. Hippol. 640. CH. D. BECK.

V. 86. κίνδυνος] Periculosa res est, et vereor, ut lateam: acris enim custos adest Hermiona. PFLUGK.

V. 87. ὄρα̃ς] Soph. El. 628: ὄρα̃ς; πρὸς ὄργην ἐκφέρει. Vid. Porson. ad Or. 581. Heind. ad Plat. Protag. §. 66. PFLUGK.

Ibid. ἀπανδῆ̃ς] Lucian. de luctu §. 24: ἀλλ' ἤδη ὑπὸ λιμοῦ τριῶν ἐξῆς ἡμερῶν ἀπηνδηκότας. Anth. Pal. IX. 417: πίπτε δ' ἀπανδῆ̃σας. Sed unice convenit Med. v. 459., ubi Iason, cui de uxore quondam sua bene mereri cupienti tot illa obiecit impedimenta, ut facile posset abiicere consilium iuandi studioque languescere, "Ὅμως δὲ κακὰ τῶνδ' οὐκ ἀπειρηκῶς

ΘΕΡΑΠΙΑΙΝΑ.

κίνδυνος· Ἐρμιόνη γὰρ οὐ σμικρὰ φύλαξ.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

ὄρας; ἀπαυδᾶς ἐν κακοῖς φίλοισι σοῖς.

ΘΕΡΑΠΙΑΙΝΑ,

οὐ δῆτα· μηδὲν τοῦτ' ὄνειδίσῃς ἐμοί.

ἀλλ' εἴμ', ἐπεὶ τοι κοῦ περιβλεπτος βίος

δούλης γυναικός, ἦν τι καὶ πάθῳ κακόν.

90

V. 90. κακόν πάθῳ ad. κακόν πάθῃ b[c], de qua varietate haec adnotavit Pflugk: 'Flor. 15. κακόν πάθῳ. Ordinem verborum idem et alibi mutat in deterius, addicentibus fere ceteris Florr., ut v. 241. πρῶτα ταῦτα. v. 255. μολεῖν πόσιν. v. 724. ξύλινε μητρὸς δεσμά. Rarius meliorem ordinem praebent, ut v. 213. ubi Ald. πόσει δοθῆ. v. 471. Ald. εὐνὰν ἀνδρός. Elmsleius ad Med. v. 296. «In huiusmodi diversitatibus ea scriptura melior censenda est, quae plures et meliores auctores habet.» Noster Phoen. 1597. μή τι γῆ πάθῃ κακόν. — Flor. A. κακόν πάθῃ, quod recepit Bothius. Non imiter.'

φίλοις ἦκω. Recte ibi nostrum locum comparavit Elmsleius. Perinde est enim in hac formula, utrum ἀπαυδᾶν ponas, an ἀπειρηκέναι, vel ἀπαγορεύειν, vel ἀπειπεῖν, quorum verborum omnium haec communis vis est, ut significant, impatientia quadam laboris metuve imminentium periculorum animam despondere, viribus deficere, cessare. Iph. T. 1371: ὡς ξύν τ' ἀπειπεῖν καὶ ξυναποκαμεῖν μέλη. Plutarch. V. Anton. c. 44: ἀπαγορεύοντας ἤδη καὶ κάμνοντας. Dativus indicat h. l. eum, qui cessat illius, cuius fracta vis est et confecta, officium. Nusquam reperias simile eius, quod ex coniectura substitui volebat novissimus editor, ἀπαυδᾶς σ'. Ceterum aliam interpretandi viam, quamvis mihi quidem minus probatam, monstrant hi loci: Hom. Od. a. 91: πᾶσιν μνηστήρεσσιν ἀπειπέμεν. Plutarch. V. Caton. min. 19: συννεῖς οὖν ταχὺ τὴν ἐπιβουλήν, ἀπέπε πᾶσι Agathias Hist.

V. 13. p. 304, 5. Nieb. ἀπειρηκνῆται ἐκ παίδων γάμοις τε καὶ φιλοκοσμία καὶ ταύτῃ δὴ τῇ περὶ τὸν βίον ἀναστροφῇ καὶ ὁμιλίᾳ. Postremo conf. Porsoni notam ad Orest. 91. PFLUGK. Vide quae de his verbis diximus ad Alc. 487. p. 80 sq. ed. Goth. alt., ubi p. 81. huius quoque loci rationem habuimus. R. K.

V. 89. Brunckius ad Gnom. p. 88. Lips. corrigebat ἐπεὶ τοί γ' οὐ περιβλεπτος βίος. Cuius errorem praeclara adnotatione refutavit Porsonus ad Med. 675. Plato Charm. p. 154. E: καὶ πάνν γε (scil. ἤδη ἐθέλει διαλέγεσθαι), ἔφη ὁ Κριτίας· ἐπεὶ τοι καὶ ἐστὶ φιλόσοφος τε καὶ, ὡς δοκεῖ ἄλλοις τε καὶ ἐαντιῶ, πάνν ποιητικός. Adde Schaeferi adnot. ad Gnom. l. c. et in Indice p. 361. b. Videtur tamen, ut hoc obiter adiciam, defendi posse ἐπεὶ τοί γε in Demosth. Philipp. I. §. 2., etsi Bekkerus γε duorum codd. auctoritate delevit. PFLUGK. De Demosthenis loco vide

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

χάρει νυν· ἡμεῖς δ', οἷσπερ ἐγκείμεσθ' αἰεὶ
 θρήνοισι καὶ γόοισι καὶ δακρύμασι,
 πρὸς αἰθέρ' ἐκτενοῦμεν· ἐμπέφυκε γὰρ
 γυναιξὶ τέρψις τῶν παρεστώτων κακῶν
 ἀνὰ στόμ' αἰεὶ καὶ διὰ γλώσσης ἔχειν.
 πάρεστι δ' οὐχ ἔν ἀλλὰ πολλὰ μοι στένειν,

95

V. 91. νυν A.

V. 93. ἐκπέφυκε bc.

V. 94. 95. habet Stobaeus fl. LXXIII. 17. III. p. 46.

V. 95. διὰ λύσσης bc.

quae diximus ad Devarium vol. II. p. 532. Ceterum non video, quam ob rem nuper Kirchoffius verba haec: ἐπεὶ τοὺς περίβλεπτος βίος δούλης γυναικός, ita separaverit a reliqua oratione, ut per cola distingueret. Etenim ita demum vera famulae oratio est, si verba ἐπεὶ τοὺς περίβλεπτος aptius cum antecedentibus verbis ἀλλ' εἴμι coniungas, verba autem, quae postremo adiuncta sunt: ἦν τι καὶ πάθω κακόν, ab iis, quae proxime antecedunt: ἐπεὶ τοὺς περίβλεπτος βίος δούλης γυναικός, suspendas. Sententia enim horum verborum est eiusmodi: At ibo, quandoquidem profecto etiam ignobilis (aut dicam obscura) vita servae mulieris est, ut id non animadvertatur, si quid mihi etiam acciderit mali. R. K.

V. 93. Apud Sophoclem Philoct. 694. luget chorus Poentium ducem gravissimo pedis morbo laborantem, quod non habeat, παρ' ᾧ στόνον ἀντίτυπον [κάματος] βαρυνβρῶν ἀποκλαύσειεν αίματηρόν. Eadem fere omnium miserorum sors, neque infima haec malorum pars: quamobrem solitudini caeloque proloquuntur, quod tutis au-

ribus deponere non licet. Eodem remedio utitur Iphigenia, ut dirae quietis terrorem excutiat, Iph. T. 42. Vide ad Med. 56. [p. 19. ed. Goth. alt.] Oenomaï fr. V. [p. 426. ed. Nauck.] Ἄλλ' ἐστὶ γὰρ δὴ κὰν κακοῖσιν ἠδονὴ Θνητοῖς ὄδυρμοὶ δακρύων τ' ἐπιρροαί. Ἀλγηδόνας δὲ ταῦτα κονφίξει φρενῶν Καὶ καρδίας ἔλυσε τοὺς ἄγαν πόνοους. Oenei fr. VII. [p. 424. ed. Nauck.] τῷ δὲ δυστυχοῦντί πως Τερπνὸν τὸ κλαῦσαι κάποδύρασθαι τύχας. PFLUGK.

Ibid. ἐκτενοῦμεν] Med. 201: τείνουσι βοάν. Soph. Trach. 679: μείζον' ἐκτενω λόγον, quaeque eiusdem generis alia collegit Wellauer. ad Aesch. Choeph. 503. PFLUGK.

V. 94 sq. Expectabas ἐμπέφυκε γὰρ γυναιξὶ τέρψις τὸ τὰ παρεστώτα κακὰ ἀνὰ στόμ' ἀεὶ ἔχειν. Attractionem, qua τὰ παρ. κακὰ genetivo posita ad τέρψις revocantur, animadvertit Matth. Gr. §. 427. adnot. 1. Idem schema apud Thucyd. III. 6: καὶ τῆς μὲν θαλάσσης εἶργον μὴ χρῆσθαι τοὺς Μυτιληναίους. V. 15: ἐπιθυμία τῶν ἀνδρῶν τῶν ἐκ τῆς νήσου κομίσασθαι, iisque in locis, quos collegimus ad Med. 1399. [p. 129. ed. Goth. alt.] Neque pla-

πόλιν πατρώαν τὸν θανόντα θ' Ἐκτορα
 στερόον τε τὸν ἐμόν δαίμον', ᾧ συνεζύγην
 δοίλειον ἡμᾶρ εἰσπεσοῦσ' ἀναξίως.
 γῆ δ' οὐποτ' εἰπεῖν οὐδέν' ὄλβιον βροτῶν, 100
 πρὶν ἂν θανόντος τὴν τελευταίαν ἴδῃς
 ὅπως περάσας ἡμέραν ἤξει κάτω.
 Ἴλιῳ αἰπεινᾷ Πάρις οὐ γάμον, ἀλλὰ τιν' ἄταν

V. 100—102. hi tres versus, qui choro tribuuntur in A, habent Stobaeus fl. CV. 14. III. p. 310. Orion anth. VIII. 3. p. 52. 53. Respexit huc etiam Choricus in Villosion. Anecd. II. p. 26. ἐκείνην ὄλβιαν προσεῖπεν ἂν ἡ τραγωιδία, εἴπερ εὐτυχῶς τὴν τελευταίαν ἐπέρασεν ἡμέραν.

ne dissimilis ratio est eorum, quae leguntur v. 101. 102, ubi eiusdem sententiae duae diversae formae in unum conflatae sunt: πρὶν ἂν θανόντος τὴν τελευταίαν ἡμέραν ἴδῃς, et πρὶν ἂν ἴδῃς, ὅπως θανὼν τὴν τελευταίαν ἡμέραν περάσας ἤξει κάτω. PFLUGK.

V. 97 sq. πόλιν πατρώαν τὸν θανόντα θ' Ἐκτορα στερόον τε τὸν ἐμόν δαίμον'] Animum advertant tirones, quod Andromacha silvam quasi miseriarum effundere vult, quas simul lamentari ei conveniat — dixerat enim πάρεσι δ' οὐχ ἐν ἀλλὰ πολλά μοι στένειν —, propterea eam repetita particula τε uti in enumeratione malorum, qua particula, sicut a Latinis que particula, ita a Graecis cumulantur res, non disponuntur. Vide quae nuper de Aeschyli loco de Agamemnone v. 847 sqq. ed. Herm. significavi in Comment. de emendationibus quae per coniecturam fiunt. I. (Lips. 1857.) p. 19. Conf. infra v. 165 sqq. et 174 sq. R. K. V. 98. συνεζύγην] Hipp. 1389: ὦ τλήμων, οἷσις συμφοραῖς συνεζύγης. Vide ibi Valcken. et Passov. ad Musaeum p. 172. PFLUGK.

V. 100. Celeberrima sententia et cui non dicta post Solonem Eurip. Vol. I. Sect. III.

nem? Vide Herod. I. 32. Io. Meursii Solon. c. 26. interpp. ad h. l. et ad Oed. T. 1515. Ipse ne prorsus ἀσύμβολος discedam, Euripidis locum memorabo, quo eadem sententia novo quodam modo et exquisito genere dicendi laudatur, El. 954: Μή μοι τὸ πρῶτον βῆμ' ἐὰν δράμη καλῶς, Νικᾶν δοκεῖτω τὴν δίκην, πρὶν ἂν πέλας Γραμμῆς ἔκηται καὶ τέλος κάμψη βίου. PFLUGK.

V. 103 sqq. Novum hoc, neque, ut videtur, aut praeeunte alio poeta aut imitante, temptatum ab Euripide, ut elegiacum carmen tragicæ fabulae insereret. Rettulit hunc locum inter elegiacæ Graecorum poeseos reliquias et eleganti interpretatione vernacula ornavit Weberus in libro, cui titulus: Die elegischen Dichter der Hellenen, I. Th. p. 257. — οὐ γάμον, non tanquam uxorem faustis omnibus. Γάμος, ut λέχος, de nupta. Inonis fr. XIII. 1. [p. 385. ed. Nauck.] ἄμορφος γάμος, deformis mulier. — ἠγάγετο, duxit. Sic Hipp. 625. Iph. A. 434. Chrestodorus Ecphr. 207. τάχα κεν ξυνήονα λέκτρων ἤγετο. V. Valck. ad Herod. IV. 78. PFLUGK.

ἡγάγει' εὐναίαν εἰς θαλάμους Ἑλέναν.
 ἄς ἔνεκ', ὦ Τροία, δορὶ καὶ πυρὶ δηϊάλωτον 105
 εἴλε' ὁ χιλιόναυς Ἑλλάδος ὠκὺς Ἄρης,
 καὶ τὸν ἐμὸν μελέας πόλιν Ἐκτορα, τὸν περὶ τείχη
 εἴλκυσε διφρεύων παῖς ἀλίας Θέτιδος·

V. 104. ἑλένην B.

V. 105. ἄς ἔνεκ' ὦ τροίαν (sed v. eraso) A. ἄς ἔνεκα τροίαν (ἄς ἔνεκ' ὦ τροία a sec. m.) B. δὴ ἀλωτόν AB (sed in B δηϊάλωτον a sec. manu scriptum est). δὴ ἀλωτόν CE ab δηϊάλωτον [BC].

V. 106. ὠκὺς Ἄρης] Sic libri. ὠμὸς Ἄρης coniectura A. Nauckii. Vide adn. exeget.

V. 104. Ἀλλά τιν' ἄταξ ἡγάγει' εὐναίαν εἰς θαλάμους Ἑλέναν] Eundem orationis colorem habes apud Aeschylum in Agamemnone v. 388. ed. Herm., ubi de Helena dicitur: ἄγουσά τ' ἀντίφερον Πάρι φθοράν. In sequentibus dixit Euripides leni verborum adliteratione: ἄς (ἑλένας) ἔνεκ' — εἴλε' ὁ χιλιόναυς Ἑλλάδος ὠκὺς Ἄρης., quod apertius Aeschylus fecit in Agamemnone v. 664 sq. ed. Herm. τὰν δορὶγαμβρον ἀμφιεικῆ θ' Ἑλέναν, ἐπεὶ προπόντως ἑλένας, ἑλανδρος, ἐλέπτολις. Quod autem in his verbis suspicatus est A. Nauckius potius ὠμὸς Ἄρης scribendum videri, quam ὠκὺς Ἄρης, a vero eius coniectura aberravit. Expectaveris potius usitatissimum Martis apud Homerum epitheton ὄξυς Ἄρης. Sed recte se habet ὠκὺς, quod posuit propter eam actionem, quae declaratur verbo εἴλε, quem ad modum in contrarium modum, sed ita tamen ut ὠκὺς Ἄρης esse significaretur, dixit Homerus in Odyssea VIII, 330 sq. ὡς καὶ νῦν Ἥφαιστος ἐὼν βραδὺς εἶλεν Ἄρηά, Ὠκύτατον περ ἐόντα θεῶν κτε. Minime enim Andromacha lamentans fortunam patriae suae de serie annorum

meminisse debebat, qua duravit bellum Troianum. Nimium enim celeriter semper res adversae accidunt. R. K.

V. 106. χιλιόναυς] Sollemnis hic numerus poetis; vid. Barnes, ad h. l. Mille et ducentas naves computavit Thucyd. I. 10. PFLUGK.

V. 107. τὸν ἐμὸν μελέας πόσιν] El. 366. πόσιν ἐμὸν τῆς ἀθλίας. cf. Matth. Gr. §. 466. I. [Rost. §. 101 3. a. p. 483. ed. sept.] PFLUGK.

Ibid. τὸν περὶ τείχη — Θέτιδος] Nihil eiusmodi de muro apud Homerum II. XXII, 395 sqq. Euripidem aut eosdem cum illo auctores sequutus est Vergilius Aen. I. 478: Ter circum Iliacos raptaverat Hectora muros. PFLUGK. Originem fabulae indagavit iam Scholiasta, qui haec ascripsit: εἴλκυσε διφρεύων· πρὸς τῷ δίφρῳ δεσμήσας καὶ ἄλλως παρ' ἱστορίαν· τρίτον γὰρ περὶ τὸ τεῖχος ἐδιώχθη ὑπὸ Ἀχιλλέως ὁ Ἐκτώρ, νεκρὸς δὲ περὶ τὸ Πατρόκλου σῶμα τρίτον ἐσύρη. Quod apud Homerum l. c. parentes et propinqui Hectorem mortuum raptari curru quadriiugo ab Achille spectabant lacrimantes ac miserantes, ob eam rem a posterioribus scri-

αὐτὰ δ' ἐκ θαλάμων ἀγόμεν ἐπὶ θῖνα θαλάσσης
 δουλοσύναν στυγεράν ἀμφιβαλοῦσα κάρᾳ. 110
 πολλὰ δὲ δάκρυνά μοι κατέβα χροός, ἀνὶκ' ἔλειπον
 ἄστν τε καὶ θαλάμους καὶ πόσιν ἐν κονίαις.
 ὦμοι ἐγὼ μελέα, τί μ' ἐχρῆν ἔτι φέγγος ὀρᾶσθαι
 Ἑρμιόνας δούλαν; ἄς ὑπο τειρομένα

V. 107. ^η τείχει C. τείχει E.

V. 109 αὐτῆ B ἀγόμεν C. [AEB C], ἄγομαι BCacd, facili errore. θαλάσσης [B]Ca et fortasse B θαλάσσης ceteri.

V. 110. κάρᾳ edidit primus L. Dindorfius. } De libris tacet Kirchhoffius.

V. 111. ἔλειπον ABCcd.

V. 114. Ἑρμιόνης B. ἦς B.

ptoribus circa moenia Hector raptatus esse fingebatur; quod autem ter id factum esse dicitur, hoc usitato more loquendi fictum est ab iis, qui rem etiam repetitam esse ignominiae causa significare voluerunt. R. K.

V. 110. ἀμφιβαλοῦσα κάρᾳ] Facile suspiceris κάρᾳ, ut Herc. F. 465. στολήν τε θηρὸς ἀμφέβαλλε σὺ κάρᾳ. conf. Aesch. Pers. 50. 72. Et sic edidit Dindorfius. Sed utramque structuram aequae bonae esse docent collati loci Pindari, Ol. VII. 24. ἀμφὶ δ' ἀνθρώπων φρασὶν ἀμπλακίαι ἀναρίθμητοι κρέμανται. Isthm. II. 43. φθορεῖαι θνατῶν φρένας ἀμφικρέμανται ἐλπίδες. Vid. Matth. Gr. §. 426. PFLUGK. Equidem, quum de librorum scriptura κάρᾳ an κάρᾳ incerta omnia essent, eam constructionem hic auteponendam putavi, quae tragicorum propria est, id est per dativum personae aut rei, cui aliquid circumiicitur, et scripsi κάρᾳ. Ceterum recte Scholiasta: ἀμφιβαλοῦσα. περιβαλοῦσα, ἐαντῆ τῆν δουλείαν στολισαμένη. Nam quod G. Hermannus de iugo cogitavit, falsum est propterea, quod Andromacha ipsa hoc sibi adsumpsisse dicitur vestimentum servile, id quod de iugo minus

recte sic diceretur. Hoc enim ab aliis potius imponebatur, vestem autem servilem mulier generosa ipsa sumpsit, ne derisui esset, si regali uteretur in servitute abducta. R. K.

V. 112. ἄστν τε καὶ θαλάμους καὶ πόσιν ἐν κονίαις] Falsissima est interpunctio a Bothio inducta primum πόσιν, ἐν κονίαις, ut vox ἐν κονίαις ad verba πολλὰ δὲ δάκρυνά μοι κατέβα χροός pertineret, quam perversissimam per se interpunctionem ne verbo quidem commemorarem, nisi G. Hermannus a recentiore etiam tempore A. Nauckius eam imitati essent. Nam quod Hermannus ait non Hectorem in pulvere, quum ab Achille circa rogam Patrocli raptaretur, sed redditum Priamo sepultumque esse ab Andromacha relictum, id nullo modo potest nos adducere, ut illam interpunctionem unice veram existimemus. Qui enim mortuus est, quamvis sit sepultus et conditus, tamen in cineribus esse recte dici per se potest, et Andromacha revera arcem et thalamos et maritum Troia a Graecis expugnata ac diruta in cineribus reliquit. Quis enim credat in universae urbis vastatione unius Hectoris sepulcro pepercisse Graecos? R. K.

πρὸς τὸδ' ἄγαλμα θεᾶς ἰκέτις περὶ χεῖρε βαλοῦσα 115
τάκομαι ὡς πετρίνα πίδακόςεσσα λιβάς.

ΧΟΡΟΣ.

σπ. α΄.

ὦ γύναι, ἃ Θέτιδος δάπεδον καὶ ἀνάκτορα θάσσεις
δαρόν, οὐδὲ λείπεις,
Φθιάς ὅμως ἔμολον ποτὶ σὰν Ἀσιήτιδα γένναν,
εἴ τί σοι δυναίμαν 120
ἄκος τῶν δυσλύτων πόνων τεμεῖν,
οἱ σὲ καὶ Ἐρμιόναν ἔριδι στυγερᾷ συνέκλυσαν
τλάμον', ἀμφὶ λέκτρων
διδύμων ἐπίκοινον ἐοῦσαν

V. 115. χεῖρα η̄bce. λαβοῦσα Eb.

V. 117. ὦ θεῖδος bc. ἀνάκτορον C.

V. 118. δηρόν B.

V. 119. Φθιάς ὅμως] Stephanus Byzant. p. 297, 22. ed. Westerm. εὔρηται καὶ Φθιάς θηλυκῶς παρ' Ἐυριπίδη ἐν Ἀνδρομάχῃ· Φθιάς ὅμως. ἀσιήτιδα C.

V. 120. δυναίμην C.

V. 121. τῶν δυσλύτων πόνων ἄκος τεμεῖν B. πόνων τεμεῖν [AB] CE τεμεῖν πόνων abcd. «πόνων τεμεῖν» fortasse C. Sic enim Lasc. sed ap. Par. πόνων εὔρειν, unde suspicor hoc pro glossa m. sec. in archetypo ascriptum esse. e libro Parisino πόνων εὔρειν accepisse videtur Ald.» KIRCHHOFF.

V. 122. συνέκλυσαν A. συνέκλεισαν C. συνεκλήϊσαν ceteri.

V. 123. τλάμονα ABCEabcd. τλάμον' [B]. τλάμων C. Μοκ' λεγῶν B.

V. 125. Ἀχιλλῆος (ἔως supra scriptum ab eadem manu) B. ἀχιλλῆος CEabcd.

V. 115. πρὸς τὸδ' ἄγαλμα] Si cum τάκομαι iungis, sententia est: propter hoc deae simulacrum sedens lacrimis redundo; cf. Matth. Gr. II. p.1184. Sin cum his. ἰκέτις περὶ χεῖρε βαλοῦσα, similem in praepositionum usu abundantiam habes El. 342: τὰςδ' ἐπ' ἀγραύλους πύλας πρὸς ἡλθον. Sophocl. Oed. C. 1268: καὶ πρὸς σοί, πάτερ, παρασιταθήτω. Herodot. VII. 176: ὅκως μὴ σφι ἐσβάλοιεν οἱ Θεσσαλοὶ ἐπὶ τὴν χώραν. PFLUGK. Ego neutiquam Pflugkio adsentiri possum. Neque enim πρὸς cum τάκομαι neque vero cum περὶ χεῖρε βαλοῦσα coniungendum esse,

sed ad vocem ἰκέτις pertinere mihi videtur, quae propria vi sua, ut dicitur ἰκετεύειν εἰς τινα, item rectissime cum praepositione πρὸς et accusativo personae componi posse videtur: significat enim, quae supplex veniat ad aliquam personam. R. K.

V. 117. θάσσεις accusativo iunctum, ut Iph. T. 277: θάσσειν φάραγγα. Ion. 1314. El. 980. Suppl. 987: τί ποί' αἰθερίαν ἔστηκε πέτραν; cf. Matth. Gr. §. 409. 4. b. PFLUGK.

V. 119. ποτὶ σὰν Ἀ. γ.] i. e. πρὸς σέ, γένναν Ἀσιήτιδα οὔσαν, ut recte explicat Matthiae. PFLUGK.

V. 120. εἴ τι — δυναίμαν]

ἀμφὶ παῖδ' Ἀχιλλέως 125

ἀντι. α'.

γῶθι τύχαν, λόγισαι τὸ παρὸν κακόν, εἰς ὅπερ ἤκεις.
δεσπότης ἀμιλλᾷ

Ἰλιάς οὔσα κόρα Λακεδαιμόνος ἐγγενέταισι;
λεῖπε δεξιμήλον

δόμον τᾶς ποντίας θεοῦ. τί σοι 130

καιρὸς ἀτυζομένα δέμας αἰκέλιον καταλείβειν
δεσποτῶν ἀνάγκαις;

τὸ κράτος δέ σ' ἔπεισι. τί μόχθον

οὐδὲν οὔσα μοχθεῖς;

σιρ. β'.

ἀλλ' ἴθι, λεῖπε θεᾶς Νηρηίδος ἀγλαὸν ἔδραν, 135

V. 128. ἐγγενέταισι AE ἐγγενέταισι C ἐγγενέτησι ab ἐγγενέταισι [BB] ἐγγενέτησι C.

V. 130. ποντίας θεᾶς (cum v. l. θεοῦ) B. ποντίου θεᾶς C. τί σοι Musgravius et Brunckius ex apogr., ut ait, Parisino. τίς σοι libri.

V. 131. αἰκέλιον Gaisfordius. Vide Blomfield, ad Aeschylī Prom. 481. cl. A. Seidler, de vers. dochm. p. 404. αἰκέλιον libri.

V. 132. ἀνάγκη (ais supra scr. π sec. m.) B. ἀνάγκη C.

V. 133. τὸ κράτος A. τὸ κράτος abcd B τὸ κρατοῦν (cum v. l. τὸ κράτος a sec. m.) B. τὸ κρατοῦν [C]E[C]. σ' ἔπεισι G. Hermannus, se peīsei libri. G. Hermannus in coniectura sua secutus est Scholiastam: τὸ κράτος δέ σε peīsei ἀντὶ τοῦ καταλήφεται κράτος· διὸ ὑποχώρει. Idem Scholiasta paullo post: τινὲς γράφουσι τὸ κρατοῦν δέ σε peīsei. ἢ ᾗ, ὅτι, εἰ καὶ ἐμοὶ οὐ peīθη, peīσάτωσάν σε οἱ δεσπότηαι κτέ.

V. 135. νηρηίδος A. νηρηίδος BC. ἀγλαὴν B et a sec. m. B.

si forte — possim, conf. v. 54. Aesch. Pers. 523: ἀλλ' ἐς τὸ λοιπὸν εἴ τι δὴ λῶν πέλοι. Loquutionem ἄκος τεμεῖν, remedium parare, suppeditarunt ἰατρῶν παῖδες, quos olim ῥιζοτομοῦντας videas perinde ac Thessalas mulieres. Noster Alc. 971: φάρμακα πολυπόνοις ἀντιτεμῶν βροτοῖσι Aesch. Ag. 16: ὑπνου τῶδ' ἀντίμολπον ἐντέμνων ἄκος. Plura ad Alcestin Monk, et Blomfield, in gloss. ad Aesch. l. 1. PFLUGK.

V. 122. ἔριδι στ. συνέκλιθσαν] Hom. II. a 8: Τίς τ' ἄρ' σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέκλε μάχεσθαι γ. 129: ἔριδι ξυνέλανόμεν. Quibus locis mirum est existi-

tisse qui ad sollicitandam librorum scripturam abuteretur. PFLUGK.

V. 123. ἀμφὶ λέκτρων — ἐπίκοινων ἐοῦσαν] Notandus praepositionis pleonasmus: idem enim valebat simplex genetivus. Nisi forte eiusmodi quid inest, quasi dicas τῶν λέκτρων ἀμφισβητοῦσαν. Diaeresin in ἐοῦσαν petraram in melicis notavit et similia collegit Lobeck, ad Soph. Aiac. 427. PFLUGK.

V. 129. δεξιμήλον] cf. 1138. Phoen. 635: θεῶν τε δεξιμήλ' ἀγάλματα. PFLUGK.

V. 134. οὐδὲν οὔσα] Aesch. Suppl. 752: γυνή μονωθεῖσ' οὐδέν. PFLUGK.

γνώθι δ' οὐδ' ἐπὶ ξένας
 δμῶις, ἐπ' ἀλλοτρίας πόλεως,
 ἐνθ' οὐ φίλων τιν' εἰσορᾶς
 σῶν, ᾧ δυστυχεστάτα,
 ᾧ παντάλαινα νύμφα.

140

ἀντ. β'.

οἰκτροτάτα γὰρ ἔμοιγ' ἔμολες, γύναι Ἰλιάς, οἴκους·
 δεσποτῶν δ' ἐμῶν φόβῳ
 ἡσυχίαν ἄγομεν, τὸ δὲ σὸν
 οἴκτῳ φέρουσα τυγχάνω,
 μὴ παῖς τᾶς Διὸς κόρας
 σοί μ' εὖ φρονουῦσαν εἰδῆ.

145

ἔδραν (γρ. ἔδος) C ἀγλαὸν ἔδραν· λαμπρὰν καθέδραν Hesych.
 t. I. p. 54.

V. 138. φίλων C.

V. 140. παντάλαινα ABCEabcd τάλαινα B ᾧ παντάλαινα C
 solus.

V. 146. εὐφραίνουσαν bc. εἰδῆ Musgravius. ἴδη libri.

V. 136. γνώθι δ' οὐδ' —]
 infra v. 815. Hipp. 406. Herm.
 ad Vig. p. 771. ἐπὶ ξένας, scil.
 γῆς. Soph. Oed. C. 184: τόλ-
 μα ξείνος ἐπὶ ξένης. v. Bosii
 Ellipsis. p. 78 sq. Schaef. PFLUGK.
 V. 142. Expectabas aut ἡμε-
 τέρων aut ἄγω. Sed saepe hoc
 modo Graeci. Noster Troad. 904:
 Ὡς οὐ δικάως, ἦν θάνω, θανού-
 μεθα. Herc. F. 1267 sq. Hel. 655.
 Matth. Gr. II. p. 587. [Rost
 gr. Gr. §. 100. 4. b. adu. 7. p.
 422 sq.] PFLUGK.

V. 144. οἴκτῳ φέρουσα]
 Sic θυμῷ φέρειν Suppl. 556.
 Thuc. V. 80: ὀργῇ φέροντες
 τὸν πόλεμον: idem I. 31. Quod
 sequitur μὴ redit ad φόβῳ: ut
 διὰ μέσον accipienda sint haec,
 τὸ δὲ σὸν οἴκτῳ φ. τ. Vid. ad
 Hecub. 605. Hipp. 685: Οὐκ
 εἶπον, οὐ σῆς προύνοησά-
 μην φρενός, Σιγᾶν; Apud Hom.
 Od. ι. 168. interpungendum: ἀλλ'
 ἔγω οὐκ εἶων, ἀνὰ δ' ὀφρύσαι
 νεύον ἐκάστῳ, Κλαίειν· ἀλλ' ἐκέ-
 λευσα κτε. PFLUGK.

V. 145. τᾶς Διὸς κόρας]
 Helenaë. PFLUGK.

V. 147. Dum chorus extrema
 verba, quibus miseram Andro-
 machae condicionem agnoscit, sed
 metu suorum dominorum aperte
 eius partes suscipere veretur,
 profatur, processerat in scae-
 nam Hermiona, Menelai ex He-
 lena filia, quae quidem si non
 singula ipsa chori verba perce-
 pisse, at eius benevolam erga
 Andromacham animum perspe-
 xisse videtur, ut sane deinceps
 v. 154. dicere potuerit: ὑμᾶς μὲν
 οὖν τοῖσδ' ἀνταμείβομαι λόγοις.
 Quodsi hoc ita statuimus, ut sane
 ita statuendum esse videtur, una
 sane et Musgravii suspicio, qua
 hinc plura excidisse, chori sal-
 tem ῥῆσι, cui Hermiona se re-
 spondere dicat infra v. 154.,
 opinatus est, corrueit et Hartun-
 gii argumentum, quo is in di-
 sput. de interpolatione Euripidis
 fabularum adiuncta editioni Iphi-
 geniae, quae est Aulide, p. 46.
 usus est, quod negavit haud fa-

ΕΡΜΙΟΝΗ.

κόσμον μὲν ἀμφὶ κρατὶ χροσέας χλιδῆς
στολμόν τε χρωτὸς τόνδε ποικίλων πέπλων
οὐ τῶν Ἀχιλλέως οὐδὲ Πηλέως ἀπο
δόμων ἀπαρχὰς δεῦρ' ἔχουσ' ἀφικόμην, 150
ἀλλ' ἐκ Λακαίνης Σπαρτιάτιδος χθονὸς
Μενέλαος ἡμῖν ταῦτα δωρεῖται πατὴρ
πολλοῖς σὺν ἔδνοις, ὥστ' ἐλευθεροστομεῖν.
ὑμᾶς μὲν οὖν τοῖσδ' ἀνταμείβομαι λόγοις·
σὺ δ' οὔσα δούλη καὶ δορίκτητος γυνή 155
δόμους κατασχεῖν ἐκβαλοῦσ' ἡμᾶς θέλεις
τούσδε, στυγοῦμαι δ' ἀνδρὶ φαρμάκοισι σοῖς·
νηδὺς δ' ἀκύμων διὰ σέ μοι διόλλυται·

V. 148. στολμόν [ABCE] B. Hesych. t. I. p. 1273. στολμόν χρωτὸς· στολισμὸν σώματος. στόλον abcd C. τόνδε [A] abcd [B]C τῶνδε B[C]E.

V. 154. τοῖσδ' ἀνταμείβομαι C τοιοῖσδ' ἀνταμείβομαι ABCEabd τοιοῖσδ' ἀμείβομαι cB. Hinc suspicatur Kirchhoffius omisso λόγοις Euripidem fortasse scripsisse; τοιοῖσδ' ἀνταμείβομαι.

cile ullam personam in scaenam prodire quin eius adventus verbis ab iis, qui adessent, significaretur, infirmabitur. Satis enim chorus extrema hac voce: τὸ δὲ σὸν οἶκτ' φέρουσα τυγχάνω, μὴ παῖς τᾶς Διὸς κόρας σοὶ μ' εὐφρονούσανεῖδῃ, denotaverat quae esset illa persona, quam procedentem iam viderent spectatores. Nam quod Pflugkii putavit ipso adventu et praesentia sua, fortasse etiam vultu et ore, chorus videri exprobrare Hermionae nimiam in Andromacham crudelitatem, id profecto nihil est, nec magis probanda G. Hermannii sententia, qui, quod dixit Hermiona: vobis ego his dictis respondeo, hanc habere vim putavit: Si miramini quod libere loquor, hoc vobis respondeo, me non Neoptolemi aut Pelei munificentia, sed patris Menelai opibus fretam esse. R. K.

V. 148. στολμόν] duplicem genetivum adiunctum habet; vid.

Matth. Gr. §. 380. adnot. I. Heracl. 797: εὐτυχῆ φίλων μάχης ἀγῶνα. 782: παννηχίοις ὑπὸ παρθέτων ποδῶν κρότοισι. El. 443: Ἡραίου χροσέων ἀκύμων μόχθους ἀσπιστὰς τευχέων. Add. Suppl. 50. Ion. 498. Herc. F. 562, quem locum minus recte interpretatur Musgrav. et Schaeffer. ad L. Bos. 670. Aesch. S. c. Th. 663. Choeph. 929. PFLUGK.

V. 151. De opibus Menelai testis est Hom. Od. γ. 301. δ. 71 sqq. Dites etiam Euripidis temporibus Spartanos fuisse docet Plato Alcib. I. p. 122. E. Hipp. mai. p. 283. D. PFLUGK.

V. 153. ὥστ' ἐλευθεροστομεῖν] i. e. ὥστε ἐξεῖναι παρρησιάζεσθαι. Synes. de Regno p. 2. D: οἱ λόγοι δὲ οὐδὲ κῆρ τι δέονται πόλεως, ὥστε ἐλευθεροστομησαὶ καὶ βασιλέα θάρρησαι. PFLUGK. Adde nostrum illud, quod est in proverbio: Gut macht Muth. R. K.

δεινὴ γὰρ Ἑπειρωτὶς εἰς τὰ τοιαῦτα
 ψυχὴ γυναικῶν ὧν ἐπιστήσω σ' ἐγὼ 160
 κούδέν σ' ὀνήσει δῶμα Νηρηΐδος τάδε,
 οὐ βωμὸς οὐδὲ ναός, ἀλλὰ κατθανεῖ.
 ἦν δ' οὖν βροτῶν τίς σ' ἢ θεῶν σῶσαι θέλη,
 δεῖ σ' ἀντὶ τῶν πρὶν ὀλβίων φρουρημάτων
 πτῆξαι ταπεινὴν προσπείειν τ' ἐμὸν γόνυ 165
 σαίρειν τε δῶμα τοῦμὸν ἐκ χουσηλάτων
 τευχέων χερὶ σπείρουσαν Ἀχελῷου δρόσον

V. 161. νηρηΐδος AB.

V. 163. θεῶν τίς σ' ἢ βροτῶν B. σ' om. ACE. θέλοι ad.

V. 166. σώζειν b σώσειν c σαίρειν ceteri libri. Hunc et sequentem versum habet Maximus Planudes apud Walzium rhet. Gr. t. V. p. 486.

V. 167. περισπείρουσαν B. ποταμίαν δρόσον Maximus Planudes.

V. 168. ἔν' εἰ γῆς A. ἔν' εἰ γῆς [BC] ἔν' ἢ γῆς B ἔν' ἢ γῆς Cacd ἔνα γῆς E ἔν' ἢ γῆς b.

V. 159. Ἑπειρωτὶς ψυχὴ γυν.] Vulgare erat Ἑπειρωτῶν ψυχὴ γυναικῶν. Hipp. 1140: νυμφιδία λέκτρων ἄμιλλα. Tro. 1110: πατρῶν τε θάλαμὸν ἐστίας. Soph. Ai. 860. Trachin. 817. [Ἑπειρωτὶς ψυχὴ γυναικῶν cum aliis similiter dictis comparata est ab Lobeckio in altera Editione Aiacis p. 74. HERMANN.] — Ἑπειρωτὶς, Asiatica; vid. infra v. 653. Morus ad Isocr. Paneg. p. 100 Spohn. ad eund. p. 132. Aelian. de N. A. XV. 11: χρώνται δὲ αὐτοῖς ἐς τὰ ὅμοια ἄλλοις, ὅσοι κατὰ τοὺς Ἑπειρωτὰς φαρμακεύουσι, πονηροὶ καὶ οὐταὶ σοφιστὰὶ κακῶν. PFLUGK.

V. 130. Plato Hipp. mai. p. 298 A: οὐκ ἂν οἶε αὐτὸν τοῦ θράσσους ἐπίχοιμεν; Noster Herc. F. 1005: ὅς νιν φόνου μαργῶντος ἔσχε. V. Matth. Gr. §. 353. 3. [Rost. gr. Gr. §. 108. 5. c. p. 545. ed. sept.] PFLUGK.

V. 163 sqq. "Quodsi quis sive hominum seu deorum salvam se praestare voluerit, amplum illum et rebus secundis tumidum animum abiiciat ac servorum officiis fungate necesse est." Talia sunt enim quae commemorat v.

166 seq. Vid. ad Hecub. 362: ὀλβια φρ. Iph. A. 354: ἀνολβον ὄμμα, i. e. κατηφές. — πτῆξαι ταπεινὴν, supplicis modo pravidam se abiicere. Plutarch. Aemil. c. 27: οὐ—ταπεινοὶ καταπτήξετε πρὸς τὸ μέλλον ἀεὶ καταδοκούντες; cf. ad Hecub. 245. PFLUGK.

V. 167. „Acheloum generaliter propter antiquitatem fluminis omnem aquam veteres vocabant." Servius ad Verg. Georg. l. 9. Eundem Vergilii locum tractans Macrobius Sat. V. 18. appositum luculentum de hac re locum Ephori, ad quem vid. Marx. p. 123. Eurip. Bacch. 625. Achaens Athen. X. 427. C. Aristoph. Lys. 381. Passovius ap. Wellauer. ad Aesch. Pers. 851. Etymologicam rationem demonstrare conatus est G. Hermannus in diss. de Musis fluv. Epicharmi p. 17. Opusc. T. II. p. 304. PFLUGK.

V. 168. ἔν' εἰ γῆς] v. Matth. §. 324. [Rost. gr. Gr. §. 108. 2, h. p. 542. ed. sept.] — οὐ γὰρ ἐσθ' Ἑκτωρ τάδε, non talis est haec rerum condicio et fortuna, ut He-

γνῶναι θ' ἴν' εἰ γῆς. οὐ γάρ ἐσθ' Ἐκτωρ τάδε,
 οὐ Πρίαμος, οὐδὲ χρυσός, ἀλλ' Ἑλλάς πόλις.
 εἰς τοῦτο δ' ἦκει ἀμαθίας, δύστηνε σύ, 170
 ἢ παιδὶ πατρός, ὃς σὸν ὤλεσεν πόσιν,
 τολμᾶς ξυνεύδειν καὶ τέκν' αὐθέντου πάρα
 τίκτειν. τοιοῦτο πᾶν τὸ βάρβαρον γένος·
 πατήρ τε θυγατρὶ παῖς τε μητρὶ μίγνυται
 κόρη τ' ἀδελφῶ, διὰ φόνου δ' οἱ φίλτατοι 175
 χωροῦσι, καὶ τῶνδ' οὐδὲν ἐξείργει νόμος.

V. 169. οὐδὲ χρυσός] Sic libri et Scholiasta constanter. ὁ ζάχρυσος Marklandus, οὐδὲ Τρωάς Valckenarius. Possis etiam οὐδὲ Μυσός, ut id ignominiae causa dicatur. Sed nihil tamen mutandum videtur.

V. 170. ὦ δύστηνε σύ abcd.

V. 172. τολμᾶ B.

V. 173. τοιοῦτο ABE τοιοῦτον ceteri. τοιοῦτον γὰρ abcd.

V. 175. κόρη δ' E.

ctoris Priamive aut pristinorum opum te deceat meminisse. Comparant intpp. Troad. 99: οὐκέτι Τροία τάδε. Cycl. 63: οὐ τάδε Βρόμιος. Thucyd. VI. 77: δεῖξαι αὐτοῖς, ὅτι οἱκ' Ἴωνες τάδε εἰσίν. Soph. Oed. T. 1329: Ἀπόλλων τάδ' ἦν. adde Meinek. ad Menandr. p. 129. Eximia est brevitatis in ea ratione, qua ad pronomen personae pro re refertur: oportebat enim hoc modo, τάδε οὐ τὰ ἀμω' Ἐκτορα πράγματά ἐστι, similiterque in ceteris. Integritatem verborum οὐδὲ χρυσός tuebatur Aeschylus locus Choeph. 366: ταῦτα μὲν, ὦ παῖ, κρείσσορα χρυσοῦ. Nam aliquid differunt Troad. 432. et quae notarunt Hemsterh. ad Lucian. T. I p. 460. Wytttenb. ad Plat. Phaed. p. 180sq. Ceterum nihil impedit, quo minus tangi etiam acerba cum irrisione praeas Troiae divitias (Φρυγῶν πόλιν χρυσῶ ῥέουσαν Tro. 994.) statuamus cum Musgravio. PFLUGK. Dicitur hic χρυσός sic, ut luxuriam ac superbiam Asiaticam significet, quo in genere Plutarchus, quem laudavit Musgravius, coniunxit χρυσοῦν καὶ

τρυφήν καὶ γυναῖκας. Recte id iam vidit Scholiasta ad h. l. οὐτ' ἐπ' ἀνδρὶ Ἐκτορι σεμνύνη οὐτ' ἐπὶ τῷ κηδεστῇ Πριάμῳ τῷ βασιλεῖ οὐτ' ἐπὶ πλούτῳ, ἀλλὰ δούλη γεγοννία τὰ δούλων ὀφείλεις φρονεῖν. Conferas etiam Sophoclis locum de Antigona v. 127 sq. πολλῶ ῥέυματι προσνισσομένους χρυσοῦ, καναχῆς, ὑπεροπτείας. R. K.

V. 170. εἰς τοῦτο δ' ἦκει ἀμαθίας] v. Matth. §. 341. ἦ, i. e. ὅστε. v. Schaeferi met. p. 71. PFLUGK.

V. 174. τοιοῦτο πᾶν τὸ βάρβαρον γένος· πατήρ τε θυγατρὶ παῖς τε μητρὶ μίγνυται κόρη τ' ἀδελφῶ] Hoc illud est, quod tragicus poeta incertus apud Cicero- nem in Disput. Tuscul. II, 15, 36. Lacaenas virgines laudans exprobrat feminis barbaris his fere verbis: Nihil horum simile est apud Lacaenas virgines, quibus magis palae- stra, Eurotas, sol, pulvis, labor, militia studio est quam fertilitas bar- bara. R. K.

V. 175. διὰ φόνου — χω-

ἂ μὴ παρ' ἡμᾶς ἐλσφερ'· οὐδὲ γὰρ καλὸν
 δυοῖν γυναικοῖν ἀνδρ' ἐν ἡνίας ἔχειν,
 ἀλλ' εἰς μίαν βλέποντες εὐναίαν Κύπριν
 στέργουσιν ὅστις μὴ κακῶς οἰκεῖν θέλει. 180

ΧΟΡΟΣ.

ἐπίφθονόν τι χρῆμα θηλειῶν ἔφν
 καὶ ξυγγάμοισι δυσμενὲς μάλιστ' αἰεί.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

φεῦ φεῦ.

κακόν γε θνητοῖς τὸ νέον ἐν τε τῷ νέῳ

V. 177—180. habet Stobaeus fl. LXXIV. 19. t. III. p. 63.

V. 180. θέλει [C]bcC Stobaei cod. A. θέλοι ABead B.

V. 181. 182. habet Stobaeus fl. LXXIII. 48. t. III. p. 46.

“*θηλειῶν ἔφν libri, θηλείας φρενός Stobaeus. Schol. cod. A. fol. 113a: ἀντί τοῦ γυνή· ἢ τῶν θηλειῶν φρόνησις ἐπίφθονος: — ἄλλως θηλείας φρενός ἀντί τοῦ θήλεια φρόνησις. φθονερόν τι γένος ἢ γυναικεία φρήν. ἀλλὰ (ἢ ἄλλοι δὲ γρ:) χρῆμα [τῶν] θηλειῶν [ἔφν]. —*” KIRCHHOFFIUS.

V. 184—185. Stobaeus fl. Ll. 1. t. II. p. 329.

ροῦσι] caedem sibi invicem parant, quos maximis ipsa natura caritatis vinculis constrinxit. Infra v. 416: διὰ φιλημάτων ἰών. 487: διὰ γὰρ πυρὸς ἤλθ' ἐτέρῳ λέγει. Phoen. 20: καὶ πᾶς σὸς οἶκος βήσεται δι' αἵματος. Copiosius hanc formulam tractant Valcken. ad Phoen. p. 526. Markl. ad Suppl. 112. Brunck. ad Oed. T. 773. Heindorf. ad Plat. Protag. §. 36. Wyttenb. ad Ecl. hist. p. 388. (306. Lips.) PFLUGK.

V. 179. εἰς μίαν—Κύπριν] i. e. εἰς ἓν λέχος. Tro. 368. διὰ μίαν γυναῖκα καὶ μίαν Κύπριν. PFLUGK.

V. 180. στέργουσιν ὅστις —] Notayimus ad Med. 220. Hecub. 358. Vid. Ion. 1316. El. 933. Dietyis fr. XIII. 1. [p. 368. ed. Nauck.] Porson. apud Monkium ad Hipp. 78. Schaefer. ad Orest. p. 85. ed. tert. PFLUGK.

V. 181. Plene: ἐπίφθονόν τι χρῆμα τὸ χρῆμα τῶν θηλειῶν ἔφν. Simillima verborum structura in-

fra 728. 958. Phoen. 206: φιλόψυγον δὲ χρῆμα θηλειῶν ἔφν. Vid. Hermann. ad Soph. Phil. 81. Fritzs. Quaes. Luc. p. 76. τὸ χρῆμα τῶν θηλειῶν periphrasis, ut Suppl. 953: μικρόν τὸ χρῆμα τοῦ βίου. Aristoph. Lys. 83: ὡς δὲ καλὸν τὸ χρῆμα τιθίων ἔχεις. Mirum in modum frequentant recentiores, Dio Chrysost. Or. VIII. p. 283. R. Aristides T. II. p. 315. B. Synesius de Insomniis p. 148 B. PFLUGK.

V. 184 κακόν γε θνητοῖς τὸ νέον· διὰ τὴν προπέτειαν κακόν τὸ νέον. Ἡ νεότης ἀσύφηλος αἰεί θνητοῖσι τέτυκται. Εἰ δὲ δίκην βλάπτει, πούλὸν χειροτέρεη. SCHOLIASTA.

V. 185. ὅστις] i. e. εἴαν τις. Helen. 279: Καὶ τοῦτο μείζον τῆς ἀληθείας κακόν, “Ὅστις τὰ μὴ προσόντα κέκτηται κακά. El. 815: Ἐκ τῶν καλῶν κομποῦσι τοῖσι Θεσσαλοῖς εἶναι τὸδ', ὅστις ταῦρον ἀρταμεὶ καλῶς. cf. Matth. Gr. II. p. 1302 seq. [Rost. gr.

τὸ μὴ δίκαιον ὅστις ἀνθρώπων ἔχει. 185
 ἐγὼ δὲ ταρβῶ, μὴ τὸ δουλεύειν μέ σοι
 λόγων ἀπώσῃ πόλλ' ἔχουσαν ἔνδικα,
 ἦν δ' αὖ κρατήσω, μὴ 'πὶ τῷδ' ὄφλω βλάβην·
 οἱ γὰρ πνέοντες μεγάλα τοὺς κρείσσους λόγους
 πικρῶς φέρουσι τῶν ἐλασσόνων ὑπο· 190
 ὅμως δ' ἐμαυτὴν οὐ προδοῦσ' ἀλώσομαι.
 εἶπ', ὦ νεᾶνι, τῷ σ' ἐχεγγύω λόγῳ
 πεισθεῖσ' ἀπωθῶ γνησίων νυμφευμάτων;
 ὡς ἡ Λάκαινα τῶν Φρυγῶν μείων πόλις,
 τύχη θ' ὑπερθεῖ, καὶ ἔλευθέραν ὀρᾷς; 195

V. 184. ἐν δὲ Stob.

V. 185. καὶ τὸ δίκαιον hc καὶ τὸ μὴ δίκαιον d.

V. 188. τῷ A τόδ' (τῷδ' a manu sec.) B.

V. 189—190. habet Stobaeus fl. XXI. 15. t. I. p. 364.

V. 191. ἐπ' αὐτήν hc.

V. 194. habet Phrynichus. p. 341.

V. 195. τύχη fere libri, etiam schol. τῇ εὐδαιμονία ὑπερβάλλει.
 δ' hc. καὶ ABÉab et fortasse alii. καὶ με vulgo. ἐλεύθερον acd.
 Ceterum ex hoc loco Hesych. l. I. p. 1459. habet: ὑπερθεῖ.

Gr. §.121. 12. b. p. 643. ed. sept.]
 PFLUGK.

V. 189. οἱ γὰρ πνέοντες
 μεγάλα] magnum spiran-
 tes, dignitatis opinione inflati.
 Troad. 1277: ὦ μεγάλα δὴ ποτ'
 ἀπνέουσ' ἐν βαρβάροις Τροία.
 PFLUGK. Scholiasta: οἱ γὰρ
 μεγαλοφρονοῦντες βαρέως φέ-
 ρουσι ἐπὶ τῷ παρὰ τῶν ἐλασ-
 σόνων δικαιότερους λόγους ἀκού-
 ειν καὶ ἐλέγχεσθαι. Quibus e ver-
 bis si G. Hermannus suspi-
 catur Scholiastam ἄπο, non ὑπο
 in suo libro habuisse, vehemen-
 ter errare videtur. Neque enim
 Scholiasta aliud ante oculos ha-
 buit nisi ipsam sententiam et,
 quod adiecit verba ἀκούειν καὶ
 ἐλέγχεσθαι explicationis causa,
 apparet eum potius ὑπο quam
 ἄπο, legisse. Nam ob eam ipsam
 causam Euripides ὑπο posuit,
 quod λόγον τινα πικρῶς φέρειν
 ὑπό τινος nihil denique aliud est
 nisi ἀκούειν λόγον καὶ ἐλέγχεσθαι
 ὑπό τινος. R. K.

V. 193. γνησίων νυμφ.]

Iustum ac legitimum matrimo-
 nium dicit quale est ingenuorum,
 ex quo γνήσιοι παῖδες suscipiun-
 tur; cf. v. 942. Huic opponitur
 νόθον λέκτρον infra v. 929. Ion.
 545. PFLUGK.

V. 194. Phrynichus Ecl.
 p. 341: Λάκαιναν μὲν γυναῖκα
 ἐρεῖς, Λάκαιναν δὲ τὴν χώραν
 οὐκ, ἀλλὰ Λακωνικήν, εἰ καὶ Εὐ-
 ριπίδης παραλόγως, ὡς ἡ Λά-
 καινα τῶν Φρυγῶν μείων
 πόλις. Eiusdem tamen culpaе,
 si modo est culpa, adfines esse
 etiam alios, neque eos ex igno-
 bili isto et sordido genere scri-
 ptorum docuit ad illum locum
 Lobek. PFLUGK. De comparationis
 genere apte contulit
 Lentingius Troad. 365: πό-
 λιν τε δεῖξω τήνδε μακαριωτέραν
 ἢ τοὺς Ἀχαιοὺς. Electr. 1175:
 οὐκ ἔστιν οὐδεὶς οἶκος ἀθλιώτε-
 ρος τῶν Τανταλείων οὐδ' ἔφν ποτ'
 ἐκγόνων. R. K.

V. 195. τύχη θ', ἡ ἐμῇ, scil.
 ὑπερθεῖ. Illud subaudiendum es-
 se docent quae sequuntur, καὶ

ἢ τῷ νέῳ τε καὶ σφριγῶντι σώματι
 πόλεως τε μεγέθει καὶ φίλοις ἐπηρομένη
 οἶκον κατασχεῖν τὸν σὸν ἀντὶ σοῦ θέλω;
 πότερον ἴν' αὐτὴ παιδᾶς ἀντὶ σοῦ τέκῳ
 δούλους ἐμαυτῇ τ' ἀθλίαν ἐφολκίδα; 200
 ἢ τοὺς ἐμούς τις παιδᾶς ἐξανέξεται
 Φθίας τυράννους ὄντας, ἣν σὺ μὴ τέκῃς;
 φιλοῦσι γὰρ μ' Ἕλληνας Ἐκτορός τ' ἀπο,
 αὐτὴ τ' ἀμαυρὰ κού τυράννος ἦν Φρυγῶν.

ὑπερέχει. Lentingius proposuit τύχη θ' ὑπερθεῖ τὰμ', ἐλεύθερόν θ' ὄρας.

V. 200 ἀθλίαν τ' abcd.

V. 204. αὐτὴ γ' b.

V. 205. habet Chrysippus περι ἀποφ. in Journal des savans 1838. p. 313

V. 207—208. habet Stobaeus fl. LXXII. 10. t. III. p. 42.

V. 208. αὶ ἀρεταὶ ABC. ἀρεταὶ Cd αὶ ῥεταὶ B. τέρπουσι om. B.

ἐλευθέραν ὄρας, artiore etiam sententiae quam loci societate coniuncta cum prioribus. Comparari possunt v. 126: γνῶθι τύχαν, scil. τὴν σὴν: quod recte suppleri intelligas ex seqq. λόγισαι τὸ παρὸν κακόν, εἰς ὅπερ ἦκεις. PFLUGK.

V. 196. σφριγῶντι] νεάζοντι, ἀκμάζοντι. Schol. Aristophanes Lys. 80: ὡς δ' εὐχροεῖς, ὡς δὲ σφριγᾶ τὸ σῶμά σου. Egrege Ruhnkenius ad Tim. p. 244. Iacobus ad Philostr. p. 666. PFLUGK.

V. 197. πόλεως τε μεγέθει] Fortunam utriusque civitatis contenderat supra v. 194, qua Troia tam adversa usa est, ut ne libera quidem esset Andromacha. Nunc magnitudinem comparat. Aristides T. III. p. 426. C: εἰ φίλοις ἰσχύεις, εἰ χρήμασιν, εἰ δόξαν ἔχεις ἐν τῇ πόλει, μηδὲν τούτων ἐπαρθῆς, μηδὲ μείζον φρονήσης τῆς ἐξουσίας. PFLUGK.

V. 200. ἐφολκίδα] ἐφολκίδα· ἐπαχθειάν, σκάφος, Hesych. Quae non in voce ipsa inest significatio, sed in adiectivo ἀ-

θλίαν. Herc. F. F. 1424: Θησεὶ παρώλεις ἐφόμοσθ' ἐφολκίδες. Scapha est proprie, quae resti nexa e maiore navigio trahitur. Propius a primitiva vocis potestate abest Herc. F. v. 631: Ἄξω λαβῶν γε τούσδ' ἐφολκίδας χεροῖν, Ναῦς δ' ὡς ἐφέλξω. PFLUGK. In vocabulo ἐφολκίς, quod est ductum a verbo ἐφέλκειν, ut id navigium sit, quod maior navis post se trahit, tamen molestiae significatio inesse videtur, ut quod adiungitur augeat illam vim, non etiam solum efficiat. R. K.

V. 201. Ion. 1088: οὐ γὰρ δόμων γ' ἐτέρους ἄρχοντας ἀλλοδαποὺς ζῶσά ποτ' ὀμμάτων ἐν φαιενναῖς ἀνέχουτ' ἂν ἀνγαῖς. Vid. ad Med. 74. [p. 21. ed. Goth. alt.] PFLUGK.

V. 203. Ironice haec dicuntur. — Ἐκτορός τ' ἀπο. Plutarch. V. Dionys. c. 4: ταύτης ἀδελφὸς ὢν ὁ Δίων ἐν ἀρχῇ μὲν εἶχε τιμὴν ἀπὸ τῆς ἀδελφῆς, ὕστερον δὲ τοῦ φρονεῖν διδοῦς πείραν ἤδη κατ' ἐαυτὸν ἡγαπᾶτο παρὰ τῷ τυράννῳ. Anthol. Pal. IX. 240: ἄρ' ἀπὸ Ἡρῆς Ἡρακλέη

οὐκ ἐξ ἐμῶν σε φαρμάκων στυγεῖ πόσις, 205
 ἀλλ' εἰ ξυνεῖναι μὴ 'πιτηδεῖα κυρεῖς.
 φίλτρον δὲ καὶ τόδ' οὐ τὸ κάλλος, ὦ γύναι,
 ἀλλ' ἀρεταὶ τέρπουσι τοὺς ξυνευνέτας.
 σὺ δ' ἦν τι κνισιθῆς, ἢ Λάκαινα μὲν πόλις
 μέγ' ἐστί, τὴν δὲ Σκῦρον οὐδαμοῦ τιθεῖς, 210
 πλουτεῖς δ' ἐν οὐ πλουτοῦσι, Μενέλεως δὲ σοὶ
 μείζων Ἀχιλλέως. ταῦτά τοι σ' ἔχθει πόσις.
 χρῆ γὰρ γυναῖκα, κὰν κακῶ πόσει δοθῆ,
 στέργειν ἀμιλλάν τ' οὐκ ἔχειν φρονηματος.

V. 210. τιθῆς Aa. τιθεῖς a pr. m B. τίθης C. τιθεῖς B. De hac forma rectius disputavit A. Matthiae gr. Gr. ampl. §. 210. l. p. 394 sqq., quam R. Porsonus ad Eurip. Orest. 141. conf. Phil. Buttmann. gr. Gr. §. 106. adn. 5. Heracl. 690.

V. 211. Μενέλαος A.

V. 213. χρῆν B. δοθῆ πόσει abcd.

βρεφέων ὤκτισεν ἡλικίην; — Continuare debebat, καὶ ὅτι αὐτῇ ἀμαυρὰ ἦν, sed mutavit structuram. PFLUGK. Habet hoc Graeca et Latina lingua, ut interdum, praesertim ubi alacrior oratio est, id, quod in aliorum hominum persona dicendum erat, is, qui loquitur, ipse pronuntiet et in persona sua. Sic hoc loco dicitur: αὐτῇ τ' ἀμαυρὰ κού τυραννος ἦν Φρυγῶν, ipsaque eorum, id est Graecorum, opinione obscura et non regina Phrygum fueram. R. K.

V. 206. εἰ, pro ὅτι, urbani sermonis, in primis Atticorum, est: tanquam si coniecturam tantummodo facias. Infra v. 601: κατὰ θανμάζειν χρεῶν, Εἰ μὴ γυναῖκας σώφρονας παιδεύετε; Iph. T. 1477: Ἐγὼ δ' Ὀρέστη τ', εἰ φέρων βρέτας θεῶς Βέβηκ', ἀδελφῆ τ' οὐχὶ θυμοῦμαι. cf. Matth. Gr. II. p. 1252. [Rost. §. 121. II. 7. b. adn. 7. p. 628 sq.] κυρεῖς, scil. οὔσα. v. Matth. Gr. §. 553. 3. d. PFLUGK.

V. 207 sq. Expectabas φίλτρον δὲ καὶ αἰ ἀρεταὶ καὶ μείζον γε τοῦ κάλλους. Expressit

hunc locum, ut videtur, Menander fr. inc. C.: Ἐνεστ' ἀληθῆς φίλτρον εὐγνώμων τρόπος: Τούτω κατακράτειν ἀνδρὸς εἴωθεν γυνή. Vide etiam Eurip. fragm. inc. Cl. Xenoph. Oecon. VII. 43. PFLUGK.

V. 210. μέγ' ἐστί] i. e. μεγαλύνεται ὑπὸ σοῦ. Structura simile est illud Or. 784: μέγα γὰρ ἠδύγευιά σου. 1034: πᾶσιν γὰρ οἰκτρὸν ἢ φίλη ψυχὴ βροτοῖς. PFLUGK.

Ibid. Σκῦρον] Neoptolemi patriam. — οὐδαμοῦ τιθεῖς, nullo numero nec homore censes. Iph. A. 954: Φθίας δὲ τοῦνομ' οὐδαμοῦ κεκλήσεται. Herc. F. 841: ἢ θεοὶ μὲν οὐδαμοῦ, τὰ θνητὰ δ' ἐστὶ μεγάλα, μὴ δόντος δίκην. Menand. p. 147: τῆς μερίδος ἂν τῆς οὐδαμοῦ τεταγμένης. Cf. Valcken. ad Herodot. II. 141. PFLUGK.

V. 212. ταῦτά τοι] ob eam igitur causam odit te vir tuus. Ion. 346: ταῦτα καὶ μαντεύομαι. Iph. T. 932: ταῦτ' ἄρ' —; Aristoph. Vesp. 1398: ταῦτ' οὖν περὶ μου δέδοικε μὴ διαφθαρωῶ. Philostr. Heroic. p. 690:

εἰ δ' ἀμφὶ Θορήκην χιόνι τὴν κατάρουτον 215
 τύραννον ἔσχεσ' ἄνδρ', ἴν' ἐν μέρει λέχος
 δίδωσι πολλαῖς εἰς ἀνήρ κοινούμενος,
 ἔκτεινας ἂν τάσδ' ; εἴτ' ἀπληστίαν λέχους
 πάσαις γυναιξὶ προστιθεῖσ' ἂν εὐρέθης.
 αἰσχρὸν γε. καίτοι χεῖρον' ἀρσένων νόσον 220
 ταύτην νοσοῦμεν, ἀλλὰ προὔστημεν καλῶς.
 ὦ φίλταθ' Ἐκτορ, ἀλλ' ἐγὼ τὴν σὴν χάριν
 σοὶ καὶ ξυνήρων, εἴ τί σε σφάλλοι Κύπρις,

V. 217. κοιμώμενος A κοιμώμενος abedC κοινούμενος (ν in μ mutato a sec. m. B) BCE [C].

V. 220. ἄνων ab ἀνθρώπων cdC.

V. 221. προὔστημεν' προέστημεν Hesych. t. II. p. 1061.

V. 223. εἴ τί σε σφάλλοι A. εἴ τίς' ἐσφάλῃ (εἴ τί σε σφάλλοι a m. sec.) B. σφάλῃ C σφάλλοι E. σφάλλοι, ut videtur, ceteri.

V. 225. ἐνδῶν B.

ταῦτά τοι καὶ ἐπὶ τοὺς τοῦ ποταμοῦ παῖδας ἤϊξεν. Vid. Bosii Ellipsis. 676. Matth. Gr. §. 470. 7. PFLUGK.

V. 215. χιόνι τὴν κατάρουτον] Legitimus ordo erat τὴν κατάρουτον χιόνι. Traiecit etiam Ion. 324: ἰάλαιά σ' ἢ τεκοῦσ'. 671: μ' ἢ τεκοῦσα. El. 264. Soph. Oed. T. 269. Vid. Erfurdt. ad Soph. Antig. 706. Herm. ad Ai. 1007. Dobræus ad Aristoph. Eq. 971. Heind. ad Plat. Phædon. 84. De Thracum more plures uxores ducendi vide Menandrea Meinekii p. 195. PFLUGK. Ceterum Graeci si memorant Thraciam, fere nives eius regionis et hiemes una significant, conf. Aristophanis Acharn. 136 sqq., ubi is facete, fortasse etiam Euripidem ipsum irridens, dicit: χρόνον μὲν οὐκ ἀπὴν ἂν ἐν Θοράκῃ πολύν —, *Εἰ μὴ κατένιψε χιόνι τὴν Θοράκην ὅλην, Ὅτ' ἐνθάδ' ἐθέογυς ἠγωνίζετο.* Et Euripidis quidem conferas prae-terea Hecub. 79: ὅς μόνος — τὴν χιονώδη Θορήκην κατέχει. Al-

cest. 68: *Εὐρουσθέως πέμψαντος Ἰππειον μέτα Ὀχημα Θορήκης ἐκ τόπων δυσχειμέρων.* De forma ipsa orationis conf. Troad. 1060: *νάπη χιόνι κατάρουτα ποταμῖα.* R.K.

V. 216. De Dionysio tyranno bimarito Plutarch. Dion. c. 3: τὸν δ' ἄλλον χρόνον ἴσον νέμων ἑαυτὸν διατελεῖν ἑκατέρω, κοινῇ μὲν εἰθισμένων δειπνεῖν μετ' αὐτοῦ, παρὰ νύκτα δ' ἐν μέρει συναναπαυομένων. PFLUGK.

V. 218 ἀπληστίαν] i. e. αἰτίαν ἀπληστίας. Vid. adnot. ad Med. 218. [p. 35 sq. ed. Goth. al. 2.] et 296. [p. 42. ed. Goth. alt.] Heracl. 475: *θράσος μοι μηδὲν ἐξόδοις ἐμαῖς προσθήτε.* Adde Goeller. Ind. ad Thucyd. p. 571. PFLUGK.

V. 220. χεῖρον' ἀρσένων] i. e. τῆς τῶν ἀρσένων. Phrissi fr. X: *Πολλοῖσι δοῦλοις τοῦνομ' αἰσχρὸν· ἢ δὲ φρενὶ τῶν οὐχὶ δούλων ἔσι' ἐλευθερωτέρα.* Vid. Schaefer ad Dionys. de comp. verb. p. 170. Matth. Gr. §. 453. PFLUGK.

V. 221. ἀλλὰ προὔστημεν καλῶς] scil. τῆς νόσον ταύτης

καὶ μαστὸν ἤδη πολλάκις νόθοισι σοῖς
 ἐπέσχον, ἵνα σοι μηδὲν ἐνδοίην πικρόν. 225
 καὶ ταῦτα δρωῶσα τάρετῃ προσηγόμενη
 πόσιν· σὺ δ' οὐδὲ ῥανιδ' ὑπαιθρίας δρόσου
 τῷ σῶ προσίξειν ἀνδρὶ δειμαίνουσ' ἕως.
 μὴ τὴν τεκοῦσαν τῇ φιλανδρίᾳ, γύναι,
 ζήτει παρελθεῖν· τῶν κακῶν γὰρ μητέρων 230
 φεύγειν τρόπους χρὴ τέκν', ὅσοις ἔνεστι νοῦς.

V. 226. τῇ ἀρετῇ [AB]C[Ea]bcd τῇ ῥετῇ B[C].

V. 229—231. habet Stobaeus fl. LXXIV. 21. 8. III. p. 324.

V. 229. Hermogenes III. p. 324. Schol. Hermog. VII. p. 889. Ioannes Siceliota VI. p. 152.

V. 230. ὑπερβάλλης pro ζήτει παρελθεῖν Hermogenes l. c.

V. 231. τέκν', ὅσοις] Sic C a manu sec. τέκνα οἷο Aabcd. τέκν' οἷς B[C]EB.C (a pr. manu). τέκν' αἷς Stobaeus l. c.

pulcre cavimus de hoc morbo, ne res turpis et πρὸς ἄρσενας οὐκ ἔκφορος temere divulgaretur. Soph. Ai. 803: πρόστιν' ἀναγκαίας τύχης. Plutarch. V. Cic. c. 7: ἦν δὲ τῷ Βερόρη ἀντίπαις υἱὸς οὐκ ἐλευθερίως δοκῶν προσητασθαι τῆς ὄρας. Synes. Epist. LXVII. p. 211. D: ἀρπάσαντα δὲ οὕτως τὴν τῆς εὐσεβείας ὑπόθεσιν ἤδη χειρὶ βιαία προσεῖναι τοῦ πανουργήματος. Attulit hos locos Musgrav., aliena praeterea citans eiusdem Synesii Ep. LVII. p. 200. C. Aristid. T. III. p. 96. C. Dioc. Sic. I. 95. PFLUGK.

V. 223. Eandem in Antenor's uxore φιλοστοργίαν praedicavit Homerus, in Scholiis memoratus, II. ε. 69. Ceterum de spurriis Hectoris liberis quae monuerat ad hunc locum doctus Interpres, testem producens Anaxicratem in libro secundo Argolicorum, adeo depravata sunt in Scholiis, ut ea premere h. l. satius visum sit. Colomesium Biblioth. p. 236. laudat Boissonadus. PFLUGK.

V. 225. ἐπέσχον] Probum vocabulum in hac re. Ion 1492: γάλακτι δ' οὐκ ἐπέσχον οὐδὲ μαστῷ τροφεία ματρός: quem locum attulit de sua ipse coniectura dubitans Porsonus. Hom. II. ι. 489: οἶνον ἐπισχόν. Plutarch. Quaest. Rom. 21: θηλὴν ἐπέειχε. Aeschylus Choeph. 524: καὶ τὴν προσέσχεν μαστόν. Conf. Boisson. ad Philostr. Her. 652. PFLUGK.

V. 225. ἵνα σοι μηδὲν ἐνδοίην πικρόν] ne ingrato quodam sensu afficerem. Herodot. VII. 52: οἱ δὲ δικαιοσύνην καὶ πιστότητα ἐνέδωκαν, ἄχαρι δὲ οὐδέν, hi vero iusta omnia et fida praestiterunt, neque ullius mali auctores exstiterunt. Plutarch. Alcib. 14: ἐλπιδας αὐτοῖς ἐνεδίδου κρύφα τῆς Ἀθηναίων συμμαχίας. Conf. adnot. ad v. 965. PFLUGK.

V. 229. τῇ φιλανδρίᾳ] i. e. τῇ μαχλότητι. Hermogenem p. 332. citavit Gaisford. PFLUGK. Adde Platonis con-

ΧΟΡΟΣ.

δέσποιν', ὅσον σοι ῥαδίως προσίσταται,
τοσόνδε πείθου τῆδε συμβῆναι λόγους.

ΕΡΜΙΟΝΗ.

τί σεμνομυθεῖς κείς ἀγῶν' ἔρχει λόγων,
ὡς δὴ σὺ σώφρων, τὰμὰ δ' οὐχὶ σώφρονα; 235

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

οὐκουν ἐφ' οἷς γε νῦν καθέστηκας λόγους.

ΕΡΜΙΟΝΗ.

ὁ νοῦς ὁ σός μοι μὴ ξυνοικοίη, γύναι.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

νέα πέφνκας καὶ λέγεις αἰσχρῶν πέρι.

ΕΡΜΙΟΝΗ.

σὺ δ' οὐ λέγεις γε, δρᾶς δέ μ' εἰς ὅσον δύνη.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

οὐκ αὖ σιωπῇ Κύπριδος ἀλγήσεις πέρι; 240

ΕΡΜΙΟΝΗ.

τί δ' ; οὐ γυναιξὶ ταῦτα πρῶτα πανταχοῦ;

V. 232. προσίσταται A[B]CEa[b]cd C. παρίσταται B.

V. 236. οὐκ οὐν A.

V. 240. οὐκ ἂν BCab[cd]B[C]. οὐκ αὖ Eb. Tam leve discrimen in libris scripturae est, ut Kirchhoffius in cod. A. discernere non potuerit utrum αὖ an ἂν scriptum esset. ἀλγήσεις C. ἀλγήσης ad.

V. 241. ταῦτα πρῶτα [ABC]E B πρῶτα ταῦτα abcd C πανταχῇ B. Vide Lobeck. ad Aiac. 1356.

viv. p. 191. E. Lucian. dial. me-retr. 7, 3. R. K.

V. 232 seq. Hera, quantum a te impetrare potes, tantum sine tibi persuaderi, ut huic cedas oratione et in gratiam redeas. Postrema minus recte interpretatur Hermann. ad Vig. p. 759. PFLUGK. Vide Med. 37. et adn. p. 81 sq. p. 81 sq. ed. Goth. alt. R. K.

V. 235. τὰμὰ δ' οὐχὶ σώφρονα;] i. e. ἐγὼ δ' οὐχὶ σώφρων;

Infra 1186: τὸ σόν τ' ἴν' ᾧδ' ἂν εὐτυχέστερον. Vide Orest. 296. 1088. PFLUGK.

V. 239. σὺ δ' οὐ λέγεις γε] Infra 579: ἐγὼ δ' ἀπανδῶ γ' ἄλλος οὐχ ἦσσαν σέθεν. V. Elmsl. ad Med. 800. Blomf. ad Aesch. Sept. 212. [Huiusmodi exemplis, quale hoc est, imperiti adduci possunt, ut γὰρ et δὲ sibi [inter se] respondere posse credant. Nam hic quidem etiam σὺ δ' οὐ λέγεις μὲν dici potuit. At γὰρ est ad eo. Exempla quae-

ANΔΡΟΜΑΧΗ.

ναί·

καλῶς γε χρωμέναισιν· εἰ δὲ μή, οὐ καλά.

ΕΡΜΙΟΝΗ.

οὐ βαρβάρων νόμοισιν οἰκοῦμεν πόλιν.

ANΔΡΟΜΑΧΗ.

κάκει τά γ' αἰσχρὰ κἀνθάδ' αἰσχύνην ἔχει.

ΕΡΜΙΟΝΗ.

σοφὴ σοφὴ σύ· κατθανεῖν δ' ὅμως σε δεῖ. 245

ANΔΡΟΜΑΧΗ.

ὄρας ἄγαλμα Θέτιδος εἰς σ' ἀποβλέπον;

ΕΡΜΙΟΝΗ.

μισοῦν γε πατρίδα σὴν Ἀχιλλέως φόνω.

ANΔΡΟΜΑΧΗ.

Ἐλένη νιν ὤλεσ', οὐκ ἐγώ, μήτηρ δὲ σή.

ΕΡΜΙΟΝΗ.

ἦ καὶ πρόσω γὰρ τῶν ἐμῶν ψαύσεις κακῶν;

ANΔΡΟΜΑΧΗ.

ἰδὸν σιωπῶ κάπιλάζυμαι στόμα. 250

V. 242. *ναί* om. B. οὐ καλά [AB]E[B] οὐ καλῶς CabedC

V. 244. τὰ δ' cB.

V. 245. Charmus ap. Athenaeum I. p. 4. δ' om. a pr. manu B

V. 246. ἐπιβλέπον C.

V. 248. ἐλένην ὤλεσ' Abd, μήτηρ δὲ σή libri. μήτηρ γε σή Musurus de suo.

V. 249. ἦ A. Pflugkius laudavit Soph. El. 1221. ἦ ζῆ γὰρ ἀνήρ; Eurip. Heracl. 729. ἦ παιδαγωγεῖν γὰρ τὸν ὀπίτην χρεῶν;

dam vide apud Elmsleium ad Med. 800. G. HERMANNUS. Copiosius is locus a me tractatus est ad Devar. vol. II. p. 272 sqq. et in primis p. 330 sqq. Effertur enim singulare verbum apposita γὲ particula. R. K.] — *δραῖς δέ μ', αἰσχρὰ* scil. — *δύνη* subiunctivus est, ut Hecub. 253. PFLUGK.

V. 240. οὐκ αὐ σιωπῆ Κυπριδος ἀλγήσεις πέρι; "De isto οὐκ αὐ vel οἶδ' αὐ in interrogando dixerunt A. G. WincEurip. Vol. I. Sect. III.

kelmannus ad Plat. Euthydem. p. 103. et Th. Bergkius ad Anacr. fr. 55. p. 174. Scilicet οὐκ αὐ οὐ παύσει et similia propterea dicuntur, quod in mente est rursum tu hoc facis." G. HERMANNUS.

V. 247. Ἀχιλλέως φόνω] propter Achilles caedem. Aesch. Agam. 134 οἴκω γὰρ ἐπίφθορος Ἄρτεμις ἀγνὰ παυοῖσιν κυσὶ πατρὸς. Noster Hecub. 1183. Suppl. 1042. Heracl. 475. 660. 920. PFLUGK.

ΕΡΜΙΟΝΗ.

ἐκεῖνο λέξον, οὐπερ οὐνεκ' ἐστάλην.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

λέγω σ' ἐγὼ νοῦν, οὐκ ἔχειν ὅσον σε δεῖ.

ΕΡΜΙΟΝΗ.

λείψεις τόδ' ἄγνόν τέμενος ἐναλίας θεοῦ;

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

εἰ μὴ θανοῦμαι γ'· εἰ δὲ μή, οὐ λείψω ποτέ.

ΕΡΜΙΟΝΗ.

ὡς τοῦτ' ἄραρε, κοῦ μενῶ πόσιν μολεῖν.

255

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μὴν πρόσθεν ἐνδώσω μέ σοι.

ΕΡΜΙΟΝΗ.

πῦρ σοι προσοίσω κοῦ τὸ σὸν προσκέψομαι,

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

σὺ δ' οὖν κάταιθε· θεοὶ γὰρ εἴσονται τάδε.

V. 251. οὐπερ ἔνεκ' ἐνθάδ' ἰκάνω (cum v. l. ἐστάλην a prima m. ἤλθον add. m. sec.) B. οὐπερ εἴνεκ' ἐστάλην C
οὐπερ ἔνεκ' ἐστάλην

οὐπερ ἐνθάδ' ἰκάνω E. οὐπερ οὐνεκ' (ἔνεκ' B) ἐστάλην ceteri.

V. 252. Hermionae continuatur in B.

V. 254. εἰ μὴ θανοῦμαι γ' E.

V. 255. ἄρηρε C ἄραρ' οὐκ οὐ E. μενῶ E. μολεῖν πόσιν abed.

V. 256. ἐκδώσομαι σοι a pr. manu BC.

V. 260. αἵματος Aldus, ut suspicatur Kirchhoffius, e C. αἱμάτων ceteri libri et gramm. in Bekkeri anecd. l. p. 362, 12.

V. 266. σ' om. Eb. B.

V. 254. εἰ μὴ θανοῦμαι γ'] subaud. λείψω. Linqnam sane, si de mortis periculo metum removeris. — εἰ δὲ μή, alioqui, ponitur etiam praegressa negatione. Plat. Hipp. mai. p. 285. E. ibiq. Heindorf. Rost. gr. Gr. p. 641 sq. ed. VII. PFLUGK.

V. 255. "Ὡς fortiter affirmantis est, ut ἴσθι ὡς." ELMSLEIUS ad Med. 596., quem vide. Infra v. 588. Aristoph. Lysistr. 499: ὡς σωθήσει, κἄν μὴ βούλη. PFLUGK.

V. 256. ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μὴν] Quod fuerunt qui e levi codicum

auctoritate scribi vellent μὲν pro μὴν, recte comparavit Pflugkius Or. 1117: ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μὴν, σοὶ γε τιμωρούμενος. Adde Aristophanis Plut. 373: ἀλλ' οὐδὲ μὴν ἀπεσιτέρηκας γ' οὐδένα. R. K.

V. 257. πῦρ σοι προσοίσω] Saepe factitatum etiam ab aliis, quorum neque minae nec preces ab altaribus amovere supplices potnerant. Barnesius comparat Herc. F. 243. Senec. Herc. F. 506. Plaut. Rud. III. 4, 56. Mostell. V. 1, 65. Turnebi Advers. IX. 12. — κοῦ τὸ σὸν προσκέψομαι, nec

ΕΡΜΙΟΝΗ.

καὶ χρωτὶ δεινῶν τραυμάτων ἀλγηδόνας.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

σφάζ, αἱμάτων θεᾶς βωμόν, ἢ μέτεισί σε. 260

ΕΡΜΙΟΝΗ.

ὦ βάρβαρον σὺ θρέμμα καὶ σκληρὸν θράσος,
ἐγκαρτερεῖς δὴ θάνατον; ἀλλ' ἐγὼ σ' ἔδρας
ἐκ τῆσδ' ἐκοῦσαν ἐξαναστήσω τάχα·
τοιόνδ' ἔχω σου δέλεαρ. ἀλλὰ γὰρ λόγους
κρύψω, τὸ δ' ἔργον αὐτὸ σημανεῖ τάχα. 265

κάθησ' ἐδραία· καὶ γὰρ εἰ πέριξ σ' ἔχει
τηκτὸς μολυβδος, ἐξαναστήσω σ' ἐγώ,
πρίν, ᾧ πέποιθας, παῖδ' Ἀχιλλέως μολεῖν.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

πέποιθα· δεινὸν δ' ἐρπειῶν μὲν ἀγρίων
ἄκη βροτοῖσι θεῶν καταστήσαι τινα, 270
ἃ δ' ἔστ' ἐχίδνης καὶ πυρὸς περαιτέρω,

V. 267. μολυβδος B μόλιβδος C. Etym. M. p. 590, 8. docet μόλιβος per ι, μόλιβδος per υ dici. Vide etiam Mehlhornium ad Anacreont. p. 113.

V. 268. ὄν πέποιθας Aldus e B. «Vix recte: nisi si, quod valde dubito, eadem sit huius verbi structura, quae verbi θαρσεῖν. v. 994., ubi vid. adnot. Phoen. 603. σπονδαῖς πεποιδῶς. Plut. V. Anton. 72. Ἡρώδη πεποιδῶς.» PFLUGKIUS.

V. 269—273. Stobaeus fl. LXXIII. 19. t. III. p. 46.

V. 270. βροτοῖσι θεῶν καταστήσαι Stobaeus l. c. βροτοῖσι θεῶν ἐγκαταστήσαι ABCEabcd βροτοῖσι θεῶν ἐγκαταστήσαι B βροτοῖσι θεῶν ἐγκαταστήσαι C., quod corr. ap. Lasc. omisso θεῶν.

de te providero. Med. 460: τὸ σόν γε προσκοπούμενος. PFLUGK.

V. 265. Orest. 1129: εἰ' αὐτὸ δηλοῖ τοῦργον, ἢ τείνειν χρεαίη. Sed in hac formula ἔργον propè omitti saepius quam poni videns. Phoen. 626: αὐτὸ σημανεῖ. Vid. Heind. ad Plat. Hipp. mai. §. 18. ad Protag. §. 50. PFLUGK.

V. 266 sq. Tu quidem sedeto fixa atque immobilis. Nam ego, quamvis signi instar, liquido plumbo basi suae agglutinati, haereas, faciam tamen, ut loco moveare. Praevit hanc

interpretationem Turnebus Advers. IX. 14. morē statnas plumbo vincendi illustrans loco Plutarolii de defectu orac. p. 426. B: ὡσπερ ἀγάλματα προσηλοῦται καὶ συντήκεται βάσειν; PFLUGK.

V. 270. θεῶν una syllaba pronuntiandum, ut Hel. 591. PFLUGK.

V. 271. ἃ] Respondet huic pronomini quod infra legitur γυνή κακή. Vid. Schaefer. ad Soph. Oed. T. 542. ad Dionys. de comp. verb. p. 81. [Prorsus inutile est ὄ, quod coniecit Dobraeus. R. K.] — ἐχίδνης.

οὐδείς γυναικὸς φάρμακ' ἐξεύρηκέ πω
κακῆς· τοσοῦτόν ἐσμεν ἀνθρώποις κακόν.

ΧΟΡΟΣ.

στρ. α'.

ἢ μεγάλων ἀχέων ἄρ' ὑπῆρξεν, ὅτ'
Ἰδαίαν εἰς νάπαν
ἦλθ' ὁ Μαιίας τε καὶ Διὸς τόκος,

275

V. 273. τοσοῦτον] codd. et Stobaeus. τοιοῦτον Aldus e B. illud probavit Valck. ad Phoen. 1321. et inde a Brunckio recentiores. PFLUGK.

v. 274 sqq.

στρ. α'.

/ 00 - 00 - 00 - 00
 0 / - / 0 -
 / 0 - / 0 - 0 - 0 -
 0 / 0 00 0 - 0 -
 5 0 / 0 / / 0 0
 00 / 00 - 00 / 00 - 00 0 -
 - / 00 - -
 00 / 0 - 0 00 0 - 0 / 0 -
 0 / - / 0 - 0 - -

Alc. 310. noverca ἐχιδνης οὐδὲν ἠπιωτέρα. Ion. 1262. de Creusa: Οἶαν ἐχιδναν τήνδ' ἔφυσας. — καὶ πυρὸς περαιτέρω. vid. ad Hecub. 608. PFLUGK.

V. 272. Expectabam οὐδένα — ἐξευρημένα πω. Sed saepe hoc modo ab obliqua oratione in rectam transeunt. Vide Heracl. 251 sqq. PFLUGK.

V. 274. Argumentum huius carminis est ex rebus Troianis. Repetit chorus memoria infantum illum iudicii de tribus deabus habiti diem consequutasque calamitates, facile vitandas a Troianis, si mens non laeva fuisset, monentibus vatibus, ut puer malo patriae natus necaretur. Et hoc quidem, si quid aliud, sapienter fecit poeta, quod de

Casandrae vaticinio adiecit. Iners enim et molle negotium luctus est, eoque parum gratum audientibus, nisi reperias quod acuat dolorem et incendat vehementius, quo miserationem movere possit. Nihil est autem in malis gravius et ad dolorem acerbius, quam si ab iis, quae moleste feras, prudenti consilio caveri potuisse intelligas. — ὑπῆρξεν. Erit fortasse qui huc revocet ὁ Μαιίας τε καὶ Διὸς τόκος, ut ad idem utraque sententia subiectum referatur. Ego ad totum illud enuntiatum refero, ὅτ' ἦλθ' ὁ Μ. τ. κ. Δ. τόκος. Sane magnorum ea res malorum initium attulit, quum tres deas de pulchritudinis laude certaturas in Idaeam

τρίπυλον ἄρμα δαιμόνων
 ἄγων τὸ καλλιζυγές,
 ἔριδι στυγερά κεκορυθμένον εὐμορφίας
 σταθμούς ἐπι βούτα
 βοτῆρά τ' ἀμφὶ μονότροπον νεανίαν
 ἔρημόν θ' ἐστιοῦχον αὐλάν.
 ἀντιστρ. α'.
 ταὶ δ' ἐπεὶ ὑλόκομον νάπος ἤλυθον

280

στρ. β'.

- / u / u - u - u
 u / u - u u -
 u / - / u - u - u u
 u / u - u / - - +
 5 u / u - u / u -
 u / u - u / - -
 u / u - u / u - u / u u
 / u - / u - u - -

- V. 275. *eis* Aabcd C *es* [BC]E. *ὄτ' ἐς ἰδαίαν ἤλθε νάπαρ* B.
 V. 276. *ἤλθ' ὁ C ἤλθεν ὁ* ABCEabcd. *γόνος* B.
 V. 280. *σταθμούς* — *ἀμφὶ* om. b.
 V. 281. *βοτῆρά τ' ἀμφὶ]* *βοτῆρ' ἀμφὶ* E.
 V. 283. *ὑλόκομον* ABB *ἤλθον* B.

vallem duxit Mercurius. Infra v. 454: *κεῖνα γὰρ μ' ἀπώλεσεν, ὄθ' ἢ τάλαινα πόλις ἀναλώθη Φρυγῶν.* Vid. Schaefer. ad Hecub, p. 13. ed. tert. PFLUGK. Quaequam eae similitudines, quibus G. H. Schaeferus l. c. utitur, non prorsus dissimiles sunt, tamen in omnibus illis locis verbum, quod est autē ὅτε particulam, ita quidem enuntiatum per se efficit, ut id verbum adiuvetur aliquo pronomine, ut infra v. 454. *κεῖνα* — ὅτε dicitur, et apud Hom. Iliad. XV, 107: *ἔσθλόν καὶ τὸ τέτυκται, ὅτ' ἄγγελος αἰσιμα εἶδῃ.* et apud Sophoc. El. 59 sq. *τί γὰρ με λυπεῖ τοῦθ' ὅταν λόγῳ θανάων ἐργασίαι σωθῶ κάξενέγκομαι κλέος;* et apud Euripid. Hec. 306

sqq. ἐν τῷδε γὰρ κάμνοισιν αἰ πολλαὶ πόλεις, ὅταν τις — μηδὲν φέρηται. et Suppl. 324. ed. Herm. τὸ γὰρ τοι συνέχον ἀνθρώπων πόλεις τοῦτ' ἔσθ', ὅταν τις τοὺς νόμους σώζη καλῶς., ut ego etiam h. l. satius esse existimem ὑπῆρξεν simpliciter ad Maiaie et Iovis filium referre. Hoc enim schema orationis plane nihil offensionis habet. R. K.

V. 277. ἄρμα, translate, ut ζευγος, ξυνωρίς, ἀπήνη (Phoen. 1092. 331. ubi v. Valcken.), de quovis pari. At hoc loco non par est dearum, sed trias: hinc accessit adiectivum τρίπυλον. Sic Troad. 924: *τρισσὸν ζευγος τρισσῶν θεῶν.* Helen. 362: *τριζυγοὶ θεαί.* PFLUGK.

ὄρειαν πιδάκων 285
 νίψαν αἰγλᾶντα σώματα ῥοαῖς.
 ἔβαν δὲ Πριαμίδαυ ὑπερ-
 βολαῖς λόγων δυσφρόνων
 παραβαλλόμεναι. Κύπρις εἶλε λόγοισι δολίοις, 290
 τερπνοῖς μὲν ἀκοῦσαι,
 πικρὰν δὲ σύγχυσιν βίου Φρυγῶν πόλει
 ταλαίνα περγάμοις τε Τροίας.

V. 285. οὄρειαν [A]cd. οὄρειαν B ab B ὄρειαν C οὄρειαν
 E ὄρειων C.

V. 286. ἐνίψαν τ' A. ἐνίψαν τ' BC. ἐνίψαν τ' E. ἐνίψαν abcd.
 νίψαντο BC. αἰγλᾶντα (ἀγλᾶννα Aacd) libri, αἰγλᾶντα τε B. σώ-
 ματα ῥοαῖς libri, σώματ' ἐν ῥοαῖς Musurus de suo.

V. 287. ἔβαν τέ B. Mox Scholiasta codd. AB ap. Cobet:
 τινὲς γράφουσι δυσφρόνων. δ' εὐφρόνων G. Hermannus.

V. 290. post παραβαλλόμεναι add. εἶ ab. κύπρις δ' a m. sec. BC.

V. 292. πικρὰν δὲ βίου σύγχυσιν φρυγῶν πόλει περγάμοις τε
 τροίας ταλαίνα E.

V. 284. ὄρειαν πιδάκων] Bene admonuit πολυπίδακος Ἰδης
 apud Hom. II. ξ. 157. et alibi
 Barnes. PFLUGK.

V. 286. σώματα ῥοαῖς] De
 productione brevis syllabae, quae
 tum fit ante ῥ litteram, quum
 aptius inter se coniuncta verba
 sunt, dixi nuper ad Alcest. 542.
 p. 87. ed. Goth. alt. Similitudi-
 nes eius rei poteris conferre has,
 Helen. 1090: μέγας γὰρ ἀγῶν
 καὶ βλέπω δύο ῥοπᾶς. Ion. 524:
 παῦε· μὴ ψαύσας τὰ τοῦ θεοῦ
 στέμματα ῥήξεης χερί. El. 770:
 ποίῳ τρόπῳ δὲ καὶ τίνι ῥυθμῷ
 φόνον κτείνει Θυέστον παῖδα κτέ.
 Suppl. 96: ξένους θ' ὁμοῦ γυ-
 ναῖκας οὐχ ἓνα ῥυθμόν. et id
 genus alia. Vide Fr. H. Blay-
 des accurate de hac re disputan-
 tem ad Aristophanis Acharn.
 (Lond. 1845) p. 166 sqq. R. K.

V. 287. ἔβαν δὲ Πριαμί-
 δαν] Haec iunge: ad Priami
 profectae sunt filium. Hel.
 251: χαλκίοικον ὄς Ἀθάναν μό-
 λοιμι. 613: πατέρ' ἔς οὐρανὸν

ἄπειμι. — παραβαλλόμεναι,
 se suaque bona verbis mu-
 tuae obtreactionis ple-
 nis comparantes. Iph. T.
 1094: ἐγὼ σοι παραβάλλομαι
 θρήνους, certo tecum que-
 rulis vocibus, lugubrem-
 que cantum aemulor. [πα-
 ραβαλλόμεναι· ἐξαπατῶσαι,
 παρακατατιθέμεναι Hesych. t.
 II. p. 857.] PFLUGK.

V. 291. πικρὰν δὲ σύγχυ-
 σιν βίου] Appositio ad praece-
 dentem sententiam. Aesch.
 Agam. 1392: Οὐ τοῦτον ἐκ γῆς
 τῆσδε χρῆν σ' ἀνδρηλατεῖν, Μια-
 σμάτων ἄποιν'. Noster Herc. F.
 224: Ἦν χρῆν νεοσοῖς τοῖσδε
 πῆρ, λόγῃς, ὄπλα Φέρονσαν ἐλ-
 θεῖν, ποντίων καθαρμάτων Χέρ-
 σου τ' ἀμοιβᾶς. Vid. ad Hecub.
 1074. Monkium ad Alc. 7.
 Dobraeum ad Aristoph. Plut.
 p. 95. Lips. PFLUGK.

V. 292. περγάμοις, ἀρκι Τρο-
 ιαναε: τὰπὶ Τροία πέργαμα Soph.
 Phil. 353. PFLUGK.

V. 293. ὑπὲρ κεφαλὰν] Sic
 purgamenta s. καθάρματα ab

σφ. β'.

Ἄλλ' εἶθ' ὑπὲρ κεφαλὰν ἔβαλεν κακὸν
 † ἃ τεκοῦσά νιν Πάριν, 295
 πρὶν Ἰδαῖον κατοικίσαι λέπας,
 ὅτε νιν παρὰ θεσπεσίῳ δάφνῳ
 βόασε Κάσανδρα κτανεῖν,
 μεγάλην Πριάμου πόλεως λώβαν·
 τιν' οὐκ ἐπῆλθε, ποῖον οὐκ ἐλίσσετο 300

V. 293. τάλαναν A.

V. 294. ἄλλ' εἶθ' ABCEabcdB Schol εἶθε δ' C e correctione metrici, ut videtur, κεφαλᾶς B. Schol.

V. 295. ἃ τεκοῦσά νιν Πάριν, quod est in omnibus libris, dubitari non potest quin corruptum sit. αἷς τέκεν ποτὲ Πάριν de sua interpolatione Musurus. G. Hermannus scripsit ἃ τεκοῦσά νιν μόρον. Incerta omnia.

V. 296. κατοικίσαι C. κατοικῆσαι A a m. sec. BCEabcdB.

V. 297. περί B.

V. 298. βόασσε Acd βόησε B.

aversis trans caput iaciebantur. Aeschylus Choeph. 90: Ἡ σὺ' ἀτίμως, ὥσπερ οὖν ἀπόλειτο Πατὴρ, τὰδ' ἐκχέουσα, γάποτον γύσω, Στείχω, καθάρμαθ' ὡς τις ἐκπέμψας, πάλιν, Δικοῦσα τεῦχος ἀστροφούσιν ὄμμασιν. Explicavit Turnebus A. vers. XIX. 22. Adde quos Barnesius indicavit, Vergilium Ecl. VIII. 192 Theocritum XXIV. 91 seqq. PFLUGK.

V. 296. παρα θεσπεσίῳ δάφνῳ] Laurum mediis in aedibus Priami memorat Verg. Aen. II. 512., quam hoc quoque loco intelligendam putat Musgrav. Arborem hanc utrum ex traditione acceperit Euripides, necne, vix definias. Sin accepit, praestat referre ad δάφνας παρ νηὸν Φοῖβοιο ap. Q. Calab. Lib. XX., quem idem indicavit Musgr. PFLUGK.

V. 297. βόασσε K. κτανεῖν] interfici iussit. Dionys. Hal. Ant. Rom. VII. 62: ἀποκτείνετον ἑβόα τὸν ἄνδρα. Heracl. 495: κάμοι λέγει, ἡμᾶς μὲν ἄλ-

λην γαῖαν εὐρίσκειν τινά. Vid. ad Hecub. 303. Schaefer. ad Soph. Oed. R. v. 1287. Ceterum scite hoc oraculum Casandrae tribuit, quae de se ipsa apud Aesch. Agam. 1183: ἐπειθὸν οὐδέν' οὐδέν. Ad Aesacum, Priami f. eundemque somniorum interpretem, rettulit Apollod. III 12, 5. Vide Heynii Obs. p. 302. PFLUGK.

V. 300. ποῖον οὐκ ἐλίσσετο δαμογερόντων βρέφος φονεύειν;] Qua quasi serie et quo ordine inter se exceperint parentes, qui sunt domus aut dicam familiae domini, et πρεσβύτατοι γενεῆς, qui sunt generis custodes, et δημογέροντες, qui sunt praesides populi, apparet ex Phocylidis v. 179: ἦν δέ τι παῖς ἀλίτη, κωλυέτω νῆα μήτηρ, ἢ καὶ πρεσβύτατοι γενεῆς, ἢ δημογέροντες. Cuius autem generis et aetatis homines fuerint, docet Homerus Iliad. III, 146 sqq. Οἱ δ' ἀμφὶ Πριάμον — Οὐκ ἀλέγων τε καὶ Ἀντήνωρ. πεπνυ-

δαμογερόντων βρέφος φρονεύειν ;

ἀντιστρ. β'.

οὐτὰν ἐπ' Ἰλιάσι ζυγὸν ἤλυθε

δούλειον, οὔτε σύ, γύναι,

τυράννων ἔσχες ἂν δόμων ἔδρας,

παρέλυσε δ' ἂν Ἑλλάδος ἀλγεινοὺς

305

πόνους, ὅτ' ἀμφὶ Τρωτῶν

δεκέτεις ἀλάληντο νέοι λόγχαις,

λέχη τ' ἔρημ' ἂν οὔποτ' ἐξελείπετο,

καὶ τεκέων ὄρφανοὶ γέροντες.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ἤκω λαβὼν σὸν παῖδ', ὃν εἰς ἄλλους δόμους;

V. 302. οὐτ' ἂν libri. οὐτὰν Kirchhoffius. ζυγὸς B[C] ἤλυθε BE.

V. 303. δούλειος B[C] δούλιον a pr. m. B. οὐτ' ἂν σὺ γύναι ABCEabcdB τ' οὐτ' ἂν σύ, γύναι C. οὐδ' ἂν scribi vult Kirchhoffius. — δούλιον, σύ τ' ἂν, γύναι G. Hermannus.

V. 304. τύραννον B. ἔσχες ἂν δόμον (— ων a m. sec.) ἔδρας AB ἔσχες ἂν δόμον ἔδρας C ἔσχες ἂν δόμους ἔδρας E. ἔσχες ἂν δόμων ἔδρας abcd ἔσχες ἂν δόμων ἔδραν B τάσδ' ἔσχες ἂν δόμων ἔδρας C.

V. 306. μόχθους AB[C]Eabcd. πόνους [B] μόχθους corr. in

μένω ἄμφω, Εἶτα δημογέροντες ἐπὶ Σκαιῆσι πύλῃσιν· Γῆραι δὲ πολέμοιο πεπανμένον, ἀλλ' ἀγορηταὶ Ἑσθλὸν κτέ. Nos autem cum rege, qui iis praesidebat, quam ob rem ipse etiam rex δημογέρων appellatur in Iliad. VI, 372: Ἴλου Δαρδανίδαο παλαιοῦ δημογέροντος, antiquissimo tempore summam rerum omnium obtinuisse, i. e. belli et pacis ac vitae et necis potestatem civium suorum habuisse, et ex hoc ipso loco apparet et ex Aristotelis Eth. Nicom. II, 9, 6: ἐν παντὶ δὲ μάλιστα φυλακτέον τὸ ἡδὺ καὶ τὴν ἡδονήν· οὐ γὰρ ἀδέκαστοι κρίνομεν αὐτήν. Ὅπερ οὖν οἱ δημογέροντες ἐπαῖον πρὸς τὴν Ἑλένην, τοῦτο δεῖ παθεῖν καὶ ἡμᾶς πρὸς τὴν ἡδονήν, καὶ ἐν πᾶσι τὴν ἐκείνων ἀντιλέγειν φωνήν· οὕτω γὰρ αὐτήν ἀπο-

πεμπόμενοι ἦτιον ἀμαρτησόμεθα, quod pertinet ad Antenorem ceterosque δημογέροντας, qui pacis reddendaeque Helenae semper auctores fuerunt, conf. Iliad. VII, 350 sqq. Livii lib. I. c. 1. Horatii epist. I, 2, 9 R. K.

V. 302. ζυγὸν — δούλειον] Quod olim praeceperunt grammatici ζυγὸν esse iugum, ζυγὸς autem pertinere ad stateram, id recte recentiore tempore statuerunt docti non usque quaque esse observatum, ut deteriorum librorum scriptura ζυγὸς — δούλειος falsa per se non sit, etiam meliorum librorum scripturae praestare videri possit. R. K.

V. 306. δεκέτεις] i. e. δέκα ἔτη. V. Matth. Gr. §. 446. 8. [Rost. gr. Gr. 97. 3. a. p. 404. ed. sept.] Hel. 656: ὃν ἔμενον,

λάθρα θυγατρὸς τῆς ἐμῆς ὑπεξείθου. 310
 σὲ μὲν γὰρ ἠΰχεις θεῶς βρέτας σῶσαι τόδε,
 τοῦτον δὲ τοὺς κρύψαντας· ἀλλ' ἐφευρέϊθης
 ἦσσον φρονοῦσα τοῦδε Μενέλεω, γύναι.
 καὶ μὴ τόδ' ἐκλιποῦσ' ἐρημώσεις πέδον,
 ὄδ' ἀντὶ τοῦ σοῦ σώματος σφαγήσεται. 315
 ταῦτ' οὖν λογιζοῦ, πότερα κατθανεῖν θέλεις,
 ἦν τόνδ' ὀλέσθαι σῆς ἀμαρτίας ὑπερ,
 ἦν εἰς ἐμ' εἰς τε παῖδ' ἐμὴν ἀμαρτάνεις.

ANΔΡΟΜΑΧΗ.

ὦ δόξα, δόξα, μυρίοισι δὴ βροτῶν 320
 οὐδὲν γεγῶσι βίοτον ὄγκωσας μέγαν.

πόνους, C. ὄτ' ἀμφὶ τρωῶν A. Nauckius. ὄτ' ἀμφὶ τρωῶν G. Hermannus. — οὗς ἀμφὶ τροίαν libri.

V. 307. ὠλώληντο a pr. m. B. ὄλλοιντο C.

V. 308. ἄν οὐποτ' Aa[bedC] ἄν οὐπῶποτε B ἄν οὐπόποι' CE. ἄν οὐκ ἄν B. Mox ἐξελίπετο BCE.

V. 311. σὺ μὲν B. σώσειν Dobræus.

V. 312. τοῦτον δὲ κρύψαντας B.

V. 313. μενέλεον c.

V. 314. καὶ εἰ A.

V. 315. πότερον C.

V. 320. μέγα a pr. m. BE.

ἔμενον ἐκ Τροίας πολυετῆ μολεῖν.
 PFLUGK.

V. 308. καὶ τεκέων ὄρφανοὶ γέροντες] Scil. οὐποτ' ἄν ἐλείποντο. Lysias c. Alcib. I. 29: καὶ τοιαῦθ' ἡμαρτηκότι καὶ οὕτω δεινὰ καὶ πολλὰ καὶ μεγάλα πεποιηκότι οὔτε τῶν πεπραγμένων αὐτῷ μεταμέλει οὔτε τῶν μελλόντων ἔσεσθαι, scil. μέλει. PFLUGK.

V. 309. Venit Menelaus cum Molotto puero, quem quaesitum ierat; vide v. 73. PFLUGK. Vidimus supra ad v. 147. non semper personas, quae in scaenam procederent, directa oratione annuntiarī a choro aut ab aliqua persona, quae loqueretur, sed interdum etiam adventum alicuius personae in scaenam etiam indirecta oratione spectatoribus denuntiarī. Id alio modo

cadit etiam in hunc locum, in quo adventus Menelai regis non indicatur spectatoribus nisi ab rege ipso, quod tamen eodem denique redit, ac si id ab alia persona fiat. Menelaus enim, qui manibus tenet Molottum, Andromachae filium, primum ipse praedicat quem apporet, quod dicit Andromacham appellans: ἦκω λαβὼν σὸν παῖδα, deinde etiam de sua persona satis indicat auditoribus, quod dicit v. 313: ἦσσον φρονοῦσα τοῦδε Μενέλεω, ut etiam de ipsius persona dubitari non possit. R. K.

V. 315. ἀντὶ τοῦ σοῦ σώματος] i. e. ἀντὶ σοῦ, v. Erfurdt. ad Soph. Ant. 672. ed. min. Seidler. ad Troad. 206. PFLUGK.

V. 320. βίοτον ὄγκωσας

εὐκλεια δ' οἷς μὲν ἔστι ἀληθείας ὑπο,
 εὐδαιμονίζω· τοὺς δ' ὑπὸ ψευδῶν ἔχειν
 οὐκ ἀξιόσω πλὴν τύχη φρονεῖν δοκεῖν.
 σὺ δὴ στρατηγῶν λογάσιν Ἑλλήνων ποτὲ
 Τροίαν ἀφείλου Πρίαμον, ὧδε φαῦλος ὢν; 325
 οστις θυγατρὸς ἀντίπαιδος ἐκ λόγων
 τοσόνδ' ἔπνευσας καὶ γυναικὶ δυστυχεῖ

V. 321. *ἔστιν* ABC EabcdB, fortasse etiam C. Correxerunt Lascaris, Aldus.

V. 324. *στρατηγῶν* c. ἀργείων BC. ἑλλήνων ceteri.

V. 325. *πρίαμον* θ' BC.

Vv. 330. 331. adfert Stobaeus fl. CIV. 14. t. III. p. 305. a Menandro. Kirchoffius et A. Nauckius huc a Menandro ascriptos esse et v. 330 — 332. suppositicios h. l. habent, Kirchoffius etiam *Μενέλαε* ex interpolatione ortum esse existimat

μέγαν] i. e. ὥστε μέγαν γενέσθαι. Aesch. Choeph. 256: ἀπὸ μικροῦ δ' ἂν ἄρειας μέγαν δόμον. Plutarch. Anton. 18: μέγας ἀρθεῖς. Julian. orat. l. p. 35. D: ἀρθεῖς μετέωρος. cf. Rost. gr. Gr. §. 97. 4. ed. VII. PFLUGK.

V. 322. «Plena loquutio esset τοὺς δ' ὑπὸ ψευδῶν ἔχοντας εὐκλειαν οὐκ ἀξιόσω ἔχειν εὐκλειαν.» MATTHIAE. Μοχ πλὴν vertendum sed. PFLUGK. Immo est non arbitror nisi. . . R. K.

V. 324. σὺ δὴ] orditur orationem hand sine quadam indignatione. Sic Hipp. 948: Σὺ δὴ θεοῖσιν, ὡς περισσὸς ὢν ἀνὴρ, Σύνει; Verbo στρατηγεῖν datus iungitur, ut verbo ἀρχεῖν infra 666. Iph. A. 337. Hel. 404. PFLUGK. Adde Sophoclis Antig. 428: σέ δὴ, σέ τὴν νεύουσαν ἐς πέδον κἀρα, φῆς ἢ καταρνεῖ μὴ δεδρακέναι τάδε; conf. R. Klotz. ad Devar. Vol. II. p. 401. R. K.

V. 327. τοσόνδ' ἔπνευσας] tanta quasi procella irae concitatus es, tam vehementer aestuas. Iph. A. 381: τί δεινὰ φουᾶς; ibid. 125: οὐ μέγα φουᾶν θυμον ἐπάτρει σοὶ

σῆ τ' ἀλόχῳ; Dionys. Hal. A. R. VII. 51: τῆς τ' ἀνθαδείας, ἧς πολὺς ἔπνει τότε, ὑφείται γυνί. VIII. 52: ἐν οἷς γὰρ ἀνθεῖν ἐδόκεισιν πολιτείμασι καὶ πολὺς ἔπνει ἐναντιούμενος ὑπὲρ τῆς ἀριστοκρατίας τοῖς δημοτικοῖς κ. τ. λ. [Plene Aeschyl. Choeph. 942. Δίκα — ὀλέθριον πνέουσ' ἐπ' ἐχθροῖς κότον.] PFLUGK. Adde Horat. sat. I, 1, 20: quid causae est merito quin illis Iuppiter ambas iratus buccas inflet. Vide lo. Casp. Orelli ad h. l. R. K.

V. 328 seq. Neque te dignum Troiae adversarium iudico, et Troiae infra dignitatem accidisse puto, ut per te everteretur. In solacii parte censeretur, si quis clari hominis manu perierit. Ovid. Met. V. 191: Magna feret tacitas solacia mortis ad umbras, A tanto cecidisse viro. οὐτ' οὐν — αἴτε. Vid. infra 732. Hom. Od. α. 414 s. β. 200. s οὐτε — οὐτ' οὐν Hecub. 1243. s. μήτε — μήτ' οὐν Soph. Oed. T. 270. ἄν τ' οὐτ' — ἄν τε μή Plato de Legg. I. p. 639. B. εἴτ' οὐν — εἴτε IX. p. 882 A. PFLUGK.

δούλη κατέστης εἰς ἀγῶν'· οὐκ ἀξιῶ
οὐτ' οὖν σὲ Τροίας οὔτε σοῦ Τροίαν ἔτι.

ἔξωθέν εἰσιν οἱ δοκοῦντες εὖ φρονεῖν
λαμπροί, τὰ δ' ἔνδον πᾶσιν ἀνθρώποις ἴσοι,
πλὴν εἴ τι πλούτῳ· τοῦτο δ' ἰσχύει μέγα.
Μενέλαε, φέρε δὴ διαπεράνωμεν λόγους·
τέθνηκα τῇ σῇ θυγατρὶ καὶ μ' ἀπώλεσε·

330

v. 333. Verius mihi videtur Valckenarius ad Hippol. 956. pronuntiasse sibi videri Menandrum ab Euripide sumpsisse haec mutato εὖ φρονεῖν in εὐτυχεῖν, nisi forte hoc statuendum est, a consuetudine proverbialis formulae accepisse utrumque hunc locum.

V. 334. τέθνηκα δὴ σῇ Reiskius. Id quod probavit G. Hermannus: «Articulo, inquit, valde autem particula opus, fingi ista indicante.»

Adde me ad Devar. Vol. II. p. 716. R. K.

V. 331 seq. Brevitas orationis prope effecit, ut loco et ordine cedere cogeret hic versus. Veritate: intus omnium hominum similes sunt; similes, inquam, nisi si quid divitiis differunt. PFLUGK. «Sine causa Brunckius hunc versum (332) ut spurium uncis inclusit. Acerbe tangitur Menelaus, cuius opulentiam paullo ante iactaverat Hermione.» G. HERMANNUS.

V. 332. τοῦτο] scil. τὸ πλουτεῖν, quod ex voce πλούτος repetendum. Phoen. 552: Τί τῆν τυραννίδ', ἀδικίαν εὐδαίμονα, Τιμᾶς ὑπέρφευ καὶ μέγ' ἤγησαι τόδε; ubi vid. A. Matthiae. Troad. 400: Φεύγειν μὲν οὖν χρὴ πόλεμον ὅστις εὖ φρονεῖ· Εἰ δ' ἐς τόδ' ἔλθοι — scil. ἐς τὸ πολεμεῖν. Isocrates Archid. §. 15: οὐδὲ πώποτε δὲ λόγους ἀγαπήσας, ἀλλ' ἀεινοῦσιν τοὺς περὶ τοῦτο διατρίβοντας ἀργότερους εἶναι πρὸς τὰς πράξεις. Lysias in Philon. §. 28: μὴ αὐτῆς τῆς πόλεως ἐν κινδύνῳ οὐσῆς, ἀλλ' ἐτέρους εἰς τοῦτο καθιστάσης. Strabo XIV. 5. p.

229. Tauchn. τῶν δ' ἐπιχωρίων οὐ πολλοὺς οὐτ' ἂν ἔξω φοιτῶντας ἴδοις κατὰ φιλομάθειαν, οὐτ' αὐτόθι περὶ τοῦτο σπουδάζοντας. Xenoph. Mem. I. 3, 5: σίτω μὲν γὰρ τοσοῦτω ἐχρήτο, ὅσον ἠδέως ἦσθιε· καὶ ἐπὶ τοῦτον οὕτω παρεσκευασμένους ἦει, ὥστε τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ σίτου ὄψον αὐτῷ εἶναι. Sic edit Schneiderus: reponendum e codd. ἐπὶ τοῦτο. Conf. Schaefer. Ind. ad Odys. p. 170. PFLUGK. De Latinis conf. Cicero's Disp. Tusc. I, 2, 4: Ergo in Graecia musici floruerunt discebantque id omnes nec qui nesciebat satis exultus doctrina putabatur. et interpr. ad l. c. R. K.

V. 334. τέθνηκα] fac me mortuam esse. Monuit Markl. ad Suppl. p. 82. ed. Lips. Aeschylus Choeph. 557: καὶ δὴ θυρωρῶν οὔτις ἂν φαίδρα φρονεῖ Δέξαιτ', ubi in optativo non haesisset Blomfieldius, si popularis sui adnotationem meminisset. Euripides Or. 1108: καὶ δὴ πάντ' ἀποσφραγίζεται, Xenoph. Hell. VII. 1, 12: ἤδη γὰρ ἤγησασθε κατὰ θάλατταν. Vid. ad Med. 386. —

μαιφόνον μὲν οὐκέτ' ἄν φύγοι μύσος. 335
 ἐν τοῖς δὲ πολλοῖς καὶ σὺ τόνδ' ἀγωνιεῖ
 φόνον· τὸ συνδραῶν γὰρ σ' ἀναγκάσει χρέος.
 ἦν δ' οὖν ἐγὼ μὲν μὴ θανεῖν ὑπεκδράμω,
 τὸν παῖδά μου κτενεῖτε; κῆρα πῶς πατῆρ
 τέκνου θανόντος ῥαδίως ἀνέξεται; 340
 οὐχ ᾧδ' ἀνανδρον αὐτὸν ἢ Τροία καλεῖ·
 ἀλλ' εἶσιν οἱ χροῖ· Πηλέως γὰρ ἄξια
 πατρός' τ' Ἀχιλλέως ἔργα δρῶν φανήσεται.
 ᾧσει δὲ σὴν παῖδ' ἐκ δόμων· σὺ δ' ἐκδιδοὺς
 ἄλλω τί λέξεις; πότερον ὡς κακὸν πόσιν 345

V. 335. μῖσος a pr. m. μῖσος B.

V. 339. κτενεῖτε E

V. 342. ἦ pro οἱ C, propter itacismum.

V. 343. ἀχιλλέος A

V. 344. σοὶ δ' Abc.

V. 346. Corruptam huius versus clausulam pronuntiavit Porsonus praef. ad Hecub. p. XXXVII., sed emendationis reperienda palmam a viro egregio iuniorum sagacitati relictam vix tulerit Vir Doctus, qui in Censuris Britannorum trimestribus V. p. 396. corrigendum censuit, ἀλλ' ἐψεύσεται, it will be spoken untruly. Ceterum ne quis nimis rigidum se regulae Porsonianae

τῆ σῆ θυγατρὶ. Soph. Ai.
 970: θεοῖς τέθνηκεν, οὐ κείνοι-
 σιν, οὐ. 1127: τῶδε δ' οἴχομαι.
 Oed. Col. 605: ὅτι σφ' ἀνάγκη
 τῆδε πληγῆναι χθονί. Aliquan-
 tum distat Philoct. 1030: ὅς σὺ-
 δέν εἶμι καὶ τέθνηχ' ὑμῖν πάλαι.
 PFLUGK.

V. 336. Te quoque communis populi vox huius caedis reum faciet. οἱ πολλοί, vulgus: v. Schaef. melet. crit. p. 3. Mox τὸ συνδραῶν χρέος est culpa ineunda facinoris societate contracta. PFLUGK.

V. 338. μὴ θανεῖν ὑπεκδράμω] Heracl. 507. φευξόμεσθα μὴ θανεῖν. Plutarch. Coriol. 38. ἀλλὰ τῶν μὲν θείων τὰ πολλὰ καθ' Ἡράκλειτον διαφυγάνει μὴ γινώσκεσθαι. V. Matth. Gr. §. 534. not. 4. [Rost. gr. §. 135. adn. 9. suppl. p. 760 sq. ed. sept.] PFLUGK.

V. 346. ἀλλὰ ψεύσεται] Nisi ad Hermionam referenda sint: passive dici putem ψεύσεται: quod et saepe accidit in futuro medii (v. Matth. Gr. §. 495. e. Buttm. Gr. Ampl. II. 1. p. 51.) et minus habere offensionis videtur in verbo ψεύδεσθαι, quod natura ambiguum est et, ut ita dicam, ἐπαμφοτερίζει. PFLUGK. Si ἀλλὰ ψεύσεται obtinemus, id non poterit referri nisi ad Hermionae personam, quae facile h. l. intelligi poterit e voce φεύγει τὸ ταύτης σώφρον. R. K.

V. 348. πολιόν] pro vulgari πολιάν. V. Buttm. Gr. Ampl. I. p. 247. PFLUGK. Mox ὁ κλήμων ἄνερ, de qua forma orationis multus est G. Hermannus in praef. p. XIV sqq., quum ex summa nominativi et vocativi cognatione tum

φεύγει τὸ ταύτης σῶφρον; ἀλλὰ ψεύσεται.
 γαμεῖ δὲ τίς νιν; ἢ σφ' ἄνανδρον ἐν δόμοις
 χήραν καθέξεις πολίον; ὦ τλήμων ἄνερ,
 κακῶν τοσοῦτων οὐχ ὄρας ἐπιπόσας;
 πόσας ἂν εὐνάς θυγατέρ' ἠδικημένην 350
 βούλοι' ἂν εὐρεῖν ἢ παθεῖν ἀγὼ λέγω;
 οὐ γοῆ' πὶ μικροῖς μεγάλα πορσύνειν κακά,
 οὐδ', εἰ γυναικὲς ἔσμεν ἄτηρόν κακόν,
 ἄνδρας γυναιξίν ἐξομοιοῦσθαι γύσιν.
 ἡμεῖς γὰρ εἰ σὴν παῖδα φαρμακεύομεν 355

satellitē praebeat, legat quae circumspēcte disputavit Hermannus Elem. doctr. metr. p. 114 seqq. Musgrāv. conī. ἀλλὰ ψευ-
 στέα. PFLUGK. Probaverunt tamen ἀλλ' ἐψεύσεται G. Herman-
 nus, A. Nauckius, commendavit Kirchhoffius.

V. 348. τλήμων ABC.

V. 350. πόσας ἂν εὐνάς A [B] CEa [bcd] πόσας δ' ἂν εὐνάς
 B [C].

V. 351. βούλοιμ' ἂν εὐρεῖν A. βούλει ἂν εὐρεῖν B. βούλει
 ἀνευρεῖν C.

V. 352—354. habet Stobaeus fl. LXXIV. 22. t. III. p. 63.

V. 355. habet Ioannes Philop. de m. creat. VI. 3. εἰς
 σὴν B., propter continuam scriptionem.

inde explicandum est, quod in
 vocando, in coniunctis pluribus
 per appositionem vocativis, non
 tam prius vocabulum quam po-
 sterior clamando corripere so-
 lemus, unde etiam Latine Au-
 sonius dixit in Idyll. 8, 1:
 Iane, veni! novus anne,
 veni!, id quod eo facilius fieri
 solet, quo aptius inter se voca-
 bula coniuncta sunt. R. K.

V. 350. πόσας ἂν εὐνάς
 κτέ.] Recte ex optimorum ac
 plurimorum librorum auctoritate
 δ', quod vulgo post πόσας le-
 gebatur, nunc omissum est.
 Non enim, id quod G. Her-
 mannus rectissime observat, ad-
 ditur aliquid praecedentibus aut
 per oppositionem adiungitur,
 sed colligitur, quod ex illis se-
 quitur. R. K.

V. 351. βούλοι' ἂν — ἢ]
 Supplet μάλλον, ut apud Hom.

II. a. 117: βούλοιμ' ἐγὼ λαὸν
 σὸν ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι. Ae-
 lian. de N. A. XVII. epil. p.
 973. Gron. [vol. I. p. 395, 26.
 ed. Jacobs.] βουλομένην γὰρ ἂν
 μάθημα ἐν γούν πεπαιδευμένον
 περιγενέσθαι μοι ἢ τὰ ἀδόμηνα
 τῶν πάντων πλουσίων χρήματά τε
 ἅμα καὶ κτήματα. Comparativi
 vim in verbo inesse monuit
 Buttm. Lexil. I. p. 27. Euri-
 pides Telephi fr. XXII. 2:
 [n. 708. p. 459. ed. Nauck.]
 Σμίκρ' ἂν θέλοιμι καὶ καθ' ἡμέ-
 ραν ἔχων Ἄλκυον οἰκεῖν βίσιον
 ἢ πλουτιῶν νοσεῖν. Anthol. Pa-
 lat. V. 141: Ναὶ τὸν Ἐρωτα,
 θέλω τὸ παρ' οὐάσιν Ἡλιοδώρας
 Φθέγμα κλύειν ἢ τὰς Λατοῖδεω
 κισθάρας. Vid. et V. 292. Welc-
 ker. ad Theogn. 101. PFLUGK.
 V. 353. Phrynichus App.
 Soph. p. 19, 17. ἀτηρόν κα-
 κόν: οἶον ἱταμόν καὶ βλαβερόν.
 PFLUGK.

καὶ νηδὺν ἐξαμβλοῦμεν, ὡς αὐτὴ λέγει,
 ἐκόντες, οὐκ ἄκοντες, οὐδὲ βώμιοι
 πίτνοντες, αὐτοὶ τὴν δίκην ὑφέξομεν
 ἐν σοῖσι γαμβροῖς, οἷσιν οὐκ ἐλάσσονα
 βλάβην ὀφείλω, προστιθεῖς ἄπαιδιαν. 360
 ἡμεῖς μὲν οὖν τοιοῦδε τῆς δὲ σῆς φρενός
 ἐν σου δέδοικα· διὰ γυναικίαν ἔριν
 καὶ τὴν τάλαιναν ὤλεσας Φρυγῶν πόλιν.

X O P O Σ.

ἄγαν ἔλεξας, ὡς γυνὴ πρὸς ἄρσενας,
 καὶ σου τὸ σῶφρον ἐξετόξευσεν φρενός. 365

V. 356. habet Choeroboscus in Bekkeri anecd. p. 1402
 νηδοῖν A. αὐτὴ E. αὐτὴ ceteri.

V. 358. πίτνόντες A. πίτνώτες CE. πίπτοντες abcd. πι-
 νοῦντες B[C].

V. 360. ἀβουλίαν ABCbed. ἀβουλίαν (γρ. ἀπαιδιαν) a ἀπαι-
 διαν E[BC] Scholiasta.

V. 363. πόλιν φρυγῶν E.

V. 364. ἄγαν libri. ἄγαν γ' Musurus.

V. 365. ἐξετόξευσεν] Flor. 10. 15. Scribebatur ἐξετόξευσε.
 Vide Porsonum ad Orest. 64., cui frustra repugnant Langeus

V. 356. Notavit propter cor-
 reptam ultimam in νηδὺν Choeroboscus in Bekk. Anecd. III. p. 1402. De hac re disserentes Schaeff. Melet. p. 73. Spitznerum pros. gr. p. 41 s. (p. 37 ed. 3) commemoravit Koernerus. PFLUGK.

V. 357. ἐκόντες, οὐκ ἄκον-
 τες] Or. 613: ἐκοῦσαν, οὐκ ἄκουσαν ἐπισείσω πόλιν. V. Brunck. ad Soph. Oed. T. 58. PFLUGK.

V. 358. αὐτοὶ] sponte. v. Herm. ad Vig. p. 733. PFLUGK.

V. 361. ἡμεῖς μὲν οὖν τοιοῦδε] De genere masculino, quum mulier numero plurali de se praedicat, vidé Rost. gr. Gr. §. 100. adn. 12. p. 476. ed. sept. Cf. infra ad v. 711. R. K.

V. 361 sq. τῆς δὲ σῆς φρε-
 νός ἐν σου δέδοικα] Quod Brunckius de Musgravii coniectura scripsisset ἐν πόνυ δέ-

δοικα, recte opposuit G. Hermannus nihil mutandum videri: esse enim sententiam hanc: Tuae mentis unum (mulierositatem) a te metuo. Contra Pflugkio visi sunt hi generativi ἐκ παραλλήλου positi, reliquisse enim Euripidem inchoatam formam orationis, qua de re conferri iubet A. Matthiae gr. Gr. §. 342. 3. Sophoclis Oed. Col. 503: τὸν τόπον δ' ἵνα γρη' στέμμ' ἐφευρεῖν, τοῦτο βούλομαι μαθεῖν. Praestare mihi altera ratio visa est, itaque comma a Pflugkio post φρενός positum delevi. Si dilatare volumus id, quod pressius dicit poeta, est sententia fere eiusmodi: Quum tuae mentis naturam considero, unum a te metuo. R. K.

V. 362. ἐν σου δέδοικα: μὴ διὰ τὴν Ἐρμιόνην με ἀπολέσης, ὡσπερ διὰ τὴν Ἑλένην τὴν Τροίαν. SCHOLIASTA.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

γύναι, τὰδ' ἐστὶ σμικρὰ καὶ μοναρχίας
 οὐκ ἄξι', ὡς φῆς, τῆς ἐμῆς, οὐδ' Ἑλλάδος.
 εὖ δ' ἴσθ', ὅτου τις τυγχάνει χρεῖαν ἔχων,
 τοῦτ' ἔσθ' ἐκάστῳ μείζον ἢ Τροίαν ἐλεῖν.
 καγὼ θυγατρί, μεγάλα γὰρ κρίνω τάδε, 370
 λέχους στέρεσθαι, σύμμαχος καθίσταμαι.
 τὰ μὲν γὰρ ἄλλα δευτέρ' ἂν πάσχη γυνή,
 ἀνδρὸς δ' ἀμαρτάνουσ' ἀμαρτάνει βίου.

et Pinzgerus ad Aesch. Pers. 306. Margo ed. Lasc. ἐκτετόξευται. Huc rettulerunt intpp. Hesychii [t. 1. p. 1288.] glossam: ἐξετόξευσεν, ἐξέπεσεν. Musgravius coni. ἐξετόξευσεν μένος, tanquam ex arcu proiecit ira. Iacobsius Exercit. crit. I. p. 60 s. ἐξετόξευσε χρέος, Necessitas effecit, ut e mulieris modestiae finibus nonnihil egredereris. G. Hermannus in notis MSS. ἐξετόξευσας. PFLUGK.

V. 366. μικρὰ C.

V. 371. 372. Stobaeus flor. LXXIV, 33. t. III. p. 63.

V. 372. ἂν πάσχη] Sic Musgravius scripsit. ἂν πάσχη [A] B ac C. Stob. ἂν πάσχη E. ἂν πάσχη (cum v. l. πάσχοι) B. ἂν πάσχοι C.

V. 364. ἄγαν· ἀπηνῶς ὑπὲρ τὴν τύχην. SCHOLIASTA.

V. 365. καὶ σου τὸ σῶφρον ἐξετόξευσεν φρενός] Quod b. Pflugkiius verba haec sic coniungi voluit σου τὸ σῶφρον φρενός, ut id esset: τὸ σῶφρον τῆς σῆς φρενός, etsi iudicio suo comprobavit G. Hermannus, falsissimum est propterea, quod sic requireretur articulus ad nomen φρενός, quo in genere recte, quem attulit ipse, Hierax dixit apud Stobaeum vol. I. p. 263 αὐτοῦ τὸ σκαιὸν τοῦ ἠΐδους. Apparet igitur φρενός non a nomine τὸ σῶφρον, sed a verbo ἐξετόξευσεν esse suspensum, ut ἐκτοξεύειν φρενός nihil aliud sit nisi hoc in verbis emittendis migrare veram cogitandi ac sentiendi rationem, supra morem moderatum invehi in aliquem. Id imprimis cadere in hunc locum

apparet ex antecedenti voce ἄγαν ἐλεξας. Similem formulam ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶν, de qua dixit Dissenius Explicat. ad Pind. p. 397., comparavit iam Pflugkiius de translatione verbi ἐκτοξεύειν ad orationem conferens adnot. ad Herub. 603. Tafel. Dilucid. Pind. I. 1. p. 68. K. R.

V 369. Integrum versum hinc in Amaltheam transtulit Eubulus (indicatus a Boissonado) ap. Athen. II. p. 63. D. PFLUGK.

V. 370. τάδε aequè ac τόδε praemitti infinitivis docuit A. Matthiae ad Alc. 36. PFLUGK. Quamquam utrumque alio quodam modo dicitur. τόδε enim est hoc, τάδε est res eiusmodi, qualis est etc. R. K.

V. 372. Similem huius sententiam posuit Euripides in Med. 263 sqq. γυνή γὰρ τάλια

δούλων δ' ἐκείνον τῶν ἐμῶν ἄρχειν χρεῶν,
 καὶ τῶν ἐκείνου τοὺς ἐμοὺς ἡμᾶς τε πρὸς· 375
 φίλων γὰρ οὐδὲν ἴδιον, οἵτινες φίλοι
 ὀρθῶς πεφύκασ', ἀλλὰ κοινὰ χρήματα.
 μένων δὲ τοὺς ἀπόντας, εἰ μὴ θήσομαι
 τὰμ' ὡς ἄριστα, φαῦλός εἰμι κού σοφός.
 ἀλλ' ἐξανίστω τῶνδ' ἀνακτόρων θεᾶς· 380
 ὡς, ἦν θάνης σύ, παῖς ὅδ' ἐκφεύγει μόρον,
 σοῦ δ' οὐ θειοῦσης κατθανεῖν, τόνδε κτενῶ.
 δυοῖν δ' ἀνάγκη θάτερον λιπεῖν βίον.

ANAPOMAXH.

οἴμοι, πικρὰν κλήρωσιν αἴρεσιν τέ μοι

V. 374. δ' om. A.

V. 380. τῶν θεᾶς (θεῶν b) ἀνακτόρων a b c d.

V. 381. ἐκφύει b c.

V. 382. κτανῶ B.

V. 383. ἀνάγκαιν ἢ θαιτέρω A. ἀνάγκαιν ἢ θαιτέρω C E c
 ἀνάγκαιν ἢ θαιτέρω B. ἀναγκαῖον θάτερον e corr. a. tum d. ἀνάγκα
 ἢ θαιτέρω b ἀνάγκιν (— η e corr. m. sec.) θαιτέρω B ἀνάγκη θά-
 τέρω C. Hinc recte collegit Kirchhoffius in archetypo fuisse
 ἠ
 ἀνάγκαιν.

V. 384. γέ μοι Ad. γέ τοι b c.

V. 385. λαχοῦσ' ἀθλία b c λαχοῦσ' ἀγ' ἀθλία d B λαχοῦσά γ'
 ἀθλία ceteri.

μὲν φόβον, πλέα Κακὴ δ' ἐς ἀλ-
 κῆν καὶ σιδηρον εἰσορᾶν. "Ὅταν
 δ' ἐς εὐνήν ἠδικημένη κυρῆ,
 Οὐκ ἔστιν ἄλλη φρῆν μαιφρονω-
 τέρα. R. K.

V. 376. φίλοι ὀρθῶς πεφ.]
 Soph. Antig. 99: τοῖς φίλοις
 δ' ὀρθῶς φίλη. Restituit hanc
 formulam Valcken. (ad Hipp.
 925.) in Iph. T. 610, ubi vul-
 gabatur τοῖς φίλοις τ' ὀρθῶς
 φίλος, vide ad h. l. Markl. et
 Wyttenbach. ad Plat. Phae-
 don. p. 162 s. Quæ sequuntur,
 ἀλλὰ κοινὰ χρήματα, proverbii
 vim habent. Plato Lyside p.
 207. C: οὐκοῦν κοινὰ τὰ γε φί-
 λων λέγεται. PFLUGK.

V. 382. «Hermannus mo-

net, οὐ θειοῦσης non esse pro
 μὴ θειοῦσης dictum, sed pro
 una notione esse, te recusante.» A. MATTHIAE.

V. 385. καὶ λαχοῦσά γ']
 Quod γ' mutari voluerunt inter-
 pretes, magno opere falsi sunt.
 Recte enim singulare verbum
 per eam particulam hoc loco ef-
 fertur. qua de re iam aliquo-
 ties diximus. Vide ad Devar.
 vol. II. p. 175 sqq. supra adv.
 239. R. K.

V. 387. μεγάλα πράσσων]
 res magnas aggrediens,
 quippe qui ne caedem quidem
 reformidet. PFLUGK.

V. 397—405. Non bene co-
 haerere putant. Nihil vidi pul-

βίον καθίστης, καὶ λαχοῦσά γ' ἀθλία 385
καὶ μὴ λαχοῦσα δυστυχῆς καθίσταμαι.
ὦ μεγάλα πράσων αἰτίας μικρᾶς πέρι,
πιθοῦ· τί καίνεις μ' ; ἀντὶ τοῦ; ποίαν πόλιν
προὔδωκα; τίνα σῶν ἔκτανον παίδων ἐγώ;
ποῖον δ' ἔπρησα δῶμ' ; ἐκοιμήθην βία 390
σὺν δεσπόταισι· κᾶτ' ἔμ', οὐ κεῖνον κτενεῖς,
τὸν αἴτιον τῶνδ', ἀλλὰ τὴν ἀρχὴν ἀφείς
πρὸς τὴν τελευταίην ὑστέραν οὔσαν φέρει;
οἴμοι κακῶν τῶνδ'· ὦ τάλαιν' ἐμὴ πατρίς,
ὡς δεινὰ πάσχω· τί δέ με καὶ τεκεῖν ἐχρῆν 395
ἄχθος τ' ἐπ' ἄχθει τῷδε προσθέσθαι διπλοῦν;
ἀτὰρ τί ταῦτ' ὀδύρομαι, τὰ δ' ἐν ποσὶν

V. 388. μ' om. B a pr. man. Ceterum perperam Brunckius ex Par. A. πιθοῦ τι. καίνεις μ' ἀντὶ τοῦ; coll. Soph. Oed. T. 1434.

V. 391. σὺν AB. ξὺν [B].

V. 395. ἐχρῆν A.

V. 397. τί ταῦτα δύρομαι Porson. ad Hec. 734. adversante Hermanno. Ceterum Musgrav. vv. 397—405. sic transposuit, ut versum 396 exciperent deinceps 404, 405, 399—403, 397, 398. Persuasit Brunckio. Ordinem sententiarum in vulgata lectione perturbatum putat, et consentire scholiastam. Sed hoc quidem iam refutavit A. Matthiae, deceptum esse Musgravium docens lemmatum perturbatione et interpolatione scholiorum a Barnesio facta. Idem tamen vv. 397, 8. post v. 403. traiciendos putat. Vid. adnot. exeg. PFLUGK.

crius. Mortem mortisque causam, susceptam ex Neoptolemo prolem, defleerat vv. 395 sq. ὡς δεινὰ πάσχω, scil. ἤτις μέλλω θανεῖν. «At non haec, inquit, lugenda erant, sed praesentia potius mala consideranda.» v. 397 sq. Quid ita? nimirum ut in tot malorum recordatione inducat animum, sibi optandam magis quam metuendam mortem esse. Quae igitur recenset mala? Praeterita, inquit, contra quae professa erat. Immo, si quidquam aliud, praesentia: «careo marito, careo patria, captiva sum, Hectoris interfectori nupsi.» «Hisce re-

Eurip. Vol. I. Sect. III.

bus omnibus, pergat v. 404 sq., vitae mihi caritas ac dulcedo perit, nec quidquam aut in praesenti rerum statu aut in praeteriti temporis memoria habeo quo me consoler. Unus supererat filius, quem quum meo supplicio servare possim, miserose ego demorer annos?» PFLUGK. Similiter etiam G. Hermannus exposuit locum: «Quid querat, inquit (Andromacha), quod prolem peperit, et non potius praesentia defleo mala, quae Hectore, patria, libertate amissa ni-

οὐκ ἐξικμάζω καὶ λογίζομαι κακά;
 ἥτις σφαγὰς μὲν Ἔκτορος τροχηλάτους
 κατείδον οἰκτρῶς τ' Ἴλιον πυρούμενον, 400
 αὐτὴ δὲ δούλη ναῦς ἐπ' Ἀργείων ἔβην,
 κόμης ἐπισπασθεῖς· ἐπεὶ δ' ἀφικόμην
 Φθίαν, φονεῦσιν Ἔκτορος νυμφεύομαι.
 τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν ἠδύ; πρὸς τί χρὴ βλέπειν;
 πρὸς τὰς παρούσας ἢ παρελθούσας τύχας; 405
 εἰς παῖς ὅδ' ἦν μοι λοιπός, ὀφθαλμὸς βίου·
 τοῦτον κτανεῖν μέλλουσιν οἷς δοκεῖ τάδε.
 οὐ δῆτα τοῦ ἑμοῦ γ' οὔνεκ' ἀθλίου βίου·
 ἐν τῷδε μὲν γὰρ ἐλπίς, εἰ σωθήσεται·

V. 399. τροχηλάτου Ab.

V. 402. ἀποσπασθεῖς B[C]. «Emendavit Piersonus Verisimil. p. 73. et postea repertum est in libris. Vide infra 710. Troad. 882. Helen. 116. Philostratus V. A. I. 38. p. 45. ἐπισπῶντες τῆς κόμης. Cf. ad Hecub. 63.» PFLUGK.

V. 405. λύπας BC.

V. 406. λοιπόν C.

V. 407. κτανεῖν B. V. Lobeck. ad Phryn. p. 745 sqq.

hil habeam, quo vita mihi iucunda sit, sive praesentem, sive praeteritam fortunam spectem. Unum mihi solacium relictum erat, filius. Hunc necare volunt.» R. K.

V. 398. ἐξικμάζω] De potestate huius vocis non magis scholiastae constitit quam recentioribus interpretibus. Verba illius haec sunt: *δακρύω, ἀναζητῶ, ἐρευνῶ, ἀπὸ τῶν θλιβόντων ἢ μεταφορά.* Interim probō, quod primo loco posuit, *δακρύω.* PFLUGK. Id idem comprobavit iure etiam G. Hermannus. R. K.

V. 399. «Barnesius post hunc versum de suo hunc inseruit non optimum *καὶ παῖδ' ἀποβληθέντα Περγάμων ἄκρων,* quia Astyanactis obitus commemoratus ab Andromacha est in prologo v. 9. At etiam infra v. 524 sqq. (455 sqq.), quanquam

ibi recte omisit Astyanactem. Neque hic non consulto praetermissus videtur, quia vix commode mentio eius fieri poterat, nisi cum quadam comparatione praesentis mali, ut iterum sibi eripi filium et morti dari diceret. Acerbior autem videri Astyanactis quam Molotti mors debebat, quorum alter legitimo coningio et regio loco natus rex Troiae futurus erat, alter ex captiva servili obsequio genitus originem habet non vacuam macula.» G. HERMANNUS.

V. 406. Brunckius distinxit, ut in Par. A., post *μοι.* Omnem interpunctionem tollendam putat A. Matthiae. Neuter recte. Sententia est: Unum superabat solacium, filius, decus et lux vitae mea e. De *ὀφθαλμός* vid. Boeckh. Explicat. ad Pind. p. 123. Aesch. Eum. 1101: ὄμ-

ἐμοὶ δ' ὄνειδος μὴ θανεῖν ὑπὲρ τέκνου. 410
 ἰδοὺ προλείπω βωμῶν ἥδε χειρία
 σφάζειν, φονεύειν, δεῖν, ἀπαστῆσαι δέρην.
 ὦ τέκνον, ἢ τεκοῦσά σ', ὡς σὺ μὴ θάνῃς,
 στεῖχω πρὸς "Αἰδὴν· ἦν δ' ὑπεκδράμης μόρον,
 μέμνησο μητρός, οἷα τλαῖσ' ἀπωλόμην, 415
 καὶ πατρὶ τῷ σῶ δια φιλημάτων ἰῶν
 δάκρυά τε λείβων καὶ περιπτύσσων χέρας
 λέγ' οἷ' ἐπραξα. πᾶσι δ' ἀνθρώποις ἄρ' ἦν
 ψυχὴ τέκν'· ὅστις δ' αὐτ' ἀπειρος ὦν ψέγει,
 ἦσσαν μὲν ἀλγεῖ, δυστυχῶν δ' εὐδαιμονεῖ. 420

V. 408. εἶνεκ' EB. ἐνεκ' d.

V. 412. ἀπαστῆσαι C.

V. 413. τεκοῦσά θ' B.

V. 414. ὑπεκδράμης b. μόρος C.

V. 415. ἀπωλόμαν B.

V. 418. 19. habet Philostratus vit. Apoll. II. p. 30.

V. 419. 20. Stobaeus fl. LXXVI. 3. t. III. p. 85.

V. 419. αὐτ' ACa. ὦν om. a pr. m. B. λέγει C cum Stobaeo.

μα γὰρ πάσης χθονὸς Θησῆδος
 ἐξίκοι' ἄν, εὐκλεῆς λόχος Παί-
 δων, γυναικῶν καὶ στόλος πρε-
 σβυτιῶν. Corinthum et Kartha-
 ginem oculis orae mariti-
 mae dixit Cic. de N. D. III.
 38. PFLUGK.

V. 418. οἷ' ἐπραξα] Quod
 Pflugkiius Heathium lau-
 davit, qui οἷ' ἐπραξα verterit:
 qualia passa sim, non lau-
 do. Id magis ad v. 415. οἷα
 τλαῖσ' ἀπωλόμην, pertinet, hoc
 autem loco οἷ' ἐπραξα paullo
 fortius dicitur et aliquid volun-
 tariae actionis Andromachae in
 se continet, ut potius sit: qua-
 lia fecerim, quae susti-
 nuerim. R. K.

Ibid. πᾶσι δ' ἀνθρ. — ψυ-
 χὴ τέκν'] Laudat hanc senten-
 tiam Philostr. V. A. II. 14.
 p. 66. ἄρ' ἦν, imperfectum pro
 tempore praesenti. V. Schae-
 fer. Appar. ad Demosth. T.

V. p. 393. Heindorf. ad Plat.
 Phaedon. §. 35. ψυχὴ, vitae
 instar, ipsius vitae cari-
 tate dulciora. Hesiod. Op.
 et D. 688: Χρήματα γὰρ ψυχὴ
 πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν, quod
 expressit Timocles ap. Sto-
 baeum Vol. III. p. 190: Τάρ-
 γύριόν ἐστιν αἷμα καὶ ψυχὴ βρο-
 τοῖς. PFLUGK.

V. 420. δυστυχῶν δ' εὐ-
 δαιμονεῖ] Oxymoron, cuius
 alia exempla collegit Wytten-
 bach. ad Plut. Vol. VI. p. 113.
 PFLUGK. Quanquam iam a
 popularibus suis propter eam
 ipsam rem, quod nimio opere
 eius modi oxymora consecutus
 esse videretur, derisus est Eu-
 ripides, conf. Aristophanis
 Acharn. 395 sqq. ΔΙΚ. ἐνδον
 ἐστ' Εὐριπίδης; ΚΗΦ. οὐκ ἐν-
 δον ἐνδον ἐστίν, εἰ γνώμην ἔχεις.
 ΔΙΚ. τῶν ἐνδον, εἰ οὐκ ἐνδον;
 ΚΗΦ. Ὁρθῶς, ὡ γέρον. Ὁ νοῦς
 μὲν ἔξω ξυλλέγων ἐπύλλια Οὐκ

ΧΟΡΟΣ.

ᾠκτιρ' ἀκούσασ'· οἰκτρὰ γὰρ τὰ δυστυχῆ
βροτοῖς ἅπασι, κἄν θυραῖος ὦν κυρῆ.
εἰς ξύμβασιν δὲ χρῆν σε παῖδα σὴν ἄγειν.
Μενέλαε, καὶ τήνδ', ὡς ἀπαλλαχθῆ πόνων.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

λάβεσθέ μοι τῆσδ' ἀμφελίξαντες χεῖρας, 425
δμῶες· λόγους γὰρ οὐ φίλους ἀκούσεται.
ἔγωγ', ἴν' ἀγνὸν βωμὸν ἐκλίποις θεᾶς,
προὔτεινα παιδὸς θάνατον, ᾧ σ' ὑπήγαγον
εἰς χεῖρας ἐλθεῖν τὰς ἐμὰς ἐπὶ σφαγῆν.
καὶ τὰμφι σοῦ μὲν ᾧδ' ἔχοντ' ἐπίστασο· 430
τὰ δ' ἀμφὶ παιδὸς τοῦδε παῖς ἐμὴ κρινεῖ,

V. 420. τ' B.

V. 421. 22. habet Stobaeus flor. XCIX. 13. t. III. p. 265.

V. 422. κύρη.

V. 423. παῖδα σὴν ἄγειν Kirchhoffius. δὲ χρῆν (χρηῖν) δὲ
σὴν παῖδ' ἄγειν ABC δὲ χρῆν σε σὴν γε παῖδ' ἄγειν E. δὲ χρῆν
σε σὴν παῖδ' ἐξάγειν ab[cd], δὲ χρῆν σε καὶ σὴν παῖδ' ἄγειν B. Po-
test etiam fuisse: τὴν σὴν παῖδ' ἄγειν.

V. 425. ἀμφελίξαντες δέμας abcd. χεῖρας A.

V. 426. οὐκ ἀκούσεται φίλους abcd.

V. 427. ἔγωγ' Lobeckius ad Soph. Ajac. p. 249. ed. I.
(p. 151. ed. II). PFLUGK. V. Klotz. ad Devar. vol. II. p.
296 sq. ἐγὼ δ' G. Hermannus. ἐγὼ σ' libri. ἐκλείπη A. ἐκλείπη
ad. ἐκλείπη Ebc. ἐκλείπη BC. ἐλίποις B. ἐλλίπη C. ἐκλίποις conie-
cerat Brunckius ad Or. 653. ex regula Dawesiana. Recepe-

ἔνδον, αὐτὸς δ' ἔνδον ἀναβάδην
ποιεῖ Τραγωδίαν. R. K.

V. 421. ᾠκτιρ' ἀκούσασ'·
οἰκτρὰ γὰρ κτέ.] De colore
orationis conf. Electr. 677 sq.
Ὁ Ζεῦ πατρῶε καὶ τρόπαι' ἐχ-
θρῶν ἐμῶν, Οἰκτιρέ θ' ἡμᾶς·
οἰκτρὰ γὰρ πεπόνθαμεν. R. K.

V. 422. κἄν θυραῖος ὦν
κυρῆ] scil. ὁ δυστυχῶν. Ita
non est necesse, ut ad numeri
enallagen confugiamus. Vide ad
Hecub. 1189. Contraria sen-
tentia apud Pind. Nem. I. 54:
εὐθὺς δ' ἀπήμων κραδία κἄδος
ἄμφ' ἀλλότριον. PFLUGK.

V. 428. Προτείνειν plerumque
significat aliquam obicere

fallaciam, qua illicias
hominem et decipias. Hel.
27: Τοῦμὸν δὲ κάλλος, εἰ καλὸν
τὸ δυστυχές, Κύπρις προτείνασ',
ὡς Ἀλέξανδρος γαμεί, Νικᾶ. El.
1067; σκῆψιν προτείνουσ'. Fragm.
ine. LXXIV: Μῆ μοι προτείνων
ἐλπίδ' ἐξάγου δάκρυ. PFLUGK.

V. 435. ὑπῆλθε] dolo
me circumvenisti. Suppl.
138: Φοῖβον μ' ὑπῆλθε δυστό-
παστ' αἰνίγματα. Vid. Iph. A.
67. 444. Soph. Oed. T. 386.
Phil. 1007. PFLUGK.

V. 438. καὶ τοῖς γε Τροία]
i. e. ἐν Τροία. Infra v. 462
Iph. T. 221: τὰν Ἄργει Ἦραν

ἦν τε κτανεῖν νιν ἦν τε μὴ κτανεῖν θέλη.
ἀλλ' ἔρπ' ἐς οἴκους τούσδ', ἴν' εἰς ἐλευθέρους
δούλη γεγῶσα μήποθ' ὑβρίζειν μάθης.

ANΔΡΟΜΑΧΗ.

οἴμοι· δόλω μ' ὑπῆλθες, ἠπατήμεθα. 435

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

κῆρυσσ' ἅπασιν· οὐ γὰρ ἐξαρονούμεθα.

ANΔΡΟΜΑΧΗ.

ἦ ταῦτ' ἐν ὑμῖν τοῖς παρ' Εὐρώτῃ σοφά;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

καὶ τοῖς γε Τροίᾳ, τοὺς παθόντας ἀντιδρᾶν.

ANΔΡΟΜΑΧΗ.

τὰ θεῖα δ' οὐ θεῖ', οὐδ' ἔχειν ἠγεῖ δίκην;

runt hoc A. Matthiae, quem tamen eius rei poenituit, G. Hermannus, Kirchhoffius, A. Nauckius. Pflugkius tutatus est ἐκλίπης, coll. adn. ad Hecub. 27. nec per se falsum est. Ego tamen ἐκλίποις anteferendum h. l. puto, vide Sophoclis Antig. 18. ἦδη καλῶς, καὶ σ' ἐκτὸς ἀυλείων πυλῶν Τοῦδ' οὐνεκ' ἐξέπεμπον, ὡς μόνῃ κλύοις. R. K.

V. 429. σφαγὰν BE.

V. 432. κτανεῖ CE. νιν om. A abd. κτανεῖν [A]E[C] κτείνειν (cum v. l. κτανεῖν a m. sec.) B. κτείνειν Cab'cd. κτείνειν B.

V. 437. παρ' εὐρώταις cd et a pr. m. a παρεσιώταις b. omnia propter continuam scriptionem. Ceterum v. 437—63. continuat Menelao a pr. m. B.

V. 438. καὶ τοῖς ἐν τροίᾳ A καὶ τοῖς τ' ἐν τροίᾳ BEabcd. τοῖς ἐν τροίᾳ τε C καὶ τοῖς γ' ἐν τροίᾳ B. καὶ τοῖς γε τροίᾳ C. Kirchhoffius fortasse scribendum esse ait κὰν τοῖς γε Τροίᾳ.

Hel. 381: ὦ μάκαρ Ἀρκαδία πο-
τὲ παρθένη. Ion. 1007. El. 641.
Heracl. 361. Schaefer. ad L.
Bos. p. 697 s. PFLUGK.

V. 439. Quid? deosne non
credis suo numine cuncta
regere, neque curae ha-
bere iustitiam putas? For-
mulae ἔχειν δίκην usum, ut ita
dicam, forensem, quo est, cau-
sam agere, litem habere
coram iudice disceptan-
dam, simul cum altera, ἔχειν
τὴν δίκην, h. e. poenas dare
vel sumere, exposuit Wyt-
tenbach. ad Plut. Vol. VI. p.
463. Sed ab hac loquendi nor-
ma haud raro discrepant scripto-

res in argumento non iudicial
versantes. Primum h. l. vidi-
mus ἔχειν δίκην significare iu-
dicandae culpaе et poe-
nae decernendae potesta-
tem curamque habere. In
Suppl. v. 183: οὐδὲ γὰρ δίκην
ἔχει, reddendum: neque enim
rei naturae consentane-
um est, scil. ut, qui ipse mae-
reat, alios voluptate afficere pos-
sit. Δοῦναι δίκην, quod vulgari
usu significat poenas persol-
vere, in Hecub. 853. est ca-
piendae ultionis potesta-
tem facere. Apud Plat. Gorg.
§. 77. p. 479. B. HSt. οἱ τὴν
δίκην φεύγοντες non sunt qui

MENEΛΑΟΣ.

ὅταν τόδ' ἦ, τὰδ' οἴσομεν; σὲ δὲ κτενῶ. 440

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

ἦ καὶ νεοσσὸν τόνδ' ὑπὸ πτερῶν σπάσας;

MENEΛΑΟΣ.

οὐ δῆτα· θυγατρὶ δ', ἣν θέλη, δώσω κτανεῖν.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

οἴμοι· τί δῆτά σ' οἱ καταστένω, τέκνον;

V. 440. τόδ' ἦ τὰδ' οἴσομεν A. τόδ' ἦ τὰδ' οἴσομεν BCE abcd. τὰδ' ἦ τότ' οἴσομεν [BC] et vulgo. Ὅταν μόλη sive ὅταν παρῆ proposuit Kirchhoffius. Scholiasta videtur legisse: ὅταν τόδ' ἦ, τότ' οἴσομεν.

V. 443. τί om. abcd. σ' οὐ (cum v. l. σοῦ a m. sec.) B. σ' οὐ CaC. σοῦ ceteri.

V. 444. οὐκ οὐν A.

V. 446 habent Schol. Aristoph. Ach. 308. Pac. 1068. Tzetzes

certam ob causam rei facti sunt, sed qui se in iudicium vocari factorumque rationem reddere nolunt. PFLUGK.

V. 440. ὅταν τόδ' ἦ] scil. τὸ δίκην ὑπέχειν, sive simpliciter ἦ δίκην. PFLUGK. Ὅταν τόδ' ἦ. Ὅταν δοκῆ τῷ θεῷ καὶ ἐνοστῆ τὸ τιμωρηθῆναι ἡμᾶς ὡς εἰς αὐτὸν ἀσεβοῦντας, ὑπομενοῦμεν τότε, ἐπὶ μέντοι τοῦ παρόντος [κακοῦ] οὐδεμία ἀναβολὴ τῆς σῆς ἀναιρέσεως. SCHOLIASTA.

V. 441. νεοσσὸν τόνδ'] hunc infantem. Se et Electram νεοσσούς vocat Orestes ap. Aesch. Choeph. 250. Euripidea dedit Monkus ad Alc. 414. ὑπὸ πτερῶν. Or. 1458: ἀμφὶ πορφυρέων πέπλων ὑπὸ σκότου ξίφη σπάσαντες ἐν χερσίν. Hom. Od. δ. 39: οἱ δ' ἵππους μὲν ἔλυσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἰδρώοντας. V. ad Hecub. 53. PFLUGK.

V. 443. Sententia est: ὦρα ἂν εἴη σὲ καταστένειν, τέκνον.

Scilicet in Hermionae misericordia nullam salutis pueri spem ponit. PFLUGK.

V. 445 sqq Ταῦτα διὰ τῆς Ἀνδρομάχης φησὶν Εὐριπίδης λουδορούμενος τοῖς Σπαρτιάταις, ὅτι παρεσπονθήκεισαν, καὶ φιλοχρημάτους καλεῖ· ἐξ οὗ καὶ ἔπος· Ἀ φιλοχρηματία Σπάρταν ἔλοι, ἄλλο δέ γ' οὐδέν. SCHOLIASTA. Similia habet Schol. ad Or. 361. Ὑπουλα, inquit, πάντα τὰ ῥήματα τοῦ Μενελάου, ἀφ' ὧν ὁ ποιητῆς τὸ ἄσταιον τῆς Λακεδαιμονίων γνώμης κωμῶδει, ὡς καὶ ἐν Ἀνδρομάχῃ· Ὡ πᾶσιν ἀνθρώποισιν ἔχθιστοι βροτοί, Σπάρτης ἔνοικοι, δόλια βουλευτήρια. Πρὸ γὰρ Διοκλέους, ἐφ' οὗ τὸν Ὀρέστην ἐδίδαξε, Λακεδαιμονίων πρεσβευσαμένων περὶ εἰρήνης ἀπιστήσαντες Ἀθηναῖοι οὐ προσήκοντο ἐπὶ ἀρχοντος Θεοπόμπον, ὅς ἦν πρὸ Διοκλέους, ὡς ἱστορεῖ Φιλόχορος. Ceterum de colore orationis ὧ πᾶσιν ἀνθρώποισιν

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

οὐκουν θρασεῖά γ' αὐτὸν ἐλπίς ἀναμένει.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

ὦ πᾶσιν ἀνθρώποισιν ἐχθιστοὶ βροτῶν, 445

Σπάρτης ἔνοικοι, δόλια βουλευτήρια,
 ψευδῶν ἀνακτες, μηχανοῦράφοι κακῶν,
 ἐλικτά, κούδεν ὑγιές, ἀλλὰ πᾶν πέριξ
 φρονοῦντες, ἀδίκως εὐτυχεῖτ' ἀν' Ἑλλάδα.

τί δ' οὐκ ἐν ὑμῖν ἔστιν; οὐ πλεῖστοι φόνοι; 450
 οὐκ αἰσχροκερδεῖς; οὐ λέγοντες ἄλλα μὲν
 γλώσση, φρονοῦντες δ' ἄλλ' ἐφευρίσκεσθ' αἰεῖ;

in Lycophr. 1124. βουλευμάτια C.

V. 448. habet Charmus ap. Athen. I. p. 4. Plutarch. moral. p. 1073. C. et p. 1102. B. ἐλικτά καὶ οὐδὲν Cicero ad Att. lib. II. ep. 25. §. 1. πάντα πέριξ BC.

V. 450. οἱ πλεῖστοι φόνοι Ab. et l. v. a sec. m. B. Unde Kirchhoffius scribendum coniecit: τί δ'; οὐκ ἐν ὑμῖν εἰσιν οἱ πλεῖστοι φόνοι; Mihi οἱ ex errore satis frequenti ortum esse videtur.

ἐχθιστοὶ βροτοὶ vide Med. 468 sq. et 1323 sq. et quae ad eam fabulam adnotavi p. 56. ed. Goth. alt. R. K.

V. 446. βουλευτήρια] Abstractum pro concreto, ut infra v. 1274: ὦ γενναῖα συγκοιμήματα, uxor nobilis. V. A. Matthiae §. 429. PFLUGK.

V. 447. ψευδῶν ἀνακτες] i. e. ψευσταί. Aesch. Pers. 384: πᾶς ἀνὴρ κώπης ἀναξ. Eurip. Cycl. 86: κώπης τ' ἀνακτες. Iph. A. 1260: ὄπλων ἀνακτες. Plato Comicus apud Meinek. Spec. qu aest. scen. II. p. 23: ἀναξ ὑπὸ πύλης Ἐπίκρατες σακεσφόρε. PFLUGK.

V. 448. ἐλικτά, κούδεν ὑγιές] Charmo Syracusio, homini faceto, usurpatum, referente Clearcho ap. Athen. I. p. 4. B. adnotavit Boisson. Demosth. c. Theocrin. p. 1333, 23. R. δεινὸς γὰρ ἐστὶ ψεύσασθαι καὶ μηδὲν ὑγιές εἰπεῖν. cfr. Eustath. ad Il. T. II. ed. Lips. p. 228, 25. PFLUGK.

V. 450 sqq. οὐ πλεῖστοι φόνοι;] Ad crudele Plataearum excidium rettulit Barneisius, vid. Thucyd. III. 68. Obstare videntur verba ἐν ὑμῖν, quae potius significant in sua ipsorum viscera saevisse Spartanos. Itaque illa spectare suspicor ad detestabilem Helotum caedem, sive τὸ Ταινάριον ἄγος: quae res illis temporibus magna cum invidia Lacedaemoniorum crebro iactata fuit. V. Thuc. I. 128. et confer quae idem de necatis duobus milibus eiusdem sortis hominum narrat IV, 80. — οὐκ αἰσχροκερδεῖς, scil. ἐστέ. Idem αἰσχροκερδείας opprobrium est in Aristoph. Pac. 624., quae fabula eodem fere tempore acta est. [V. schol. ad v. 446.] Ad sequentia, οὐ λέγοντες ἄλλα μὲν κτε. apprime convenit Herodot. IX. 54: ἐπιστάμενοι τὰ Λακεδαιμονίων φρονήματα ὡς ἄλλα φρονεόντων καὶ ἄλλα λεγόντων. PFLUGK.

ὄλοισθ'· ἐμοὶ μὲν θάνατος οὐχ οὕτω βαρύς,
 ὡς σοί, δέδοκται. κεῖνα γάρ μ' ἀπώλεσεν,
 ὅθ' ἢ τάλαινα πόλις ἀναλώθη Φρυγῶν 455
 πόσις θ' ὁ κλεινός, ὅς σε πολλάκις δορὶ
 ναύτην ἔθηκεν ἀντὶ χερσαίου κακόν.
 νῦν δ' εἰς γυναῖκα γοργὸς ὀπλίτης φανεῖς

V. 453. ἐμοὶ μὲν θάνατος A. ἐμοὶ δὲ θάνατος μὲν BC. ἐμοὶ
 δὲ θάνατος ceteri libri et vulgo.

V. 456. πόσις δ' BC.

V. 459. ἀπόκτεινον C.

V. 462. 63. Stobaeus flor. CXII. 5. t. III. p. 358.

V. 462. δ' ἐν τροῖα γ' A. δ' ἐν τροῖα γ' a[b] cd. πάσχω κα-
 κῶς B.

V. 463. σύ τοι Stobaeus.

V. 464 sqq. Post finitam orationem Andromacha cum filio in
 interiorem aedium partem abripitur, credo ad Hermionam, cuius
 arbitrio pueri salutem commiserat Menelaus v. 442. Chorus autem
 re ipsa admonitus declarat, quanto sit in omni genere vitae prae-
 stabilius, si quis uni pareat quam pluribus: postremo hortatur
 Hermionam, ne iusto crudelius in supplicem animadvertat. Duo-
 bus stropharum paribus hoc carmen continetur, quarum metra hu-
 iusmodi sunt:

στρ. α'.

$\begin{array}{cccccccc}
 \acute{\cup} & \cup & - & \overline{\cup} & \cup & - & \acute{\cup} & \cup & - & \cup & - \\
 \cup & - & \cup & - & \cup & \acute{\cup} & \cup & - & & & \\
 \cup & \acute{\cup} & \cup & - & - & \acute{\cup} & \cup & - & \cup & - & - \\
 \acute{\cup} & \cup & - & - & \acute{\cup} & \cup & - & \cup & - & & \\
 5 \cup & \acute{\cup} & \cup & - & - & \acute{\cup} & \cup & - & \cup & - & -
 \end{array}$

στρ. β'.

$\begin{array}{cccccccc}
 \cup & \acute{\cup} & \cup & - & \cup & \acute{\cup} & \cup & - & \cup & \acute{\cup} & \cup & - \\
 \cup & \acute{\cup} & \cup & - & \cup & \acute{\cup} & \cup & - & \acute{\cup} & - & & \\
 \cup & \acute{\cup} & \cup & - & \cup & \overline{\cup} & \cup & - & \cup & \overline{\cup} & \cup & - \\
 \acute{\cup} & \cup & - & \cup & \overline{\cup} & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & - \\
 5 \cup & \overline{\cup} & \cup & \overline{\cup} & \cup & \overline{\cup} & \cup & \overline{\cup} & \cup & \overline{\cup} & \cup & \overline{\cup} \\
 \overline{\cup} & \cup & - & \acute{\cup} & \cup & - & \cup & - & \cup & - & \cup & -
 \end{array}$

V. 457. ναύτην ἔθηκεν]
 turpi fuga in nave te com-
 pulit. Fere ut apud Veirg.
 Aen. II. 399. equi lignei late-
 bras fusi repetunt. Loquendi

formam tetigit Valcken. ad
 Herodot. VI. 32. PFLUGK.

V. 459. ἀθώπευτον —
 γλώσσης] Constructionem ad-
 iectivi cum genetivo illustravit

κτείνεις μ'. ἀπόκτειν' ὡς ἀθώπευτόν γέ σε
 γλώσσης ἀφήσω τῆς ἐμῆς καὶ παῖδα σὴν. 460
 ἐπεὶ σὺ μὲν πέφυκας ἐν Σπάρτῃ μέγας,
 ἡμεῖς δὲ Τροίᾳ γ'. εἰ δ' ἐγὼ πράσσω κακῶς,
 μηδὲν τόδ' ἀνχει· καὶ σὺ γὰρ πράξιαις ἄν.

ΧΟΡΟΣ.

στρ. α'.

οὐδέποτε δίδυμα λέκτρο' ἐπαινέσω βροτῶν
 οὐδ' ἀμφιμάτορας κόρους, 465
 ἔριν μὲν οἴκων, δυσμενεῖς τε λύπας.
 τὴν μίαν μοι στεργέτω πόσις

Prioris strophæ v. 1. compositus est ex choriambō, dipodia trochaica, cuius prior arsis soluta est, et ordine trochaico trium pedum catalectico. v. 3. et 5. prorsus inter se similes ex penthemimere iamb. et ithyphallico constant. Alterius strophæ v. 4. est tetrameter dactylicus catal. in syll., sed huic qui respondet in antistropha id singulare habet, quod arsis tertii dactyli soluta est. Cuius rei exempla vide in Erfurdtii adnot. ad Soph. Ant. 792. ed. min.

Absolute hoc carmine, quum e domo rursus procederent Andromacha et Molottus, ψήφῳ θανάτου κατακεκριμένοι, paucis verbis hoc indicat chorus, simul ut misericordia se commotum ostendat, vv. 494—500. Versus sunt anapaestici. Inde lugubre carmen, versibus Glyconeis scriptum, ordiuntur Andromacha eiusque filius: quod pertinet usque ad v. 536. Sed distinctum est hoc quoque carmen in stropham et antistropham: quibus qui interpositi sunt anapaesti Menelai, v. 515 — 522., his respondet alia ῥήσις eodem genere versuum scripta et pronuntiata ab eodem Menelao v. 537 — 544. PFLUGK.

V. 464. οὐδέποτε Λ[B]CEabcd[B] οὐδέποι' ἄν C.

V. 465. Schol. ad Aesch. Choeph. 72. ἀμφιμάτορας A. ἀμφιμάτορας (cum v. l. sec. m. ἀμφιματράς) B. ἀμφιμάτορας Ccd ἀμφιμάτορας E[BC] ἀμφιμάτορας ab.

V. 466. ἔριδας οἴκων ABC Eabcd C. ἔριδ' οἴκων B. ἔριν μὲν οἴκων Aldus.

V. 469. τὴν μίαν Musurus. μίαν libri.

Schaeferus Melet. criticis p. 137 seq. PFLUGK.

V. 460. καὶ σὺ γὰρ πράξιαις ἄν] scil. κακῶς. PFLUGK.

V. 466. Respondent inter se in hoc versu particulae μὲν et τε. Nempe μὲν et δέ copulant diversa: τε adiungit similia. Exemplorum abunde suppeditat Euripides, cuius vide infra v.

653. cl. 655. Suppl. 1036. Troad. 134. El. 146. Heracl. 239. cf. Matth. ad Orest. 24. Erfurdt. ad Soph. Trach. 1233. ed. Herm. Rariores tamen sunt tales loci, qui δέ omnino non recipiant: ex quo genere est is, in quo versamur. PFLUGK. Vide Klotz. ad Devar. vol. II. p. 659 sq.

- γάμοις ἀκοινώνητον ἀνδρὸς εὐνάν. 470
ἀντ. α'.
 οὐδὲ γὰρ ἐν πόλεσι δίπτυχοι τυραννίδες
 μιᾶς ἀμείνονες φέρειν,
 ἄχθος τ' ἐπ' ἄχθει καὶ στάσις πολίταις. 475
 τεκτόνοιον θ' ὕμνου συνεργάταιν
 δυοῖν ἔριν Μοῦσαι φιλοῦσι κραίνειν.
στρ. β'.
 πνοαὶ δ' ὅταν φέρωσι ναυτίλους θοαί,
 κατὰ πηδαλίων διδύμα πρᾶπίδων γνώμα 480
 σοφῶν τε πληθὸς ἀθρόον ἀσθενέστερον
 φανλοτέρας φρενὸς αὐτοκρατοῦς
 ἐνός, ἃ δύνασις ἀνά τε μέλαθρα κατὰ τε πόλιας, 485
 ὁπόταν εὐρεῖν θέλωσι καιρόν.
ἀντ. β'.
 ἔδειξεν ἢ Λάκαινα τοῦ στρατηλάτι
 Μενέλα· διὰ γὰρ πυρὸς ἦλθ' ἑτέρω λέχει,

V. 470. εὐνάν ἀνδρὸς B.

V. 471. πόλεσσι E. πόλαισι B. πολίπτυχοι c.

V. 473. ἄμεινον ἐσφέρειν AE a pr. m ab.

V. 474. ἄχθος δ' legendum censet Kirchhoffius. τ' om. a pr. m. BEC.

V. 476. τεκτόνων Cθ' om. acd ὕμνοιον ABCEabcdC. ὕμνοι B ἐργάται BC. ἐργάταιν libri ceteri, ὕμνου συνεργάτην Duportus. α'

V. 478. κραίνειν C.

V. 479. πνοαὶ A et, ut videtur, ceteri. πνοαὶ [B]C. ναυτίλοις abcd.

V. 480. διδυμαί — γνώμαι Aabcd διδύμα (— ᾧ sec. m.) — γνώμα (— ᾧ a sec. m.) B. διδυμα — γνώμα C. διδύμα — γνώμα [EBC].

V. 481. σοφόν τε CB.

V. 470 seq. Sententia est: ego non probo nisi talem maritum, qui conubium viri non polluendum furtivis aliarum mulierum amoribus censeat. Quae si vera est, ut puto, interpretatio, nihil opus est Brunckii commentum pluribus refutemus. Male etiam A. Matthiae cum Schol. iungit ἀκοινώνητον ἀνδρὸς. PFLUGK.

V. 472. οὐδὲ γὰρ ἐν πό-

λεσι] Notum Homeri dictum, II. β. 204: οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη, quod adfert Scholiastes. PFLUGK.

V. 476. τέκτονες ὕμνων sunt poetae. V. Jacobs, ad Anthol. Gr. Vol. II. P. III. p. 46. Schol. laudat Hesiod. Op. 26: Καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῷ. PFLUGK.

V. 484. ἃ δύνασις] scil. ἐστὶ. "A est neutrum plurale:

κτείνει δὲ τὴν τάλαιναν Ἰλιάδα κόραν 490
 παῖδά τε δύσφρονος ἔριδος ὑπερ.
 ἄθεος, ἄνομος, ἄχαρις ὁ φόνος. ἔτι σε, πότνια,
 μετατροπὰ τῶνδ' ἔπεισιν ἔργων.
 καὶ μὴν ἐσορῶ τόδε σύγκρατον; 495
 ζεῦχος πρὸ δόμων,
 ψήφῳ θανάτου κατακεκριμένον.
 δύστηνε γύναι, τλήμων δὲ σύ, παῖ,
 μητρὸς λεχέων ὅς ὑπερθνήσκεις,
 οὐδὲν μετέχων, 500
 οὐδ' αἴτιος ὢν βασιλεῦσιν.

ANΔΡΟΜΑΧΗ.

σιγ. γ'.

ἄδ' ἐγὼ χέρας αἱματη-
 ρὰς βρόχοισι κεκλημένα
 πέμπομαι κατὰ γαίας . . .

V. 485. ἐνός, ἄ G. Hermannus in *Elem. doctr. metr.* p. 320., qui tamen postea in editione sua edidit ὁ pro ἄ. ἄ fere libri, ὁ B.

V. 487. στρατηλάτα [A B] C. a pr. m. Eacd, etiam Choeroboscus cann. l. p. 92. στρατηλάτου BC.

V. 489. Μενέλα A [B] C. etiam Choeroboscus l. l. μενέλαε E [bcd] B. μενελαῖ a.

V. 494. μετατροπαὶ C. τῶνδ' ἔπεισιν ἔργων om. B.

V. 495. σύγκρατον EB.

V. 496. προδόμων BC.

V. 498. δύστηνε [B] CE. δυστυνε A. δύστανε ceteri libri. τλήμον AE. τλήμον C. τλήμων ceteri libri.

V. 503. κεκλημένα AC. κεκλημένα (κεκλειμένα a m. sec.) B. κεκλειμένα ceteri libri.

V. 504. γρ. κατὰ γαίαν a.

intellige τὸ αὐτοκρατῆ εἶναι φρένα ἐνός. PFLUGK.

V. 488. διὰ γὰρ πυρὸς ἤλθ' ἐτέρῳ λέχει] crudelem in modum exagitavit alteram mulierem et tanquam igni grassata est in tori sociam. Sic El. 1182: διὰ πυρὸς ἔμολον ἃ τάλαινα ματρὶ τᾶδε. Ceterum extremo versu scribendum videtur λέκτρῳ. PFLUGK.

V. 492. ἄθεος] propterea,

quod laeduntur supplicum iura. PFLUGK.

V. 493. ἔτι σε, πότνια, μετατροπὰ τῶνδ' ἔπεισιν ἔργων] «Πρὸς τὴν Ἐρμιοῦν. οἷον ἴσμεν ὅτι μετανοήσεις, ἐὰν πράξης. Διὸ βέλτιόν σοι μηδὲν προπετὲς ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ μᾶλλον φιλανθρώπως διατεθῆναι.» SCHOLIASTA.

V. 495. τόδε σύγκρατον ζεῦχος] hoc maximis amicitiae vinculis coniunctum

ΜΟΛΟΤΤΟΣ.

μᾶτερ, μᾶτερ, ἐγὼ δὲ σᾶ
πτέρυγι συγκαταβαίνω.

505

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

Θῦμα δάϊον, ᾧ χθονὸς
Φθίας κράντορες.

ΜΟΛΟΤΤΟΣ.

ᾧ πάτερ,

μόλε φίλοις ἐπίκουρος.

510

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

κείσει δῆ, τέκνον, ᾧ φίλος,
μαστοῖς ματέρος ἀμφὶ σᾶς
νεκρὸς ὑπὸ χθονὶ σὺν νεκρῷ.

ΜΟΛΟΤΤΟΣ.

ᾧμοι μοι, τί πάθω; τάλας
δῆτ' ἐγὼ σύ τε, μᾶτερ.

515

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

στρ. δ.

ἴθ' ὑποχθόνιοι· καὶ γὰρ ἀπ' ἐχθρῶν

V. 505—510. Molotto continuant libri. Correxit G. Hermannus.

V. 509. ᾧ πάτερ — ἐπίκουρος choro tribuit a.

V. 511. κείσει δῆ] Sic coniecit Musgravius. κείσο ἤδη libri. γρ. κείσο δῆ marg. a. Schol. cod. A fol. 119^a: δέχα δύναται νοεῖσθαι κείσο δῆ καὶ κείσο ἤδη.

V. 513. νεκρῷ libri. νεκρῷ τε Musurus, id quod ferri nullo modo potest.

V. 520. ἄνοια fere libri. V. Meineke ad Menandr. p. 333. coll. Addend. p. 578. Brunck. Soph. Troad. 350.

par. De v. ζεῦγος conf. adnot. ad v. 277. PFLUGK.

V. 507 sq. Θῦμα δάϊον, ᾧ χθονὸς Φθίας κράντορες] Continuuntur haec verba in libris quum editis tum mss. Molotto. Andromachae tribuenda esse vidit Hermannus: ita demum, quod solent in talibus curare Tragici, accurate inter se respondet stropa et antistropa. Ceterum χθονὸς Φθ. κράντορες intelligendi sunt cives Phthiae, ut apud Soph.

Ant. 940: Θήβης οἱ κοιρανίδαί. Quanquam in illa fabula hoc differt, quod, quem adloquitur Antigona, chorus praesens est. PFLUGK. Multo honorificentius appellantur Phthiotae χθονὸς κράντορες, quam si simpliciter dicerentur cives Phthiae, id quod cadit etiam in Sophoclis locum de Antigona a Pflugio laudatum. Utroque enim loco non simpliciter cives, sed domini terrae et agrorum appellantur, [quod ii, qui lo-

ἤκετε πύργων· δύο δ' ἐκ δισσαῖν
 θνήσκειτ' ἀνάγκαιν· σὲ μὲν ἡμετέρα
 ψῆφος ἀναιρεῖ, παῖδα δ' ἐμὴ παῖς
 τόνδ' Ἑρμιόνη· καὶ γὰρ ἀνοία
 μεγάλη λείπειν ἐχθροὺς ἐχθρῶν,
 ἐξὸν κτείνειν

520

καὶ φόβον οἴκων ἀφελέσθαι.

ANΔPOMAXH.

^{ἀντ. γ'.}
 ὦ πόσις, πόσις, εἶθε σάν
 χεῖρα καὶ δόρυ σύμμαχον
 κτησαίμαν, Πριάμου παῖ.

525

ΜΟΛΟΤΤΟΣ.

δύστανος, τί δ' ἐγὼ μόρου
 παράτροπον μέλος εὔρω;

ANΔPOMAXH.

λίσσου γούνασι δεσπότου
 χρίπτων, ὦ τέκνον.

V. 521. μεγάλη λειπεῖν A C E a b c d. μεγάλη λείπειν [B B], λειπεῖν μεγάλη C. ἀλχθροὺς ἀλχθρῶν B. ἐχθρῶν deletum in C.

V. 522. ἐξὸν minio superscriptum habet E.

V. 523. οἶκον a pr. m. a b B. Id fuit olim οἶκον, id quod cedit in alios quoque eius modi permutationum locos.

V. 258. τέλος A B C E. μέλος, ut videtur, ceteri. εὔροισ' ἄν E refictus per hos versus a manu recentiore.

V. 529. λίσσου γούνασι [A B] C λίσσουσι γούνασι (mrg. λίσσου συ) E refictus. λίσσου δὲ γούνασι a b [c d] B λίσσου γούνασι C.

quantur, eorum auxilium implo-
 rant, ut illi etiam ipsa appella-
 tione ornandi esse videantur.
 Verumtamen nihil differre vider-
 tur utrum adsint qui appellantur
 necne. R. K.

V. 514. τί πάθω;] quid
 faciam? V. ad Hec. 614.
 PFLUGK. G. Hermannus
 adfert Phoen. 909 (899.) R. K.

V. 516. A monometro ana-
 paestico Ἰθ' ὑποχθόνιοι hanc
 stropham incipere putabat Lo-
 beck. ad Soph. Ai. 134. deceptus

vitiosa versuum in veteribus edd.
 descriptione. PFLUGK.

V. 521. ἐχθροὺς ἐχθρῶν]
 i. e. hostes eosdemque hos-
 tibus natos. PFLUGK. Cete-
 rum recte G. Hermannus
 commemoravit h. l. notissimum
 illud ascriptum etiam a Victorio:
 Νήπιος, ὃς πατέρα κτείνας παι-
 δας καταλείπει.

V. 528. μόρου παράτρο-
 πον μέλος] querelae ad mise-
 ricordiam compositae, quibus

ΜΟΛΟΤΤΟΣ.

ὦ φίλος,
φίλος ἄνες θάνατόν μοι.

530

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

λείβομαι δάκρυσιν κόρας,
στάζω λισσάδος ὡς πέτρας
λιβάς ἀνήλιος ἀ τάλαιν'.

535

ΜΟΛΟΤΤΟΣ.

ᾠμοι μοι. τί δ' ἐγὼ κακῶν
μῆχος ἐξανύσωμαι;

V. 531. φίλος Matthiae. ὦ φίλος libri. θανάτου με F refictus.

V. 532. δάκρυσιν A B C E. δακρύοισι a c d B. δακρύοις C.

V. 534. στάζων B.

V. 536. τί δ' ἐγὼ κακῶν [A B] C E κακῶν τί δ' ἐγὼ a b c d B C.

V. 537. ἐξανύσωμαι [A] b c [B], ἐξανύσωμαι (οι et o additis
a m. sec.) B. ἐξανύσομαι C E a d C.

V. 538. προσπιπτεῖς A B C E. προσπίπτεις ceteri.

caedes arceatur. Ion. v. 1230.
θάνατον παρατροπά, mortis
effugium. PFLUGK.

V. 530. ὦ φίλος, φίλος
ἄνες θάνατόν μοι] Animad-
vertant tirones h. l. vix potuisse
Menelaum appellari a Molotto
ὦ φίλε, φίλε, quod tum demum
verum esset, si Menelaus omni-
no amicus esset Molotti, qui
est inimicus, sed dicendum fu-
isse ὦ φίλος, φίλος ἄνες κτέ.,
quod ista appellatio non perti-
net nisi eo, ut nunc quidem in
hac ipsa actione Molotto se
amicum praebeat eique vitam
concedat. Id ipsum deleta post
alterum φίλος interpunctione
etiam externa orationis forma
consequi studuimus. R. K.

V. 531. ἄνες θάνατόν μοι]
remitte mihi mortem, li-
bera me mortis periculo.
Bekk. Anecd. I. p. 396, 15:
ἀνεῖναι, ἀφεῖναι. Plut. V.

Phoc. 27: τὴν φρουρὰν ἀνέντος
αὐτοῦ τοῖς Ἀθηναίοις. [Xe-
noph. Hist. Gr. II. 3. 51: εἰ
ἀνήσομεν ἄνδρα. Lysias c.
Agorat. p. 511. ed. Reisk. οὐκ οὐκ
οὔτε ὄσιον οὔτε νόμιμόν ἐστιν
ἀνεῖναι Ἀγόρατον τουτοῦ F. I.]
PFLUCK.

V. 534 sq. λισσάδος ὡς
πέτρας λιβά ἀνήλιος ἀ τά-
λαιν'] Quod putaverunt liquorem
petrae uberiores tum fieri, quum
sole nives eius liquarentur, fue-
runt antiquo tempore qui ἀνή-
λιος interpretarentur πολυήλιος,
vid. Schol. ad h. l., qui tamen
rem non satis recte existima-
verunt. Dicuntur liquores ca-
vis petrae a sole remotae, id
est, in specu tenebricoso sca-
tentes, ut verbo ἀνήλιος iure
adiungatur ἀ τάλαινα. Ceterum
adlitterationem agnoscamus, qua
litteris ac sono similia in-
ter se vocabula componuntur,

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ἀντ. δ'.

τί με προσπίτνεις ἄλιαν πέτραν
ἢ κῦμα λιταῖς ὡς ἰκτεύων;
τοῖς γὰρ ἔμοισιν γέγον' ὠφελία, 540
σοὶ δ' οὐδὲν ἔχω φίλτρον, ἐπεὶ τοι
μέγ' ἀναλώσας ψυχῆς μόριον
Τροίαν εἶλον καὶ μητέρα σὴν
ἧς ἀπολαύων

Ἄιδην χθόνιον καταβήσει 545

ΧΟΡΟΣ.

καὶ μὴν δέδορκα τόνδε Πηλέα πέλας
σπουδῇ τιθέντα δεῦρο γηραιὸν πόδα.

V. 540. ἔμοισιν Brunckius et Musgravius. *μοῖς libri*. Hinc Lentingius scribi voluit τοῖς μὲν γὰρ *μοῖς*. Mox ὠφελία E, ὠφέλεια ceteri libri. Kirchoffius laudat Zonaran p. 1897. παρὰ δὲ τῷ Εὐρυπίδῃ εὔρηται καὶ ὠφελία, Pflugkius Isocr. panath. §. 219. Bekk. de permut. §. 164. Dorvill. ad Charit. p. 506.

V. 546. Draco de metris p. 26. Choeroboscus cann. I. p. 213. Etym. Magn. p. 190.

partim etiam ab eadem radice ducta: *λείβομαι δάκρυσι* *κόρας*, *στάζω λισσάδος ὡς πέτρας* *λιβὰς ἀνήλιος ἀτάλαιν'*, ut etiam verborum similitudine ac mollitudine animus Andromachae summa tristitia contractus se prodat. Ceterum de ipsa similitudine conferas supra v. 116. *τάκομαι ὡς πετρίνα πιδακίεσσα λιβὰς*. R. K.

V. 536. *κακῶν μῆχος*] *remedium malorum*. Theocrit. Id. II. 95: *χαλεπᾶς νόσῳ εὔρε' τι μᾶχος*. *Μῆχος*, eiusdem et originis et significationis vocem, praeclare Elmsleius restituit Aeschulo Prom. V. 625: *ἀλλὰ μοι τορῶς τέμμηρον ὄ' τι μ' ἐπαμμένει παθεῖν, Τί μῆχος, τί φάρμακον νόσου, δεῖξον, εἴπερ οἶσθα*. Recte, puto, etiam A. Matthiae in Heracl. 495. *μῆχος ἐξενρήσομεν*, quanquam

suam ipse coniecturam postea abiecit. [V. quae diximus ad eum locum in ed. alt. Goth. p. 80 sq. R. [K.] Conf. Val'ek, et Wessel. ad Herod. IV. 151. PFLUGK.]

V. 538. Med. 28: *ὡς δὲ πέτρος ἢ θαλάσσιος Κλύδων ἀκούει νοουθειομένη φλῶν*. Ubi vide adnot. p. 16. ed. Goth. alt. PFLUGK.

V. 544. *ἧς ἀπολαύων*] cui hoc mali acceptum refert, quod ad inferos tibi eundum est. Iph. T. 536: *ἀπέλαυσα καὶ γὰρ δὴ τι τῶν κείνης γάμων*. Plato Phaedr. p. 255 D: *οἷον ἀπ' ἄλλου ὀφθαλμίας ἀπολελυκώς*. Isocrates de pace §. 81: *ἀπολαύειν τι φλαῦρον*. Dio Chrysost. Oratt. III. p. 137. R. *κακόν τι ἀπολαῦσαι*. Vid. interpp. ad Lucian. T. I. p. 100 s. ed. Amst. PFLUGK.

ΠΗΛΕΥΣ.

ἡμᾶς ἐρωτῶ τὸν τ' ἐφεστῶτα σφραγῆ·
 τί ταῦτα καὶ πῶς; καὶ τίνας λόγου νοσεῖ
 δόμος; τί πράσσει ἄκριτα μηχανώμενοι; 550
 Μενέλα', ἐπίσχεσ' μὴ τάχυν' ἄνευ δίκης.
 ἡγοῦ σὺ θᾶσσον· οὐ γάρ, ὡς ἔοικέ μοι,

V. 549. τί ταῦτα καὶ πῶς τ' ἐκ τίνος ABC E. τί ταῦτα καὶ πῶς καὶ τίνας abcd τί ταῦτα πῶς ταῦτ' ἐκ τίνος BC.

V. 552. ὡς ἔοικέ μοι] haec evanida in cod. A. manus sec. refinxit in hunc modum: ὡς γέροντί μοι. Hinc Kirchhoffio legendum videtur ὡς ἐπεικάσαι. Equidem nihil mutandum puto.

V. 549. τί ταῦτα;] Suppl. 98: τί ταῦτα, μήτε; σὸν τὸ μῆνιν ἐμολ. Cfr. Or. 732. Hel. 1000. Cycl. 203. Schaefer. ad Soph. El. 766. PFLUGK.

Ibid. ἐκ τίνος λόγου] quare, qua de causa? V. Aesch. Choeph. 508: ἐκ σμικροῦ λόγου ap. Soph. Oed. Col. 620. significat ἐπὶ βραχεία προφάσει (v. Lobeck. ad Ai. 1255.). ἐκ τοῦ vel ἐκ τίνος, quare? Suppl. 131. Hel. 92. 1290. El. 246. PFLUGK.

V. 550. ἄκριτα μηχανώμενοι] indicta causa supplicia sumentes. PFLUGK.

V. 551. ἡγοῦ σὺ θᾶσσον] Cogita Peleum incedentem ἐπὶ θεράποντος γερονταγοῦ, ad quem ista dicuntur. PFLUGK. Comparativus θᾶσσον in hac formula etiam si id, quocum comparatio fit, non aperte pronuntiatur, tamen suam propriam vim obtinet. Is enim, qui dicit: ἡγοῦ σὺ θᾶσσον eius cursus, qui usque adhuc factus est, rationem habet, ut iam celerius praeire iubeatur comes senis. Eodem prorsus modo Latini ocus posuerunt in eius modi locis et Saxones montani dicunt: Sei stiller, pro: Sei still, quod rationem habent modi, quo eadem res ante erat acta. Cf. Rost. gr. Gr. p. 415. ed. VII. R. K.

V. 554. ῥώμην μ' ἐπαινῶ

λαμβ.] μ' aptis exemplis tueretur A. Matthiae Alc. 641: καὶ μ' οὐ νομίζω παῖδα σὸν πεφικέναι. Sophocl. El. 471: πικρὰν Δουῶ με πείραν τήνδε τολμήσειν ἐτι. — ἐπαινῶ i. e. αὐτὸς ἐμαντῶ παρακλεύομαι ὁ. λ. Soph. Oed. C. 664: Θαρσεῖν μὲν οὖν ἔγωγε κἄνευ τῆς ἐμῆς Γνώμης ἐπαινῶ. Aesch. Suppl. 997: Ὑμᾶς δ' ἐπαινῶ μὴ καταισχύνειν ἐμέ. Choeph. 574: Ὑμῖν δ' ἐπαινῶ γλῶσσοις εὐφημον φέρειν, coll. v. 547: αἰνῶ δὲ κρύπτειν τᾶςδε συνθήκας ἐμᾶς. PFLUGK.

V. 555. Sic loquitur Peleus, ut qui navem ἐξ οὐράς δραμοῦσαν (Soph. Ai. 1083.) vel οὐρίαν θέουσαν (Aristoph. Lys. 550.) appellere ad certum locum cupiat, aspirante et velis incumbente secundo vento. Proprie ventus ἐμπνεῖ τοῖς ἰστίοις, qui si a puppi surgit, κατ' οὐρον spirare dicitur. Cfr. Blomfield. gloss. ad Aesch. S. c. Th. 687. Peleus vero, se ipsum concitans, ἐμπνεῖ κατ' οὐρον ὡςπερ ἰστίοις. Τῆδε est adverbium loci, partem indicans eam, quo venturus est. Quodsi detraxeris ornatum orationis, egregie illum convenientem magnanimo seni, nihil aliud dicit nisi hoc: primum huc dirigam gressum. Aliter sententiam expedit Schol.: ὃν τρόπον ἄνεμος ἰστίοις, οὕτω

σχολῆς τόδ' ἔργον, ἀλλ' ἀνηβητηρίαν
 ῥώμην μ' ἐπαινῶ λαμβάνειν, εἶπερ ποτέ.
 πρῶτον μὲν οὖν κατ' οὖρον ὥσπερ ἰστίοις 555
 ἐμπνεύσομαι τῆδ' · εἶπέ, τίνι δίκη χέρας
 βρόχοισιν ἐκδήσαντες οἶδ' ἄγουσί σε
 καὶ παῖδ' · ὕπαρνος γὰρ τις ὧς ἀπόλλυσαι,

V. 553. habet cum Suida Hesychius t. I. p. 573.

V. 554. ῥώμην μ' [A B] C E. μ' om. ceteri.

V. 555. πρῶτον μὲν κατ' οὖρον B C.

V. 558. ἀπόλλυται E b.

καὶ τὴν ταύτην φανήσομαι, τουτέστι, τοῦ περιέχοντος αὐτὴν χειμῶνος ἀπαλλάξω. PFLUGK. Multo rectius quam Pflugkii intellexit hunc locum Scholiasta, qui τῆδε non pro adverbio loci habuit, quemadmodum Pflugkii, sed ad personam Andromachae rettulit, cui more venuti secundi tanquam velis aspirare atque opitulari iam in animo habet Peleus. Id adeo aperit ipse qui loquitur eo, quod se iam ad illam personam convertit oratione sua: εἶπέ, τίνι δίκη χέρας βρόχοισιν ἐκδήσαντες οἶδ' ἄγουσί σε καὶ παῖδα; Tum autem cogitat Peleus ad Menelaum et eos, qui Andromacham vinculis tenent, se convertere. Nam quid esset h. l. πρῶτον, si τῆδε ad locum pertineret, quem, quoniam res iam ipsa satis demonstrata erat verbis: οὐ γὰρ, ὧς ἔοικέ μοι, σχολῆς τόδ' ἔργον κτέ., nemo ignorare poterat? Quin de loco, quo se conferre velit, Peleus dubitari non potest, tantum modo de ea persona, quam priorem appellare cogitet, quaeri potest. Haec igitur significatur pronomine τῆδε, quo iam etiam demonstratur ad quam personam pertineat imperativus εἶπέ. R. K.

V. 557. ἐκδήσαντες] Piersonus ad Moer. p. 124. malebat ἐνδῆσαντες. Vulgatam lectionem A. Matthiae ita conatur

defendere, ut Andromacham et filium cogitet ex se nexos esse invicem. Immo ἐκδήσαντες est δήσαντες βρόχοις αὐτῶν ἐκδεδμενοῖς. PFLUGK. Verba χέρας βρόχοισιν ἐκδήσαντες οἶδ' ἄγουσί σε proprie sic intelligenda sunt, ut Andromacha manibus conexas ex iisque aptis vinculis a Menelai satellitibus trahi videatur, ut sua ac propria vis maneat verbo ἐκδήσαι. Recte in hanc ipsam sententiam disputavit G. Hermannus: „Libri omnes“ inquit „ἐκδήσαντες, quod est adligatum, referturque ad eos, qui eam trahunt. Non dixit ἐκδησάμενοι, quod non ad sese eam adligaverant satellites. A. Matthiae, qui Andromacham et filium ex se invicem nexos significari putabat, eoque spectare v. 483 (495)., neglexerat solam Andromacham vinctam esse, non puerum, quem neque opus erat vinciri, manusque liberas habuisse eo patet, quod eam una secum exsolvere vinculis matrem Peleus iubet v. 709 sq. (723 sq.“ R. K.

V. 558. ὕπαρνος γὰρ τις ὧς ἀπόλλυσαι] Quod Andromacha una cum puero suo ad mortem abripitur, ὕπαρνος ὧς occidere dicitur, i. e. ut puerum quasi agnum subter se habeat. Ridiculum Pflugkii errorem, quem iam iure taxavit G. Hermannus, silentio

ἡμῶν ἀπόντων τοῦ τε κυρίου σέθεν.

ANDROMACH.

οἶδ', ὦ γεραιέ, σὺν τέκνῳ θανουμένην 560
 ἄγουσί μ' οὕτως, ὡς ὄρας. τί σοι λέγω;
 οὐ γὰρ μιᾶς σε κληδόνος προθυμία
 μετήλθον, ἀλλὰ μυρίων ὑπ' ἀγγέλων.
 ἔριν δὲ τὴν κατ' οἶκον οἶσθά που κλύων
 τῆς τοῦδε θυγατρὸς ὣν τ' ἀπόλλυμαι χάριν. 565
 καὶ νῦν με βωμοῦ Θέτιδος, ἢ τὸν εὐγενῆ
 ἔτικτέ σοι παιδ', ἣν σὺ θαυμαστὴν σέβεις,
 ἄγουσ' ἀποσπάσαντες, οὔτε τῷ δίκῃ
 κρίναντες, οὐδὲ τοὺς ἀπόντας ἐκ δόμων
 μείναντες, ἀλλὰ τὴν ἐμὴν ἐρημίαν 570
 γνόντες τέκνου τε τοῦδ', ὃν οὐδὲν αἴτιον
 μέλλουσι σὺν ἐμοὶ τῇ ταλαιπώρῳ κτανεῖν.
 ἀλλ' ἀντιάζω σ', ὦ γέρον, τῶν σῶν πάρος

V. 559. ὑμῶν C.

V. 562. κληδόνος· προσηλίας Hesychius t. II. p. 276.

V. 568. ἄγουσ' (γρ. ἄγειν) A. ἄγουσ' ceteri libri. Haec scripturae discrepantia mihi minime eo pertinere videtur, ut locum corruptum habeamus. Kirchoffius enim recepto infinitivo ἄγειν unum verum hinc excidisse statuit ante verbum ἄγειν. Nam quae loco leguntur perspicua per se sunt, ut oratio deterior fieri videatur, si quid addas.

V. 569. in mrg. habet E, bis scriptum b.

premere malo quam verbo confutare. Recte vocem explicavit Hesychius: ὑπαρνος ποίμνη· ἄρας ἔχουσα. Sic ὄϊς ὑπαρνος dicitur Callimacho hymn. in Apoll. 53. R. K.

V. 563. μετήλθον] Schol. μετεπεμφάμην, μετεστειλάμην.

V. 564. οἶσθά που] sine interrogatione dici monuit Elmsleius ad Bacch. 462. et ad Suppl. 116. PFLUGK.

V. 566. ἢ — ἦν] Hipp. 907: ἦν ἀρτίως ἔλειπον, ἢ φάος τότε Οὐπὼ χρόνον παλαιὸν εἰσεδέρκετο. Hel. 749: ἀγῶνας, οἳ μένουσιν, οὐς ἐλπίζομεν. PFLUGK.

V. 568. τῷ δίκῃ] dictum esse pro τῷ δίκῃ adnotavit Valcken.

ad Phalar. Lennep. p. XLX. (XXII. ed. Lips.), rem, ut videtur, levem: sed nihilo magis recondita tamen fallere nonnunquam etiam primarios viros videas. PFLUGK.

V. 569. Quod Lentingius pro οὐδὲ scribi voluit οὔτε, librorum scripturam iam tutatus est Pflugkius adlato G. H. Schaefero ad Dionys. de comp. verb. p. 299. et A. Matthiae Gr. §. 609. p. 1225. Poterat etiam adferri Rost. Gr. §. 134. adn. l. p. 730 ed. sept. et Klotz. ad Devar. vol. II. p. 714. Nam quod G. Hermannus negavit inter se respondere h. l. οὔτε — οὐδέ, sed voluisse Andromacham sic fere conformare orationem

πίτνουσα γονάτων, χειρὶ δ' οὐκ ἔξεστί μοι
τῆς σῆς λαβέσθαι φιλιτάτης γενειάδος· 575
ῥῦσαί με πρὸς θεῶν· εἰ δὲ μή, θανούμεθα
αἰσχυρῶς μὲν ὑμῖν, δυστυχῶς δ' ἐμοί, γέρον.

ΠΗΛΕΥΣ.

χαλᾶν κελεύω δεσμά, πρὶν κλαίειν τινά,
καὶ τῆσδε χεῖρας διπτύχους ἀνιέναι.

MENEΛΑΟΣ.

ἐγὼ δ' ἀπαυδῶ γ' ἄλλος οὐχ ἦσσων σέθεν 580
καὶ τῆσδε πολλῷ κυριώτερος γεγώς.

ΠΗΛΕΥΣ.

πῶς; ἢ τὸν ἀμὸν οἶκον οἰκήσεις μολῶν
δεῦρ'; οὐχ ἄλις σοι τῶν κατὰ Σπάρτην κρατεῖν;

MENEΛΑΟΣ.

εἶλόν νιν αἰχμάλωτον ἐκ Τροίας ἐγώ.

ΠΗΛΕΥΣ.

οὐμός δε γ' αὐτήν ἔλαβε παῖς παιδὸς γέρας. 585

V. 572. κτανεῖν libri, κτενεῖν Musurus.

V. 574. πίτνουσα, ut videtur, BB. πιτνοῦσα A.

V. 577. Peleo tribuit B.

V. 578. κλαίειν [AB]Eabcd[B], κλάειν C.

V. 582. τὸν ἐμὸν ABCeabcdB. τὸν ἀμὸν C. Vide Ph. Butt-
mann. Gr. Gr. ampl. §. 72. adn. 23. Rost Gr. Gr. p. 374. ed. sept.
Lentingius, ut τὸν ἐμὸν tueretur, scribi voluit ἢ σὺ τὸν ἐμὸν κτέ.,
id quod non improbavit G. Hermannus.

V. 585. δὲ ταύτην b.

suam, ut diceret: καὶ τὴν ἐμὴν ἐρη-
μίαν γνόντες, eam autem mutavisse
interpositis verbis: οὐδὲ τοὺς
ἀπόντας ἐκ δόμων μείναντες, mihi
his ambagibus nihil opus esse
videtur, sed οὐδέ positum est
propterea, quod fortius alterum
infertur membrum, quasi Latine
dicas neque — neque vero.
R. K.

V. 571. ὄν refer ad τέκνον,
ut ap. Homerum ὦ φίλε τέ-
κνον. Suppl. 12. V. Matth.
Gr. § 434. A. Rost. §. 100.
4. d. p. 474. ed. sept.] PFLUGK.

V. 578. πρὶν κλαίειν τινά]
antequam malum acceperit. cf. v. 635. PFLUGK. De
industria videtur ambigue loqui

Peleus ita, ut personam, quae
malum acceptura esse videatur,
non definiat, quemadmodum apud
Sophoclem dicitur in Antig. 728:
ἢδ' οὐν θανέεται καὶ θανοῦσ'
ὀλεῖ τινα, qua voce Haemon se
significat tectius, Creon autem
se notari existimat. Apertius lo-
quitur infra Peleus v. 635. R. K.

V. 582. πῶς; ἢ τὸν ἀμὸν οἶ-
κον οἰκήσεις μολῶν δεῦρ';]
De formula οἶκον οἰκεῖν in eius
modi locis dixi ad Phoen. 489.
p. 91. ed. Goth. R. K.

V. 585. οὐμός — παῖς παι-
δός] Παῖς παιδός pro una no-
tione est νίωτός: ita fit, ut recte
dicatur ὁ ἐμός, quum exspecta-
res τοῦ ἐμοῦ. PFLUGK.

MENEΛΑΟΣ.

οὐκουν ἐκείνου τὰμα τὰκείνου τ' ἐμά;

ΠΗΛΕΥΣ.

ναί.

δρᾶν εὖ, κακῶς δ' οὐ, μηδ' ἀποκτείνειν βίη.

MENEΛΑΟΣ.

ὡς τήνδ' ἀπάξεις οὐποτ' ἐξ ἐμῆς χερός.

ΠΗΛΕΥΣ.

σκήπτρω δὲ τῷδε σὸν καθαιμάξω κάρα.

MENEΛΑΟΣ.

ψαῦσόν γ', ἴν' εἰδῆς, καὶ πέλας πρόσελθέ μου. 590

V. 586 οὐκουν [AB]aB οὐκουν E.

V. 587. ναί omnes libri habent, etiam C., in quo deletum est a m. sec.

V. 589. δὲ om.a pr.m. B. pro quo Pflugkius scribi voluit γε et locum sic constituit: σκήπτρω γε τῷδε σὸν καθαιμάξας κάρα, scil. ἀπάξεις. σὴν— χέρα c. σὴν — κάραν ad.

V. 590. ψαῦσον θ' Aabcd B ψαῦσον (θ' add. man. sec.) B.

V. 589. σκήπτρω δὲ τῷδε σὸν καθαιμάξω κάρα] In iuria summa de particula δὲ hoc loco dubitatum est, quae neque a librorum auctoritate est suspecta neque omnino ad hunc locum non aptissima censenda est. Saepenumero enim Graeci similiter in responsione ea particula utuntur, qua de re exposui ad Devar. Vol. II. p. 367 sq. Rost. Gr. Gr. §. 134. b. aa adn. §. p. 737 sq. R. K.

V. 590. [ἴν' εἰδῆς.] Il. a. 184. ἐγὼ δὲ κ' ἄγω Βρισηίδα — ὄφρ' εὖ εἰδῆς Ὅσσον φέρτερός εἰμι σέθεν. De verbo εἰδέναι in minationibus vide Fritzscher. Quaest. Lucian. p. 71. Ad proximum comparaveris Il. §. 143: ἄσσον ἴθ', ὡς κεν θᾶσσον ὀλέθρον πείραθ' ἴκηαι. F. I.

V. 591. σὺ γὰρ μετ' ἀνδρῶν;] scil. εἰ, sive βούλει ἐξετάζεσθαι. Iph. A. 944: Ἐγὼ κάκιστος ἦν ἄρ' Ἀργείων ἀνὴρ, Ἐγὼ τὸ μηδέν, Μενέλεως δ' ἐν

ἀνδράσιν. PFLUGK.

V. 593. ὅστις πρὸς ἀνδρὸς Φρυγὸς ἀπηλλάγης λέχος] Sic ut hunc locum constitueremus, efflagitavit librorum auctoritas, nec tamen putaverim, quae in sententia fuit Kirchhoffius, vitium latere in verbo, ἀπηλλάγης. Nam etiamsi usitator dicendi forma est ἀπαλλάττεσθαι τινος, quemadmodum active dicitur ἀπαλλάττειν τινά τινος, tamen in doles Graecae linguae alio quodam modo etiam admisit ἀπαλλάττειν τινά τι, quoniam dicitur etiam ἀπαλλάττειν τί τινος, quo in genere Latini antiquissimi dixerunt non solum privari aliquem pulchra re, sed etiam privari pulchram rem. Et accusativus remotioris rei alia quidem sententia, sed constructione eadem, adiunctus legitur ad verbum ἀπαλλάττεσθαι, in Med. 729: ἐκ τῆςδε δ' αὐτῆ γῆς ἀπαλλάσσοι πόδα, ad quem locum vide quae dixi in ed. Goth. alt.

ΠΗΛΕΥΣ.

οὐ γὰρ μετ' ἀνδρῶν, ὧ κάκιστε κάκ κακῶν;
 σοὶ ποῦ μέτεστιν ὡς ἐν ἀνδράσιν λόγου;
 ὅστις πρὸς ἀνδρὸς Φρυγὸς ἀπηλλάγης λέγος,
 ἄκλειστ', ἄδουλα δώμαθ' ἐστίας λιπῶν,
 ὡς δὴ γυναῖκα σῶφρον' ἐν δόμοις ἔχων 595
 πασῶν κακίστην. οὐδ' ἂν εἰ βούλοιτό τις,
 σῶφρων γένοιτο Σπαρτιατῶν κόρη,
 αἱ ξὺν νέοισιν ἐξερημοῦσαι δόμους
 γυμνοῖσι μηροῖς καὶ πέπλοις ἀναιμένοις
 δρόμους παλαίστρας ἢ οὐκ ἀνασχετοῦς ἐμοὶ 600

ψαῦσον [C], item, sed correctum in ψαῦσον θ', habet E. ψαῦσον
 δ' C. Dein μοι C.

V. 591. κάκιστε κακῶν B. κάκιστε τῶν κακῶν C.

V. 592. οὐ ποῦ A.

V. 593. λέγος ABCEac, λέγους, ut videtur, ceteri.

V. 594. ἄκλειστ' BC. ἄδον δώμαθ' bc.

V. 597. σπαρτιάδων A γυνή e corr. E.

V. 600. ἀνασχετὰς a pr. m. BC.

p. 80. R. K.

V. 594. ἄδουλα δώματα] aedes servorum custodia destitutae. At, inquit, omnem familiam secum abduxerat peregre profectus Menelaus? Non puto: immo, nec patentem domum relictam: sed Peleo irato hoc condono, ut Menelai negligentiae tribuat, quae quamvis clausis foribus et excubante integra servorum cohorte eventura erant. Ceterum raptam esse Helenam, quum in Cretam profectus esset Menelaus, monet Schol. Ptolem. Heph. ap. Phot. cod. 160. p. 150b. 36: ὡς Ἀλεξάνδρον ἀρπάζοντος Ἑλένην Μενέλαος ἐν Γορτύνη τῆς Κρήτης ἐκατόμβην ἔδνε τῷ Διὶ. PFLUGK. Permirum est G. Hermannum in verbis ἄκλειστ', ἄδουλα δώμαθ' ἐστίας λιπῶν, adeo offensus, ut quoniam δώμαθ' ἐστίας intelligi non posset, scribendum esse existimaret: ἄκλειστ', ἄβουλα δώμαθ' ἐστίας λιπῶν, hac quidem

sententia, ut ἄκλειστ', ἄβουλα ἐστίας coniungerentur intelligereturque domus, cuius interior et sanctissimus locus (Larem homo Romanus diceret) neque occlusus et sine regimine fuerit a Menelao relictus. Quid enim? Nonne mirandum est virum Graecae linguae gnarissimum non vidisse hac ipsa constructione ἄβουλα ineptissime dici, ἄδουλα rectissime. Nam ἄκλειστ', ἄδουλα δώμαθ' ἐστίας sunt eae ipsae aedes, quarum focus Larium non occlusus neque a servis custoditus est. R. K.

V. 598. 599. Laudat hunc locum Plutarch. Compar. Lyc. c. Num. c. 3. et Schol. Aristidis p. 179. ed. Frommel. [t. III. p. 479.] De re ipsa vid. ad Hecub. 933. PFLUGK. In laudem vertitur hoc ipsum, quod opprobrio esse dicitur hic, Lacaenis virginibus in loco poetae a Ci-

κοινὰς ἔχουσι. κᾶτα θαυμάζειν χρεῶν,
 εἰ μὴ γυναικας σώφρονας παιδεύετε;
 Ἐλένην ἐρέσθαι χρεὴν τὰδ', ἥτις ἐκ δόμων
 τὸν σὸν λιποῦσα φίλιον ἐξεκώμασε
 νεανίου μετ' ἀνδρὸς εἰς ἄλλην χθόνα. 605
 κᾶπειτ' ἐκείνης οὔνεχ' Ἑλλήνων ὄχλον
 τοσόνδ' ἀθροίσας ἤγαγεσ πρὸς Ἴλιον
 ἦν χρεὴν σ' ἀποπτύσαντα μὴ κινεῖν δόρου
 κακὴν ἐφευρόντ', ἀλλ' ἔαν αὐτοῦ μένειν,
 μισθόν τε δόντα μήποτ' εἰς οἶκους λαβεῖν. 610
 ἀλλ' οὔτι ταύτη σὸν φρόνημ' ἐπούρισας
 ψυχὰς δὲ πολλὰς κἀγαθὰς ἀπώλεσας
 παίδων τ' ἀπαιδας γραῦς ἔθηκας ἐν δόμοις
 πολιούς τ' ἀφείλου πατέρας εὐγενῆ τέκνα.
 ὧν εἰς ἐγὼ δύστηνος, αὐθέντην δὲ σὲ 615

V. 603. *χρεὴ* a pr. m. B.

V. 604. *γρ. τὸ σὸν* a et sic C. *φίλιον* A.

V. 607. *ἤγαγε* CE a pr. m. abc.

V. 610. *οἶκον* C.

V. 611. *οὔτε* B. Dein videtur Hesychius quem recte correxit A. Matthiae, hincsumpsisse I. p. 1407. *ἐπούρισας, ἐφώρμησας.*

cerone in Disp. Tusc. II, 15, 36., quem attuli ad huius fabulae v. 174. R. K.

V. 604. *σὸν — φίλιον*] *Δία* sc. *Zeus φίλιος*, amicitiae et mutuae inter maritos caritatis praeses, pro matrimonio ipso commemoratur, ut *Zeus Ἐρκεῖος* apud Soph. Antig. 487. domum totam et familiam significat, cuius gerit tutelam. Vide Ruhnk. ad Tim. p. 124. Creuzer. ad Proclum T. I. p. 238. PFLUGK. Verbum *ἐξεκώμασε* recte exposuit Hesychius t. I. p. 1281. *ἐξεκώμασε· ἐξεπόρνευσε*, quam si ipsum orationis colorem spectamus, subtilius atque urbanus locutus est Euripides. R. K.

V. 610. Pendet etiam *λαβεῖν* ab eodem verbo, unde *κινεῖν* et *ἔαν*, hoc est, a *χρεὴν* v. 608, quod moneo propter Koernerum. Verte: quam te non recipere oportebat, mer-

cede etiam adiecta, scil. ne eam reciperes unquam. Nam *λαβεῖν* h. l. idem est atque *ἀπολαβεῖν*, sed res, puto, non erat tanti, ut Demosthenis in distinguendo illorum verborum usu diligentiam imitaretur Euripides. V. Plutarch. V. Demosth. c. 9. PFLUGK.

V. 611. *ἐπούρισας*] sed non in hanc partem mentem tuam, salubri moderans consilio, tanquam felici vento aspirante, direxisti. Aesch. Eum. 132: *τὸ δ' αἱματηρὸν πνεῦμ' ἐπούρισασα τῷ*. Idem verbum restitui volebat Hermannus in Choeph. v. 914: *Πατρὸς γὰρ αἶσα τόνδ' ἐπούριζει μόρον*: sed propius a librorum vestigiis Blomfieldius: *τόνδε σούριζει μόρον*. [id quod nunc etiam recepit G. Hermannus Elmsleio tribuens.] Cfr. Brunck. et Musgr. ad Soph.

μιάστορ' ὡς τιν' εἰσδέδορκ' Ἀχιλλέως.
 ὃς οὐδὲ τρωθεὶς ἦλθες ἐκ Τροίας μόνος,
 κάλλιστα τεύχη δ' ἐν καλοῖσι σάγμασιν
 ὅμοι' ἐκεῖσε δευρό τ' ἤγαγες πάλιν·
 καγὼ μὲν ἠΰδων τῷ γαμοῦντι μήτε σοι 620
 κῆδος συνάψαι μήτε δώμασιν λαβεῖν
 κακῆς γυναικὸς πῶλον· ἐκφέρουσι γὰρ
 μητρῷ ὀνειδή. τοῦτο καὶ σκοπεῖτέ μοι,
 μνηστῆρες, ἐσθλῆς θυγατέρ' ἐκ μητρὸς λαβεῖν.
 πρὸς τοῖςδε δ' εἰς ἀδελφὸν οἷ ἐφύβρισας, 625
 σφάξαι κελεύσας θυγατέρ' εὐηθέστατα;
 οὕτως ἔδεισας, μὴ οὐ κακὴν δάμαρτ' ἔχης.
 ἔλὼν δὲ Τροίαν, εἶμι γὰρ κἀνταῦθά σοι,
 οὐκ ἔκτανες γυναῖκα χειρίαν λαβῶν·

V. 618. Cramer. Anecd. Oxon. II. p. 465. Suidas II, 2. p. 650. σέγμασιν a pr. m. BB.

V. 620. ἠΰδων [AB]CEC. ἠΰδων B ἠδων abed.

V. 621. ξυνάψαι [B], σώμασιν B.

V. 627. ἔχεις ABCE a pr. m. acB. ἔχης ceteri, ut videtur, Brunckius ἔχοις, quo opus non est.

Oed. T. v. 689. ed. Erf. min PFLUGK.

V. 613. παίδων τ' ἀπαιδῶν] Infra 715: ἀπαιδῶν τέκνων. Suppl. 35. 810. Isocrates Panath. §. 126: ἀπαιδῶν ἀρρένων παίδων. Tetigit G. Hermannus in diss. de ellipsi et pleon. p. 202 sq. PFLUGK.

V. 617. ὃς οὐδὲ τρωθεὶς ἦλθεν ἐκ Τροίας μόνος] „Iniuria vituperat Lentingius Scholiastam, qui non cogitaverit iratum Peleum dicere potuisse etiam quod ab Homero esset traditum. Recte ille: τρωθεὶς εἶπεν, οὐ βληθεὶς. καὶ γὰρ ἐβλήθη, ὑπὸ Πανδάρου διαφέρει δὲ τὸ βληθῆναι τοῦ τρωθῆναι Ὅμηρος [Iliad. λ, 659.] βέβληται μὲν ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης, Οὐτίαςται δ' Ὀδυσεύς. Exprobrat Menelao Peleus, quod non comminus sit

cum hoste congressus.“ G. HERMANNUS.

V. 620. ἠΰδων] identidem] monobam et vatis in modum canebam. Musgrav., qui hoc primus recepit, laudat Soph. Oed. T. 1275: τοιαῦτ' ἐφρυμῶν πολλάκις τε κοῦχ ἄπαξ. Ai. 292: ὁ δ' εἶπε πρὸς με βαί', ἀεὶ δ' ὑμνούμενα. Nostri Phoen. 441: πάλαι μὲν οὖν ὑμνηθέν, ἀλλ' ὅμως ἐρῶ. [Themist. Or. XXVII. p. 315. B: σημείον ἀντὶ ποιοῦμαι τοῦ μὴ εἰκῆ λέγειν ἢ λέγω, μηδὲ ἄλλως ἄδειν καὶ προσάδειν ὑμῖν.] PFLUGK. Haec vera omnia, sed optimorum ac plurimorum librorum auctoritas tamen flagitavit, ut ἠΰδων reciperemus, quod iure iam G. Hermannus antetulit, ἠΰδων vulgarius esse pronuntians. R K..

V. 622. πῶλον] Vid. adnot. ad Hecub. 138. et compara σκύμνον infra v. 1171. PFLUGK.

ἀλλ' ὡς ἐξεΐδες μαστόν, ἐκβαλὼν ξίφος 630
 φίλημ' ἐδέξω, προδότιν αἰκάλλων κύνα,
 ἥσσω πεφυκῶς Κύπριδος, ὧ κάκιστε σύ.
 κἄπειτ' ἐς οἴκους τῶν ἐμῶν ἐλθὼν τέκνων
 πορθεῖς ἀπόντων καὶ γυναῖκα δυστυχῆ
 κτείνεις ἀτίμως παῖδά θ', ὅς κλαίοντά σε 635
 καὶ τὴν ἐν οἴκοις σὴν καταστήσει κόρην,
 κεῖ τρις νόθος πέφυκε. πολλάκις δέ τοι
 ξηρὰ βαθεΐαν γῆν ἐνίκησε σπορὰ
 νόθοι τε πολλοὶ γνησίων ἀμείνονες.
 ἀλλ' ἐκκομίζου παῖδα. κύδιον βροτοῖς 640

V. 630. 31. habet Galenus t. V. p. 405. Clemens Alex. Strom. II. p. 175. Schol. Aristoph. Lysistr. 155. t. 630. σὺ δ' ὡς Galenus et Clemens, liberius poetae verba laudantes. μαστόν a pr. m. B.

V. 632. κύπριδος om. pr. m. B.

V. 637. καὶ τρις [A]abcdC καὶ τις (cum v. l. a sec. m. τρις) B. κεῖ τις. γρ. καὶ τρις [C]B. καὶ τις E.

V. 638. σπορᾶi Aa pr B. σπορᾶ Eab σπορὰ C[B]. De ceteris parum constat.

V. 630. Libidinem et ἀνασχυντίαν Menelao exprobrat. Huc refer Aristoph. Lysistr. 155: Ὁ γ' ὢν Μενέλαος τὰς Ἑλένας τὰ μᾶλά πως Γυμνὰς παρενιδὼν ἐξέβαλ', οἴω, τὸ ξίφος. Orest. v. 1287: ἄρ' εἰς τὸ κάλλος ἐκκεκώφηται ξίφη; comparavit Clemens Alex. Strom. II. p. 297. memoratus a Koernero. Nostrum locum ob oculos habuit Aristides T. III. p. 511. D: εἰ δέ τις αὐτῶν περὶ ἐγκρατείας διαλεγόμενων ἀπαντικρὺ σταιῆ ἔχων ἐνθρυπτα καὶ στρεπτούς, ἐκβάλλουσι τὴν γλῶτταν, ὥσπερ Μενέλεως τὸ ξίφος. Αὐτὴν μὲν γὰρ εἴαν ἴδωσι τὴν Ἑλένην—Ἑλένην λέγω; θεράπαιναν μὲν οὖν, ὁποῖαν ἐποίησε Μένανδρος τὴν Φρυγίαν, τῷ ὄντι παιδίαν ἀποφαίνουσι τοὺς σατύρους τοῦ Σοφοκλέους. Vide Menandrea Meinekii p. 284. PFLUGK.

V. 631. αἰκάλλων] i. q. σαίνων, proprie de canibus. Vide Bekk. Anecd. I. p. 21, 26. 358, 26. 370, 30. Aristoph. Eq. 48:

ἤκαλλ', ἐθώπευ', ἐκολάκευ' ἐξηπάτα. cfr. Thesm. 875. Jacobs. ad Philostr. p. 341. PFLUGK.

V. 633. κἄπειτ' ἐς οἴκους τῶν ἐμῶν ἐλθὼν τέκνων πορθεῖς ἀπόντων] τῶν ἐμῶν — τέκνων — ἀπόντων non possunt pertinere nisi ad unum Neoptolemum, qui erat nepos Pelei, sed recte tamen hic numerus pluralis in invidiosa Pelei oratione se habet, quod in accusatione Menelai universa potius eius ratio agendi describitur, qua singulare factum reprehenditur. R. K.

V. 637. „Notum est τρις emphatice in aliis etiam rebus adhiberi, at in τρις νόθος videtur aliquid reconditae adlusionis esse. Soph. O. T. 1081: οἶδ' ἂν ἐκ τρίτης ἐγὼ Μητροῦς φανῶ τρίδουλος. Philo Iud. p. 594. ed. Turneb. τοῖς τ' ἐκ τριγενείας στιγματίαις. Aristid. Vol. II. p. 196. (III. p. 279. B. ed. Canter.) ἐκ τριγονίας ἐδοῦλενον. Indican haec ultimam apud Grae-

πένητα χρηστὸν ἢ κακὸν καὶ πλοῖσιον
γαμβρὸν πεπᾶσθαι καὶ φίλον· σὺ δ' οὐδὲν εἶ.

ΧΟΡΟΣ.

σικρᾶς ἀπ' ἀρχῆς νεῖκος ἀνθρώποις μέγα
γλῶσσ' ἐκπορίζει· τοῦτο δ' οἱ σοφοὶ βροτῶν
ἐξευλαβοῦνται, μὴ φίλοις τεύχειν ἔριν. 645

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

τί δῆτ' ἂν εἶποις τοὺς γέροντας, ὡς σοφοί,
καὶ τοὺς φρονεῖν δοκοῦντας Ἑλλησὶν ποτε;
ὅτ' ὦν σὺ Πηλεὺς καὶ πατρὸς κλεινοῦ γεγώς,

V. 640—42. Stobaeus Flor. LXXII. 14. t. III. p. 43. V. 640. κῦδιον ABC Eabcd κῦδιον BC cum Stobaeo. «Hesychius: κῦδιον· κρείττον, αἰρετώτερον. Qui quum haud pauca ex Andromacha in lexicon suum receperit, firmare videtur vulgatam scripturam.» G. HERMANNUS.

V. 642. καὶ φίλον om. BC.

V. 643—45. Stobaeus flor. XIX, 1. t. I. p. 324.

V. 647. δοκεῖν φρονοῦντας ad. Post hunc versum unum vel

cos ignobilitatis notam fuisse, si quis a tribus retro aetatibus ignobilis esset. «MUSGRAVIUS. Demosthenes c. Theocrin. p. 1387, 3: πονηρὸς ἐκ τριγωνίας, ubi vid. Schaefer. Appar. T. V. p. 484. Adde notata Bloemfieldio in glossario ad Aesch. Choeph. 308. PFLUGK.

V. 638. ξηρὰ — σπορὰ] Recte a Pflugkio exponitur: seges in solo arido nata. R. K.

V. 641. Inter se tueri poterant hic locus et qui est inter fragm. Oedipi VI: Πότερα γενέσθαι δῆτα χρησιμώτερον Συνετὸν ἀτολμον ἢ θρασύν τε κάμαθῆ; In his ἀτολμόν τ', in Andromachae versu χρηστὸν τ' corrigebat Dobraeus ad Aristoph. Aves v. 705. Addam igitur tertium locum, non aequae facile emendatu, qui est inter Fragmenta falso citata T. II. p. 479. ed. Beck. Δοῦναι δὲ μάλλον πλουσιῶ πᾶς τις κακῷ Πρόθυμός ἐστιν ἢ πένητι κάγαθῷ. — Γαμβρός h. l. et Hipp.

635. est socer. Nempe ab initio significat hominem nuptiis et affinitate coniunctum. PFLUGK.

V. 645. μῆ] G. Herm. ad Vig. p. 810. — τεύχειν ἔριν i. e. ἐρίζειν. Sic σιάσιν τεύχειν Aesch. Pers. 193. PFLUGK.

V. 646. τί δῆτ' — τοὺς γέροντας] De constructione v. Matth. Gr. §. 416. β. not. 1. [Rost. Gr. §. 122. 8. a. p. 647. ed. sept.] Aeschin. c. Timarch. §. 40: ἵνα μὴ μέ τις εἴπη, ὡς ἄρα λίαν ἀκριβολογοῦμαι ἅπαντα. Mox ad verba καὶ τοὺς φρονεῖν δοκοῦντας Ἑ. π. aut supplendum ὡς φρονοῦσιν aut repetendum ὡς σοφοί. PFLUGK.

V. 648. κῆδος συνάψας] scil. ἐμοί. Ita sententiam probabilem effici discas ex Lysiae orat. c. Diogiton. c. 1: Εἰ μὲν μὴ μεγάλα ἦν, ὡ ἄνδρες δικασταί, τὰ διαφέροντα, οὐκ ἂν ποτε εἰς ὑμᾶς εἰσελθεῖν τούτους εἴασα, νομίζων ἀλοχιστον εἶναι πρὸς τοὺς οἰκείους διαφέρεσθαι κτέ. PFLUGK.

κῆδος συνάψας, αἰσχρὰ μὲν σαυτῷ λέγεις,
 ἡμῖν δ' ὄνειδι διὰ γυναῖκα βάρβαρον, 650
 ἣν χρῆν σ' ἐλαύνειν τήνδ' ὑπὲρ Νείλου ῥοῆς
 ὑπὲρ τε Φᾶσιν, καμὲ παρακαλεῖν αἰεὶ,
 οὔσαν μὲν Ἑπειρῶτιν, οὐ πεσήματα
 πλεῖσθ' Ἑλλάδος πέπτωκε δοριπετῆ νεκρῶν,

alterum versum accidisse dixit F. Jacobs Exercit. crit. I. p. 62., quem sequuti sunt Matthiae, Kirchhoffius alii.

V. 651. τήνδε variis modis temptatum est a VV. DD. τῆδε scripsit Barnes., quem sequitur Heathius: sed aliter ipse qui repperit, aliter qui post illum probavit interpretatur. Nam hic reddidit, huic Hermionae, eius gratia; ille in interpretatione Latina posuit hoc modo. Reiskius coni. τῆλ', quae coniectura assertorem nacta est Brunckium. Iacobsius l. c. p. 63. ἐλαύνειν γῆς. Hermannus in notis MSS. τήνθ' — scil. ὁδόν: qui tamen postea mutavit sententiam. Denique L. Diindorfius ὄν χρῆν ἐλαύνειν τήνδ'. Prorsus eadem virorum doctorum quasi conspiratio est in vulgatam lectionem versus 711. Uterque locus men-

Similiter explicare studuit G. Hermannus hunc locum, qui negavit opus esse statuere hinc excidisse aliquid, si referretur κῆδος συνάψας ad ἡμῖν δ' ὄνειδι, hac sententia: quando tu, qui Peleus et claro patre natus es, adfinitate iuncta nec te digna et mihi opprobriosa dicis. R. K.

V. 651. Πλεονάζειν videtur τήνδε post pronomen relativum. Ac fit id nonnunquam interpellato orationis tenore, ne quid aberrare a capite sententiae possit et evagari, aut quo magis appareant et tanquam in oculos incurrant quae inter sese opponuntur. Loquendi consuetudinis notitiam exemplis colligere licet comparanti quae monuerunt Hermann. ad Vig. p. 709. Iacobs. ad Athen. p. 290. Schaefer. ad L. Bos. p. 23. Appar. crit. ad Demosth. T. I. p. 478. Eandem rem distinctius tradidit locorumque in genera quaedam digerendorum initium fecit A. Matth. Gr. Vol. II. p. 881 sq. Tale est, quod legitur in Suppl. 174 sq. ἀλλ' ὡς νεκροὺς θάψωσιν, ὧν αὐτὰς ἐχρήν,

Κείνων ταφείσας χερσίν, ὠραίων τυχεῖν. Et infra in hac fabula v. 1115 seq. ὧν Κλυταιμνήστρας τόκος Εἰς ἣν ἀπάντων τῶνδε μηχανορῥόφος: ubi non scripturus erat τῶνδε, nisi intulisset εἰς, cui quod opponitur ἀπάντων τῶνδε, ita dictum est, ut vocem paullulum quiescere post τόκος appareat. Sed ab hoc genere discernendum esse eum in quo versamur locum facile animadverti poterat, si illud considerassent, quo pacto dicerentur haec: διὰ γυναῖκα βάρβαρον. Sunt autem, ut equidem arbitror, ita capienda, ut nondum respiciat Menelaus ipsam Andromacham, sed in universum dicat, magna cum turpitudine convicia iactari inter adfines propter mulierem ne Graeco quidem sanguine natam: qualis quum sit haec Andromacha, eiici eam et in longinquas terras relegari oportuisse. Prorsus eadem ratio est alterius loci v. 710. 711: καὶ παῖς ἄτεκνος, ἣν ὁδ' ἐξ ἡμῶν γεγώς Ἑλᾶ δι' οἴκων τήνδ' ἐπισπάσας κόμης, i. e. et filia ad liberos procreandos non idonea, qualem illam hic

τοῦ σοῦ τε παιδὸς αἵματος κοινουμένην· 655
 Πάρις γάρ, ὃς σὸν παῖδ' ἔπειν' Ἀχιλλέα,
 Ἐκτορος ἀδελφὸς ἦν, δάμαρ δ' ἦδ' Ἐκτορος.
 καὶ τῆδε γ' εἰσέρχεται σὺ ταῦτόν εἰς στέγος,
 καὶ ξυντράπεζον ἀξιοῖς ἔχειν βίον,
 τίκτειν δ' ἐν οἴκοις παῖδας ἐχθίστους ἑᾶς; 660

dosus videbatur Porsono ad Phoen. 1613. eandemque Elms-
 leii esse sententiam suspicari licet ex iis, quae scripsit ad Mark-
 landi Suppl. p. 469. Nihil mutandum esse docebit adnotatio nostra.
 PFLUGK.

V. 651. *χεῖν* Ba *χεῖ* b.

V. 652. *καὶ παρακαλεῖν* E.

V. 653. 54. Choeroboscus cann. II. p. 632. (Anecd. Oxon.
 IV. p. 418, 15.)

V. 654. *δουριπέτη* B[C.]

V. 655. *τε* om. E. *κοινουμένην* bc.

V. 657. *ἦν* om. C. δ' om. B. *ἦδεθ'* C.

V. 660. δ' om. A.

a nobis genitus capillis
 arreptam domo eiiciet.
 PFLUGK. Pronomen demonstrativum in utroque huius fabulae
 loco et hic et infra v. 711. per
 contemptum eius personae, de
 qua sermo est, ponitur, quem-
 admodum Latini haud raro illam
 quidem et id genus alia infer-
 runt, nec ulla ratione mutandum
 est. Neque enim Graeci post
 pronomen relativum solum prono-
 men demonstrativum, verum saepe
 etiam alia nomina, quae rem ac-
 curatius designant, ponunt. Quod
 autem G. Hermannus nimiam
 exaggerationem restringi voluit
 et scribi: *κἄν ὑπὲρ Νελλου ῥοὰς*
ὑπὲρ τε Φᾶσιν, non ita com-
 paratus est hic locus, ut iracun-
 dus Menelaus acerbiteratem ora-
 tionis moderari debeat, praeser-
 tim in hac formula, quae nihil
 aliud nisi extremos orbis ter-
 minos denotat. R. K.

Ibid. *ὑπὲρ Νελλου ῥοὰς*.
 Nili fluentia et Phasis extremas
 indicant terras et fines *τῆς οἰ-
 κουμένης*. Vid. Herodot. IV.
 45. Apte Pindarum memora-
 vit Koernerus Isthm. II. 61.
 VI. 33. et adnotationem Wyt-

tenbach. ad Plat. Phaedon. p.
 299. PFLUGK.

V. 652. *καὶ με παρακαλεῖν*
ἀετ] Posita sunt *διὰ μέσου*. Vid.
 ad v. 144. Verte: meque, ut
 idem agerem, adhortari de-
 bebam. PFLUGK.

V. 653. *οὐ*] scil. *ἐν τῇ ἡπει-
 ρῳ*, quod ex adiectivo *ἡπειρωτικῶς*
 repetendum. V. Hecub. 711.
 PFLUGK.

V. 656. 657. *Πάρις — δά-
 μαρ δ' ἦδ' Ἐκτορος]* Quod
 duos hos versus omitti voluit
 A. Nauckius, quasi recondi-
 tae sapientiae interpretamentum,
 id nullo modo possum compro-
 bare. Nam quum verba *τοῦ σοῦ*
τε παιδὸς αἵματος κοινουμένην
 nihil aliud in se contineant nisi
 universam caedis Pelidae com-
 munitatem Andromachae, mea
 quidem sententia illud apertius
 erat in persona Menelai a poëta
 explicandum, praesertim quum
 remotus esse videretur ab hoc
 loco, quam ut statim ab omni-
 bus, quum in scaena diceretur,
 intelligeretur. R. K.

V. 659. *ἀξιοῖς]* dignam eam
 habes, quicum eidem ac-
 cumbas mensae. Alc. 588:

ἀγὼ προνοία τῆ τε σῆ κάμη, γέρον,
 κτανεῖν θέλων τήνδ', ἐκ χειρῶν ἀρπάζομαι.
 καίτοι φέρ' ἄψασθαι γὰρ οὐκ αἰσχρὸν λόγου·
 ἦν παῖς μὲν ἡμῆ μὴ τέκη, ταύτης δ' ἄπο
 βλάστῳσι παῖδες, τῆσδε γῆς Φθιώτιδος 665
 στήσεις τυράννους, βάρβαροι δ' ὄντες γένος
 Ἑλλησιν ἄρξουσ' ; εἴτ' ἐγὼ μὲν οὐ φρονῶ
 μισῶν τὰ μὴ δίκαια, σοὶ δ' ἔνεστι νοῦς;
 κάκεῖνο νῦν ἄθρησον· εἰ σὺ παῖδα σὴν
 δούς τῳ πολιτῶν, εἴτ' ἔπασχε τοιάδε, 670
 σιγῇ καθῆσ' ἄν; οὐ δοκῶ ξένης δ' ὑπερ-
 τοιαῖτα λάσκεις τοὺς ἀναγκαίους φίλους;
 καὶ μὴν ἴσον γ' ἀνήρ τε καὶ γυνή σθένει

V. 661. κάγῳ fortasse scribendum esse suspicatur Kirchhoffius, |καλήι A. κάμοι B.

V. 662. θανεῖν E. ἐθέλων A. χειρῶν C.

V. 664. δ' om. A.

V. 665. om. bc.

V. 666. γρ. θήσεις a. στήσει C et a pr. m. B.

V. 672. Choeroboscus epim. p. 80. Hesych. t. II, p. 431. λάσκεις· λέγεις. Etym. M. p. 555, 36. 557, 53. Gud. p. 361, 32. p. 363, 15. Orion Theb. p. 95, 13. 187, 2.

σέ τοι καὶ ὁ Πύθιος ἐνλύρας
 Ἀπόλλων ἠξίωσεν υἱεῖν. PFLUGK.

V. 661. ἀγὼ προνοία τῆ τε σῆ κάμη κτλ.] „Reiskius, ut scholiastes, ἄ pro δι' ἄ dictum habuit, quod ego, si sententiam, non ellipsin spectamus, verum puto, quum saepe sic ταῦτα dictum.“ G. HERMAN-NUS. Similiter etiam locus Phoen. 882. cuius mentionem fecit Pflugk, explicandus erit. R. K.

V. 666. στήσεις τυράννους] Soph. Antig. 666. ἀλλ' ὄν πόλις στήσειε, τοῦδε χρὴ κλύειν, ubi vid. Musgr. PFLUGK.

V. 666sq. βάρβαροι δ' ὄντες γένος Ἑλλησιν ἄρξουσ';] Quod contra debebat, Graecos imperare Barbaris. Vide Aristotelem politic. lib. I. c. 1: §. 5: διάφοροι οἱ ποιηταί· Βαρβάρων δ' Ἑλληνας ἄρχειν εἰκόσ, ὡς ταῦτ' ὀφείσει βάρβαρον καὶ δοῦλον ὄν. R. K.

V. 669 sq. Importunam correctoris manum nemo nonprehenderet, si quis offerret liber MS. id, quod reponi volebat Reiskius, ἔπασχε. Quae coniectura ad sententiam tolerabilis est, sed versum vitiosum reddit. Quanquam talia, qui viri immortalis merita noverit, quis est quin libens condonet, non dicam Reiskio, sed illius aetati? Mutavit poeta constructionem, quae talis esse debebat: εἴτα πάσχασαν τοιάδε εἴωρας. Herc. Fur. 185: Δίωφον δ' ἔρωτων, ἣ σ' ἔθρεψ', Ἀθαντίδα, Οὐκ ἄν σ' ἐπαινέσειεν. P. Matth. Gr. §. 428. 2. PFLUGK.

V. 671. σιγῇ καθῆσ' ἄν;] Subest ignaviae et inertiae notio. Pind. Olymp. I. 82: τί κέ τις ἀνώνυμον Γῆρας ἐν σκοτίῳ καθήμενος ἔψοι μάταια; Callini Eleg. fr. 3: ἐν εἰρήνῃ δὲ δοκεῖτε

ἀδικουμένη πρὸς ἀνδρός· ὡς δ' αὐτως ἀνήρ
 γυναῖκα μωραίνουσαν ἐν δόμοις ἔχων. 675
 καὶ τῷ μὲν ἔστιν ἐν χειροῖν μέγα σθένος,
 τῇ δ' ἐν γονεῦσι καὶ φίλοις τὰ πράγματα.
 οὐκ οὖν δίκαιον τοῖς γ' ἐμοῖς ἐπωφελεῖν;
 γέρον, γέρον εἰ· τὴν δ' ἐμὴν στρατηγίαν
 λέγων ἐμ' ὠφελοῖς ἂν ἢ σιγῶν πλέον. 680
 Ἐλένη δ' ἐμόχθησ' οὐχ ἐκοῦσ', ἀλλ' ἐκ θεῶν,
 καὶ τοῦτο πλεῖστον ὠφέλησεν Ἑλλάδα·
 ὄπλων γὰρ ὄντες καὶ μάχης ἀτότορες
 ἔβησαν εἰς τάνδρειον· ἡ δ' ὁμιλία
 πάντων βροτοῖσι γίγνεται διδάσκαλος. 685

V. 673—79. Stobaeus flor. LXXIV. 24. t. p. 63. V. 673.
 γ' om. BC. ἴσον τ' abcd

V. 674. αὐτως libri. ἀνὴρ om. A.

V. 678. τοῖς γ' ἐμοῖς ἐπωφελεῖν A. τοῖς γ' (τ' corr. a m. sec.)
 ἐμοῖς γ' ἐπωφελεῖν B. τοῖς τ' ἐμοῖς γ' ἐπωφελεῖν C. τοῖς γ' ἐμοῖς
 ἐπωφελεῖν ceteri. τοῖς ἐμοῖς ἐμ' ὠφελεῖν Stobaeus.

V. 680. ὠφελεῖς AC. ἡ om. bc.

V. 683. ἀνίστορες ABCEabcd ἀστορες BC. ἀείστορες· ἄπειροι
 Hesychius t.1. p.108. ἀστορες· ἄπειροι id. ib. p.174. V. 684. ἐς [B].

V. 685. διδάσκαλον Δ.

Ἡσθαι. Vergil. Aen. XI, 460:
 Cogite concilium et pa-
 cem laudate sedentes. Vid.
 Wyffenbach. ad Plut. Vol.
 VI. p. 181. PFLUGK. Simil-
 limus est Aristophanis locus de
 Acharn. 543. etiam ad totius
 sententiae conformationem: Φέρ',
 εἰ Λακεδαιμονίων τις ἐκπλεύσας
 σκάφει Ἀπέδνυτο φήνας κυνίδιον
 Σεριφταν, Καθῆσθ' ἂν ἐν δόμοι-
 σιν; ἢ πολλοῦ γε δεῖ., quem lo-
 cum miror a nullo adhuc inter-
 prete cum hoc esse compositum.
 R. K.

V. 672. Duplicis accusativi
 structuram illustravit A. Mat-
 thiae Gr. §. 416. β. [Rost §.
 104. 4. d. p. 503. ed. sept.]
 PFLUGK.

V. 675. μωραίνουσαν] il-
 licitis amoribus peccantem. Sic
 μωρία libido Hipparch. 644.
 PFLUGK.

V. 678. οὐκ οὖν δίκαιον
 τοῖς γ' ἐμοῖς ἐπωφελεῖν] Quod
 Stobaeus l. supra c. legit τοῖς ἐμοῖς ἐμ' ὠφελεῖν, recte
 viderunt interpretes minime opus
 esse in hac sententia pronomine
 ἐμ', quin etiam multo subtilius
 omittitur quam adiungitur pro-
 nomen. Conf. Sophoclis Antig.
 48. ἀλλ' οὐδὲν αὐτῷ τῶν ἐμῶν
 εἶργειν μέγα., de quo loco recte
 existimavit A. Boeckhiius p.
 222. Vide quae dixi ad Heracl.
 v. 25. p. 31. ed. Goth. R. K.

V. 683. ὄντες] οἱ scilicet Ἑλλη-
 νες. Praecessit Ἑλλάς. ἀστο-
 ρες, ignari, Grammaticus
 Bekk. Anecd. l. p. 363, 13: ἀστορ,
 ἄπειρος καὶ ἀμαθής. Troad. 1313:
 ἄτας ἐμᾶς αἴστος εἰ. PFLUGK.

V. 684. Hinc illa apud No-
 strum gnome in Peliasi Append.
 ad Stob. Vol. IV. p. 400: ἀλλὰ

εἰ δ' εἰς πρόσοψιν ἐλθὼν τῆς ἐμῆς ἐγὼ
 γυναικὸς ἔσχον μὴ κτανεῖν, ἐσωφρόνονν.
 οὐδ', ἂν σε Φῶκον ἤθελον κατακτανεῖν
 ταῦτ' εὖ φρονῶν σ' ἐπῆλθον, οὐκ ὀργῆς χάριν.
 ἦν δ' ὄξυθυμῆς, σοὶ μὲν ἢ γλωσσαλγία 690
 μείζων, ἐμοὶ δὲ κέρδος ἢ προμηθία.

ΧΟΡΟΣ.

παύσασθον ἤδη — λῶστα γὰρ μακρῶ τάδε —
 λόγων ματαίων, μὴ δύο σφαλῆθ' ἅμα.

ΠΗΛΕΥΣ.

οἴμοι, καθ' Ἑλλάδ' ὡς κακῶς νομίζεται.
 ὅταν τροπαῖα πολεμίων στήσῃ στρατός, 695

V. 687. ἔσχον μὲν μὴ E ap. Brunck θανεῖν bB.

V. 689. εἰ φρονῶν A.

V. 690. γλωσσαλγία· φλυαρία Hesychius t. I. p. 840.

V. 691. προμηθίς (προμηθία a sec. m.) B. προμήθεια Cc.

V. 693. μακραίων bc.

V. 694. habet Plutarch. Alex. 51. coll. Themist. XXXIV.
 p. 464. V. 694. et 695. habet Iulianus Caes. p. 331.

τὰς ὀμίλιας Ἑσθλὰς διώκειν, ὧ
 νεοί, σπουδάξετε. Nostrum locum
 Phalaridi adhibuit Lennepi-
 us Ep. 79. p. 228: δύναιτο γὰρ ἂν
 καὶ τὰ πόρρωθεν διεσιῶτα συν-
 αγαγεῖν εἰς ταῦτόν ὀμίλια.
 PFLUGK.

V. 687. Hipp. 685: οὐκ ἂν
 ποτ' ἔσχον μὴ οὐ τάδ' ἐξειπεῖν
 πατρὶ. Quem locum comparavit
 A. Matthiae. PFLUGK.

V. 688. Phocus Pelei et Te-
 lamonis fratrum insidiis cecidit,
 qui ob id facinus patria Aegina
 expulsi dicuntur. V. Apollo d.
 III. 11, 6. 7. et Heynii Obs.
 p. 309. C. O. Mueller. Aegin.
 p. 22. PFLUGK.

V. 689. ἐπῆλθον] i. e. ἐνου-
 θέτησα. Iph. A. 349: ταῦτα μὲν
 σε πρῶτ' ἐπῆλθον. PFLUGK.

V. 696 sq. οὐ τῶν πορῶν-
 των τοῦ ὄργου ἠγοῦνται τό-
 δε, ἀλλ' ὁ στρατηγὸς κτέ.]
 Quemadmodum hic Euripides
 in persona Pelei extenuare lau-
 des bellicas studet imperatorum,
 quod eas militibus potius quam

ducibus vendicat, sic etiam Ci-
 cero loquitur, quamvis non ob-
 trectandi causa in Marcelliana c.
 2. §. 6. Nam bellicas lau-
 des solent quidam exte-
 nuare verbis easque de-
 trahere ducibus, commu-
 nicare cum multis, ne pro-
 priae sint imperatorum.
 Et certe in armis militum
 virtus, locorum opportuni-
 tas — multum iuvant etc.
 et Nepos in Thrasyb. c. i. §.
 4. Sed illa tamen omnia
 communia imperatoribus
 cum militibus et fortuna,
 quod in proelii concursu
 abit res a consilio ad vi-
 res vimque pugnantium.
 Itaque iure suo nonnulla
 ab imperatore miles —
 vendicat etc. Ipsos autem
 Euripidis versus in ore habuisse
 Clitum olim Alexandri laudibus
 obtrectantem rettulit Plutar-
 chus in Alex. c. 51. conf. Iu-
 lian. in Caes. p. 46 (p. 331).
 R. K.

οὐ τῶν πονούντων τοῦργον ἡγοῦνται τόδε,
 ἀλλ' ὁ στρατηγὸς τὴν δόκησιν ἄρνυται,
 ὅς εἰς μετ' ἄλλων μυριάων πάλλων δόρυ
 οὐδὲν πλέον δρωῶν ἐνός ἔχει πλείω λόγον.
 σεμνοὶ δ' ἐν ἀρχαῖς ἡμενοὶ κατὰ πόλιν 700
 φρονοῦσι δήμου μεῖζον ὄντες οὐδένες·
 οἱ δ' εἰσὶν αὐτῶν μυρία σοφώτεροι,
 εἰ τόλμα προσγένοιτο βούλησις θ' ἅμα.
 ὡς καὶ σὺ σὸς τ' ἀδελφὸς ἐξωγκωμένοι
 Τροία κάθησθε τῇ τ' ἐκεῖ στρατηγία, 705
 μόχθοισιν ἄλλων καὶ πόνοις ἐπηρμένοι.
 δείξω δ' ἐγὼ σοὶ μὴ τὸν Ἰδαῖον Πάριον

V. 695. *τρόπαια* ACa. *τρόπαιον* Iulianus.

V. 697. habet Olympiodorus in Plat. Alcib. p. 73.

V. 699. *ἔχη* bcd *ἔχεις* B.

V. 700. *εἰμένοι* B.

V. 701. *οὐδενός* (γρ. *οὐδένες*) A. *οὐδενός* acd *οὐδένες* (— *ὅς* a m. sec.) B. *οὐδένες* [CEBC].

V. 702. *μυριάων*, B, id quod ortum est ex scriptura *μυρίαω*.

V. 701. ὄντες οὐδένες] Iph. A. 968: βαρβάρους τοὺς οὐδένας. Ion. 594: ὁ μηδὲν ὦν καὶ οὐδένων. Mox οἱ δ' intell. τοῦ δήμου vel οἱ δημότιαι. PFLUGK.

V. 705. *Τροία*] rebus contra Troiam gestis. Helen. 957: τὴν Τροίαν γὰρ ἂν Αἰελοὶ γενόμενοι πλείστον ἀσχίνομεν ἂν. Cycl. 198: ἐπεὶ τῶν μεγάλα γ' ἢ Τροία στένοι. *Εἰ φευξόμεσθ' ἐν ἄνδρα*. PFLUGK.

V. 707 sq. *δείξω δ' ἐγὼ σοὶ μὴ τὸν Ἰδαῖον Πάριον ἡσσω νομίζεῖν Πηλέως ἐχθρόν ποτε*] Sic nobis uno consensu testium haec verba antiquitus tradita sunt. Nam quod est *δείξω* pro *ἡσσω* in cod. B. scriptum, id e correctione ortum esse in ceterorum librorum consensu facile doceri potest, quod autem *ἐχθρόν τε ποτε* in cod. A. legitur pro *ἐχθρόν ποτε*, id apparet non esse natum nisi e mero librarii oscitantis errore. Ac tamen fere omnes critici in ea

opinionem versati sunt, ut verba, quae in libris scripta essent, intelligi posse non arbitrarentur. Quapropter plerique eorum aut *δείξω* pro *ἡσσω* ediderunt aut aliis in verbis vitium inesse suspicati sunt. Mihi verba, quae in libris sunt, quae Scholiasta iam recte intellexit, sic explicanda esse videntur: Clarum tibi faciam factis, aut dicam, ita te adfaciam, ut non Idaeum Parim minorem quondam Pelei inimicum fuisse putes, quam te. Quibus verbis aperte indicat quanto sibi odio sit Menelaus. Quis enim Peleo pariter inimicus esse poterat olim atque Paris, qui eius filio Achilli telo inmisso mortiferum vulnus inflixit? Is igitur existimari debebat infestissimus esse inimicus Pelei. Quem si non arbitraretur minorem fuisse inimicum Pelei quam se, summas oportebat Peleum inter et Menelaum intercedere inimicitias. R. K.

ἦσσω νομίζειν Πηλέως ἐχθρόν ποτε,
 εἰ μὴ φθερῆι τῆσδ' ὡς τάχιστ' ἀπὸ στέγης
 καὶ παῖς ἄτεκνος, ἦν ὄδ' ἐξ ἡμῶν γεγῶς 710
 ἐλαῖ δι' οἴκων τήνδ' ἐπισπάσας κόμης,
 ἢ στειρός οὔσα μόσχος οὐκ ἀνέξεται
 τίκτοντας ἄλλους οὐκ ἔχουσ' αὐτῆ τέκνα.
 ἀλλ' εἰ τὸ κείνης δυστυχεῖ παιδῶν πέρι,
 ἄπαιδας ἡμᾶς δεῖ καταστῆναι τέκνων; 715
 φθείρεσθε τῆσδε, δμῶες, ὡς ἂν ἐκμάθω,
 εἴ τις με λύειν τῆσδε κωλύσει χέρας.

V. 708. μείζω B. ἦσσω habent ceteri libri et agnoscit Scholiasta. ἐχθρόν τε ποτε A.

V. 710. ση pro ἦν B.

V. 711. τῆσδ' B. Vide quae notata sunt ad V. 651.

V. 712. στεροός Aab.

V. 709. εἰ μὴ φθερῆι] nisi in malam rem hinc abibis. Sic infra v. 716. discedere servos iubens, φθείρεσθε, inquit, τῆσδε, δμῶες, quod vernacule reddas: hinweg mit euch, ihr Sklaven, vel, si non fastidias τὸ ἀγροῖκον τῆς συνθηθείας, zum Henker mit euch. Cf. Heracl. v. 285. Aristoph. Plut. 598. 610. PFLUGK.

V. 711. ἐλαῖ δι' οἴκων τήνδ' ἐπισπάσας κόμης] Iam ad v. 651. adnotavi propterea rectissime τήνδε post pronomen relativum positum videri, quod per contemptum quasi descriptio personae institueretur, qualis esset Hermiona, ut hoc quoque loco, etsi paullo tectius, idem factum esse videretur, quod iure G. Hermannus ad. v. 576. observavit saepe altercantes fecisse, ut etiam externa orationis forma eadem uterentur qua adversarii usi essent. Nam quum Menelaus v. 651. dixisset contemptim: ἦν χρῆν σ' ἐλαύνειν τήνδ' ὑπὲρ Νέλλου ῥοὰς κτέ., eadem orationis forma etiam Peleus utitur, quod dicit: ἦν ὄδ' ἐξ ἡμῶν γεγῶς ἐλαῖ δι' οἴκων τήνδ' ἐπισπάσας κόμης, eoque aptior est h. l. per-

sonae repetita descriptio, quod iam sequitur rursus pronomen relativum ad τήνδε se quodammodo applicans, ἢ στειρός οὔσα μόσχος οὐκ ἀνέξεται τίκτοντας ἄλλους, ut facile intelligi possit quo iure G. Hermannus ἦ in εἰ mutari voluerit, qua mutatione ipsa sententia non adiuvatur, sed pessumdat. R. K.

V. 712. τίκτοντας ἄλλους pro τίκτουσαν ἄλλην dictum esse monuit Brunckius ad Soph. Antig. 926. Ceterum digna est, quae huc transferatur, pars annotationis G. H. Schaeferi ad Demosth. T. I. p. 810. 'Idem studium oppositionis fecit, ut Euripides πλεοναστικῶς loquutus videatur Androm. 702 sq. Matth. ἢ στειρός—οὐκ ἔχουσ' αὐτῆ τέκνα, ubi cum antecedens στειρός οὔσα μόσχος sensum absolvat, tamen quod sequitur τίκτοντας ἄλλους poetam movit, ut ἐναργείας χάριν adderet οὐκ ἔχουσ' αὐτῆ τέκνα.' PFLUGK.

V. 716. τῆσδε] Recte Koernerus: «Constructio est, quasi praecesserit ἀπύρχεισθε.» Soph. Oed. T. 142. ἴστασθε βάθρων. Infra 1061: ἄγων χθονός. Scholiasta: πρὸς τοὺς οἰκίας φησὶ

ἔπαιρε σαυτήν· ὡς ἐγώ, καίπερ τρέμων,
 πλεκτὰς ἱμάντων στροφίδας ἐξανήσομαι.
 ὦδ', ὦ κάκιστε, τῆσδ' ἔλυμηνω χέρας; 720
 βούν ἢ λέονι' ἠλπιζες ἐντείνειν βρόχοις;
 ἢ μὴ ξίφος λαβοῦσ' ἀμυνάθοιτό σε
 ἔδειςας; ἔρπε δεῦρ' ὑπ' ἀγκάλαις, βρέφος,
 ξύλλυε δεσμὰ μητρός· ἐν Φθίᾳ σ' ἐγὼ
 θρέψω μέγαν τοῖσδ' ἐχθρόν. εἰ δ' ἀπῆν δορός 725
 τοῖς Σπαρτιάταις δόξα καὶ μάχης ἀγών,
 τὰλλ' ὄντες ἴστε μηδενὸς βελτίονες.

V. 720. τῆσδ' C.

V. 723. ἀγκάλαις ABCE. ἀγκάλας ceteri libri.

V. 724. ξύλλυε A. μητρός δέσμ' ἐγὼ σ' ἐν τῇ φθίᾳ C. δεσμὰ
 μητρός Heathius. μητρός δεσμὰ libri. φθία δ' C.

τοὺς κατέχοντας τὴν Ἀνδρομά-
 χην. PFLUGK.

V. 718. ἔπαιρε σαυτήν] Adhuc enim iacebat genibus Pelei advoluta, necdum ausa erat adsurgere inter illius et Menelai iurgia. Vid. v. 573. PFLUGK.

V. 721. ἢ λπιζες ἐντείνειν] De re, quae vere facta est, non de futura loquitur: inde praesentis infinitivum posuit. An- docides c. Alcib. §. 15. ἰχρὴ προσδοκᾶν τοῦτον περὶ τοὺς ἐν- τυχόντας τῶν πολιτῶν διαπραί- τεσθαι; Conf. ad Hecub. 283. PFLUGK.

V. 723. ἔρπε δεῦρ' ὑπ' ἀγκάλαις] Sic auctore Kirchoffio ex optimorum libro- rum auctoritate scripsi. Non enim hoc dicitur, ut repat puer sub brachia matris, quippe qui sese iam sic ad eam applicaverit, sed ut δεῦρο, i. e. huc repat sub brachiis, ubi iam vincula exsolvere possit. R. K.

V. 724. ξύλλυε δεσμὰ μη- τρός· ἐν Φθίᾳ σ' ἐγὼ θρέψω κτῆ.] Quod in libris lege- batur μητρός δεσμὰ, correxit Heathius non male sic, ut verba transponeret. Ad haec

G. Hermannus sic disputavit: «Et sane transpositio duarum contiguarum vocum creberrima est. Non contenderim tamen certam hanc esse emendationem, quum scribere poeta potuerit ξύλλυε μητρός δέσμ'· κτ' ἐν Φθίᾳ σ' ἐγὼ κτῆ. Idque ego non solum quia quodammodo necit sententias reponendum iudicavi, sed etiam quia usitatum in mi- nando est κτῆ. Sophocles Ai. 98: ὡς τ' οὐ ποτ' Ἀθανθ' οἶδ' ἀτι- μάσουσ' κτῆ. Electr. 65: ὡς κάμ' ἐπαυχῶ τῆσδε τῆς γήμης ἀπο Δε- δορκότ' ἐχθροῖς ἄστρον ὡς λάμ- ψειν κτῆ. Trach. 256: ἢ μὴν τὸν ἀγχισηῖρα τοῦδε τοῦ πάθους Ξὸν παιδὲ καὶ γυναικὶ δουλώσειν κτῆ.» Haec vera omnia, sed particulae tamen collocatio in hoc loco mihi videtur non esse aptissi- ma, ut ego quoque tutius pu- taverim verba transponere. R. K.

V. 725. εἰ δ' ἀπῆν δορός τοῖς Σπαρτιάταις δόξα κτῆ.] «Anachronismus hic est. Nam illa Spartanorum fortitu- do ab Heraclidis ducit origi- nem.» G. HERMANNUS.

V. 726. τοῖς Σπ.] i. e. ἰμῶν τοῖς Σπ. PFLUGK.

ΧΟΡΟΣ.

ἀνειμένον τι χρῆμα πρεσβυτῶν ἔφν
καὶ δυσφύλακτον ὀξύθυμίας ὑπο.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ἄγαν προνωπῆς εἰς τὸ λοιδορεῖν φέρει· 730

ἐγὼ δὲ πρὸς βίαν μὲν εἰς Φθίαν μολῶν
οὔτ' οὖν τι δράσω φλαῦρον οὔτε πείσομαι.

καὶ νῦν μὲν· οὐ γὰρ ἄφθονον σχολὴν ἔχω·

ἄπειμί ἐς οἴκους· ἔστι γὰρ τις οὐ πρόσω

Σπάρτης πόλις τις, ἢ πρὸ τοῦ μὲν ἦν φίλη, 735

νῦν δ' ἐχθρὰ ποιεῖ· τήνδ' ἐπεξελθεῖν θέλω

στρατηλατήσας χυποχείριον λαβεῖν.

ὅταν δὲ τάκεῖ θῶ κατὰ γνώμην ἐμήν,

ἦξω. παρῶν δὲ πρὸς παρόντας ἐμφανῶς

γαμβροὺς διδάξω καὶ διδάξομαι λόγους. 740

κἂν μὲν κολάζῃ τήνδε καὶ τὸ λοιπὸν ἢ

σώφρων, καθ' ἡμᾶς σώφρον' ἀντιλήψεται.

V. 728. 29. Stobaeus flor. CXVI. 37. t. III. p. 381. d. Cramer anecd. Oxon. t. II. p. 427, 25.

V. 728. πρεσβυτῶν γένος AB[C] cum Stobaeo et anecd. πρεσβυτῶν ἔφν (γρ. γένος a sec. m.) B. ἔφν CEabcd. Vide Pflugkii adn. ad v. 181.

V. 729. ὑπερ C.

V. 732. φαῦλον CE.

V. 736. τῶνδ' ἐπελθεῖν οὖν θέλω abcd.

V. 737. χυποχείριον λαβεῖν C. τ' ὑποχείριον λαβεῖν B. καὶ ὑποχείριον λαβεῖν ABCÉ. καὶ λαβεῖν ὑποχείριον abcd. ὥσθ' ὑποχείριον λαβεῖν scripserat Musurus, ὥστε χειρίαν λαβεῖν Piersonus Ve-

V. 734 sq. De repetito nomine τις vid. ad Hecub. 1179. PFLUGK. Recte vidit G. Hermannus quos locos huius similes Porsonus in Addendis Hecubae attulisse diceretur, eos eo esse dissimiles, quod non de eadem persona dictum esset τις. Sed quod ipse ait Euripidem Menelai quandam trepidationem ista repetitione exprimere voluisse, ex tempore praetextum aliquem circumspicientis, quo se praesenti periculo subduceret, comprobare non possum. Mihi potius in fine orationis τις re-

petitum esse videtur, quo aptius cum eo coniungeretur quod sequitur ἢ πρὸ τοῦ μὲν ἦν φίλη κτέ. Ceterum recte adnotavit Hermannus Argos intelligi, ita ut haec Euripidis fabula Olymp. LXXXIX. anno IV. scripta esse videretur, qua de re conf. quae sunt in prooemio dicta p. x. R. K.

V. 742. καθ' ἡμᾶς σώφρον' ἀντιλήψεται] «Interpungebatur sic: κἂν μὲν κολάζῃ τήνδε, καὶ τὸ λοιπὸν ἢ σώφρον καθ' ἡμᾶς, σώφρον' ἀντιλήψεται. Id non potest, quod volunt, si-

θυμούμενος δὲ τεύξεται θυμονμένων,
 ἔργοισι δ' ἔργα διάδοχ' ἀντιλήψεται.
 τοὺς σοὺς δὲ μύθους ῥαδίως ἐγὼ φέρω· 745
 σκιά γὰρ ἀντίστοιχος ὡς φωνὴν ἔχεις,
 ἀδύνατος, οὐδὲν ἄλλο πλὴν λέγειν μόνον.

ΠΗΛΕΥΣ.

ἡγοῦ, τέκνον, μοι δεῦρ' ὑπ' ἀγκάλαις, σταθεῖς
 σὺ τ', ὦ τάλαινα· χείματος γὰρ ἀγρίου
 τυχοῦσα λιμένας ἤλιτες εἰς εὐηνέμους. 750

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

ὦ πρέσβυ, θεοὶ σοι δοῖεν εὖ καὶ τοῖσι σοῖς
 σώσαντι παῖδα καμὲ τὴν δυσδαίμονα.
 ὄρα δὲ μὴ νῶν εἰς ἐρημίαν ὁδοῦ
 πηξάντες οἶδε πρὸς βίαν ἄγωσί με,
 γέροντα μὲν σ' ὀρῶντες, ἀσθενῆ δ' ἐμέ, 755
 καὶ παῖδα τόνδε νήπιον· σκόπει τάδε,
 μὴ νῦν φυγόντες εἴθ' ἀλῶμεν ὕστερον.

risim. p. 64., quem sequutus erat Pflugk ius. Mihi de recepta a me scriptura dubitari plane non posse videtur.

V. 743. 44. om. b., quod oculus librarii ab ἀντιλήψεται, quod est v. 742, aberravit ad ἀντιλήψεται, quod est v. 744.

V. 743. θυμονμένους pro θυμονμένων acd.

V. 746. σκιά A. σκιά [B]CEa[BC] σκιάς γὰρ ἀντίστοιχον φωνὴν ἔχεις Etym. M. p. 114. Gud. p. 61. Cramer anecd. Oxon. t. II. p. 463. ὦν pro ὡς Musgravius et Reiskius, quod σκιά scribentes receperunt multi.

V. 748. ἡγοῦ σὺ τέκνον μοι δεῦρ' B. ἡγοῦ σὺ τέκνον δεῦρ' C.

V. 751. εὖ om. bcd.

V. 753. νῦν B νῶν ceteri.

gnificare modestus erga nos. Coniungenda sunt καθ' ἡμᾶς σώφρον' ἀντιλήψεται, quod est a nostra parte. Attulit quaedam non dissimilia Lobeckius ad Aiac. 775. Magis comparari potest hoc in Aiace v. 1398: σὺ δὲ Ἀνὴρ καθ' ἡμᾶς ἐσθλὸς ὢν ἐπίστασο. male illud explicatum a Moschopulo Sched. p. 27., quod verti potest nostra sententia.» G. HERMANNUS. Eum vera praecipientem recte recentiores critici sequuti sunt. R. K.

V. 744. Fragm. inc. XCIII.

Λόγον δίκαιον μισθὸν ἂν λόγοι φέροις, ἔργων δ' ἐκεῖνος ἔργ', ἃ [καὶ] παρέσχετο. Malim ἄπειρ παρέσχετο. PFLUGK.

V. 746. ἀντίστοιχος] scil. σώματι, monente Brunckio. Sententia: Inanis iste est strepitus verborum, cui corporis vis ac robur destitutum. Melanipp. fr. XVIII.; Τί δ' ἄλλο; φωνὴ καὶ σκιά γέροντων ἀνὴρ. — Post finitam orationem v. 747. discedit Menelaus. PFLUGK.

V. 751. δοῖεν εὖ] Alc. 1004: χαῖρ', ὦ πότνι', εὖ δὲ δοῖης.

ΠΗΛΕΥΣ.

οὐ μὴ γυναικῶν δειλὸν εἰσοίσεις λόγον;
 χώρει, τίς ὑμῶν ἄψεται; κλαίων ἄρα
 ψαύσει. θεῶν γὰρ οὐνεχ' ἰππικοῦ τ' ὄχλου 760
 πολλῶν θ' ὀπλιτῶν ἄρχομεν Φθίαν κάτα·
 ἡμεῖς δ' ἔτ' ὀρθοὶ κοῦ γέροντες, ὡς δοκεῖς,
 ἀλλ' εἰς γε τοιόνδ' ἀνδρ' ἀποβλέψας μόνον

V. 758. δειλῶν (— *ον supra scriptum a m. prima*) B. δειλῶν B.

V. 760. θεῶν [AB]CEab θεοῦ BC.

μεν

V. 761. θ' om. B ἄρχομαι a ἄρχομαι bcd.

V. 762. ἡμεῖς δὲ κ' ὀρθοὶ (δέ τ' a sec. manu) B. καὶ οὐ A.

V. 764. τρόπαιον Aa. πρῶτον ἄρχομεν Abc.

V. 765. 66. habet Stobaeus flor. Ll. 13. t. II. p. 323. Ceterum male Brunckius scribi voluit: τί λυεὶ δειλὸν ὄντι εὐσωματεῖν, ne γὰρ repeteretur.

V. 767 sqq.

στρο.

— / ∪ — — / ∪ — ∪ —
 — / ∪ — — / ∪ ∪ ∪ —

Or. 667: Ὅταν δ' ὁ δαίμων εὖ
 διδῶ, τί δεῖ φίλων; Iph. A. 390:
 θεοῦ σοι τὴν τύχην διδόντος εὖ.
 Cf. Suppl. 463. Soph. Oed. C.
 642. Oed. T. 1081. PFLUGK.

V. 758. οὐ μὴ εἰσοίσεις;]
 Formula vetantis: noli pavidi
 uti dictis mulierum. Hipp. 606:
 οὐ μὴ προσοίσεις χεῖρα μηδ' ἄψει
 πέπλων; i. e. cave manum admoveas,
 neve vestem attrectato. Plura licebat
 similia e Tragicis cumulare, quae
 comprehendit Elmsleius adnotatione ad
 Marklandi Suppl. v. 1069. ad Med. v.
 1120. ad Soph. Oed. Col. 177. Vellem
 vero Elmsleius, quum rationem huius
 constructionis explicare aggredderetur,
 non a tali processisset initio, ut ei
 necesse esset ita definire vim usumque
 illarum particularum, ut vetantis esse
 diceret. Etenim, si verum dicere
 volumus, non magis ve-

tandi vim habet οὐ μὴ μενεῖς,
 quam iubendi hoc, οὐ μενεῖς,
 sed utrumque interrogat. In inter-
 rogatione autem inest nonnunquam
 vis iubendi, propriumque eiusmodi
 interrogationis, quae simul quid fieri
 velimus indicamus, ut futurum tempus
 habeat. Sed neque cum futuro semper
 οὐ ita dicitur interrogative, ut simul
 iubendi vis insit, neque non licet etiam
 alii cuilibet tempori οὐ particulam ita
 adiungere, ut aut simpliciter inter-
 rogemus aut quandam simul voluntatis
 nostrae significationem admisceamus.
 Idemque de οὐ μὴ dicendum: quae
 particulae ubicunque indicativum
 verbi adiunctum habent, nunquam
 non interrogant. Quodsi sequitur
 indicativus futuri, potest haec inter-
 rogatio ita comparata esse, ut vetandi
 vis insit, siquidem vetat qui, sine
 aliquid non facturum, imperiose

τροπαῖον αὐτοῦ στήσομαι, πρέσβυς περ ὄν.
 πολλῶν νέων γὰρ κἄν γέρων εὐψυχός ἦ 765
 κρείσσων· τί γὰρ δεῖ δεῖλον ὄντι' εὐσωματεῖν;

ΧΟΡΟΣ.

στρ.

ἢ μὴ γενοίμαν, ἢ πατέρων ἀγαθῶν

┌ ˘ — — — — — — — — — —
 ┌ ˘ — — — — — — — — — —

5 — ┌ ˘ — — — — — — — — — —

┌ — — — — — — — — — — — — — — — —

— ┌ ˘ — — — — — — — — — — — — — —

┌ ˘ — — — — — — — — — — — — — —

ἐπὶ δ.

┌ ˘ — — — — — — — — — — — — — —

┌ ˘ —

˘ ┌ ˘ — — — — — — — — — — — — — — — —

┌ ˘ —

5 — ┌ ˘ — — — — — — — — — — — — — — — —

interrogat: sed est hoc prorsus non necessarium, recteque defendit tres locos, temptatos ab Elmsleio, Soph. Oed. Col. 177. El. 1052. Aristoph. Ran. 508 Hermann. in adnotationibus ad Elmsleii Medeam p. 388 sq. ed. Lips. PFLUGK.

V. 759. κλαίων ἄρα ψαύσει] Ploratum ibit, s. malum dederō huic, qui vos attingere ausus fuerit. Aesch. Suppl. 926: κλάοις ἄν, εἰ ψυύσειας. Noster Hippol. 1086: κλαίων τις αὐτῶν ἄρ' ἐμοῦ γε θίξεται, ubi vide Monkium. PFLUGK.

V. 760. Θεῶν γὰρ οὐνεχ' ἱππικῶ τ' ὄχλου πολλῶν θ' ὀπλιτῶν ἄρχομεν κτε.] Quod gloriatur Peleus summis copiis virorum atque equorum, quam ipsam copiam indicat repetita particula τε. qua de re dixi supra ad v. 97 sq., invidiae deprecandae causa adiungit senex

prudens ac moderatus Θεῶν οὐνεκα, id est, quod nos dicamus dis volentibus aut, ut nunc homines loquuntur, deorum gratia. R. K.

V. 765. « Coniciat quis fortasse κἄν γέρων εὐψυχός ὢν. Sed etiam apud Stobaeum est ἦ. Dixit etiam si senex animosus est pro etiam senex si animosus est.» G. HERMANNUS.

V. 766 τί γὰρ δεῖ] Vim verborum recte cepit Brunckius, qui scribi voluit τί λύει κτε, quid iuvat imbellem valido esse corpore? Sed mutatione non opus erat. Sic Suppl. 450: Κτεῖσθαι δὲ πλοῦτον καὶ βίον τί δεῖ τέκνοις, Ὡς τῷ τυράνῳ πλεον' ἐκμοχθῆ βίον; PFLUGK.

V. 767 sqq. Argumentum carminis duplex est. Priore parte chorus commemorat, quantass praesertim in malis, utilitates

εἶην πολυκτῆτων τε δόμων μέτοχος· 770
 εἴ τι γὰρ ἂν πάσχοι τις ἀμήχανον,
 ἀλκᾶς οὐ σπάνις εὐγενέταις·
 κηρυσσομένοισι δ' ἀπ' ἐσθλῶν δωμαίων
 τιμὰ καὶ κλέος· οὔτοι λείψανα τῶν ἀγαθῶν 775
 ἀνδρῶν ἀφαιρεῖται χρόνος· ἅ δ' ἀρετὰ
 καὶ θανούσι λάμπει.

⊖ ᾿ ᾿ ᾿ ᾿ ᾿ ᾿
 ⊖ ᾿ ᾿ ᾿ ᾿ — ⊖
 ᾿ — ᾿ — ᾿ —
 X — X — ᾿ —

10 X — ᾿ —

Tertius strophæ versus est tetrameter dactylicus acatalectus, sed is in antistropha brevior est una syllaba quam oportuit. Fortasse scribendum βροτοῖς ἐνι. Lachmannus, vitium in strophæ latere arbitratus, coniciebat ἀμήχαν'. Ceterum in strophis regnat numerus dactylicus; idem genus numerorum initio epodi est; sed illi sensim sensimque in artiora spatia contrahuntur fiuntque sedatioris; de inde interposito iambico dimetro (v. 6.) succedunt Glyconeï. PFLUGK.

V. 771. εἰσι γὰρ a pr. manu ab ἂν, quod est in libris omnibus, delendum censuit primus Guil. Dindorfius. Secuti sunt multi.

adferant splendida natalia et avitæ opes; sed his qui abutatur ad corrumpendam iustitiam, eum parum et commodis suis et fama prospicere (v. 767—790). Spectant hæc aperte Hermionam (nam Andromacham qui respici putat Scholiastes fallitur), quæ iniurias mariti pellicisque vi patris persequuta erat. Utriusque sceleri tam fortiter se opposuerat quamvis senio infirmus Peleus, ut ex ea re chorus redeat in memoriam rerum illarum, quas idem iuvenis magna cum gloria adversus Centauros, in Argonautarum expeditione et contra Troiam gesserat (v. 791—802.). PFLUGK.

V. 771—778. Neque in malis praesidio caret, si quis nobili genere natus est, et, quos claris familiis oriundos fama tan-

quam praeconis voce celebrat, eorum et honos omnibus et gloria curae est: quorum quidem tantum abest, ut tollat vestigia omnia vis temporis et longæ dies, ut etiam mortuis virtutis memoria superstes sit. Simonides in carmine, quo laudavit caesos ad Thermopylas, apud Diod. Sic. XI. 11: ἐντάφιον δὲ τοιοῦτον οὔτ' εὐρῶς οὐδ' ὁ πανδαμάτωρ ἀμανηώσσει χρόνος ἀνδρῶν ἀγαθῶν. — εἰ — ἂν πάσχοι, i. e. ἐὰν — πάσχη, ὅπερ ἂν πάσχοι. Vide G Hermannum ad Vig. p. 830. A. Matthiae Gr. § 525. 7. a. [Rost. Gr. Gr. 121. C. adn. 15. 2. p. 639 sq. ed. sept.] Reising. de ἂν part. p. 104. 106 ss. Bornem. ad Xenoph. Conviv. IV. 3. p. 101 s. Quibus adde quos laudat Stallb.

ἀντ.

κρείσσον δὲ νίκαν μὴ κακόδοξον ἔχειν 780
 ἢ ξὺν φθόνῳ σφάλλειν δυνάμει τε δίκαν,
 ἠδὺ μὲν αὐτίκα τοῦτο βροτοῖσιν,
 ἐν δὲ χρόνῳ τελέθει ξηρόν,
 καὶ μὴν καὶ ὄνειδεσιν ἔγκειται δόμων. 785

Alii in antistropha mutationem faciunt. Incerta haec omnia. πάσχοι [ABCEBC], πάσχη abcd.

V. 772 *εὐεργέταις* abcd.

V. 773. *κηρυσσομένοιαι* Lud. Dindorfius. *κηρυσσομένοις* E. *κηρυσσομένων* ceteri libri.

V. 775—778. habet Stobaeus flor. I. 2. t. I. p. I. ultima etiam Orion anth. VII. 7. p. 51.

V. 780. *ἔχειν* videtur om. C.

V. 781. *ξὺμ* B.

V. 783. *ἠδὺ μὲν Musurus. ἠδὺ μὲν γὰρ libri. G. Hermannus expuncto in antistropha ἀν hic scribi voluit ἠδὺ μέντ᾽ ἄρ'.*

V. 784. post *ξηρόν* in B. a sec. m. additum *καὶ δέ*, in C. insertum *ἀφανές*, quo videri possit indicari id, quod in archetypo fuit, legi amplius non potuisse, nisi est e glossemate vocis *ξηρόν* ortum.

V. 785. *καὶ μὴν δὴ Musurus. καὶ libri. ὄνειδεσι νείκη τε δόμων* Ac. *ὄνειδεσιν εἴκετε δόμων* a pr. m. ab. *ὄνειδεσιν ἔγκειται δόμων* ceteri libri.

ad Plat. Symp. p. 150. ad Menon. p. 50 seq. PFLUGK. — τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἀφαιρεῖται. De constructione vide A. Matthiae Gr. Gr. ampl. §. 418. adn. p. 766. ed. alt. Rost. Gr. Gr. p. 545. ed. sept. R. K. V. 779—782. Ordo verborum hic esse videtur: *κρείσσον δὲ μὴ ἔχειν νίκαν κακόδοξον ἢ ξὺν φθόνῳ δυνάμει τε σφάλλειν δίκαν*, melius est autem remittere studium vincendi, si victoriam consequatur turpitudine, quam abuti invidiosa potentia ad evertendum ius. Nimis mihi quidem ieiuna videntur quae in interpretatione Latina posuit Barnesius. PFLUGK.

V. 783—785. *ἠδὺ μὲν — δόμων*] Est hoc in praesens quidem dulce mortalibus, cupiditatem quamvis contra fas

explere; sed non mansuram ea res habet voluptatem, neque exoptatos fructus reddit: quin etiam aliqua labe et contumelia domum inficit. *Τὰς παραιντικά ἡδονάς*, cito perituras voluptates, saepe legas apud philosophos: vid. Heindorf. ad Plat. Protag. p. 620. Ast. ad Phaedr. p. 261 seq. *Ξηρόν* ab agro, qui siccitate exaruit neque alendis frugibus aptus est, ad res et facta hominum translatum, significat ea, quae in vanum cadunt, fructu et utilitate carent, postremo, ut Euripidea utar loquutione, quae *ψυχρὰν τέρψιν* habent. *Ὀνειδεσι δόμων ἔγκεῖσθαι* h. l. est reprehendi cum aliquo etiam eorum, qui eiusdem familiae sunt, famae detrimento. Est hoc

ταύταν ἦνεσα, ταύταν καὶ φέρομαι βιοτάν,
μηδὲν δίκας ἔξω κράτος ἐν θαλάμοις
καὶ πόλει δύνασθαι. 790

ἐπαδ.

ὦ γέρον Αἰακίδα,
πείθομαι καὶ σὺν Λαπίθαισί σε Κενταύροις
ὀμιλῆσαι δορὶ κλεινοτάτῳ,
καὶ ἐπ' Ἀργῶον δορὸς ἄξενον ὑγρὰν
ἐκπερᾶσαι ποντίαν Ξυμπληγάδα 795
κλεινὰν ἐπὶ ναυστολίαν,

V. 786 sq. ταύτην—ταύτην B.

V. 789. κράτους EC.

V. 791. conf. Schol. Pind. Ol. VIII. 60.

V. 792. λαπίθεσι B σε om. Cbc te ad καὶ om [BC] E. Μοχ καὶ ante κεντ. add. Libri. κενταύρων [BC] κενταύροι (σ add. m. sec.) A. κενταύροις (—ων sec. m.) B. κενταύροις [C]Eabcd. Id iure nunc restituerunt omnes.

V. 794. ἄξενον AB cum ceteris excepto C., qui ἄξενον habet.

V. 795. ποντιᾶν Ξυμπληγάδων G. Hermannus. συμπληγάδα C. τήν ποντίαν acd.

autem praecipuum ad vitandas res iniustas incitamentum, ut ne, dum tibi indulgeas, innocentes alios maximeque propinquos in criminis societatem trahas. In qua re usitatum est, quo commode uteretur Graecus interpres, προστριβεσθαι αἰτίαν τινί, expositum a Wyttenbach. ad Plut. Vol. VI. p. 308. De καὶ μὲν in media sententia vide Bornemann. ad Xenoph. Conv. IV. 15. p. 114. PFLUGK.

V. 786—790. Hanc laudo, hanc et sequor rationem vivendi, qua ne quis adeo sit aut in matrimonio aut in re publica potens, ut ei iustitiae fines egredienti vincere liceat. ἦνεσα vim praesentis habet. Vid. ad Med. 223. Simile erat supra v. 421: ὄκτειρα. 1235: παρήνεσα. Phoen. 685: ἐκάλεσα. Hel. 337: φίλαι, λόγους ἐδεξάμαρ. Autolycei fr. III. 13: ἐμεμψάμην. Deinde recte

Schol. τὸ κράτος πρὸς τὸ δύνασθαι, scil. συναπιέον. PFLUGK.

V. 791.—802. Ordo verborum est: πείθομαι σε σὺν Α. ὀμιλῆσαι δορὶ κλεινοτάτῳ Κενταύρων, fidem habeo, quod aiunt te socia Lapitharum arma sequutum cum Centauris manum contulisse. Ὀμιλεῖν de hostili congressu, quod vulgo est ὁμοσε χωρεῖν. Hom. Od. δ. 345: αἱ γὰρ — Τοῖος ἐὼν μνηστῆρα ὀμιλῆσειεν Ὀδυσσεύς, Πάντες κ' ὠκύμοροι τε γενοῖατο πικρόγυμοί τε. Recte disputavit Pflugkius de vi ac significatione verbi ὀμιλῆσαι, in eo tamen falsus, quod κενταύρων pro κενταύροις obtinuit. Bene de hoc loco iudicavit G. Hermannus: 'Mirifice' inquit arguitur A. Matthiae, non credens quemquam ita loquutum fuisse, πείθομαι σε σὺν Λαπίθαισι Κενταύροις ὀμιλῆσαι δορὶ, ita ut Λαπίθαισι e praepositione σὺν, Κενταύροις

Ἰλιάδα τε πόλιν ὅτε πάρος
 εὐδόκιμος ὁ Διὸς ἴνις
 ἀμφέβαλεν φόνον, 800
 κοινὰν τὰν εὐκλειαν ἔχοντ'
 Εὐρώπαν ἀφικέσθαι.

ΤΡΟΦΟΣ.

ὣ φίλταται γυναικες, ὡς κακὸν κακῶ
 διάδοχον ἐν τῆδ' ἡμέρᾳ πορσύνεται.
 δέσποινα γὰρ κατ' οἶκον, Ἑρμιόνην λέγω, 805
 πατρός τ' ἐρημωθεῖσα συννοία θ' ἅμα

V. 799. εὐδόκιμον scribi voluit G. Hermannus aut ὁ ante Διὸς deleri.

V. 800. ἀμφέβαλλε Babcd. ἀμφέβαλε fere ceteri. φόνον B.

V. 802. εὐρώπαν A. a pr. m. B. item [Eabcd] B. εὐρώπαν CC.

V. 803 sqq. his praemittitur τροφός in Cod. a, ut recte G. Hermannus de coniectura restituerat. Ceteri libri θερ., i. e. θεράπεινα, habent.

V. 803. φίλτατε B. κακῶν BC. κακῶς BC. Haec nata omnia e scriptura κακῶι. κακῶ ceteri libri.

autem e verbo *ὀμιλῆσαι* penderet, cui alia ratione adiunctum esset *δορῆ*. In quibus omnibus nihil prorsus difficultatis est. Quod autem quaerit, cur non Centauris *δόρην κλεινότατον* tribui possit, plane oblitus videtur Peliadis hastae, de qua Homerus *Iliad. XVI. 140*: Ἐγχὸς δ' οὐχ ἔλειτ' ὄνον ἀμύμονος Αἰακίδαο, Βριθῦ, μέγα, σιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύναται ἄλλος Ἀχαιῶν Πάλλειν, ἀλλὰ μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς, Πηλιάδα μελλήν, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χαίρων Πηλίου ἐν κορυφῆς, φόνον ἔμεναι ἠρώεσσιν. R. K.] Laphitharum cum Centauris bellum enarrat *Diod. Sic. IV. 70*. Peleum cum fratre Telamone in Argonautis recenset *Apollon. Rhod. I. 91*. De Symplegadibus dictum ad *Med. 2. cf. Lennep. ad Phalar. Ep. IX. p. 50—56*. Eundem Herculis in expeditione adversus Troiam (v. *Diod. IV. 32. coll. 42.*) socium

fuisse Pindari testimonio docet *Schol. Vid. Pindari fragm. inc. 55. Boeckhium in Explicatt. p. 182. Magis innotuit Telamonis in eodem bello ἀριστεία, de qua v. Soph. Ai. 463. 1299. PFLUGK.*

V. 803 seqq. A nutrice haec dici et quae alia ad eandem nunc referuntur, non ab ancilla sive *θεραπαίην*, cui tribuuntur in libris, argumento est compellatio ista, qua *Hermionam* adloquitur vv. 829. 867: ὦ παῖ. 833. 875. 879: τέκνον. Atqui ab eadem et haec et illa dici perspicuum est. Quo magis miror non ignaros huius rei *Barnesium* et *Musgravium* nihil tamen de vitio h. l. suspicatos esse. PFLUGK.

V. 806 sq. συννοία θ' ἅμα οἶον δέδρακεν ἔργον, Ἀνδρομάχην κτε.] Non satis recte olim *Pflugk* et *Hermannus* post *ἔργον* colon po-

οἶον δέδρακεν ἔργον, Ἀνδρομάχην κτανεῖν
καὶ παῖδα βουλευσασα, κατθανεῖν θέλει,
πόσιν τρέμουσα, μὴ ἀντι τῶν δεδραμένων
ἐκ τῶνδ' ἀτίμως δωματίων ἀποσταλῆ, 810
ἢ κατθανῆ, κτείνασα τοὺς οὐ χρῆ κτανεῖν.
μόλις δέ νιν θέλουσαν ἀρτῆσαι δέρην
εἴργουσι φύλακες δμῶες ἐκ τε δεξιᾶς
ξίφη καθαρπάζουσιν ἐξαιρούμενοι.
οὕτω μέγ' ἀλγεῖ, καὶ τὰ πρὶν δεδραμένα 815
ἔγνωκε πράξασ' οὐ καλῶς. ἐγὼ μὲν οὖν
δεσποιναν εἴργουσ' ἀγχόνης κάμνω, γίλαι·
ἡμεῖς δὲ βᾶσαι τῶνδε δωματίων ἔσω

V. 809. μὴ ἴνι C. μήνι C.

V. 811. κτείνασα [A]acdC κτείνουσα BCE[b]B. Hoc receperunt G. Hermannus et A. Nauckius. Illud A. Kirchhoffius et Pflugkius tutati sunt. Vide adn. exeget. Dein χρῆ libri. χρῆν Elmsleius ad Heraclid. 959. Denique κτανεῖν [A]CEa. κτανεῖν (γρ. θανεῖν a m. sec.) B. θανεῖν ceteri.

V. 813. δμῶες φύλακες [C] sec. apogr. Paris.

V. 818. ἡμεῖς C.

V. 820. εὐτυχέστεροι a pr. m. abc.

V. 822. ἀγγέλουσα Aacd.

V. 823. δεῖξαι abcd. σθένει a pr. m. BB. σθένει etiam C. habere veri simile est.

V. 825. πόθῳ κτανεῖν E. θανεῖν πόθῳ abcd.

V. 826. Numeris poeta quae dicentem fecit mortis cupiditate insanam puellam illigavit commotioribus, apteque ad illud maerentis animi incendium effervescentibus. Plerique enim versus dactylici sunt et dochmiaci, interpositis nutricis, quae sedare

suerunt. Recte iam Scholiasta ostendit, quemadmodum haec intelligenda essent: λογισμένη ὁποῖον ἐβουλευσατο ἔργον, φοβεῦσαι θελήσασα τὴν Ἀνδρομάχην καὶ τὸν παῖδα. R. K.

V. 811. κτείνασα] unice verum: nam praeteriit nunc quidem etiam conatus et voluntas interficiendae Andromachae. Verte: veretur Hermiona, ne a marito aut eiiciatur domo, aut capitis periculum adeat, quod occidere quos non oportebat voluerit. Quodsi scriptum esset κτεί-

νοῦσα, hoc diceret nutrix, vereri Hermionam, ne, quum interficiendae Andromachae consilia agitet, ἐπ' αὐτοφώρῳ deprehensa poenas luat. Recte habet aoristus etiam Ion. v. 1291: ἐκτεῖνα δ' ὄντα πολέμιον δόμοις ἐμοῖς. 1500: ἐκτεῖνά σ' ἄκουσα: quos locos mendi suspectos Elmsleio ad Heracl. 1003. vindicavit G. Hermann. ad Soph. Ai. 1105. (1126. Br.). Cf. Schaefer. ad Orest. v. 906. Pors. Albert. ad Hesych. T. II. c. 502. PFLUGK. Mili quoque κτείνασα rectius se habere

θανάτου νιν ἐκλύσασθε· τῶν γὰρ ἠθάδων
φίλων νέοι μολόντες εὐπειθέστεροι. 820

ΧΟΡΟΣ.

καὶ μὴν ἐν οἴκοις προσπόλων ἀκούομεν
βοῆν ἐφ' οἷσιν ἦλθες ἀγγέλλουσα σύ.
δείξειν δ' ἔοικεν ἢ τάλαιν' ὅσον στένει
πράξασα δεινά· δωμάτων γὰρ ἐκπερᾶ
φεύγουσα χεῖρας προσπόλων, πόθῳ θανεῖν. 825

ΕΡΜΙΟΝΗ.

ἰὼ μοί μοι.
σπάραγμα κόμας
ὀνύχων τε δαΐ' ἀμύγματα θήσομαι.

hunc furorem studet, senariis. Perspicuam autem habent respon-
sionem illa, quae usque ad v. 841. dicuntur: quae ex duobus stro-
pharum paribus constant: 826 — 829 = 830 — 833. 834 — 837 =
838 — 841. Cetera an eidem legi adstricta sint, dubitari potest:
sed redigere in stropharum formam conatus est Seidler. de
Verss. Dochm. p. 302. Alia ratione idem efficere voluisse Her-
mannum in notis MSS. narrat A. Matthiae. PFLUGK. Duae
strophas atque antistrophas quum distinxisset Barnesius, non
erat quod eum sequi Matthiae propterea vereretur, quod quae se-
querentur non essent antistrophica. Nam adempto mucrone magis
perturbata Hermiona magis etiam inaequabilia loquitur. G. HER-
MANNUS.

V. 826. ἰὼ A a. ὦ b.

V. 827 sq. Sic distinximus, ut prior versus esset ex cho-
riambo cum anacrusi, alter similis v. 794. καὶ ἐπ' Ἀργύρου δορὸς
Ἄξιον ὑγράν. PFLUGK. Μοχ κόμης CBC. δαΐα μύγματα, ut
videtur, B.

videtur hoc loco, quam κτε-
νοῦσα, quod poenitet Hermio-
nam conatus suscepti. Illud au-
tem minime opus est scribi
etiam χρῆν pro χρῆ auctore
Elmsleio. Saepe numero enim
Graeci in secundaria sententia,
quod referri poterat ad tempus
praeteritum, quod est in prima-
rio enuntiato, id alacriore ora-
tione ponunt in tempore prae-
senti, id temporis momentum
spectantes, in quo illa res fieri
videtur, non in quo ut facta
narratur. R. K.

V. 819. Medii ἐκλύεσθαι prae-

ter nostrum locum duo exempla
adnotavit W y t t e n b a c h. ad
Plut. Vol. VI. p. 391. Hom.
Od. x. 286. Xenoph. Hell. VII.
1. 13. Adde Aesch. Eum. 169:
καὶ τὸν οὐκ ἐκλύσεται. Soph.
Antig. 1112: αὐτός τ' ἔδησα καὶ
παρῶν ἐκλύσομαι. Trach. 20:
Ὅς εἰς ἀγῶνα τῷδε συμπεσῶν
μάχης Ἐκλύεται με. PFLUGK.

V. 825. πόθῳ θανεῖν]
Sic Or. 118: φόβῳ προσελθεῖν.
Conf. A. Matth. Gr. Vol. II.
p. 1064. [Rost. p. 511. ed.
sept.] PFLUGK.

ΤΡΟΦΟΣ.

ὦ παῖ, τί δράσεις; σῶμα σὸν καταικιῖ;

ΕΡΜΙΟΝΗ.

αἰαῖ αἰαῖ.

830

ἔρῳ' αἰθέριον

πλοκάμων ἐμῶν ἄπο, λεπτόμιτον φάρος.

ΤΡΟΦΟΣ.

τέκνον, κάλυπτε στέρνα, σύνδησαι πέπλοις.

ΕΡΜΙΟΝΗ.

τί δέ με δεῖ καλύπτειν πέπλοις στέρνα;

δῆλα καὶ ἀμφιφανῆ καὶ ἄκρυπτα δεδράκαμεν

πόσιν.

835

ΤΡΟΦΟΣ.

ἀλγεῖς φόνον ῥάψασα συγγάμω σέθεν;

V. 829. ^άθερ praefixum in ABC. τροφ. in Ea. χοφ. in B. θεφ. in C. item v. 833. 836.

V. 830. αἰ αἰ αἰ A. αἰ αἰ αἰ (αἰ infra lineam add. m. pr.) B. αἰ αἰ αἰ E. αἰ quater, ut videtur, ceteri.

V. 832. λεπτόμιτον φάρος: λεπτόν ἱμάτιον Hesychius t. II. p. 452.

V. 833. σύνδησον E. πέπλους AEbc. πέπλοις ceteri.

V. 834. Vix certo definitas, qua mensura sit hic versus: maxime tamen placet esse eum huius formae:

∪ — — — | ∪ ∪ — — — | ∪ — — —

Similis est infra v. 842. τί μοι ξίφος ἐκ χειρὸς ἠγγρεύσω;

∪ ∪ — — — | — — — ∪ — — —

nisi quod deest in fine trochaeus. Sed dubitationem iniicit antistrophae comparatio, ubi si recte vulgo legitur ἄν ξεεῖ, in strophā verba δῆλα καὶ creticum efficiant necesse est, quod abhorret

V. 831. ἔρῳ' αἰθέριον] i. e. εἰς αἰθέρα, ut supra v. 516: ἔρῳ' ὑποχθόνιοι. Troad. 325: πάλλε πόδ' αἰθέριον. Alexis Athen. IV. p. 165. A: ἤδη γὰρ πέτεται διαπόντιος. Vid. ad Hecub. 927. A. Matth. Gr. §. 446. 8. [Rost. p. 405 sq. ed. sept.] PFLUGK.

V. 837. φόνον ῥάψασα] Hom. Od. γ. 118: κακὰ ῥάπτο-

μεν. Aesch Eum. 26: Περθεῖ καταῤῥάψας μόρον. Infra v. 912. PFLUGK.

V. 842. ἠγγρεύσω] Notandus in fine dochmii hiatus, quem certis locis admisisse Tragicos docuit Seidler. in Epist. ad Lobeck. p. 435 seq. et de Verss. Dochm. p. 86 seqq. Ex eadem observatione praesidium petere licebit vulgatae lectioni

ΕΡΜΙΟΝΗ.

κατὰ μὲν οὖν στένω δαίτας τόλμας,
 ἂν ἔρεξ', ἃ κατάρατος ἐγώ, κατάρατος ἀν-
 δράσιν. 840

ΤΡΟΦΟΣ.

συγγνώσεται σοι τήνδ' ἄμαρτίαν πόσις.

ΕΡΜΙΟΝΗ.

τί μοι ξίφος ἐκ χειρὸς ἠγρεύσω;
 ἀπόδος, ὦ φίλη, ἀπόδος, [ἴν'] ἀνταίαν
 ἐρείσω πλαγάν· τί με βρόχων εἴργεις; 845

ΤΡΟΦΟΣ.

ἀλλ' εἴ σ' ἀφείην μὴ φρονοῦσαν, ὡς θάνοις . . .

a numerorum dactylicorum natura. Hermanno in antistropha scribendum videbatur: κατὰ μὲν οὖν στένω δαίταν τόλμαν, ἂν ἔρεξ' | ὦ κατάρατος ἐγώ, κατάρατος ἀνδράσιν. Fortasse vere: etsi nec in priorem versum reiecta verba δῆλα καὶ admodum placent. PFLUGK.

V. 834. personae notam om. A. δεῖ om. abcd. καλύπτειν πέπλοις στέγνα Musurus. στέγνα καλύπτειν πέπλοις libri.

V. 836. μόρον C.

V. 837. δικαίας bc δεμίας d.

V. 840. ἔρεξ' ἃ κατάρατος B. ἔρεξῃ κατάρατος C. ἔρεξ' ἢ κατάρατος E. ἔρεξ' ὦ κατάρατος ceteri. ἀνδράσιν Musurus. ἀνθρώποις libri.

V. 841. θερ. ABC. τροφ. a χορ. B. τήν E.

V. 842. τὸ ξίφος E. χειρὸς libri. χειρὸς Seidlerus.

V. 844. ὦ φίλη Musurus. ὦ φίλ' ABCEacd. ὦ φίλος [B]

C. Vide adnot. exeg.

V. 845. πληγάν C.

V. 846. τροφ. a. χορ. B. θερ. ceteri. θάνεις B. θάνης ceteri. θάνοις Aldus. Ceterum οὐκ ἂν σ' ἀφείην legendum proposuit Kirchhoffius.

sequentis versus, ἀπόδος, ὦ φίλη: sed, ne suam versus mensuram excedat, delendum simul ἴν', quod fieri voluit etiam, narrante A. Matthiae, 10. Ulricus Faesi. Suaserat Elmsleius quoque ad Heracl. 559. et ad Med. 1242., ubi docet remota hac vocula nihil detrimenti capere structurae rationem. Seidler. tamen et Her-

mann. praeferunt, quod est in quibusdam libris, ὦ φίλος. PFLUGK.

V. 844. ἀπόδος κτέ.] «Dicit hoc Hermiona domesticorum aliquem in mente habens, qui ei ferrum eripuerat, de quibus nutrix v. 813 sq. ἐκ τε δεξιᾶς ξίφη καθαράζουσιν ἐξαιρούμενοι. Elmsleius ad Heracl. 559. et ad Med. 1242. quum ὦ φίλη lege-

ΕΡΜΙΟΝΗ.

οἴμοι πότμου. ποῦ μοι πυρὸς φίλα φλόξ;
 ποῦ δ' εἰς πέτρας ἀερ-
 θῶ κατὰ πόντον ἢ καθ' ὕλαν ὄρεων, 850
 ἵνα θανοῦσα νερτέροισιν μέλω;

ΤΡΟΦΟΣ.

τί ταῦτα μοχθεῖς; συμφορὰ θεήλατοι
 πᾶσιν βροτοῖσιν ἢ τότε ἤλθον ἢ τότε.

ΕΡΜΙΟΝΗ.

ἔλιπες, ἔλιπες, ὦ πάτερ, μ' ἐπακτίαν

V. 849. πέρας cB.

V. 850. ἢ κατὰ πόντον Seidlerus.

V. 851. μέλλω (μένω m. sec.) B. μέλλω bcd. μένω C.

V. 852. χορ. praefixum in AB. θερ. BE. Scholiasta:
 ἄμεινον ἂν τῆς τροφοῦ εἴη τὸ πρόσωπον.

V. 853. βροτοῖς a pr. m. B.

V. 854. ἔλιπες bis abcd. μ' om. B[C].

V. 856. ἐναλίον libri. ἐνάλον Seidlerus.

V. 857. δηλαδὴ πόσις (πόσιν B) addunt fere libri in fine, om.

ret, metri causa eiici volebat
 ἴν'. Defendi id quidem, etiam si
 ὦ φίλος legitur, potest, produ-
 ctione in fine prioris dochmii
 admissa: sed tamen non dubi-
 tavi cum Th. Bergkio in Zim-
 mermannii diurn. antiq. 1835.
 10. p. 948. praeferre ἀπόδος,
 ἀπόδος, ὦ φίλος ἴν' ἐνταύτην.»
 G. HERMANNUS. Et sane
 haec ratio anteferenda esse vi-
 detur. R. K.

V. 851. ἵνα θανοῦσα νερ-
 τέροισιν μέλω] i. e. ut apud
 inferos degam, ut recte in-
 terpretatur Iacobs. Animadvv.
 p. 47. Iph. T. 642: κατολοφύ-
 ρομαί σε τὸν χειρὶβων ἴανσι
 μελόμενον ἴανσιν αἰμακταῖς.
 Hel. 194: ναύτας Ἀχαιῶν τις
 ἔμολεν, ἔμολε, δάκρυα δάκρυαι
 μοι φέρων, Ἴλλου κατασκαφᾶν
 πυρὶ μέλουσαν δαΐφ. 1176: νῦν
 δ' οἱ μὲν Ἄϊδα μέλονται κάτω.
 Quae exposita ab Elmsleio
 ad Soph. Aiac. 599. (Mus. crit.
 III. p. 364. ed. Lips. p. 310.)
 si meminisset Koernerus, abs-

tinuisset, opinor, inutili con-
 iectura μόλω. PFLUGK.

V. 853. ἢ τότε ἢ τότε]
 Schol. ἀντὶ τοῦ ἢ ταχὺ ἢ βρα-
 δύ. Aechylus Agam. 740:
 τότε ἢ τότε ὁππότεν τὸ κύριον
 μόλη. PFLUGK.

V. 854 seqq. Mutavit hic non-
 nulla Seidler., quippe qui
 haec verba usque ad *νυμφιδίῃ*
στέγα antistropham velit esse
 strophae, quam verbis οἴμοι πό-
 τμου — μέλλω (v. 848 — 851.)
 comprehendit. Equidem, etsi
 dubito an haec iniuria ad istam
 formam cogantur, tamen si ha-
 riolari licet, fateor me huius-
 modi exoptare lectionem, quae
 totum hunc locum usque ad
 verba γούνασι προσπέσω doch-
 miacis versibus describi patiatur:
 id quod adsequimur initio in
 hunc modum refigendo: Ἐλι-
 πες, ἔλιπες, ὦ πάτερ, ἐπακτίαν
 Μονάδ' ἔρημον ὡς ἐναλίον κώ-
 πας: cetera deinde cum Seid-
 lero sic: Ὀλεῖ, ὀλεῖ με· τᾶδ

ὤσει μονάδ' ἔρημον οὔσαν 855
 ἐναλίου κώπας.
 ὀλεῖ μ', ὀλεῖ με.
 οὐκέτι τᾶδ' ἐνοικήσω
 νυμφιδίῳ στέγῃ.
 τίνος ἀγαλμάτων ἰκέτις ὄρμαθῶ; 860
 ἢ δούλα δούλας γούνασι προσπέσω;
 Φθιάδος ἐκ γᾶς
 κυανόπτερος ὄρνις
 εἶθ' εἶην, ἢ πευκᾶεν σκάφος, ὃ

C. Antea ὀλεῖ, ὀλεῖ με Seidlerus et Hermannus. Repetitum pronomem per se nihil habet offensionis, vide Alcest. 266. μέθειτέ με, μέθειτέ μ' ἤδη et Wunder. ad Sophoclis Oed. reg. 1192.

V. 859. στέγη ABCEacd στέγα [BC].

V. 860. ἰκέτις a pr. m. BB.

V. 862. δούλασ δούλασ A. δοῦλα δούλας Ba. δούλα δούλας Cbd[B] et ex emend. C. δούλα δούλους E. Τυμ γούνασι ABab [c?]d. γούνασι ceteri, ut videtur.

οὐκέτ' ἐνοικήσω Νυμφιδίῳ στέγῃ. Quae sequuntur mutatione non egent. Sed in hac critica parte, quae in restituenda genuina metrorum forma versatur, quis est qui se decurrere pede inoffenso posse speret? Interpretatio huius loci nusquam haeret, nisi forte in verbis ὀλεῖ, ὀλεῖ με: quae recte intellexit, quisquis fuit ille, qui, quod eiecimus additamentum δηλαδὴ πόσις, adlevit. Vide adnot. ad v. 70. Prioribus illis, ἔλιπες — ἐναλλοῦ κώπας, subiecta est comparatio cum navicula in litore constituta, unde periculum est, ne, quum destituta sit remigio, rapta in altum pereat. Ad similitudinem eandem refertur, quod infra Orestem, cuius adventu spes salutis refovet, χελματος λιμένα appellat v. 892. Adde quod χειμάζεσθαι, quod proprie est iactari fluctibus et procel-
 lis, loquendi consuetudo etiam pedestrium scriptorum eo deflexit, ut esset quovis malo

vexari. V. Lobeck. ad Phrynich. p. 387 seq. PFLUGK.

V. 861. ἢ δούλα] an meae ego servae serviam et supplex fiam? PFLUGK.

V. 862. Φθιάδος ἐκ γᾶς] Recte interpretatur scholiastes codicum Gu. Taur. εἶθε μεταμορφωθείην ὡς ἡ Πρόκνη καὶ Φιλομήλη· αὐτὰς γὰρ ἴσως ἀντίκειται· ἢ εἰς τὴν Ἀργὴν μεταβληθεῖσα, ἵνα διαδράσω ταχέως ὅποι βούλομαι, ἔξω τῆς Φθιάδος γῆς. — Celeritatem Argus innuit Theocritus, quum illam cum aquila comparavit Id. III. 23: ἀλλὰ διεξάϊζε, βαθὺν δ' εἰσεδραμε Φᾶσιν, Αἰετὸς ὡς μέγα λαῖτμα. Eadem πρωτόπλοος πλάτα: nam, ut refert Schol. Apollon. Rh. I. 4. ταύτην φασὶν πρώτην ταῦν γενέσθαι μακράν. PFLUGK. Ceterum ego ὃ pro vulgato ἄ scripsi, ut id referretur ad πευκᾶεν σκάφος, quod primum per Cyaneas rupes transmisit

διὰ Κυνέας ἐπέρασεν ἀκτᾶς
πρωτόπλοος πλάτα.

865

ΤΡΟΦΟΣ.

ὦ παῖ, τὸ λίαν οὔτ' ἐκεῖν' ἐπήνεσα,
ὅτ' εἰς γυναικα Τρωάδ' ἐξημάρτανες,
οὔτ' αὖ τὸ νῦν σου δεῖμ' ὃ δειμαίνεις ἄγαν.
οὐχ ὧδε κῆδος σὸν διώσεται πόσις,
φάυλοις γυναικὸς βαρβάρου πεισθεῖς λόγοις.
οὐ γὰρ τί σ' αἰχμάλωτον ἐκ Τροίας ἔχει,
ἀλλ' ἀνδρὸς ἐσθλοῦ παῖδα, σὺν πολλοῖς λαβῶν

870

V. 864. ἢ A. ἢ B[abcd]B[C] à E. Id mihi olim ὃ fuisse videtur, quod propter antecedens ἢ primum in ἢ, tum in ἢ, denique in ἄ mutatum est. κυνέας AB. ἀκτᾶς. BEB[C].

V. 866. πρωτοπλόος Eab.

V. 867. τροφ. a. θερ. ceteri. τότε C.

V. 869. οὔτ' αὐτὸ νῦν A. οὔτ' αὐτὸ νῦν a pr. m. B. οὔτ'

remus. De ipso optandi genere vide adn. ad Phoen. 163. R. K.

V. 867. τὸ λίαν] Quidquid modum excedit, h. l. nimia irae impotentia et ulciscendae Andromachae cupiditas. Vide Hecub. 592. et adnot. ἐκεῖν' i. e. ἐκεῖνα, illa prius acta. Eadem structura Soph. Ai. 1381: πάντ' ἔχω σ' ἐπαινέσαι. Ceterum ἐκεῖνα, ὅτε — ἐξημάρτανες dictum, ut v. 454: κείνα γὰρ μ' ἀπώλεσεν, ὅθ' ἡ τάλαινα πόλις ἀναλώθη Φρυγῶν. V. etiam v. 274. et adnot. PFLUGK.

Multo mihi simplicior illa explicandi ratio videtur, ut ἐκεῖν' non ἐκεῖνα, sed ἐκεῖνο fuisse statuamus et τὸ λίαν ἐκεῖνο, id est, nimiam illam ulciscendi cupiditatem, quum Hermione mulieri Troianae iniuriam inferret, et τὸ νῦν δεῖμα inter se opponamus. Sic enim nihil, quod ullam offensionem habeat, in Euripidis oratione est. Nec aliter videtur intellexisse Scholiasta: τὸ λίαν οὔτ' ἐκεῖν' ἐπήνεσα. οὔτε το ὑπερβάλλον τῆς ὀργῆς ἐπή-

νεσα, ὅτε τῇ Ἀνδρομάχῃ πολλὰ παρεσκεύαζες κακά, οὔτε νῦν σε ἀποδέχομαι ἄγαν φοβουμένην. R. K.

V. 872. Heracl. 194: Οὐ γὰρ τι Τραχίς ἐστὶν οὐδ' Ἀχαϊκὸν Πόλιον, ὅθεν οὐ τοὺςδε — ἤλαινες. Hipp. 792: Οὐ γὰρ τί μ' ὡς θεωρὸν ἀξιοῖ δόμος Πύλας ἀνοξίας εὐφρόνως προσενέπειν, ubi vide Valcken. PFLUGK.

V. 874. οὐ μέσως. οὐ μετρώς, ἀλλὰ μεγάλως. SCHOLIASTA.

V. 879. Brunckius, ut solet esse morosior in ferenda eorumdem repetitione verborum (vid. V. L. ad v. 766.), ne τῶνδε, lectum iam v. 876. 878., tertia vice recurreret, scripsit πρόσθεν μελάθρων ὧδ' ὄρωμένη, τέκνον, id est, in eo, quoes, statu conspecta. Sed talia qui corrigere apud Euripidem velit, infinitum quendam vanumque suscipiat laborem. Ceterum vere monuit A. Matthiae, conspici in publico iam per se dedecuisse mulierem.

ἔδνοισι, πόλεώς τ' οὐ μέσως εὐδαίμονος.
 πατήρ δέ σ' οὐχ ᾧδ', ὡς σὺ δειμαίνεις, τέκνον, 875
 προδοῦς ἑάσει δωμάτων τῶνδ' ἐκπεσεῖν.
 ἀλλ' εἴσιθ' εἴσω, μηδὲ φαντάζου δόμων
 πάροιθε τῶνδε, μή τιν' αἰσχύνῃ λάβῃς
 πρόσθεν μελάθρων τῶνδ' ὄρωμένη, τέκνον.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ μὴν ὄδ' ἀλλόχρως τις ἐκδημος ξένος 880
 σπουδῇ πρὸς ἡμᾶς δωμάτων πορεύεται.

αὐτὸ νῦν b. σοι bc.

V. 871. γαύλης BCB.

V. 874. πόλεώς τ' ἀμέσως bc.

V. 877. φαντάζου δόμων· γαίτου Hesychius t. II. p. 1493.

V. 881. δωμάτων] βημάτων Brunckius. Vide adnot. exeget.

Vid. Phoen. 92 seqq. PFLUGK. Illud de repetitis vocibus δωμάτων τῶνδ' ἐκπεσεῖν, δόμων πάροιθε τῶνδε, πρόσθεν μελάθρων τῶνδε debbat Pflugkius admonere lectorem, ut animadverteret alio modo dici δωμάτων τῶνδ' ἐκπεσεῖν, ubi aedes commemorantur ut sedes familiae, alio modo φαντάζεσθαι δόμων πάροιθε τῶνδε, ubi locus ante regiam in quo versatur Hermiona significatur, alia denique ratione dici πρόσθεν μελάθρων τῶνδ' ὄρωμένη, ubi illud effertur, quod extra domum, non in aedibus, conspicitur, repetitiones autem eiusmodi et Graecis et Latinis esse usitatissimas ac paene cotidianas, ubi similes voces diversa sententia usurparentur. Illi autem, qui ᾧδε pro τῶνδε extremo loco scribi voluerunt, ne illud quidem intellexerunt τῶνδε ipsum quoque esse adverbii loco, ut πρόσθεν μελάθρων τῶνδε sit: hier vor dem Palaste. V. Rost. p. 457. ed. sept. R. K. V. 880 sq. καὶ μὴν ὄδ' ἀλλόχρως τις ξένος σπου-

δῆ πρὸς ἡμᾶς δωμάτων πορεύεται] In genetivo δωμάτων ita offensus est Brunckius, et pro eo βημάτων scribendum esse pronuntiaret, quem sequuti plerique sunt aut certe eius coniecturam quasi probabilem commendaverunt. Verum ut λέγειν πεδλοιο est currere per campum, über das Feld hingehen, ἐλκόμεναι νεοῖο ἄραιρον, aratrum per novalem trahere, über das Brachland ziehen, II. χ, 353., sic recte dicitur σπουδῇ πρὸς τινὰ δωμάτων πορεύεσθαι, celeriter ad aliquem praeter aedes proficisci, an dem Hause vorbei auf Jemanden loskommen. Aliquid eius rei videtur sensisse Scholiasta cod. Taurin.: σπ. πρὸς ἡμᾶς δωμ. πορ. γράφει διαπορεύεται πρὸ δωμάτων. Rectissime genetivi vim in eius modi locis exposuit Rostius Gr. Gr. p. 544. ed. sept. De Euripidis quidem usu quaedam significavi ad Phoen. 507. p. 93. ed. Goth. R. K.

Eurip. Vol. I. Sect. III.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ξέναι γυναῖκες, ἢ τάδ' ἔστ' Ἀχιλλέως
 παιδὸς μέλαιθρα καὶ τυραννικαὶ στέγαι;

ΧΟΡΟΣ.

ἔγνωσ' ἀτὰρ δὴ πυνθάνει τίς ὦν τάδε;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἀγαμέμνονός τε καὶ Κλυταιμνήστρας τόκος, 885

ὄνομα δ' Ὀρέστης· ἔρχομαι δὲ πρὸς Διὸς
 μαντεῖα Δωδωναῖ'· ἐπεὶ δ' ἀφικόμην

Φθίαν, δοκεῖ μοι ξυγγενοῦς μαθεῖν πέρι
 γυναικός, εἰ ζῆ κεῦτυχοῦσα τυγχάνει

ἢ Σπαρτιάτις Ἑρμιόνη· τηλουρὰ γὰρ 890

ναίουσ' ἀφ' ἡμῶν πεδί' ὅμως ἔστιν φίλη.

ΕΡΜΙΟΝΗ.

ὦ ναυτίλοισι χείματος λιμὴν φανείς,

Ἀγαμέμνονος παῖ, πρὸς σε τῶνδε γουνάτων,

V. 882. ἢ A.

V. 884. ἀτὰρ δὴ πυνθάνη τίς ὦν τάδε sic, ut corrigi voluit Reiskius, C. ἀτὰρ δὴ τίς ὦν πυνθάνη τάδε ABEabcdB. ἀτὰρ τίς ὦν γε πυνθάνη τάδε C. ἀτὰρ τίς ὦν σὺ πυνθάνη τάδε Valckenarius, quem plurimi critici sequuti sunt. Equidem causam nullam video quamobrem illud, quod est in cod. C., verum esse non possit. τίς ὦν σὺ mihi aliquid contemptus in se habere videtur.

V. 885. γόνος acd τάδε b, id quidem tractum e versu superiore.

V. 889. καὶ εὐτυχοῦσα B.

V. 886. ἔρχομαι δὲ πρὸς Διὸς μαντεῖα κτέ.] Quod Scholiasta adnotavit ad h. l.: Ἐβλήθεις τοῦ Ἄργου ὁ Ὀρέστης ἀπῆει εἰς τὸ ἱερόν τοῦ Διὸς τὸ ἐν τῇ Δωδώνῃ μαντευσόμενος ποταμὸν οἰκῆσει πόλιν. Ἀπῶν οὖν ἔρχεται εἰς τὴν Φθίαν. Αἰδύμος δὲ ταῦτα φησὶν εἶναι ψευδῆ καὶ ἄπιστα., videtur Euripides iam a grammaticis vituperatus esse, quod fortuito Orestis adventu, qui nulla etiam historia confirmatus esset, servari Hermionam fecit. Id idem vituperans tamen sensit G. Hermannus praef. p. XII. Euripidem

ipsum hunc fortuitum adventum eo tegere studuisse, quod olim desponsam fuisse diceret Oresti Hermionam, hunc autem exspectasse, quid factura esset metu Neoptolemi. Accedit etiam hoc ipsum, de quo in prooemio a nobis dictum est, tragoediam omnibus numeris absolutam ne voluisse quidem Euripidem condere, et in leviori hoc fabulae genere etiam fortuito eventui aliquid tribui potuisse. R. K.

V. 892. χείματος λιμὴν] Vid. Med. 779. Aesch. Suppl. 474. λιμὴν κακῶν, ubi non pi-

οἴκτειρον ἡμᾶς, ὧν ἐπισκοπεῖς τύχας,
 πρᾶσσοντας οὐκ εὖ. στεμμάτων δ' οὐχ ἥσσονας 895
 σοῖς προστίθῃμι γόνασιν ὠλένας ἐμάς.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἔα·

τί χρῆμα; μῶν ἐσφάλμεθ' ἢ σαφῶς ὀρῶ
 δόμων ἄνασσαν τήνδε Μενέλεω κόρη;

ΕΡΜΙΟΝΗ.

ἦνπερ μόνην γε Τυνδαρις τίχτει γυνή
 Ἑλένη κατ' οἴκους πατρί· μηδὲν ἀγνόει. 900

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὦ Φοῖβ' ἄκεστορ, πημάτων δοίης λύσιν.

τί χρῆμα; πρὸς θεῶν ἢ βροτῶν πάσχεις κακά;

ΕΡΜΙΟΝΗ.

τὰ μὲν πρὸς ἡμῶν, τὰ δὲ πρὸς ἀνδρὸς ὅς μ' ἔχει,
 τὰ δ' ἐκ θεῶν του. πανταχῆ δ' ὀλώλαμεν.

V. 893. γονάτων ABC.

V. 895. δ' om. C.

V. 896. γούνασιν abcd γούνασιν τ' C. ὠλένας τ' b.

V. 899. χορ. Aa. μόνη Ab τίχτει κόρη solus C., quod recte dixit Kirchhoffius esse natum e versu superiore. Ceteri libri pro κόρη habent γυνή.

V. 901. ἀκέστορ ABC. ἀκέστορ ceteri. Schol. cod. A. fol. 126^a: ὦ φοῖβ' ἀκέστορ: γράφεται καὶ ἀκέστιων ἀντὶ τοῦ ἀθεραπέυτων ἀνθρώποις, θεραπευτῶν δὲ μόιοις θεοῖς· τουτέστιν· δολίης τούτων λύσιν, ἃ οὐκ [ἄν] ἀνθρωποὶ θεραπεύονται.

V. 902. πάσχει abcd κακά [A]BC. κακόν a pr. m. BEabcd.

gehil consuluisse, quam in Commentarium rettulit Schütz., animadversionem Abreschii. PFLUGK.

V. 893. [πρὸς σε τῶνδε γονάτων] Suppl. ἐκτεῖνω, satis noto ellipseos genere, de quo diximus in Gr. Gr. §. 139. 6. p. 770. ed. sept. V. C. F. R.]

V. 895. στεμμάτων] Ramos intellige oleae lana vinctos, quos manibus gerebant supplices. Ἰκτιῆρα θαλλόν vocat Suppl. 10. PFLUGK.

V. 899. μόνην] Auctor Homerus Odys. δ. 12. Exquisita

quaedam, ut ad v. 223., sic hoc loco dedit Scholiasta: Ἀνσμάχος καὶ ἄλλοι ἱστοροῦσά τινες γενέσθαι ἐξ Ἑλένης Ἑρμιόνην καὶ Νικόστρατον· ὁ δὲ τὰς Κυπριακὰς ἱστορίας ξυνάψας Πλεισθίνην φησὶ, μεθ' οὗ εἰς Κύπρον ἀφῆχθαι τὸν Ἀλέξανδρον. Vide Valcken. ad Theocr. Id. XVIII. 51. PFLUGK.

V. 902. ὦ Φοῖβ' ἄκεστορ] Nlem, qui alibi Ἀποτροπαῖος, Ἀλεξίκακος dicitur: quem praefantur averruncandi mali causa. Vid. C. O. Müller. Dor. T. I. p. 296. PFLUGK.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τίς οὖν ἂν εἴη μὴ πεφνκότων γέ πω
 παίδων γυναικὶ συμφορὰ πλὴν εἰς λέχος;

905

ΕΡΜΙΟΝΗ.

τοῦτ' αὐτὸ καὶ νοσοῦμεν· εὖ μ' ὑπηγάγου.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἄλλην τιν' εὐνήν ἀντὶ σοῦ στέργει πόσις;

ΕΡΜΙΟΝΗ.

τὴν αἰχμάλωτον Ἐκτορος ξυνευνέτιν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

κακόν γ' ἔλεξας, ἄνδρα δίσο' ἔχειν λέχη.

910

ΕΡΜΙΟΝΗ.

τοιαῦτα ταῦτα· κἄτ' ἔγωγ' ἠμυνάμην.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

μῶν εἰς γυναικ' ἐρῶσας οἷα δὴ γυνή;

ΕΡΜΙΟΝΗ.

φόνον γ' ἐκείνη καὶ τέκνω νοθαγενεῖ.

V. 910. ἄνδρα δίσο' ἔχειν E. ἄνδρ' ἔνα δίσο' ἔχειν C. ἔν' ἄνδρα δίσο' ἔχειν ceteri libri.

V. 914. συμφορὰ σ' E et a sec. m. B. συμφορᾶς ceteri.

V. 908. εὖ μ' ὑπηγάγου] «Scite callida oratione tua me illexisti, ut quae enuntiare nolebam faterer.» MATTH. Noster Hel. 835: τιν' ὑπάγεις μ' εἰς ἑλπίδα; PFLUGK.

V. 910. Heracl. 807: Καὶ τὰς Μυκήνας οὐδὲν ἐργάσει κακόν, Ἄνδρὸς στεργήσας, id est, ἐνὸς ἀνδρός. Recte ibi nostrum locum comparavit Elmsleius. Hom. Od. π. 88: Προῆξαι δ' ἀργαλέον τι μετὰ πλεόνεσσιν ἐόντι Ἄνδρα καὶ ὕφθιμον. Vergil. Aen. XI. 397. Et quos mille die victor sub Tartara misi. PFLUGK. Etiam aliis locis Latini id ipso numero nominis efficiunt, quod adiectis

numeralibus ab aliis linguis efficitur, veluti si Cicero de oratore lib. II. c. 26. §. 111. sic loquitur: quum idcirco aliquid ambigitur, quod aut verbum aut verba sint praetermissa, ubi exspectaveris: ubi aut verbum unum aut plura sint praetermissa, ipse autem nominis numerus rem conficit. R. K.

V. 912. οἷα δὴ γυνή] scil. ῥάπτειν γιλεῖ. Nisi forte ῥάπτειν absolute dixit, ut πλέκειν Ion. 1410. Hom. Od. δ. 822: δυσμενέες γὰρ πολλοὶ ἐτ' αὐτῷ μηχανόωνται. Ita aliter explicanda quae praeposui verba. V. Thucyd. VIII. 84: οἷα δὴ ναῦται, sc. ὄντες. Soph. Phil. 584

ΟΡΕΣΤΗΣ.

κάκτεινας, ἢ τις συμφορὰ σ' ἀφείλετο;

ΕΡΜΙΟΝΗ.

γέρον γε Πηλεύς, τοὺς κακίονας σέβων. 915

ΟΡΕΣΤΗΣ.

σοὶ δ' ἦν τις ὅστις τοῦδ' ἐκοινώνει φόνου;

ΕΡΜΙΟΝΗ.

πατήρ γ' ἐπ' αὐτὸ τοῦτ' ἀπὸ Σπάρτης μολών.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

κάπειτα τοῦ γέροντος ἠσσήθη χερί;

ΕΡΜΙΟΝΗ.

αἰδοῖ γε· καὶ μ' ἔρημον οἴχεται λιπών.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

συνῆκα· ταρβεῖς τοῖς δεδραμένοις πόσιν. 920

ΕΡΜΙΟΝΗ.

ἔγνωσ' ὄλεϊ γὰρ μ' ἐνδίκως. τί δεῖ λέγειν;
ἀλλ' ἄντομαί σε Δία καλοῦσ' ὁμόγνιον·

V. 917. μολῶν a pr. m. B.

V. 918. ἠσσήθη C.

V. 921. μ' om. B. τί δὲ B.

οἱ ἀνὴρ πένης. Oed. T. 763. ex emendatione G. Hermanni: οἱ ἀνὴρ δοῦλος. Herod. III. 63: οἶα ἀνὴρ ἀγαθός. PFLUGK.

V. 916. ἦν τις ὅστις —] Disputandi materiam haec pronominum coniunctio praebuit Elmsleio et Hermanno ad Medeam v. 775, quorum ille exemplorum auctoritate rem diiudicat, hic totum genus loquendi ad rationis subtilitatem revocat. Hoc certum est, quod solum potuit hoc loco, usurpasse Euripidem, quum ita interrogare Orestem appareat, ut neque quis homo fuerit teneat, neque an habuerit omnino adiutorem caedis Hermiona sciat. Itaque ὅς dici omnino non potuit: lice-

bat, sed sensu diverso, σοὶ δ' ἦν τις, ὅς σοι τοῦδ' ἐκοινώνει φόνου; h. e. quem tu socium caedis habuisti, eum ede, quis fuerit. Citatis ab Elmsleio adde Iph. T. 1209: καὶ πόλει πέμψον τιν' ὅστις σημαεῖ. Aristoph. Eccles. 805: οἴσειν δοκεῖς τιν' ὅστις αὐτῶν τοῦν ἔχει. PFLUGK.

V. 922. Δία ὁμόγνιον] Iovem gentilicium, cognatorum tutelam. Vide Ruhnken. ad Tim. p. 192 seq. PFLUGK. Similis est Ζεὺς ἐρκεῖος, quippe qui eorum, qui eiusdem domus sunt, tutelam gerat, de quo vide quae adnotaverunt interpretes ad Sophoclis Antigonom v. 485. R. K.

πέμψον με χώρας τῆσδ' ὅποι προσωτάτω,
 ἢ πρὸς πατρῶον μέλαθρον· ὡς δοκοῦσί γε
 δόμοι τ' ἐλαύνειν φθέγμ' ἔχοντες οἶδε με 925
 μισεῖ τε γαῖα Φθιάς· εἰ δ' ἤξει πάρος
 Φοίβου λιπῶν μαντεῖον εἰς δόμους πόσις,
 κτενεῖ μ' ἐπ' αἰσχίστοισιν, ἢ δουλεύσομεν
 νόθοισι λέκτροις, ὧν ἐδέσποζον πρὸ τοῦ.
 πῶς οὖν τάδ', ὡς εἶποι τις, ἐξημάρτανες; 930
 κακῶν γυναικῶν εἰσοδοί μ' ἀπώλεσαν,
 αἶ μοι λέγουσαι τούσδ' ἐχάνωσαν λόγους·
 'σὺ τὴν κακίστην αἰχμάλωτον ἐν δόμοις

V. 923. ὅπη C.

V. 924. δοκοῦσί γε libri. δοκοῦσί μοι Musurus.

V. 925. δόμοι γ' AB[C]E. B[C]. δόμοι μ' abcd. δόμοι τ' A. Matthiae. Nauckius superiore versu δοκοῦσί τε scripsit, hic autem γ' retinuit. Deinde φθέγματ' ἔχοντες BC.

V. 930. qui in libris Orestis tribuitur, recte Lentingius Hermionae restituit.

V. 931. habent Plutarch. coniug. praec. p. 143. Stobaeus flor. LXXIV. 25. t. III. p. 64. Menander monost. 699. conf. Plin. hist. nat. XXIX. 5.

V. 924 sq. ὡς δοκοῦσί γε δόμοι τ' ἐλαύνειν κίε.] Sic rectius restituisse A. Matth. videtur quam nuper A. Nauckius, qui δοκοῦσί τε δόμοι γ' ἐλαύνειν κίε. scribi voluit. Nam etsi δοκοῦσί τε et μισεῖ τε, quum externam orationis formam spectamus, melius inter se respondere videntur, tamen multo secus est, quum ipsam sententiam consideramus, ac primum illud ipsum, quod ponitur, universon adseverandum erat, quod fit, si ὡς δοκοῦσί γε legimus, deinde δόμοι οἶδε et γαῖα Φθιάς inter se quasi diversae res componuntur, ut ob eam ipsam rem rectius δόμοι τ' ἐλαύνειν — μισεῖ τε γαῖα Φθιάς dici videatur, quam si universa ista adseveratio, quae est in γέ particula ad singulare nomen δόμοι vocaretur. Illud enim nos non poterit offendere, quod in altero membro ad nomen, in altero ad

verbum coniunctio apposita est, conf. Med. 953 sq. R. K.

V. 925. δόμοι τ' ἐλαύνειν φθέγμ' ἔχοντες] V. ad Phoen. 1322. R. K.

V. 930. πῶς οὖν τάδ', ὡς εἶποι τις, ἐξημάρτανες.] Scholiasta ad h. l. hoc adnotavit: πῶς οὖν τάδ'· ἀλλ' εἰ ἐρωτήσῃ τις, πῶς ταῦτα ἐξημάρτανες, πῶς ἂν διηγήσαιο τίς; Unde Lentingius recte collegit eum hunc versum non Orestis tribuisse, sed orationi Hermionae continuavisse, cui restituit adferens Supplic. 184 sq. τάχ' οὖν ἂν εἶποις Πελοπίαν παρῆς χθόνα πῶς ταῖς Ἀθήναις τόνδε προστάσσεις πόνον; Poterat etiam conferre Aristophanis Acharn. 539 sq. κἀντεῦθεν ἤδη πάταγος ἦν τῶν ἀσπίδων. ἐρεῖ τις, οὐ χεῖν· ἀλλὰ τί λχοῖν εἶπατε, quem ipsum locum Scholiasta ait esse expres-

δούλην ἀνέξει σοὶ λέχους κοινουμένην;
 μὰ τὴν ἄνασσαν, οὐκ ἂν ἔν γ' ἐμοῖς δόμοις 935
 βλέπουσ' ἂν ἀγὰς τᾶμ' ἐκαρποῦτ' ἂν λέχη.
 καὶ γὰρ κλύουσα τοῦσδε Σειρήνων λόγους,
 σοφῶν, πανούργων, ποικίλων λαλημάτων,
 ἐξηνεμώθη μωρία. τί γὰρ μ' ἐχρήν
 πόσιν φυλάσσειν, ἢ παρῆν ὅσων ἔδει, 940
 πολὺς μὲν ὄλβος, δωμάτων δ' ἠνάσσομεν,
 παῖδας δ' ἐγὼ μὲν γνησίους ἔτικτον ἄν,
 ἢ δ' ἠμιδούλους τοῖς ἐμοῖς νοιθαγενεῖς.
 ἀλλ' οὔποτ', οὔποτ', οὐ γὰρ εἰςάπαξ ἐρῶ,

V. 932. ἀγᾶς a pr. m. B.

V. 934 et 935 om. b. propter repetitam vocem δόμοις. v.

934. ἀνέξει σοῦ C.

V. 936. βλέπουσαν A a pr. m. BEcC.

V. 939. ἐχρήν A.

V. 940. φυλάττειν AB B. ὅσον a pr. m. B. ὅσον C.

V. 944—954. habet Stobaeus flor. LXXIV. 4. t. III. p. 57. 58.

sum ab Aristophane ex Euripidis Telepho. R. K. ὡς εἰποι τις] Sic Aristoph. Av. 180: ὡς εἰποι τις. De ἄν particula omissa vide Reisi gii Commentationem p. 124. s. Matth. ad Hippol. 468. Gr. Gr. Vol. II. p. 980. Klotz. ad Devar. vol. II. p. 759. PFLUGK.

V. 932. ἐχαύνωσαν] scil. με. Cycl. 676: ὅς μοι δοὺς τὸ πῶμα κατέκλυσε. Vid. Porson. ad Med. 734. Schaefer. ad L. Bos. p. 53. ἐκχαυνοῦν λόγοις, vanitatis implere, Suppl. 412. cf. Jacobs. Animadv. p. 49. PFLUGK.

V. 938. σοφῶν, πανούργων, ποικίλων λαλημάτων] σοφῶν in malam partem dici apparet, quo in genere apud Sophoclem in Philoct. 438: φωτὸς γλώσση δεινοῦ καὶ σοφοῦ mentio fit, et apud Euripidem in Alcest. 58. dicitur: πῶς εἰπας; ἀλλ' ἢ καὶ σοφὸς λέληθας

ῶν., ubi Scholiasta nomen sic explicat quasi πανούργων eum dixerit. Διό, inquit, Ἀπόλλων φησὶν αὐτὸν πανούργως εἰρηκέναι. R. K. λαλημάτων] De homine λάλω idem usurpavit vocabulum Soph. Antig. 320: οἴμ', ὡς λάλημα δῆλον ἐπεφυκὸς ἐ', ubi vid. Brunck. A Critia apud Athen. XIII. p. 600. D. Anacreontem vocari ἠπερόπειμα γυναικῶν pro ἠπεροπειτήν monuit Lobeck. ad Soph. Ai. p. 280. Vide supra v. 446. Similia notavit Musgrav. ad Soph. O. T. 1248. ed. Erf. min. PFLUGK.

V. 939. τί γὰρ μ' ἐχρήν] nam, si minus stulta fuisset, quid me oportebat de marito importune esse sollicitam? PFLUGK.

V. 944 sqq. His praeceptis dissimilia hortatur in fragmento ad tragicæ orationis gravitatem composito et fortasse hinc ex-

χρῆ τούς γε νοῦν ἔχοντας, οἷς ἔστιν γυνή, 945
 πρὸς τὴν ἐν οἴκοις ἄλοχον εἰσφοιτᾶν ἑᾶν
 γυναικας· αὐται γὰρ διδάσκαλοι κακῶν·
 ἢ μὲν τι κερδαίνουσα συμφθείρει λέχος,
 ἢ δ' ἀμπλακοῦσα συννοσεῖν αὐτῇ θέλει,
 950
 πολλαὶ δὲ μαργότητι. κάντεῦθεν δόμοι
 νοσοῦσιν ἀνδρῶν. πρὸς τὰδ' εὖ φυλάσσετε
 κλείθροισι καὶ μοχλοῖσι δωματίων πύλας·
 ὕγιες γὰρ οὐδὲν αἱ θύραθεν εἰσοδοὶ
 δροῶσιν γυναικῶν, ἀλλὰ πολλὰ καὶ κακά.

V. 948. συμφέρει a b c d.

V. 949. αὐτῇ A B E a B et ceteri, ut videtur. αὐτῇ Barnesius.

V. 952. κλείθροισι B B.

V. 955. ἄγαν γ' Musurus, sine idonea causa. γλῶτταν B. σύμφυλον a sec. m. B C.

V. 956. ξυγγνωστὰ [B B] μὲν οὖν σοι A B. et ceteri. σοι μὲν οὖν C. μὲν τιν σοι Valckenarius ad Hippol. 20. μὲν νῦν σοι Canterus.

presso Menander p. 185 ed. Meinek. PFLUGK.

V. 950. πολλαὶ δὲ μαργό-
τητι] His verbis hoc Euripides
indicare videtur, multas earum
mulierum non alia de causa ma-
gistras nequitiae esse, nisi cu-
pitudine, ut nulla alia re du-
cantur nisi ipsa nequitia, quo
in genere Terentius And. I,
1, 136 sq. haec habet: SOS.
Quapropter? SIM. Rogas?
Mala mens, malus animus.
R. K.

V. 957. κοσμεῖν] Rei vi-
tiosae aliquam conciliare spe-
ciem virtutis. Troad. 982: τὸ
σὸν κακὸν κοσμοῦσα. Ion. 833:
οὐ συντιθέντες τὰδικ' εἶτα μη-
χαναῖς Κοσμοῦσι. Idem fere so-
nat Aristophanica loquutio,
ἀνόματι περιπέττουσι τὴν μο-
χθηρίαν. Plut. 159, quam tractavit
Valcken. Diatr. p. 258.
A. PFLUGK. Permirum est,
quod b. Pflugk. qui rectissime vim atque significatio-

nem verbi κοσμεῖν explicavit,
non vidit multo melius in iis,
quae sequuntur, verbis legi τὰς
γυναικείας νόσους, quam illud,
quod a libris nullam omnino ha-
bet auctoritatem, τὰς γυναικείας
φύσεις. αἱ γυναικεῖαι νόσοι sunt
mores mulierum ac natu-
rae deteriores, nos dica-
mus: die schwachen Seiten
des weiblichen Ge-
schlechts, quas ornando po-
tius dissimulare debebat quam
vituperando explicare Hermiona.
R. K.

V. 958 sq. Recte Bergler.
in Comment. ad Aristoph. Vol.
V. p. 471. Lips. Euripidis lo-
cum comparavit cum his Comici
verbis; Vesp. 745. ἦ ποῦ σοφὸς
ἦν ὅστις ἔφασκε, πρὶν ἂν ἀμφοῖν
μῦθον ἀκούσης, οὐκ ἂν δικά-
σαις. Uterque poeta Phocylideum
dictum reddidit, quod
usurpavit Noster etiam in He-
racl. 180. et Auctor Demodoci
d. 383. D. Quod iudici com-
mendabat Phocylides, ne quid

ΧΟΡΟΣ.

ἄγαν ἐφῆκας γλῶσσαν εἰς τὸ σύμφυτον. 955
 συγγνωστὰ μὲν νῦν σοι τὰδ', ἀλλ' ὅμως χρεῶν
 κοσμεῖν γυναικας τὰς γυναικείας νόσους.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

σοφόν τι χρῆμα τοῦ διδάξοντος βροτοῦς
 λόγους ἀκούειν τῶν ἐναντίων πάρα·
 ἐγὼ γὰρ εἰδὼς τῶνδε σύγχυσιν δόμων 960
 ἔριν τε τὴν σὴν καὶ γυναικὸς Ἐκτορος,
 φυλακὰς ἔχων ἔμμνον, εἴτ' αὐτοῦ μενεῖς,
 εἴτ' ἐκφοβηθεῖς ἀιχμαλωτίδος φόβῳ
 γυναικὸς οἴκων τῶνδ' ἀπηλλάχθαι θέλεις.

V. 957. *γυναικείας* ACE. *γυναικείους* ceteri. Mox *νόσους* libri nisi quod in Cod. a. ascriptum: γρ. φύσεις, quod olim Musurus reposuerat.

V. 958—1217. om. a.

V. 962. *μενεῖς* A. a. pr. B. *μενεῖς* CE[BC].

V. 964. om. a pr. m. B.

decerneret, nisi audita etiam altera parte (τῶν ἐναντίων), id Orstes in sua ipsius causa utiliter se observasse animadvertit. Cognovit enim consensu Hermionae fieri posse quae dudum ipse agitaverat. PFLUGK. De communi hoc veterum Graecorum praecepto, quod falso Pflugkius Phocylideum dixit, dixi nuper ad Heracl. v. 180. p. 49 sq. ed. Goth. sec. Quamquam hoc quidem loco illud ipsum praeceptum certe non totum observari videtur animo poëtae, qui omnino id voluit commendare, ut aliorum quoque hominum orationem exaudientiam esse existimarem, si quando ipsi nobis non satis faceremus, vide Hesiodi *ἔργ. κ. ἦμ.* 290 sqq. Sophoclis *Antig.* v. 719. Ciceronis *orat. pro A. Cluentio* c. 31. §. 84. Livii lib. XXII. c. 29. R. K.

V. 962. Sana omnia et incorrupta esse non dubitassent interpretes, si quo haec refe-

renda essent perspectum habuissent. Cohærent autem cum laude Phocylideae sententiae. O prudentem hominem, inquit, qui alterius partis sermones audientes esse dixit. Nam quum domesticas has discordias comperissem, ea ipsa erat causa, cur de statione et tanquam de specula non decederem, ut tua cognoscerem consilia, mansurane esses, an hinc te eripere velles. Itaque veni mandata quidem tua nulla habens, sed, si tu fugae forte mentionem iniiceret, te abducturus. PFLUGK.

V. 963. *εἴτ' ἐκφοβηθεῖς ἀιχμαλωτίδος φόβῳ*] «Libri φόβῳ, quod Lentingius in *φόνω* mutavit, ut eodem modo dictum quo v. 920. *τοῖς δεδραμένοις*. Eodemque modo etiam v. 1060. *φόνω* pro *φόβῳ* scribendum iudicavit. Non opus, quum *αιχμαλωτίδος φόβῳ* interpretari liceat metu propter captivam. Sic Sophocles *Oed. R.* 988: *ἀλλὰ τῆς ζώσης*

ἦλθον δὲ σὰς μὲν οὐ σέβων ἐπιστολάς, 965
 εἰ δ' ἐνδιδοίης, ὥσπερ ἐνδίδως, λόγον,
 πέμψων σ' ἀπ' οἴκων τῶνδ'. ἐμὴ γὰρ οὔσα πρὶν
 σὺν τῷδε ναίεις ἀνδρὶ σοῦ πατρὸς κάκη,
 ὅς, πρὶν τὰ Τροίας εἰσβαλεῖν ὀρίσματα,
 γυναικ' ἐμοὶ σε δοῦς, ὑπέσχεθ' ὕστερον 970
 τῷ νῦν σ' ἔχοντι, Τρωάδ' εἰ πέρσει πόλιν.
 ἐπεὶ δ' Ἀχιλλέως δεῦρ' ἐνόστησεν γόνος,
 σῶ μὲν συνέγγνων πατρί, τὸν δ' ἐλίσσόμην
 γάμους ἀφείναι σούς, ἐμὰς λέγων τύχας
 καὶ τὸν παρόντα δαίμον', ὡς φίλων μὲν ἄν 975

V. 965. σὰς οὐ μένων B.

V. 966. ἐνδίκως bcd. λόγους B.

V. 967. πέμψω libri. πέμψων Heathius. τῶνδε μὴ a m. sec. BC.

V. 970. ἐμοὶ σε δοῦς ὑπέσχεθ' [A] BCEbcdC. ἐμοὶ σε δοῦς εἶθ' ὑπέσχεθ' B.

V. 971. πέρσει ABC EbcdB πέρσει C., quod verius videtur Kirchhoffio.

V. 973. τόνδ' cum v. l. τῶνδ' B.

V. 976. γῆμαί μ' A et a sec. m. B. δ' om. bcd. ῥαδίως

φόβος. Quod declaratur responso nuntii: πολίας δὲ καὶ γυναικὸς ἐκφοβεῖσθ' ὕπερ; ut in Andromacha Scholiastae verbis: τῷ φόβῳ τῷ ὑπὲρ τῆς αἰχμαλωτίδος, ad v. 1060.» G. HERMANNUS.

V. 965. σὰς μὲν οὐ σέβων ἐπιστολάς] Quod hoc loco μένων pro σέβων reponi voluerunt multi critici, id probare propterea non possum, quod, etiam si ferri potest μένων, tamen illud ipsum, quod est in libris tantum non omnibus scriptum σέβων, sententiam efficit aptissimam. σέβειν enim ἐπιστολάς nihil est aliud nisi obsequi mandatis. Sic usurpatur hoc verbum etiam in Sophoclis Antig. v. 744., ubi Creon hoc dicit: ἀμαρτάνω γὰρ τὰς ἐμὰς ἀρχὰς σέβων; cui quod respondet Haemon: οὐ γὰρ σέβεις, τιμὰς γε τὰς θεῶν πατρῶν,

non obstat illi explicationi, quam nos secuti sumus. Alio enim modo Creon, alio modo Haemon hoc verbum usurpat, nec vero ego hoc ita dictum existimari velim, quasi ego nihil interesse putem in eiusmodi locis inter σέβειν et πείθεσθαι. Hoc enim simpliciter rem eloquitur, alterum cum honoris significatione, quae ipsa ad h. l. maxime idonea est. R. K.

V. 966. Ἐνδιδόναι λόγους] i. q. λόγον προσφέρειν, agere cum aliquo de aliqua re, mentionem alicuius rei iniicere. Aliud est, nisi fallor, ἐνδιδόναι λόγον, i. e. σκῆψιν, ἀφορμὴν. Aristoph. Lys. 673: λαβὴν ἐνδιδόναι. Aristides T. III. p. 431. A: τῆς κοινῆς ἀπολογίας, ἣν αὐτὸς Πλάτων ἐνδίδωσιν. PFLUGK.

V. 969. Τὰ Τρ. εἰςβ. ὀρίσματα] Infra v. 984: συμφο-

γήμαιμ' ἀπ' ἀνδρῶν, ἔκτοθεν δ' οὐ ῥαδίως,
 φεύγων ἀπ' οἴκων ἄς ἐγὼ φεύγω φυγᾶς.
 ὁ δ' ἦν ὑβριστῆς εἰς τ' ἐμῆς μητρὸς φόνον
 τὰς θ' αἵματωποὺς θεὰς ὄνειδίζων ἐμοί.
 καὶ γὰρ ταπεινὸς ὦν τύχαις ταῖς οἴκοθεν 980
 ἤλγουν μὲν, ἤλγουν, συμφοραῖς δ' ἠνειχόμεν,
 σῶν δὲ στερηθεῖς ῥαχόμεν ἄκων γάμων.
 νῦν οὖν, ἐπειδὴ περιπετεῖς ἔχεις τύχας,
 καὶ ξυμφορὰν τήνδ' εἰσπεσοῦσ' ἀμηχανεῖς,
 ἄξω σ' ἀπ' οἴκων καὶ πατρὸς δώσω χερί. 985
 τὸ συγγενὲς γὰρ δεινόν, ἔν τε τοῖς κακοῖς
 οὐκ ἔστιν οὐδὲν κρεῖσσον οἰκείου φίλου.

[AB]CEcd[B] ῥαδίον C.

V. 979. αἱματοποιούσ bc.

V. 981. συμφοραῖς libri. συμφορὰς Scaliger.

V. 982. οὐ BC ὄγκων (v. l. ἄκων a m. sec.) B.

V. 984. συμφορὰν τιν' bcd

V. 985. χεροῖν bcd.

V. 986. 87. nuper auctore G. Hermanno A. Nauckius et A. Kirchhoffius choro dederunt contra libros. Hermannus etiam τοι pro γὰρ restituit et ἐν κακοῖσι τε pro ἐν τε τοῖς κακοῖς.

ῥὰν τήνδ' εἰσπεσοῦσα. Alc. 173:
 θάλαμον εἰσπεσοῦσα. cf. Matth.
 Gr. §. 426. Eustathius ad
 Od. δ. p. 1479: Σοφοκλῆς δὲ
 φασιν ἐν Ἑρμιόνη ἱστορεῖ, ἐν
 Τροίᾳ ὄντος ἔτι Μενελάου ἐκ-
 δοθῆναι τὴν Ἑρμιόνην ὑπὸ τοῦ
 Τυνδάρεω τῷ Ὀρέστη. εἶτα ὕστε-
 ρον ἀφαιρεθεῖσιν αὐτοῦ ἐκδοθῆ-
 ναι τῷ Νεοπιολέμῳ κατὰ τὴν ἐν
 Τροίᾳ ὑπόθεσιν. PFLUGK.

V. 976. Obsequendum hic est
 plurimorum librorum auctoritati,
 qui habent ῥαδίως, non ῥαδίον,
 ita tamen ut id quoque διὰ
 μέσου ponatur, non trahatur ad
 sequentia; nam γήμαιμ' ἂν ex
 antecedentibus cogitatione ad-
 sumendum est, quo de genere
 vide quae Pflugkiius dixit ad
 Hecub. 605. p. 63. ed. sec. R. K.

V. 978. Verbi ὄνειδίσειν du-
 plex structura est, τινὰ εἰς τι,

et τινὲ τι. Utramque hoc loco
 coniunxit Euripides: prior est
 in his, εἰς τ' ἐμῆς μητρὸς φό-
 νον ὄνειδίζων, scil. ἐμέ: poste-
 rior in altero membro, τὰς θ'
 αἵματωποὺς θεὰς ὄνειδίζων ἐμοί.
 PFLUGK. Sit hoc ita, ut vo-
 luit Pflugkiius, ex eo tamen
 non efficitur discrepare ab hoc
 loco locum eum, quo Dobraeus
 ad hunc ipsum defendendum
 usus est ad Aristoph. Equit.
 90., Euripidis e Med. 547. ἃ δ'
 εἰς γάμους μοι βασιλικούς ἀνελ-
 δισας. R. K.

V. 981. συμφοραῖς δ' ἠνει-
 χόμεν] «propter meum in-
 fortunium ferebam.» Her-
 mann. ad Bacch. 783. Recte:
 ἀνέχεσθαι idem est hoc loco,
 quod στέργειν. Absolute posuit
 etiam Thucyd. V. 45: αἱ
 Ἀθηναῖοι οὐκέτι ἠνείχοντο.
 PFLUGK.

ΕΡΜΙΟΝΗ.

νυμφευμάτων μὲν τῶν ἐμῶν πατὴρ ἐμὸς
 μέριμναν ἔξει, κούκ ἐμὸν κρίνειν τόδε.
 ἀλλ' ὡς τάχιστα τῶνδ' ἐμ' ἔκπεμψον δόμων, 990
 μὴ φθῆ με προσβὰς δῶμα καὶ μολῶν πόσις,
 οἴκους [τε τοῦςδε] μ' ἐξερημοῦσαν μαθῶν
 Πηλεὺς μετέλθῃ πωλικοῖς διώγμασιν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

θάρσει γέροντος χεῖρα· τὸν δ' Ἀχιλλέως
 μηδὲν φοβηθῆς παῖδ', ὅσ' εἰς ἐμ' ὕβρισε. 995
 τοῖα γὰρ αὐτῷ μηχανὴ πεπλεγμένη

V. 989. ἐμοὶ a pr. m. B. λέγειν C. τόδε AbcdBC. τάδε (τόδε a sec. m.) B. τάδε [C]E.

V. 992 οἴκους μ' ἐξερημοῦσαν μαθῶν A E, item B, nisi quod is habet a sec. m. οἴκους τε τοῦς τε σ' ἐξερημοῦσαν μαθῶν. οἴκους τε τοῦςδε μ' ἐξερημοῦσαν μαθῶν C. ἢ πρέσβυς οἴκους μ' ἐξερημοῦσαν μαθῶν bcd οἴκους μ' ἐξερημοῦσαν μαθῶν (ἢ παιδὸς in initio λείπει

versus a sec. m. additum) B. οἴκους μ' ἐξερημοῦσαν μαθῶν C. Unde apparet olim ab initio versus aliquid excidisse, quamobrem Kirchhoffius coniecit: μόνον δ' ἄρ' οἴκους μὴ ἐξερημοῦσαν μαθῶν, Nauckius edidit: οἴκους [τε τοῦςδε] μ' ἐξερημοῦσαν μαθῶν, quem sequutus sum in re prorsus incerta.

V. 986. δεινόν] Quid est enim, quod non cogat vi sua necessitudo et sanguinis societas? Aesch. Prom. 39: τὸ συγγενές τοι δεινὸν ἢ θ' ὀμιλία. Sept. c. Th. 1032: δεινὸν τὸ κοινὸν σπλάγχνον, οὐ πεφύκαμεν. Conf. Valken. ad Phoen. 358. PFLUGK. Quod G. Hermannus haec choro tribuit, probare non possum. Orestes enim non tam in laudem suam haec loquitur quam in honorem amicitiae domesticae, quae pertinet etiam ad Menelaum patrem, ut recte τὸ συγγενές γὰρ δεινόν ipsius

Menelai causa dixisse videatur, cui se ait traditurum esse filiam Hermionam. R. K.

V. 993. πωλικοῖς διώγμασιν· τοῖς διὰ τῶν ἀρμάτων διώγμασιν Hesychius t. II. p. 1091. R. K.

V. 994. θάρσει γέροντος χεῖρα] De senis manu noli esse sollicita, a sene vim ne timeas. Aesch. Suppl. 603: θαρσεῖτε, παῖδες, εὐ τὰ τῶν ἐγχωρίων. Soph. Oed. C. 649: θάρσει τὸ τοῦδ' ἐγ' ἀνδρός. Xenoph. Anab. III. 2, 20. Iacobs. ad Athen. p. 224. ad Philostr. p. 479. Hein-

βρόχοις ἀκινήτοισιν ἔστηκεν φόνου
πρὸς τῆσδε χειρός, ἣν πάρος μὲν οὐκ ἐρῶ,
τελουμένων δὲ Δελφίς εἴσεται πέτρα.

ὁ μητροφόντης δ', ἣν δορυξένων ἐμῶν
μείνωσιν ὄρκοι Πυθικήν ἀνά χθόνα,
δείξει γαμεῖν σφε μηδέν' ὧν ἐχρῆν ἐμέ.

1000

πικρῶς δὲ πατρὸς φόνιον αἰτήσει δίκην
ἀνακτα Φοῖβον· οὐδέ νιν μετάστασις
γνώμης ὀνήσει, θεῶ διδόντα νῦν δίκας.

1005

ἀλλ' ἐκ τ' ἐκείνου διαβολαῖς τε ταῖς ἐμαῖς
κακῶς ὀλεῖται· γνώσεται δ' ἐχθρῶν ἐμήν.

ἐχθρῶν γὰρ ἀνδρῶν μοῖραν εἰς ἀναστροφὴν
δαίμων δίδωσι, κούκ ἐᾷ φρονεῖν μέγα.

V. 993. μετέλθοι ABCE[b]cdBC.

V. 995. μηθὲν A. φοβηθεῖς A a pr. m. Bc. ὅς libri. ὅδ' Lo-
beckius ad Soph. Ai. p. 312. ed. prim.

V. 998. τῆσδε a pr. m. B.

V. 1000. δ' om. bcd. δορυξένων B.

V. 1002. μήδ' ἐν' A. μηδέν' a pr. m. BC. μηδὲν ceteri. ἐχρῆν
A a pr. m. B.

V. 1003. πικρῶς A. Mox ἤτησεν pro αἰτήσει scribi voluit
A. Kirchhoffius.

V. 1004. οὐδ' ἐν b c.

V. 1005. θεῶν νῦν διδόντα δίκας B.

V. 1007. ἐμοί EC. θεοῦ scribendum videtur Kirchhoffio.

dorf. ad Plat. Phaedr. §. 35.
PFLUGK.

V. 999. τελουμένων] V.
Matth. Gr. §. 563. [adn. ad Al-
cest. 88.] Δελφίς πέτρα, pro-
pter situm urbis in arduo edito-
que loco. Soph. Oed. T. 463:
Τίς, ὄντιν' ἄ θεοπιπέπεια Δελφίς
εἶπε πέτρα; Nonn. Dionys.
XIII. 122: σοφῆ παρὰ Δελφίδι
πέτρῃ ἀγγίποροι Φωκῆες. Πυ-
θίαν πέτραν dixit Euripides Ion.
550. PFLUGK.

V. 1000. δορυξένων] Ve-
terum testimonia de hac voce
exposui ad Med. 687. Conf.
Valcken. animadv. ad Am-
mon. III. 10. Bachmanni

Anecd. Gr. Vol. II. p. 320. 379.
PFLUGK.

V. 1008. ἐχθρῶν γὰρ ἀν-
δρῶν] Refer ad illa, ἐκ τ' ἐκεί-
νου. Invisorum enim sibi
hominum sortem deus
convertit mutatque in de-
terius, neque eos super-
bire patitur. εἰς ἀναστροφὴν
διδόναι i. q. ἀναστρέφειν. Suppl.
331. ὁ γὰρ θεὸς πάντ' ἀναστρέ-
φει πάλιν. Rhés. 332: ὄρα τὸ
μέλλον· πόλλ' ἀναστρέφει θεός.
PFLUGK.

V. 1009. ταῦτα εἰπὼν ἔρχε-
ται (ὁ Ὀρέστης) ἔχων τὴν Ἐρ-
μύνην. SCHOLIASTA.

ΧΟΡΟΣ.

σιρ. α'.

ω Φοῖβ' ὁ πυργώσας τὸν ἐν' Ἰλίῳ εὐτειχῆ πάγον 1010
καὶ Πόντιε, κνανέαις ἵπποις διφρεύων
ἄλιον πέλαγος,
τίνος οὔνεκ' ἄτιμον ὄργάναν χέρα τεκτοσύνας 1015
Ἐνναλίῳ δοριμήστορι προσθέντες τάλαιναν
τάλαιναν μεθεῖτε Τροίαν;

V. 1010.

σιρ. α'.

— / υ — — / υ — υ — — / υ —
— / υ — υ — — / υ — —
υ / υ —
υ / υ — υ — υ / υ — υ —
5 υ υ — υ — υ — — / υ — —
υ / / υ — υ — —

σιρ. β'.

υ / υ — — / υ — υ —
— / υ — — / υ — υ —
/ υ — υ — —
υ / υ — / υ — υ — υ —
5 — υ υ υ υ
/ υ — υ — —
υ / υ — υ —
υ / υ — / υ / — / υ —
υ / υ — / υ — / υ υ

V. 1010. Solacium chorus
Hermionae, cuius matrimonium
Troiana mulier turbaverat, ex
varietate ac multitudine petit
malorum, victis pariter ac vi-
ctoribus incumbentium, quae
Troiae excidium consequuta
sunt. Scite autem orditur car-
men ab Apollinis invocatione,
qui et Troiam a se et Neptuno
conditam (vid. Apollod. II.
5, 9. Tafel. Dilucid. Pind.

I. 1. p. 300) pessumdederat,
et Oresti necandae matris auctor
fuerat, idemque ultionis a Neo-
ptolemo sumendae adiutor fu-
turus est. PFLUGK.

V. 1010. πάγον εὐτειχῆ]
τετειχισμένον ἐν ὄρει Hesychius t. II. p. 886. Sic enim
eius verba restituenda esse de-
monstrant Suidas et Zonar-
us p. 903: εὐτειχεῖ πάγω·
καλῶς τετειχισμένῳ. R. K.

ἀντ. α΄.

πλείστους δ' ἐπ' ἀκταῖσιν Σιμοεντίσιν εὐῖππους ὄχους
ἐξεύξατε καὶ φονίους ἀνδρῶν ἀμίλλας
ἐθετ' ἀστεγάνους· 1020

ἀπὸ δὲ φθίμενοι βεβᾶσιν Ἰλιάδαι βασιλῆς,
οὐδ' ἔτι πῦρ ἐπιβώμιον ἐν Τροίᾳ θεοῖσιν
λέλαμπεν καπνῶ θυώδει. 1025

στρ. β΄.

βέβακε δ' Ἀτρείδας ἀλόχου παλάμαις·

V. 1010. *in* libri. ὡς Musurus. Φοῖβ' ὁ πυργώσας Aldus. φοῖβε πυργώσας libri. εὐτιχη Eb.

V. 1011. κναντοῖς a sec. m. BC. ἔπποισι libri. ἔπποις Musurus.

V. 1015. ὀργάνων bcd.

V. 1016. δορὶ μῆστορι A. δορὶ μῆστωρα C. προσθέντες ACE b d C. προσθέντες [BB].

V. 1018. ἀκταῖσιν b. ἀκταῖς B.

V. 1019. ἐξεύξατε om. E.

V. 1020. ἐθετ' A.

V. 1023. οὐδέ τι CE.

V. 1025. λέλαμπται C. λάμπει E.

V. 1026. ἀτρείδας (supra scripto δα a m. pr. et corr. in ἀτρείδαις a m. sec.) B. ἀτρείδαις B.

V. 1014. Iunge ὀργάνων χεῖρα τεκτοσύνας. Dixit, ut poeta, quod in soluta oratione est τεκτοσύναν ὀργάνων χερός. Sic in Med. 647: τὸν ἀμηχανίας αἰῶνα. Aristoph. Eccl. 1009. ed. Dind. τρυφῆς πρόσωπον. Vid. G. Herm. ad Vig. p. 890. A. Seidler. ad Eurip. El. 651. ad Iph. T. 132. Matthiae ad Phoen. 660. Gramm. §. 316. f. PFLUGK. Vere de hoc loco Scholiasta: Τίνας ἔνεκα τὸ τῆς χειρὸς τῆς ὑμετέρας ἔργον ἀτίμως παραδεδώκατε τῷ Ἄρει; R. K.

V. 1016. προσθέντες] He-cub. 368: Ἄϊδη προστιθεῖσ' ἐμὸν δέμας. Suppl. 948: ὅταν δὲ τοῦς-δε προσθῶμεν πυρὶ. PFLUGK.

V. 1021. ἀστεγάνους] tristes, infaustos, qui, ut Tragicorum more loquar, στέφανον ἀστεγάνον pariunt. PFL.

V. 1026. Ad versum 1036: ὡς δαῖμον, ὡς Φοῖβε, πῶς πείθομαι; haec adnotavit Musgr. v.: «Elegantissimus hic versus optime totam oden clauderet; ut paene suspicer strophē esse, quam nunc antistrophē dicimus.» Sic ille, ἐμβαλὼν σπινθῆρα μικρόν, quantum excitavit incendium! Nam transposuit Brunckius: quid? quod ne dubitare quidem nos patitur ex sensu totius carminis manifestam rem esse attente legenti dicens. Tu vero, quicumque haec tiro legis (nihil enim dicam de sensu carminis) disce, quanti sit grammaticae disciplinae diligentia, qua illam egregie refutavit temeritatem G. Hermann. in notis MSS. «Initium, inquit, strophae βέβακε δέ tam aperte ad praegressum βεβᾶσι spectat, ut nihil certius sit quam omnia suo loco posita esse.» PFLUGK.

αὐτὰ τ' ἐναλλάξασα φόνον θανάτῳ
 πρὸς τέκνων ἀπηύρα·
 Θεοῦ, Θεοῦ νιν κέλευσ' ἐπεστράφη 1030
 μαντόσυνον, ὅτε νιν
 Ἄργόθεν πορευθεῖς
 Ἀγαμεμνόσιος κέλῳ
 ἀδύτων ἐπιβὰς ἔκτανεν ματρὸς φονεύς, 1035
 ὦ δαῖμον, ὦ Φοῖβε, πῶς πείθομαι;

V. 1030. νιν om. B. κέλευσ' AB.

V. 1032. ἄργος BC, ἄργόθεν ceteri. Illud ἄργος e compen-

dio vocis ἄργόθεν, quod erat ἄργό, natum videtur. Vide Fr. Iac. Bastii comment. palaeogr. post G. H. Schaeferi Gregor. Corinth. p. 820., ut frustra esse videatur quod Lentingius coniecit scribendum: Ἄργος ἐμπορευθεῖς.

V. 1033. ἀγαμεμνόσιος [A] ad [B] ἀγαμέμνοιος b. ἀγαμεμνόσιος ceteri.

V. 1035. ἔκτανεν Heathius κτεάνων libri.

V. 1036. δαίμων B.

V. 1038. ἄν [ABB] ἄν ceteri, ut videtur. Deinde ἀγορὰς ἀχόροισι A. ἀχόρους (ante quod add. ἀγορὰς a sec. m.) B. ἀγοραὶ ἀχόρους Cb. ἀγορὰς E. ἀγοραὶ ἀχόρους cd BC. Facile intelligitur scripturae diversitatem ortam esse e διττογραφία.

In editione sua G. Hermannus rectissime argumentum carminis chori sic exposuit: Cur conditam a vobis Troiam delevistis? cur frustra sivistis pugnare Troianos? unde occiderunt ab illo oriundi [orti?] reges; occidit etiam Atrides, cuius caedem ultus est filius; multaeque in Graecia uxores aut filios luxerunt, aut ad alios concesserunt maritos: non tibi soli, Hermiona, haec sors contigit, sed tota Graecia laborat, Phrygumque clades in eius agris effudit caedem. R. K.

V. 1028. ἐναλλάξασα φόνον θανάτῳ] caedem morte luens et tanquam commutans. De dativi structura vid. Matth. Gr. §. 365. 2. —

ἀπηύρα, i. q. ἀπέλαυσε. cf. supra v. 544. et Buttm. Lexil. I. p. 83. PFLUGK.

V. 1031. ἐπεστράφη] adit, petiit, in illam animadvertit. Compares vernaculum heimsuchen. Abest infesti consilii significatio ab his eiusdem poetae, Hel. 82: πόθεν γῆς τῆςδ' ἐπεστράφης πέδον; quod similiter dixit in Med. v. 666: πόθεν γῆς τῆςδ' ἐπιστροφῆ πέδον; PFLUGK.

V. 1035. Mihi reponendum videtur ἀδύτων ἐπιβὰς στεμμάτων, quod vide an confirmare possit locus Ionis v. 1309 sq. Kr. Ἦν γ' ἐντὸς ἀδύτων τῶνδέ με σφάζαι θέλης. I. Τίς ἡδονή σοι Θεοῦ θανεῖν ἐν στέμμασιν; PFLUGK. Ego Heathii coniecturae obsequutus sum. R. K.

V. 1036. Schol. θανμάζει, εἰ δ' Ἀπόλλων τοῦτο προσέταξεν

ἀντ. β.

πολλαὶ δ' ἄν' Ἑλλάνων ἀγόρους στοναχὰς
 μέλλοντο δυστάνων τεκέων ἄλοχοι·
 ἐκ δ' ἔλειπον οἴκους 1040
 πρὸς ἄλλον εὐνάτορ'· οὐχὶ σοὶ μόνῃ
 δὺςφρονες ἐπέπεσον,
 οὐ φίλοισι, λῦπαι·
 νόσον Ἑλλάς ἔτλα, νόσον· 1045
 διέβρα δὲ Φρυγῶν [καὶ] πρὸς εὐκάρπους γύας
 σκηπτὸς σταλάσσων τὸν Ἄϊδα φόνον.

V. 1039. *τεκέων* BCE. *τεκέων ceteri*. Scholiasta, qui *τεκέων* in contextu legit: *ἐάν δὲ ἦ*, inquit, *ἡ γραφή τευχέων* (*τεκέων* Cobetus), *λύεται* (*λείπει* Cobetus) *τὸ ἔνεκα*. Deinde *ἄλοχον* C.

V. 1040. *ἔλειπον* BCEbB[C].

V. 1041. *ἄλλον* A. *εὐνάτορας* a m. sec. B. *σοὶ ᾧ Ἑρμιόνη* E, recepto glossemate.

V. 1043. *δὺςφρονες* *ἔπεσον* (— *αν* m. sec.) AB. *δὺςφρονες* *ἔπεσον* CEbcd. *δὺςφρον'* *ἐπέπεσον* B. *δὺςφρονες* *ἐνεπενον* C. *ἐπέλασαν* scribendum coniecit Kirchhoffius.

V. 1044. *καὶ φίλοισι* b.

V. 1046. *διέβαλεν* b. *δὲ καὶ φρυγῶν* πρὸς bcd *γύας* [B]C. *γύας* ceteri.

V. 1047. *ἄϊδα* AE. *ἄϊδα* [B]C[B] *ἀϊδαί* b. *ἄϊδα* C. Kirchhoffius fortasse *ἀεικῆ φόνον* scriptum fuisse suspicatur.

πῶς πείθομαι τοῦτο εἰρησθαι παρὰ σοῦ; PFLUGK.

V. 1037. *ἄν' Ἑ. ἀγόρους*] In publico lugebant iisque in locis, qui totius populi conventibus frequentes erant, quod ibi et cognoscere iacturam facillime poterant, si quae de suis aliquem amisissent, et commune gaudium non potuit non proprii doloris incitamentum esse. — *στοναχὰς τεκέων*, luctum ob filios morte ereptos. Iph. T. 1268. *φθόνῳ θυγατρὸς*. PFLUGK.

V. 1040. *ἐκ δ' ἔλειπον* — *πρὸς ἄ. εὐν.*] i. e. *ἐκλιποῦσαι ἦλθον*. cf. Rost. Gr. §. 139. 9. c. [p. 772 sq. ed. sept.] Herodot. VI. 100: *οἱ μὲν γὰρ αὐτέων ἐβούλοντο ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν ἐς τὰ ἄκρα τῆς Εὐβοίης*, ubi vid. Valcken. Herodoti locum imitatur Pausanias.

Eurip. Vol. I. Sect. III.

ita tamen, ut loquendi formulam supplerit, Lib. IV. 34, 6: *ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν καὶ ἀναφυγεῖν ἐς τὰ ἄκρα τοῦ Παρνασσῶ*. PFLUGK.

V. 1042. *σοὶ*] Hermionam adloquitur. Mox *φίλοισι* ad Atridas referendum. PFLUGK. Ceterum de hoc consolationis genere, non firmissimo, sed tamen saepe utili, vide quae dixi ad Med. 1017. p. 105. ed. Goth. alt. R. K.

V. 1046. *καὶ* traiectum est in codd. nonnullis ante *Φρυγῶν*, ad sensum bene, non item ad versus modulum. Sed fit hoc nonnunquam, ut particulae sedem teneant non suam: cuiusmodi loci recitatione iuvandi sunt. Hoc quidem loco ipsa flagitat sententia et oppositionis ratio, ut ordinem verborum hunc

ΠΗΛΕΥΣ.

Φθιώτιδες γυναῖκες, ἱστοροῦντί μοι
σημήνατ' ἠσθόμην γὰρ οὐ σαφῆ λόγον,
ὡς δώματ' ἐκλιποῦσα Μενέλεω κόρη 1050
φρούδη τάδ' ἤκω δ' ἐκμαθεῖν σπουδὴν ἔχων,
εἰ ταῦτ' ἀληθῆ· τῶν γὰρ ἐκδήμων φίλων
δεῖ τοὺς κατ' οἶκον ὄντας ἐκπονεῖν τύχας.

ΧΟΡΟΣ.

Πηλεῦ, σαφῶς ἤκουσας· οὐδ' ἐμοὶ καλὸν
κρύπτειν ἐν οἷσπερ οὔσα τυγχάνω κακοῖς· 1055
βασίλεια γὰρ τῶνδ' οἴχεται φυγὰς δόμων.

ΠΗΛΕΥΣ.

τίνος φόβου τυχοῦσα; διαπέραινέ μοι.

ΧΟΡΟΣ.

πόσιν τρέμουσα, μὴ δόμων νιν ἐκβάλλῃ.

ΠΗΛΕΥΣ.

μῶν ἀντὶ παιδὸς θανασιμῶν βουλευμάτων;

ΧΟΡΟΣ.

ναί, καὶ γυναικὸς αἰχμαλωτίδος φόβῳ. 1060

ΠΗΛΕΥΣ.

σὺν πατρὶ δ' οἴκους, ἢ τίνος λείπει μετὰ;

V. 1054. σαφῶς πηλεὺς ἤκουσας b. σαφῶς πηλεῦ ἤκουσας c d
οὐδ' ἐμοὶ fere libri, οὐδέ μοι Kirchhoffius.

V. 1056. φυγὰς τῶνδ' οἴχεται BC.

V. 1059. μῶν ἀντίποινα Nauckius.

V. 1063. ἢ fere [in libris legi] ait Kirchhoffius. Ipse
scripsit ἦ.

esse putes: διέβα δὲ σκηπτὸς
σταλάσσω τὸν Ἄϊδα φόνον καὶ
πρὸς εὐκάρπους γύας Φρυγῶν.
PFLUGK.

V. 1055. Melius intelligerem,
si scriptum esset ἐν οἷσπερ οὔσα
τυγχάνει κακοῖς. PFLUGK.
Sied multo tamen melius dicitur
τυγχάνω quam τυγχάνει. Aperit
enim quae chorum ducit eo,
quod se ipsam in illis malis

versari ait, suam propensam vo-
luntatem in dominos, qua quae
illorum sunt incommoda, etiam
sua esse existimat. R. K.

V. 1059. παιδὸς θανασι-
μουλ.] i. e. διὰ τὴν κατὰ τοῦ
παιδὸς ἐπιβουλήν. PFLUGK.
Ut μῶν ἀντὶ παιδὸς θανασ. βουλ.
retineamus, non auctore Nauc-
kio recipiamus μῶν ἀντίποινα,
et res ipsa et qui sequitur ver-

ΧΟΡΟΣ.

Ἀγαμέμνονός νιν παῖς βέβηκ' ἄγων χθονός.

ΠΗΛΕΥΣ.

ποῖαν περαίνων ἐλπίδ' ; ἢ γῆμαι θέλων ;

ΧΟΡΟΣ.

καὶ σοῦ γε παιδὸς παιδὶ πορσύνων μόρον.

ΠΗΛΕΥΣ.

κρυπτὸς καταστάς, ἢ κατ' ὄμμ' ἐλθὼν μάχη ; 1065

ΧΟΡΟΣ.

ἀγνοῖς ἐν ἱεροῖς Λοξίου Δελφῶν μέτα.

ΠΗΛΕΥΣ.

οἴμοι· τόδ' ἤδη δεινόν. οὐχ ὅσον τάχος
χωρήσεται τις Πυθικὴν πρὸς ἐστίαν,
καὶ τὰνθάδ' ὄντα τοῖς ἐκεῖ λέξει φίλοις,
πρὶν παῖδ' Ἀχιλλέως κατθανεῖν ἐχθρῶν ὑπο ; 1070

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ᾧμοι μοι.

οἴας ὁ τλήμων ἀγγελῶν ἦκω τύχας
σοὶ τ', ὦ γεραιέ, καὶ φίλοισι δεσπότου.

ΠΗΛΕΥΣ.

αἰαῖ· πρόμαντις θυμός, ὡς τι προσδοκῶν.

V. 1068. Πυθικὴν ἀνὰ χθόνα (cum v. lect. πρὸς ἐστίαν a manu sec.) B. πυθικὴν ἀνὰ χθόνα CE., quod Kirchhoffius e v. 1001. petitum esse dicit.

V. 1071. ᾧμοι μοι [AB] ᾧμοι μοι B. ᾧ μοι μοι Ccd. ὦ μοί μοι ceteri, ut videtur.

V. 1072. ἀγγέλων A. ἀγγέλων (— ᾧν a sec. m.) B. ἀγγέλλων cd C.

sus suadent. Nam id ipsum debebat pernicii esse Hermionae, quod non solum Andromacham, sed etiam eius puerum ex Neoptolemo natum pessum dare voluit, atque id ipsum etiam eo, qui sequitur, versu indicatur. Nam καὶ particula adseveratur de puero et etiam captivae mulieris metus indicatur. Recte enim haec verba: γυναικὸς αἰχμαλω-

τίδος φόβω, Scholiasta interpretatur: τῷ φόβῳ τῷ ὑπὲρ τῆς αἰχμαλωτίδος. R. K.

V. 1067. Noster Chrysippi fr. II. Αἰαῖ, τόδ' ἤδη θεῖον ἀνθρώποις κακόν, Ὅταν τις εἰδῆ τὰγαθόν, χρῆται δὲ μή. PFLUGK.

V. 1069. τὰνθάδ' ὄντα] quae hic acta sunt, interpretatur G. Hermann. ad Soph. Oed. Col. 42^b p. 18. PFLUGK

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὐκ ἔστι σοι παῖς παιδός, ὡς μάθης, γέρον
 Πηλεῦ· τοιάσδε φασγάνων πληγὰς ἔχει 1075
 Δελφῶν ὑπ' ἀνδρῶν καὶ Μυκηναίου ξένου.

ΧΟΡΟΣ.

ᾶ ᾶ τί δράσεις, ὦ γεραιέ; μὴ πέσης·
 ἔπαιρε σαυτόν.

ΠΗΛΕΥΣ.

οὐδέν εἰμ' ἀπωλόμην.
 φρούδη μὲν αὐδή, φροῦδα δ' ἄρθρα μου κάτω.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἄκουσον, εἰ καὶ σοῖς φίλοις ἀμυναθεῖν 1080
 χρήζεις, τὸ πραχθέν, σὸν κατορθώσας δέμας.

ΠΗΛΕΥΣ.

ὦ μοῖρα, γήρως ἐσχάτοις πρὸς τέρμασιν
 οἶα με τὸν δύστηνον ἀμφιβᾶσ' ἔχεις.
 πῶς δ' οἴχεται μοι παῖς μόνου παιδὸς μόνος,
 σήμαιν' ἀκοῦσαι δ' οὐκ ἀκούσθ' ὅμως θέλω. 1085

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἐπεὶ τὸ κλεινὸν ἦλθομεν Φοῖβον πέδον,

V. 1074—77. om. b. errore orto, ut recte dixit G. Hermannus, ex αἰ αἰ et ᾶᾶ.

V. 1074. προσδοκᾶ CEcdC. προσδοκᾶ A. προσδοκῶ B. προσδοκῶν [B] et vulgo. Id ego retinui, quia id ipsum προσδοκῶ scriptum ansam ad mutationem προσδοκᾶ dedisse videtur.

V. 1075. ἔχων BCE.

V. 1076. om. Acd.

V. 1077. αἰ αἰ Ab.

V. 1080. εἰ δὲ καὶ b. εἴπερ G. Hermannus. Kirchhoffius proponit εἰ καὶ μὴ φίλοις. Deinde ἀμυνάθειν libri. ἀμυνάθην A.

V. 1077. μὴ πέσης· ἔπαιρε σαυτόν] Similiter dicitur in Alcest. 250. ἔπαιρε σαυτήν, ὦ τάλαινα, μὴ προδῶς. R. K.

V. 1080. εἰ καὶ] si non inertī tantum dolori indulgere, sed opem etiam cupis ferre amicis tuis. PFLUGK.

V. 1089. καὶ τοῦ θ' ὑπο-

πτον ἦν ἄρ'] et hoc suspectum scilicet erat. Iph. T. 1310: σὺ δὲ κατ' οἶκον ἦσθ' ἄρα. Sic in formula τὸ δ' ἦν ἄρα, quam illustravit Wyttenbach. ad Iulian. p. 172 sq. Lips. PFLUGK.

V. 1098 sq. Ordo est: ἀρχαί τε (i. e. καὶ ἀρχαί) εἰς τε βουλευτήρια ἐπληροῦντο, ἰδίῃ θ' ὄσοι — ἐφέστιουσαν φρουρὰν ἐτά-

τρεῖς μὲν φαιεννάς ἡλίον διεξόδους
 θεῶ διδόντες ὄμματ' ἐξεπίμπλαμεν.
 καὶ τοῦθ' ὑποπτον ἦν ἄρ'· εἰς δὲ συστάσεις
 κύκλους τ' ἐχώρει λαὸς οἰκήτωρ θεοῦ. 1090
 Ἀγαμέμνωνος δὲ παῖς διαστείχων πόλιν
 εἰς οὓς ἐκάστῳ θυσιμενεῖς ἠΐδα λόγους·
 ὁρᾶτε τοῦτον, ὃς διαστείχει θεοῦ
 χρυσοῦ γέμοντα γύαλα, θησαυροὺς βροτῶν,
 τὸ δεύτερον παρόντ' ἐφ' οἷσι καὶ πάρος 1095
 δεῦρ' ἦλθε, Φοῖβον ναὸν ἐκπέρσαι θέλων;
 καὶ τοῦθ' ἐχώρει ῥόθιον ἐν πόλει κακόν,
 ἀρχαί τ' ἐπληροῦντ' εἰς τε βουλευτήρια,
 ἰδίᾳ θ' ὅσοι θεοῦ χρημάτων ἐφέστασαν
 φρουρὰν ἐτάξαντ' ἐν περιστύλοις δρόμοις. 1100
 ἡμεῖς δὲ μῆλα, φυλλάδος Παρνησίας
 παιδεύματ', οὐδὲν τῶνδὲ πω πεπυσμένοι,
 λαβόντες ἡμεν, ἐσχάrais τ' ἐφέσταμεν,
 σὺν προξένοισι μάντεσιν τε Πυθικοῖς.
 καὶ τις τόδ' εἶπεν· ὦ νεανία, τί σοι 1105
 θεῶ κατευξώμεσθα; τίνος ἤκεις χάριν;

V. 1081. *χρήζει* a pr. m. B.

V. 1084. *πῶς δ'* [AB] CEb. *πῶς B* [C]. *μον* a pr. m. BCE.

V. 1085. *ἀκούσαι οὐκ C. ἀκούσαι οὐκ C. οὐκ ἀκούσ'* A [b] cBC. *οὐκ ἀκούσθ'* [B] E.

V. 1087. *φαιεννάς c.*

V. 1095. *καὶ τὸ δεύτερον C.*

V. 1097. *κάν* a pr. m. B.

V. 1100. *ἐτάξαν τ'* E. *δρόμοις Abc. δόμοις ceteri.*

V. 1103. *ἡμεν Brunckius. ἡμεν libri.*

V. 1104. *πυθικῆς B.*

V. 1106. *κατευξώμεσθα A. κατευξώμεθα B. κατευξόμεσθα ceteri.*

ξαντο, iamque et in curias
 conveniebant magistratus,
 et seorsim qui dei
 thesauris praeerant prae-
 sidia disposuerunt.
 PFLUGK.

V. 1100. *φρουρὰν ἐτάξαντ'
 ἐν περιστύλοις δρόμοις]*
*Iure G. Hermannus dixit
 φρουρὰν ἐτάξαντο esse sibi cu-
 stodias disponebant, ut in*

Heraclidis v. 664: *στρατὸν κα-
 θίζει τάσσειται θ' ὃν ἦλθ' ἔχων.*
 Quod deinceps *δρόμοις* auctore
 A. Kirchhoffio recepi, nemo
 reprehendet, qui consideraverit
 quam facile *δρόμοις*, quod mi-
 nus saepe legitur in his fabulis,
 in usitatissimum *δόμοις* commu-
 tari potuerit. Quemadmodum
 ab Euripide *δρόμοι* *περιστυλοι*
 commemorantur, sic apud Pla-

ὁ δ' εἶπε· Φοῖβω τῆς πάροιθ' ἀμαρτίας
 δίκας παρασχεῖν βουλόμεσθ'· ἤτησα γὰρ
 πατρός ποτ' αὐτὸν αἵματος δοῦναι δίκην.
 κἀνταῦθ' Ὀρέστου μῦθος ἰσχύων μέγα 1110
 ἐφαίνεθ', ὡς ψεύδοιτο δεσπότης ἐμὸς
 ἤκων ἐπ' αἰσχροῖς. ἔρχεται δ' ἀνακτόρων
 κρηπῖδος ἐντός, ὡς πάρος χρηστηρίων
 εὐξαιτο Φοῖβω, τυγχάνει δ' ἐν ἐμπύροις·
 τῷ δὲ ξιφήρης ἄρ' ὑφειστήκει λόχος 1115
 δάφνη σκιασθεῖς· ὧν Κλυταιμνήστρας τόκος
 εἷς ἦν ἀπάντων τῶνδε μηχανοῦράφος.
 χῶ μὲν κατ' ὄμμα στὰς προσεύχεται θεῶν·
 οἱ δ' ὄξυθήκτοις φασγάνοις ὠπλισμένοι
 κεντοῦσ' ἀτευχῆ παῖδ' Ἀχιλλέως λάθρα. 1120

V. 1108. γὰρ om. C.

V. 1110. καὶ ταῦτ' C.

V. 1111. ἐφέρειτ' (l. v. ἐφαίνετ') B.

V. 1115. ἄρ' (v. l. ἀεί a sec. m.) B.

V. 1116. πυκασθεῖς bcd.

V. 1120. ἀτευχῆ ἄνοπλον Hesychius t. I. p. 600.

V. 1121. χωρεῖ δὴ B

V. 1122. legendum ἐξήκει esse ait Kirchhoffius.

tonem est δρόμος κατάστεγος
 in Euthyd. p. 273 A. R. K.

V. 1107. «Aliter Pindarus
 Nem. VII. 61. κρεῶν ὑπὲρ μά-
 χας, ubi vide Schol. et Heyn.
 in excursu XII. ad Vers. Aen.
 III. Matthiae ad schol. Orest.
 1649. Item μοιριᾶν περὶ τιμῶν
 Pindarus fragm. 24.» G.
 HERMANNUS.

V. 1114. τυγχάνει δ' ἐν
 ἐμπύροις] Vide, ne dictum
 sit pro ἐντυγχάνει ἐμπύροις,
 ex ta consulit, ut ne licue-
 rit quidem adiciere participium
 ὧν, quod ut recte omitti posse
 doceret, hunc attulit locum Lo-
 cella ad Xenoph. Eph. p. 266.,
 quod contra dixit Porsonus
 ad Hecub. 782., qui quidem du-
 bitat, an egendum sit ἐντε δ'

ὧν ἐν ἐμπύροις. Vulgatam le-
 ctionem iure tuetur Schaefer.
 comparans Hecub. 971. ἐν τῷδε
 πότμῳ τυγχάνουσ'. Vide Hein-
 dorf. ad Plat. Gorg. p. 190
 sq. Lobeck. ad Phryn. p. 277.
 PFLUGK.

V. 1116. δάφνη σκιασθεῖς]
 Etsi iure commemoravit A.
 Matthiae saepius a gramma-
 ticis verbum πυκάζειν per σκιά-
 ζειν esse explicatum, cl. He-
 sych. v. v. πυκάζουσι et Zonara
 p. 1599. et Photio s. v. πυκιά-
 ζουσι, tamen auctore etiam
 Kirchhoffio ac Nauckio
 optimorum librorum auctoritate
 σκιασθεῖς retinendum putavi.
 Saepae enim factum est, ut usi-
 tatus verbum alio minus usi-
 tato a glossatoribus explicare-
 tur. Qua de re iam superiore

χωρεῖ δὲ πρύμναν· οὐ γὰρ εἰς καιρὸν τυπεῖς
 ἐτύγγαν', ἐξέλκει δέ, καὶ παραστάδος
 κρεμασιὰ τεύχη πασσάλων καθαρπάσας,
 ἔστη' πὶ βωμοῦ, γοργὸς ὀπλίτης ἰδεῖν,
 βοᾷ δὲ Δελφῶν παῖδας, ἱστορῶν τάδε· 1125
 τίνος μ' ἔκατι κτείνειτ' εὐσεβεῖς ὁδοὺς
 ἦχοντα; ποίας ὀλλυμῆαι πρὸς αἰτίας;
 τῶν δ' οὐδὲν οὐδεὶς μυρίων ὄντων πέλας
 ἐφθέγγεσσι, ἀλλ' ἔβαλλον ἐκ χειρῶν πέτροις.
 πυκνῆ δὲ νιφάδι πάντοθεν σποδούμενος, 1130
 προὔτεινε τεύχη κάφυλάσσει' ἐμβολάς,
 ἐκεῖσε κάκεισ' ἀσπίδ' ἐκτείνων χειρί.
 ἀλλ' οὐδὲν ἦγεν· ἀλλὰ πόλλ' ὁμοῦ βέλη,
 οἰστοί, μεσάγκυλ' ἐκλυτοί τ' ἀμφώβολοι,

ἰδεῖν

V. 1124. ἰδεῖν (v. l. φατεῖς a m. sec.) B. ὀφθεῖς C.

V. 1130 - 1220. om. folio exciso d.

V. 1131. κάφυλάσσει' ἐμβολάς Reiskius. καὶ φυλάσσει' ἐμ-
 βολάς libri.

V. 1133. ἦγεν [A]. ἦγιεν (cum v. l. ἦγεν a sec. m.) B cum
 ceteris.

V. 1134. μεσάγκυλοι BCEC. μεσάγκυλα· ἀκόντια Hesychius t. II. p. 575.

tempore dixi ad Luciani Gall.
 s. somnium §. 3. p. 17 sqq. conf.
 etiam huius fabulae v. 1151.,
 ubi pro τυπεῖς in bc legitur δα-
 μεῖς e glossemate natum. R. K.

V. 1116 sq. Explicavi ad v.
 651. PFLUGK.

V. 1121. χωρεῖ δὲ πρύμ-
 ναν] retro cedit. Thucydi-
 deam dictionem πρύμναν κρούε-
 σθαι de navibus esse se reci-
 pientibus comparavit Scholiastes
 l. 50. PFLUGK.

V. 1122. ἐξέλκει] Intransi-
 tive dictum videtur, quo sensu
 alibi ἐξέλκειν πόδα. Comparari
 possunt quae ad muniendam
 coniecturam suam [ἐξέλκει δὲ
 πόδα καὶ παστάδος] attulit In-
 cobsius, Soph. Phil. 290:
 Eurip. Phoen. 310: γήρα τρο-

μερὰν ἔλκω παιδὶ ποδὸς βάσιν.
 Adde Med. 1181. El. 491.
 PFLUGK. «Recte Heathius
 ἐξέλκει interpretatur extrahit
 gladium e vagina. Plene di-
 ctum in Hecuba 544: φάσανον
 ἐξεῖλκε κολεοῦ. Et glossa: ἐξέλ-
 κω, evagino. Gladium sem-
 per gestabant antiqui Graeci,
 neque erat quod Matthiae quae-
 reret, num qui gladio cinctus
 esset dici posset ἀτευχῆς. Nam
 ἀτευχῆς is est, qui nec scutum
 neque galeam habet. Haec ar-
 ma Neoptolemus de portibus
 deripit iisque se tegit: unde ex
 v. 1131: προὔτεινε τεύχη κάφυ-
 λάσσει' ἐμβολάς, ἐκεῖσε κάκεισ'
 ἀσπίδ' ἐκτείνων χειρί.» G. HER-
 MANNUS.

V. 1134. μεσάγκυλ'] Vide
 Schol. ad Phoen. 1141: μεσαγ-

σφαγῆς ἐχώρου βουπόροι ποδῶν πάρος· 1135
 δεινὰς δ' ἂν εἶδες πυρρόχας φρουρουμένου
 βέλεμνα παιδός. ὡς δέ νιν περισταδὸν
 κύκλῳ κατεῖχον, οὐ διδόντες ἀμπνοάς,
 βωμοῦ κενώσας δεξιμηλον ἐσχάραν,
 τὸ Τρωϊκὸν πῆδημα πηδήσας ποδοῖν. 1140
 χωρεῖ πρὸς αὐτούς· οἱ δ' ὅπως πελειάδες
 ἰέρακ' ἰδοῦσαι πρὸς ἱρυγὴν ἐνώτισαν.
 πολλοὶ δ' ἐπιπτον μυγάδες ἐκ τε τραυμάτων
 αὐτοῖ θ' ὑπ' αὐτῶν στενοπόρους κατ' ἐξόδους,
 κραυγὴ δ' ἐν εὐφήμοισι δύσφημος δόμοις 1145
 πέτραισιν ἀντέκλαγξ'· ἐν εὐδία δέ πως
 ἔστι φαεννοῖς δεσπότης στίλβων ὄπλοις,
 πρὶν δὴ τις ἀδύτων ἐκ μέσων ἐφθέγγατο
 δεινὸν τε καὶ φρικῶδες, ὥρσε δὲ στρατὸν

V. 1135. σφαγῆς [A] b. σφαγεῖς B. cum ceteris.

V. 1136. δ' om. E et a pr. m. B. φρουρουμένου [C].

V. 1137. ποδός A C b c C. παιδός ceteri, ut videtur. μιν A [C E b c] B. μιν (νιν sec. m.) B. νιν C. Kirchhoffius fortasse legendum esse ait: ἐπεὶ γε μὴν κτέ.

V. 1138. ἀμπνοάς C.

V. 1141. τοὶ δ' ὅπως a pr. m. B E.

V. 1144. ὑπ' αὐτῶν Vossius.

V. 1145. εὐφήμοισι A.

V. 1146. ἀντέκλαγξεν εὐδία δέ πως A B C E. ἀντέκλαξεν εὐδία δέ πως C C. ἀντέκλαγξεν εὐδία δέ πως B. ἀντέκλαγξ'· ἐν εὐδία δ' ὅπως Lentingius.

κύλοις, τοῖς ἀκονίλοις, διὰ τὸ κατὰ μέσον τοῦ ξύλου τὰ ἀκόντια ἀγκύλον τι καὶ κοῖλον ἔχειν ἐγγλυφέν, εἰς ὃ ἐμβαλόντες τὸν δάκτυλον τὸν δεύτερον καὶ τοῖν δυοῖν ἐκατέρωθεν κατέχοντες τακτικώτερον ῥίπτουσιν οἱ πολέμιοι. R. K.

V. 1139. κενώσας] i. q. καταλιπών. Bacch. 728: Καγὼ ἔειπήθησ' ὡς συναρπάσαι θέλων, Λόχμην κενώσας, ἐνθ' ἐκρύπτομεν δέμας. Monuit G. Hermann. ad Soph. Ai. p. 118. PFLUGK.

V. 1140. Scholiastes: ὁποῖον ἐν τῇ Τροίᾳ ἐπήδησεν Ἀχιλλεύς.

οἱ γὰρ συντεταχότες τὰ Τρωϊκά φασιν, ὡς τόπος ἐστὶν ἐν Τροίᾳ καλούμενος Ἀχιλλεύς πῆδημα, ὅπερ ἀπὸ τῆς νεῶς ἐπήδησεν. οὕτως δὲ φησὶν ἦλατο, ὡς καὶ ὕδωρ ἀναδοθῆναι. PFLUGK. Addit G. Hermannus Tzetzen ad Lycophr. 245. R. K.

V. 1142. ἐνώτισαν] in fugam terga dederunt. Soph. Oed. T. 193. πᾶλλοσιτον δράμημα νωτίσαι πάτρας. cf. Valcken. ad Phoen. 657. PFLUGK.

V. 1146. ἐν εὐδία δέ πως ἔστι κτέ.] Recte adsimulavit G. Hermannus quod est apud Aeschylum Sept. adv. Theb.

στρέψας πρὸς ἀλκὴν. ἐνθ' Ἀχιλλέως πίτνει 1150
παῖς ὄξυθήκτω πλευρὰ φασγάνῳ τυπείς
Δελφοῦ πρὸς ἀνδρός, ὅσπερ αὐτὸν ὤλεσε
πολλῶν μετ' ἄλλων· ὡς δὲ πρὸς γαῖαν πίτνει,
τίς οὐ σίδηρον προσφέρει; τίς οὐ πέτρον
βάλλων, ἀράσσων; πᾶν δ' ἀνάλωται δέμας 1155
τὸ καλλίμορφον τραυμάτων ὑπ' ἀγρίων.
νεκρὸν δὲ δὴ νιν, κείμενον βωμοῦ πέλας,
ἐξέβαλον ἐκτὸς θυοδόκων ἀνακτόρων.
ἡμεῖς δ' ἀναρπάσαντες ὡς τάχος χεροῖν
κομίζομεν νιν σοι κατοιμῶξαι γόοις 1160
κλαυθαί τε, πρέσβυ, γῆς τε κοσμηῆσαι τάφῳ.
τοιαῦθ' ὁ τοῖς ἄλλοισι θεσπίζων ἄναξ,
ὁ τῶν δικαίων πᾶσιν ἀνθρώποις κριτής,
δίκας διδόντα παῖδ' ἔδρασ' Ἀχιλλέως,

V. 1149. δεινόν τε Lentingius. Fortasse vere.

V. 1150. ὄλκην a pr. m. B. πιτνεῖ A et fortasse alii.

V. 1151. δαμείς bc.

V. 1152. αὐτὸν a sec. m. additur in B.

V. 1153. πιτνεῖ A et fortasse alii.

V. 1158. θυοδότων bc.

V. 1160. κομίζομεν A. γέρον (v. l. γόοις a sec. m.) B. γέρον
C. γόοις (γόους E) ceteri.

V. 1161. κοιμῆσαι a m. sec. B.

V. 1162. κοσμίζων bc.

V. 1163. ἀνθρώποισι A.

V. 1164. παῖς δ' C.

801: πόλις δ' ἐν εὐδίῃ. R. K.

V. 1148. ἐγθέγξατο δει-
νόν τε καὶ φρικῶδες] Simi-
liter dicitur in Hippol. 1216:
φρικῶδες ἀντεφθέγγετο. R. K.

V. 1152. Δελφοῦ πρὸς ἀν-
δρός] Schol. Μαχαιρέα φασὶν
αὐτὸν καλεῖσθαι. Sacerdotem
hunc Apollinis fuisse tradit
Pherocydes apud Schol. Eur.
Orest. 1649. Matth. Pausan.
X. 24, 4. Strabo IX. p. 421.
Cas. Eustath. ad Odys. d. p.
1479. Euseb. Chron. I. p. 81,
8. cf. Vellei. Paterc. I. 1,
3. Operae pretium est etiam
illam vere κωνήν ιστορίαν co-

gnovisse, quam exposuit Pto-
lemaeus Hephæst. ap:
Phot. c. 190. p. 148b. 21. Bekk.
καὶ ὡς Ἀχιλλέως καὶ Ἀηΐδαμίας
δύο ἐγενέσθην παῖδες, Νεοπτό-
λεμος καὶ Ὀνειρος· καὶ ἀναιρεῖ-
ται κατ' ἀγνοίαν ὑπὸ Ὀρέστου
ἐν Φωκίδι ὁ Ὀνειρος, περὶ σκη-
νοπηγίας αὐτῶ ἔμαχεσάμενος.
PFLUGK.

V. 1160. Apte Koernerus
comparavit Phoen. 1486: Νε-
κροὺς φέρουσαι ἐνθάδ' οἰκίσσαι
φίλοις. Pindar. Pyth. XII. 22.
ἀλλὰ νιν εὐροῖο' ἀνδράσι θνα-
τοῖς ἔχειν ἀνόμασεν κεφαλᾶν πολ-
λᾶν νόμον. PFLUGK.

ἐμνημόνευσε δ', ὥσπερ ἄνθρωπος κακός, 1165
παλαιὰ νείκη, πῶς ἂν οὖν εἴη σοφός;

ΧΟΡΟΣ.

καὶ μὴν ὄδ' ἄναξ ἤδη φοράδην
Δελφίδος ἐκ γῆς δῶμα πελάζει.
τλήμων ὁ παθῶν, τλήμων δέ, γέρον,
καὶ σύ· δέχει γὰρ τὸν Ἀχιλλεῖον 1170
σκύμνον ἐς οἴκους, οὐχ ὡς σὺ θέλεις·
αὐτός τε κακοῖς πῆμασι κύρσας
εἰς ἓν μοίρας συνέκυρσας.

V. 1166. πῶς οὖν ἂν B.

V. 1167. ἤδη om. B.

V. 1169. τλήμων δ' ὁ γέρον E. γέρον (— on man. sec.) B.

ο
γερον C.

V. 1172. ἐκυρσας Abc. κύρσας ceteri. A. Kirchhoffius et A. Nauckius e versu sequenti ἐκυρσας huc relatum esse aiunt, illud autem, quod eo loco fuerit omissum; idem iam ante eos fecit G. Hermannus, qui eo loco reposuit τοῖς τοῦδ'.

V. 1173. om. Cbc.

V. 1174. ἰὼ μοί μοι B.

V. 1175. χεροῖν C. δώμασι θ' ἄμοις ABC. δώμασι τ' ἔμοις E. δώμασι θ' ἄμοις h. δώμασιν ἄμοις [B] C. δώμασι τ' ἄμοις Nauckius.

V. 1165 sq. Nihil minus, quam subditos esse hos versus ab homine Christiano, suspicari debebat Koernerus. Adeo illam Euripideam de deorum natura philosophiam referunt. PFL.

V. 1168. δῶμα πελάζει] Notanda est haec structura: usitatio erat dativus vel genetivus. PFLUGK.

V. 1171. οὐχ ὡς σὺ θέλεις] Herodot. I. 16: ἀπὸ μὲν νῦν τούτων οὐκ ὡς ἡ θελεν ἀπῆλλαξεν, ἀλλὰ προσπιπασας μεγάλως. PFLUGK.

V. 1172 sq. αὐτός τε κακοῖς πῆμασι κύρσας εἰς ἓν μοίρας συνέκυρσας] Quod plerique nunc in ea sunt opinione interpretes, ut participium

κύρσας alienum locum occupasse existiment eoque loco aliud olim scriptum fuisse, id nullo modo probare possum. Sive enim ipsam librorum auctoritatem spectas, nihil est quod eam rem confirmet: nam quod in A. scriptum est ἐκυρσας pro κύρσας, id ex eo natum videtur, quod librarii oculus συνέκυρσας in sequenti versu vidit: quin etiam ex libris eis, qui omittunt versum sequentem, Cbc. concludi potest, id factum non esse nisi ob ὁμοιοτέλειον, quo ii librarii, qui scripserunt codices bc, aperte ducti sunt, quia ἐκυρσας pro κύρσας scripserunt, ut appareat eorum oculos ad versum sequentem aberrasse, qua re eorum librorum testimonio, in

ΠΗΛΕΥΣ.

σιρ. α΄.

ᾧμοι ἐγώ, κακὸν οἶον ὄρῳ τόδε
καὶ δέχομαι χερὶ δώμασί τ' ἄμοις. 1175
ἰὼ μοί μοι, αἰαῖ, ᾧ πόλι
Θεσσαλία, διολώλαμεν, οἰχόμεθ'·
οὐκέτι μοι γένος, οὐκέτι μοι τέκνα
λείπεται οἴκοις.
ᾧ σχέτλιος παθέων ἐγώ. εἰς τίνα 1180
δὴ φίλον ἀνγὰς βάλλων τέρψομαι;
ᾧ φίλιον στόμα καὶ γένυ καὶ χέρεις.

V. 1176. ἰὼ μοι C. πόλις (in loco rescripto a m. sec. A B C E b B C.

V. 1177. Θεσσαλίας h. οἰχόμεθ' (ᾧχόμεσθ' a m. sec.) B. ᾧχόμεθ' ceteri. οἰχόμεθ' Lud. Dindorfius.

V. 1178 οὐκέτι μοι τέκνα (in loco rescripto a sec. m.) A. οὐκέτι μοι τέκνα [B E] C. οὐκέτι τέκνα C. οὐκέτι h c B.

V. 1179. λείπεται A. a pr. m. B C b c. λείπεται' [E B C] et vulgo.

V. 1180. ᾧ σχέτλιος παθέων A, a pr. m. B C E. ᾧ σχέτλια παθῶν ceteri.

V. 1181. φίλων A b c B C. φίλων^o E. βαλὼν A B C E [b c B [C]. Ceterum A. Nauckius verba βάλλων τέρψομαι subditiicia esse putavit.

V. 1182. φίλον a pr. m. B C.

quibus is versus omissus est, confirmatur potius quam infringitur ceterorum librorum auctoritas: sive ipsam sententiam spectas, nihil in illis verbis inest, quod nos offendere possit: dixit enim ut Euripides κακοῖς πῆμασι κύρσας, sic Hesiodus ἔργ. κ. ἡμέρ. 691: δεινὸν γὰρ πόντον μετὰ κύμασι πῆματι κύρσαι, eoque minus offensionem habere κύρσας hoc loco potest, quod in sequenti versu dicitur συνέκρσας alio quodam modo et alia verbi constructione: immo si quis recte existimat de eloquentia antiquorum Graecorum, is in hoc ipso lusu verborum etiam in re tristi agnoscet summam istam eloquendi artem, qua veteres et oratores et poë-

tae tum usi sunt, si quando magis commotus erat loquentis animus, ut verbis similibus aut ab eadem radice ductis sensum suum intimum etiam externa orationis forma repraesentarent. Eius rei similitudines adferre opus non est, etiam non quaerenti se ipsae offerunt, dum modo quis sensum subtilem et exercitatum ad antiquorum scriptorum lectionem adferat. Ceterum de formula εἰς ἐν Euripidi usitatissima dixit G. Hermannus ad Helen. 1554. p. 153. R. K.

V. 1174—1185. Sunt tetrametri dactylici, uno interposito dimetro v. 1179. De extremo vide Herm. Elem. doct. metr. p. 647. PFLUGK.

εἶθε σ' ὑπ' Ἰλίῳ ἦναρε δαίμων
Σιμοεντίδα παρ' ἀκτάν.

ΧΟΡΟΣ.

οὗτός τ' ἄν ὡς ἐκ τῶνδ' ἐτιμᾶτ' ἄν, γέρον, 1185
ἴθανών, τὸ σὸν δ' ἦν ᾧδ' ἄν εὐτυχέστερον.

ΠΗΛΕΥΣ.

ἀντ. α'.

* * * * ᾧ γάμος, ᾧ γάμος,
ὅς τάδε δώματα καὶ πόλιν ἀμᾶν
ᾧλεσας, αἰαῖ αἰαῖ. ᾧ παῖ,
μήποτε σῶν λεχέων τὸ δυσώνυμον 1190
ᾧφελ' ἐμὸν γένος εἰς τέκνα καὶ δόμον
ἀμφιβαλέσθαι
Ἐρμιόνας αἶδαν ἐπὶ σοί, τέκνον,
ἀλλὰ κεραυνῷ πρόσθεν ὀλέσθαι,
μηδ' ἐπὶ τοξοσύνῃ φονίῳ πατρὸς 1195

V. 1185. οὕτως E. (μὲν οὖν καὶ) τῶνδ' B. litteris, quae un-
cis saeptae sunt, in litura scriptis. ὡς om. C. Kirchhoffio scri-
bendum videtur: οὗτος γὰρ ὡς ἐκ τῶνδ', Hermannus: οὕτως γ'
ἄν ὡς ἐκ τῶνδ'.

V. 1188. ὡς BC. καὶ πόλιν ἐμᾶν ABCB. καὶ πόλιν καὶ πό-
λιν ἐμᾶν b καὶ πόλι καὶ πόλι ἐμᾶν c καὶ πόλι ἐμᾶν C. ἀμᾶν Mu-
surus.

V. 1189 αἶ αἶ αἶ αἶ ἔ ἔ A. αἶ αἶ ἔ ἔ B[C] cC. αἶ αἶ ἔ ἔ E.
αἶ αἶ ἔ ἔ bB.

V. 1191. ᾧφελ' BCbcB. Μοχ ἐμοὶ γέρας G. Hermannus.

V. 1196. φοῖβον libri. Φοῖβον Hervagiana secunda.

V. 1198 (1201). ὄττοτοτοτοί A. ὄττοτοτοτοί B. ὄτοτοτοτοί C.

V. 1185. ὡς ἐκ τῶνδ']
isto rerum statu; v. adnot.
ad Med. 459. et Rost, in Pas-
sov. Lex. s. v. ὡς A. l. l. a.
bl. γ. p. 2630. ed. quint. Ad
sententiam comparari potest Ho-
mer. Od. α. 239 sq. PFLUGK.

V. 1190. Levem si admiseris
mutationem versu sequente ἐμοὶ
scribendo pro ἐμὸν, quod video
placuisse etiam Musgravio
curis secundis, et structuram
verborum faciliorem reddideris
et sententiam huic loco conve-

nientem habebis. Ordo est:
μήποτε τὸ δυσώνυμον εἰς τέκνα
καὶ δόμον γένος σῶν λεχέων Ἐρ-
μιόνας ᾧφελεν ἀμφιβαλέσθαι αἶ-
δαν ἐπὶ σοί, τέκνον κτλ. Id est,
utinam ne infaustum il-
lud liberis meis domui-
que genus coniugis tuae
Hermionae perniciem ti-
bi attulisset, filii, sed ful-
mine prius perisset. De
Atridis loquitur, quibus et Achil-
les et Neoptolemi mortem im-
putat. Ἀμφιβαλέσθαι ἐπὶ σοί,

αἷμα τὸ διογενὲς ποτε Φοῖβον
βροτὸς εἰς θεὸν ἀνάψαι.

ΧΟΡΟΣ.

στρ. β'.

ὄτοτοῖ ὄτοτοῖ.
θανόντα δεσπόταν γόοις
νόμῳ τῷ νεριτέρων κατάρξω.

1200

ΠΗΛΕΥΣ.

ἀντ. β'.

ὄτοτοῖ ὄτοτοῖ.
διάδοχα δ' ὦ τάλας ἐγὼ
γέρων και δυστυχῆς δακρύω.

ΧΟΡΟΣ.

στρ. γ'.

θεοῦ γὰρ αἶσα, θεὸς ἔκρανε συμφορὰν.

ὄτοτοῖ E. ὄτοτοῖ b. ὄτοτοῖ c. ὄτοτοῖ ὄτοτοῖ B. ὄτοτοτοῖ C.

V. 1199. δεσπότην EBC.

V. 1200. τῶν AB cum ceteris, ut videtur. τῷ [B]E. Illud natum ex scriptura τῷ. V. ad Alcest. 1025. adn. crit., ubi falso in editione nostra v. β. πολλῶν δὲ μόχθων pro πολλῶι δὲ μόχθωι scriptum est. Deinde κατάρξω [A]a pr. m. BC. tum bc. κατάρξομαι EB[C].

V. 1202. διάδοχα δ' ὦ τάλας solus E. διάδοχα τάλας ceteri. In B. initium versus corrosum nec quidquam apparet nisi τάλας ἐγὼ.

V. 1203. δακρύων C.

V. 1204. συμφορὰν (sed in loco a manu sec. scripto) A. συμφορὰν [B]CEb cC. συμφορὰς B.

pro simplici σοί. Sic Electr. 1321: περί μοι στέρνοις στέργα πρόσαπον. Conf. supra ad v. 115. PFLUGK.

V. 1195. Ordo est: μηδ' (ᾧφέ-
λές) ποτε ἐπὶ τοξοῦνα φονίῳ
πατρὸς ἀνάψαι αἷμα τὸ διογενὲς
εἰς Φοῖβον, βροτὸς εἰς θεόν,
neque propter iacta in
patrem mortifera tela
istius Iove orti sangui-
nis poenas ab Apolline,
mortalis a deo, exigere

debebas. Homerum attulit
Musgrav. Od. β. 86: ἐθέλοις
δέ κε μῶμον ἀνάψαι. Anthol.
Palat. IX. 397: αἰσχος ἀνάπτειν.
— Αἷμα τὸ διογενὲς, non quod
Iove natus Achilles, sed quod
rex; hi enim διογενεῖς. PFLUGK.

V. 1199. δεσπόταν γόοις
— κατάρξω] i. e. γοᾶσθαι ἄρ-
ξομαι. Vid. Herm. ap. Seid-
ler. ad Troad. 123. PFLUGK.

V. 1202. διάδοχα pro adver-
bio ἐκ διαδοχῆς. PFLUGK.

ΠΗΛΕΥΣ.

ὦ φίλος, δόμον ἔλιπες ἔρημον, 1205
γέροντ' ἄπαιδα νοσφίσας.

ΧΟΡΟΣ.

θανεῖν θανεῖν σε, πρέσβυ, χρῆν πάρος τέκνων.

ΠΗΛΕΥΣ.

στρ. δ'.

οὐ σπαράξομαι κόμαν, 1210
οὐκ ἐπιθήσομαι δ' ἐμῶ
κάρᾳ κτύπημα χειρὸς ὀλοόν; ὦ πόλις,
διπλῶν τέκνων μ' ἐστέρησε Φοῖβος.

ΧΟΡΟΣ.

στρ. ε'.

ὦ κακὰ παθῶν ιδῶν τε δυστυχῆς, γέρον, 1215
τίν' αἰῶν' εἰς τὸ λοιπὸν ἔξεις;

ΠΗΛΕΥΣ.

ἀντ. ε'.

ἄτεκνος, ἔρημος, οὐκ ἔχων πέρας κακῶν
διαντλήσω πόνους ἐς ἄδαν.

V. 1205. ὦ φίλος (in loco rescripto) A[B]. ἰὼ φίλος CEbc
C. ἔλειπες AB. ἔλιπες [B]CEC. Deinde post ἔρημον legitur
ἄμοι μοι A. ὦ μοί μοι B. ὦ μοί μοι CE. ἰὼ μοί μοι [B] ὦ μοί
μοι C. Omisit haec cum bc. Pflugkius, qui metrum huius ver-
sus, cui responderet v. 1220., putavit esse eius modi:

⏏ ⏏ | ⏏ ⏏ ⏏ - ⏏

Idem ταλαίπωρον ἐμὲ ante γέροντ' ἄπαιδα κτέ. auctore A. Mat-
thiae omisit. Secutus Pflugkius est A. Nauckius.

V. 1207. θανεῖν σε πρέσβυ χρῆν πάρος τέκνων A σε
πρέσβυ χρῆν πάρος τέκνον (-ων m. sec.) B. θανεῖν σε πρέσβυ
χρῆν πάρος τέκνων C. θανεῖν θανεῖν σε πρέσβυ χρῆν πάρος τέκνων
E. θανεῖν σε πρέσβυ χρῆν πάρος πηλεῦ τέκνων bc. θανεῖν σε πρέ-
σβυ χρῆν πάρος τῶν σῶν τέκνων B. θανεῖν σε πρέσβυ χρῆν πάρος
τέκνων C.

V. 1211. hinc rursus incipit α. ἐπιθήσω BC. Mox δ' est ab
Hermanno Elem. doctr. metr. p. 536.

V. 1212. χειρὸς a χειρὸς ceteri.

V. 1213. μ' ἐστέρησ' ὁ φοῖβος C.

V. 1215. δυστυχῆς Eb.

V. 1210. Quartam stropham
et antistropham constituit Her-
mann. Element. doctr. metr.
p. 536. PFLUGK.

V. 1219. μάτην δέ σ' ἐν

γάμοισιν ὤλβισαν θεοί]
Bene instituit Euripides, ut cho-
rus, etiam si de pristina Pelei
nuptiarum felicitate conqueritur,
tamen illum admoneret vitae

ΧΟΡΟΣ.

ἀντ. γ΄.

μάτην δέ σ' ἐν γάμοισιν ὤλβισαν θεοί.

ΠΗΛΕΥΣ.

ἀμπτάμενα φροῦδα πάντα κείται
κόμπων μεταρσίων πρόσω.

1220

ΧΟΡΟΣ.

μόνος μόνοισιν ἐν δόμοις ἀναστρέφει.

ΠΗΛΕΥΣ.

ἀντ. δ΄.

οὔτε μοι πόλις πόλις,
σκῆπτρα τὰδ' ἐρρέτω 'πὶ γᾶν,
σύ τ', ὦ κατ' ἄντρα μύχια Νηρέως κόρη, 1125
πανώλεθρόν μ' ὄψεαι πίτνοντα.

ΧΟΡΟΣ.

ἰὼ ἰὼ.

τί κελίνηται; τίνος αἰσθάνομαι
θείου; κοῦραι, λεύσσει', ἀθρήσατε.

V. 1217. κακῶν πέρας abc.

V. 1218. διατλήσομαι B. eis áδαν AB. is enotatum ex E.
es áδαν [B].

V. 1219. γάμοις ABCeabcC. γάμοισιν [B].

V. 1220. πάντα φροῦδα B.

V. 1221. κόμπων μεταρσίων Reiskius. κόμπω μεταρσίω libri.
ἐφ' ἄρματι κοῦφω habet gloss. in E.

V. 1222. ἀναστρέφων a pr. m. BC.

V. 1223. οὐκέτι E. οὐκ ἔτι B. οὔτε μοι sive οὔτ' ἐμοὶ ceteri.

V. 1224. σκῆπτρα τὰδ' ἐρρέτω 'πὶ γᾶν G. Hermannus,
quem L. Dindorfius et Pflugkius sequuti sunt. σκῆπτρά τ'
ἐρρέτω τὰδ' ἐπὶ γαῖαν libri.

βύθια

V. 1225. νύχια E. γρ. βύθια margo a. νύχια ceteri. μύχια
G. Hermannus.V. 1226. πιτόντα AC. πίτνοντα (πινοῦντα a sec. m.) B.
πινώντα E. πίτνοντα abcd[B]. πινοῦντα C. post πιτόντα in li-
bris additur πρὸς γᾶν.V. 1229. κόραι EBC. κόρα acd. κόραν b. λεύσει' A. λεύσαι'
CE. λεύσαι' b. ἀθροίσατε b. ἀθροίσετε B.ante actae, qua ipsa admonitio-
ne quodam modo laetior fabu-
lae exitus praeparatur, quem
efficit adventus Thetidis. R. K.

V. 1225. Recepi μύχια pro

vulgato νύχια, quod et id verbum
ipsum glossemate, quod est in li-
bris quibusdam, significatur, nec
apte ἄντα νύχια hoc loco dici
videtur. R. K.

δαίμων ὄδε τις, λευκὴν αἰθέρα
πορθμευόμενος τῶν ἵπποβότων 1230
Φθίας πεδίων ἐπιβαίνει.

ΘΕΤΙΣ.

Πηλεῦ, χάριν σῶν τῶν πάρος νυμφευμάτων
ἤκω Θέτις λιποῦσα Νηρέως δόμους.
καὶ πρῶτα μὲν σοι τοῖς παρεστῶσιν κακοῖς 1235
μηδὲν τι λῖαν δυσφορεῖν παρήνεσα:

κἀγὼ γάρ, ἦν ἄκλαυστ' ἐχρῆν τίκτειν τέκνα,
ἀπώλεσ' ἐκ σοῦ παῖδα τὸν ταχὺν πόδας
'Αχιλλέα τεκοῦσα, πρῶτον Ἑλλάδος.
ῶν δ' οὔνεκ' ἦλθον σημαυῶ, σὺ δ' ἐνδέχου.
τὸν μὲν θανόντα τόνδ' Ἀχιλλέως γόνον 1240
θάψον, πορεύσας Πυθικὴν πρὸς ἑσχάραν,
Δελφοῖς ὄνειδος, ὡς ἀπαγγέλλη τάφος
φόνον βίαιον τῆς Ὀρεστείας χερός·

V. 1229—31. habet Tzetzes exeg. p. 105. In B adnotatum: γράφεται λευκὸν αἰθέρα. Idem est in margine cod. a.

V. 1234. μὲν δὴ C.

V. 1235. συμφορεῖν E. ἐπήνεσα B.

V. 1236. ἄκλαυτ' ἐχρῆν A. ἄκλαυτ' acd. ἄκλαυτ' b. Quattuordecim qui sequuntur versus om. a.

V. 1237. παιδασ A.

V. 1241. ἐπ' ἑσχάραν E.

V. 1242. ἀπαγγέλλη Acd. ἀπαγγέλει (— η m. sec.) B. ἀπαγγελεῖ C. ἀπαγγέλλη E[C]. ἀπαγγέλη B.

V. 1245. χρῆν A[C]B. χρῆν B. χρῆν E b c d C, κατοικίσας C.

V. 1246. ad hunc versum in libro Paris. D. ascriptum: ἐν τοῖς πολλοῖς τῶν ἀντιγράφων οὐ φαίνεται ὁ λαμβὸς οὗτος. Eadem in eodem libro ad marg. posita ad v. 1255. contra in cod. B.

V. 1234. Vide Matth. Gr. §. 399. c. [Rost. §. 106. p. 521. ed. sept.] PFLUGK.

V. 1240. Quod Delphis sepultum dicit, communem famam sequitur. V. Pherecydem apud Schol. [Is habet haec verba ad h. v. ascripta: ὅτι μὲν ἐν Δελφοῖς ὁ Νεοπτόλεμος τέθραπται, καὶ Φερεκύδης ἰστορεῖ, ὅτι δὲ νεκρὸς ἐλθὼν εἰς Φθίαν εἰς Δελφούς ἐπέμφθη, διέψευσαι.] Strabon. IX. p. 421. Pausan. X. 24, 5. Sed ante sepulturam corpus in Phthiam

traductum indeque remissum ex fabulae ratione finxit. PFLUGK.

V. 1244. Vide Pausan. I. 11. Strab. VII. p. 324. Justin. XVII. 3. Eustath. ad Odys. p. 1463. PFLUGK.

V. 1246. συναλλαχθεῖσαν] Sophoc. Ai. 493: εὐνήs τε τῆs σῆs, ἢ συνηλλάχθης ἐμοί. Eurip. Hipp. 653: Δέκτρων ἀθίκτων ἦλθες εἰς συναλλαγás. PFLUGK.

V. 1249. ἄλλον δι' ἄλλου] i. e. ἄλλον ἄλλω διαδεχόμενον. διαπερᾶν Μολοσσίαν] Er-

γυναῖκα δ' αἰχμάλωτον, Ἀνδρομάχην λέγω,
 Μολοσσίαν γῆν χρὴ κατοικῆσαι, γέρον, 1245
 Ἐλένω συναλλαχθεῖσαν εὐναίοις γάμοις,
 καὶ παῖδα τόνδε, τῶν ἀπ' Δίακουῦ μόνον
 λελειμμένον δὴ· βασιλέα δ' ἐκ τοῦδε χρὴ
 ἄλλον δι' ἄλλον διαπερᾶν Μολοσσίαν,
 εὐδαιμονοῦντας· οὐ γὰρ ᾧδ' ἀνάστατον 1250
 γένος γενέσθαι δεῖ τὸ σὸν κάμῶν, γέρον,
 Τροίας τε· καὶ γὰρ θεοῖσι κάκείνης μέλει,
 καίπερ πεσούσης Παλλάδος προθυμίας.
 σὲ δ', ὡς ἂν εἰδῆς τῆς ἐμῆς εὐνῆς χάριν,
 θεὰ γεγῶσα καὶ θεοῦ πατρὸς τέκος, 1255
 κακῶν ἀπαλλάξασα τῶν βροτησίων
 ἀθάνατον ἀφ' ἑστέον τε ποιήσω θεόν.
 κἄπειτα Νηρέως ἐν δόμοις ἐμοῦ μετὰ
 τὸ λοιπὸν ἤδη θεὸς συνοικήσεις θεῶ·

verba: ἐν τοῖς πολλοῖς τῶν ἀντιγράφων οὐ φέρεται ὁ ἴαμβος, relata
 sunt ad v. 1153. Denique scholia cod. Taurinensis ad v. 1255.
 habent: ἐν τοῖς πολλοῖς τῶν ἀντιγράφων οὐχ εὔρηται ὁ στίχος, eum-
 que versum delendum censet Kirchhoffius.

V. 1247. τὸν ABC E. τὸν B. τῶνδ' bcd. τόνδ' C.

V. 1248. βασιλέα κάκ τοῦδε [B] C.

V. 1249. Μολοσσίας G. Hermannus. Μολοσσίαν libri.

V. 1251. δὲ B.

V. 1253. Vide ad v. 1246. προμηθία BC et v. lect. a. m.
 sec. in B.

V. 1255. Vide ad v. 1246. τέκος BC.

V. 1257. σε pro τε BC.

V. 1258. ὁμοῦ μετὰ Acd. ἐμοῦ μετὰ ceteri.

V. 1259. καὶ θεὸς B. θεῶ pro θεῶ C.

ravit G. Hermannus, quod
 genitivum Μολοσσίας restitui
 voluit, qui tum demum verus
 esset, si de vero itinere per
 Molossiam suscipiendo sermo
 esset: nunc autem translate di-
 citur διαπερᾶν, quod est per-
 tractare, pertemptare, ut
 in Platonis Sophist. p. 261.
 A. dicitur et alias. Quod au-
 tem εὐδαιμονοῦντας vitiosum esse
 putavit A. Kirchhoffius, obli-
 tus est vir doctissimus hoc loco
 id ipsum verbum inprecationi-
 bus aut vaticiniis eiusmodi esse

Eurip. Vol. I. Sect. III.

paene sollemne, v. Alcest. 567
 sqq. μηδ' — θανεῖν ἀώρους παι-
 δας, ἀλλ' εὐδαιμόνας ἐν γῆ πα-
 τρώα τερπνὸν ἐκπλήσαι βίον.
 R. K.

V. 1255. Equidem minime ad-
 sentiri possum eis, qui hunc
 versum supervacaneum aut sup-
 positivum esse aiunt, quo The-
 tis fere rationem reddit, quam-
 obrem ipsa possit immortalem
 reddere Peleum: id se posse
 efficere significat, quod et ipsa
 dea sit et ex deo nata. Nec
 tamen video aptius hoc idem

- ἔνθεν κομίζων ξηρὸν ἐκ πόντου πόδα 1260
 τὸν φίλτατον σοὶ παῖδ' ἔμοι τ' Ἀχιλλέα
 ὄψει δόμους ναίοντα νησιωτικούς
 Λευκὴν κατ' ἀκτὴν ἐντὸς Εὐξείνου πόρου.
 ἀλλ' ἔρπε Δελφῶν εἰς Θεόδμητον πόλιν
 νεκρὸν κομίζων τόνδε, καὶ κρύψας χιθονί, 1265
 ἔλθῶν παλαιᾶς χοιράδος κοῖλον μυχὸν
 Σηπιάδος ἴζου· μίμνε δ', ἔστ' ἂν ἐξ ἁλὸς
 λαβοῦσα πεντήκοντα Νηρηίδων χορὸν
 ἔλθω κομιστήν σου· τὸ γὰρ πεπρωμένον
 δεῖ σ' ἐκκομίζειν· Ζηνί γὰρ δοκεῖ τάδε. 1270
 παῦσαι δὲ λύπης τῶν τεθνηκότων ὑπερ·
 παῖσιν γὰρ ἀνθρώποισιν ἦδε πρὸς θεῶν
 ψῆφος κέκρανται κατθανεῖν τ' ὀφείλεται.

ΠΗΛΕΥΣ.

ὦ πότνι', ὦ γενναῖα συγκοιμήματα,

- V. 1263. λευκὴν τ' ἀκτὴν (λευκὴν ἐπ' ἀκτὴν corr. m. sec.) B.
 πόντου (πόρου corr. m. pr., πόντου m. sec.) B. πόντου C. πόν-
 του bc.
 V. 1267. μείνα b. μείναι c. μείνε d. ἐξ ἄλλοσ A.
 V. 1268. νηρηίδων AB. νηριάδην bcd.
 V. 1269. κομιστήρ a pr. m. BC.
 V. 1271. 1274. habet Stobaeus flor. CXXIV. 28. tom. III.
 p. 435.
 V. 1273. κέκραται bcdB. τ' om. solus E.
 V. 1277. παύω δὲ λύπης B. παύσω δὲ λύπης C.

significari, si versum hunc revoces post v. 1557, quod fecit G. Hermannus. R. K.

V. 1260. « Recte Scholiasta hoc tanquam θεϊότητος indicium a poeta positum esse existimat. Sic Nonno ὄρμα Neptuni ἄβροχον dicitur XI. 275. et XX. 158. ἀδλαντον XXI. 196. Bacchi ipsius ἄξων ἄβρεκτος XXIV. 111. Pantheræ, Bacchi satellites, Hydaspem traiciunt ἀδιάντω ὄνυχι XXI. 127. Exercitus eius ὀβρέκτοις πεδλλοῖς XXI. 169. Maenades denique ἀκλύσσοισι πεδλλοῖς XXI. 187.» MUSGRAVIUS.

V. 1263. Λευκὴν κατ'

ἀκτὴν] Intellige Leucen insulam, quam eodem nomine commemorat in Iph. T. 436: Λευκὴν ἀκτιάν, Ἀχιλλῆος δρόμους καλλιστάδλους, Εὐξείνων κατὰ πόντον. Vide, quos laudant intpp., Philostr. Heroic. p. 745 sqq. Pausan. III. 19, 11. Antonin. Lib. IX. 27. Schol. Pind. Nem. IV. 79. Conon. Narrat. XVIII. PFLUGK.

V. 1267. Σηπιάδος] Sacram hanc regionem Thetidi ceterisque Nereidibus fuisse doctum initio adnotationis ex Herod. VII. 191. Schol. Apoll. Rhod. I. 582: Σηπιάς, ἀκρωτήριον ἐν Ἰωλκίῳ, οὕτω κα-

Νηρέως γενεθλον, χαῖρε· ταῦτα δ' ἀξίως 1275
σαυτῆς τε ποιεῖς καὶ τέκνων τῶν ἐκ σείθεν.
παύσω δὲ λύπην σοῦ κελευούσης, θεά,
καὶ τόνδε θάψας εἴμι Πηλίου πτύχας,
οὔπερ σὸν εἶλον χερσὶ κάλλιστον δέμας.
κᾶτ' οὐ γαμῆν δῆτ' ἐκ τε γενναίων χρεῶν 1280
δοῦναί τ' ἐς ἐσθλοῦς, ὅστις εὖ βουλευέται,
κακῶν δὲ λέκτρων μὴ πιθυμίαν ἔχειν,
μηδ' εἰ ζαπλοῦτους οἴσεται φερονὰς δόμοις;
οὐ γάρ ποτ' ἂν πράξειαν ἐκ θεῶν κακῶς.

ΧΟΡΟΣ.

πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων· 1285
πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί·
καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη,
τῶν δ' ἀδοκῆτων πόρον εὔρε θεός.
τοιόνδ' ἀπέβη τόδε πράγμα.

V. 1280—1283. habet Stobaeus flor. LXXII. 3. t. III. p. 41.

V. 1280. *εἰ χρὴ γαμῆν χρὴ τὰ ἐκ τε γενναίων γαμῆν* Stob. δει τ' C.

V. 1281. *δοῦναι τεγ' C. δοῦναι τ' ἐπ' ἐσθλοῖς* bcd.

V. 1282. *κακῶν δῆ* a pr. m. B.

V. 1283. *ζαχρύσους* Stob. *εἴσεται* [C]. *δόμοις* a pr. m. B.

V. 1284. *καλῶς* a m. sec. BC. Ceterum hunc versum ex Antiopa laudans Stobaeus flor. LXX. 10. t. III. p. 33. habet ἐς τέλος pro ἐκ θεῶν. Hoc loco omittendum censent Kirchhoffius et Nauckius.

V. 1289. *τόδε τὸ πράγμα* B, fortasse etiam C.

λούμενον διὰ τὸ τὴν Θεῖν ἐν-
ταῦθα εἰς σηπταν μεταβληθῆναι
διωκομένην ὑπὸ Πηλείως. Huc
refer v. 1278 sq. coll. Apol-
lod. III. 13. 5. et Heynii
Obs. p. 314. PFLUGK.

V. 1277. *Παύσω δὲ λύπην*
κτε.] Ex his verbis apparet iam
laetum omnino esse fabulae
eventum nec amplius ad tristi-
tiam compositum, ut facile ve-
rum esse agnoscī possit, quod

ego dixi in prooemio p. XII.
R. K.

V. 1284. *πράξειαν*] scil.
οἱ οὔτω βουλευόμενοι, quod re-
petendum ex praecedentibus ὅς-
τις εὖ βουλευέται. Vide ad v.
180. PFLUGK.

V. 1285 sqq. De hoc exitu
vide quae diximus ad Med. v.
1415. p. 130. ed. Goth. sec.
R. K.

ERFORDIAE
FORMIS DESCRIPSERUNT HENNINGS & HOPF.

9

BIBLIOTHECA GRÆCA

VIRORUM DOCTORUM OPERA RECOGNITA

ET

COMMENTARIIS IN USUM SCHOLARUM INSTRUCTA

CURANTIBUS

FRIDERICO IACOBS

ET

VAL. CHR. FR. ROST.

A.

POETARUM

VOL. XI.

CONTINENS

EURIPIDIS MEDEAM, HECUBAM, ANDRO-
MACHAM, HERACLIDAS.

ED.

AUG. JUL. EDM. PFLUGK,
GYMNASHI GEDANENSIS PROFESSOR.

·EDITIO ALTERA,

QUAM CURAVIT

REINHOLDUS KLOTZ.

GOTHAE ET ERFORDIAE, MDCCCLVIII.

SUMPTIBUS HENNINGS.

(LONDINI DAV. NUTT. 270. STRAND.)

EURIPIDIS
TRAGŌEDIAE.

RECENSUIT

ET

COMMENTARIIS IN USUM SCHOLARUM
INSTRUXIT

AUG. JUL. EDM. PFLUGK,
GYMNASII GEDANENSIS PROFESSOR.

VOL. I. SECT. IV.

CONTINENS

HERACLIDAS.

EDITIO ALTERA,
QUAM CURAVIT
REINHOLDUS KLOTZ.

GOTHAE ET ERFORDIAE, MDCCCLVIII.

SUMPTIBUS HENNINGS.

(LONDINI DAV. NUTT. 270. STRAND.)

ΕΥΡΗΣΙΔΟΥ

Η Ρ Α Κ Λ Ε Ι Δ Α Ι .

EURIPIDIS HERACLIDAE.

PROOEMIUM.

Heraclidas fabulam fuerunt qui graviter vituperarent atque in earum numero tragoediarum ponerent, quae neque inventionis sollertia laudabiles neque ita tractatae essent, ut in iis aut ingenii quandam vim excellentem aut magnam prudentiam agnosceres. Esse enim hanc fabulam ex eo genere, quod sit totum quasi ad captandam auram popularem compositum et temporis causa fictum atque conflatum videatur. Ab horum ego iudicio quum nullo sane studio ductus aut amoris occaecatus cupiditate, sed rei iniquitate motus vel maxime abhorream, tamen non imitabor eos, qui quae quodam praeclaro modo facta arbitrantur ambitiosius ad aliorum laudem atque admirationem commendare student, et illa saepe quasi ex mercenariis poetarum carmina sua recitantium auditoriis usurpant, Pulcre! Bene! Recte! sed breviter atque ita, ut et huic loco et meorum temporum rationi convenire puto, eas res commemorabo, quibus recte iudicandi praesidium contineatur.

Atque illud quidem recte dictum est, populare gratumque in vulgus huius fabulae argumentum esse; sed id qui putant ad reprehensionem valere oportere vehementer falluntur. Qua de re et dixi in praefatione et amplius dicendum est hoc loco atque, ut puto, alias saepe. Neque enim una et simplex huius

rei ratio est; de qua ne quid cupidius decernas, variae saepe viae deliberandi ineundae, magnaue et prudentia et doctrinae subtilitas adhibenda est. Omninoque de antiquo poeta nemo aut debet aut potest iudicare, nisi qui didicerit prius, illorum temporum qui mores et qualia studia fuerint, quo ne aut se ipse decipiat aut in errorem alios inducat nominum fraude, quae plerumque eadem rebus valde diversis imposita sunt. Quo in genere nulli frequentius grauiusque peccaverunt quam ii, qui de poetis tragicis scripserunt: quorum in magna multitudine perpauci reperiuntur, qui inter illam veterem et hanc nostram tragoediam quid intersit, et probe intellexerint, nec id excidere unquam ex animo patiantur. Multo autem pauciores sunt qui, ut temporum discrimina agnoscant, pulcrum tamen aliud esse concedant, nisi quod a magistris probare didicerint.

Ac ne quis criminandi faciliorem quam meliora docendi provinciam me suscepisse dicat, tollam denique omnem dissimulationem et profitear nihil sane quod doctos homines atque egregie in his literis versatos ignorare existimem, sed quod a multis tamen, nec iis quidem exigua ingenii vi praeditis, mirabilem saepe in modum neglectum videam. Etenim Graecorum tragoedia non habet, tanquam civitas bene constituta legibusque devincta, ulla eiusmodi praecepta, quae si quis egrediatur, continuo ut iuris violator in iudicium atque ad poenam rapiatur; non formam ullam descriptam eiusmodi, qua ab omni vel scribentium vitio vel iudicantium errore satis cautum esse videatur; denique tanta est in hoc genere libertas, quantam probabile est ab iis usurpatam esse, qui, quid maxime probaretur, experiendo cognoscebant, neque inventis iam paratisque bonis fruebantur, sed in aliorum ipsi exemplum abituri erant.

Ecquid igitur quosdam quasi legibus solutos induco infinita potestate, vel potius licentia? artem, qua nihil moderatius, nihil quod magis expetat et quasi desideret rationis et consilii vincula, ad temeritatem et libidinem revoco? et tamen aut defendo aut etiam laudo? Nihil ego quidem horum facio, nec tanto me unquam piaculo obstringam: sed illud scio et intelligo, leges esse alias velut ab ipsa natura inventas atque in hominum animis insitas, alias more,

exemplo, auctoritate invaluisse: quarum illae sui semper similes sunt, neque eas disciplina imbibimus, sed nobiscum natas amplectimur; quas et Graeci tenuerunt et omnes omnium gentium poetae. Alterum genus inutile non dixerim: sed est tamen varium et mutabile, in quo qui nec doctrinae satis afferunt nec liberum incorruptumque praeiudicatis opinionibus animum habent, facillime errant faciuntque iniuriam iis, qui ab eo, quod ipsi probaverint, discrepant. Atqui in hoc genere aliud Graecis placuisse, aliud iis qui dissimillima vitae temporumque condicione nati sunt, quum coniectura probabile est, tum res ipsa docet. Quare videndum est, ne, dum nostra admiramur, illorum iudicium parum considerate reiiciamus, et negligamus illud, quod in omni re laudatur, ut suum cuique tribuamus. Atque ego quidem sic statuo: si quid in Graecorum poetarum carminibus ad imitandum non satis aptum sit, posse id tamen semel atque ab uno temptatum placere; si non receptum consuetudine usuque communi, id pro vitii argumento non esse habendum, denique si quid eiusmodi, quod ad aequales tantummodo pertineat, id ita laudandum esse, ut memoria ac cogitatione in prisca tempora redeamus, atque eo animo ad talia accedamus, quasi spectemus fabulam, non quasi legamus. Quod quidem si fecissent semper qui de Euripide iudicaverunt, non ego quidem tam ridiculam spem ac prope impudentem concipiam, ut eum ab omni vitio ac reprehensione vindicari posse putem; quod quis tandem aut in hoc poeta expectet aut in quoquam postulet? veruntamen et lenius multa reprehendissent, et quae a nonnullis vehementer contemnuntur vehementer laudanda esse intellexissent. Postremo illud velim cogitent qui hos poetas tractant, non esse eorum quasi vatium ac divinorum caecum quendam furorem, sed plena omnia consilii, ut, si quid novum atque insolens acciderit, id non repudiandum potius quam quae eius rei causae rationesque fuerint investigandum videatur.

Id nunc facere in Heraclidis Euripidis propositum est. Quae fabula argumentum habet ex iis rebus depromptum, quae quum ad rei publicae Atheniensium laudem illustres, tum temporum ratione gratiae atque in illis gravissimi belli turbis, quod Lacc-

daemoniorum auspiciis, viribus universae prope Graeciae contra Athenienses gestum est, valde populares essent. Nam etsi quo anno acta sit haec fabula, nec testis ullus exstat, nec coniecturam de ea re satis certam capere licet, illud tamen dubitari non potest, quin superstitem Euripidis tragoediarum nulla antiquior sit quam Medea, quae edita est Olymp. 87, 1. Ex quo sequitur quum ceteras fabulas tum Heraclidas doctam esse tempore belli Peloponnesiaci. Hoc igitur bellum quibus de causis susceptum sit et quae vel consilii ratio vel discriminis vis ac necessitas Graeciam ad civilia arma compulerit, aliorum est inquirere; iis quidem ipsis, qui petebantur, et qui coram populo verba faciebant, scelus illud ac prope parricidium videbatur. Praecipue autem illa haesit invidia in Lacedaemoniis, qui cetera quidem communia cum universa Graecia beneficia habuerunt; illud his singulare contigerat, quod Herculis liberi, cuius de stirpe reges etiam tum Sparta creabantur, profugi olim atque Eurysthei opibus oppressi, Atheniensium non modo sedibus hospitioque recepti, sed etiam armis defensi sunt. Atque horum etiam patrem, dum in vivis esset, datis acceptisque beneficiis coniunctum habuerant, et postquam ad superos evasit, primi caelestibus honoribus affecerant. De his testis est Diodorus Siculus Lib. IV, 39: *Ἀθηναῖοι πρῶτοι τῶν ἄλλων ὡς θεὸν ἐτίμησαν θυσίαις τὸν Ἡρακλέα, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις παράδειγμα τὴν ἑαυτῶν εἰς τὸν θεὸν εὐσέβειαν ἀποδείξαντες προετρέψαντο τὸ μὲν πρῶτον ἅπαντας Ἕλληνας, μετὰ δὲ ταῦτα καὶ τοὺς κατὰ τὴν οἰκουμένην ἀνθρώπους ἅπαντας ὡς θεὸν τιμᾶν τὸν Ἡρακλέα.* Quanquam eam sibi laudem haud iniuria, ut videtur, pars populi Attici, Marathonii, vindicabant, atque a se coeptam hanc caerimoniam ferebant, teste Pausania Lib. I, 14, 3. 32, 4. Ac fani Herculis, quod apud illos fuit, mentionem iniecit Herodotus VI, 108. 116. Heraclaea Marathonica haud uno loco celebrat Pindarus (vide Boeckhii Explicatt. p. 193.). Eundem etiam aliis in locis Atticae cultum esse constat (C. O. Müller. Dor. T. I. p. 438.), maxime in eo gymnasio, quod Cynosarges dicebatur (cf. Menag. ad Diog. Laert. VI. 13.). Iphis belli Peloponnesiaci temporibus, quum Athenienses morbo gravissimo vexarentur, no-

vum dedicatum est templum Herculis Avernunci sive *Ἀλεξικάκων* in eo pago, cui Melite nomen fuit (Schol. Aristoph. Ran. 504. Apollodorus apud Zenob. V, 22. p. 395. Heyn. Mueller. l. c. p. 455.). Eodem loco accidisse dicunt, quod ante Herculem nemini alienigenarum contigerat, ut adoptione adscitus a Pylio mysteriis initiaretur (Apollod. II. 5, 12. Heyn. Obs. p. 176). Natalem Herculis, *τὴν τετραάδα*, convivii celebratum constat (Meinek. ad Menandr. p. 110. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 425). Ac fuit idem affinitatibus Atticarum familiarum immixtus, ut Lysidis, nobilissimi adolescentis, de quo est apud Platonem Lys. p. 205. C. Sed multo clarior illa necessitudo est, quae ei intercessit cum Theseo, de qua et Euripides dixit in Heraclidis v. 208., et luculenter sane Plutarchus in vita Thesei c. 8. Quare hunc et virtutis suae aemulum et socium expeditionis adversus Amazonas susceptae habuit; postremo quum ad inferos Hercules descendisset, Theseum, nimiae amicitiae poenas luentem vinctumque, quod cum Pirithoo Proserpinam raptum isset, liberavit.

Sed ad Heraclidas redeo, qui defuncto patre et mortalibus curis exempto Mycenis profugerunt atque ad Ceycem, hospitem paternum, Trachine habitantem se contulerunt. Unde eiecti vi minisque Eurysthei, multorum frustra implorato auxilio, Athenis tandem invenerunt ubi ex longinquo errore atque a fugae miseriis requiescerent. Historiam narrat Apollodorus Biblioth. II, 8, 1: *Μεταστάντος δὲ Ἡρακλέους εἰς θεούς, οἱ παῖδες αὐτοῦ φυγόντες Εὐρυσθέα πρὸς Κήϋκα παρεγένοντο· ὡς δὲ ἐκείνους ἐκδιδόναι λέγοντος Εὐρυσθέως καὶ πόλεμον ἀπειλοῦντος ἐδεδοίκεσαν, Τραχίνα καταλιπόντες διὰ τῆς Ἑλλάδος ἔφυγον. Διωκόμενοι δὲ ἦλθον εἰς Ἀθήνας καὶ καθεσθέντες ἐπὶ τὸν Ἐλέου βωμὸν ἤξιον βοηθεῖσθαι· Ἀθηναῖοι δὲ οὐκ ἐκδιδόντες αὐτοὺς πρὸς τὸν Εὐρυσθέα πόλεμον ὑπέστησαν, καὶ τοὺς μὲν παῖδας αὐτοῦ Ἀλέξανδρον, Ἰφιμέδοντα, Εὐρύβιον, Μέντορα, Περιμήδη ἀπέκτειναν· αὐτὸν δὲ Εὐρυσθέα φεύγοντα ἐφ' ἄρματος καὶ πέτρας ἤδη παριππεύοντα Σχειρωνίδα κτείνει διώξας Ὕλλος. Καὶ τὴν μὲν κεφαλὴν ἀποτεμὼν Ἀλκμήνη δίδωσιν· ἡ δὲ κερκίσι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξώρυξεν αὐτοῦ. In his sunt tamen quae neque cum aliis scriptoribus nec cum Euripide conspirent, ut,*

qui tragicos plerumque poetas ac saepe Euripidem sequutus est, Apollodorus in hac re alium auctorem habuisse videatur. Ac proxime ad illum accedit Diodorus Siculus Lib. IV, c. 57., discrepat aliquid, qui Pherecydem sequutus est, Antonius Liberalis fab. 33. Eurysthei necem in Attica breviter tetigit Thucydides I. 9, accuratius Strabo VIII. p. 377. Casaub. 209. Tauchn.: *Εὐρουσθεὺς μὲν οὖν στρατεύσας εἰς Μαραθῶνα ἐπὶ τοὺς Ἡρακλέους παῖδας καὶ Ἰόλαον, βοηθησάντων Ἀθηναίων, ἱστορεῖται πεσεῖν ἐν τῇ μάχῃ· καὶ τὸ μὲν ἄλλο σῶμα Γαργητοῦ ταφῆναι, τὴν δὲ κεφαλὴν χωρὶς ἐν τῇ Κορίνθῳ (ἐν Τρικορύνθῳ C. O. Muellerus Dor. T. I. p. 55. recte, ut opinor), ἀποκόψαντος αὐτὴν Ἰολάου περὶ τὴν κοήνην τὴν Ἀκαρίαν (corrigere Μακαρίαν auctore Heynio ad Apollod. p. 203.) ὑπὸ ἀμαξιτόν (?). καὶ ὁ τόπος καλεῖται Εὐρουσθέως κεφαλὴ.* Denique Pausanias I, 44, 10, ubi de Scironis rupibus pervulgata illa memoravit, *προελθούσι δέ, inquit, ἐς τὸ πρόσω μνημῆά ἐστιν Εὐρουσθέως· φεύγοντα δὲ ἐκ τῆς Ἀττικῆς μετὰ τὴν πρὸς Ἡρακλείδας μάχην ἐνταῦθα ἀποθανεῖν αὐτὸν ὑπὸ Ἰολάου λέγουσιν.*

Ab his omnibus quae diversa habet Euripides partim ab aliis auctoribus duxit, partim non sine idonea ratione finxit. Ac primum, nisi fallor, non sponte Heraclidas cedentes Trachine, sed iussos a Ceyce propter Eurysthei metum fecit, etsi Ceycis ne nomen quidem memoravit, idque, ut in re homini cetera optimo minime decora, satis prudenter. Idem tradidit Hecataeus, cuius ipsa verba conservavit Longinus π. ὕ. c. 27 (Fragm. antiq. hist. ed. Creuzer. p. 54.): *Κῆϋξ δὲ ταῦτα δεινὰ ποιούμενος αὐτίκα ἐκέλευε τοὺς Ἡρακλείδας ἐκχωρεῖν. Οὐ γὰρ ὑμῖν δυνατός εἰμι ἀρήγειν· ὡς μὴ ὦν αὐτοὶ τε ἀπολησθε καμὲ τρώσητε, ἐς ἄλλον τινὰ δῆμον οἴχεσθε.* Misericordiae aram plerique sane scriptores in hac historia memorant, indicati ab I. Taylora ad Lysiam p. 69 Reisk. Quae erat in media Athenarum urbe, teste Pausania I, 17, 1. Euripides supplices ad *Αἰὸς Ἀγοραίου βωμὸν* consedissee dicit (v. 70. 80. 122.), qui Marathone fuisse putandus est. Nam eo loco, ut loquuntur Grammatici veteres, *ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται*, quod docet v. 32. et v. 80. Qua quidem in re prorsus cum Euripide conspirat Strabo, cuius verba supra posui, nec dissentit, qui

Heraclidas τὴν τετράπολιν τῆς Ἀττικῆς tenuisse dicit, Antonius; denique et Diodorum facile ad consensum revoces, ut qui Lib. IV, 57. Tricorythum, unum ex quattuor illis pagis, libro autem XII, 45. universe τετράπολιν memoret. Longius discedit Apollodorus, qui sane Marathonem et ipse obtinuisse Heraclidas tradit, sed reduces ex Peloponneso, quam victo occisoque Eurystheo occupatam anno post pestilentia depulsi rursus reliquerant. Sed Iovis Agoraei aram vereor ne Athenis Marathonem transtulerit Euripides. Auctor Hesychius T. I. p. 62: Ἀγοραίου Διὸς βωμὸς Ἀθήνησι. et Grammaticus Bekk. Anecd. vol. I. q. 327, 9: Ἀγοραῖος Ζεὺς Ἀθήνησι καὶ Ἐριῆς. p. 338, 32: Ἀγοραῖος Ζεὺς: βωμὸς Ἀθήνησιν ὃς ἐκαλεῖτο ἀγοραίου Διός. Atque hanc aram nata mihi est suspicio eandem esse, quae dicitur βωμὸς Ἐλέου, cuius nominis inde ratio repetenda videtur, quod in ea ara *ικετηρία* poni soleret.

Nihil apud ullum eorum scriptorum, quos indicavi, de Copreo, Eurysthei praecone, nisi quod eius ministerio usum esse eundem adversus Herculem constat ex Hom. II. o, 639. et Apollod. II, 5, 1. Unum invenio Philostratum, qui aliquid ad rem tradiderit. Nam is in Vit. Soph. I. p. 550. de Herode Attico scribit: μετεκόσμησε δὲ καὶ τοὺς Ἀθηναίους ἐφήβους ἐς τὸ νῦν σχῆμα, γλαμύδας πρῶτον ἀμφιέσας λευκάς· τέως γὰρ δὴ μελαίνας ἐνημμένοι τὰς ἐκκλησίας περιεκάθηντο· καὶ τὰς πομπὰς ἔπειπον, πενθούτων δημοσίᾳ Ἀθηναίων τὸν κήρυκα τὸν Κοπρέα, ὃν αὐτοὶ ἀπέκτεινον τοὺς Ἡρακλείδας τοῦ βωμοῦ ἀποσπῶντα *). Etsi caedem quidem Coprei aut ignoravit Euripides aut dissimulavit; apud quem minas ac prope iam iniectam manum, sed nihil ultra verba, ut in populo divini humanique iuris observantissimo, videas (v. 271.). Ne de Demophonte quidem, quem tum regem Athenarum videmus, auctor ullus, nisi Pherecydes; nam Diodorus IV, 57. et Pausanias I, 32. Theseum etiam tum superstitem fuisse tradunt. Videlicet huic imputabant Athenienses quid-

*) Hunc locum neglexerunt qui de chlamyde ephibica scripserunt, Locella ad Xenoph. Ephes. p. 157. et Iacobsius Animadv. ad Anth. Gr. I. 1. p. 24.

quid illis temporibus praeclare gestum videretur; filios Thesei post cyclicos poetas maxime ornaverunt tragici.

Illud vero permirum est, nec Macariae nec Iolai ab Apollodoro mentionem iniectam esse. Ac Macaria, quam in LXXII liberis unam Hercules filiam genuisse dicitur (Antig. Caryst. c. 120. aliter Eurip. Heracl. v. 41.), digna sane fuit propter animi magnitudinem et Hercule patre et Euripidis praeconio. Quae, quum oracula virginis immolationem poscerent, ut hostium acies vinci posset, ultro nec sortis fortunam experta caput suum obtulit, seque pro civium propinquorumque salute devovit. Ex quo haesit eius nomen in fonte prope Marathonem atque, ut putant, in proverbio *βάλλ' εἰς μακαρίαν*, de quo memoriae prodiderunt Schol. Aristoph. Equit. v. 1159 Dind. Suidas vol. I. p. 413. Zenob. II, 61. Timaeus Lex. Plat. p. 59., ubi vid. Ruhnk.

Iolaum, Herculis ex fratre filium eiusque et aurigam et laborum voluntarium socium, commemorant sane Diodorus, Straboque et Pausanias; sed horum nemo meminit rei valde admirandae, de qua Graecorum soli, quod sciam, Pindarus et Euripides mentionem fecerunt; eandem breviter perstrinxit Ovidius Metam. IX. 397. Pindari verba haec sunt Pyth. IX. 81.

ὁ δὲ καιρὸς ὁμοίως
παντὸς ἔχει κορυφάν· ἔγνω ποτὲ καὶ Ἰόλαον
οὐκ ἀτιμάσαντά νιν ἐπτάπυλοι Θῆβαι· τὸν, Εὐρου-
σθέης ἐπεὶ κεφαλάν
ἔπραθε φασγάνου ἀκμᾶ, κούψαν ἔνερθ' ὑπὸ γᾶν
διφορηλάτα Ἀμφιτρούωνος
σάματι, πατροπάτωρ ἔνθα οἱ Σπάρτων ξένος
κεῖτο λευκίπποισι Καδμείων μετοικήσας ἀγνιᾶϊς.

Ad quem locum Schol. ὁ γὰρ Ἰόλαος τεθνηκώς, ἐπειδὴ ἔμαθεν Εὐρουσθέα ἐξαιτούμενον παρ' Ἀθηναίων τοὺς Ἡρακλείδας καὶ ἐπαπειλοῦντα πόλεμον, εἰ μὴ δώσουσιν, εὗξάτο ἀναβιῶναι (vel, ut alius schol., ἐπὶ μίαν ὥραν ἠβῆσαι), καὶ ἀναβίους ἀπέκτεινε τὸν Εὐρουσθέα καὶ πάλιν τέθνηκεν· οἱ δὲ πρὸς τὸ πιθανώτερον ἐλκουσι τὴν ἱστορίαν, ὅτι γέροντων ὧν ἠὔξατο ἀνηβῆσαι, καὶ τελέσας τὸν ἀθλον εὐθέως ἐτελεύτα. Hoc ipsum, nisi quod de morte, quam statim consequutam esse

ait scholiastes, reticuit, Euripides sequutus est: cui fortasse ne illius quidem dissensionis causa idonea defuit. Pausanias quidem, quem suspiceris ea ipsa rettulisse, quae domesticis Atheniensium fabulis celebrarentur, Lib. I. 29. 5. *Ἀθηναῖοι δέ, inquit, ἰδίᾳ μετ' Ἰολάου τε ἐς Σαρδῶν καὶ δεύτερα ἐς τὴν νῦν Ἰωνίαν ἐστράτευσαν, καὶ τρίτον δὴ τότε ἐς τὴν Θοάκην.* Pindarus utrum senem et ipse Iolaum, ut putat C. O. Müllerus Dor. T. I. p. 55, 3., recuperato iuventae flore, istud facinus perpetrasse, an defunctum prius, in vitam redisse crediderit, anceps sane et difficile diiudicatu est: sed ego tamen me fa-teor in eam sententiam propendere, ut hunc poetam id, quod est insolentius propiusque, ut videtur, ab huius fabulae origine abest, sequutum esse censeam.

Sed Euripidem in Iolai persona reprehendit Elmsleius in adnotatione ad v. 39, ridicule poetam fecisse arbitratus, quod Iolaum simul et Alcmenam, nepotem et aviam, senes induxerit. Qua quidem in re fefellit ratio virum doctissimum. Neque enim Euripidis hoc peccatum est, si modo peccatum est; sed in ea re, ut docent scriptorum testimonia supra exposita, veterem famam sequutus est. Ac nescio an aliud quoque genus defensionis pateat. Neque enim putavit, ut opinor, fore qui in tanta rerum quae agerentur gravitate computaret, quo illi inter se gradu affinitatis distarent, praesertim quum id ipse nusquam indicasset. Unam omnino rem invenio, in qua non habeo quem auctorem sequutum esse Euripidem dicam. Nam Eurystheum quum ceteri in pugna occisum tradidissent, ipse vivum ad Alcmenam adductum fecit *): qua de re amplius quaerere operae pretium est. Etenim et cetera satis prudenter instituit, velut quod Iolai illam admirabilem conversionem aetatis non visu, sed nuntii oratione, ac ne eius quidem *αὐτόπτου*, nos cognoscere voluit; et cur communem famam relinqueret idoneam rationem ha-

*) Scripsit sane etiam Isocrates Paneg. §. 59. *Εὐρισθεὺς δὲ βιάσασθαι προσδοκῆσας αὐτὸς ἀλχμάλωτος γενόμενος ἐκείτης ἠναγκάσθη καταστῆναι κτλ.* Sed hunc vix dubites aut Euripidem aut alium qui idem tradiderit poetam tragicum sequutum esse.

buerit necesse est, praesertim quum fore intelligam quibus Alcmenae illa in extrema fabula muliebris iracundia atque in victum acerbitas displiceat. Qua de re ita disputabo, ut simul omnem fabulae rationem aperiam, speroque id me consequuturum, ut non modo venia, sed etiam laude dignus videatur poeta, si minus iis, qui vetera et recentia aut nequeunt discernere aut nolunt, at illis tamen, qui de causa non solent, antequam cognorint, iudicare. Etenim si quem hodie eae res, quae hac fabula tractantur, minus delectant, at longe aliter videri debuit Atheniensibus. Qui quibus in rebus summam laudem posuerunt, ut et pietate erga deos praestare omnibus et in miserorum patrocinio suscipiendo fortissimi viderentur *): earum rerum longe clarissimum exemplum in scaena exhibitum viderunt: idque et gratum propterea, quod tanti beneficii oblivio Lacedaemoniis exprobraretur quodammodo, et bonae spei plenum ad reliqua belli. Nec recte obieceris rem esse ex eorum temporum memoria repetitam, de quibus ne docti quidem homines quidquam certi teneant: quoniam non illud nunc quaeritur, quam vere haec atque talia dicantur, sed quam valde probata fuerint. Atque Athenienses quidem quanti istam gloriolam fecerint, hoc potest argumento esse, quod eiusdem rei mentio iniecta est in decreto populi, quod est apud Demosthenem de Coron. §. 186. Ex quo minime mirum est eam oratorum laudibus celebrari, ut Isocratis Panegyri §. 56. Panath. §. 194. Lysiae Epitaph. §. 11. Demosthenis, sive quis alius auctor est, Epitaph. §. 8. Aristidis vol. I. p. 175. Dind. Oratorum consuetudinem imitatus est Herodotus in iis, quae dicentem fecit Atheniensium nescio quem Lib. IX. c. 27. Nec Lacedaemonii quidem veteris famae auctoritatem spernere ausi sunt: quorum quum in illo funestissimo bello expeditiones quotannis in Atticam fierent et longissime pateret populatio, iis tamen locis abstinerunt, in quibus supplices quondam Heraclidae consedisserentur, teste Diodoro XII. 45. et Istro apud Schol. Soph. Oed. Col. 701. Sed quam non modo

*) Diodor. Sic. XIII. 26.

aptum temporibus argumentum Euripides delegerit, verum etiam exitum fabulae praeclare instituerit, non opinione et coniectura, sed scriptorum testimoniis demonstrari posse puto. Etenim, ut fit in magno discrimine, ut intentius homines res divinas prodigiaque et vatum praedicta rimentur, tantum illo tempore ac tam insanum oraculorum veterum studium exarserat, ut id nec Thucydides, ceteroqui talium nugarum contemptor, praetereundum putarit (II. 54), et eadem res comicis poetis ridendi materiam praebuerit. Vide Aristophanis *Equit.* v. 804. 825. 967. inprimis autem v. 1003 seqq. *Avium* v. 956 seqq. Neque alienum fuerit hoc loco meminisse oraculorum, quae collecta a Pisistratidis et in arce asservata Cleomenes rex Spartam detulit: in quibus ea scripta fuisse de Atheniensibus tradit Herodotus *Lib. V. c. 39*, ut Lacedaemonii a summa benevolentia ad suspicionem ac paene ad hostilem in illos animum mutarentur. Quae quum ita sint, non dubito laudare poetae inventum, qui Eurystheum non prius de vivis sublatum fecerit, quam civitati et supplicum miserorumque conservatrici et in hostes devictos clementi fausta omnia edidisset: in quibus sic puto et cives Euripidis acquiescebant et ego acquiesco, ut non solum nihil desiderem amplius, verum etiam corrumpi illud, quidquid ex vaticiniis sanctitatis et gravitatis accesserat, censeam.

Sed cave putes ita nos haec scribere, ut quovis modo laudare Euripidem cupiamus: quem non sic diligimus atque in deliciis habemus, ut eius etiam naevius delectemur. Quare dicam de rebus nonnullis, in quibus est sane quod haereas. Ac primum mireris, quid illum impulerit, ut Demophonti, qui solus regis partes peragit, adiungeret fratrem Acamantem (v. 118 seq.) quasi *ζωφὸν δορυφόρημα* *). Huic rei vide an satisfaciat, quam unam reperio, excusatio. Etenim quum vetus illa et simplex ratio ac consuetudo tragoediae tertias partes fere regibus tribuisset, nec facile fieri posset, ut aut dividerentur inter duas personas quae unius essent, aut aliud fingeret poeta,

*) Cf. Spanhem. ad Aristoph. *Ran.* 940. vol. III. p. 230. ed. Lips. Lobeck. ad *Soph. Ai.* 1104.

quod ab antiqua fama vulgique opinione discreparet, Thesidas fratres simul regni munia obiisse: nihil sane relinquebatur, nisi ut alterum fratrum, quamvis in scaena ostentatum, ab actione tamen ipsa procul haberet et satellitum, quibus stipatus haud dubie introiit Demophon, agmini quasi ducem adiungeret. Qua de re certius iudicare liceret, si veteribus poetis, qui non scribebant modo fabulas, sed etiam docebant, idem placuisset, quod faciunt hodie, ut quasdam quasi notas brevesque admonitiones adiicerent, quas sequerentur qui vel legere eorum scripta vel ipsis non ut olim moderantibus in scaenam inducere vellent. Nunc vero et illud coniectura nititur, quod Demophontem dixi non sine stipatorum comitatu incessisse, et, quoniam talia in personarum indice annotari non solebant, item de illis ex ipsa fabula coniectura capienda est, quos praeterea poeta induxit. Sunt autem satis multi. Nam et Herculis prolem virilem, quae quidem adhuc tenera aetate esset, una cum Iolao ad aram constituit; cuius rei quum multa indicia sint, satis est memorare v. 40. 122 seqq., et Nuntius, qui Eurystheum captum adducit v. 928, non solus, sed circumfuso militum e pugna redeuntium agmine intrare putandus est. Quos v. 1050 *δμῶας* appellat Alcmena: scilicet eadem illi condicione fuerunt, qua pui v. 30 inducitur *Υλλου πενέστης*. Postremo v. 41 mentio fit etiam puellarum. Hae in conspectum non prodierunt, sed in templo, cuius adversae fores conspiciebantur, sepositas tutabatur Alcmena; commemoratque Iolaus, cur procul a multitudine habeantur:

*νέας γὰρ παρθένους αἰδούμεθα
ὄχλῳ πελάζειν κάπιβωμιοστατεῖν.*

Huic rationi aliam adiicias licet, quae in eo posita est, quod illum puellarum coetum finxit poeta contra historiam: neque enim, ut supra monui, ullam Hercules filiam genuisse dicitur praeter Macariam, quam non dubitavit e penetralibus producere.

Sed in Macariae rebus altera offensionis causa est. Haec enim quum fortissimo animo mortem pro fratrum salute oppetere decrevisset, et discedit ignorante Alcmena, neque absens postea ab avia desideratur; denique ne nuntius quidem, qui de pugna re-

fert, eius immolationem nisi breviter suppressoque ipsius nomine commemoravit. Quae res eo maiorem excitat admirationem, quod talis obitus egregiam studioseque alias quaesitam Euripidi materiam orationis et ad luctum compositae et splendidis sapientium sententiis ornatae suppeditare poterat. Non latuit ea res Schlegelium et Hermannum: quorum ille in eo libro, quem scripsit de arte dramatica, vol. I. p. 260 graviter reprehendit Euripidem. Sed contra Schlegelium disputare non libet, iniquum huius poetae censorem, in iis vero, quae scripsit de Heraclidis, tam negligenter versatum, ut facile adducaris virum egregium iocari tantummodo voluisse. Hermannii sententiam perscripsit A. Matthiae vol. VIII. p. 257 his verbis: „Fabulae extrema pars videtur intercidisse, in qua fieri non poterat, quin de Macaria referretur, eaque res solitis celebraretur lamentis. Potuerunt in ea fabulae parte locum habere duo isti trimetri, quos Stobaeus in Floril. Tit. LXXIX. (p. 335. Grot. LXXVII. p. 454. Gesn.) ex Heraclidis affert. Quanquam in ed. Trincav. omissum est fabulae nomen *).“ Trimetri illi sunt apud Stobaeum Gaisfordii vol. III. p. 92.

*) Dixit de hac re etiam A. Nauckius in praef. p. XXVII sq. et Kirchhoffius ad v. 627., ad quem locum is haec adnotavit: Post hunc versum multa desunt; intercidere enim nuntii sive Demophontis de morte Macariae narratio et Alcmenae matris [aviae?] lamentationes cum chori cantico integro. novit hanc fabulae partem auctor argumenti: *ταύτην μὲν ἐυγενῶς ἀποθανοῦσαν ἐτίμησαν· αὐτοὶ δὲ τοὺς πολεμικοὺς ἐπιγνόντες παρόντας εἰς τὴν μάχην ὤρμησαν.* cf. schol. Aristoph. Equitt. 1151. monuit ea de re Hermannus, male is tamen extremam fabulae partem desiderari pronuntians. recte contra idem videtur huc retulisse quae ex Euripidis Heraclidis apposuit Stobaeus LXXIX. 3. III. p. 92. et auctiora Orion anth. 6. 7. p. 56:

ὅστις δὲ τοὺς τεκόντας ἐν βίῳ σίβει,
 ὅδ' ἐστὶ καὶ ζῶν καὶ θανῶν θεοῖς φίλος.
 ὅστις δὲ τὸ φύσαντε μὴ τιμᾶν θέλει,
 μή μοι γένοιτο μήτε συνθύτης θεοῖς
 μήτ' ἐν θαλάσῃ κοινόπλουν στέλλοι σκάφος.

accedit schol. Aristoph. Equitt. v. 214: *τάραττε καὶ χόρδεν' ὁμοῦ τὰ πράγματα*] παρώδησε γὰρ τὸν λαμβον ἐξ Ἡρακλειδῶν Εὐριπίδου. addit Nauckius versus, quos cum lemmate Εὐριπίδης Ἡρακλεῖ [quod Nauckius fortasse legendum esse ait: Ἡρακλειδαῖς] habet Stobaeus Fl. VII. 9. I. p. 175., omissio et poetae et fabulae nomine citat Plutarchus mor. p. 447:

ὅστις δὲ τοὺς τεκόντας ἐν βίῳ σέβει,
ὁ δ' ἐστὶ καὶ ζῶν καὶ θανῶν θεοῖς φίλος.

Quos ex incerto dramate petitos censuit Valckenarius Diatr. Eurip. p. 228; cur ad illam funebrem Macariae laudationem pertinuisse putemus, nullum ex ipsis argumentum duci potest; denique illud ipsum valde dubium est, utrum ad Heraclidas referendi sint necne, quum propter librorum dissensionem, tum quod Stobaeum in commemorandis scriptorum nominibus librorumque titulis perambiguae fidei esse constat. Postremo noluit omnino poeta, ut equidem arbitror, pluribus verbis virginis immolationem ornare: qua in re si quid peccavit, at illud et leve peccatum est, quippe quod in eo tantum positum sit, quod eam rem paullo aliter, atque in vita communi fieri consuevisset, tradiderit, et compensatum est iis rebus, quas multo pluris facere debuit. Etenim Alcmena si de imminente Macariae nece rescivisset, quid aliud nisi aut virginis voluntati repugnare aut necessitatem deflere potuit? Quae res plurimum sane tristitiae offudisset rebus laetissimis. Sic enim et supra dixi et iterum dico institutam esse ab Euripide hanc tragoediam, ut et pietatem Atheniensium illustri simulque hostibus patriae suae acerbo exemplo ostendere et ex regis potentissimi clade felicem civibus suis belli quod tum gerebatur exitum augurari voluisse videatur. Quare nolo sane laudare poetam, quod quae minus ad rem pertinerent non eadem, qua reliqua, diligentia persequutus est: sed et illam reprehensionis acerbiter iniquam censeo, et quam Hermannus movit suspicionem relinquendam iudico.

Ducit nos ipse iam disputationis cursus ad alium quendam versum, quem ex Heraclidis Euripidis *παρωδημένον* dicit Schol. Aristoph. Equit. 214.

Τάραττε καὶ χόρδευ' ὁμοῦ τὰ πράγματα.

Cuius nihil simile in ea, quam superstitem habemus, fabula inveniri monuit Elmsleius ad v. 11. Sed digna sunt quae expendantur reliqua illius annotationis: „Nescio cuius Pamphili Heraclidas memorat

τὸ μὲν σφαγῆναι δεινόν, εὐκλειαν δ' ἔχει.
τὸ μὴ θανεῖν δὲ δειλόν, ἠδονὴ δ' ἐνι.

Quibus non habeo quod adiciam. R. K.

Aristophane Plut. 385. Picturane an tragoedia fuerint Pamphili Heraclidae, incertum est. Grammaticorum coniecturas recenset Scholiastes. " In his nihil sane decernit vir doctissimus: pronus tamen videtur in eam sententiam, ut tragoediam putaret fuisse et inde ductum esse eum versum, quem parodia risisse dicitur Aristophanes. In eadem sententia fuit olim C. O. Muellerus Dor. T. I. p. 55, sed retractavit eam in Prolegg. mythol. p. 400, docuitque nuper de Pamphilo Amphipolita pictore, quem magistrum Apelles habuit, cogitandum esse I. Sillig. Catal. Artif. p. 313 seq. Relinquitur, ut Equitum interpres in illo versu, quem neque Euripidis esse nec Pamphilo tribui posse vidimus, aut erraverit omnino aut Euripidem pro alio poeta tragico nominaverit. Cuiusmodi peccata apud istos scriptores haud raro viri docti animadverterunt. Ac scripsit Heraclidarum nomine tragoediam Aeschylus: sed eius tam obscura memoria est et reliquiae adeo tennes (apud Schützi um vol. V. p. 56 s. [Tragicorum Graecorum fragm. ed. A. Nauck. (Lips. 1856) p. 19.]), ut sine summa temeritate ne coniecturam quidem periclitari possis. Sophoclis eodem, ut videtur, argumento fuit Iolaus: unde adumbrata esse nonnulla ab Aristophane in Equitibus Scholiastae indicio novimus. Sunt autem haec, v. 501. ed. Dind.:

ἀλλ' ἴδι χαιρών καὶ πράξιαις
κατὰ νοῦν τὸν ἐμόν, καὶ σε φυλάττοι
Ζεὺς ἀγοραῖος· καὶ νικήσας
αὐθις ἐκεῖθεν πάλιν ὡς ἡμᾶς
ἔλθοις στεφάνοις καταπάστας.

Ubi Schol. ταῦτα δὲ παρὰ τὰ Σοφοκλέους ἐξ Ἰολάου. Ac sunt illa sane eiusmodi, ut ne verbo quidem mutato — etsi omnia a Sophocle sumpta esse non probabile est — potuerint aptissime pronuntiari a choro, digrediente ad pugnam Iolao. Praeterea illud animadvertas velim, hoc quoque loco commemorari *Δία Ἀγοραῖον*: quem etsi disputat Schol. cur apte ad rem memoraverit Aristophanes, tamen magna suspicio est ex fabula Sophoclea huc translatum esse. Atque ex eadem vide ne ductus sit is, a quo processit disputatio nostra, Equitum versus 214, qui non inepte poni potuit in altercatione chori cum Eurysthei praecone.

Sed video me in eiusmodi materiam atque in tam lubricam disserendi viam incidisse, quam si semel ingressus fueris, difficile sit et errorem cavere et temeritatis crimen evitare. Quare haec quidem iam relinquam, et ad illud transgrediar, quod solum restare videtur, ut de tempore editae fabulae Euripideae quaeratur. De quo coniecturam proposuit A. Boeckhiius (de Trag. Gr. p. 190.), cuius ipsa verba afferam:

„Postremo etiam Heraclidae ad res publicas pertinet: ex conviciis in Argivos ibi iactis apparet doctam esse, quum bellum Argivi pararent adversus Athenienses; quod longius foret, si vellem singillatim persequi: unus sufficiat locus vs. 285.

Φθείρον· τὸ σὸν γὰρ Ἄργος οὐ δέδοικ' ἐγώ, etc.
Cf. praecipue vss. 354 sqq. 759 seqq. etc. Itaque conicio actam tragoediam Ol. XC, 3, quum rupto foedere Argivi pacem cum Laconibus facerent, Atheniensibus autem bellum inferrent, efficientibus optimatibus (Thucyd. V, 76 sq.), qui ipsi in Heraclidis Euripidis iniuriam faciunt: anno tamen proximo, restituto Argis populari imperio, cum Atheniensibus in gratiam redeunt (Thucyd. V, 82. coll. Dodwell. Annal. Thucyd. p. 687.), unde calculus noster fit etiam firmior.“

Haec Boeckhiius, cuius, fateor, satis probabilis disputatio est. Sed ego si non singula verba et quasdam callide quasi exceptas ex ore loquentium sententias specto, sed universam fabulam perpendo, illud quidem assentior viro praestantissimo, et quivis, ut opinor, harum rerum non rudis, quod eam ad res publicas pertinere censet: sed pleraque video ita comparata esse, ut ad Lacedaemoniorum inimicitias multo aptius, quam ad illam Argivorum defectionem, et brevem et priusquam hostilia perpetrarentur rursus compositam, referri possint. Atque indicabo nonnulla, quae hanc coniecturam firmare videantur, sed fassus prius singula, si seorsim spectentur, esse leviora, et ita me aliquid ex his effici posse putare, si in unum omnia conveniant. Etenim Atheniensium in supplicibus fides ac religio facile admonet Lacedaemoniorum in iisdem perfidiae ac crudelitatis: cuius insigne documentum fuit, quod omnibus illo tempore in ore et sermonibus erat, *τὸ Ταινάριον*

ἄγος. Idem prorsus contra morem Graecorum atque aliter ac fit ab Atheniensibus in Eurystheo (vid. Heraclid. v. 966. et adnot.) Plataeenses in deditionem acceptos necaverunt. Tum sunt quaedam indicia pacis haud ita pridem disiectae, ut v. 377, volebantque Athenienses provocati potius ad bellum quam id sponte sumpsisse videri: quod item fit in hac fabula. Expeditionum in Atticam factarum mentio v. 1034 aperte spectat Lacedaemonios: quae quidem certe maiorem vim habitura erat, si brevi temporis spatio illam, de qua supra dixi, violandae tetrapoleos religionem consequeretur. Quae res erat eiusmodi, ut et veterum fabularum memoriam renovare et vaticinio ab Eurystheo accepto aliquid fidei conciliare posset. Denique si quis ipsum Spartanorum nomen requirit, ne hoc quidem abest, memoratque Iolaus v. 740 Spartaec excidium ab Hercule illatum ita, ut de consilio poetae nemo dubitare possit. Scilicet, ut eius rei mentionem iniicere posset, finxit Euripides, quod nemo praeter illum tradidisse videtur, Iolaum huius expeditionis socium fuisse. Ceterum quod saepius multo, et magna quidem cum invidia, Argivi nominantur, nemo obiecerit. Nempe hoc ferebat argumenti ratio: quo quidque traheretur et quid indicare poeta voluisset, aliud iudicium erat, nec verba premeunda sunt, sed illud animo repetendum, quo modo affecti cives ipsius ad spectandam fabulam accesserint. His igitur rationibus adducor, ut aliud tempus inveniendum putem atque illud est, quod a Boeckhio positum est. Et annum quidem definire non audeo: sed illud videor affirmare posse, nec prius editam esse hanc fabulam quam Olymp. LXXXVII, 2f3, nec multo recentiore esse Olymp. LXXXVIII, 2 *). Certe ante Olympiadem nonagesimam scriptam esse vel hoc argumento est, quod haec fabula in earum numero est, quae quod ad numeros attinet diligen-

*) Non discrepat, immo maximo opere concordat cum hac computatione, quod Aristophanes videtur hanc Euripidis fabulam irrisisse quum in Acharn. v. 91., qua de re dixi ad huius fabulae v. 939., — est enim illa Aristophanis comoedia acta Olymp. 88. a. 3. — et in Equit. v. 214., qua de re Kirchhoffius dixit, cuius vide adnotationem supra p. 19. adn. *). — haec enim Aristophanis fabula acta est Olymp. 88. a. 4. R. K.

tius compositae sunt. Qua de re post Godofr. Hermannum monuit Eduardus Wunderus in Adversariis in Soph. Philoct. p. 38. Elmsleius autem tam morosum se iudicem in eo genere prae-buit, ut Heraclidarum v. 212 emendandum putaret, quod is in ea fabula solus duos pedes trisyllabos haberet.

Finem hic facere poteram prooemio, nisi pauca dicenda viderentur de ratione adnotationis meae: cuius quod eam partem, quae in recensenda scripturae varietate versatur, haud paullo in hac fabula diligentius quam in tribus prioribus tractavi, gratam rem me fecisse spero iis, qui in veterum monumentis poëtarum, quid antiquum et genuinum, quid adventitium sit, celari nolunt, neque in illa verborum brevitate molestam iis, qui talia minus curanda putant. Ac fecissem id etiam antea, nisi me quibusdam exemplis deterreri passus essem: post intellexi non posse unam eandemque omnibus scriptoribus regulam constitui, maluique, quam primum occasio data esset, corrigere de quo melius hodie iudicare viderer, quam, dum aequalitatem commentariorum retinerem, in errore perseverare. PFLUGK. Libri, quorum certas auctoritates habemus, huius fabulae hi sunt:

Codex Palatinus inter Vaticanos n. 287. (Rom. C. sive Palat.), membranaceus saec. fortasse XIV, forma maxima, scriptus binis per paginam columnis. Scholia addita nulla neque frequentes glossae et variae lectiones. Videtur olim inter Marci Musori libros fuisse. Vide Ad. Kirchhoffium in editione fabularum Euripidearum vol. I. praef. p. VIII sq. A nobis notatus est littera *B*.

Codex Florentinus plut. XXXII. n. 2. (Flor. 2. A. Matthiae sive Laurentianus P. Elmsleii), chartaceus saec. XIV, varia manu scriptus. Textum passim ex arbitrio correxit manus recentior. Usus est eo libro olim P. Victorius. Vide Ad. Kirchhoffium l. c. p. IX. sq. A nobis notatus est littera *C*.

Reliquos libros vix possumus numerare, quod sunt apographa codicis Florentini, quem modo nominavi, tum demum recte a Kirchhoffio in subsidium vocata, ubi de scriptura codicis Florentini minus constabat; vide Kirchhoffium l. c. p. R. K.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΙΟΛΑΟΣ.

ΚΟΠΡΕΤΣ.

ΧΟΡΟΣ.

ΔΗΜΟΦΩΝ.

ΜΑΚΑΡΙΑ ΠΑΡΘΕΝΟΣ.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ΑΔΚΜΗΝΗ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΕΤΡΤΣΘΕΤΣ.

Προλογίζει δὲ ὁ Ἰόλαος.

V. 7. *Θεράπωνα libri.*

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΗΡΑΚΛΕΙΔΩΝ.

Ἴόλαος υἱὸς μὲν ἦν Ἰφικλέους, ἀδελφιδοῦς δὲ Ἡρακλέους· ἐν νεότητι δ' ἐκείνῳ συστρατευσάμενος ἐν γήρᾳ τοῖς ἐξ ἐκείνου βοηθὸς εὖνους παρέστη. τῶν 5 γὰρ παίδων ἐξ ἀπάσης ἐλαυνομένων γῆς ὑπ' Εὐρυσθέως ἔχων αὐτοὺς ἦλθεν εἰς Ἀθήνας, κακέῃ προσφυγῶν τοῖς θεοῖς ἔσχε τὴν ἀσφάλειαν Δημοφῶντος τῆς πόλεως κρατοῦντος. Κοπρέως δὲ τοῦ Εὐρυσθέως κήρυκος ἀποσπᾶν θέλοντος τοὺς ἰκέτας ἐκώλυσε 10 αὐτόν· ὁ δὲ ἀπῆλθε πόλεμον ἀπειλήσας προσδέχσθαι. Δημοφῶν δὲ τούτου μὲν ὀλιγώρει· χρησμῶν δὲ αὐτῷ νικηφόρων γενηθέντων, ἐὰν Δήμητρι τὴν εὐγενεστάτην παρθένων σφάξῃ, τοῖς λόγοις βαρέως ἔσχε· οὔτε γὰρ ἰδίαν οὔτε τῶν πολιτῶν τινος θυγα- 15 τέρα χάριν τῶν ἰκετῶν ἀποκτεῖναι δίκαιον ἠγεῖτο τὴν μαντείαν δὲ προγνοῦσα μία τῶν Ἡρακλέους παίδων, Μακαρία, τὸν θάνατον ἐκουσίως ὑπέστη. ταύτην μὲν οὖν εὐγενῶς ἀποθανοῦσαν ἐτίμησαν· αὐτοὶ δὲ τοὺς πολεμίους ἐπιγνόντες παρόντας εἰς τὴν μάχην ὤρ- 20 μησαν
.

ΥΠΟΘ. v. 15. ηγεῖται libri. v. 18. ἐτίμησεν libri.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ
ΗΡΑΚΛΕΙΔΑΙ.

ΙΟΛΑΟΣ.

Πάλαι πότ' ἐστὶ τοῦτ' ἐμοὶ δεδομένον·
ὁ μὲν δίκαιος τοῖς πέλας πέφυκ' ἀνὴρ,
ὁ δ' εἰς τὸ κέρδος λῆμ' ἔχων ἀνειμένον

V. 1. τοῦτό μοι] Stobaeus Floril. X, 1. vol. I. p. 248., qui laudat v. 1—4.

V. 1. Quod A. Matthiae auctore etiam Blomfieldio in censura ed. Elmsleianae in Quart. rev. 18. p. 351. anteponendum putavit τοῦτό μοι, quod negavit esse emphasin in hoc loco, quae esset in Medaeae v. 822: λέξης δὲ μηδὲν τῶν ἐμοὶ δεδομένων, recte id novissimi editores repudiaverunt. Iure enim is, qui loqui incipit, etiam si aperta oppositionis ratio non constat, pronomine ὁρθοτονονμένῳ suam personam effert, eodem plane modo, quo Latini, quum loqui inciperent, dixerunt: Credo ego, et quae sunt eiusmodi. R. K.

V. 2. Ordo: ὁ μὲν πέφυκ' ἀνὴρ δίκαιος τοῖς πέλας. Salva oppositio inter hanc et sequentem sententiam, immo haud paullo elegantior et quae plus acuminis habeat quam illud Elmsleii: ὁ μὲν δίκαιος ἀνὴρ πέφυκε τοῖς πέλας, in quo idem dici vult de Iolao, quod est de

Catone apud Lucanum Phars. II. 383. Non sibi, sed toti genitum se credere mundo. Hoc dicit me iudice Iolaus, res esse insociabiles iustitiam et prosperam fortunam. PFLUGK. Recte Pflugkius Elmsleii rationem improbavit, falsus tantum modo in eo, quod dixit Iolaum his verbis hoc sibi velle, res esse insociabiles iustitiam et prosperam fortunam. Nihil aliud dicit Iolaus nisi hoc, homines partim esse iustos adversus proximos, partim iniquos in ceteros, quod suae utilitatis causa facerent omnia. Qua communi sententia transitum sibi parat ad aequam condicionem suam declarandam, iniquam autem Eurysthei. R. K.

V. 3. εἰς τὸ κέρδος—ἀνειμένον] Plutarchus V. Num. c. 16: τὸ δὲ εἰς ἀδικίαν καὶ πλεονεξίαν ἀνειμένον ἐκκέοπται.

πόλει τ' ἄχρηστος καὶ συναλλάσσειν βαρύνς,
 αὐτῷ δ' ἄριστος· οἶδα δ' οὐ λόγῳ μαθῶν. 5
 ἐγὼ γὰρ αἰδοῖ καὶ τὸ συγγενὲς σέβων,
 ἐξὸν κατ' Ἄργος ἡσύχως ναίειν, πόνων
 πλείστων μετέσχον εἰς ἀνὴρ Ἡρακλεῖ,
 ὅτ' ἦν μεθ' ἡμῶν· νῦν δ', ἐπεὶ κατ' οὐρανὸν 10
 ναίει, τὰ κείνου τέκν' ἔχων ὑπὸ πτεροῖς
 σῶζω τάδ' αὐτὸς δεόμενος σωτηρίας.

V. 4. πόλει] φλοις Stobaeus l. c. Idem συναλλάξαι pro συναλλάσσειν.

V. 8. εἰς ἀνὴρ ὧν Ἡρακλεῖ B. εἰς ὧν ἀνὴρ Ἡρακλεῖ (cf. apogr. Pariss.) C. in Apogr. eius (Ald.) omissum ὧν. Hinc nuper Kirchhoffius edidit: πλείστων μετέσχον εἰς ἀνὴρ ὧν Ἡρακλεῖ. Mihi ex ipsa verborum collocatione, quae varia est in libris, apparere visum est ὧν interpositum esse ab iis, qui versum complere studeant, quem recte mihi eo videtur sustentasse Porsonus, quod scripsit Ἡρακλεῖ ad Med. 672. cf. Bekker. Anecd. vol. III. p.

Plura Elmsleius, qui interpretatur, lucro deditum. PFLUGK.

V. 4. συναλλάσσειν βαρύνς] Plat. Polit. p. 302. E: ἄνομος δὲ (μοναρχία) χαλεπὴ καὶ βαρυντάτη ξυνοικῆσαι. Synesius de Regno p. 2. C: βαρεῖς ἐντυχεῖν. p. 3. C: τραχεῖά τε ἐκ φροῦλου καὶ χαλεπὴ φιλοσοφία προσφέρεσθαι. Eurip. fr. inc. CLXV. [n. 889. p. 508 sq. ed. Nauck.] προσομιλεῖν ἡδιστος. De verbo συναλλάσσειν (i. q. ὀμιλεῖν) vid. ad Androm. 1246. Brunck. ad Soph. Oed. T. 33. Wyttenbach. ad Plutarch. vol. VI. p. 183. PFLUGK.

V. 5. οἶδα δ' οὐ λόγῳ μαθῶν] Scil. suis ipse rebus expertus est. Apposite Herodotum laudavit Elmsleius, Lib. V. 24: τοῦτο δὲ οὐ λόγοισι, ἀλλ' ἔργοισι οἶδα μαθῶν. Euripides Fragm. inc. III. b. [n. 890. p. 509. ed. Nauck.]: Τεκμήριον δὲ μὴ λόγῳ μόνον μάθης, Ἐγὼ δὲ δεῖξω τὸ σθένος τὸ τοῦ (fort. τῆς) θεοῦ. PFLUGK.

V. 6. αἰδοῖ] Ut in miseris

iisdemque cognatis: αἰδοῖ καὶ ἐλέῳ iungit Appianus Bell. Civ. IV, 17. Sancti enim utriusque et inviolabiles, quod idem dici potest de omnibus, quibus αἰδῶς tribuitur, quorum in numero inprimis saepe commemorari videas deos et senes et quidquid propter aetatem sexumve imbecillum est, hospites, supplices, duces atque imperatores, amicos. Haud pauca huius rei exempla haec ipsa fabula supeditabit, velut de miseris v. 461: πολλῆς γὰρ αἰδοῦς καὶ δόκνης τις ἂν τύχοι: de supplicibus v. 101: εἰκὸς θεῶν ἐκτῆρας αἰδεῖσθαι, ξένε. Cf. Med. 349. Hec. 286. Herodot. VII, 141. Iolaus quidem et hominum famam [v. 28.] et quid se ipso dignum esset spectasse videtur. Cf. v. 813. PFLUGK.

Ibid. τὸ συγγενές] i. e. τὴν συγγενείαν, ut v. 241. Androm. 986. Aesch. Prom. 39. — σέβων. cfr. Orest. 1079: ἐταιρεῖαν σέβων. Soph. Phil. 1163: εἰ τι σέβει ξένον. PFLUGK.

V. 7. quod Elmsleius ἡσύχως, Blomfieldius autem ἡσύ-

ἐπεὶ γὰρ αὐτῶν γῆς ἀπηλλάχθη πατήρ,
 πρῶτον μὲν ἡμᾶς ἤθελ' Εὐρυσθεὺς κτανεῖν·
 ἀλλ' ἐξέδραμεν. καὶ πόλις μὲν οἴχεται,
 ψυχὴ δ' ἐσώθη. φεύγομεν δ' ἀλώμενοι 15
 ἄλλην. ἀπ' ἄλλης ἐξορίζοντες πόλιν.
 πρὸς τοῖς γὰρ ἄλλοις καὶ τόδ' Εὐρυσθεὺς κακοῖς
 ὕβρισμ' ἐς ἡμᾶς ἤξιωσεν ὑβρίσαι·

1191. Vide infra v. 9881. ὧν autem necessarium certe non esse ostendunt loci a Pflugkio infra positi. R. K.

V. 10. κάκεινον B. τὰκέινον [C.] Correxerit Barnesius. Sic τὰκεῖθεν dederat Aldus Or. 851. Bacch. 668, ubi nunc recte legitur τὰ κεῖθεν: contrario vitio τὰ κείνον pro τὰκέινου in Soph. El. 942. PFLUGK.

V. 14. ἐξέδραμεν Reiskius. Vid. Buttman. Gramm. uber. Vol. II. p. 110. ἐξέδραμον Ald. et codd.

V. 18. ἐς ἡμᾶς Brodaeus. ([B.]C. sec. app. Parr.), ἐς ὑμᾶς Ald.

χω pro eo, quod est in libris, ἡσύχως scribi voluerunt, aperte falsi sunt. Etenim quum hoc loco non tam id efferret lolaus, licuisse sibi Argis habitare, verum licuisse sibi quiete et placide Argis vitam traducere, at se tamen plurimorum Herculis laborum participem fuisse, ob eam causam multo magis huic loco adverbium convenit, quod modum ac rationem vitae apertius significaret, quam appositio illa per nomen adiectivum instituta. Quod quum ita sit, et G. Hermannus putandus est recte in Aeschyl. Suppl. v. 694 sq. retinuisse: ἀλλ' ἡσύχως χρὴ καὶ σεσοφρονησμένως πρὸς πρᾶγμ' ὀρώσας τῶνδε μὴ ἀμελεῖν θεῶν, et nos recte nobis videmur tutati esse idem adverbium in Medea v. 550: ἀλλ' ἔχ' ἡσύχως, ad quem locum vide quae adnotavimus p. 63. ed. Goth. alt. R. K.

V. 8. Sophocles Trach. 459: οὐχὶ χἀτίερας πλείστας ἀνήρ εἰς Ἡρακλῆς ἐγγημε δῆ; Eurip. Or. 743: Ποῦ ἴστιν, ἢ πλει-

σιους Ἀχαιῶν ὤλεσεν γυνὴ μία; PFLUGK.

V. 10. ὑπὸ πτεροῖς] Dixi ad Androm. 441. Cf. infra v. 239. Infantes Sophocli Oed. T. 16. dicuntur οὐδέπω μακρὰν πτεροῖς σθένοντες. Ceterum ad explicandam comparationis vim et originem facit Platonis locus de Legg. VII. p. 814. B: πολλή πον κακία πολιτείας οὕτως ἀσχυρῶς τὰς γυναῖκας εἶναι τεθραμμένας, ὡς μὴδ' ὡς περ ὄρνιθας περὶ τέκνων μαχομένας πρὸς ὀτιοῦν τῶν ἰσχυροτάτων θηρίων ἐθέλειν ἀποθνήσκειν τε καὶ πάντας κινδύνους ὑπομένειν, ἀλλ' εὐθὺς πρὸς ἱερὰ φερομένας πάντας βωμούς τε καὶ ναοὺς ἐμπιπλάναι καὶ δόξαν τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους καταχεῖν, ὡς πάντων δειλότατον φύσει θηρίων ἐστίν. Postrema in memoriam revocant rerum faciem qualis est apud Aeschylum in S. adv. Theb. v. 78 seqq., quem haud scio an notare voluerit philosophus. PFLUGK.

V. 16. Vid. ad Med. 434. p. 53. ed. sec.

πέμπων ὅπου γῆς πυνθάνοιθ' ἰδρυμένους
 κήρυκας ἐξαιτεῖ τε κάξειργει χθονὸς 20
 πόλιν προτεινῶν Ἄργος οὐ σμικρὰν φίλην
 ἐχθρὰν τε θέσθαι χυτὸν εὐτυχοῦνθ' ἅμα.
 οἱ δ' ἀσθενῆ μὲν τὰπ' ἐμοῦ δεδορκότες,
 σμικροὺς δὲ τούσδε καὶ πατρὸς τητωμένους,
 τοὺς κρείσσονας σέβοντες ἐξείργουσι γῆς. 25

V. 19. ὅπου BC. ὅπη ex app. Parr. altero Aldus. ὅποι Elmsleius, quod probavit Reisingius Comment. crit. in Soph. Oed. Col. v. 23.

V. 21. προτεινῶν Canterus. προτιμῶν libri. φίλην G. Dindorfius. φίλων libri. Ego hic et in sequentibus novissimos editores sequutus sum, quamquam locum nondum persanatum esse existimo.

V. 19. ὅπου γῆς πυνθάνοιθ' ἰδρυμένους] Quam ad hunc locum Elmsleius et Pflugkii moverunt quaestionem, num ab Atticis unquam dictum esset πῆ vel ὅπη γῆς, eam rem recte iam existimavit G. H. Schaeferus, quod dixit hanc causam tum demum recte iudicari posse, si casuum obliquorum, unde haec adverbium omnia essent perfecta, ratio et usus aliquanto magis essent perspecta, non ille quidem reprehendendus nisi in eo, quod munus, quo ipse defungi poterat, ad posteros tramisit; facile enim apparet ὅποι plane respondere Latinorum quo, quod fuit olim quoi, communis forma dativi et ablativi eius linguae, qua locus, in quem aliquid moveretur, uti in notissima formula: it clamor caelo, designaretur, non solum vi ac potestate, verum etiam ipso nomine ac forma nostro *whin* respondens. Contra ὅπου ea casus forma est, quae specie quidem externa cum genetivo casu congruit, re vera autem et ipsa significatione ad dativum casum accedit, quocum antiquitus videtur communis fuisse, quae eadem mansit in ad-

verbio αὐτοῦ et similibus. Haec forma non hoc significat, moveri aliquid in aliquem locum, sed illud, esse aut fieri aut versari aliquid in aliquo loco. Denique ὅπη, quod fuit olim ὅπηι vel ὅπη, casu congruit plane cum adverbio ὅποι, genere autem et significatione ita differt, ut, quum ὅποι locum, in quem aliquid moveatur, denotet, ὅπη contra partem, qua aliquid sit aut fiat aut versetur, significet aut in quam versus aliquid moveatur. Ut igitur ὅποι Latino quo, similiter ὅπη Latino qua respondet. His disputatis facile apparebit ὅπου γῆς, quod solum est in libris, recte hoc loco dici ac recipiendum fuisse, quod ἰδρῦεσθαι, ut Latinorum sedem in aliquo loco collocare, cum adverbio, quod designat aliquid in aliquo loco esse aut fieri, coniungi recte potest. Etiam illud apparebit, multo saepius ὅπου et ὅποι cum genetivo eo, quo locus ille, qui adverbium illis denotaretur, pars esse maioris alicuius spatii aut loci significaretur, coniungi debuisse, quod minus cadit in adverbium

ἐγὼ δὲ σὺν φεύγουσι συμφεύγω τέκνοις,
καὶ σὺν κακῶς πράσσουσι συμπράσσω κακῶς
ὀκνῶν προδοῦναι, μή τις ᾧδ' εἶπη βροτῶν·
ἴδεσθ', ἐπειδὴ παισὶν οὐκ ἔστιν πατήρ,
Ἰόλαος οὐκ ἤμυνε συγγενῆς γεγῶς.
πάσης δὲ χώρας Ἑλλάδος τητῶμενοι
Μαραθῶνα καὶ σύγκληρον ἐλθόντες χθόνα

30

V. 22. *ἔχθραν τε θέσθαι* [B.] *ἔχθραν γε θέσθαι* C. secundum Victorium et apogr. Parr. *ἔχθραν τε θέσθαι* G. Dindorfius.

V. 27. *σμπάσχω* B. *σμπράσσω* [C]. Recepit illud Kirchoffius, ego cum Nauckio hoc retinui, quod poeta in summa sententiarum concordia summam etiam orationis concinnitatem connectatus esse videtur.

ᾠη, ut recte et hoc loco et infra v. 46. flagitante etiam librorum auctoritate ᾠη γῆς pro eo, quod olim legebatur ᾠη γῆς, restitutum esse videatur. R. K.

V. 21. *προτείνων*] minaciter ostentans interpretatur Musgr., qui primus Canteri emendationem recepit, a me relictam propter admirabilem interpretatum consensum. [Scripserat Pflugkius auctore Musgravio: *πόλιν προτείνων Ἄργος οὐ σμικρὰν φιλεῖν ἔχθραν τε θέσθαι.*] Etsi dubito an προτιμῶν defendi possit: Argivorum civitatem exaggerans iactansque eius nec amicitiam levis momenti esse et vim timendam, si hostilia sumpserit. Talia concisius dicta saepe legas, velut infra v. 811. *στρατὸς δ' ἐπήνεσ' εἰς τ' ἀπαλλαγὰς πόρων καλῶς λελέχθαι μῦθον εἰς τ' εὐψυχίαν.* Thucyd. III. 53. *προκαταγρόντες ἡμῶν τῆς ἀρετῆς ἡσσοὺς εἶναι τῶν ἡμετέρων.* Plutarch. Demetr. 36. *παρηγεῖτο συγγνώμην ἔχειν τὸν Ἀλέξανδρον, εἰ τάχιον ἀπαλρεῖ.* Appian. B. C. V. 39. *ὁ δέ με τῷ στρατῷ διέβαλλε κω-*

λύειν τὰς κληρουχίας ἐλέφ τῶν γεωργῶν. PFLUGK.

V. 23. «*τάπ' ἐμοῦ, i. e. τὰ ἀπὸ ἐμοῦ, opem, quam ego fortasse feram.*» Matthiae. Troad. 74: *ἔτοιμ' ἄβούλει τάπ' ἐμοῦ.* 1154: *τάπ' ἐμοῦ τε καὶ σοῦ.* El. 280: *λέγω τὰδ' αὐτῷ καὶ βέβαια τὰπὸ σοῦ;* Demosth. de Cherson. §. 5: *τά γε ἀφ' ὑμῶν ἔτοιμα ὑπάρχοντα ὄρω.* PFLUGK.

V. 25. *τοὺς κρείσσονας σέβοντες ἐξεργουσι γῆς*] Facile ex iis, quae ante dicta sunt, colligi potest quos a finibus suis arceant; verum tamen alius color orationis est et maiore vi omittitur accusativus quam adiungitur. Hinc intelligi potest, quantum praestet in Sophoclis Antigona v. 48. librorum auctoritas: *ἀλλ' οὐδὲν αὐτῷ τῶν ἐμῶν εἰργεῖν μέτα, ei, quod de coniectura erat repositum: ἀλλ' οὐδὲν αὐτῷ τῶν ἐμῶν μ' εἰργεῖν μέτα.* Similis causa est v. 30. et v. 52. R. K.

V. 32. *Μαραθῶνα καὶ σύγκληρον ἐλθόντες χθόνα*] Scaenam fabulae non temere Marathone collocavisse Euripidem quum alii significave-

ἰκέται καθεζόμεσθα βώμιοι θεῶν
 προσωφελῆσαι· πεδία γὰρ τῆσδε χθονὸς
 δισσοὺς κατοικεῖν Θεσέως παῖδας λόγος 35
 κλήρω λαχόντας, ἐκ γένους Πανδίωνος,
 τοῖσδ' ἐγγύς ὄντας· ὧν ἕκατι τέρμονας
 κλεινῶν Ἀθηνῶν τήνδ' ἀφικόμεσθ' ὁδόν.
 δυοῖν γερόντων δὲ στρατηγεῖται φυγή·
 ἐγὼ μὲν ἀμφὶ τοῖσδε καλχαίνων τέκνοις, 40
 ἢ δ' αὖ τὸ θῆλυ παιδὸς Ἀλκμήνη γένος
 ἔσωθε ναοῦ τοῦδ' ὑπηγκαλισμένη
 σώξει· νέας γὰρ παρθένους αἰδούμεθα
 ὄχλω πελάζειν κάπιβωμισστατεῖν.

V. 33. καθεζόμεσθα [BC] καθεζώμεσθα ex altero apogr. Paris. Aldus.

V. 38. τῶνδ' B. τῶνδ' etiam alterum apogr. Par., unde
 τόνδ'
 Kirchhoffius item τῶνδ' esse in archetypo suspicatur et mavult
 scribi: τούσδ' ἀφικόμεσθα νῦν (δη). τήνδ' — ὁδόν H. Stephanus.

runt interpretes. tum ipse Pflugk
 explicavit in prooemio fabulae p. 12 sq. R. K.

V. 33. Iunge ἰκέται προσωφελῆσαι, ut infra v. 345. ἰκέται μένοντες ἐνθάδ' εὖ πράξαι πόλιν. Iph. A. 1242: ἰκέτης γίγνου πατρὸς τήν σὴν ἀδελφὴν μὴ θανεῖν. — βώμιοι. Cf. infra 196. 238. Andr. 357. βώμιοι πιτόντες. Suppl. 93: μητέρα γεραίων βώμιαν ἐφημέτην. PFLUGK.

V. 37. τοῖσδ' ἐγγύς ὄντας] Heraclidis cognatos. Vide infra v. 208 seqq. Homerus Od. η, 205: ἐπεὶ σφισιν ἐγγύθεν εἰμέν. PFLUGK.

V. 38. τήνδ' ἀφικ. ὁδόν] Androm. 1125: εὐσεβεῖς ὁδοὺς ἤκοντα. Iph. T. 1112: τόσιον βάρβαρον ἤλθον. Hel. 606: πᾶσαν πλανηθεῖς τήνδε βάρβαρον χθόνα. V. Matth. Gr. §. 40⁹. 4. [Rost. gr. §. 104. 3. b. p. 493.] De Latinis vid. Muncker. ad Hygin. p. 99 s. PFLUGK.

V. 39. δυοῖν γερόντων] Iolao et Alcmenae. PFLUGK. Propterea autem Iolaus duali numero usus est in denotanda sua et Alcmenae persona, quod coniunctis viribus quasi consociatum par huic protectioni liberorum Herculis praesunt. conf. etiam infra v. 653. et vide quae dixi ad Alcest. v. 19. p. 30 ed. Goth. sec. R. K.

V. 40. ἐγὼ — καλχαίνων] quasi praecesserit διό δὲ γερόντες στρατηγοῦσι τῆς φυγῆς. Conf. Phoen. 1471: ἦν δ' ἔρις στρατηλάταις, Οἱ μὲν πατάξαι πρόσθε Πολυελεην δορῆ, Οἱ δ' ὡς θανόντος οὐδαμοῦ νίκη πέλοι. PFLUGK. De eo loco vide quae ipse adnotavi ad Phoen. v. 1467 sq. p. 216 sq. ed. Goth. R. K.

V. 44. πελάζειν κάπιβωμισστατεῖν] Intransitive capiunt Musgravius et Elmsleius, quorum hic comparat

“Υλλος δ’ ἀδελφοί θ’ οἷσι πρεσβεύει γένος 45
 ζητοῦσ’ ὅπου γῆς πύργον οἰκιοῦμεθα,
 ἦν τῆσδ’ ἀπωθώμεσθα πρὸς βίαν χθονός. —
 ὦ τέκνα, τέκνα, δεῦρο, λαμβάνεσθ’ ἐμῶν
 πέπλων· ὁρῶ κήρυκα τόνδ’ Εὐρουσθέως 50
 στείχοντ’ ἐφ’ ἡμᾶς, οὗ διωκόμεσθ’ ὑπο,
 πάσης ἀλῆται γῆς ἀπεστερημένοι. —
 ὦ μῖσος, εἴθ’ ὅλοιο χῶ πέμψας ἀνήρ.
 ὡς πολλὰ δὴ καὶ τῶνδε γενναίῳ πατρὶ
 ἐκ τοῦδε ταύτου στόματος ἤγγειλας κακά.

ΚΟΠΡΕΥΣ.

ἦ που καθῆσθαι τήνδ’ ἔδραν καλὴν δοκεῖς 55

V. 40. *καλκαίων [B]C. χαλκαίων ex apogr. Paris. altero Aldus.*

V. 42. *ὑπηγαλισμένη [B]C. ἀπηγαλισμένη ex apogr. Par. altero Aldus.*

V. 46. *ζητοῦσ’ Barnesius: ζητοῦσιν BC. ὅπου BC. ὅπη Musurus. Vide quae diximus ad v. 19.*

V. 48. *habet Tiberius ap. Walzium rhet. Gr. t. VIII. p. 555.*

V. 52. *πέμψας σ’ Barnesius. Vide quae adnotavimus ad v. 25.*

Phoen. 513: *πρὸς δὲ τοῖσδ’ ἀλ-
 σχύνομαι ἔλθόντα σὺν ὅπλοις
 τόνδε καὶ πορθοῦντα γῆν Τι-
 χεῖν ἢ χορῆζει.* Vereor ut recte.
 PFLUGK. Nec tamen video,
 quo alio modo ea verba expli-
 cari possint. R. K.

V. 45. *ἀδελφοί θ’ οἷσι πρ.
 γ.] Adultos et aetate provec-
 tiores intelligi, quos Ὀμηρικῶς di-
 cas γυνεῆ προτέρους (Il. o, 182.),
 vix operae pretium erat monere,
 nisi mirum in modum a vero
 aberrassent nonnulli interpretum.
 PFLUGK.*

V. 52. *μῖσος] De homine
 qui odio est, ut infra v. 941:
 ὦ μῖσος, ἦκεις; Aesch. Eum.
 73. de Furiis, μισήματ’ ἀνδρῶν
 καὶ θεῶν Ὀλυμπίων. Sept. 170.
 (mulieres) σωφρόνων μισήματα.
 Cf. Bernhardt Syntax. p. 45
 sq. PFLUGK. Aide Med. v.
 1323: ὦ μῖσος, ὦ μέγιστον ἐχθί-
 στη γύναι θεοῖς τε κάμοι παντὶ
 τ’ ἀνθρώπων γέει, quo maxime*

Eurip. Vol. I. Sect. IV.

loco summa eius vocis acerbi-
 tas agnosci potest. In sequen-
 tibus autem verbis eo minus
 necesse erat adiungi *σέ* pronom-
 en post *πέμψας*, quod iam ex
 voce *κήρυκος Εὐρουσθέως*, qua
 appellaverat Iolaus Copreum,
 apparebat, quorsus *πέμπειν* etiam
 non addito pronomine spectaret.
 R. K.

V. 53. *ὡς —] i. e. ἐπεὶ, ut
 recte monet Blomf. Nec ma-
 iore iure hoc loco ὄς substituit
 Elmsleius quam Bacch. v.
 800 seq. Ἀπόρρῳ γε τῶνδε συμ-
 πεπλεγμέθα ξένῳ, Ὡς οὐτε πά-
 σχων οὐτε δρῶν σιγήσεται. Orest.
 v. 130: Θεοὶ σε μισήσειαν, ὡς
 μ’ ἀπόλεσας. Sed reddendum
 ὄς pro ὡς Aeschylo Suppl.
 v. 419. ed. Schuetz. [401. Herm.]
 PFLUGK.*

V. 55. Syntacticam rationem
 aperiet unus Xenophontis lo-
 cus Anab. VI. 3, 26: οἱ δὲ πο-

πόλιν τ' ἀφίχθαι σύμμαχον, κακῶς φρονῶν·
οὐ γάρ τις ἔστιν ὃς πάροιθ' αἰρήσεται
τὴν σὴν ἀχρεῖον δύναμιν ἀντ' Εὐρυσθέως·
χώρει· τί μοχθηεῖς ταῦτ' ; ἀνίστασθαι σε χερὶ
εἰς Ἄργος, οὗ σε λεύσιμος μένει δίκη.

60

ΙΟΛΑΟΣ.

οὐ δῆτ'· ἐπεὶ μοι βωμὸς ἀρκέσει θεοῦ
ἐλευθέρα τε γαῖ', ἐν ἧ βεβήκαμεν.

ΚΟΠΡΕΥΣ.

βούλει πόνον μοι τῆδε προσθεῖναι χερὶ;

V. 56. κακῶς [B]C. ut coniecerat Tyrwhittus. καλῶς Musurus.

V. 58. ἀχρεῖον libri. Cf. Autolycei fragm. III. 15. [p. 350. ed. Nauck.] ἀχρεῖους ἡδονάς. Aldus ἀχρεῖαν, unde ἀχρεῖαν fecit Barnesius, propagatum non solum in editiones poëtae, sed etiam in commentarios virorum doctorum, ut Lobeckii ad Aiac. p. 245. Blomfieldii ad Aesch. Prom. 371. Sed vide Lobeck. ad Phryn. p. 106. PFLUGK.

V. 60. μενεῖ C. secundum Victorium et apogr. Par. alterum.

λέμιοι ὑπέμειον, νομίζοντες καλὸν ἔχειν τὸ χωρῖον. Ordo verborum, qualis in nostro loco, est Helen. 698: εἰ καὶ τὰ λοιπὰ τῆς τύχης εὐδαίμονος τύχοιτε. PFLUGK.

V. 56. κακῶς φρονῶν] Vide Med. v. 250. ibiq. adnot. Similia ex Plutarchi libris collegit Baehr. in Creuzeri Melet. P. III. p. 30 seq., quibus adde Plat. Phileb. p. 19. D. Synesium Epist. 136. p. 274. A. PFLUGK.

V. 58. ἀντ' Εὐρυσθέως] Hippol. 382: οἱ δ' ἡδονὴν προσθέντες ἀντὶ τοῦ καλοῦ Ἄλλην τινά. Phalaris Epist. I. p. 4. Lips. οὔτε ἄνδρα ἕτερον ἀντὶ τοῦ Φαλάριδος οὔθ' υἱὸν ἀντὶ Παυρόλα προτιμήσασα. Abundat in his similiter praepositio, ut post comparativos. Vid. Xenoph. Mem. II. 5, 4. Plat. Criton. p. 54. B. Phaed. p. 99. A. Matth. Gr. §. 450. adnot. 1. §. 379. PFLUGK.

V. 59. ἀνίστασθαι — εἰς

Ἄργος] i. e. ἀναστάντα λέναι. Plato Phaedon. p. 116. A: ἀνίστατο εἰς οἴκημά τι, ubi vid. Heindorf. Apte componas etiam talia, quale est illud Xenophontis Anab. I, 2, 24: ταύτην τὴν πόλιν ἐξέλειπον οἱ ἐνοικοῦντες μετὰ Σπεννέσιος εἰς χωρῖον ὀχυρὸν ἐπὶ τὰ ὄρη, et geminum huic Euripidis Androm. 1040., ubi vid. adnot. — λεύσιμος δίκη, i. e. δίκη τοῦ καταλενοσθῆναι. Or. 612: σοὶ σῆ τ' ἀδελφῆ λεύσιμον δοῦναι δίκην. cf. Bacch. 356. Ion. 1285. λευστήρα δήμου μόρον dixit Aesch. Septem adv. Th. 183. Nec absurde comparaveris ὀπιτὸς μόρος Soph. Trach. 357. PFLUGK.

V. 63. μοι — τῆδε χερὶ] Eurip. Herc. F. 401: θνατοῖς γαλανείας τιθεῖς ἐρετμοῖς. Bacch. 619: τῷδε περὶ βρόχους ἔβαλλε γόνασι καὶ χηλαῖς ποδῶν, quod immerito reprehendit Bernhardy Syntax. p. 120. Vide ad Med. 991. [p. 102. ed. alt.] PFLUGK.

ΙΟΛΑΟΣ.

οὔτοι βία γέ μ' οὐδὲ τούσδ' ἄξεις λαβών.

ΚΟΠΡΕΥΣ.

γνώσει σύ· μάντις δ' ἦσθ' ἄρ' οὐ καλὸς τάδε. 65

ΙΟΛΑΟΣ.

οὐκ ἂν γένοιτο τοῦτ' ἐμοῦ ζῶντός ποτε.

ΚΟΠΡΕΥΣ.

ἄπαιρ'· ἐγὼ δὲ τούσδε, κἂν σὺ μὴ θέλῃς,
ἄξω νομίζων οὐπὲρ εἰς' Εὐρουσθέως.

μένει, manet vel exspectat, per sese ad tempus futurum spectat.

V. 64. οὔτοι βία γ' ἐμ' auctore Reisigio ad Sophoclis Oed. Col. p. 316. Kirchhoffius et Nauckius scripserunt. Vulgo et in BC. legitur γέ μ', quod servavit Pflugkius collatis Phoen. 440. Or. 130. Iphig. Taur. 1084. Bacch. 503. Rhés. 755. G. Hermann. ad Soph. Phil. 47. Ipse de re dixi ad Phoen. l. c. p. 84. ed. Goth.

V. 65. ἦσθ' [B]C Reiskius. οἶσθ' Aldus.

V. 65. μάντις — τάδε] Proba structura, quam asseruit A. Matthiae Gr. §. 422. citans ex Platonis Apologia p. 18. B: τὰ μετέωρα φρονιστήν. Et bonum factum, quod omisit quem interpretando pervertit quamvis egregius Sophoclis editor Ai. v. 1035. Perite etiam illud fecit, quod neutra pronominum quanto plus ad constructionem libertatis habeant quam cetera animadvertit, adnotatione ad Bacchas v. 543. p. 169. Sed hoc prorsus non probo viri doctissimi, quod quasi demirans syntaxeos insolentiam exempla illa memoravit. Neque enim perinde est, secundo an quarto casu utare. Velut si illud, quod vel inter tirones pernotuit, μάντις κακῶν, immutes hoc modo, μάντις τὰ κακά: aliud dices, alium hominem significabis: nempe talem, qui nihil satis praesagiat et enuntiet nisi mala. Sed in illo accusativi usu, quem celebrant scholarum magistri, Graecum usurpantes, doctos

etiam homines saepius quam decebat pedem offendere videas: cuius rei haec ipsa fabula aliquot exempla praebebit. PFLUGK. Rectius in his locis enucleandis versatus est V. C. F. Rostius gramm. Gr. §. 104. 2. adn. 3. p. 492., quam A. Matthiae l. c. et Pflugkius ipse, quod is verba-lem vim ac potestatem maxime in illa constructione, quae se aut verbo substantivo adiuncto aut alio quodam modo prodit, spectari existimavit. Nam hoc quoque loco non tam simpliciter μάντις cum accusativo τάδε iunctum est quam μάντιν εἶναι. Eodemque modo Latine ex aliquo quaerimus, quid nobis auctor sit, quibus in verbis non auctor cum accusativo compositum est, sed auctorem esse. Quamquam infitiri non possumus liberius etiam Graecos in hoc loco versatos et plus ausos esse quam Latinos. R. K.

[V. 68. νομίζων οὐπὲρ εἰς' Εὐρουσθέως] i. e. νομίζων αὐτούς εἶναι Εὐρουσθέως, οὐπὲρ

ΙΟΛΑΟΣ.

ὦ τὰς Ἀθήνας δαρὸν οἰκουντες χρόνον,
ἀμύνειθ'· ἰκέται δ' ὄντες ἀγοραίου Διὸς
βιαζόμεσθα καὶ στέφη μαιίνεται,
πόλει τ' ὄνειδος καὶ θεῶν ἀτιμία.

70

ΧΟΡΟΣ.

(στρ. α')

ἔα ἔα. τίς ἢ βοή βωμοῦ πέλας
ἔστηκε; ποίαν συμφορὰν δείξει τάχα;

ΙΟΛΑΟΣ.

ἴδετε τὸν γέροντ' ἀμαλὸν ἐπὶ πέδῳ
χύμενον· ὦ τάλας.

75

V. 70. ἀγοραίου Διός] habet haec verba Hesychius t. 1. p. 62. in voce Ἀγοραίου Διός· βωμὸς Ἀθήνησι. Id quemadmodum explicandum sit docet Pflugkius in prooemio p. 12 sq.

V. 73 seqq. In stropharum descriptione sequutus sum Seidlerum de Verss. Dochn. p. 331 ss. Alternis inter se excipiunt iambici et dochmiaci versus, quorum ita inter colloquutores vices commutantur, ut, quid cuique conveniret, accurate poeta expendisse videatur. Quo quidem in genere tametsi difficile est modum tenere, ut, si quid casus tulerit, id ne consilio tribuas, tamen ego non cupidius iudicare dixerim, si quis nec illam trimetri formam, quae est v. 73., ineptam putet, quamvis dubitante Hermannō. Illud vero certus fidensque affirmaverim, haud temere factum esse, quod, qui in prima strophā sunt dochmiaci, eos poeta Iolao assignavit, deiecto in terram necdum ab hostili vi tuto: sed postquam superveniente choro ad fiduciam hic erectus, praeco ad modestiam re-

εἶσι. Male Barnesius: ubi sunt. V. C. F. R.]

V. 69. δαρὸν χρ.] Sic, non δηρόν, poetae tragici. vid. Or. 55. Iph. A. 1339. al. Porson. ad Or. 26. Lobeck. ad Phryn. p. 428 seqq. PFLUGK.

V. 75. Hesych. ἀμαλόν: ἀπαλόν, ἀσθενή. Εὐριπίδης Ἡρακλειδαῖς δηλοῖ. PFLUGK.

V. 77. ἐν γῆ.] Expectabas eis γῆν. Sed vide Bernhardy Synt. p. 208. PFLUGK.

V. 78. Vulgo distinguunt ὄδ',

ὦ ξένοι, με etc. idque in similibus tenendum putat Fritzschius Quaest. Luc. p. 27. Mihi potior videtur F. A. Wolfii ratio, prodita praefatione ad Hom. Iliad. p. LXXXI. seq. Cf. Buttmann. Gr. uber. I. p. 63. II. p. 385. In Iph. A. 1436. recte scribitur, ut nuper etiam Schaeferus iussit, ad Demosth. T. I. p. 697., παῦσαί με μὴ κάκιζε. Alc. 313.: οὐ δ' ὦ τέκνον μοι πῶς κορευθήσει καλῶς; — Quid sibi velit τετραπτολις λαός de Atheniensibus

ΧΟΡΟΣ.

πρὸς τοῦ ποτ' ἐν γῆ πτώμα δύστηνον πίτνεις;

* * *

ΙΟΛΑΟΣ.

(σιγ. β.)

ὄδ' ὦ ξένοι με σοὺς ἀτιμάζων θεοὺς
ἔλκει βιαίως Ζηνὸς ἐκ προβωμίων.

80

ΧΟΡΟΣ.

ὄδ' ἐκ τίνος γῆς, ὦ γέρον, τετράπολιν
ξύνοικον ἦλθες λαόν; ἢ πέρα-

• θεν ἀλίῳ πλάτα

κατέχει' ἐκλιπόντες Εὐβοῖδ' ἀκτάν;

85

dactus erat. iis utrumque numeris utentem fecit, qui et responden-
tem et de iure ambigentem decerent, hoc est compositis ad quie-
tem et sedatis. Ceterum asterisci v. 77. subiecti excidisse versum
indicant: id quod colligitur ex antistrophae comparatione. PFLUGK.

V. 75. γέροντα μᾶλλον libri et Ald. Hesychio t. I. p.
259. auctore emendarunt Hemsterhusius et Wesselingius
Probab. cap. V. p. 38.

V. 81. οὐ δ' ἐκ τίνος γῆς Tyrwhittus, quod recepit cum
Kirchhoffio Nauckius. Mox τετράπολιν B.

V. 85. Κατέχει' libri et Ald. Κατέχει' Hermannus de
Metris p. 245. κατέχειε λιπόντες Reisigius Coniect. I. p. 71.
et Lachmannus de chor. syst. Addend. ad p. 254. — Εὐβοῖδ'
Seidlerus ad El. 440. et Hermannus. Εὐβῶδ' Elmsleius.
Vide Lobeckium ad Phryn. p. 39 seq. Hermannum ad Soph.
Trach. 74. Εὐβοῖδ' libri.

dictum, illustratum est in Prooe-
mio p. 13. PFLUGK.

V. 81. ὄδε pro eo quod est
δεῦρο positum interpretatur
Elmsleius. Rectius, me iu-
dice, A. Matthiae: heus tu.
Etsi quo loco ὄδε ita dicatur,
non reperio: saepe οὗτος, ut
Hecub. v. 1280. Alc. 773. Ari-
stoph. Ran. 859: ἐπίσχες οὗτος,
ὦ πολυτίμη' Αἰσχόλε. PFLUGK.
Quo aequiores esse debemus
iis, qui de Tyrwhitti coniectura
οὐ δ' pro ὄδ' reponi voluerunt.
R. K.

V. 85. κατέχει'] Praesens
pro praeterito, ut apud Verg.
Aen. VII. 196: auditique ad-
vertitis aequore cursum.
Nec minus nostrates: woher
kommt ihr? Anceps est Ho-
meri illud, πόθεν πλεῖν' ἤγρὰ
κέλευθα; Odyss. ι, 252. Cete-
rum verbum κατέχειν in hac re
sollemne: Hom. h. Cerer. 106:
ῥῆ' θοῆ' Θορικόνδε κατέχεθον;
Noster Helen. 1226: ποδαπὸς δ'
ὄδ' ἀνήρ; καὶ πόθεν κατέχε
γῆν; Thucyd. IV. 42. Plu-
tarch. Cleom. 31. PFLUGK.

ΙΟΛΑΟΣ.

οὐ νησιώτην, ὦ ξένοι, τρίβω βίον,
ἀλλ' ἐκ Μυκηνῶν σὴν ἀφίγμεθα χθόνα.

ΧΟΡΟΣ.

ὄνομα τί σε, γέρον, Μυκηναῖος ὠ-
νόμαζεν λεώς;

ΙΟΛΑΟΣ.

τὸν Ἡράκλειον ἴστε που παραστάτην
'Ιόλαον· οὐ γὰρ σῶμ' ἀκήρυκτον τόδε.

90

ΧΟΡΟΣ.

(μεσφδός.)

οἶδ' εἰσακούσας καὶ πρὶν· ἀλλὰ τοῦ
ποτ' ἐν χειρὶ σᾶ κομίζεις κόρους
νεοτρεφεῖς; φράσον.

V. 89. λεώς [B.] Elmsleius, Hermannus. Legebatur
λαός, quod est in C. sec. apogr. Paris.

V. 92. Sic, nisi fallor, disposuit versus etiam Hermannus
in notis MSS., aliam olim rationem sequutus, narrante Boeckhio
Not. crit. ad Pind. Olymp. VI. 53. Aliter etiam Reisigius

V. 86. Rhes. v. 701. compa-
ravit Elmsleius, "Ἡ νησιώτην
σποράδα κέκτηται βίον. Adde
Sophoclem El. 602: δυστιυχῆ
τρίβει βίον. PFLUGK.

V. 96. «τί χρέος non tantum
est, Quid rei est? sed Quid
est quo indigeatis quod-
que assequi velitis?» Mat-
thiae. Spectant haec ad Elm-
sleii adnotationem, qui illam
formulam comparaverat cum illa,
quae est intra v. 663. 646. 709.
τί χρῆμα; cf. ad Hecub. 977.
PFLUGK.

V. 98. Quod Kirchhoffius
nuper verba: μήτ' ἐκδοθῆναι
μήτε πρὸς βίαν θεῶν τῶν σῶν
ἀποσπασθέντες εἰς Ἄργος μολεῖν,
quia infra v. 222 sq. similia le-
gerentur: μήτ' ἐκδοθῆναι μήτε

πρὸς βίαν θεῶν τῶν σῶν ἀπο-
σπασθέντες ἐκπεσεῖν χθονός, ita
de interpolatione suspectos ha-
buit, ut is hoc loco contra li-
brorum auctoritatem pronuntia-
ret scribendum esse: μὴ θεῶν
ἀποσπασθέντες εἰς Ἄργος μολεῖν,
recisis ceteris, contra autem
Piersonus Veri similiam p.
177. versus eos, qui infra le-
guntur altero loco, pro suppo-
siticiis habuit, id ad eam quae-
stionem pertinet, quam iam ali-
quoties in harum fabularum enar-
ratione movimus et novissime
quidem ad Alcestin v. 207 sq.
p. 53 sq. et rursus ad eius fa-
bulae v. 312. p. 4 sq. Et de hoc
quidem loco rectissime iam C.
G. Firnhaberus iudicavit in
illo libro, qui inscribitur: Ver-
dächtigungen Euripidei

ΙΟΛΑΟΣ.

(ἀντ. α΄.)

Ἡρακλέους οἶδ' εἰσὶ παῖδες, ὧ ξένοι,
 ἰκέται σέθεν τε καὶ πόλεως ἀφριγμένοι.

95

ΧΟΡΟΣ.

τί χρέος; ἢ λόγων πόλεος, ἔνεπέ μοι,
 μελόμενοι τυχεῖν;

ΙΟΛΑΟΣ.

μήτ' ἐκδοθῆναι μήτε πρὸς βίαν θεῶν
 τῶν σῶν ἀποσπασθέντες εἰς Ἄργος μολεῖν.

ΚΟΠΡΕΥΣ.

(ἀντ. β΄.)

ἄλλ' οὔτι τοῖς σοῖς δεσπόταις τάδ' ἀρχέσει,
 οὐ σοῦ κρατοῦντες ἐνθάδ' εὐρίσκουσί σε.

100

ΧΟΡΟΣ.

εἰκὸς θεῶν ἰκτῆρας αἰδεῖσθαι, ξένε,
 καὶ μὴ βιαίῳ χειρὶ δαιμόνων

Coni. I. p. 71. PFLUGK. Mox ἀλλὰ τοῦ [B.], ἀλλὰ ποῦ alterum apogr. Paris.

V. 96. πόλεος Elmsleius et Hermannus. πόλεως libri. Iidem post ἔνεπε. — μελομένῳ libri et Ald. Emendarunt Canterus et Scaliger.

V. 103. χειρὶ] Hervagiana sec., casu, ut videtur. χειρὶ BC.

scher Verse usw., p. 40 sq., quod dixit repetitionem similitum verborum hic propterea non posse offensionem esse, quod et argumentum totius fabulae potissimum in illa ipsa sententia consisteret, ut eam primum coram choro, tum apud ipsum Demophontem eisdem fere verbis declarari mirum non esset, et simplex haec precationis formula ita esset usitata et paene sollemnus, ut eam similibus verbis utroque loco enuntiari non esset mirandum, ut nihil iam amplius adiiciendum esse videatur nisi hoc, his verbis, quae decurtata proposuit Kirchhoffius, ne illud quidem ipsum, quod dicendum erat, satis definite declarari, si omittas illa verba, quae in libris anteposita sunt.

Conferas praeterea quae in simili causa disputavimus ad Phoen. v. 759. p. 131 sq. ed. Goth.

V. 103 sq. καὶ μὴ βιαίῳ χειρὶ δαιμόνων ἀπολιπέῖν σ' ἔδη] Servata hac librorum scriptura hoc dicitur a choro: Aequum est supplices deorum revereri, hospes, et non violenta manu deorum relinquere te delubra, quae sententia certe prorsus inepta ad hunc locum non est, quanquam locus fortasse alio modo scribi poterit. R. K. — ἔδη simulacra deum an templa intelligas, ambiguum est, Eustath. ad II. λ. p. 872. Rom. Στι δὲ τὸ ἔδος λέγεται καὶ τὸ ἕδραμα καὶ ἄγαλμα, ὃ Πανσωνίας φησὶν. Vid. Ruhnken. ad

ἀπολιπεῖν σ' ἔδη·

πότνια γὰρ Δίκα τάδ' οὐ πείσεται.

105

ΚΟΠΡΕΥΣ.

ἔκπεμπέ νυν γῆς τοὺςδε τοὺς Εὐρουσθέως,
κούδεν βιαίῳ τῆδε χρήσομαι χερί.

ΧΟΡΟΣ.

ἄθεον ἱεσίαν μεθεῖναι πόλει

ξένων προστροπᾶν.

ΚΟΠΡΕΥΣ.

καλὸν δέ γ' ἔξω πραγμάτων ἔχειν πόδα,
εὐβουλίας τυχόντα τῆς ἀμείνονος.

110

ΧΟΡΟΣ.

οὐκοῦν τυράννω τῆςδε γῆς φράσαντά σε
χρῆν ταῦτα τολμᾶν, ἀλλὰ μὴ βία ξένους
θεῶν ἀφέλκειν, γῆν σέβοντ' ἐλευθέραν.

ΚΟΠΡΕΥΣ.

τίς δ' ἐστὶ χώρας τῆςδε καὶ πόλεως ἄναξ;

115

V. 104. ἀπολείπειν σ' libri. ἀπολιπεῖν A. Seidlerus. σφ' de Musgravii coniectura Kirchhoffius.

V. 108. προστροπᾶν] Canterus. πρὸς τὸ πᾶν libri.

V. 110. καλὸν δ' ἔξω Stobaeus flor. LVIII. 4. II. p. 369., ubi laudatur v. 110. et 111.

Post v. 111. excidisse videntur Kirchhoffio quae responderent v. 92—94.

V. 114. σέβοντ'] [B]C. σέβον τ' Aldus.

Timaenm p. 93. Schaefer. ad Soph. El. 1374. Welcker. Syll. Epigr. Gr. p. 4 seq. PFLUGK.

V. 106. ἔκπεμπέ νυν γῆς τοὺςδε τοὺς Εὐρουσθέως] Quod Elmsleius γῆς τῆςδε hoc loco scribi voluit, magno opere falsus est vir doctissimus. Nam et γῆς recte articulo et pronomine in eius modi locis carere potest, ut mox v. 109. πόλει et infra 223. χθονός, et summō iure τοὺςδε dicitur de Heraclidis praesentibus, quos quasi Eurysthei mancipia abducere cupit Copreus, et, si omisso pronomine demonstrativo τοὺς

Εὐρουσθέως diceretur, certe sententia minus expressa esset. Nunc hoc dicitur: 'Missos iam fac e terra hosce, qui sunt Eurysthei.' R. K.

V. 108. Iungo ἄθεον (τῆ) πόλει (scil. ἡμῶν) ἱεσίαν ξένων προστροπᾶν μεθεῖναι, i. e. προδοῦναι, προέσθαι. Xenophon Anab. I, 9, 9: οὗτοι δὲ ὅτι οὐκ ἤθελε τοὺς φεύγοντας προέσθαι ἐφοβοῦντο αὐτόν. De v. πόλις sine articulo posito dixit Schaeferus ad Soph. Oed. T. 630. PFLUGK.

V. 110 seq. Aeschylus Pro-

ΧΟΡΟΣ.

ἔσθλοῦ πατρὸς παῖς Δημοφῶν ὁ Θεσέως.

ΚΟΠΡΕΥΣ.

πρὸς τοῦτον ἀγὼν ἄρα τοῦδε τοῦ λόγου
μάλιστα ἂν εἴη· τᾶλλα δ' εἴρηται μάτην.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ μὴν ὄδ' αὐτὸς ἐρχεται σπουδὴν ἔχων
'Ακάμας τ' ἀδελφός, τῶνδ' ἐπήχοι λόγων. 120

ΔΗΜΟΦΩΝ.

ἐπεὶπερ ἔφθης πρέσβυς ὢν νεωτέρους
βοηδρομήσας τήνδ' ἐπ' ἐσχάραν Διός.
λέξον, τίς ὄχλον τόνδ' ἀθροίζεται τύχη;

ΧΟΡΟΣ.

ἰκέται κάθηνται παῖδες οἷδ' Ἡρακλέους
βωμόν καταστέφαντες, ὡς ὄραξ, ἀναξ,
πατρός τε πιστὸς Ἴόλεως παραστάτης. 125

V. 117. πρὸς τοῦτον ἀγὼν ἄρα B. πρὸς τοῦτον ἀγὼν τις ἄρα C. ἀγὼν scribendum esse omissio pronomine τις vidit Fr. V. Fritzschi in Quaest. Lucian. p. 20., falsus tamen in eo, quod auctore G. Hermanno ad Soph. Oed. Colon. p. XXVIII. τᾶρα pro ἄρα scribi voluit. ἄρα post me recte tutati sunt Nauckius et Kirchhoffius. Vide quae quum de universo usu ἄρα particulae in eius modi locis tum de hoc ipso loco dixi ad Devarium vol. II. p. 188 sqq. R. K.

meth. 263: Ἐλαφρόν ὅστις πημάτων ἔξω πόδα ἔχει, παραινεῖν ρουθειεῖν τε τοὺς κακῶς Πράσσοντας, ubi similia indicavit Blomfieldius gloss. ad v. 271. — τῆς ἀμείνονος. Phrynichus p. 3. τῆς ἀμείνονος γενέσθαι μόλας, ubi Gregor. Naz. Or. IX. p. 236. c. laudat Lobeckius, ἐκνήψαι καὶ γενέσθαι τῆς ἀσφαλεσιτέρας μόλας καὶ κρείττονος. [Philostr. Vit. Apoll. VI. 3. p. 232. ἦν ἀγροικοιτέρας τε καὶ ἀτέγκτον μόλας]. Similis comparativi vis in illis cernitur, quae vulgaris loquendi consuetudo frequenta-

τόνδ'
vit, ἀμεινον, λῶν καὶ ἀμεινον, (Xenoph. de rep. Lac. VIII. 5.) οὐ κακίον, (Orcon. VII. 25.) οὐ χεῖρον. Cf. Matth. Gr. Vol. II. p. 854. ed. sec. Rost. Gr. §. 130. 5. p. 717 sq. ed. sept. PFLUGK.

V. 121. ἔφθης — βοηδρομήσας] v. Matth. Gr. § 553.2.

V. 125. βωμόν καταστέφαντες] In ara deponabant supplices ramos oleae lana vinctos (ἐκετηρίας, στέφη, στέμματα), id quod vulgo dictum ἐκετηρίαν θεῖναι, ut apud eum, quem Elmsl. laudat, Andocidem de myst. §. 112. PFLUGK.

ΔΗΜΟΦΩΝ.

τί δῆτ' ἰγμῶν ἢδ' ἐδεῖτο συμφορά;

ΧΟΡΟΣ.

βία νιν οὔτος τῆσδ' ἀπ' ἐσχάρας ἄγειν
ζητῶν βοήν ἐστησε κάσφηλεν γόνυ
γέροντος, ὥστε μ' ἐκβαλεῖν οἴκτω δάκρυ.

130

ΔΗΜΟΦΩΝ.

καὶ μὴν στολήν γ' Ἑλληνα καὶ ὀνυθμὸν πέπλων
ἔχει, τὰ δ' ἔργα βαρβάρου χειρὸς τάδε.
σὸν δὴ τὸ φράζειν ἐστί, μὴ μέλλειν ἐμοί,
ποιίας ἀφιῆσαι δεῦρο γῆς ὄρους λιπῶν;

V. 130. ὥστε μ' ἐκβαλεῖν] Sic emendavit Reiskius. ὥστε μὴ
βαλεῖν B. ὥστε μὴ βαλεῖν C. Olim legebatur ὥστε μοὶ βαλεῖν, ut
est in apogr. Paris. altero.

V. 132. Elmsleius mavult χειρός. Choeroboscus apud
Bekk. Anecd. gr. III. p. 1431. πολλή ἐστιν ἡ χρῆσις τῆς χειρὸς
γενικῆς οὐ μόνον παρὰ ποιηταῖς, ἀλλὰ καὶ παρὰ τραγικοῖς καὶ λαμ-
βογράφοις. Paulo ante τὰ δ' ἔργα [B] C. τὰ δ' ἄλλα Musurus
de suo.

V. 133. μὴ μέλλειν ἐμοὶ B. μὴ μέλλειν τ' ἐμοὶ [C].

V. 131. Ἑλλην feminine genere usurpatum nec ipsum monumentorum auctoritate caret, et tantum habet a similibus comparatione praesidii, ut neminem posthac fore augurer, qui tanquam παρῆγγραφον loco moveat. Utrumque exemplorum genus erudite persequutus est Lobeckius ad Soph. Ai. v. 323, commemorans ille primum e tragicis Ἑλληνας ἐκ γῆς Iph. T. 341. Ἑλληνα φάτιν Aesch. Ag. 1263. tum Xenoph. de venat. II. 4. Ἑλληνα φωνήν. Photii Bibl. p. 211. Ἑλληνα θρησκείαν. Apollodorum Comicum apud Athen. p. 281. E. Ἑλλην ἀληθῶς οὔσα, adiecit Meinekios ad Philem. p. 374. Nec pro corrupta habuit librorum scripturam Bastius ad Greg. Cor. p. 108. Adde G. Bernhardy Synt. p. 48. PFLUGK.

V. 133. σὸν δὴ τὸ φρά-

ζειν ἐστί, μὴ μέλλειν ἐμοὶ] Quod olim hic legebatur μὴ μέλλειν τ' ἐμοὶ, id recte videntur C. Reisigius ad Oed. Col. p. 257. et A. Matthiae non esse Graece dictum, quorum alter μέλλειν δ' scribi voluit, alter μέλλοντ'. Recte nuper Kirchhoffius auctore cod. B. τ' omisit, quocum non discrepo nisi in eo, quod uno tenore ea verba posuit σὸν δὴ τὸ φράζειν ἐστί μὴ μέλλειν ἐμοὶ, quae erant ita interpungenda: σὸν δὴ τὸ φράζειν ἐστί, μὴ μέλλειν ἐμοὶ. Directa enim oratione id ita diceretur: φράζε, μὴ μέλλε. Nam quod in extrema demum voce ἐμοὶ additur, id propterea nihil habet offensionis, quia verba φράζειν et μὴ μέλλειν ad unum idemque spectant; etenim si recte rem reputes, ad μὴ μέλλε aut μὴ μέλλειν cogitatione repetendum est φράζειν. Vide

ΚΟΠΡΕΥΣ.

- 'Αργεῖός εἰμι· τοῦτο γὰρ θέλεις μαθεῖν· 135
 ἐφ' οἷσι δ' ἤκω καὶ παρ' οὗ λέγειν θέλω.
 πέμπει Μυκηνῶν δευρό μ' Εὐρυσθεὺς ἄναξ
 ἄξοντα τούσδε· πολλὰ δ' ἦλθον, ὧ ξένε,
 δίκαι' ὀμαρτῆ δρᾶν τε καὶ λέγειν ἔχων.
 'Αργεῖος ὦν γὰρ αὐτὸς 'Αργεῖους ἄγω 140
 ἐκ τῆς ἐμαυτοῦ τούσδε δραπέτας ἔχων,
 νόμοισι τοῖς ἐκεῖθεν ἐψηφισμένους
 θανεῖν· δίκαιοι δ' ἐσμὲν οἰκοῦντες πόλιν

V. 136. καὶ παρ' οὗ [B]. Olim legebatur, ut est in C. καὶ παρ' οὗ, quod correctum erat in editione Stibliniana. Mox θέλων BC. Correctum est in editione Stibliniana. Putavit librarius se videre compendium θέλω, quum simplex θέλω scribendum esset.

V. 139. ὀμαρτῆ [C.] ὀμαρτῆ B.

V. 141. ἐκ γῆς ἐμαυτοῦ Bernhardy Synt. p. 183. Confundi ista docet Dorvillius ad Charit. p. 160. Sed vulgatam tumentur Plat. Euthyd. p. 279. B. Xenoph. Mem. III. 5. 4. et quae scripserunt viri docti ad L. Bosii Ellips. p. 78. PFLUGK. Mox τούσδε δραπέτας [B.], ut correxerat Scaliger. τούτους γε δραπέτας C.

Rost. §. 139. 6. p. 770. R. K.

V. 136. Phoen. 466. ἐφ' οἷσιν ἤκει, ταῦτα χρῆ μόνον σκοπεῖν. Iph. T. 1040. βρέτας, ἐφ' ᾧ πεπλεύκαμεν. PFLUGK.

V. 140 sq. 'Αργεῖος ὦν γὰρ αὐτὸς — ἔχων] Quanquam de hoc loco novissimi editores vehementer dubitaverunt, quorum Nauckius scribi voluit: 'Αργεῖος ὦν γὰρ αὐτὸν 'Αργεῖους ἐγὼ ἐκ τῆς ἐμαυτοῦ τούσδε δραπέτας ἄγω, Kirchhoffius vero relictis ceteris pro ἔχων aut ἐγὼ aut χθονὸς restituendum esse pronuntiavit, tamen neutri adsentiri possumus. Nam neque ἐγὼ neque χθονὸς ullo modo ab ipsa sententia requiritur, illud autem, quod scriptum est in libris, ἔχων altero versu aptam mihi videtur habere sententiam hanc: 'quum ego e patria mea hosce fugitivos habeam ideoque vindicare debeam,' ut to-

tius loci sententia haec sit: 'Argivus enim quum ipse sim Argivos deduco, quippe qui e patria terra hosce fugitivos habeam et iure meo vindicem. R. K.

V. 142. τοῖς ἐκεῖθεν] Hipp. 567. αὐθὴν τῶν ἰσωθεν ἐκμάθω. Hecub. 731. τὰκεῖθεν γὰρ εὖ Πειραγμέν' ἐστίν, ubi vide annotationem. Cf. Dorvill. ad Charit. p. 106. Hermann. ad Soph. El. 135. Lobeck. ad Phryn. p. 128. Schaefer. ad Demosth. T. IV. p. 119. Ibid. ἐψηφισμένους θανεῖν, i. e. οὗς θανεῖν ἐψηφίσται vel ψηφὸς κέκρανται. Vid. Matth. Gr. p. 922. ed. sec. PFLUGK.

V. 143. δίκαιοι — κρανεῖν] i. e. δίκαιόν ἐστιν ἡμᾶς κρανεῖν. Aristoph. Nub. 1288: πῶς οὖν ἀπολαβεῖν τὰργύριον δίκαιος εἶ; Infra v. 775. Suppl.

αὐτοὶ καθ' αὐτῶν κυρίους κραίνειν δίκας.
 πολλῶν δὲ κάλλων ἐστίας ἀριγμένων
 ἐν τοῖσιν αὐτοῖς τοισὶδ' ἔσταμεν λόγοις,
 κούδεις ἐτόλμησ' ἴδια προσθέσθαι κακά.
 ἀλλ' ἢ τιν' εἰς σὲ μωρίαν ἐσκεμμένοι

145

V. 146. ἐν τοῖσι δ' αὐτοῖς τοῖσιν libri. Emendavit Canterus.

V. 148. ἀλλ' ἢ τιν' Correxerit Elmsleius. Libri ἀλλ' εἰ τιν'.

186. Ion. 1574. Matth. Gr. §. 297. PFLUGK.

V. 144. αὐτοὶ καθ' αὐτῶν] i. e. καθ' ἡμῶν αὐτῶν. Sic Bacch. 72: κρύψαντες αὐτούς. Aesch. S. c. Th. 178: αὐτοὶ δ' ὑφ' αὐτῶν ἐνδοθεν πορθούμεθα. Haec atque talia corrigenda censebat Elmsleius ad h. l. lenique spiritu utendum: postmodum ad Bacch. l. c. exemit huius praescripto formulae pluralem. Cuius decretum acute impugnavit G. Hermannus ad Soph. Trach. 451. Sed in eadem cum Elmsleio sententia versatur G. Bernhardt Synt. p. 272. Mihi, quum probabilia multa habeam, tamen nondum liquere fatendum est; interim indicabo, qui de isto loquendi usu, quamvis diversas saepe in sententias, scripserunt Dorvill. ad Charit. p. 159. Ruhken. ad Tim. p. 92. Reiz. ad Hesiodi Theog. 470. Boissonad. ad Eunap. p. 342. Blomf. ad Aesch. Agam. 809. Matth. Gr. §. 489. II. breviter Fritzscher. Q. L. p. 156. Stallb. ad Plat. Protag. p. 29., sed egregie nuper I. H. Vossius ad Hom. h. Cer. v. 103. p. 55 ss. PFLUGK. Summo iure G. Hermannus etiam in altera editione Trachiniarum Sophoclis suum illud praeceptum, quo in eius modi locis αὐτὸν recte ad primam et secundam personam quum singularis numeri tum pluralis referri posse statuerat, confirmavit p. 78 sq., falsus tamen in eo, ut opinor, quod putavit

αὐτοῦ initio poëtarum et in his tragicorum licentia de prima secundaque persona dictum esse videri, inde paulatim in communem usum venisse non solum poëtarum, verum etiam solutae orationis scriptorum. Haec perversa ratio mihi esse videtur. Nunquam enim illo modo quidquam se in ullius linguae consuetudinem insinuare atque vulgari solet. Potius ex prima illa cognatione, quae intercedebat inter pronomen *ἑαυτοῦ* atque *ἑμαυτοῦ* et *σεαυτοῦ* haec dicendi ratio profecta est et frequentata ibi maxime est, ubi Graeci pro consuetudine sermonis sui sono similia verba coniungere atque componere solebant, veluti in his *αὐτὸν καθ' αὐτοῦ*, *αὐτοὶ καθ' αὐτῶν* et quae sunt id genus alia. Illud vix est quod dicam plane inutilem ac prorsus supervacaneam esse coniecturam Nauckii, qui *ἄστοι καθ' ἄστων* scribendum proposuit. R. K.

[V. 145. Construe: ἀριγμένων (sc. τῶν Ἡρακλειδῶν) ἐστίας πολλῶν καὶ ἄλλων (sc. ἐθνῶν). V. C. F. R.]

V. 148. *Μωρίαν*, ut opinor, dicit eam, quae quamvis cum periculo pulcri honestique speciem consecatur: quae alio vocabulo est *εὐήθεια*. Thucydides III, 83: τὸ εὐήθες, οὗ τὸ γενναῖον πλεῖστον μετέχει, ubi plura Goellerus. Ceterum *σκέπτεσθαι τι εἰς τινα* est intuendo in aliquem inve-

δεῦρ' ἦλθον ἢ κίνδυνον ἐξ ἀμηχάνων
 ῥιπτοῦντες, εἴτ' οὖν εἴτε μὴ γενήσεται·
 οὐ γὰρ φρενήρη γ' ὄντα σ' ἐλπίζουσι πον
 μόνον τσαύτης ἦν ἐπῆλθον Ἑλλάδος

150

V. 149. ἢ κίνδυνον Elmsleius; libri εἰς κίνδυνον.

V. 150. ῥιπτοῦντες libri. ῥιπτοντες Elmsleius.

stigare aliquid et deprehendere. Itaque sensus, quasi dicas: καταγρόντες οὐ μωραν τινά. PFLUGK. Sententiam quidem verborum vere perspexit Pflugkius, sed habet oratio Graeca alium tamen colorem, ita ut σκέπτεσθαι μωραν εἰς τινα fere respondere videatur nostro Iemandem eine Thorheit zumuthen, vel, ut nostri iure consulti loquuntur, Iemandem eine Thorheit ansinnen. id quod recte iam A. Matthiae et G. Hermannus perspexerunt, quorum ille explicat: 'quia stultum ac temerarium aliquod facinus excogitarunt, ad quod adiuvandum te excitarent', hic: 'perfecto quandam stultitiam, quam tu in te admitteres, commenti huc venerunt etc.' Quod contra ἐξ ἀμηχάνων κίνδυνον ῥιπτεῖν est periculum facere nulla eius modi ansa vel occasione data, ut in incertis ac desperatis prorsus rebus. R. K.

V. 149 sq. κίνδυνον ῥιπτοῦντες] Ab alea, ut illud Caesaris, ἀνιήσθη κύβος (Plutarch. Caes. 32. Appian. B. C. II. 35. vid. Casaub. ad Sueton. Caes. 32.). Inprimis aptum in re bellica: quaedam Thucydidis et Herodoti in hanc rem commemoravit Elmsleius, neque attinet plura cumulare. Sed digna notatu ellipsis voc. κίνδυνος in hac formula, apud Pausan. III, 6, 6:

καὶ μὴ ἀφειδῶς ἐπ' ἀλλοτροῖς ἀναρῶσαι. In eadem comparatione versantur Aeschyli illa Sept. 410: ἔργον δ' ἐν κύβοις Ἄρης κριεῖ. Κυβεύειν καὶ κινδυνεύειν iungit Plato Protag. p. 314. A. PFLUGK. Hoc unum addo permirum mihi videri, potuisse olim interpretes Elmsleio adsentiri, qui ῥιπτεῖν a poëtis tragicis abiudicavit, quod nihil aliud est ac si quis dicat Latinos poëtas potuisse iacere dicere, non item iactare. Rectissime autem ῥιπτεῖν, quod ab optimis scriptoribus Atticis usurpatur, et hoc loco legitur et in Sophoclis Antigona v. 129., tum autem in Helena v. 1113. ed. Herm. et aliis locis multis. Vide Lobekium ad Soph. Ai. 239. Nam quod A. Matthiae auctore Elmsleio commemoravit librariorum pronos fuisse ad ῥιπτεῖν in ῥιπτεῖν mutandum, id quod appareret ex Herc. Fur. v. 921.; ubi Aldina haberet: ἐκχεῖτε πηγός, ῥιπτεῖν' ἐκ χειρῶν κανῶ, prorsus ineptum est. Ibi enim propter praecedens ἐκχεῖτε librarius erravit, non illud hinc sequitur, quod isti voluerunt. R. K.

Ibid. ἐξ ἀμηχάνων] [El. 624: ὄρω γὰρ ἐλπιδ' ἐξ ἀμηχάνων. Soph. Ai. 716: ἐξ ἀέλπτων, siquidem recte hunc locum emendavit Hermannus. Plat. Legg. III. p. 699. B: οἷς ἐξ ἀπόρων καὶ τότε ἐφαίνετο γενέσθαι τὸ νικῆσαι μαχομένους. Similia indicavi ad Med. 459. PFLUGK. De εἴτ' οὖν εἴτε μὴ

τὰς τῶνδ' ἀβούλους συμφορὰς κατοικτιεῖν·
 φέρ' ἀντίθες γάρ, τοὺςδε τ' εἰς γαῖαν παρεῖς
 ἡμᾶς τ' ἐάσας ἐξάγειν τί κερδανεῖς; 155
 τὰ μὲν παρ' ἡμῶν τοιάδ' ἔστι σοι λαβεῖν,
 Ἄργους τοσήνδε χεῖρα τήν τ' Εὐρουσθέως
 ἰσχὺν ἅπασαν τῆδε προςθέσθαι πόλει.
 ἦν δ' εἰς λόγους τε καὶ τὰ τῶνδ' οἰκτίσματα
 βλέψας πεπανθῆς, εἰς πάλην καθίσταται 160
 δορὸς τὸ πρᾶγμα· μὴ γὰρ ὡς μεθήσομεν

V. 153. τὰς τῶνδ' ἀβούλους] Sic libri. τὰς σφῶν ἀβούλους coniecit Kirchhoffius. Μοχ κατοικτιεῖν Elmsleius. κατοικτίσεις libri, nisi quod apogr. Par. alterum κατοικτίσειν e correctione habet.

V. 154. τοὺςδε τ'] Reiskius. τοίςδε γ' libri.

V. 160. πάλην] Sic B. a pr. manu. πάλην C. a correctione.

V. 162. Ante Barnesium legebatur δόξης et χαλυβικοῦ.

Stephanus Byz. s. v. Χάλυβες: λέγεται δὲ καὶ μετὰ τοῦ δ' χαλυβδικὸς τὸ κτητικόν. Λυκόφρων (v. 1001.) χαλυβδικῶ κνώδορτι. PFLUGK.

vide quae dixi ad Devarium vol. II. p. 535. R. K.

V. 153. τὰς τῶνδ' ἀβούλους συμφορὰς κατοικτιεῖν] Quod Kirchhoffius σφῶν pro τῶνδ' scribi voluit, videtur sane tum flagitari, si omnia ab ἐπιζήροισι suspendimus. Nihil tamen mutare volui, quod mihi totus locus nondum persanatus esse videtur. Nam libri κατοικτίσεις, non κατοικτιεῖν habent. R. K.

V. 154. παρεῖς] intrare passus. Suppl. 467: Ἐγὼ δ' ἀπανδῶ πᾶς τε Καδμείων λειῶς Ἄδρασιον εἰς γῆν τήνδε μὴ παριέναι. Cf. Plat. de rep. VIII. p. 560. D. 561. B. PFLUGK.

V. 159. τῶνδε ad utrumque substantivum pertinere, λόγους et οἰκτίσματα, monuit Elmsleius ad v. 131, conferens Med. v. 1365. ἀλλ' ὕβρις οὔτε σοὶ νεοδμητῆτες γάμοι. Ion. 1275. ἀλλ' οὔτε βωμὸς οὔτ' Ἀπόλλωνος δόμος Σώσει σε, et alia. Non adsentior. Contenduntur inter se

ab altera parte quae ἔργῳ profutura sunt, ab altera λόγοι. His quod adiicitur, καὶ τὰ τῶνδ' οἰκτίσματα, quasi explicandi vim habet. Sed Elmsleius ne haec quidem sine suspitione praetermisit. «Non male, inquit, legeretur τὰ τοῦ δ' οἰκτίσματα. Iolai scilicet, cui soli convenit sermonum mentio. Sed nihil obstat, quo minus plurale τῶνδ' ad unum referatur.» Iolaius credo viro doctissimo obloqueretur: Οὐκ ἔμὸς ὁ μῦθος, ἀλλὰ τῶν τέκνων πάρα. PFLUGK.

V. 162. χαλυβδικοῦ] scil. σιδήρου. Auctor poeta Alcest. v. 983. τὸν ἐν Χαλύβοισι σίδαρον. Quae ellipsis mihi non perinde dura videtur ac plerisque interpretum. Recte Musgravius comparavit, quod comicis poetis Anglorum usitatum esse dicit, a Toledo, [et nostratibus: ein Damascener], Elmsleius Δωρίδα (scil. μάχαραν) in El. v. 819. De Chalybum gente praeter Aesch.

δόξης ἀγῶνα τόνδ' ἄτερ χαλυβδικῶν.
 τί δῆτα φήσεις, ποῖα πεδί' ἀφαιρεθεῖς
 Τυρυνθίοις θεῖς πόλεμον Ἀργείοις ἔχειν,
 ποίοις δ' ἀμύνων συμμαχοῖς, τίνος δ' ὑπερ 165
 θάψεις νεκροὺς πεσόντας; ἢ κακὸν λόγον
 κτήσει πρὸς ἀστῶν, εἰ γέροντος οὕνεκα
 τύμβου τὸ μηδὲν ὄντος, ὡς εἰπεῖν ἔπος,
 παίδων τε τῶνδ' εἰς ἄντλον ἐμβήσει πόδα.
 ἐρεῖς, τὸ λῶστον, ἐλπίδ' εὐρήσειν μόνον. 170

V. 164. *θεῖς* Musgravius. *θῆς* Ald. *λῆς* Scaliger, coll. Etym. M. p. 564, 22. Koen. ad Greg. Cor. p. 252. *Τυρυνθίας* γῆς corrigebat Tyrwhittus et Elmsleius ad Marklandi Suppl. 469. et ad Med. p. 84. (72. Lips.) not. x. — Post Ἀργείοις τ' addidit A. Matthiae. PFLUGK. Kirchhoffius scribi vult: *τί ὀνομασθεῖς πόλεμον Ἀργείοις ἔχειν*; Nauckius φῆς pro θῆς coniecit.

V. 169. *τε* om. B. *ἐμβήσεις πόδα* Reiskius. Possis etiam *ἐμβήση ποδί*. KIRCHHOFFIUS.

Prom. 739. Sept. c. Tir. 724. Xenophon Anab. V, 5. 1. οὗτοι ὀλίγοι ἦσαν καὶ ὑπήκοοι τῶν Μοσσηνοίκων; καὶ ὁ βίος ἦν τοῖς πλείστοις αὐτῶν ἀπὸ σιδηροείας. Eudoxus apud Steph. Byz. s. v. ἐκ δὲ τῆς Χαλύβων χώρας ὁ σιδηρὸς ὁ περὶ τὰ στομάματα ἐπαινούμετος ἐξάγεται. PFLUGK. Adde Vergilii Georg. I, 58: At Chalybes nudi ferrum (mittunt), et quae Servius ad h. l. adnotavit. R. K.

V. 165. *τίνος δ' ὑπερ]* scil. ἀμύνων αὐτοῖς. PFLUGK.

V. 167. *γέροντις τύμβου]* Vide Med. 1209. ibiq. adnot. Eustathius ad Hom. Od. β. p. 1431. Rom. ὄθεν καὶ τυμβογέροντες οἱ αὐτοὶ καὶ σοροπληκτοὶ καὶ σοροπληγες. Adde Bekk. Anecd. Gr. I. p. 66, 6. PFLUGK. Respondet hoc fere Latino silicernium, quod dicitur de sene gravi annis et morti proximo. R. K.

V. 169. *εἰς ἄντλον]* Hercub. 1025: ἀλλμενόν τις ὡς ἐς

ἄντλον πεσῶν. Ab eadem comparatione praeco in Suppl. 473: *Κἄν μὲν πύθη μοι, κινάτων ἄτερ πόλιν Σῆν ναυστολήσεις*. εἰ δὲ μή, πολὺς κλύδων Ἡμῖν τε καὶ σοὶ ξυμμαχοῖς τ' ἔσται δορός. Elmsleius quae disputavit de voc. ἄντλος, vereor ut satis considerate scripta sint. PFLUGK.

Ibid. *ἐμβήσει πόδα]* Infra v. 802: *ἐκβάς τεθρόππων Ὑλλος ἀρμάτων πόδα*. El. 1173: *βαττονοῦσιν ἐξ οἴκων πόδα*. Dinarchus in Demosth. §. 82: *οὐκ ἂν ἔφασκεν ἐκ τῆς πόλεως ἐξελεθεῖν οὐδὲ τὸν ἔτερον πόδα*. Vid. Porson. ad Or. 1427. Rost. Gr. §. 137. 3. b. [p. 765 sq. ed. VII.] PFLUGK.

V. 170. *τὸ λῶστον]* Herc. Eur. 195: *Ὅσοι δὲ τόξοις χεῖρ' ἔχουσιν εὖστοχον, Ἐν μὲν τὸ λῶστον, μυθίους οἰστοὺς ἀφεῖς Ἄλλοις, τὸ σῶμα ὀύεται μὴ καταθανεῖν*. Lucianus Nigr. §. 22: *ἔνιοι μὲν γάρ, τὸ καινότετον, οὐδὲ νοσεῖν σχολάζουσιν*. Vid. Matth. Gr. §. 432. 5. Dicitur

καὶ τοῦτο πολλῶ τοῦ παρόντος ἐνδεές·
κακῶς γὰρ Ἀργείοισιν οἶδ' ὠπλισμένοι
μάχονται ἂν ἠβήσαντες, εἴ τι τοῦτό σε
ψυχὴν ἐπαίρει, χοῦν μέσῳ πολὺς χρόνος,
ἐν ᾧ διεργασθεῖτ' ἂν. ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ·
δοῦς μηδέν, ἀλλὰ τὰμ' ἔων ἄγειν ἐμὲ

175

V. 172. καλῶς scribi voluit G. Hermannus, ut id per ironiam diceretur. Sine idonea causa.

V. 173. ἂν ἠβήσαντες] Piersonus Verisim. p. 176. ἀνηβήσαντες libri. Τὸν εἴ τι Elmsleius. τι om. libri. εἴπερ Barnesius.

V. 176. δοῦς [B]C. δός Aldus. Conf. Dobree ad Aristoph. Plut. 913.

V. 179. λάβης] Kirchhoffius scribi voluit λαβεῖν, ut id a τοῦτο πάθῃς suspensum esset. Contra Nauckius nuper totum

hoc: quodsi id quod solum aliquam speciem habet commemorare volueris, nihil profecto aliud offeres, nisi suscepto miserorum patrocínio id te adsequendum, ut bene sperare liceat. PFLUGK.

V. 171. καὶ τοῦτο] scil. τὸ ἐλλπίδα εὐρίσκειν, sive referre malis ad ἐλλπίδα, illa syntaxeos licentia, de qua dixi ad Androm. 332. Herodiani II, 6. p. 37, 29. Bekk. πάλιν τε τυραννίδος ἦν δέος, ἐπεὶ τούτῳ χαίρειν τοὺς στρατιώτας ἠλπίζον. Plutarch. Anton. 62: τοῦτοις ἀντικομπάζων Ἀντώνιος αὐτὸν μὲν εἰς μονομαχίαν προὐκαλεῖτο, καίπερ ὢν πρεσβύτερος. εἰ δὲ φεύγοι τοῦτο, περὶ Φάρσαλον ἤξιον διαγωνίσασθαι. Ac vide ne recte habeat apud Xenoph. Conviv. IV. 43: παρ' οὗ ἐγὼ τοῦτο ἐκτελέσασθην. Cf. Goeller. ad Thucyd. VI. 10. p. 131. Bernhardy Synt. p. 281. PFLUGK.

Ibid. ἐνδεές] ο deterius. Noster Phoen. 708: πολλῶ γὰρ ἤθρον ἐνδεεὶς διαλλαγᾶς. Andromeda fr. 24: Τῶν γνησίων γὰρ οὐδὲν ὄντες ἐνδεεῖς Νόμῳ νοσοῦσιν. ELMSLEIUS.

V. 172. οἶδ'] pueri isti, ad aram sedentes, Herculis proles. PFLUGK.

V. 176. δοῦς μηδέν] i. e. nullo impendio facto. PFLUGK.

V. 177. Xenophon de Republ. Athen. III. 10. citatus a G. Dindorfio: δοκοῦσι δὲ οἱ Ἀθηναῖοι καὶ τοῦτό μοι οὐκ ὀρθῶς βουλευέσθαι, ὅτι τοῖς χείροισ ἀίρουσιν ἐν ταῖς πόλεσι ταῖς στασιαζούσαις· οἱ δὲ τοῦτο γνώμη ποιοῦσιν. Ubi qui sint οἱ χείροισ, discas ex iis, quae disputavit vir in paucis egregius, F. Th. Welckerus Prolegg. ad Theogn. p. XXI seq. PFLUGK.

V. 178 sq. πάθῃς — λάβης] Loquendi genus satis usitatum (epexegesis vocant), inde ab Homero, v. c. Od. ι, 511 s. ac saepe usurpatum ab Euripide, in hac fabula v. 156. 182 s. Iph. Taur. v. 999. Orest. v. 512. Demosthenes adv. Aphob. I. §. 45: ἵνα δυοῖν θάτερον διαπραξαιτο, ἢ διὰ τὰ διδόμενα βελτίους αὐτοὺς εἶναι περὶ τὴν ἐπιτροπὴν προτρέψειεν, ἢ, εἰ κακοὶ γίγνοιτο, μηδεμιᾶς συγγνώμης παρ' ὑμῶν τυγχάνοιεν. — Inprimis frequens hoc schemate Plato, vid. Ion. p. 533. D. E. de Republ. III. p. 416. B. de Legg. IV. p. 708. B. Stallbaum. ad Apol. p. 29.

κτῆσαι Μυκίνας, μηδ', ὅπερ φιλεῖτε δρᾶν,
πάθης σὺ τοῦτο, τοὺς ἀμείνονας παρὸν
φίλους ἐλέσθαι τοὺς κακίονας λάβης.

ΔΗΜΟΦΩΝ.

τίς ἂν δίκην κρίνειεν ἢ γνοίη λόγον, 180
πρὶν ἂν παρ' ἀμφοῖν μῦθον ἐκμάθῃ σαφῶς;

locum ita conformari voluit: μηδ', ὅπερ φιλεῖτε δρᾶν, πάθης σὺ
μηδὲ τοὺς ἀμείνονας παρὸν φίλους ἐλέσθαι, τοὺς κακίονας λάβης.
Vide quae Pflugkius in adnotatione apposuit.

V. 180. 181. habet Stobaeus XLVI. 2. II. p. 224. κρίνειεν
Portus. κρίνοιεν libri et Stobaeus. δολή λόγον Stobaeus I. c.

V. 181. σαφῶς libri et Stobaeus. σαφῆ Aldus. Ceterum
hanc Demophontis orationem choro tribuerunt auctore Elmsleio
Pflugkius, Nauckius, Kirchlhoffius. Vide adnot. exeget.

ad Menon. p. 22. Bornemann.
ad Xenoph. Cyrop. II. 2, 8.
A. Matthiae Gr. §. 632. 2.
e. et ad Hecubam 777. p. 88.
Memorabilis praeter ceteros lo-
cus Thucydidis II. 60: πῶς
οὐ χεῖρ πάντας ἀμύνειν αὐτῇ
καὶ μὴ ὁ νῦν ὑμῖς δρᾶτε, ταῖς
καὶ σίκον κωκοπρογλαῖς ἐκπε-
πληγμένοι τοῦ κοινοῦ τῆς σωτη-
ρίας ἀφλεσθε καὶ ἐμέ τε τὸν
παραιέσαντα πολεμεῖν καὶ ὑμᾶς
αὐτοὺς, οἳ ξυνίγνωτε, δι' αἰτίας
ἔχετε. Plat. Tim. p. 27. C:
ἀλλ', ὦ Σώκρατες, τοῦτό γε δὴ
πάντες ὄσοι καὶ κατὰ βραχὺ σω-
φροσύνης μετέχουσιν (supplen-
dum, ποιούσιν), ἐπὶ παντὸς ὀρ-
μῆ καὶ ομικροῦ καὶ μεγάλου πρά-
γματος θεὸν αἰεὶ πον καλοῦσιν.
Cui loco simillimus Soph. Ai.
1058 seq., quem explicavit G.
Hermannus, p. 157. ed. I.
PFLUGK.

V. 180. ΔΗΜΟΦΩΝ] Per-
mire mihi accidit, ut, quum
nuper hanc Euripidis fabulam
relegerem et in manibus habe-
rem recentiore eius fabulae
editionem, in qua hi duo ver-
sus non regi, sed choro tribue-
rentur, excitarer in legendo hoc
loco ac vitium mihi animadver-
tere viderer propterea, quod
non satis recte, si chorus haec

verba pronuntiaret, quid facien-
dum regi esset praescribere ille
videretur, adnotaremque Demo-
phontis potius nomen quam
chori his verbis apponendum
esse, ne auctoritas regis, in
quo uno huius rei arbitrium po-
situm esset, infringi atque in-
firmari chori oratione videretur.
Quum autem antiquiores huius
tragoediae editiones evolverem,
cognovi non novum meum in-
ventum esse, sed antiquum
prorsus ac plane translaticium,
quum in libris et antiquioribus
editionibus omnibus haec verba
recte Demophonti, non choro
adscriberentur. Regis igitur no-
men reposui. Is enim hac vo-
ce Iolaum pro sua parte di-
cere iubet. De praecepto au-
tem ipso, quod deinceps sequi-
tur, hoc adnoto, non satis re-
cte Phocylidea haec dixisse
Pflugkium hoc loco et ad An-
drom. 958., quae erant ex an-
tiquissimo illo genere praecep-
torum Graecorum, quae in
ore populo erant sine certo au-
ctore, quia non scripta erant,
sed nata cum populo ipso et in
unius cuiusque pectore vigeant.
Cicero quidem, ad Atticum
lib. VII. ep. 18. ψευδηγοῖδεια
haec appellat. Vide C. Gött-

Eurip. Vol. I. Sect. IV.

ΙΟΛΑΟΣ.

ἄναξ, ὑπάρχει μὲν τόδ' ἐν τῇ σῆ χθονί,
 εἰπεῖν ἀκοῦσαί τ' ἐν μέρει πάρεστί μοι,
 κούδεις μ' ἀπόσει πρόσθεν, ὥσπερ ἄλλοθεν.
 ἡμῖν δὲ καὶ τῶδ' οὐδὲν ἔστιν ἐν μέρει·
 ἐπεὶ γὰρ Ἄργους οὐδὲν ἔσθ' ἡμῖν ἔτι,
 ψήφῳ δοκῆσαν, ἀλλὰ φεύγομεν πάτραν,
 πῶς ἂν δικαίως ὡς Μυκηναίους ἄγοι

185

V. 184. ἄλλοθε Elmsleius, Nauckius.

V. 185. ἐν μέρει] ἐν μέσῳ de Valckenarii coniectura ad Hippol. v. 224. dubitanter proposita recentiores fere omnes.

V. 186. οὐδὲν ἔσθ' οὐ μέτεσθ' Dobraeus, Kirchhoffius.

V. 189. ὄδ' [B.] Tyrwhittus. ὦδ' C. secundum apogr. Paris. ἀπῆλασαν [B] C. ἀπῆλασε de suo Musurus.

lingii Hesiodi fragm. p. CLXXXII. p. 292 sq. ed. H. R. K.

V. 182 — 184. Laudat illam, qua nihil et saepius et ambitiosius iactabant Athenienses, ἰσηγορίαν. PFLUGK.

V. 184. ὥσπερ ἄλλοθεν] Pro ἄλλοθεν Elmsleius scribi voluit ἄλλοθε, non tamen ut quod esset in libris falsum esse putaret. Iniuria hoc recepit Kirchhoffius. ἄλλοθεν dixit respiciens ad ἀπόσει, ut haec ei obversaretur sententia: quem admodum aliunde, id est, ex aliis locis nos eiecerunt atque expulerunt. R. K.

V. 185. ἡμῖν δὲ καὶ τῶδ' οὐδὲν ἔστιν ἐν μέρει] Quod vulgo de Valckenarii coniectura, quam is fecit ad Euripidis Hippolyti v. 224. admonitus loco Ionis v. 1286. τί δ' ἔστι Φοῖβῳ σοὶ τε κοινὸν ἐν μέσῳ; scripserunt, id tantum abest ut idoneam sententiam habeat hoc loco, ut plane contrarium ei declaret, quod hic requiritur. Si enim diceretur hic, quemadmodum illi volunt: ἡμῖν δὲ καὶ τῶδ' οὐδὲν ἔστιν ἐν μέσῳ, hoc nihil significaret aliud nisi hoc: Nihil nobis cum illo est negotii, id quod

recte iam vidit Pflugius, qui tamen non vidit hoc ipsum ad hunc locum ineptum esse. Nam negotium sane Iolao est cum Copreo, quod ille eum cum suis ab aris deorum abstrahere et Argos abducere conatur. Atque ea ipsa causa iam coram Demophonte disceptatur. Apparet igitur non hoc ab Iolao dicendum fuisse, nihil sibi cum Copreo negotii intercedere, sed illud potius se nihil cum illo commune habere, id quod non per ἐν μέσῳ, sed per ἐν μέρει exprimitur. Et in eo loco ipso, unde errorem suum adripuit Valckenarius, non verbum ἐν μέσῳ rem conficit, sed illud potius, quod est adiunctum κοινόν. Dicitur enim ibi non simpliciter: τί δ' ἔστι Φοῖβῳ σοὶ τ' ἐν μέσῳ, sed τί δ' ἔστι Φοῖβῳ σοὶ τε κοινόν ἐν μέσῳ; Nihil igitur aliud officere scripturae ἐν μέρει videtur, nisi quod ἐν μέρει tertio ab hinc versu legitur, alia quidem verborum collocatione ac formula paene sollemni. Verum tamen hoc ipsum non eam vim habet, ut ἐν μέρει hic dici non potuerit. Saepe enim optimus quisque scriptor similes voces

ὄδ' ὄντας ἡμᾶς, οὓς ἀπήλασαν χιθονός;
 ξένοι γὰρ ἐσμεν. ἢ τὸν Ἑλλήνων ὄρον 190
 φεύγειν δικαιοῦθ' ὅστις ἂν Ἄργος φύγη;
 οὐκ οὐκ Ἄθηναι γ'· οὐκ ἄρ' Ἄργείων φόβῳ
 τοὺς Ἡρακλείους παῖδας ἐξελῶσι γῆς.
 οὐ γάρ τι Τραχίς ἐστὶν οὐδ' Ἀχαιῶν 195
 πόλις, ὅθεν σὺ τοῦσδε τῇ δίκῃ μὲν οὔ,

V. 190. τὸν Ἑλλήνων [B] C. secundum Victorium et apogr. Far. alterum. τῶν Ἑλλήνων ex apogr. altero Aldus.

V. 191. φύγη A. Matthiae et Elmsleius. φύγοι libri.

V. 192. οὐκ ἄρ'] Sic libri. οὐ γὰρ de Stephani coniectura Nauckius et Kirchhoffius.

V. 194. οὐ γάρ τι [B.] οὐκ ἄρ' τι C. sec. Furiam. οὐ γάρ τι apogr. Pariss. Mox Ἀχαιῶν B.

usurpat, praesertim si alia sententia subest eaque ita declaratur, ut perspicua oratio sit neque quidquam inde obscuritatis aut ambiguitatis nascatur, ut hoc ipso loco, ubi nemo poterit dubitare, quid verba οὐδὲν ἐστὶν ἐν μέρει significant. Vide quae mox dicam ad v. 199. R. K.

V. 187. δοκῆσαν] Suppl. 129: ἰδίᾳ δοκῆσαν σοὶ τόδ' ἢ πάσῃ πόλει; vid. Matth. Gr. §. 564. PFLUGK.

V. 189. Iunge: πῶς ὅδε δικάσιως ἄγοι ἡμᾶς ὡς Μικηναίους ὄντας, οὓς (αὐτοὶ) ἀπήλασαν. PFLUGK.

V. 191. Ἄργος] Neque hoc loco neque infra v. 196. sine idonea ratione articulum adiunxit ad Ἄργος nomen poëta in Iolai oratione. Etenim quemadmodum aliis locis articulus propterea ad nomina urbium propria adiunctus legitur, ut maiorem vim nomini addat, quo claritas ac dignitas illorum locorum magis agnoscatur illa demonstrativa articuli potestate, veluti in Phoenissis v. 515. ταῖς γὰρ ἂν Θήβαις τόδε γένοιτ' ὄνειδος κτλ., ad quem locum vide quae ego dixi p. 94. ed. Goth.

et post me Geelius, qui adfert Suppl. v. 82. οὐκ οἶδ' ἐγὼ Κρόντια δεσπόζοντι ἐμοῦ, οὐδὲ σθένια μείζον, ὥστ' ἀναγκάσαι δρᾶν τὰς Ἀθήνας ταῦτα, sic hoc loco ob eam causam Iolus Ἄργος ornat articulo, ut quasi ex Coprei mente, quippe qui eius urbis potestatem exaggerare et amplificare omni modo cupiat, eam urbem honoris causa sic appellare videatur, revera autem praeconis nimium Argis suis confidentis orationem irrideat. Conferas etiam v. Iulii fabulae 288: τὸ σὸν γὰρ Ἄργος οὐ δέδοικ' ἐγώ. R. K.

V. 192. οὐκ οὐκ Ἀθηναι γ'] Herc. F. 1251: οὐκ οὐκ τοσαυτά γ'. Plato Legg. VII. p. 810. E: εἰ δὲ ἐλάττωσιν, οὐκ οὐκ χεῖροσ γε. Cf. Heind. ad Euthyd. §. 82. Boeckh. in Min. et Legg. p. 59. PFLUGK.

V. 194. οὐ γάρ τι] Notavi ad Androm. 872. Adde Phoen. 112. Suppl. 117. Alc. 208. 417. 632. 815. Ceterum quod Ἀχαιῶν πόλις dicit, Ἀχαιοὺς Φθιώτας intellige. Apposite Strab. IX. p. 433: αὐτῶ καὶ Σοφοκλῆς τὴν Τραχινίαν (Τραχίνα coni. Elmsleius) Φθιώτιν εἴρηκεν. PFLUGK.

τὸ δ' Ἄργος ὀγκῶν, οἰάπερ καὶ νῦν λέγεις,
 ἤλαυνες ἰκέτας βωμίους καθημένους.
 εἰ γὰρ τόδ' ἔσται καὶ λόγους κρίνουσι σοῦς,
 οὐκ οἶδ' Ἀθήνας τάςδ' ἔλευθέρας ἔτι. —
 ἀλλ' οἶδ' ἐγὼ τὸ τῶνδε λῆμα καὶ φύσιν·
 θνήσκειν θελήσους· ἢ γὰρ αἰσχύνῃ πάρος
 τοῦ ζῆν παρ' ἐσθλοῖς ἀνδράσιν νομίζεται.

206

V. 198. κρίνουσι] Sic BC. κρινούσι Kirchhoffius, κρανοῖσι
 Elmsleius, Pflugkius, Nauckius. Vide adnot. exeget.

V. 201. πάρος om. B. βάρος C.

V. 196. Supple in hunc modum: τὸ δ' Ἄργος ὀγκῶν [καὶ λέγων] οἰάπερ καὶ νῦν λέγεις. Sic Ion. 1523: Ὅρα σύ, μήτηρ, μὴ σφαλεῖσ', ἃ παρθένους Ἐγγύγεται ἰοσήμιαι' εἰς κρυπτοῦς γάμους, Ἐπειτα τῷ θεῷ προστιθῆς τὴν αἰτίαν. Id est, σφαλεῖσα [καὶ ἰοσήσασα] ἃ π. ἐ. ν. PFLUGK.

V. 198. εἰ γὰρ τόδ' ἔσται καὶ λόγους κρίνουσι σοῦς] Hoc loco duae res commemoratione dignae sunt, quae tamen, si vere existimantur, nihil offensionis habere possunt. Ac primum quidem quod tempus futurum ἐκ παραλλήλου cum tempore praesenti componitur, id quibusdam offensionis fuit, ut aut κρινούσι aut pro re nata κρανοῖσι scribi vellent. Mihi in ea re minime haerendum videtur propterea, quod alio modo τόδ' ἔσται, alio κρίνουσι dicitur. Illud enim ab eventu rei futurae suspenditur εἰ τόδ' ἔσται, si hoc erit, nempe ut repellantur, idque semel fit et nihil in se continet, quod manere ac perdurare amplius videatur, hoc etsi ad eandem causam spectare videtur, tamen alio modo dicitur: καὶ (εἰ) λόγους κρίνουσι σοῦς, ac (si) tuam orationem in iudicando sequuntur aut, dicam, si secundum tuam orationem iudicant,

id est, si id, quod tu cupis, nunc et fortasse etiam futuro tempore iudicant, persuasum mihi est hasce Athenas non amplius esse liberas. Qua in oratione invidiosius etiam praesens tempus ponitur quam futurum, ut non ad hanc praesentem causam, quae mox iudicanda fuerit, quam ad omnem iudicandi morem modumque pertinere videatur. Alterum, quod commemorandum hoc loco est, est illud ipsum verbum κρίνειν, quod parum intellexerunt illi, qui κραίνειν pro eo scribi voluerunt. Quemadmodum enim in Latino sermone non solum ea res iudicari dicitur, quae in disceptatione versatur, et modo hac ratione, modo illa decernitur, verum etiam id iudicari dicitur, quod a iudicibus in iudicando obtinetur atque de sententia iudicium decernitur ut verum ratumque, sic etiam Graece κρίνειν non solum aliquid in iudicium vocare significat, sed pro re nata etiam aliquid in iudicando sequi iudicioque comprobare et pro vero ratoque pronuntiare. Atque eodem prorsus modo, quo hic, dicitur κρίνειν bis in uno loco apud Euripidem in Phoenissis v. 1665 sq. ed. nostr.

πόλιν μὲν ἀρκεῖ· καὶ γὰρ οὖν ἐπίφθοιόν
λίαν ἐπαινεῖν ἐστι, πολλάκις δὲ δὴ
καυτὸς βαρυνθεὶς οἶδ' ἄγαν αἰνούμενος.
σοὶ δ' ὡς ἀνάγκη τούσδε βούλομαι γράσαι
σώζειν, ἐπεὶ περ τῆσδε πρῶστατεῖς χθονός.
Πιτθεὺς μὲν ἐστι Πέλοπος, ἐκ δὲ Πιτθίως
Αἴθρα, πατὴρ δ' ἐκ τῆσδε γεννᾶται σέθεν

205

- V. 203. πόλει Kirchhoffius. Sine idonea causa.
V. 204. λίαν B. λίαν γ' C. secundum apogr. Pariss.
V. 205. ἄγαν B. ἄγαν γ' C. secundum apogr. Pariss.
V. 206. οὐ δ' B. σοὶ δ' [C].

ΚΡ. ἔκριν' ὁ δαίμων, παρθέν',
οὐχ ἄ σοὶ δοκεῖ. ANT. κάκει-
να κέκριται, μὴ φρυβύζεσθαι
νεκρούς, et saepe alias apud
alios scriptores, veluti in Xe-
nophontis Hist. Graeca I,
7, 34. τούτων δὲ διαχειροτονο-
μένων τὸ μὲν πρῶτον ἔκριναν
τὴν Εὐρύπιοιόλεμον· ὑπομοσμη-
νον δὲ Μενεκλέους καὶ πάλιν
διαχειροτονίας γενομένης ἔκριναν
τὴν τῆς βουλήσ. et in eiusdem
Memorab. Socr. IV, 4, 16. οἴ-
μαι δ' ἐγὼ ταῦτα γέγνησθαι οὐχ
ὅπως τοὺς αὐτοὺς χοροὺς κρέ-
νωσιν οἱ πολῖται, οὐδ' ὅπως
τοὺς αὐτοὺς ἀυλητὰς ἐπαινώσι
οὐδ' ἵνα τοῖς αὐτοῖς ἡδωνται
κτέ., ad quem locum vide quae
Bornemannus adnotavit et Po-
lybius p. 396. B. κριθείσης
δὲ τῆς ταῦ Ζεύξιδος γνῶμης.
Vide Musgrav. ad Rhes. 655.
tom. III. p. 477. Beck. R. K.

V. 199. οὐκ οἶδ' Ἀθήνας
τὰς δ' ἐλέυθερας ἐτι] Kirchhoffius nuper in repe-
tito οἶδα offensus, quod hoc
loco e sequenti versu petitum
putavit, pro οὐκ οἶδ' scribi hic
voluit οὐ φημ'. Verum tamen
eo minus hoc loco in repetito
verbo οἶδα haerendum erat, quod
aperte pausa est post hunc ver-
sum, et etiamsi hoc non ita es-
set, tamen haec repetitio nihil of-
fensionis habere posset. R. K.

V. 201 sq. Bonorum virorum

est magis curare, ne quid dede-
coris subeant, quam ut vitam
tueantur. PFLUGK.

V. 203. πόλιν μὲν ἀρκεῖ]
scil. τοιάδε ἐπαινέσαι. [quod
ad civitatem attinet, sat-
tis dictum est. Elmsleius.]
PFLUGK.

V. 205. lunge βαρυνθεὶς οἶδα
(vid. ad Hecub. 397.) et sequen-
tia interpretare, εἰ ἄγαν (i. e.
πέρα τοῦ μετρίου) αἰνούμεν.
PFLUGK.

V. 208. Egregiam Iolai ora-
tioni lucem adfert Plutarchus
Thes. 7, quo loco Herculis et
Thesei necessitudinem declara-
vit: εἰσόγγανον δὲ καὶ γένους
κοινωνοῦντες, ἐξ ἀνεψιῶν ὄντες.
Αἴθρα μὲν γὰρ ἦν Πιτθίως θυ-
γάτηρ· Ἀλκμήνη δὲ Λυσιδίκης·
Λυσιδικὴ δὲ καὶ Πιτθεὺς ἀδελ-
φοὶ, γεγονότες ἐξ Ἴπποδαμείας
καὶ Πέλοπος. Cuius loci aucto-
ritate abstersi etiam ex v. 212.
veterem maculam, reponendo
ἀντανεψίων pro vulgato ἀντανε-
ψίω. Idem fecerat Reisigius
ad Soph. Oed. Col. p. 332. Ce-
terum de Lysidice Alcmenes ma-
tre cum Plutarcho conspirat
Schol. Townl. ad Hom. II. τ,
123. apud Heynium ad Apoll.
p. 127. s. apud Bekk. T. II.
p. 520, 42. Apollodoro II.
4, 5. §. 7. dicitur Anaxo, Al-
caei filia: unde emendandus

Θησεύς. πάλιν δὲ τῶνδ' ἄνειμί σοι γένος. 210
 Ἡρακλῆς ἦν Ζηνὸς Ἀλκμήνης τε παῖς,
 κείνη δὲ Πέλοπος θυγατρός· αὐτανεψίω
 πατήρ ἄν εἴη σὸς τε καὶ τούτων γεγώς.
 γένους μὲν ἦκεις ὧδε τοῖςδε, Δημοφῶν·
 ἃ δ' ἐκτὸς ἦδη τοῦ προσήκοντός σε δεῖ 215
 τῖσαι λέγω σοι παισὶ· φημὶ γάρ ποτε
 σύμπλους γενέσθαι τῶνδ' ὑπασπίζων πατρί,

V. 212. αὐτανεψίω] Sic [B]C. secundum apogr. Pariss. αὐτανεψίω Ald. αὐτανεψίων C. Reisigius ad Oed. Colon. p. 332.

V. 213. καὶ τούτων] γὰρ τούτων Kirchhoffius. — Repetito articulo opus non est; vide adnot. ad Phoen. 477. ed. Goth.

V. 215. Kirchhoffius scribendum ait: φησὶ γάρ ποτε σύμπλους γενέσθαι τῶνδ' ὑπασπίζων πατῆρ.

Schol. II. ξ, 323. PFLUGK. Si vere rem existimas, non debbat Iolaus dicere αὐτανεψίω, sed ἔξανεψίω, ut Nauckius scribi voluit, aut etiam ἔξ ἀνεψίων vel αὐτανεψίων, ut Reisigius coniecit. Sed non recte tamen ageres, si haec corrigere velles. Nam quum ἀνεψιοί non solum fratres patruales, verum etiam cognati alio gradu consanguinitatis coniuncti dicantur, quid impedit quo minus Euripidem eam libertatem, qua Graeci in illa voce usi sunt, etiam in illa voce usurpavisse statuamus, quae ex illa aperte ducta est. Fecit autem hoc, ut maiorem gradum consanguinitatis quam re vera fuit poneret, ex usu quidem Graecorum paene cotidiano, eo consilio, ut maior etiam iuvandi necessitas Demophonti imponeretur. Quod quum ita sit, sine dubio αὐτανεψίω, quod est in libris scriptum, obtinendum est. Dualis enim numerus, quod par coniunctum et consimile plane significat, aptissimus ad hunc locum est. R. K.

V. 210. ἄνειμί] ab origine repetam. Ion. 933. et Phoen. 1241. ἀνελθέ μοι πάλιν,

repete ista mihi, quaeso. PFLUGK.

V. 214. ἦκεις] Frequens Herodoto et Aeliano verbi ἦκειν structura, conveniens illa cum ea, qua utuntur in verbo ἔχειν. Alc. 291. καλῶς μὲν αὐτοῖς κατθανεῖν ἦκον βίου, ubi v. Monk. Adde Valck. ad Phoen. 364. intpp. ad Greg. Cor. p. 497. A. Matth. Gr. §. 337. Alienus est, quem citavit Matth. ad h. l., Sophoclis Oed. Col. v. 738, de quo vid. Schaefer. ad Greg. p. 986. PFLUGK.

V. 215. ἐκτὸς τοῦ προσήκοντος] i. e. τῆς συγγενείας. PFLUGK.

V. 216 sq. φημὶ γάρ ποτε σύμπλους γενέσθαι κτέ.] Quod nuper Kirchhoffius in vulgata horum verborum scriptura offendit, eumque multis modis mutari voluit, id minime possum probare. Verba enim, ut nunc scripta sunt, optimam sententiam mihi videntur habere hanc: Aio enim ego quondam me consortem navigationis horum patri fuisse, quum eius essem satellites, ut balteum multae caedis auctorem Theseo pe-

ζωσιῆρα Θησεῖ τὸν πολυκτόνον μετὰ,
 Ἴδου τ' ἐρεμνῶν ἐξανήγαγεν μυχῶν
 πατέρα σόν· Ἑλλὰς πᾶσα τοῦτο μαρτυρεῖ. 220
 ὧν ἀντιδοῦναί σ' οἶδ' ἀπαιτοῦσιν χάριν,
 μήτ' ἐκδοθῆναι μήτε πρὸς βίαν θεῶν
 τῶν σῶν ἀποσπασθέντες ἐκπεσεῖν χιθονός.
 σοὶ γὰρ τόδ' αἰσχρόν, χωρὶς ἐν πόλει κακόν,
 ἰκέτας ἀλήτας συγγενεῖς — οἴροι κακῶν, 225

V. 219. ἐρεμνῶν libri et Ald. Correxerit Barnesius. Confundi illa etiam Wassius animadvertit ad Thucyd. T. III. p. 172. Bekk. PFLUGK.

V. 224. χωρὶς ἐν πόλει G. Hermannus. χωρὶς ἐν τε πόλει libri.

teret — hanc enim sententiam habent illa verba, quae leguntur: ζωσιῆρα Θησεῖ τὸν πολυκτόνον μετὰ, conf. Medaeae v. 5 sq. οἱ τὸ πάγχρυσον δέρος Πέλλα μετῆλθον —, ex Orcique obscuris templis rediit (horum pater) patrem tuum, id quod tota Graecia testatur. Quibus in verbis nihil offensionis habet, quod prima actio per praepositionem, quae postposita est, μετὰ tota describitur, non per verbum finitum — res enim eadem est —, rectissimeque horum, id est, Heraclidarum pater a Demophontis patre (πατέρα σόν), id est, Theseo distinguitur. De balteo autem Hippolytae, quem Euripides in Herc. Fur. v. 415. ed. Pflugk. denotavit his verbis: ζωσιῆρος δλεθροὺς ἄγρας, lege praeter ea, quae attulit Pflugk. Hygini fab. 30., unde etiam apparebit qua tenus res spectet ad Theseum. Nemo autem dubitare poterit quin Martis ille balteus, quo Hippolyta omnium caedium ac pugnarum victrix evadere solebat, summo iure πολυκτόνος dicatur, quippe qui multis mortalibus caedis causam attulerit. Nam de hoc quoque

nomine iniuria dubitavit Kirchoffius. R. K.

V. 218. ζωσιῆρα] Historiam pete ab Apollod. II. 519. et ex Heynii Obs. p. 154. Dissensum scriptorum super hac re notavit Plutarch. Thes. c. 26. De Theseo ex inferis liberato Apollod. II. 5, 12. et Heynius v. 177. Vide Nostri Herc. Fur. v. 621. PFLUGK.

V. 222 seq. spurii videbantur Piersono Verisim. p. 177. Iniuria. PFLUGK. Vide ad v. 98.

V. 224. Egregie convenit Plato de Legg. VII. p. 814. B: οὐ μὰ Δία, ὦ ξένη, οὐδαμῶς εὐσχημον γίγνοιτ' ἄν, τοῦ κακοῦ χωρὶς, τοῦτο ἐν πόλει ὅπου γίγνοιτο. PFLUGK.

V. 225. Virgulam interposui inter ἀλήτας et συγγενεῖς. Neque enim adsentior Hermanno ad Soph. Oed. T. 1493. tria ista vocabula ita coniungenti, ut συγγενεῖς pro substantivo, cetera adiectiva sint. Auctor, ut puto, ipse poeta v. 318: πτωχοὺς ἀλήτας εἰσροῶντες. v. 365: θεῶν ἰκτιῆρας ἀλάτας. PFLUGK. Recte quidem Pflugk. vidit συγγενεῖς non esse pro substantivo. Sed illud tamen non re-

βλέψον πρὸς αὐτούς, βλέψον — ἔλκεσθαι βία.
 ἀλλ' ἄντομαί σε καὶ καταστέρω χεροῖν
 καὶ πρὸς γενείου, μηδαμῶς ἀτιμάσης
 τοὺς Ἡρακλείους παῖδας εἰς χέρας λαβῶν.
 γενοῦ δὲ τοῖςδε συγγενῆς, γενοῦ φίλος,
 πατήρ, ἀδελφός, δεσπότης· ἅπαντα γὰρ
 ταῦτ' ἐστὶ κρείσσω πλὴν ὑπ' Ἀργείοις πεσεῖν.

230

ΧΟΡΟΣ.

ἄκτιυρ' ἀκούσας τούσδε συμφορᾶς, ἄναξ.

V. 223. καὶ πρὸς γενείου libri. μὴ πρὸς γενείου Kirchhoffius.

V. 229. λαβεῖν Elmsleius, coll. Herc. F. 603. οὐκ ἀτιμάσω θεοὺς προσεπιεῖν πρῶτα τοὺς κατὰ σίγγας. Satis eleganter: nec tamen necessaria correctio. Plato Euthyphr. p. 15. D. ἀλλὰ μὴ με ἀτιμάσης, ἀλλὰ παντὶ τρόπῳ προσέχων τὸν τοῦν ὃ τε μάλιστα νῦν εἰπέ τὴν ἀλήθειαν. Ac videtur sententia paullo gravior, si teneas vulgatam scripturam: Noli committere, ut, quorum

ete fecit, quod comma post ἀλήτας posuit. Hoc dicitur: supplices vagos, quum sint consanguinei huic, turpe est vi distrahi ab aris. R. K.

V. 227. καὶ καταστέρω] Διὰ μέσον: nam haec iungi oportet ἄντομαί σε χεροῖν καὶ πρὸς γενείου. Lycurgus c. Leocr. 143: δεήσεται καὶ ἐκετεύσει ἐλεῆσαι αὐτὸν τίνων; Xenoph. Hell. VII. 3, 7: ἤδειν γὰρ, ὅτι καὶ ὑμεῖς τοὺς περὶ Ἀρχίαν καὶ Ὑπάτην — οὐ ψήφον ἀνεμείνατε, ἀλλὰ, ὅποτε πρῶτον ἐδυνάσθητε, ἐτιμωρήσασθε. Anab. I. 10, 1: βασιλεὺς δὲ καὶ οἱ σὺν αὐτῷ διώκων εἰσπλῖται εἰς τὸ Κιρκεῖον στρατόπεδον. Vid. ad Hecub. 905. ad Androm. 144. Χεροῖν genetivus est, sive ille ea ratione positus, qua Or. 671. (663. ed. Porsoni, quem vide) et Hecub. 752: Ἀγάμεμνον, ἐκετεύω σε τῶνδε γονάτων Καὶ σοῦ γενείου δεξιᾶς τ' εὐδαίμωνος) seu pendens et ipse ab ea quae subiicitur praepositione,

καὶ πρὸς γενείου. Sic infra v. 755: μέλλω τὰς πατριώτιδος γῆς, μέλλω περὶ τῶν δόμων κίνδυνον πολὺν τεμεῖν σιδάρω. Aesch. Suppl. 313. Κάνωβον κἀπὶ Μέμφιν. Vid. Matth. Gr. §. 595. 4. PFLUGK. De his locis ita existimare Pflugkins debebat, ut simplicem casum, qui in priore membro sine praepositione poneretur, ipsa vi ac potestate sua idem declarare diceret, quod idem casus cum praepositione iunctus in altero membro significaret, sed tamen eum, qui ita loqueretur, fortasse eam orationis formam non admissurum fuisse, quod parum perspicua causa per sese esse videretur, nisi cogitasset in altero membro paullo explicatius se esse loquuturum, qua ipsa re etiam constructio prioris membri facilius agnosci atque intelligi posset. Sic adiuvat illud, quod sequitur, intelligentiam eius, quod antecedit, non tamen ita, ut quod sequitur plane ad ea, quae antecedunt, adsumendum esse videatur. R. K.

τὴν δ' εὐγένειαν τῆς τύχης νικωμένην
 τῶν δὴ μάλιστα ἐξεΐδον· οἶδε γὰρ πατρὸς 235
 ἔσθλοῦ γεγῶτες δυστυχοῦσ' ἀναξίως.

ΔΗΜΟΦΩΝ.

τρισαὶ μ' ἀναγκάζουσι συμφορᾶς ὁδοί,
 Ἰόλαε, τοὺς σοὺς μὴ παρώσασθαι ξένους·
 τὸ μὲν μέγιστον Ζεὺς, ἐφ' οὗ σὺ βώμιος 240
 θακεῖς νεοσσῶν τήνδ' ἔχων πανήγυριν,
 τὸ συγγενές τε καὶ τὸ προὔφειλεν καλῶς

in tua manu salus posita est, Herculis liberos irritis precibus eiicias. PFLUGK.

V. 233. τοὺςδε συμφορᾶς [B] C. secundum apogr. Pariss. et Victorium. τὰςδε συμφορᾶς e correcto apogr. Aldus.

V. 234 — 36. habet Stobaeus Flor. CVII. 6. t. III. p. 324.

V. 234. «ξένους non dubito quin libroriorum errori debeat. Scribendum λόγους.» KIRCHHOFFIUS.

V. 239. βώμιος BC. secundum apogr. Pariss. βώμιος Stephanus.

V. 230. γενοῦ δὲ τοῖςδε συγγενῆς, γενοῦ φίλος, πατήρ κτε.] Colorem orationi suae Euripides adsumpsit ab Homero, cuius vide II. 6, 429 sq. Ἐκτορ, ἀτὰρ σὺ μοι ἔσαι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ, ἣδὲ καθύλητος, σὺ δέ μοι θαλερὸς παρακοίτης, indeque Menander sua duxerat, quae expressit Terentius in Andria act. I. sc. V. v. 60. Te isti virum do, amicum, tutorem patrem. d. ib. act. IV. sc. III. v. 3. et quae ad eum locum dixit Donatus vol. I. p. 132. ed. Klotz. R. K.

V. 231. ἅπαντα γὰρ ταῦτ' ἐστὶ κρείσσω κτε.] Haec dicuntur propter extremam vocem δεσπότης. R. K.

V. 232. Aptè comparavit Elmsleius Temen. Fr. VII: οὐκ ἔστι κρείσσω ἄλλο πλὴν κρατεῖν δοῦν. — ὑπ' Ἀργείοις πεσεῖν, i. q. ὑποπεσεῖν Ἀργείοις, Argivorum decretis obtemperare. PFLUGK.

V. 233. Xenoph. Conv. IV, 37: τούτους μὲν οὖν ἔγωγε καὶ

πάνυ οικτιρῶ τῆς ἄγαν χαλεπῆς νόσου. vid. Matth. Gr. §. 363. a. PFLUGK.

V. 234. τῆς τύχης νικωμένην] Vid. ad Med. v. 315. p. 44. ed. sec. Noster Dict. Fr. 12: χρημάτων νικωμένω. Aeschines de fals. leg. 152: ποίων κρατηθεῖς ἡδονῶν; Neque inutiliter compares illa, de quibus scripserunt viri docti in L. Bosii Ellips. p. 158. PFLUGK.

V. 237. «τρισαὶ συμφορᾶς ὁδοί dictum accipio pro τρισσαὶ συμφοραί.» Matthiae Recte Thes. fr. 4: Φινγάς τ' ἔμμαντῶ προστιθεῖς πάτρας ἐμῆς. Θανάτους τ' ἀώρους καὶ κακῶν ἄλλας ὁδοῦς. PFLUGK.

V. 238. τοὺς σοὺς μὴ παρώσασθαι ξένους] Quod Elmsleius pro τοὺς σοὺς in his verbis scribi voluit τοὺςδε, id recte iam improbavit Pflugkius idemque pertinet etiam ad Kirchhoffium, qui λόγους pro ξένους scribi voluit, quod ne satis quidem aptum est ad verbum παρώσασθαι. τοὺς σοὺς ξένους eos

πράσσειν παρ' ἡμῶν τούσδε πατρώαν χάριν,
 τὸ δ' αἰσχρόν, οὔπερ δεῖ μάλιστα φοιτίσαι·
 εἰ γὰρ παρήσω τόνδε συλασθαι βία
 ξένου πρὸς ἀνδρὸς βωμόν, οὐκ ἐλευθέραν 245
 οἰκεῖν δοκήσω γαῖαν, Ἀργείοις δ' ὄκνω
 ἰκέτας προδοῦναι· καὶ τὰδ' ἀγχόνης πέλας.
 ἀλλ' ὠφελές μὲν εὐτυχέστερον μολεῖν·
 ὅμως δὲ καὶ νῦν μὴ τρέσῃς, ὅπως σέ τις
 σὺν παισὶ βωμοῦ τοῦδ' ἀποσπάσει βία. 250
 σὺ δ' Ἄργος ἐλθὼν ταῦτά τ' Ἐὐρουσθεῖ φράσον,
 πρὸς τοῖσδέ τ', εἴ τι τοισίδ' ἐγκαλεῖ ξένοις,
 δίκης κυρήσει· τούσδε δ' οὐκ ἄξις ποτέ.

ΚΟΠΡΕΥΣ.

οὐκ, ἦν δίκαιον ἢ τι καὶ νικῶ λόγῳ;

ΔΗΜΟΦΩΝ.

καὶ πῶς δίκαιον τὸν ἰκέτην ἄγειν βία; 255

V. 243. τὸ δ' αἰσχρόν B. τό τ' [C.] et vulgo.

V. 244. συλασθαι [B.] συλλᾶσθαι C. secundum apogr. Pariss.

V. 245. ἐλευθέραν [B] C. ἐλεύθερον ex altero apogr. Pariss.
Aldus. Vide infra 288.

V. 246. ὄκνω [B] Musgraveius. ὄκνω C. secundum apogr.
Pariss.

V. 247. τὰδ' libri. τόδ' Elmsleius. Sine idonea causa.

V. 248. εὐτυχέστερον [B.] εὐτυχέστερος C. secundum apogr.
Pariss.

V. 250. ἀποσπάσει Elmsleius. ἀποσπάση libri.

dicit hospites, quos quem alloquitur tutandos susceperat. R. K.

V. 242. πατρώαν χάριν] i. e. τῶν τοῖς πατράσιν ἡμῶν ὑπηργμένων γάρ. Dixit simile quid modo haud dissimili Or. 828: μὴ, πατρώαν τιμῶν χάριν, ἐξανάψη δύσκληϊαν ἐσαιεῖ. PFLUGK.

V. 243. τὸ δ' αἰσχρόν] Sic scripsi auctoritate codicis B. et oratione ipsa flagitante. Tria enim illa, quibus maxime se commoveri ait Demophon ut servet confugas supplices, sunt primum Iuppiter ille hospitalis, cuius fidem Heraclidæ

imploraverunt, tum consanguinitas generis et gratia ab illorum patre de patre suo inita, tertium declinatio dedecoris, quod suscepturus esse videretur, si illos ab aris abstrahi a peregrino homine pateretur. In his apparet non τό τ' αἰσχρόν, sed adsurgente oppositionis ratione τὸ δ' αἰσχρόν κτε. dicendum fuisse. R. K.

V. 247. Comparant Aristoph. Acharn. 125: τοῦτο δῆτ' οὐκ ἀγχόνη; Aeschin. de fals. leg. §. 39: τοῦτο δ' ἄρ' ἦν ἀγχόνη καὶ λύπη τοῦτῳ. Hinc profectus est Sophocles Oed. T.

ΚΟΠΡΕΥΣ.

οὐκοῦν ἐμοὶ τόδ' αἰσχρόν, ἀλλὰ σοὶ βλάβος.

ΔΗΜΟΦΩΝ.

ἐμοὶ γ', ἐάν σοι τούσδ' ἐφέλκεσθαι μεθῶ.

ΚΟΠΡΕΥΣ.

σὺ δ' ἐξόριζε κατ' ἐκεῖθεν ἄξομεν.

ΔΗΜΟΦΩΝ.

σκαίος πέφυκας τοῦ θεοῦ πλείω φρονῶν.

ΚΟΠΡΕΥΣ.

δεῦρ', ὡς ἔοικε, τοῖς κακοῖσι φευκτέον.

260

ΔΗΜΟΦΩΝ.

ἅπασι κοινὸν ῥῦμα δαιμόνων ἔδρα.

ΚΟΠΡΕΥΣ.

ταῦτ' οὐ δοκῆσει τοῖς Μυκηναίοις ἴσως.

ΔΗΜΟΦΩΝ.

οὐκουν ἐγὼ τῶν ἐνθάδ' εἰμὶ κύριος;

V. 252. πρὸς τοῖσδέ τ' εἴ τι τοῖσιδ' B. πρὸς τοῖσδ' ἔτ' εἴ τι τοῖσι γ' C.

V. 253. κυρήσει [C.] et vulgo. κυρήσειε B. κυρήσειν Kirchhoffius.

V. 254. οὐδ' ἦν Nauckius. ἦ τε Heathius.

V. 256. οὐκουν vulgo. ἀλλὰ σοὶ βλάβος sic in apogr. Par. altero coniectum est. ἀλλὰ σὺ βλάβος BC.

V. 259. πλείω [B]C. πλείον Musurus de suo. conf. infra v. 933. μεῖζω τῆς τύχης φρονῶν πολύ.

V. 263. οὐκοῦν Kirchhoffius. τῶν ἐνθάδ' [B.] Reiskius. τῶνδ' ἐνθάδ' C. secundum apogr. Pariss.

v. 4374: ἔργα κρείσσον' ἀγχόνης. PFLUGK.

V. 249. μὴ τρέσης, ὅπως] vid. Matth. Gr. §. 520. adnot. 1. [Rost. gr. Gr. §. 122. adn. 10. p. 664. ed. VII.] PFLUGK.

V. 251. σὺ δ'] Ad præconem convertit orationem. PFLUGK.

V. 256. Respondet Copreus, qua est insolentia: Es to: mihi id turpe, ut tibi noxa. Conveniunt quae sequuntur Demophontis: Noxa sane, inquit, si nimirum raptari supplices permisero — non, ut tute reris, si defendam. PFLUGK.

V. 258. σὺ δ' ἐξόριζε] In his quamvis δὲ particula pronomini subiecta est, tamen non persona personae, sed res rei opponitur. Quanquam si quis illud alterum genus oppositionis non abesse putet, sed obscurius esse tantummodo et subtiliori sententiarum comparatione erudendum, non valde reptugnem. Sic infra v. 565: σὺ δ' ἀλλὰ τοῦδε χρῆζε. El. v. 532: σὺ δ' εἰς ἔχρος βᾶσ' ἀρβύλης οκίψαι βίαιον. Xenophon Hell. III, 4, 26: ἀποκριναμένου δὲ τοῦ Ἀγησιλάου, ὅτι οὐκ ἂν ποιήσειε ταῦτα ἄνευ τῶν οἴκοι τελῶν, σὺ

ΚΟΠΡΕΥΣ.

βλάπτων ἐκείνους μηδέν, ἦν σὺ σωφρονῆς.

ΔΗΜΟΦΩΝ.

βλάπτεισθ', ἐμοῦ γε μὴ μαιίνοντος θεοῦς. 265

ΚΟΠΡΕΥΣ.

οὐ βούλομαι σε πόλεμον Ἀργείοις ἔχειν.

ΔΗΜΟΦΩΝ.

κἀγὼ τοιοῦτος· τῶνδε δ' οὐ μεθήσομαι.

ΚΟΠΡΕΥΣ.

ἄξω γε μέντοι τοὺς ἐμούς ἐγὼ λαβών.

ΔΗΜΟΦΩΝ.

οὐκ ἄρ' ἐς Ἀργος ῥαδίως ἄπει πάλεν.

ΚΟΠΡΕΥΣ.

πειρώμενος δὴ τοῦτό γ' αὐτίκ' εἶσομαι. 270

V. 264. βλάπτων libri. βλάπτων γ' Elmsleius. ἦν σὺ σωφρονῆς Elmsleius. ἄν σὺ σωφρονῆς libri. ἦν τι σωφρονῆς Nauckius. μηδέν ἄν σὺ σωφρονοῖς Kirchhoffius.

V. 269. οὐκ ἄρ'] οὐ τᾶρ' Elmsleius. De vi ac potestate particularum οὐκ ἄρα vide quae scripsi ad Devarium vol. II. p. 185 sqq.

δ' ἀλλά, ἕως ἂν πύθῃ τὰ παρὰ τῆς πόλεως, μεταχώρησον, ἔφη, ἐς τὴν Φαργαβάζου. Cf. ad Med. 942. p. 93. ed. sec. PFLUGK.

V. 264. βλάπτων ἐκείνους μηδέν, ἦν σὺ σωφρονῆς] Sententia horum verborum haec est: Sis tu tuarum rerum arbiter et dominus, modo ne illos (Mycenenses) laedas, si tu sapias. Quibus in verbis γὰρ particula propterea non opus est, quod verbum finitum: κύριος εἶ σὺ τῶν ἐνθάδε, ex antecedentibus adsumitur et μηδέν prohibitive vi sua satis declarat condicionem, quae rerum suarum arbiter esse possit. Quod contra si Kirchhoffio auctore scribas: βλάπτων ἐκείνους μηδέν ἄν σὺ σωφρονοῖς, exspectes potius οὐδὲν pro μηδέν, quia tum prohibitive vis in

μηδέν nulla esse potest. Pronomen autem σὺ hoc loco tantum abest ut cum τι, quod fecit Nauckius, commutandum esse videatur, ut vim suam optime obtineat, quod oppositionem, quae inter Mycenenses et Demophontem intercedat, effert, id quod fit in minando aptissime. R. K.

V. 265. Per me licet quidvis patiamini, dummodo ego fidem religionemque deum inviolatam conservem. PFLUGK.

V. 267. κἀγὼ τοιοῦτος] Or. 1680: κἀγὼ τοιοῦτος. σπένδομαι δὲ συμφοραῖς. Aesch. Agam. 1331: κἀγὼ τοιοῦτός εἰμ' — [i. e. κἀγὼ τοῦτο βούλομαι.] PFLUGK.

V. 271. κοῦκ ἐς ἀμβολίας] Alibi οὐ μάλ' ἐς μακράν. Helen.

ΔΗΜΟΦΩΝ.

κλαίων ἄρ' ἄψει τῶνδε κούκ ἐς ἀμβολάς.

ΧΟΡΟΣ.

μὴ πρὸς θεῶν κήρυκα τολμήσης θενεῖν.

ΔΗΜΟΦΩΝ.

εἰ μὴ γ' ὁ κήρυξ σωφρονεῖν μαθήσεται.

ΧΟΡΟΣ.

ἄπελθε· καὶ σὺ τοῦδε μὴ θίγης, ἄναξ.

ΚΟΠΡΕΥΣ.

στείχω· μιᾶς γὰρ χειρὸς ἀσθενῆς μάχη.

275

ἦξω δὲ πολλὴν Ἄρεος Ἀργείου λαβῶν
πάγχαλκον αἰχμὴν δεῦρο. μυριοὶ δέ με
μένουσιν ἀσπιστῆρες Εὐρουσθεὺς τ' ἄναξ
αὐτὸς στρατηγῶν· Ἀλκάθου δ' ἐπ' ἐσχάτοις

V. 272. τολμήσης [B]C., τολμήσεις e corr. in apogr. Par. altero Aldus. Vide G. H. Schaeferum ad poet. gnom. p. 318. V. Fritzschn. ad Luciani Demon. p. 268. In Philomenis fragm. inc. 17. p. 401. Meinek. scribendum videtur οὐ τὴν ἑαυτοῦ παιρῶν ὅπως μὴ συγκαινείς. Fragm. 52. b. malim μὴ ἀφήνης vel μὴ παρῆς, et versu seq. πάλιν ἐτ' εἶναί σου φίλον. PFLUGK. Mox θενεῖν [B]C. secundum apogr. Paris. θένειν Aldus.

1317: οὐκ ἐς ἀμβολὰς εὐεργετήσω σ'. Vid. Iacobs. ad Philostr. Imag. p. 588. PFLUGK.

V. 273. εἰ μὴ γ'] Alc. 492: Οὐκ εὐμαρὲς χαλινὸν ἐμβαλεῖν γνάθοις. Hg. Εἰ μὴ γε πῦρ πνέουσι μυκτῆρων ἄπο. Xenoph. Conviv. VI. 6: οὐκοῦν κάλλιον, ἔφη, ἢ εἰ ἀφρόντιστος ἐκαλούμην. — Εἰ μὴ γε ἐδόκει τῶν μετεώρων φροντιστῆς εἶναι. Cf. Herm. ad Vig. p. 825. Elmsl. ad Aristoph. Acharn. 47. Fritzschn. ad Lucian. D. D. p. 57. PFLUGK. Adde Klotz. ad Devarium vol. II. p. 526.

V. 276. ἦξω δὲ πολλὴν Ἄρεος Ἀργείου λαβῶν πάγχαλκον αἰχμὴν δεῦρο] Animadvertant tirones iam in minatione orationem Coprei adurgere et grandius quodammo-

do dicendi genus, quam quod in simplici dialogo usque adhuc fuit, introduci, ut oratio etiam adliterationibus, quales sunt Ἄρεος Ἀργείου et με μένουσιν coloretur. Vide quae aliquoties hac de re dixi ad Medeam v. 340. p. 46. et rursus ad v. 475. p. 57. ed. Goth. sec. Conf. infra v. 388 sq. ἀλλὰ τῶν φρονημάτων Ὁ Ζεὺς κολαστῆς τῶν ἄγαν ὑπερφρόνων. R. K.

V. 279. Ἀλκάθου — τέρμασιν] «Intellige Megarensium finibus, sic dictis ab Alcathoo, Pelopis filio, qui Megaris paullo ante regnavit. Vide Brodaeus citatos Pausaniam I. 41, 2. 42, 1. Theogn. v. 771. Ovid. Metam. VIII, 7. Trist. I. 10, 93.» MUSGRAVIUS.

καραδοκῶν τὰνθένδε τέρμασιν μένει. 280
 λαμπρὸς δ' ἀκούσας σὴν ὕβριν φανήσεται
 σοὶ καὶ πολίταις γῆ τε τῆδε καὶ φυτοῖς·
 μάτην γὰρ ἤβην ᾧδὲ γ' ἄν κεκτώμεθα
 πολλὴν ἐν Ἄργει, μὴ σε τιμωρούμενοι.

ΔΗΜΟΦΩΝ.

φθείρου· τὸ σὸν γὰρ Ἄργος οὐ δέδοικ' ἐγώ. 285
 ἐνθένδε δ' οὐκ ἔμελλες αἰσχύνεαι ἐμὲ
 ἄξιον βία τοῦσδ'. οὐ γὰρ Ἄργείων πόλει
 ὑπήκουον τήνδ', ἀλλ' ἔλευθέραν ἔχω.

ΧΟΡΟΣ.

ᾠρα προνοεῖν, πρὶν ὄροις πελάσαι

εἰ

V. 280. μένει] μένειν B. μενειν C.

V. 283. ἤβην] Sic [C.] ὕβριν B. De forma κεκτώμεθα vid. quae G. Hermannus in Opusc. vol. I. p. 241. Ph. Buttman- nus in Museo antiqu. stud. vol. I. p. 239. idemque in gramm. ampl. I. p. 442 sq. Dein V. Chr. Fr. Rostius in gramm. §. 64.

V. 281. λαμπρὸς] «vehemens, rapidus, potens. Aristoph. Equit. v. 428: ξει- μι γὰρ σοὶ λαμπρὸς ἤδη καὶ μέ- γας καθιέεις. ibid. v. 758: πρὸς ταῦθ' ὕπως ἔσει πολὺς καὶ λαμ- πρὸς εἰς τὸν ἄνδρα.» MUS- GRAVIUS. Euripides Plisth. fr. 2. v. 5: μὴ σοὶ τύραννος λαμ- πρὸς ἐξ αὐτοῦ φανῆ. [ducta me- taphora a ventis. Vid. Dorvill. ad Chariton. p. 114. Werns- dorf. ad Himer. Ecl. XIII. 10. p. 215.] PFLUGK.

V. 285. φθείρου] Vid. ad Androm. 709. PFLUGK.

Ibid. τὸ σὸν γὰρ Ἄργος] Id est ὁ κομπεῖς Ἄργος, inter- prete Brunckio annotatione ad Sophoclis illa in Antigona, v. 573: ἄγαν γε λυπεῖς καὶ οὐ καὶ τὸ σὸν λέχος. Eiusdem poe- tae compares Phil. 1251: ξὺν τῷ δικαίῳ τὸν σὸν οὐ ταρβῶ φόβον. Nostri Hippolytum lau- davit Elmsleius v. 113: τὴν σὴν δὲ Κύπριν πόλλ' ἐγὼ χαλ-

ρην λέγω. PFLUGK. V. ad v. 191. R. K.

V. 287. οὐ γὰρ Ἄργείων πόλει ὑπήκουον τήνδ'] Quod Elmsleius πόλιν scribi voluit pro πόλει, quod diceret veteres li- bentius dixisse ὑπήκοός σου quam ὑπήκοός σοι, id recte iam confutavit Gottholdus, qui cita- vit Xenoph. Hist. Graec. III, 1, 3. VI, 1, 4. Eiusd. Exped. Cyri VII, 7, 29. recteque eandem structuram etiam verbi ὑπακού- ειν esse docuit G. H. Schae- ferus ad Appar. ad Demosth. I. p. 681. PFLUGK.

V. 292. ἐπὶ τοῖσι] pro ἐπὶ τούτοις. Alc. 264: οἰκτρὸν φί- λουσι, ἐκ δὲ τῶν μάλιστα' ἐμοί. Suppl. 207: πρὸς δὲ τοῖσι χεί- ματος Προβλήματ'. — Vid. Brunck. ad Soph. Oed. T. 1082. Monk. ad Alc. 274. Blomfield. ad Aesch. Prom. 860. ad Sept. c. Th. 181. — μάλλον ἐτ' ἢ πρὶν, scil. ὄξυς ἔσται. PFLUGK.

στρατὸν Ἀργείων·
 μάλα δ' ὄξυς Ἄρης
 ὁ Μυκηναίων,
 ἐπὶ τοῖσι δὲ δὴ μᾶλλον ἔτ' ἢ πρὶν.
 πᾶσι γὰρ οὗτος κήρυξι νόμος,
 δις τόσα πυργοῦν τῶν γιγνομένων.
 πόσα νιν λείπειν βασιλεύσει δοκεῖς,
 ὡς δεῖν' ἔπαθεν καὶ παρὰ μικρὸν
 ψυχὴν ἦλθεν διακναῖσαι.

ΙΟΛΑΟΣ.

οὐκ ἔστι τοῦδε παισὶ κάλλιον γέρας,
 ἢ πατρὸς ἐσθλοῦ κάγαθοῦ πεφυκέναι
 γαμεῖν τ' ἀπ' ἐσθλῶν· ὅς δὲ νικηθεὶς πόθῳ 300

adn. 5. p. 171. disputaverunt.

V. 286. ἐνθένδ' οὐκ B. ἐνθένδε δ' οὐκ [C].

V. 294. βασιλεύσει [C]. βασιλεύσει B.

V. 298 — 305. habet Stobaeus Flor LXXXVIII. 7. t. III. p. 180. vv. 298, 299. idem ib. LXXIX. 3. t. III. p. 92. Orion Eur. 9. p. 56. παιῶν τοῦδε Stob. altero loco et Orion l. c.

V. 294. τῶν γιγνομένων] quam quae vere fiunt. Xenoph. de re equ. IX. 7: τὰναντία γιγνώσκει τοῦ γιγνομένου. [πυργοῦν· μεγαλύνειν, exaggerare: nisi vertere malis, fingere, fabricari. Aristoph. Ran. 1004: πυργώσας ὄρηματα σεμνά. ELMSLEIUS.] PFLUGK.

V. 296. παρὰ μικρὸν — ἦλθεν] non multum afuisse quin vita spoliatus fuerit. Thucyd. VIII. 76: Σάμος παρ' ἐλάχιστον ἦλθε τὸ Ἀθηναίων κράτος τῆς θαλάσσης ἀφελέσθαι. Plutarch. Tib. Gracch. 21: παρὰ μικρὸν ἦλθεν ἐκπεσεῖν καὶ στέρεσθαι τῆς πρὸς τὸν δῆμον (fort. παρὰ τοῦ δήμου) εὐνοίας. Isocr. Areop. §. 6. Dio Chrysost. or. LH. p. 270. R. Eadem vi παρ' οὐδὲν ἔλθειν frequens Plutarcho, Aristid. 20. Pyrrh. 14. Cat. min. 11. 23. Cic. 36. PFLUGK.

V. 298. οὐκ ἔστι τοῦδε] Menander Fragm. inc. CIX.

Οὐκ ἔστι μείζων ἡδονὴ ταύτης πατρὶ ἢ σωφρονοῦντα καὶ φρονοῦντι ἰδεῖν τινα τῶν ἐξ ἐαυτοῦ. Vide Med. v. 553. et adnot. p. 64. ed. sec. Goth. Stallbaum. ad Plat. Gorg. p. 184. Idem loquendi genus reddendum Sophocli in Τυμπανιστῶν fragm. I. v. 2. sive apud Stobaeum vol. II. p. 376. Lips. Ne Latini quidem scriptores ab eo abhorrent, ut Cicero pro Quinctio c. 2, 8: Nam quid hoc iniquius aut indignius, C. Aquili, dici aut commemorari potest, quam me priore — loco causam dicere? PFLUGK.

V. 300. γαμεῖν τ' ἀπ' ἐσθλῶν] Vide Androm. 975: ὡς φίλων μὲν ἂν Γήμιμ' ἀπ' ἀνδρῶν. et ibid. v. 1280: καὶ οὐ γαμεῖν δῆτι' ἔκ τε γενναίων χρεῶν, Δοῦναι τ' ἐς ἐσθλοῦς, ὅστις εὐ βουλευέται, ut frustra Musgravius scribi voluerit γάμων τ' ἀπ' ἐσθλῶν. R, K.

κακοῖς ἐκοινώνησεν, οὐκ ἐπαινέσω,
 τέκνοις ὄνειδος οὔνεχ' ἠδονῆς λιπεῖν.
 τὸ δυστυχὲς γὰρ ἠύγενει' ἀμύνεται
 τῆς δυσγενείας μᾶλλον· ἡμεῖς γὰρ κακῶν
 εἰς τοῦσχατον πεσόντες εὔρομεν φίλους 305
 καὶ ξυγγενεῖς τούσδ', οἳ τοσῆσδ' οἰκουμένης
 Ἑλληνίδος γῆς τῶνδε προὔστησαν μόνοι.
 δότ', ὦ τέκν', αὐτοῖς χεῖρα δεξιάν, δότε,
 ἡμεῖς τε παισί, καὶ πέλας προσέλθετε.
 ὦ παῖδες, εἰς μὲν πείραν ἦλθομεν φίλον· 310
 ἦν δ' οὖν ποθ' ὑμῖν νόστος εἰς πάτραν φανῆ

V. 304. *δυσμενείας* Cod. A. Stobaei.

V. 305. *εἰ τοῦσχατον* B.

V. 306. *ἦ τοσῆσδ'* B. *οἳ τοσῆσδ'* [C].

V. 310. *ἦλθομεν* [B] C *ἔλθομεν* Musurus de suo.

V. 311. *ὑμῖν* Barnes. *ἡμῖν* BC. secundum apogr. Pariss., quorum tamen alterum *ὑμῖν* a pr. manu.

V. 313. *αἰεὶ* BC. secundum apogr. Pariss.

V. 302. Copia redundat oratio, et hic versus, si fas est ita loqui, πλεονάζει. Scilicet satis erat alterutrum dixisse, ὅς δὲ νικηθεὶς πόθῳ κακοῖς ἐκοινώνησεν, οὐκ ἐπαινέσω, aut οὐκ ἐπαινέσω τέκνοις ὄνειδος οὔνεχ' ἠδονῆς λιπεῖν. Nisi malis tertium, ὅς δὲ — ἐκοινώνησεν, τέκνοις ὄνειδος — λείπει. Sed talia qui corrigendo removeere studet, nec quid usus et licentia Graecorum scriptorum maximeque poetarum ferat, satis cognitum habere, neque illam, quae sponte et quasi natura fluit, orationis ubertatem quid deceat, recte perpendisse putandus est. Nonnulla quae huc faciant scripsi ad *Androm.* 18. PFLUGK.

V. 305. *Orest.* v. 447: ὦ μέλεος, ἥκεις ξυμποροῦς πρὸς τοῦσχατον. Conf. L. Bosii *Ellips.* p. 222. PFLUGK.

V. 308. δότ', ὦ τέκν', αὐτοῖς χεῖρα δεξιάν, δότε κτέ.] Recte Elmsleius adsi-

mulavit *Sophoclis Oed. Col.* 1632: Δός μοι χερὸς οἷς πλίστιν ἀρχαίαν τέκνοις. Ὑμεῖς τε παῖδες, τῶδε R. K.

V. 309. Ὑμεῖς τε παισί] Διὰ μέσον. Vide ad v. 227. PFLUGK.

V. 312. καὶ τιμὰς πατρός] scil. λάβητε, κατὰσχητε, quod ex οἰκῆσητε repetendum. Nam quod censuit Reisičius ad *Soph. Oed. Col.* p. 193. dici posse τιμὰς οἰκεῖν, pro eo, quod est honores instituere, non adducor ut recte fecisse virum doctissimum credam, cuius ne ad sententiam quidem satis convenit interpretatio. Syllepsin in h. l. notavit G. A. Schaeferus ad *Dionys. de comp. verb.* p. 106., et sunt huius figurae quum alibi minime rara exempla, tum in hac fabula v. 839: ὦ τὰς Ἀθήνας, ὦ τὸν Ἀργείων γυῖν Σπείροντες. v. 885: Οὐ μὴν ἐκόντα γ' αὐτόν, ἀλλὰ πρὸς βίαν Ἐξενεῖ ἀνάγκη. Adde v. 1040 seq. *Ion.* v. 1053: ἦ θηκτὸν ξίφος

καὶ δώματ' οἰκήσητε καὶ τιμὰς πατρός,
 σωτῆρας αἰεὶ καὶ φίλους νομίζετε,
 καὶ μήποτ' εἰς γῆν ἐχθρὸν αἵρεσθαι δόρυ,
 μεμνημένοι τῶνδ', ἀλλὰ φιλτάτην πόλιν 315
 πασῶν νομίζετ'. ἄξιοι δ' ὑμῖν σέβειν,
 οἳ γῆν τοσήνδε καὶ Πελασγικὸν λεῶν
 ἡμῶν ἀπηλλάξαντο πολεμίους ἔχειν,
 πτωχοὺς ἀλήτας εἰσορῶντες· ἀλλ' ὅμως
 οὐκ ἐξέδωκαν, οὐδ' ἀπήλασαν χθονός. 320
 ἐγὼ δὲ καὶ ζῶν καὶ θανῶν, ὅταν θάνω,
 πολλῶ σ' ἐπαίνῳ Θησέως, ᾧ τᾶν, πέλας

V. 316. ἄξιοι δ' Elmsleius. ἄξιοί γ' Musurus. ἄξιον BC.

V. 318. ἀπηλλάξαντο libri. A. Matthiae de coniectura Musgravi edidit ἐνηλλάξαντο. Pflugkius coniecit scribendum ὑπηλλάξαντο, adferens Philonis iud. de Ioseph. p. 528. D. δουλείαν ὑπαλλατιτόμενος θανάτου. Kirchhoffius proposuit: ἡμῶν ἄρ' ἠλλάξαντο, Dobraeus κατηλλάξαντο.

V. 321. ὅταν θάνης libri. Correxerit Brodaeus.

ἢ λαιμῶν ἐξάψει βρόχον ἀμφὶ δέσσην. PFLUGK.

V. 314. αἵρεσθαι] Infinitivus pro imperativo. Troad. 421: Σὺ δ' ἦνικ' ἄν σε Λαοτίου χερσὶν τόκος ἄγειν, ἔπεισθαι. Ion. 101. Erechth. fr. II. v. 25. Soph. Oed. T. 462. Philoct. 1411. El. 9. ibiq. Schaefer. Adde Dobraeum ad Aristoph. Plut. 598. Heind. ad Plat. Soph. p. 218. A. ad Lys. p. 211. B. H. St. PFLUGK.

V. 317. Πελασγικόν] «i. e. Argivum. vid. Orest. v. 933. Aesch. Suppl. v. 259 et seq.» MUSGRAVIUS.

V. 321. Aldinam scripturam tuetur A. Matthiae, interpretans: mortuus mortuum laudabo. Quod quo minus probem, vel illa impediunt, εὐγενῆς δ' ἄν' Ἑλλάδα σώζεις πατρώαν δόξαν. Nostrae lectionis elegantiam asseruit Elmsleius ex Alc. 725: Θανεῖ γε μέντοι δυσκλεῆς, ὅταν θάνης. Quo Eurip. Vol. I. Sect. IV.

addas licet plus minus similia Platonis Euthyd. p. 280. B: σοφίας παρούσης, ᾧ ἄν παρῆ, μηδὲν προσδεῖσθαι εὐτυχίας. Menon. p. 100. B: θεία μοῖρα ἡμῖν φαίνεται παραγυρομένη ἢ ἀρετή, οἷς παραγίγνεται. Vid. Heind. ad Phaedrum p. 256. E. H. St. Stallbaum. ad Euthyphr. p. 50. Reisig. ad Soph. Oed. Col. p. 235. PFLUGK.

V. 322. ᾧ τᾶν] De hac voce dixerunt et quidem ᾧ τᾶν scribens Reisigius Coniect. I. p. 217. ᾧ τᾶν Buttmanus gr. uber. I. p. 224. ᾧ τᾶν Hermannus ad Soph. Philoct. 1373. Tragicorum poetarum locos adnotavit Elmsleius ad Bacch. 801. Heracl. 688. Cycl. 534. Soph. Phil. 1383. Plura petas a Ruhnkenio ad Tim. p. 281 s. Baehr. in Cruzeri Melet. P. III. p. 66. Goeller. ad Thucyd. V, 79. PFLUGK. Adde nunc C. Göttingium Allg. Lehre vom Accent der griechischen Sprache p. 264. R. K.

ὑψηλὸν ἀρῶ καὶ λέγων τάδ' εὐφρανῶ,
 ὡς εὖ τ' ἐδέξω καὶ τέκνοισιν ἤρκεσας
 τοῖς Ἡρακλείοις, εὐγενῆς δ' ἀν' Ἑλλάδα 325
 σώζεις πατρώαν δόξαν, ἐξ ἐσθλῶν δὲ φῦς
 οὐδὲν κακίων τυγχάνεις γεγῶς πατρός
 παύρων μετ' ἄλλων· ἓνα γὰρ ἐν πολλοῖς ἴσως
 εὔροις ἀν' ὅστις ἐστὶ μὴ χείρων πατρός.

ΧΟΡΟΣ.

ἀεὶ ποθ' ἦδε γαῖα τοῖς ἀμηχάνοις 330
 σὺν τῷ δικαίῳ βούλεται προσωφελεῖν.
 τοιγὰρ πόνους δὴ μυρίους ὑπὲρ φίλων

V. 323. ἀρῶ libri. ἀρῶ Elmsleius, quem vide accurate ad h. l. de ea forma disputantem, cl. G. Hermannō ad Soph. Trachin. 491. p. 81. ed. sec. Choerobosco ap. Etym. M. p. 38, 31.

V. 324. ὡς δ' εὖ τ' B. ὡς εὖ [C].

V. 333. ὄρῳ] ὄρᾶ Nauckius. Vide infra adnot. exeget.

V. 335. μνημονεύσεται χάρις] Sic [B]C. μνημονεύσειθ'

V. 323. ὑψηλὸν ἀρῶ] Suppl. 554: ὁ δ' ὄλβιός νιν, πνεῦμα δειμαίνων λιπεῖν, ὑψηλὸν ἀρῶ. Plato de rep. VI. p. 494. D: καὶ ἐπὶ τοῖσις ὑψηλὸν ἐξαιρεῖν αὐτόν. Plutarch. Galb. 7: ταῦτ' ἀπαγγελλόμενα λαμπρόν ἦρε τὸν Γάλβαν. Oth. 4: ἀλλ' οὐπω τοιοῦτος ἦρθη πρότερον. Vide infra ad v. 575. PFLUGK.

V. 325. Plene interpungebatur in Ald. post τοῖς Ἡρακλείοις, quod recte mutavit Musgravius. Necdum enim finivit Iolaus eorum expositionem, quae Theseo coram de Demophonte praedicaturus sit. Ceterum si desinit Euripides pro more suo in γνωμολογία quadam, facile intelligit lector extrema ista iam non pertinere ad illam apud inferos expromendam laudationem. Sententia ipsa ab Homero Odys. β, 276. Παῦροι γὰρ τοὶ παῖδες ὁμοῖοι πατρὶ πέλονται· οἱ πλείονες κακίους, παῦροι δὲ τε πατρός ἀρείους. PFLUGK.

V. 330. ἀεὶ ποθ' — βούλεται] Semper et fuit hoc animo et est nostra civitas, ut iustas inopum preces iuvare velit. Rhés.

653: 'Αεὶ ποθ' εὖ φρονούσα τυγχάνεις πόλει. Cfr. Ion. 1329. Rhés. 610. Aristoph. Av. 1532. Herodot. VII, 102. Xenoph. Conv. VIII, 41. — προσωφελεῖν cum dativo, ut Suppl. 326: νεκροῖσι προσωφελήσων. et infra v. 681: φίλοις παρόντες — ὠφελεῖν. v. Matth. Gr. §. 391. PFLUGK. Confer quae nuper dicta sunt ad Alcest. 41. p. 33. ed. sec. R. K.

V. 333. καὶ νῦν τόνδ' ἀγῶν' ὄρῳ πέλας] Quod nuper A. Nauckius pro ὄρῳ scribi voluit ὄρᾶ, ut id quoque referretur ad vocem ἦδε γαῖα, in ea re, ut mea opinio fert, vehementer falsus est. Nam quanquam non nego ita dici ab Euripide potuisse, tamen illud, quod in libris scriptum est, multo etiam accommodatius videtur ad hunc ipsum locum, in quo quod iam instat atque imminet ita ab ea persona, quae loquitur, declaratur, ut non solum rem ipsam ponat aut, ut vulgo loquuntur, obiective rem designet, sed una illud significet, eam ipsam rem ad se ipsam quoque per-

ἤνεγκε, καὶ νῦν τόνδ' ἀγῶν' ὄρω πέλας.

ΛΗΜΟΦΩΝ.

σοὶ τ' εὖ λέλεκται καὶ τὰ τῶνδ' ἀνχῶ, γέρον,
τοιαῦτ' ἔσεσθαι· μνημονεύσεται χάρις. 335

κἀγὼ μὲν ἀστῶν σύλλογον ποιήσομαι,
τάξω δ', ὅπως ἂν τὸν Μυκηναίων στρατὸν
πολλῇ δέχωμαι χειρὶ. πρῶτα μὲν σκοποὺς
πέμψω πρὸς αὐτόν, μὴ λάθῃ με προσπεσών·
ταχὺς γὰρ Ἄργει πᾶς ἀνὴρ βοηδρόμος· 340
μάντις τ' ἀθροίσας θύσομαι· σὺ δ' εἰς δόμους
σὺν παισὶ χώρει Ζηνὸς ἐσχάραν λιπών.

ἡ χάρις ex apogr. Paris. altero Aldus.

V. 337. τάξω δ'] Sic libri. τάξω δ' Elmsleius, quod diceret ad illa κἀγὼ μὲν — referri haec v. 341. σὺ δ' εἰς δόμους σὺν παισὶ χώρει. τάξας δ' Kirchhoffius.

V. 340. ἄργει [B]C. ἔργει de suo Musurus.

V. 341. ἀθροίσας [B]C. ἀθρήσας Ald.

tinere et a se ipsa percipi ac sentiri, ut etiam subjective, quemadmodum dicitur, res exprimat. Vide quae de ea re dixi in Annal. philol. et paedag. vol. XII. p. 39 sqq. et ad Ciceronis Disputat. Tusc. lib. I. c. 8. §. 15. p. 22. et rursus ad c. 34. §. 82. p. 112. Graeca exempla ibi posui haec Demosthenis ex orat. contr. Philippum quarta §. 40. Bekk. p. 141. Reisk. οὐδὲ γὰρ ἐν ταῖς ἰδίαις οἰκίαις ὄρω τὸν ἐν ἡλικίᾳ πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους οὕτω διακείμενον —, ὥστε, εἰ μὴ ποιήσουσιν ἅπαντες ὅσ' ἂν αὐτός, οὐ φάσκοντα ποιήσεν οὐδὲν οὐδ' αὐτόν. et eiusdem ex or. Olynthiaca tertia §. 3. Bekk. p. 28. Reisk. τοὺς μὲν γὰρ λόγους περὶ τοῦ τιμωρήσασθαι Φίλιππον ὄρω γιγνομένους κτέ. De Latinis conferas Ciceronis Disp. Tusc. lib. I. c. 8. §. 15: nunc video calcem, ad quam quum sit decursum, nihil sit praeterea extimescendum. et rursus c. 34. §. 82. Video te alte spectare et velle in caelum migrare. Spero fore

ut contingat id nobis. Sed fac, ut isti volunt, animos non remanere post mortem, video nos, si ita sit, privari spe beatioris vitae. et eiusdem Philipp. I. c. 11. §. 27: Video autem quam sit odiosum habere eundem iratum et armatum, quum tanta praesertim sit gladiatorum impunitas. R. K.

V. 338. πρῶτα μὲν σκοποὺς] Respondent his illa v. 341: μάντις τ' ἀθροίσας θύσομαι. Sic Hipp. 996: ἐπίσταμαι γὰρ πρῶτα μὲν θεοὺς σέβειν, Φίλοις τε χρῆσθαι. Vid. ad Androm. 466. Ex quo perspicitur erravisse Elmsleium, quum haec, πρῶτα μὲν σκοποὺς—βοηδρόμοι, parentheseos signis inclusit. Duplex videlicet Demophonti consilii ratio est. Nam et ad populum referre de bello parandoque exercitu ei propositum est et quae sui arbitrii esse intelligit statim facturus est, ut et speculatores mittat et exia consulat. PFLUGK.

εἰσὶν γὰρ οἱ σου, κὰν ἐγὼ θυραῖος ᾧ,
μέριμναν ἔξουσ'. ἀλλ' ἴθ' εἰς δόμους, γέρον.

ΙΟΛΑΟΣ.

οὐκ ἂν λίποιμι βωμόν. ἐζώμεσθα δὴ 345
ἰκέται μένοντες ἐνθάδ' εὖ πράξαι πόλιν·
ὅταν δ' ἀγῶνος τοῦδ' ἀπαλλαγθῆ καλῶς,
ἴμεν πρὸς οἴκους· θεοῖσι δ' οὐ κακίοσι
χρώμεσθα συμμάχοισιν Ἀργείων, ἄναξ·
τῶν μὲν γὰρ Ἥρα προστατεῖ, Διὸς δάμαρ, 350
ἡμῶν δ' Ἀθάνα. φημί δ' εἰς εὐπραξίαν
καὶ τοῦθ' ὑπάρχειν, θεῶν ἀμεινόνων τυχεῖν·

V. 345. ἐζώμεσθα Elmsleius. ἐζόμεσθα libri. Mox δὲ pro
δὴ maluerunt Kirchhoffius et Nauckius.

V. 347. ἀπαλλαγθῆ B. ἀπαλλαγθῆς [C] et vulgo.

V. 351. Ἀθάνα Elmsleius, auctore Porsono ad Orest.

26. ἀθηνᾶ libri.

V. 354.

στρ.

/ ̣ - / ̣ -
 / ̣ - ̣ - -
 X - / ̣ - -
 ̣ / ̣ - ̣ ̣ -
 5 ̣ / ̣ - -
 X - / ̣ - ̣ - -
 - / ̣ - ̣ - -
 - / ̣ - ̣ - -
 ̣ / ̣ - ̣
 ἐπφδ.
 X - / ̣ - ̣ -
 ̣ / ̣ - ̣ -
 ̣ - ̣ - -
 X - / ̣ - ̣ - -
 5 - / ̣ - ̣ -
 X - / ̣ - ̣ - ̣
 - / ̣ - ̣ - ̣
 - / ̣ - ̣ - -
 - / ̣ - ̣ - -
 10 ̣ / ̣ - -

νικωμένη γὰρ Παλλὰς οὐκ ἀνέξεται.

ΧΟΡΟΣ.

(στροφή)

εἰ σὺ μέγ' αὐχεῖς, ἕτεροι
σοῦ πλέον οὐ μέλονται, 355
ξεῖν', Ἀργόθεν ἐπελθών·
μεγαληγορῆταισι δέ γ' ἐμὰς
φρένας οὐ φοβήσεις.

μήπω ταῖς μεγάλαισιν οὔτω
καὶ καλλιχόροις Ἀθάναις 360
εἶη· σὺ δ' ἄφρων ὅ τ' Ἀργεῖ
Σθενέλου τύραννος·

(ἀντιστρε.)

ὄς πόλιν ἐλθὼν ἑτέραν
οὐδὲν ἐλάσσον' Ἀργούς,
θεῶν ἰκτῆρας ἀλάτας 365

Versus sunt ab initio choriambici, conf. G. Herm. Elem. D. M. p. 425., sed ii sensim ad Glyconeos deflexi. Dixeri numeros prope seniles, sed fortium tamen senum et quales esse oportet, qui, aequi iustique cultores, neque inferre iniuriam nec pati velint. Aculeos quosdam praeconis reliquerat insolentia, ne regis quidem auctoritate satis cohibita. Itaque tanquam praesente illo verba facit chorus, nihil se vanis eius minis moveri, quippe Athenarum civem, sed quamvis pacis amantem vim armis propulsaturum. PFLUGK.

V. 355. μέλονται B.

V. 356. ξεῖν', Ἀργόθεν ἐπελθών libri. Ut metrum constaret, Erfurdcius scribi voluit ὦ ξεῖν', Ἀργόθεν ἐπελθών, quod receperat Pflugk. Nauckius proposuit ξεῖν', Ἀργεῖος ἐπελθών, quae quum omnia incerta essent, reliqui quae in libris leguntur, quanquam vera esse non possunt, nisi corrigas antistropham. R. K.

V. 357. μεγαληγορῆταισι δ' ἐμὰς B. μεγαληγορῆταισι δέ γ' ἐμὰς C. secundum apogr. Paris.

V. 360. ἀθῆναις B. ἀθάναις [C].

V. 366. ἀντεχομένους libri. ἀντομένους Nauckius. ἀντισχομένους G. Hermannus et G. Dindorfius, id quod receperat Pflugk.

V. 359. μήπω] Vid. ad Hecub. 1278. PFLUGK.

V. 361. Ἀργεῖ] i. q. ἐν Ἀργεῖ, ut v. 340. Vid. ad Androm. 438. Sthenelus pater Eurysthei. Ceterum loquendi forma eadem in Soph. Phil. 1023: τῶν Ἀργεῖος δισῶν στρατηγῶν. PFLUGK.

V. 363. ὄς] Referendum ad

σύ v. 361. Cf. supra v. 52 seq. Hom. Od. β, 283: θάνατον καὶ Κῆρα μέλαιναν, Ὅς δὴ σφι σχεδὸν ἴσιν. Theognis v. 613. Βρ. Τοιάδε καὶ Μάγνητας ἀπώλεισεν ἔργα καὶ ὄβρις, Οἷα τὰ νῦν ἱερὴν τήνδε πόλιν κατέχει. V. Lobeck. ad Soph. Ai. p. 294 s. PFLUGK.

V. 366. ἀντεχομένους]

καὶ ἐμᾶς χθονὸς ἀντεχομένους
 ξένος ὦν βιαίως
 ἔλκεις, οὐ βασιλεῦσιν εἶξας,
 οὐκ ἄλλο δίκαιον εἰπών.
 ποῦ ταῦτα καλῶς ἂν εἴη
 παρά γ' εὖ φρονοῦσιν;

370

(ἐπωδός.)

εἰρήνα μὲν ἔμοιγ' ἀρέσκει·
 σὺ δ', ὦ κακόφρων ἄναξ,
 λέγω, εἰ πόλιν ἤξεις,
 οὐχ οὕτως ἂ δοκεῖς κυρήσεις.

375

V. 373. σὺ δ'] σοὶ δ' Canterus, id quod nuper recepit Nauckius et Kirchhoffius.

V. 374. λέγω δ' coniecit Hermannus. Idem v. 372—374., 375—377. stropham et antistropham contineri putat, ideoque delet ἐστιν v. 377, quod uncis inclusit L. Dindorfius. PFLUGK.

V. 378. ἀλλ' οὐ πολέμων ἐραστάς [cum libris] Ald. ἀλλ' ὦ πολέμων ἐραστά Musgravius, quod receperat Pflugk. Nihil in verbis mutat Fr. G. Graserus Specimine Adversariorum in Sermones Platonis p. 56., sed interpunctione adiuvandam interpretationem putat hoc modo: ἀλλ' οὐ, πολέμων ἐραστάς, μή μοι δορὶ συνταράξῃς κτέ. At non continget, bellorum machinator,

Soph. Creus. fr. IV: τοῦ κέρδους ἀντίχεσθαι. v. Matth. Gr. §. 330. PFLUGK.

V. 370. ποῦ] Infra v. 511: ποῦ τὰδ' ἐν χρηστοῖς πρέπει; Quae sequuntur compares cum Hecub. 732: εἴ τι τῶνδ' ἐστὶν καλῶς, ibiq. adnot. — παρά γ' εὖ φρονοῦσιν, prudentium certe iudicio. Infra v. 831: παρ' ἡμῖν μὲν γὰρ οὐ σοφὸν τόδε. Fragm. inc. 120: σοφὸς παρ' ἡμῖν. Soph. Trach. 589: δοκεῖς παρ' ἡμῖν οὐ βεβουλεῦσθαι κακῶς. Cf. Matth. Gr. §. 388. a. PFLUGK.

V. 373. σὺ δέ] iungendum esse cum κυρήσεις vidit Elmsleius: λέγω interiectum, ut infra v. 598. ἴσθι, atque alibi alia. PFLUGK.

V. 374. εἰ πόλιν ἤξεις] Hoc de hostili impetu in urbem dici recte observavit Elmsleius comparans Soph. Tra-

chin. 259. στρατὸν λαβὼν ἐπακτὸν ἐρχεται πόλιν τὴν Εὐρυτείαν. R. K.

V. 375. οὐχ οὕτως] Non tu nullo negotio quae speras consequeris. Alc. 683. citatus ab Elmsleio, οὐ βάλων οὕτως ἄπει. Sic et Latini: Cicero de Fin. V, 3, 7. Tum Piso: 'Etsi hoc' inquit 'fortasse non poterit sic abire.' Vide Valcken. ad Hipp. 41. Adfinia haec sunt: Iph. A. 899: Μέμφομαι καὶ γὰρ πόσει σῶκούχ' ἀπλῶς οὕτω φέρω. Soph. Ai. 1207: κεῖμαι δ' ἀμέριμνος οὕτως. Pleni exemplorum libri Platonis: οὕτως εὐθὺς Legg. VII. p. 799. C: ὁπίσθως οὕτως p. 817. C: εἰκῆ οὕτως Xenoph. Disc. Cyr. II. 2, 22: οὕτω πως ἄνευ πραγμάτων Demosth. Olynth. I. §. 20: οὕτω δημοτικῶς Lucian. Scyth. §. 5. Vide Heindorf. ad Gorg. §. 127.

οὐ σοὶ μόνῳ ἔγχος, οὐδ'
 ἰτέα κατάχαλκός ἐστιν.
 ἀλλ' οὐ πολέμων ἐραστίας·
 μή μοι δορὶ συνταράξις
 τὰν εὖ χαρίτων ἔχουσαν
 πόλιν, ἀλλ' ἀνάσχου.

380

ΙΟΛΑΟΣ.

ὦ παῖ, τί μοι σύννοϊαν ὄμμασιν φέρων
 ἦκεις; νέον τι πολέμιων λέγεις πέρι;
 μέλλουσιν ἢ πάρεισιν ἢ τί πυνθάνει;
 οὐ γάρ τι μὴ ψεύση γε κήρυκος λόγος·

385

tu ut ferro mihi perturbes Gratiarum munere florentem urbem. PFLUGK. Nauckius scripsit ἀλλ' οὐ, πολέμων ἐραστία, μή μοι δορὶ συνταράξεις κτέ.

V. 379. συνταράξις Ald. Emendavit Barnesius. συνταράξεις BC.

V. 380. εὐχαριστίως BC. εὐχαρίστῳν de suo Musurus. εὐχαρίτως A. Matthiae, cui accessit C. Reisigius ad Oed. Col. p. 385. cf. Dorvill. ad Charit. p. 680. εὐχαρίτων P. Elmsleius ad Marklandi edit. Suppl. 732. et Erfurdtius.

V. 383. λέγεις libri. λέξεις de Kirchoffii coniectura Nauckius.

V. 385. οὐ γάρ τοι B. λόγους BC secundum apograph. Paris., quorum alterum a pr. manu λόγος habet.

coll. Reiz. ad Vig. p. 744. PFLUGK.

V. 378. De scripturae veritate ut rite indicari possit, res est paullo altius repetenda. Est autem, si quid video, minacis plena animi tota epodus, cuius initio quod pacis se amantem chorus profitetur, id non hanc vim habet, ut quovis modo civitatis quieti prospicere velle videatur; sed potius non tanti sibi tranquillitatem esse significat, ut digna indigna patiatur. Atque cum isto chori impetu egregie omnia conspirant, si ita scriptum h. l. reliquit Euripides, ut L. Dindorfius egoque edidimus. Contra vim omnem pervertit vulgata lectio, ἀλλ' οὐ πολέμων ἐραστίας: in qua, ut subaudiri possit, quod voluit Elmsleius, εἰμί, at postrema tamen mirifice franguntur et precum quam minarum similia sunt. Neque

vero Graseri rationem in annotatione critica commemoratam probo: in qua nec ἀλλὰ particula ab initio convenit, nec extrema illa, ἀλλ' ἀνάσχου, quid requirerent, cogitasse videtur vir optimus. Nimirum aut imperativum aut quod imperativi simile esset, ut μή συνταράξις. PFLUGK. Equidem Elmsleii rationem minime improbo. Neque enim aut ellipsis aut asyndeton hoc loco nos offendere potest. R. K.

V. 380. Hipp. 465: κἀρι' ἔχοντας εὖ φρεῶν. Plato de rep. III. p. 404. D: ἀνδράσι μέλλουσιν εὖ σώματος ἔξειν. Dionysius A. R. VII. 26: χρημάτων ἔχοντες εὖ. Vid. Lobeck. ad Phryn. p. 280 seq. Matth. Gr. §. 337. PFLUGK.

V. 382. ὦ παῖ] Demophonem adloquitur, senior iuvenem. PFLUGK.

ὁ γὰρ στρατηγὸς εὐτυχὴς τὰ πρόσθεν ὦν
εἴσιν, σάφ' οἶδα, καὶ μάλ' οὐ σμικρὸν φρονῶν,
εἰς τὰς Ἀθήνας· ἀλλὰ τῶν φρονημάτων
ὁ Ζεὺς κολαστὴς τῶν ἄγαν ὑπερφρόνων.

ΔΗΜΟΦΩΝ.

ἦκει στρατεύμ' Ἀργεῖον Εὐρουσθεύς τ' ἄναξ· 390
ἐγὼ νιν αὐτὸς εἶδον. ἄνδρα γὰρ χρεῶν,
ὅστις στρατηγεῖν φησὶ ἐπίστασθαι καλῶς,
οὐκ ἀγγέλοισι τοὺς ἐναντίους ὄραν.
πεδία μὲν οὖν γῆς εἰς τόδ' οὐκ ἐφῆκέ πω
στρατόν, λεπαίαν δ' ὀφρῦν καθήμενος 395
σκοπεῖ· δόκησιν δὴ τόδ' ἂν λέγοιμί σοι·

V. 386. τὰ πρόσθεν ὦν Tyrwhittus, τὰ πρὸς Θεῶν libri.

V. 387. εἴσιν Elmsleius, ἐστὶν libri. Mox μάλ' B.

V. 389. habet Stobaeus flor. XXII. 18. t. 1. p. 365.

V. 391. ἀνδρὰ γὰρ χρεῶν [B] C. ἀνδρα δὲ χρεῶν ex apogr. Par. altero Aldus.

V. 395. λεπαίαν primus edidit Stiblinus. Λεπάραν (sic) Ald. λεπάραν codices: in Flor. 2. adscriptum: ὄνομα τόπου. Cfr. Iph. T. 324. φνγῆ λεπαίας ἐξέπληλαμεν νάπας. Hipp. 1248. λεπαίας οὐ κάτωθ' ὄποι χθονός. PFLUGK.

V. 396. σκοπεῖν B. σκοπεῖ [C].

V. 397. ποία Ald. Iota subscriptum addidit Portus. Sed magnam corruptelae suspicionem etiam sequentia praebent: quum nec τὰ νῦν δορός iungi posse videatur, nec στρατόπεδον δορός usitatum sit aut sua se elegantia commendet. Musgravius coni. ποία προσάξει στρατόπεδόν τ' ἄνευ δορός: quod recepit Elmsleius, non probat A. Matthiae, nec ego. Suspiceris scripsisse poetam, ποία προσάξει στρατόπεδον τὰ νῦν, γέρον. Orellii quidem, coniectura, append. ad Isocr. π. ἀντιδ. p. 389. . . . τὰ νῦν

V. 387. Iunge εἴσιν εἰς τὰς Ἀθήνας — καὶ μάλ' οὐ σμικρὸν φρονῶν. Aesch. Prom. 753: καὶ μάλ' ἀσμένως. Soph. El. 1455: πάρεστι δῆτα καὶ μάλ' ἄζηλος Θεῶ. Vid. Stallbaum, ad Plat. Protag. p. 39. Sed unice convenit Platonis locus de Rep. V. p. 457. C: καὶ μάλα, ἔφη, οὐ σμικρὸν κῦμα διαφεύγεις. PFLUGK. De articulo ante Ἀθήνας posito vide quae dixi supra ad 191. R. K.

V. 388. ἀλλὰ τῶν φρονημάτων ὁ Ζεὺς κολαστὴς τῶν ἄγαν ὑπερφρόνων] Si-

millis orationis color est apud Aeschylum Pers. 829: Ζεὺς τοι κολαστὴς τῶν ὑπερκόπων ἄγαν φρονημάτων κρείστικ ἐθνος βαρῦς. et apud Sophoclem Antig. 125: Ζεὺς γὰρ μεγάλης γλώσσης κόμπονος ὑπερεχθαίρει κτε. R. K.

V. 394. πεδία μὲν οὖν γῆς εἰς τόδ' οὐκ ἐφῆκέ πω Στρατόν] Falsi sunt Stephanus et Victorius, qui pro εἰς τόδ' coniecerunt εἰς τὰδ', ut id cum voce πεδία coniungeretur. εἰς τόδε h. l. non ad locum spectat, sed ad tempus et est usque adhuc.

ποιᾶ προσάξει στρατόπεδον τὰ νῦν δορός,
 ἐν ἀσφαλεῖ τε τῆσδ' ἰδρύσεται χθονός.
 καὶ τὰμὰ μέντοι πάντ' ἄραρ' ἤδη καλῶς·
 πόλις τ' ἐν ὅπλοις σφάγια θ' ἠτοιμασμένα 400
 ἔστηκεν οἷς χρῆ ταῦτα τέμνεσθαι θεῶν,
 θυηπολεῖται δ' ἄστν μάντεων ὑπο,
 τροπαῖά τ' ἐχθρῶν καὶ πόλει σωτήρια.
 χρησμῶν δ' ἀοιδούς πάντας εἰς ἐν ἀλίσας
 ἤλεγξα καὶ βέβηλα καὶ κεκρουμμένα 405
 λόγια παλαιά, τῆδε γῆ σωτήρια.
 καὶ τῶν μὲν ἄλλων διάφορ' ἐστὶ θεσφάτων
 πόλλ'· ἐν δὲ πάντων γνῶμα ταῦτόν ἐμπρέπει·
 σφάξαι κελεύουσιν με παρθένον κόρη

χθονὸν, Ἐν ἀσφαλεῖ τε τῆσδ' ἰδρύσεται δορός, minime satisfacit. PFLUGK.

V. 399. καὶ τὰμὰ μέντοι πάντ'] καὶ τὰμὰ μὲν πάντ' B., καὶ τὰμὰ μέντοι πάντ' [C]. Kirchhoffius igitur μὲν δὴ pro μέντοι scribi voluit. Mox ἄραρ' [B] Brunckius ad Med. 323. ἄραρ' C secundum apogr. Paris. Aldus.

V. 404. ἀλίσας libri. Quod Scaligero auctore Barnesius scripsit συναλίσας, id recte improbavit Musgravius, qui primam syllabam ἀλίσας habere longam ait etiam in Herc. fur. 412. Conf. Spitzneri prosod. Gr. p. 84.

V. 407. θεσφάτοις Kirchhoffius, quod mihi etiam vulgata scriptura deterius videtur.

V. 408. πάντων libri. πᾶσι Schol. Soph. Ant. 174. et Trachin. 593. πάντων recte se habet.

V. 409. κόρη Barnesius. κόρη libri, id quod ortum est aut e scriptura κόρη aut ex adsimulatione ad antecedens παρθένον facta.

πεδία autem accusativus usitato ac paene cotidiano dicendi genere a verbo ἐφῆκε στρατὸν suspensus est, ut haec sententia loci esset: campus terrae quidem igitur usque adhuc nondum occupavit immit-tendo exercitu. Nam in hostili impetu declarando recte accusativus coniungitur cum voce στρατὸν ἐπιέναι. Vide quae dixi ad v. 374. R. K.

V. 395. ὀφρύην] Huc pertinet Photius p. 364, 21. Pors. ὀφρύην τὸ μετέωρον, Εὐριπίδης. R. K.

V. 402. θυηπολεῖται] Timaeus Lex. Plat. p. 143: θυηπολοῦσι: περιπολοῦσι διὰ θυσιῶν ὑπισχνούμενοι θεοῦς ἐξιλάσκεσθαι, ubi vide Ruhnkennium. Ceterum ad hanc sententiam adiunguntur illa, τροπαῖά τ' ἐχθρῶν κτέ. eodem modo, quo supra v. 72: πόλει τ' ὄνειδος καὶ θεῶν ἀτιμία. Med. 1035: ζηλωτὸν ἀνθρώποισι. Or. 30: μητέρα κτεῖναι, πρὸς οὐχ ἅπαντας εὐκλειαν φέρον. Vana est igitur Musgravii et Tyrwhitti suspicio, versuum 402. 403. sedem commutandam esse. PFLUGK.

Δήμητρος, ἣτις ἐστὶ πατὴρ εὐγενοῦς. 410
 ἐγὼ δ' ἔχω μὲν, ὡς ὄρα, προθυμίαν
 τοσὴνδ' ἐς ὑμᾶς· παῖδα δ' οὔτ' ἐμὴν κτενῶ
 οὔτ' ἄλλον ἀστῶν τῶν ἐμῶν ἀναγκάσω
 ἄκονθ'· ἐκὼν δὲ τίς κακῶς οὕτω φρονεῖ,
 ὅστις τὰ φίλτατ' ἐκ χειρῶν δώσει τέκνα; 415
 καὶ νῦν πικρὰς ἂν συστάσεις ἂν εἰσίδοις,
 τῶν μὲν λεγόντων, ὡς δίκαιον ἦν ξένοις
 ἐκέταις ἀρήγειν, τῶν δὲ μωρίαν ἐμὴν
 κατηγορούντων· εἰ δὲ δὴ δράσω τόδε,
 οἰκεῖος ἤδη πόλεμος ἐξαρτῦεται. 420
 ταῦτ' οὖν ὄρα σὺ καὶ συνεξεύρισχ' ὅπως
 αὐτοὶ τε σωθήσεσθε καὶ πέδον τόδε,
 καὶ γὰρ πολίταις μὴ διαβληθήσομαι.
 οὐ γὰρ τυραννίδ' ὥστε βαρβάρων ἔχω·

V. 410. δήμητρος [B]. δήμητροί γ' C secundum apogr. Paris. Δήμητρος Barnesius.

V. 412. κτενῶ Elmsleius. κτανῶ libri.

V. 416. πικρὰς ἂν [B] C. πικρὰς ὄν ex apogr. Par. alt. corr. Aldus.

V. 417. ἦν [B]. ἦ C secundum apogr. Par.

V. 418. ἐμὴν libri. ἐμοῦ Elmsleius, id quod Kirchhoffius et Nauckius adoptarunt.

V. 416. συστάσεις] Simili significatione legitur in Androm. 1089. Thucyd. II, 21: κατὰ ξυστάσεις τε γιγνόμενοι ἐν πολλῇ κριδι ἦσαν. Plutarch. Coriol. 5: Θόρυβοι καὶ συστάσεις. 29: ἐν συστάσει καὶ λόγοις στυσιαιστικοῖς. Cf. Plat. de rep. VIII. p. 546. A. Plut. Tib. Gracch. 20. Diog. Laert. V, 10. PFLUGK.

V. 417. ὡς δίκαιον ἦν] Poterat εἶπε, sed aliquo ad sententiam discrimine. Faceret enim dicentes quid recte fieret, non quid recte factum esset a Demophonte. Sic infra v. 682. armiger Hylli ad Iolaum, ἦμισα πρὸς σοῦ μῶρον ἦν εἰπεῖν ἔπος. Nempe dixerat Iolaus qualia, ut ille putat, non oportuerat. Thucyd. III, 40: ἀξιώσατε μὴ ἀναλγητότεροι οἱ διαφεύγοντες τῶν ἐπιβουλεύσαντων φανῆναι,

ἐνθυμηθέντες ἃ εἰκὸς ἦν αὐτοῖς ποιῆσαι κρατήσαντας ἡμῶν. Saepissime Plato, ubi disputandi ratio fert ut respiciatur ad ea, de quibus prius convenerat: e. c. Cratyl. p. 387. C: οὐκοῦν καὶ τὸ ὀνομάζειν πράξις τίς ἐστιν, εἶπερ καὶ τὸ λέγειν πράξις τίς ἦν (i. e. εἶναι ὁμολόγητο) περὶ τὰ πράγματα. De Republ. IV. p. 441. D. Boissonad. ad Eunap. T. I. p. 554. PFLUGK.

V. 423. διαβληθήσομαι] Plutarch. Philopoem. 12. παντάπασιν ἐξεμισήθη καὶ διεβλήθη πρὸς τοὺς Ἕλληνας. Vid. ad Hecub. 863. Wesseling. ad Herodot. VII, 64. Duker. ad Thucyd. VIII, 109. Wytttenbach. ad Plutarch. vol. VI. p. 151 seq. PFLUGK.

V. 426 sq. Recte Elmsleius interrogative haec accipit. Nam

ἀλλ' ἦν δίκαια δρῶ, δίκαια πείσομαι. 425

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἦ πρόθυμον οὔσαν οὐκ ἐξ θεός
ξένοις ἀρήγειν τήνδε χρήζουσαν πόλιν;

ΙΟΛΑΟΣ.

ὦ τέκν', ἔοιγμεν ναυτίλοισιν, οἵτινες
χειμῶνος ἐκφυγόντες ἄγριον μένος
εἰς χεῖρα γῆ συνῆψαν, εἶτα χερσόθεν 430
πνοαῖσιν ἠλάθησαν εἰς πόντον πάλιν.
οὔτω δὲ χῆμεῖς τῆσδ' ἀπωθούμεσθα γῆς,
ἤδη πρὸς ἀκταῖς ὄντες ὡς δεσωσμένοι.
οἴμοι· τί δῆτ' ἔτερψας ὦ τάλαινά με
ἐλπὶς τότ' οὐ μέλλουσα διατελεῖν χάριν; 435
συγγνωστὰ γάρ τοι καὶ τὰ τοῦδ', εἰ μὴ θέλει

V. 426. ἀλλ' ἦ] ἄλλως A. Matthiae. Contra Kirchhoffius pro ea voce, quam repetitam putavit e versu 425. scribi voluit ἦ που. Uterque mihi falsus esse videtur.

V. 428. ναυτίλλοισιν B.

V. 431. πνοαῖσιν [B]. πνοιαῖσιν C.

V. 434. ἔτερψας [C]. ἔτρεψας B.

V. 436. τοῦδεν B. corr. ab altera manu τοῦδ' εἰ. Mox θέλει Elmsleius. θέλοι libri.

quod obiecit A. Matthiae, interrogationem non decere chororum, intelligo ego quidem, quo spectet viri doctissimi disputationis, sed eam rem, ut equidem arbitror, cautius omnino tractatam oportuit; quandoquidem nec ratio nec poetarum consuetudo patitur, ut interrogationem a choro alienam esse dicamus. Ne illud quidem ullam vim ad infringendam vulgatae lectionis fidem habet, quod quae a choro quaeruntur eiusmodi sunt, ut de iis sibi ipse respondere potuerit. Ille vero ne exspectat quidem, ut aliquis respondeat, sed quasi deliberans secum quaerit de iis, ad quae prope iam paratam responsionem habet: ita ut ista speciem magis quam vim interrogationis habeant. Ἄλλ' ἦ, an ergo? ut apud Platonem

Gorg. pr. ἀλλ' ἦ, τὸ λεγόμενον, κατόπιν ἐοριῆς ἤκομεν καὶ ὑστεροῦμεν; Xenoph. Anab. VII. 6, 4: ἀλλ' ἦ δημαγωγεῖ ὁ ἀνὴρ τοὺς ἀνδρας; Tragicorum exempla posuit Elmsleius ad h. l. [Vide quae ego de ea re disputavi ad Devar. vol. II. p. 51 sqq. R. K.] Ceterum notandum illud genus παραλλήλων, quod valde usitatum esse tragicis dixi ad Androm. 18., πρόθυμον οὔσαν — χρήζουσιν. PFLUGK.

V. 430. εἰς χεῖρα γῆ συνῆψαν] Elegans dictio, quasi χεῖρα ὀρεγούση τῇ γῆ συνῆψαν. Cf. Xenoph. Hell. V. 2, 17: τούτων γε μὴν ἀκολουθούντων καὶ τὰ ἐν τῷ Παγγαίῳ χρούσεια χεῖρα ἂν αὐτοῖς ἤδη ὀρέγοι. Sed constructionem illustravit Elmsleius, conferens Phoen. 709: ὡς εἰς λόγους ξυνῆψα Πολυεῖαι

κτείνειν πολιτῶν παῖδας, αἰνέσας δ' ἔχω
καὶ τὰνθάδ'· εἰ θεοῖσι δὴ δοκεῖ τάδε
πράσσειν ἔμ', οὔτοι σοί γ' ἀπόλλυται χάρις.
ὦ παῖδες, ὑμῖν δ' οὐκ ἔχω τί χρήσομαι. 440
ποῖ τρεψόμεσθα; τίς γὰρ ἄστεπτος θεῶν;
ποῖον δὲ γαίας ἔρκος οὐκ ἀφίγμεθα;
ὀλούμεθ', ὦ τέκν', ἐκδοθησόμεσθα δὴ.
κάμου μὲν οὐδὲν εἰ με χρὴ θανεῖν μέλει,
πλὴν εἰ τι τέρψω τοὺς ἐμοὺς ἐχθροὺς θανῶν. 445
ὑμᾶς δὲ κλαίω καὶ κατοικτεῖρω, τέκνα,
καὶ τὴν γεραϊὰν μητέρ' Ἀλκμήνην πατρός.
ὦ δυστάλαινα τοῦ μακροῦ βίου σέθεν,
τλήμων δὲ καγὼ πολλὰ μοχθήσας μάτην.
χρῆν, χρῆν ἄρ' ἡμᾶς ἀνδρὸς εἰς ἐχθροῦ χέρας 450
πεσόντας αἰσχυρῶς καὶ κακῶς λιπεῖν βίον.
ἀλλ' οἶσθ' ὅ μοι σύμπραξον; οὐχ ἅπανα γὰρ

V. 438. εἰ θεοῖσι δὴ δοκεῖ τάδε] Sic libri. Kirchhoffius proposuit: εἰ θεοῖσι μὴ δοκεῖ καλῶς. Alii alia. Equidem nihil mutandum censeo. Iolaus magis significat quam declarat infortunium suum.
V. 439. ἔμ' B.
V. 452. οὐχ ἅπανα] Sic scripsit H. Stephanus. οὐχ ἅπανσι libri.
V. 455. σωθήτω B. δωθήτω C., nisi Furia erravit. Nam apogr. Paris. habent σωθήτω.

πολῶν. 1198: κείς μὲν Ἀργείων ὄπλα ἔννηψαν ἔγχε. Dionysius A. R. IX. 4. ut in prosa oratione συνάπτουσι τῇ πόλει. PFLUGK.

V. 438. τάδε πράσσειν] hac fortuna uti. Androm. 418: λέγ' οἷ' ἐπραξα. Or. 1352: ἐπραξεν οἷα χρὴ πράσσειν κακούς. Cf. Alc. 227. 803. σκοτεινὰ [πράσσειν Suppl. 324: ἐνδικα Or. 538. Vid. Brunck. ad Soph. Oed. T. 1006. PFLUGK.

V. 440. τί χρήσομαι] Plato Gorg. p. 521. C: οὐχ ἔξει ὅτι χρήσεται αὐτοῖς, ubi vide Stallbaum. p. 248 s. eundemque ad Apol. Socr. p. 112. Matth. Gr. §. 409. 6. Rost. Gr. §. 104. adn. 7. p. 498 ed. VII. PFLUGK.

V. 448. δυστάλαινα — βίον]

Aesch. Pers. 451: οἷ γὰρ τάλαινα συμφορᾶς κακῆς. 523: οἷ γὰρ τάλαινα διαπεπραγμένου στρατοῦ. Vid. ad. Hec. 661. PFLUGK.

V. 452. Vide ad Hecub. 225. PFLUGK.

V. 455. μήτε κινδύνευε σωθήτω τέ μοι] De particulis μήτε — τε inter se respondentibus vide quae attuli ad Devar. vol. II. 713 sq. conf. infra v. 606 sq. R. K.

V. 457. μάλιστα δ' Εὐρύσθεὺς με βούλοισι' ἀνλαβῶν κτε.] Non video quid sit quod Kirchhoffius ad hunc versum adscripsit vix sanum sibi videri. His enim verbis, quae in omnibus libris sine varietate habentur, illud dicitur, quod est ad h. l. aptissimum: Maxime vero Eurystheus me vo-

πέφευγεν ἔλπις τῶνδ' ἐμοὶ σωτηρίας.
 ἐμ' ἔκδος Ἀργείοισιν ἀντὶ τῶνδ', ἄναξ,
 καὶ μήτε κινδύνευε σωθήτω τέ μοι 455
 τέκν'· οὐ φιλεῖν δεῖ τὴν ἐμὴν ψυχὴν· ἴτω.
 μάλιστα δ' Ἐὐρυσεύς με βούλοισι' ἂν λαβῶν
 τὸν Ἡράκλειον σύμμαχον καθυβρίσαι·
 σκαιὸς γὰρ ἀνὴρ. τοῖς σοφοῖς δ' εὐκτὸν σοφῶ
 ἐχθρὰν συνάπτειν, μὴ ἀμαθεῖ φρονήματι· 460
 πολλῆς γὰρ αἰδοῦς καὶ δίκης τις ἂν τύχοι.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ πρέσβυ, μὴ νυν τήνδ' ἐπαιτιῶ πόλιν·
 τάχ' ἂν γὰρ ἡμῖν ψεῦδος, ἀλλ' ὅμως κακὸν
 γένοιτο' ὄνειδος, ὡς ξένους προὔδωκαμεν.

ΔΗΜΟΦΩΝ.

γενναῖα μὲν τάδ' εἶπας, ἀλλ' ἀμήχανα. 465
 οὐ σοῦ χατίζων δεῦρ' ἄναξ στρατηλατεῖ.

V. 456. δῆ B. δεῖ [C].

V. 459. ἀνὴρ Elmsleius. ἀνὴρ libri.

V. 460. μὴ μαθεῖν, sed a manusec. μὴ ἀμαθεῖ B. μὴ μαθεῖ [C].

V. 461. καὶ δίκης B C. καὶ τύχης Aldus mero, ut videtur, errore. Mox τύχοι Elmsleius, τύχη libri.

V. 462. μὴ νυν L. Dindorfius. μὴ νῦν libri.

V. 463. ψεῦδος BC. ψευδὲς Nauckius. κέρδος Musurus de suo.

luerit deprehensum Herculis armorum socium iniuria ignominiaque adficere. R. K.

V. 459. Herc. F. 299: φεύγειν σκαιὸν ἀνδρ' ἐχθρὸν χρεῶν, Σοφοῖσι δ' εἰκεῖν καὶ καλῶς τετραμμένοις· Ῥᾶον γὰρ αἰδοῦς ὑποβαλὼν φιλ' ἂν τύχοις.— μὴ ἀμαθεῖ φρονήματι, i. e. μὴ ἀνδρὶ ἀμαθεῖ φρόνημα ἔχοντι. Electr. 294: ἔνεστι δ' οἴκτος, ἀμαθία μὲν οὐδαμοῦ, Σοφοῖσι δ' ἀνδρῶν. Polyid. Fr. VIII (III): οἱ τὰς τέχνας δ' ἔχοντες ἀθλιώτεροι τῆς φανλότητος, i. e. τῶν φαύλων καὶ ἀκόμων. De crasi μὴ ἀ — vid. ad Hec. 1249. cf. Suppl. 304. 362. Hel. 841. de μὴ ἀλλὰ Dindorf. ad Aristoph. Av. 109. PFLUGK.

V. 461. πολλῆς γὰρ αἰδοῦς καὶ δίκης τις ἂν τύχοι] Haec verba, quae nunc ex libris recte constituta sunt, nuper in interpolationis suspicionem venerunt Nauckio. Iniuria, opinor. αἰδώς enim et δίκη recte inter se comparantur, quod haec (δίκη vel iustitia) nihil exigit nisi quod iure ac praecipis sive civitatis alicuius sive etiam naturae fieri potest, illa autem (αἰδώς vel dicam clementia atque aequitas) aliquantum etiam de illo, quod iure exigi potest, remittit, et hac [sententia, opinor, dicitur Sophocli in Oed. Col. v. 1270. Ζηνὶ σίνθακος θρόνων Αἰδώς, cui alias Δίκη ξύνεδρος esse dicitur, conf. ib. v. 1384. R. K.

V. 462. μὴ νυν — ἐπαιτιῶ]

τί γὰρ γέροντος ἀνδρὸς Εὐρυσθεῖ πλέον
θανόντος; ἀλλὰ τοῦσδε βούλεται κτανεῖν.
δεινὸν γὰρ ἐχθροῖς βλαστάνοντες εὐγενεῖς
νεανίαί τε καὶ πατρὸς μεμνημένοι 470
λύμας· ἃ κείνον πάντα προσκοπεῖν χρεῶν.
ἀλλ' εἴ τιν' ἄλλην οἶσθα καιριωτέραν
βουλήν, ἐτοίμαζ', ὡς ἔγωγ' ἀμήχανος
χρησμῶν ἀκούσας εἰμι καὶ φόβον πλέως.

ΜΑΚΑΡΙΑ.

ξένοι, θράσος μοι μηδὲν ἐξόδοις ἐμαῖς 475
προσθῆτε· πρῶτον γὰρ τὸδ' ἐξαιτήσομαι·
γυναικί γὰρ σιγή τε καὶ τὸ σωφρονεῖν

V. 471. λύμας libri. λύμης Elmsleius, Nauckius, Kirchhoffius.

V. 478. εἶσω θ' Elmsleius. εἶσω θ' libri.

i. e. μὴ αἰτία περιβάλης. Id enim facit quodammodo qui talia petit quae nisi cum dedecore et flagitio concedi non possint. Sunt autem chori verba coniuncta quodam vinculo artiore cum iis, quae modo dixerat Iolaus, esse Eurystheum tali ingenio, ut misericordiam eius nemo facile sperare possit. Quare recte, ut opinor, mutavit L. Dindorfius vulgatam lectionem μὴ νῦν. PFLUGK.

V. 467. τί γὰρ—Εὐρυσθεῖ πλέον] scil. γένοιτ' ἄν; Helen. 330: Πρὶν δ' οὐδὲν ὀρθῶς εἰδέσθαι, τί σοι πλέον Ἀυπομένη γένοιτ' ἄν; Plat. Symp. p. 217. C: οὐδὲν γὰρ μοι πλέον ἦν, ubi vid. Stallbaum. Hinc pendent similes loquutiones, πλέον λαμβάνειν, ἐργάζεσθαι, πράσσειν, ποιεῖν, Alc. 72. 490. Iph. T. 496. Hipp. 284. Iph. A. 1373. Plat. Apol. p. 19. A. Andoc. de myst. §. 7. Cf. Matth. Gr. §. 391. adnot. 1. PFLUGK.

V. 470 sqq. πατρὸς μεμνημένοι λύμας] Nonsatis considerate Nauckius ac Kirch-

hoffius nuper Elmsleii coniecturam, qui quum falso λύμας Doricam formam genetivi esse putaret corrigendum esse existimavit λύμης, nuper secuti sunt. Nam λύμας accusativum esse recte iam viderat A. Matthiae. Poëta enim, quum et genetivum et accusativum reciperet oratio, accusativum maluit, qui non solum rectissime cum hoc verbo componitur, vide A. Matthiae. gr. Gr. ampl. §. 347. adn. 2., verum huic ipsi loco etiam accommodatior est quam genetivus. Accusativus enim hoc significat, non solum memorem esse alicuius rei, sed etiam ipsam rem quasi praesentem in animo habere ac volvere, id quod recte docuit Rost. gr. Gr. p. 537. ed. VII. adlato Platonis loco Soph. p. 265. B. H. Steph. εἰ μεμνημένα τὰ καὶ ἀρχὰς λεχθέντα (wenn uns noch gegenwärtig ist), aliisque id genus locis. Pluralem autem numerum nominis λύμη etiam aptiorem esse quam singularem vix est quod verbo significem. R. K.

κάλλιστον εἶσω θ' ἤσυχον μένειν δόμων.
 τῶν σῶν δ' ἀκούσασ', Ἰόλεως, στεναγμάτων
 ἐξῆλθον, οὐ ταχθεῖσα πρεσβεύειν γένους. 480
 ἀλλ' εἰμὶ γάρ πως πρόσφορος· μέλει δέ μοι
 μάλιστ' ἀδελφῶν τῶνδε κάμαντῆς πέρι
 θέλω πυθέσθαι, μὴ 'πὶ τοῖς πάλαι κακοῖς
 προσκείμενόν τι πῆμα σὴν δάκνει φρένα.

ΙΟΛΑΟΣ.

ὦ παῖ, μάλιστά σ' οὐ νεωστὶ δὴ τέκνων 485
 τῶν Ἡρακλείων ἐνδίκως αἰνεῖν ἔχω.
 ἡμῖν δὲ δόξας εὖ προχωρῆσαι δόμος.
 πάλιν μεθέστηκ' αὐθις εἰς τὰμήχανον·

V. 488. εἰς τὰμήχανον] Sic BC. εἰς ἀμήχανον Aldus mero errore, ut videtur.

V. 475. ἐξόδοις ἐμαῖς] i. e. ἕνεκα ἐξόδων ἐμῶν. Ita recte Elmsleius. Sic Orest. 460: οὐ μάλιστ' αἰδώς μ' ἔχει Ἐς ἄμματ' ἐλθεῖν τοῖσιν ἐξειργασμένοις. Ion. 940: ἀπαντὰ δάκρυά μοι τοῖς σοῖς λόγοις. Xenoph. Anab. V, 5, 24: ἐκ τούτου μάλα μὲν δῆλοι ἦσαν οἱ συμπρόσβεις τῶ Ἐκατινύμῳ χαλεπαίνοντες τοῖς εἰρημένοις. Vid. ad Androm. 247. PFLUGK.

V. 477. Sophocles Ai. 293. Βρ. Γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἢ σιγὴ φέρει, ubi v. Lobeck. PFLUGK.

V. 481. πρόσφορος] Subaudiendum putabat Musgravius πρεσβεύειν. Quod merito reiecit Elmsleius; sed ipse quae scripsit de hoc loco non magis probanda sunt. 'Malim', inquit, 'πρόσφορος πυθέσθαι. Propitior scilicet ostio quam avia et sorores.' Ego certum vocabulum nullum subaudiendum censeo: ceterum si requiras quod ad sententiam declarandam adhibeas, intellige quasi scriptum sit πρόσφορος τοῖς πράγμασιν. [Vel potius: ut exirem. R. K.] Vi-

delicet mascula virgo suo quodam iure in partem virilium curarum venire sibi videbatur. PFLUGK.

V. 483. μὴ — δάκνει] Troad. 177: ἐπακουσομένα, βασιλεια, σέθεν, μὴ με κτείνειν δόξ' Ἀργείοις κεῖται μελίαν. Soph. Ant. 1253: ἀλλ' εἰσόμεσθα, μὴ τι καὶ κατάσχετον Κρυφῆ καλύπτει καρδίᾳ θυμουμένη. Indicavit hos locos Elmsleius. Differt autem in huiusmodi sententiis μὴ ab εἰ eo, quod alterum suspicionem simul quandam eius, qui interrogat, indicat. Cf. Wex. ad Antig. l. c. Stallb. ad Apol. Plat. p. 52. PFLUGK.

V. 485. οὐ νεωστὶ δὴ] 'Interpretare πάλαι δὴ.' ELMSLEIUS.

V. 488. πάλιν — αὐθις] Pleonasmus ex eo genere, quod valde quondam suspectum, ut Brunckio in Sophocle, praesertim si accederet etiam tertia particula, αὐθις αὐ πάλιν, hodie omnes et tolerant et probant. Cf. infra v. 708. 796. Or. 279. Phoen. 490. Iph. T. 377. Hel-

χρησµῶν γὰρ ᾠδοὺς φησι σημαίνειν ὄδε
 οὐ ταῦρον οὐδὲ μόσχον, ἀλλὰ παρθένον 490
 σφάζειν κελεύειν πατρὸς ἥτις εὐγενοῦς,
 εἰ χορὴ μὲν ἡµᾶς, χορὴ δὲ τήνδ' εἶναι πόλιν.
 ταῦτ' οὖν ἀμηχανοῦµεν· οὔτε γὰρ τέκνα
 σφάζειν ὄδ' αὐτοῦ φησιν οὔτ' ἄλλου τινός.
 κάµοι λέγει μὲν οὐ σαφῶς, λέγει δὲ πως, 495

V. 491. πατρὸς Brodæus. Conf. v. 409. et v. 513. libri μητρὸς.
 Facile compendia μρος et προς confundi inter se poterant. Sed
 totus locus nondum persanatus esse videtur.

V. 492. χορὴ — χορὴ G. Hermannus. χορῆν — χορῆν libri.

V. 494. σφάζειν libri. σφάζειν Elmsleius, Nauckius, Kirchhoffius et saepe quidem ξ et ζ litterae inter se permutatae sunt.

V. 495. κάμοι λέγει μὲν] Sic B., ut videtur. κάμοι δὲ λέγει
 μὲν C. δὲ iam Barnesius deleverat.

V. 496. ἐξαμηχανήσοµεν B C. id, quod corruptum videtur. A.
 Matthiae improbatâ coniecturâ suâ μηχαρ ἐξενοήσοµεν coniecit

941. al. Vid. intpp. ad Greg.
 Cor. p. 44. PFLUGK.

V. 489—491. σημαίνειν —
 κελεύειν] Hunc quoque pleo-
 nasmmum, non valde probatum
 A. Matthiae, ab Elmsleio
 autem perversa interpretatione
 remotum, negarem equidem at-
 tractandum esse, etiamsi dees-
 sent similia exempla: quoniam
 non temere admissum esse qui-
 vis, modo ne obdormiat lectioni,
 perspiciat. Sed possunt aptissime
 duo Aristophanis loci
 comparari, quos exprompsit Re-
 isigius Comment. crit. ad Soph.
 Oed. Col. p. 387., Nub. 330:
 οὐ γὰρ μὰ Δι' οἶσθ' ὅτι ἡ πλει-
 στοὺς αὐταὶ βόσκοισι σοφι-
 σιάς, — — Οὐδὲν δρωῶντας βό-
 σκοισ' ἀργούς. Thesmoph. 504.
 Inv. οὐδ' ἐκεῖν' εἴρηκέ πω,
 ὡς ἡ γυνή — — τὸν μοιχὸν ἐξέ-
 πεμψεν, οὐκ εἴρηκέ πω.
 PFLUGK.

V. 494. Anceps plerumque et
 difficilis quaestio proponitur de
 iis loquendi formis, quae suos
 fines egressae et quasi in alie-
 nam possessionem irrupisse di-
 cuntur. Velut quod hoc loco
 praesentis infinitivum pro infini-

tivo futuri positum volunt, est
 id dictu facilius quam intellectu.
 Ac Reisigius quidem recte
 id fieri posse censuit, ubi in
 verbo eo, unde penderet infini-
 titivus, futuri notio inesset. Cu-
 ius sententia eo nomine vitu-
 peranda est, quod iusto longius
 patet, et eam vim habet, ut ple-
 risque locis, ubi legitimus fu-
 turi usus est, sine ullo discrimi-
 ne praesens inferre liceat.
 Multo cautius G. Hermannus:
 qui praesenti ibi locum esse ait,
 ubi id, quod quis futurum di-
 xerit, iam nunc fiat. Eius ge-
 neris nonnulla indicavi ego ad
 Hecub. 283. Sed si verum di-
 cere licet sine invidia, ne Her-
 mannus quidem ita praecepit,
 ut aut rei satisfaceret aut id,
 quod hoc loco reposuit Elms-
 leius, σφάζειν, melius esse
 quam vulgatam lectionem de-
 monstraret. Nam ille si recte
 sensit, tantum abest ut de utrius-
 que temporis permutatione cogi-
 tandum sit, ut multo rectius
 qui praesens quam qui futurum
 posuit scripsisse videatur. Quare
 aut negandum est ista tempora
 inter se permutari aut eius rei

εἰ μὴ τι τούτων ἔξαμηχανήσομεν,
 ἡμᾶς μὲν ἄλλην γαῖαν εὐρίσκειν τινά,
 αὐτὸς δὲ σῶσαι τήνδε βούλεται χθόνα.

ΜΑΚΑΡΙΑ.

ἐν τῷδε κἀχόμεσθα σωθῆναι λόγῳ;

ΙΟΛΑΟΣ.

ἐν τῷδε, τᾶλλα γ' εὐτυχῶς πεπραγότες.

500

scribendum μηχανὴν εὐρήσομεν. Elmsleius verbum, quod alibi non legeretur, significare dixit se ex angustiis et difficultatibus prudentia liberare. Contra Nauckius hos quattuor versus v. 495—498. Euripide dignos esse negavit eosque tanquam suppositicios notavit.

V. 498. βούλεται libri. βούλεσθαι Reiskius.

V. 499. κἀχόμεσθα Elmsleius. κεύχόμεσθα libri.

V. 500. τᾶλλα γ' C. ex altero apogr. Paris. τᾶλλα δ' enotatur. τᾶλλα δ' etiam B.

alia ratio et aliud praeceptum inveniendum. Atqui permutantur certe: sed id recte fieri non potest nisi in eiusmodi locis, in quibus si praesenti utare, non res ipsa, sed loquendi tantum forma mutetur: quod saepe fit in oratione plena ardoris et vehementiae, non facile cadit in disputandi tranquillitatem. Nam oratoris est ea consecrari, quae graviter et cum vi dicantur, disputantis non modo sedatum genus dicendi, sed plenum subtilitatis et adstrictum logices praeceptis. Quodsi haec ad eum locum unde profecti sumus transluleris, dubitari non potest quin gravius aliquanto scripserit Euripides σφάζειν quam σφάζειν. Nam illud est: negat Demophon ullo modo se adduci posse, ut aut suorum aut alius cuiusquam liberorum sanguinem ad aras profundat. Unum addiderim, si tam verbosam adnotationem etiam longius producere fas est, eiusmodi disputationum ita probandam esse subtilitatem, si eorum modumquendam statuas et quid in his rebus usus valeat,

Eurip. Vol I. Sect. IV.

probe memineris. Nihil est enim quod frequentius illam temporum permutationem secum ferat quam οὐ φάναι, negare. PFLUGK.

V. 495. Phoen. 164. Παιδ. Ὀρᾶς; Ἄ. Ὀρῶ δῆτ' οὐ σαφῶς, ὀρῶ δέ πως. Quem locum adnotavit Elmsleius. Aristophanes Equit. v. 196. (χρησιμὸς) ποικίλως πως καὶ σαφῶς ἠνιγμένως, ubi pronum est suspicari καὶ σαφῶς. Certe σαφῶς omnes libri, ne Ravennate quidem excepto. Ceterum λέγει — εὐρίσκειν est iubet nos invenire. Vid. ad Hecub. 303. ad Androm. 297. PFLUGK.

V. 499. ἐν τῷδε κἀχόμεσθα] Melius emendavit hunc locum Elmsleius quam explicavit, ut qui comparaverit Thucyd. I. 25: ἐν ἀπόρῳ εἶχοντο θέσθαι τὸ παρόν. Aptius poterat Xenoph. Anab. VI. 1, 9: καὶ τὰ μὲν ἄλλα ὁμολόγητο αὐτοῖς, ὁμήρους δ' οὐκ ἐδίδωσαν οἱ Θρᾶκες, αἰτούντων τῶν Ἑλλήνων, ἀλλ' ἐν τούτῳ ἴσχετο. Nec male componas talia, quale est hoc de Phoen. 1256: Πολύνικες, ἐν σοὶ Ζηνὸς ὄρ-

ΜΑΚΑΡΙΑ.

μή νυν τρέσης ἔτ' ἐχθρὸν Ἀργεῖον δόρυ·
 ἐγὼ γὰρ αὐτὴ πρὶν κελευσθῆναι, γέρον,
 θνήσκειν ἐτοίμη καὶ παρίστασθαι σφαγῇ.
 τί φήσομεν γάρ, εἰ πόλις μὲν ἀξιοῖ
 κίνδυνον ἡμῶν οὐνεκ' αἵρεσθαι μέγαν, 505
 αὐτοὶ δὲ προστιθέντες ἄλλοισιν πόνους,
 παρὸν σεσῶσθαι, φευξόμεσθα μὴ θανεῖν;
 οὐ δῆτ', ἐπεὶ τοι καὶ γέλωτος ἄξια,
 στένειν μὲν ἰκέτας δαιμόνων καθημένους,
 πατρὸς δ' ἐκείνου φύντας, οὗ πεφύκαμεν, 510
 κακοῦς ὀραῖσθαι· ποῦ τάδ' ἐν χρηστοῖς πρόπει;
 κάλλιον, οἴμαι, τῆσδ', ἂ μὴ τύχοι ποτέ,
 πόλεως ἀλούσης χεῖρας εἰς ἐχθρῶν πεσεῖν,
 κάπειτα δεινὰ πατρὸς οὔσαν εὐγενοῦς
 παθοῦσαν Ἄιδην μηδὲν ἦσσον εἰσιδεῖν. 515
 ἀλλ' ἐκπεσοῦσα τῆσδ' ἀλητεύσω χθονός,

V. 501. τρέσης [C]. τρέσεις B.

V. 503. ἐτοίμη [B] C. ἐτοίμα ex apogr. Paris. altero Aldus.

V. 503. οὐνεκ' αἵρεῖσθαι (αἵρεσθαι B) libri. Emendavit Elm-
 leius.

V. 510. φύντας [B]. φύντας C. φύντες ex apogr. Par. altero
 corr. Aldus.

V. 511. ποῦ τάδ' ἂν χρηστοῖς πρόπει Kirchhoffius de con-
 ectura sua et Nauckius.

V. 514. κάπειτα δεινὰ] Sic B. ab altera manu, et item

θῶσαι βρέτας τροπαῖον, a quo
 ita differt Alcestidis v. 278: ἐν
 σοὶ γὰρ ἔσμεν καὶ ζῆν καὶ μή,
 ut a Xenophonte hic, in quo
 versamur, Heraclidarum. Cf.
 Valck. ad Phoen. l. c. Elmsl.
 ad Med. 223. PFLUGK.

V. 503. θνήσκειν ἐτοίμη]
 De omisso verbo substantivo
 vide quae ego ad Phoen. 973.
 p. 158. Pflugkius ad Med.
 612. p. 69. ed. sec. diximus. R. K.

V. 505. κίνδυνον — αἵρε-
 σθαι] Frustra, ut equidem ar-
 bitror, αἵρεῖσθαι tuetur A. Mat-
 thiae: neque enim video quid
 probet Isocratis locus, quem
 commemoravit, Epist. II. §. 9:
 ἐμυλλᾶσθαι τοῖς εἰκῇ τοὺς κιν-

δύνους προαιρονμένοις. Aptius
 laudare poterat Xenoph. Anab.
 II. 6, 6: ταῦτα οὖν φιλοπολέμον
 μοι δοκεῖ ἀνδρὸς ἔργα εἶναι, ὅς-
 τις, ἐξὸν μὲν εἰρήνην ἄγειν ἄνευ
 αἰσχύνης καὶ βλάβης, αἵρεῖται
 πολεμεῖν. Quanquam ne hic qui-
 dem locus ad defensionem vul-
 gatae lectionis valet. Altera fre-
 quens loquutio, verbique αἵρε-
 σθαι multis in formulis usus ce-
 lebratur. Thucydidem II. 71.
 et Demosthenem Epitaph. §.
 20. indicavit H. Stephanus in
 Thesaurο; adde huius orat. de
 coron. §. 208. Thuc. IV, 10:
 νεῖκος, δυσμένειαν, πόνους αἵ-
 ρεσθαι dixit Euripides infra v.
 986. 991. Ion. 199. πένθος αἵ-

κούκ αἰσχυνοῦμαι δῆτ', ἐὰν δὴ τις λέγη,
 τί δεῦρ' ἀφίκεσθ' ἰκεσίοισι σὺν κλάδοις
 αὐτοὶ φιλοψυχοῦντες; ἔξιτε χθονός·
 κακοὺς γὰρ ἡμεῖς οὐ προσωφελήσομεν. 520
 ἀλλ' οὐδὲ μέντοι, τῶνδε μὲν τεθνηκότων,
 αὐτὴ δὲ σωθεῖς ἐλπίδ' εὖ πράξειν ἔχω·
 πολλοὶ γὰρ ἤδη τῆδε προὔδοσαν φίλους.
 τίς γὰρ κόρην ἔρημον ἢ δάμαρτ' ἔχειν
 ἢ παιδοποιεῖν ἐξ ἐμοῦ βουλήσεται; 525
 οὐκοῦν θανεῖν ἄμεινον ἢ τούτων τυχεῖν
 ἀναξίαν. ἄλλη δὲ καὶ πρόπει τινὶ
 μᾶλλον τάδ', ἥτις μὴ 'πίσημος ὡς ἐγώ.
 ἠγείσθ' ὅπου δεῖ σῶμα κατθανεῖν τόδε
 καὶ στεμματοῦτε καὶ κατάρχεσθ', εἰ δοκεῖ· 530
 νικᾶτε δ' ἐχθρούς· ἦδε γὰρ ψυχὴ πάρα
 ἐκοῦσα κούκ ἄκουσα· κάξαγγέλλομαι

coniecerat Tyrwhittus: κάπειτα τινὰ B a prima manu. κάπειτα δέ τινα [C]. Hinc Kirchhoffius scripsit κάπειτ' ἄτιμα. Non accipio. δεινὰ propter pronuntiationis perversitatem facile in τινὰ mutari potuit ab oscitanti librario nec minus errore scribentis in δέ τινα corrumpi.

V. 516. ἀλητεύσω [B] et A. Stephanus. ἀλητεύω [C] et vulgo.

V. 518. συγκλάδοις a pr. m. B., ut etiam saepe in aliis libris continuae scriptionis vestigia habemus.

ρεσθαι Herc. F. 147. φρυγὴν ἀ-
 ρεσθαι Rhes. 54, quocum com-
 pares Soph. Ai. 247. ποδοῖν
 κλοπὰν ἀρέσθαι. PFLUGK.

V. 507. φευξόμεσθα μὴ
 θανεῖν] Herodot. VII. 194:
 βασιλέα μὲν δὴ Λαρεῖον οὕτω
 διαφυγῶν μὴ ἀπολέσθαι. Vid.
 ad Androm. 338. Heind. ad
 Plat. Soph. §. 43. ad Parm. §.
 41. Schaef. ad Demosth. T.
 IV. p. 164. PFLUGK.

V. 512. οἶμαι] cum ironia
 dici hoc loco animadvertit Bro-
 daeus. Sic infra v. 968: χρῆν
 δ' αὐτόν, οἶμαι, τῆδ' ἀπιστήσαι
 χθονί. Demosth. de fals. leg.
 §. 113: αὐτὸς ὢν, οἶμαι, θαν-
 μάσιος στρατιώτης, ὦ Zeῦ.

PFLUGK.

Ibid. ἀ μὴ τύχοι ποτέ] In
 hac formula sane usitatus ὁ μὴ
 τύχοι ποτέ, quemadmodum in
 simili ὁ μὴ γένοιτο Ionis v. 731,
 quod adnotavit Elmsleius ἀ
 μὴ γένοιτο legi, correxit A. Mat-
 thiae et probavit G. Herman-
 nus, etsi dubitationem iniiciat
 Aesch. Sept. 422: ἀ μὴ κραῖνοι
 θεός. PFLUGK.

V. 523. τῆδε] i. e. τοιαύτη
 ἐλπίδι ἐπαρθέντες. PFLUGK.

V. 530. κατάρχεσθ'] a sa-
 cris. V. Buttmann. Lexil. I. p.
 102. Valcken. ad Phoen. 576.
 PFLUGK.

V. 532. ἐκοῦσα κούκ ἄκου-
 σα] Androm. 357: ἐκόντες, οὐκ

θνήσκειν ἀδελφῶν τῶνδε κάμαυτῆς ὑπερ.
εὔρημα γάρ τοι μὴ φιλοψυχοῦσ' ἐγὼ
κάλλιστον εὔρηκ', εὐκλεῶς λιπεῖν βίον.

535

ΧΟΡΟΣ.

φεῦ φεῦ, τί λέξω παρθένου μέγαν λόγον
κλύων, ἀδελφῶν ἢ πάρος θέλει θανεῖν;
τούτων τίς ἂν λέξειε γενναίους λόγους
μᾶλλον, τίς ἂν δράσειεν ἀνθρώπων ἔτι;

ΙΟΛΛΟΣ.

ὦ τέκνον, οὐκ ἔστ' ἄλλοθεν τὸ σὸν κάρα,
ἀλλ' ἐξ ἐκείνου σπέρμα τῆς θείας φρενὸς
πέφυκας Ἡρακλῆος· οὐδ' αἰσχύνομαι
τοῖς σοῖς λόγοισι, τῇ τύχῃ δ' ἀλγύνομαι.
ἀλλ' ἢ γένοιτ' ἂν ἐνδικωτέρως φράσω·
πάσας ἀδελφὰς τῆσδε δεῦρο χρὴ καλεῖν,
κᾶθ' ἢ λαχοῦσα θνησκέτω γένους ὑπερ·
σὲ δ' οὐ δίκαιον κατθανεῖν ἄνευ πάλου.

540

545

ΜΑΚΑΡΙΑ.

οὐκ ἂν θάνοιμι τῇ τύχῃ λαχοῦσ' ἐγώ·
χάρις γὰρ οὐ πρόσεστι· μὴ λέξης, γέρον.
ἀλλ' εἰ μὲν ἐνδέχεσθε καὶ βούλεσθε μοι

550

V. 540. ἔστ'] [B]C. quod occupaverat Elmsleius. ἔτ' Ald.

V. 542. Ἡράκλειος Elmsleius, qui comparavit Or. 1512. ἢ Τυνδάρειος παῖς. Adde Soph. Trach. 51. τὴν Ἡράκλειον ἐξοδόν. Librorum scripturam Ἡρακλῆος restituit L. Dindorfius. Ἀχιλλῆος legitur in melico carmine Iph. T. 421. Νηρῆος ibid. v. 206. ex coniectura Seidlerii. PFLUGK.

V. 549. λέξης [C]. λέξεις B.

V. 550. βούλεσθε [C]. βούλοισθε B.

ἄγοντες, ubi v. adnot. Herodot. III, 25: ἐμμανῆς τε ἐὼν καὶ οὐ φρενήρης. PFLUGK.

V. 534. εὔρημα — εὔρηκ'] Med. 553: τί τοῦδ' ἂν εὔρημ' εὔρον εὐτυχέστερον; Ibi notatis addantur quae observavit J. Tourpius ad Longin. p. 236. Oxon. PFLUGK.

V. 542. λόγοισι] Herc. F. 1160: αἰσχύνομαι γὰρ τοῖς δεδραμένοις κακοῖς. Demosth. adv. Olymp. §. 52: ἀνιάμαι μὲν οὖν καὶ αἰσχύνομαι — οἷς μέλλω λέ-

γειν πρὸς ὑμᾶς. V. Matth. Gr. §. 399. c. PFLUGK.

V. 555. ὑπερφέρεις — τόλμαν] Optime habet structura verborum, quam non satis subtiliter exegit Elmsleius comparatis eiusmodi locis, in quibus ὑπερφέρειν genetivo iungitur. Qui tales sunt, ut aut res cum re aut persona cum persona compararetur: quemadmodum apud Soph. Oed. T. 380: τέχνη τέχνης ὑπερφέρουσα. Herodot. IX 96: κάλλεϊ τε καὶ μεγάθει ὑπερ-

χρησθαι προθύμω, τὴν ἐμὴν ψυχὴν ἐγὼ
 δίδωμι ἐκούσα τοῖσδ', ἀναγκασθεῖσα δ' οὐ.

ΙΟΛΑΟΣ.

φρεῦ·

ὄδ' αὖ λόγος σοι τοῦ πρὶν εὐγενέστερος·
 κακῆϊνος ἦν ἄριστος, ἀλλ' ὑπερφέρεις
 τόλμη τε τόλμαν καὶ λόγῳ χρηστῶ λόγον. 555
 οὐ μὴν κελεύω γ' οὐδ' ἀπεννέπω, τέκνον,
 θνήσκειν σ'· ἀδελφοὺς δ' ὠφελεῖς θανοῦσα σούς.

ΜΑΚΑΡΙΑ.

σοφῶς κελεύεις· μὴ τρέσῃς μιάσματος
 τοῦμοῦ μετασχεῖν, ἀλλ' ἐλευθέρως θάνω.
 ἔπου δέ, πρέσβυ· σὴ γὰρ ἐνθανεῖν χερεῖ 560
 θέλω· πέπλοις δὲ σῶμ' ἐμὸν κούρπον παρών·
 ἐπεὶ σφαγῆς γε πρὸς τὸ δεινὸν εἴμι ἐγώ,
 εἴπερ πέφυκα πατρὸς οὔπερ εὔχομαι.

ΙΟΛΑΟΣ.

οὐκ ἂν δυναίμην σῶν παρεστάναι μόρφω.

ΜΑΚΑΡΙΑ.

σὺ δ' ἀλλὰ τοῦδε χρῆζε, μή μ' ἐν ἀρσένων, 565

V. 551. προθύμω Barnesius. προθύμως libri, quod fuit olim προθύμωι scriptum.

V. 552. τοῖσδ' [C]. τῆσδ' B.

V. 557. θνήσκειν σ' B. et Reiskius. θνήσκειν γ' [C]. Mox δ' post ἀδελφοὺς, quod primus addidit Barnesius, videtur habere. B., om. C

V. 564. σὴν, corr. in σῶ B.

φέρων Περσέων. Cautius omnino de hoc genere universo iudicabunt qui meminerint talia, quale est illud Leonidae Alex. Epigr. XXVII. 4 (Anthol. Pal. IX. 344): ὀππόσον Οὐρανίην Καλλιόπη προσφέρει. Diodor. Sic. II. 5: τῷ κάλλει πολὺν τὰς ἄλλας παρθένους διαφερούσης. Adde Matth Gr. §. 358. adnot. PFLUGK.

V. 558. σοφῶς κελεύεις] lubetne tandem? At ille modo dixerat se nec iubere nec veta-

re. Nempe suo, non alieno consilio uti Macariam in re tam accipiti voluit. Idque ipsum se facturam pollicetur illa his verbis, ἐλευθέρως θάνω. PFLUGK.

V. 565. τοῦδε χρῆζε] » ab hoc, Demophonte scilicet, pete.» Heathius. Scilicet is cum Tyrwhitto et Musgravio Demophonti tribuit, quos Iolao assignavit Aldus, vv. 567—573. Idem fecit Elmsleius. Recte, ut opinor: nam qui istos versus choro tribuit G. Hermannō au-

ἀλλ' ἐν γυναικῶν χερσὶν ἐκπνεῦσαι βίον.

ΔΗΜΟΦΩΝ.

ἔσται τάδ', ὧ τάλαινα παρθένων· ἐπεὶ
κἄμοι τόδ' αἰσχρόν, μή σε κοσμήσαι καλῶς,
πολλῶν ἕκατι, τῆς τε σῆς εὐψυχίας
καὶ τοῦ δικαίου· τλημονεστάτην δὲ σὲ
πασῶν γυναικῶν εἶδον ὀφθαλμοῖς ἐγώ.
ἀλλ' εἴ τι βούλει τούσδε τὸν γέροντά τε,
χῶρει προσειποῦσ' ὑστάτοις προσφθέγμασιν.

570

ΜΑΚΑΡΙΑ.

ὦ χαῖρε, πρέσβυ, χαῖρε καὶ δίδασκέ μοι
τοιούσδε τούσδε παῖδας εἰς τὸ πᾶν σοφούς,
ὥσπερ σύ, μηδὲν μᾶλλον· ἀρχέσουσι γάρ.
πειρῶ δὲ σῶσαι μὴ θανεῖν πρόθυμος ὦν.

575

V. 567 sqq. Iolao tribuunt libri. Demophontis esse vidit Heathius.

V. 568. κοσμήσαι [C]. κοσμεῖσθαι B.

V. 573. ὑστάτοις προσφθέγμασιν Blomfieldius. Libri ὑστατον πρόσφθεγά μοι, nisi quod B. a pr. m. ὑστατος. ὑστατον πρόσφθεγμα δὴ Elmsleius, id quod probaverunt Pflugkius, Nauckius, Kirchhoffius.

V. 576. ἀρχέσουσι γάρ [B]C, si silentio Furiae fides. Olim ἀρχέκουσι γάρ legebatur.

ctore A. Matthiae, Demophontem post v. 471. scaenam reliquisse putans, non cogitavit minus apte Iolaum v. 489. 494. uti pronomine ὅδε, quo praesentem Demophontem significari probabile est. Abiit autem Demophon, ut opinor, post v. 574, relicta fortasse parte satellitum, qui Macariam, postquam suos valere iussisset, abducerent. PFLUGK.

V. 572. εἴ τι βούλει] scil. προσειπεῖν. Quod est valedicentium. Hipp. 1098: ἴ', ὦ νέοι μοι τῆσδε γῆς ὁμήλικες, Προσεῖπαθ' ἡμᾶς καὶ προπέμψατε χθονός. Sic etiam προσηγορησων Phoen. 996. PFLUGK.

V. 574. δίδασκέ μοι τοιούσδε] i. e. ὥστε τοιούτους γενέσθαι. Med. v. 294: χρῆ δ' οὐποθ' ὅστις ἀρίφρων πέφυκ'

ἀνὴρ Παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεσθαι σοφούς. Apollodori duos locos, in quibus est κνηγὸς ἐδιδάχθη et ὄνειροκριτῆς διδαχθεῖς, adnotavit Creuzerus Fragm. antiq. hist. p. 118. Sed hoc genus patet longissime et per omnem Graecorum sermonem, maximeque poetarum, diffusum est. Noster Suppl. v. 353: ἐλευθερώσας τήνδ' ἰσόψηφον πόλιν. Herc Fur. 1070: ἀπόκρυφον δέμας ὑπὸ μέλαθρον κρύψω. Soph. Trach. 240: ὅθ' ἤρει τῶνδ' ἀνάστατον δορὶ χῶραν γυναικῶν. Plat. de rep. X. p. 606. B: θρέψαντα γὰρ ἐν ἐκείνοις ἰσχυρόν τὸ ἔλεινόν οὐ ῥάδιον ἐν τοῖς αὐτοῦ πάθεσι κατέχειν. Conf. adnot. ad v. 323. et ad Androm. 320. Stallbaum. ad Plat. Protag. p. 76. PFLUGK.

V. 576. ἀρχέσουσι γάρ]

σοὶ παῖδες ἔσμεν· σαῖν χεροῖν τεθράμμεθα.
 ὄρᾳς δὲ κάμῃ τὴν ἐμὴν ὥραν γάμου
 διδοῦσαν ἀντὶ τῶνδε κατθανουμένην. 580
 ὑμεῖς δ', ἀδελφῶν ἢ παροῦσ' ὀμιλία,
 εὐδαιμονοῖτε καὶ γένοιθ' ὑμῖν ὄσων
 ἢ μὴ πάροιθε καρδία σφαγήσεται,
 καὶ τὸν γέροντα τὴν τ' ἔσω γραῖαν δόμων
 τιμῶτε πατρὸς μητέρ' Ἀλκμήνην ἐμοῦ 585
 ξένους τε τούσδε. κἂν ἀπαλλαγὴ πόνων
 καὶ νόστος ὑμῖν εὐρεθῆ ποτ' ἐκ θεῶν,
 μέμνησθε τὴν σῴτειραν ὡς θάψαι χρεῶν·
 κάλλιστά τοι δίκαιον· οὐ γὰρ ἐνδεὴς
 ὑμῖν παρέστην, ἀλλὰ προὔθανον γένους. 590
 τάδ' ἀντὶ παίδων ἐστὶ μοι κειμήλια

V. 578. μὴ θανεῖν libri. καὶ θανεῖν Kirchhoffius.

V. 581. ὑμεῖς δ' B. ὑμεῖς τ' | C].

V. 582. εὐδαιμονοῖτε B. εὐδαιμονοῖτε [C].]

V. 583. πάροιθε B. πάροιθεν C. secundum apogr. Paris.

V. 584. habet Ammonius p. 50. Etym. Gud. p. 186.

V. 585. τιμῶτε C. secundum apogr. Par. τιμῶτε B. τιμῶ τε Aldus. Vulgo τιμᾶτε. τιμῶτε scripsit Kirchhoffius commate pro puncto post σφαγήσεται posito.

V. 588. σῴτηραν B.

Scil. τοιοῖδε ὄντες, i. e. ἀρκέσει αὐτοὺς τοιοῦσδε εἶναι.» *Matthiae. Soph. Antig. 547: ἀρκέσω θνήσκουσ' ἐγώ. cf. Krüger. Untersuchungen u. s. w. III. p. 436. PFLUGK.*

V. 591. τάδ' ἀντὶ παίδων ἐστὶ μοι κειμήλια κτέ.] *Generosa virgo non veretur etiam de liberis profari, quos non sit procreatura, quoniam suscepit mortem voluntariam, ut victima esset pro genere suo. Admonemur hoc loco illius Sophoclei loci, qui, quod minus verecunda esset Antigona in commemorandis his rebus, etiam in interpolationis suspicionem adductus est. Pronuntiat enim in illo loco v. 869 sqq. haec: οὐ γὰρ ποτ' οὔτ' ἄν, εἰ τέκνων μήτηρ ἔφην, Οὔτ' εἰ πόσις μοι κατθανὼν ἐτίμητο, Βία πολιτῶν*

τόνδ' ἂν ἠρόμην πόνον. Τίνος νόμον δὴ ταῦτα πρὸς χάριν λέγω; Πόσις μὲν ἂν μου, κατθανόντος, ἄλλος ἦν, Καὶ παῖς ἀπ' ἄλλου φωτός, εἰ τοῦδ' ἤμπλακον κτέ., quae quum recte iam ab A. Boeckhio aliisque explicata atque defensa sint tum hoc ipso loco non parum confirmari videntur. Nec maiorem offensio-nem habere debet, quod paulo post v. 593 sqq. Macaria ita philosophatur, ut ipsum philosophum decebat: neque enim inculta puella nec vulgaris, sed generosa et animo sapienti ac vere regio praedita fingitur Macaria, quanquam verba: εἰ γὰρ ἔξομεν κάκει μερίμνας κτέ. philosophorum morem paene nimio opere redolent. Tirones conferant Ciceronis Tusculanarum disput. lib. I. c. 5. §. 9. c. 8. §. 15. R. K.

καὶ παρθενείας, εἴ τι δὴ κατὰ χθονός·
 εἴη γε μέντοι μηδέν· εἰ γὰρ ἔξομεν
 κακῆ μερίμνας οἱ θανούμενοι βροτῶν,
 οὐκ οἶδ' ὅποι τις τρέψεται· τὸ γὰρ θανεῖν 595
 κακῶν μέγιστον φάρμακον νομίζεται.

ΙΟΛΑΟΣ.

ἀλλ', ὦ μέγιστον ἐκπρέπουσ' εὐψυχία,
 πασῶν γυναικῶν, ἴσθι, τιμιωτάτῃ
 καὶ ζῶσ' ὑφ' ἡμῶν καὶ θανοῦσ' ἔσει πολὺ·
 καὶ χαῖρε· δυσφημεῖν γὰρ ἄζομαι θεάν, 600
 ἧ σὸν κατῆρκεται σῶμα, Δήμητρος κόρη.
 ὦ παῖδες, οἰχόμεσθα· λύεται μέλη
 λύπη· λάβεσθε κεῖς ἔδραν μ' ἐρείσατε

V. 592—597. habet Stobaeus flor. CXX. 6. t. III. p. 402.
 κατὰ χθονός Euripidis libri. κάτω χθονός Stobaeus.

V. 595. οἶδα πῆ Stobaeus.

V. 596. κακὸν B.

V. 597. ἐκπρέπουσ' B. εὐψυχία [B], ut coniecerat Scaliger,
 εὐψυχίας C., quod fuit olim, ut saepe alias, εὐψυχία.

V. 602. λύεται Miltonus. δύεται libri.

V. 608 sqq.

/ ~ - ~ - ~ - ~
 / ~ - ~ / ~ - ~
 / ~ - ~ - ~ - ~
 / ~ - ~ - - -
 5 / ~ - -
 / ~ - - - ~ - ~
 / ~ - - - ~ - -
 / ~ - ~ - ~

V. 604. πέπλοισι] Vid. ad
 Hecub. 1154. PFLUGK.

V. 605. ἡδομαι πεπραγμέ-
 νοις] De re futura loquitur
 tanquam de praeterita. ELMSL.

V. 606 seq. Conf. Troad. 487:
 κοῦτ' ἐξ ἐκείνων ἐλπίς ὡς ὀφ-
 θήσομαι, Αὐτὴ τ' ἐκείνας οὐ-
 κείτ' ὄψομαι ποτε. Iph. T. 1330:
 Κεῖνοί τε γὰρ σιδήρον οὐκ εἶχον
 χερσῖν, Ἡμεῖς τε. Thucyd. II.
 39: οὔτε γὰρ Λακεδαιμόνιοι —
 — τὴν τε τῶν πέλας αὐτοὶ ἐπελ-
 θόντες οὐ χαλεπῶς κρατοῦμεν.
 PFLUGK. Vide quae dixi ad
 Devar. vol. II. p. 713. et p.

740. et supra ad v. 455. R. K.

V. 698. Theognideam sen-
 tentiam v. 165. citavit Bro-
 daeus, Οὐδεὶς ἀνθρώπων οὔτ'
 ὕλβιος οὔτε πενιχρός, Οὔτε κα-
 κὸς νόσφιν δαίμονος οὔτ' ἀγα-
 θός. Quam facile crederes, pro-
 pter auctoritatem huius poetae
 expressam esse ab Euripide,
 nisi talia cuius in mentem ve-
 nire necesse esset. Sophoclis
 Creus. fr. V. expressum e Theo-
 gnideis v. 249. adnotavit Brun-
 ckius. PFLUGK.

V. 610. βεβάναι — εὐτυ-
 χία] i. q. vulgo ἐν εὐτυχία, ut

αὐτοῦ πέπλοισι τοῖσδε κρύψαντες, τέκνα.
 ὡς οὔτε τούτοις ἤδομαι πεπραγμένοις 605
 χρησμοῦ τε μὴ κρανιτέντος οὐ βιώσιμον·
 μείζων γὰρ ἄτη, συμφορὰ δὲ καὶ τάδε.

ΧΟΡΟΣ.

(στροφή.)

οὔτινά φημι θεῶν ἄτερ ὄλβιον,
 οὐ βαρύποτμον ἄνδρα γενέσθαι,
 οὐδὲ τὸν αὐτὸν αἰεὶ βεβάναι δόμον 610
 εὐτυχία· παρὰ δ' ἄλλαν ἄλλα
 μοῖρα διώκει·
 τὸν μὲν ἀφ' ὑψηλῶν βραχὺν ᾤκισε,

10 $\frac{\text{—}}{\text{—}}$ $\frac{\text{—}}{\text{—}}$ — $\frac{\text{—}}{\text{—}}$ — $\frac{\text{—}}{\text{—}}$ — $\frac{\text{—}}{\text{—}}$ — —

Iolao caede virginis consanguineae fracto et in maerorem defixo solacium accinit chorus, mutabiles res humanas esse docens et penes deos utriusque fortunae potestatem esse, ut et potentes deprimant et erigant miseros; eum denique sapientissime facere, qui ea, quae vitari nequeant, ferenda putet. Tum Macariae tam gloriosam esse mortis condicionem, ut eam non lugere, sed venerari fas sit. — Versus sunt dactylici: et primus quidem, tertius, quartus, sextus, septimus tetrametri acatalecti, de quibus v. Herm. Elem. doctr. metr. p. 321 seqq., secundus e duobus Adoniis constat, ut Pind. Nem. II. 5., quintus Adonius; octavus et nonus trimetri acatalecti; extremus denique pentameter, de quo Herm. I. c. p. 326.

V. 611. παρὰ δ' ἄλλαν ἄλλα] Seidlerus. παρὰ δ' ἄλλον γ' ἄλλα C. παρὰ δ' ἄλλον ἄλλα B.

apud Sophoclem, quem citavit Musgr., El. 1004: μοῖρα μὲν οὐκ ἐν ἐσθλᾷ βεβῶσαν. PFLUGK.

V. 612. διώκει] intransitive, properat, ut recte Musgravius, comparans Herc. F. 1083: ἀποπρὸ δωμαίων διώκετε, φεύγετε μάργον ἄνδρ' ἐπεγειρόμενον. Ceterum miror A. Matthiae, qui vulgatam lectionem, παρὰ δ' ἄλλον γ' ἄλλα μοῖρα διώκει, defendi posse putat Alc. v. 896: συμφορὰ δ' ἐτέρους ἐτέρα πιέζει φανεῖσα θναίων. Quasi vero ea res eiusmodi exemplis confici

possit aut illud quaeratur, quid apte de hominum sorte dici possit, nec potius quid huius loci ratio postulet. Atque in Alcestidis versu hoc docetur, miseros esse omnes mortales, sed alium alia calamitate premi: hoc loco, incertam esse hominum fortunam et secundarum adversarumque rerum vices celeriter commutari. PFLUGK.

V. 613. ἀφ' ὑψηλῶν] i. e. ὑψόθεν. Cf. ad v. 149. Comparat Elmsleius Inon. Fr. XVI: καὶ μί' ἡμέρα Τὸν μὲν κα-

τὸν δ' ἀτίταν εὐδαίμονα τεύχει.
 μόρσιμα δ' οὔτι φυγεῖν θέμις·
 οὐ σοφία τις ἀπώσεται· 615
 ἀλλὰ μάταν ὁ πρόθυμος ἀεὶ πόνον ἔξει.

(ἀντιστρ.)

ἀλλὰ σὺ μὴ προπεσὼν τὰ θεῶν φέρε, 620
 μηδ' ὑπεράλγει φροντίδα λύπα·
 εὐδόκιμον γὰρ ἔχει θανάτου μέρος
 ἃ μελέα πρό τ' ἀδελφῶν καὶ γὰς,
 οὐδ' ἀκλεῆς νιν

δόξα πρὸς ἀνθρώπων ὑποδέξεται·
 ἃ δ' ἀρετὰ βαίνει διὰ μόχθων· 625
 ἄξια μὲν πατρός, ἄξια δ'
 εὐγενίας τάδε γίνονται.
 εἰ δὲ σέβεις θανάτους ἀγαθῶν, μετέχω σοι.

V. 614. τὸν δ' ἀτίταν Fixius et Lobeckius, τὸν δὲ πλά-
 νητ' A. Boeckhius de princ. tragic. p. 262. τὸν δ' ἀτίταν G.
 Hermannus ad Soph. Oed. Col. v. 372. id quod receperat
 Pflugkius. τὸν δ' ἀλήταν libri.

V. 615. 17. habet Stobaeus Ecl. I. 5. 6. t. I. p. 64.

V. 616. ἔξει [B]. ἔξει γ' C., ut videtur.

πιτῶν

V. 618. προπεσὼν Kirchhoffius. προπεσὼν B. προπεσῶν.
 C. Vulgo προπιτῶν legunt. Mox φέρε Elmsleius. ὑπερ libri.

V. 622. πρὸς ἀδελφῶν libri. πρὸ τ' ἀδελφῶν Barnes., Pflugk.,
 Kirchhoffius.

V. 625. habet Stobaeus flor. XXIX. 5. t. II. p. 2.

V. 627. ἄξια δ' εὐγενίας τάδε γίνονται B. ἄξια δ' εὐγενίας τ.

θεῖλεν ὑπόθεν, τὸν δ' ἦρ' ἄνω.
 PFLUGK.

V. 614. τὸν δ' ἀτίταν εὐ-
 δαίμονα τεύχει] ἀτίτης pas-
 siva significatione, ut eum si-
 gnificet, qui honoratus non
 sit, iam confirmatur ab He-
 sychio sub ea voce et legitur
 apud Aeschylum in Eumen.
 254. et in Agamemn. 72., ut ea
 coniectura mihi quoque hoc loco
 maxime idonea visa sit quae re-
 ciperetur. Vide de ea re Lo-
 queckium ad Soph. Ai. v. 241.
 atque in Paralipom. p. 428. G.

Hermannum ad Aeschyli Aga-
 memn. v. 72, vol. II. p. 370.
 Schneidewinum ad Aeschyl.
 Agam. v. 72. p. 14. R. K.

V. 615. ἀπώσεται] a se re-
 pellet. Archilochus Fragm.
 I. v. 10: γυναικεῖον πένθος ἀπω-
 σάμενοι. Simonides περὶ γυν.
 vs. 101: οἶδ' αἶψα λιμὸν ἐν δό-
 μων ἀπώσεται. PFLUGK.

V. 617. ὁ πρόθυμος] scil.
 ἀπάσασθαι. PFLUGK.

V. 618. μὴ προπεσὼν]
 "Erecto corpore atque
 animo. Iolaum humi iacentem

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ὦ τέκνα, χαίρει'. Ἰόλεως δὲ ποῦ γέρων
μήτηρ τε πατρός τῆσδ' ἕδρας ἀποστατεῖ;

ΙΟΛΑΟΣ.

πάρεσμεν, οἶα δὴ γ' ἐμοῦ παρουσία.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

τί χρῆμα κεῖσαι καὶ κατηφές ὄμμ' ἔχεις;

ΙΟΛΑΟΣ.

φροντίς τις ἦλθ' οἰκεῖος, ἧ συνεσχόμην.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ἔπαιρέ νυν σεαυτόν, ὄρθωσον κάρα.

ΙΟΛΑΟΣ.

γέροντές ἐσμεν κούδαμῶς ἐρῶμέεθρα.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ἦκω γε μέντοι χάσμα σοι φέρων μέγα.

ΙΟΛΑΟΣ.

τίς δ' εἶ σύ; ποῦ σοι συντυχῶν ἀμνημονῶ;

γ. C. secundum apogr. Paris., quorum alterum in margine adscriptum habet γρ ἄξια δ' ἀδελφῶν, quod recepit Aldus.

V. 629. εἰ δὲ σέβεις θανάτους [B]. εἰ δὲ σέβεις (hic addidit σύ γε alia manus) θανάτους C. De iis, quae post hunc versum omissa esse videantur, vide quae dicta sunt in prooemio p. 11. adn.

V. 630. γέρων [B]C. γέρον Aldus.

V. 631. μήτηρ τε [B]. μήτηρ δὲ secundum apogr. Paris.

V. 633. κατηφές [B]. κατηφθὲν C. secundum Furiam, at κατηφές apogr. Paris.

V. 634. ἦ λθ' Barnesius. ἦλθεν libri. Mox ξυνειχόμεν Elmsleius.

surgere inbet Chorus. ELMSLEIUS. Idem apte comparavit Phoen. 385: δεῖ φέρειν τὰ τῶν θεῶν. PFLUGK.

V. 622. πρὸ τ' ἀδελφῶν καὶ γᾶς] i. e. καὶ πρὸ γᾶς: Hom. II. θ, 57: μάχεσθαι πρὸ τε παίδων καὶ πρὸ γυναικῶν. V. Schaefer. ad poet. gnom. p. 366 seq. Cf. Ion. 278. Hel. 1660. Iph. A. 1201. PFLUGK.

V. 625. βαίνει διὰ μόχθων] Xenoph. Cyrop. II. 2, 24: ἧ γὰρ πονηρία διὰ τῶν παραντίκα ἠδονῶν πορευομένη. V.

adnot. ad Androm. 175. PFLUGK. Nos alio quodam modo dicimus: der Weg der Tugend geht oder führt durch Mühsal. R. K.

V. 632. οἶα δὴ γ'] i. e. εἴ τι δὴ ὄφελος τῆς ἐμᾶς παρουσίας. PFLUGK.

V. 633. κεῖσαι] V. ad Hecub. 496. PFLUGK.

V. 634. ἧ συνεσχόμην] Passive. Vid. Matth. Gr. §. 496. 8. Buttman. Gr. uber. Vol. II. p. 55. PFLUGK.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

"Υλλου πενέστης· οὐ με γινώσκεις ὀρώων;

ΙΟΛΑΟΣ.

ὦ φίλταθ', ἤκεις ἄρα νῶν σωτῆρ βλάβης; 640

ΘΕΡΑΠΩΝ.

μάλιστα· καὶ πρός γ' εὐτυχεῖς τὰ νῦν τάδε.

ΙΟΛΑΟΣ.

ὦ μῆτερ ἐσθλοῦ παιδός, Ἀλκμήνην λέγω,

ἔξελθ', ἄκουσον τοῦςδε φιλτάτους λόγους·

πάλαι γὰρ ὠδίνουσα τῶν ἀφιγμένων

ψυχὴν ἐτήκου νόστος εἰ γενήσεται. 645

ΑΛΚΜΗΝΗ.

τί χρῆμ' αὐτῆς πᾶν τόδ' ἐπλήσθη στέγος;

Ἰόλαε, μῶν τίς σ' αὖ βιάζεται παρῶν

V. 640. ἤκεις [B]. ἤκεις C. apogr. Paris. alterum ἤκεις, alterum ἤκεις. Dein νῶν σωτῆρ Porsonus praef. ad Hecub. p. XXXIV. ed. Lips. tert. Librorum scripturam σωτῆρ νῶν tutatur G. Hermannus Elem. doctr. metr. p. 116.

V. 643. τοῦςδε libri. τοῦςδε Elmsleius, quod receperunt Nauckius et Kirchhoffius.

V. 646. τί χρῆμ' αὐτῆς [B]C. τί χρῆμ' αὐτεῖς Musurus

V. 639. πενέστης] Propriam vocis potestatem declaravit Grammaticus Bekkeri Anecd. I. p. 292, 7. πενέσται: οἱ δούλοι τῶν Θετταλῶν πενέσται καλοῦνται, ὡς οἱ τῶν Λακεδαιμονίων εἰλωτες, καὶ τῶν Κρητῶν κλαρῶται (sic emendavit Meinek. ad Euphor. p. 142). Cf. Ruhnck. ad Tim. p. 212. Kortüm zur Gesch. Hell. Staatsverf. p. 77. 211. C. O. Müller Dor. II. p. 66. Wachsmuth Hell. Alterthumskunde, I. 1. p. 168 ss. Apud Euripidem significat famulum: qua potestate h. v. posuit idem, ut videtur, in Phryxo fr. XVI: λάτρης πενέστης ἀμὸς ἀρχαῖος δόμων. PFLUGK.

V. 641. τὰ νῦν τάδε] «Noster Iph. A. 537. Ὡς ἠπόρημαι πρὸς θεῶν τὰ νῦν τάδε. Herc. F. 245. οὐχ ὁ καθ'αυτῶν Κρατεῖ χθονὸς τῆςδ', ἀλλ' ἐγὼ τὰ

νῦν τάδε.» Elmsleius. Aristoph. Pac. 841. Dind. εὐδαιμονικῶς γ' ὁ πρεσβύτερος — τὰ νῦν τάδε πράττει. Vid. Schaeffer. ad Greg. Cor. p. 120 seq. PFLUGK.

V. 643. ἄκουσον τοῦςδε φιλτάτους λόγους] Non satis recte illi mihi existimavisse videntur, qui pro τοῦςδε, quod est in libris, τοῦςδε hic reponi voluerunt. Neque enim persona nuntii tam efferenda erat oratione quam illud ipsum, quod ille nuntiat. Id recte dicitur: ἄκουσον τοῦςδε φιλτάτους λόγους, Vernimm diese Freudenbotschaft. Nam laetum eum esse nuntium, quem apportaret, iam famulus Hylli ipse effatus erat. Eos autem locos, quibus Elmsleius usus est, ut conjecturam suam confirmaret, hu-

κήρυξ ἀπ' Ἀργους; ἀσθενής μὲν ἢ γ' ἐμὴ
 ῥώμη, τοσόνδε δ' εἰδέναι σε χροί, ξένε·
 οὐκ ἔστ' ἄγειν σε τούσδ' ἐμοῦ ζώσης ποτέ. 650
 ἤτάρ' ἐκείνου μὴ νομιζοίμην ἐγὼ
 μήτηρ ἔτ'· εἰ δὲ τῶνδε προσθίξεις χερί,
 δυοῖν γερόντων οὐ καλῶς ἀγωνιῖ.

ΙΟΛΑΟΣ.

θάρσει, γεραιά, μὴ τρέσης· οὐκ Ἀργόθεν
 κήρυξ ἀφίχται πολεμίους λόγους ἔχων. 655

ΑΛΚΜΗΝΗ.

τί γὰρ βοήν ἔστησας ἄγγελον φόβου;

ΙΟΛΑΟΣ.

σέ, πρόσθε ναοῦ τοῦδ' ὅπως βαιῆς πέλας.

de sno.

V. 649. τοσόνδε δ' [B]C. τὸ σὸν δ' Aldus. Dein σε χροί
 Dobraeus. σ' ἐχροῖν libri.

V. 650. προσθίξει Elmsleius, id quod probavit Ph. Butt-
 mann. gr. Gr. ampl. vol. II. p. 149. conf. tamen A. Matthiae
 gr. Gr. I. p. 327.

V. 654. γραιά Zonaras p. 453.

ius esse prorsus dissimiles non
 est quod dicam. Comparavit
 enim Euripidis Iphig. Ant.
 239: ἄκουε καινῶν ἐξ ἐμοῦ κη-
 ρυγμάτων. et Sophoclis Oed.
 reg. 952: ἄκουε τάνδρος τοῦδε
 καὶ σκόπει κλύων, τὰ σέμν' ἴν'
 ἦκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα. quae
 omnia rectissime se habent, sed
 nihil ad hunc locum faciunt.
 R. K.

V. 644. ὠδίνουσα] animi
 pendens, cum dolore an-
 quirens. Soph. Ai. 794: ὥστε
 μ' ὠδίνειν τί φῆς. Hipp. 258:
 τὸ δ' ὑπὲρ δισσιῶν μίαν ὠδίνειν
 ψυχὰν χαλεπὸν βάρος. Ceterum
 iunge, ψυχὴν ἐτήκου, εἰ νόστος
 τῶν ἀφιγμένων γενήσεται. Νέ-
 στον dicit reditum, non in Atti-
 cam, quam ingressi nondum fue-
 rant, sed ad matrem ceterosque
 propinquos. PFLUGK.

V. 657. σέ] «sc. ἐβόησα, quod
 inest in βοήν ἔστησας.» Mat-
 thiae. Non male. Aliam, eam-
 que, ut puto, veriore rationem
 hi loci demonstrant: Aristoph.
 Equit. v. 932. Dind. ἐγὼ γὰρ
 εἰς τοὺς πλουσίους Σπεύσω σ'
 ὅπως ἂν ἐγγραφῆς. Soph. Phi-
 loct. 54: τὴν Φιλοκλήτου σε δεῖ
 Ψυχὴν ὅπως λόγοισιν ἐκκλέψεις
 λέγων. Aiac. 556: δεῖ σ' ὅπως
 πατρός Δειξίς ἐν ἐχθροῖς οἷος
 ἐξ οἴου τράφης, ubi vid. Her-
 mann. PFLUGK. Rectius quam
 b. Pflugkii de hoc loco iudi-
 cavit A. Matthiae. Est enim
 profecto ἀπὸ τοῦ κοινοῦ ad il-
 lum accusativum σέ aliquid verbi
 adsumendum. Conf. Sophoclis
 Antig. 428: σέ δὴ, σέ τὴν νεύ-
 ουσαν ἐς πέδον κάρα, φῆς ἢ κα-
 ταρνεῖ μὴ δεδρακέναι τάδε. et
 quae ad eum locum attulerunt
 interpretes. R. K.

ΑΛΚΜΗΝΗ.

οὐκ ἦσμεν ἡμεῖς ταῦτα· τίς γάρ ἐσθ' ὄδε;

ΙΟΛΑΟΣ.

ἦκοντα παῖδα παιδὸς ἀγγέλλει σέθεν.

ΑΛΚΜΗΝΗ.

ὦ χαῖρε καὶ σὺ τῷσδε τοῖς ἀγγέλμασιν. 660

ἀτὰρ τί χῶρα τῆδε προσβαλὼν πόδα

ποῦ νῦν ἄπεστι; τίς νιν εἶργε συμφορὰ

σὺν σοὶ φανέντα δεῦρ' ἐμὴν τέρψαι φρένα;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

στρατὸν καθίζει τάσσεται θ' ὄν ἦλθ' ἔχων.

ΑΛΚΜΗΝΗ.

τοῦδ' οὐκέθ' ἡμῖν τοῦ λόγου μέτεστι δῆ. 665

ΙΟΛΑΟΣ.

μέτεστιν· ἡμῶν δ' ἔργον ἱστορεῖν τάδε.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

τί δῆτα βούλει τῶν πεπραγμένων μαθεῖν;

V. 658. ἦσμεν G. Hermannus. ἴσμεν libri.

V. 660. ὦ χαῖρε καὶ σὺ] Sic libri. ὦ χαῖρέ μοι σὺ Kirchoffius. ὦ χαῖρε, χαῖρε Nauckius.

V. 662. ποῦ νῦν ἄπεστι] Sic libri. οὐπω πάρεστι coniecit

V. 661 seq. τί — ποῦ νῦν ἄπεστι;] Duplex interrogatio eodem verborum ambitu comprehensa. Recte interpretatur Matth. ἀτὰρ τί νῦν ἄπεστι καὶ ποῦ νῦν ἄπεστι; Sic Ion. 793: πῶς δὲ ποῦ νιν εἰσιδῶν; Hel. 1563: πῶς ἐκ τίνος νεὸς ποτε Ἀγαῖδος θραύσαντες ἦκετε σκάφος; Phoen. 1295: πότερος ἄρα πότερον αἰμάξει; 1547: ποῖα μοῖρα πῶς ἔλιπον φάος; Troad. 244: τίς ἄρα τίς ἔλαχε; Iph. T. 1360: τίς τίς ὦν σὺ τήνδ' ἀπεμπολᾶς χθονός; Cf. Herm. ad Soph. Ai. 1164. Seidler. ad Antig. 2. PFLUGK.

V. 668. πόσον τι πληθος] Plene πόσον τι πληθος (τὸ πληθος) συμμάχων πάρεσι' ἔχων; Xenoph. Cyrop. II. 1, 2: πόσον τι ἄγοι τὸ στρατεύμα. Ae-

schyl. Pers. 340: πόσον τι πληθος ἦν νεῶν Ἑλληνίδων, ubi plura Blomfield. PFLUGK.

V. 672. ὡς ἐς ἔργον] i. e. ὡς μαχοῦμενος. Xenophon Anab. I. 8, 1: ὅτι βασιλεὺς σὺν στρατεύματι πολλῶν προσέρχεται, ὡς εἰς μάχην παρεσκευασμένος. VI. 1, 21: συνταξάμενοι ὡς εἰς μάχην. Adde VI. 2, 21. 24. Thucyd. IV. 13. Zeun. ad Vig. p. 567. b. Est tamen ubi ὡς particula suam vim retineat, ut Soph. Philoct. 58: πλεῖς δ' ὡς πρὸς οἶκον, ubi vid. Hermann. PFLUGK. ἔργον dicitur de bellico opere, id est, de proelio. Conf. quem Elmsleius attulit Thucydidis locum e libro V. c. 67: δεξιὸν μὲν κέρως Μαντινῆς εἶχον ὅτι

ΙΟΛΑΟΣ.

πόσον τι πλήθος συμμαχῶν πάρεστ' ἔχων;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

πολλούς· ἀριθμὸν δ' ἄλλον οὐκ ἔχω φράσαι.

ΙΟΛΑΟΣ.

ἴσασιν, οἶμαι, ταῦτ' Ἀθηναίων πρόμοι. 670

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ἴσασι· καὶ δὴ λαιὸν ἔστηκεν κέρας.

ΙΟΛΑΟΣ.

ἤδη γὰρ ὡς ἐς ἔργον ὤπλισται στρατός;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

καὶ δὴ παρῆκται σφάγια τάξεων ἐκάς.

ΙΟΛΑΟΣ.

πόσον τι δ' ἔστ' ἄπωθεν Ἀργεῖον δόρυ;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ὥστ' ἐξορᾶσθαι τὸν στρατηγὸν ἐμφανῶς. 675

Kirchhoffius. Nauckius pro ποῦ aut τὸ aut παῖς, quod voluit Elmsleius, reponendum suspicatur.

V. 673. παρῆκται σφάγια τάξεων [B]. παρῆκται (τὰ add. man. sec.) σφάγια τάξεων ἐκάς C., apogr. Paris. tamen τάξων. Kirchhoffius suspicatur Euripidem scripsisse τάξεων περίξ.

ἐν τῇ ἐκείνων ἔργον ἐγίγνετο.
R. K.

V. 673. καὶ δὴ] i. e. ἤδη. v. Hermann. ad Vig. p. 829. Σφαγιάζεσθαι solitos esse Graecos, antequam pugnam inirent, satis constat. cf. Eurip. Or. 1636. Herodot. IX. 61. De Lacedaemoniis accuratius Xenophon (de republ. Laced. XIII. 8.) tradit, ὁρῶντων ἤδη τῶν πολεμίων χίμαιραν σφαγιάζεσθαι, ubi vid. Schneider. Ab illis non valde diversum fuisse Atheniensium morem habeo cur probabile ducam. Sed hoc loco illud offendit A. Matthiae, «quod dicit victimas iam procul ab ordinibus abductas esse.» Cui nisi fallor magis placeret τάξεων πέλας. Quanquam quum ipsum per se difficile est in obscuro

ritu sacrorum coniecturae indulgere, tum nescio an tollatur illa dubitatio, si quis verba poetae accuratius exigat. Nam παράγειν fere idem est quod Latini dicunt in medium adducere. Ac quoniam victimas inter impedimenta relictas, et si imminente iamiam certamine ad aras admoverentur, tamen a tergo pugnantium habitas esse probabile est, nihil sane causae est, cur quis in hoc loco magno opere haereat. PFLUGK.

V. 675. ὥστ' ἐξορᾶσθαι] Simili modo ac verbis quoque prope iisdem spatii intervallum declaravit in Helen. v. 1268. Θεοκλ. πόσον δ' ἀπέργει μήκος ἐκ γαλας δόρυ; M. Ὡστ' ἐξορᾶσθαι ῥόθια χερσόθεν μάλις.

ΙΟΛΑΟΣ.

τί δρωῶντα; μῶν τάσσοντα πολεμίων στίχας;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ἠκάζομεν ταῦτ'· οὐ γὰρ ἐξηκούομεν.
ἀλλ' εἴμ'· ἐρήμους δεσπότας τοῦμὸν μέρος
οὐκ ἂν θέλοιμι πολεμίοισι συμβαλεῖν.

ΙΟΛΑΟΣ.

κᾶγωγε σὺν σοί· ταῦτὰ γὰρ φροντίζομεν,
φίλοις παρόντες, ὡς ἔοιγμεν, ὠφελεῖν.

680

V. 677. ἠκάζομεν [B]C. εἰκάζομεν Musurus de suo.

V. 678. 79. famulo continuant [B]C.

V. 680. ταῦτὰ Portus ταῦτα libri.

Sed inprimis teneri velim quae superiore adnotatione posui Xenophontis. PFLUGK.

V. 677—679. Solent poetae tragici in istis *στιχομυθίαις* accurate servare personarum vices, ut singulis versibus singuli respondeant; sin duos alter colloquutorum pronuntiaverit, totidem ut alteri tribuant, nec unquam plures habeat is qui prior dicit quam qui respondet. Eamque legem eo diligentius observatam reperias, quo quis antiquior poeta est. Quae res fraudem fecerat Aldo sive librario illi, qui exaravit codicem Aldi, ut vv. 677. 678. 679. aequis partibus inter Iolaum et famulum distribueret, praesertim quum mox eadem sermonum vices continuarentur. Sed animadvertere decet curam poetae, qui ita loquentem fecit Hylli ministrum, ut coeptam sermonum aequalitatem ne imperfectam relinqueret; quos autem ille iamiam abiturus addidisset duos versus, iis item duobus primum versibus respondentem fecit Iolaum; tum denique ad pristinam rationem rediit. PFLUGK. Aliam causam in-

terturbatae vel immutatae *στιχομυθίας* rationis nuper agnovimus in Euripidis Alcestide v. 818—20., de quo loco vide quae dixi p. 110. R. K.

V. 680 seq. Sententia: eadem ut videtur utrique nostrum sententia est, ut amicis nostris praesentes opitulari velimus. PFLUGK.

V. 682. *πρὸς σοῦ*] minime te decebat stulte loqui. Herc. F. 585: *Πρὸς σοῦ μὲν, ὦ παῖ, τοῖς φίλοις εἶναι φίλον Τά τ' ἐχθρὰ μισεῖν.* Hel. 959: *Καίτοι λέγουσιν, ὡς πρὸς ἀνδρὸς εὐγενοῦς Ἐν ξυμφοραῖσι δάκρυ' ἀπ' ὀφθαλμῶν βαλεῖν.* Cf. Matth. Gr. §. 590. Lobeck. ad Phryn. p. 10. De imperfecto ἦν vide quae dixi ad v. 417. PFLUGK.

V. 682. *ἦκιστα πρὸς σοῦ μῶρον ἦν εἰπεῖν ἔπος*] Haec auctore G. Hermanno recte veritas: Minime te decebat vana loqui. R. K.

V. 683. *καὶ μὴ μετασχεῖν γ'*] scil. *ἦκιστα πρὸς ἐμοῦ ἔστι.* Nam quo minus interrogative haec accipias obstat, nisi fallor, γέ particula, quae in interroga-

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ἤκιστα πρὸς σοῦ μῶρον ἦν εἰπεῖν ἔπος.

ΙΟΛΑΟΣ.

καὶ μὴ μετασχεῖν γ' ἀλκίμου μάχης φίλοις.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

οὐκ ἔστ' ἐν ὄψει τραῦμα μὴ δρώσης χερσός.

ΙΟΛΑΟΣ.

τί δ' οὐ θένοιμι καὶν ἐγὼ δι' ἀσπίδος; 685

ΘΕΡΑΠΩΝ.

θένοις ἄν, ἀλλὰ πρόσθεν αὐτὸς ἄν πέσοις.

V. 685. τί δ' οὐ θένοιμι] τί δ'; οὐ θένοιμι vulgo in libris. θένοιμι [B.], ut voluit Piersonus Verisimil. p. 191. σθένοιμι [C].

V. 686. θένοις Piersonus l. c. θέλοισ A. Nauckius. σθένοις libri.

tione non usurpatur. Qua de re recte monuit Elmsleius ad Med. 1334., nisi quod, qua prudentia de nonnullis locis statuit, ut Soph. El. 612. Eurip. Suppl. 343. Iph. A. 513., eandem non adhibuit in omnibus, quos eadem adnotatione complexus est. Quorum partim corrupti sunt, etsi non ea causa qua Elmsleio videtur, partim ab omni depravationis suspicione alieni. Atque id et perspexit optime et in quibusdam locis indicavit G. Hermannus ad Med. l. c. et ad Soph. Phil. 439. Sed neque ille ita disputavit, ut, quid de isto Elmsleii decreto sentiret, perspicue declararet, et ceterorum plerique felicius mihi quos iniuria Elmsleius temptaverat locos defendisse quam id quod posuit labefactasse videntur. Etenim γὲ particula nunquam non aientis est: quo fit, ut, cui vocabulo subficiatur, ei maiorem quandam vim afferat, saepissimeque in colloquiorum vicibus usurpetur: qua de re passim monitum ad Hecub. 246. 766. 782. Huiusmodi sunt illa in Helena v. 1208, 9. levi etiam nunc macula adpersa; legendum

Eurip. Vol. I. Sect. IV.

enim: Θανάτῳ δὲ ποῖα φησὶ Μενέλεων θανεῖν; Ἐλ. Οἰκτροτάτῃ γ' ἵγροῖς ἐν κλυδωνοῖς ἀλός. In interrogatione ita demum huc particulae locus est, si ea non sit vere atque ex omni parte interrogantis: quod tum fit, si qui est responsurus ad aliquam partem sententiae potissimum revocetur, aut si id, quod responderi debeat, quasi occupetur. PFLUGK.

V. 684. «Vulnus, inquit, ad spectu non adigitur, nisi fortis et prompta manus sit.» Valuit quondam ipsa specie ac figura corporis Achilles, ut testatur Homerus, et fuerunt qui armorum splendore territare hostem conarentur: quos contra similia dicuntur apud Aeschylum Sept. c. Th. 383. Livium X. 39. Tacitum Agric. 32. PFLUGK.

V. 685. τί δ' οὐ θένοιμι καὶν ἐγὼ δι' ἀσπίδος] Sic haec verba coniungenda sunt, ut hoc dicatur: quidni possim ego quoque ferire per scutum? Illud enim quod vulgo legebatur: τί δ'; οὐ θένοιμι καὶν ἐγὼ δι' ἀσπίδος; mi-

ΙΟΛΑΟΣ.

οὐδείς ἐμ' ἐχθρῶν προσβλέπων ἀνέξεται.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

οὐκ ἔστιν, ὦ τᾶν, ἢ ποτ' ἦν ῥώμη σέθεν.

ΙΟΛΑΟΣ.

ἀλλ' οὖν μαχοῦμαι γ' ἀριθμὸν οὐκ ἐλάσσοσι.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

σμικρὸν τὸ σὸν σήκωμα προστιθεῖς φίλοις. 690

ΙΟΛΑΟΣ.

μή τοί μ' ἔρυκε δρᾶν παρεσκευασμένον.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

δρᾶν μὲν σύ γ' οὐχ οἴός τε, βούλεσθαι δ' ἴσως.

ΙΟΛΑΟΣ.

ὡς μὴ μενοῦντα τᾶλλα σοι λέγειν πάρα.

V. 688. ὦ τᾶν] ὦ τάν B[C].

V. 689. μαχοῦμαι γ' [B.], ut correxit Elmsleius. μαχοῦμ' [C].

V. 690. σήκωμα [B] C. σκῆνωμα ex apogr. Par. altero Aldus.

προστιθεῖς B. προσίθεις C. ut recte restituisse videatur Kirchhoffius προστιθεῖς.

V. 691. μή τοί [B] C. μή τι Aldus ex altero, ut videtur, apogr. Paris.

V. 693. μενοῦντα [B]. μενοῦντα C. secundum Victorium et

rationem potius continet quam interrogationem, quam ob rem ipse quoque non possit ferire per scutum. R. K.

V. 689. « Dicit Iolaus, deficientibus corporis viribus, animum tamen non deficere, neque se cum minore hostium numero pugnare paratum esse quam olim in iuventute.» Elmsleius. ἀλλ' οὖν — γε particulae ubi apud Tragicos coniunctae legerentur, indagavit Elmsleius ad Aesch. Prom. p. 194. ed. Blomf. Lips. Sic etiam Xenoph. Cyrop. I. 4. 19: Νῆ τὸν Δ', ἔφη, ὦ πάππε, ἀλλ' οὖν πονηροί γε φαινόμενοι καὶ ἐπὶ πονηρῶν ἰπαρτων ἄγουσιν ἡμῶν τὰ χρήματα. Cf.

Mem. IV. 4, 21. Hier. II. 9. Plat. Phaedon. p. 91. B. 102. D. Isocr. Phil. §. 68. 85. PFLUGK.

V. 690. σήκωμα] pondus, quo exaequantur hostium corporae. Huc refer Hecub. 57: ἀντισηκῶσας δέ σε Φθέρει θεῶν τις τῆς πάροιθ' εὐπραξίας. Aesch. Pers. 442: Τοιάδ' ἐπ' αὐτοὺς ἦλθε συμφορὰ πάθους, Ὡς τοῖσδε καὶ δις ἀντισηκῶσαι ῥοπή. Haec aliaque Lennepius ad Phalar. p. 187, cuius et iam Blomfieldius copiis usus est ad Aeschylum. PFLUGK.

V. 693. ὡς μὴ μενοῦντα] Accusativus quem vocant abso-

ΘΕΡΑΠΩΝ.

πῶς οὖν ὀπλίταις τευχέων ἄτερ φανεῖ;

ΙΟΛΑΟΣ.

ἔστ' ἐν δόμοισιν ἔνδον αἰχμάλωθ' ὄπλα· 695

τοῖσδ' οὔσι χρησόμεσθα κάποδώσομεν

ζῶντες· θανόντας δ' οὐκ ἀπαιτήσει θεός.

ἀλλ' εἴσιθ' εἴσω καπὸ πασσάλων ἐλών

ἔνεγχ' ὀπλίτην κόσμον ὡς τάχιστα μοι.

αἰσχρὸν γὰρ οἰκούρημα γίγνεται τόδε, 700

τοὺς μὲν μάχεσθαι, τοὺς δὲ δειλία μένειν.

ΧΟΡΟΣ.

λῆμα μὲν οὐπω στόρνυσι χρόνος

τὸ σόν, ἀλλ' ἠβᾶ· σῶμα δὲ φροῦδον.

τί πονεῖς ἄλλως ἢ σὲ μὲν βλάψει,

σμικρὰ δ' ὀνήσει πόλιν ἡμετέραν; 705

χρὴ γνωσιμαχεῖν σὴν ἡλικίαν,

apogr. Paris. alterum. Kirchhoffius scribendum coniecit: ὡς μ' οὐ μενοῦντι.

V. 694. ὀπλίταις libri. ὀπλίτης Elmsleius.

V. 696. τοῖσδ' οὔσι B. τοῖς δ' οὔσι, sed supra scripto ab altera manu οὔσι, C.

V. 704. μὲν [C]. μὴ B.

V. 705. ἡμετέραν [B] C. ὑμετέραν Aldus.

V. 706. χρὴ] χρῆν Elmsleius sine idonea causa. σὴν ἡλικίαν Porsonus. τὴν ἡλικίαν libri.

Intus. Intellige quasi scriptum: ὡς μὴ μενοῦντος οὔτω περὶ ἐμοῦ διανοουμένῳ σοι τᾶλλα λέγειν πάρεστι. Aegre fert hominis tergiversationem Iolaus: quare non nihil offensus: Tu vero, inquit, dicas per me licet, si quid habes praeterea: modo teneas me non mansurum. Exempla eiusmodi accusatorum suppeditant Wyttenbachius ad Plut. Vol. VI. p. 139. s. Matth. Gr. 568. 3. Rost. §. 131. 4. p. 722 sq. ed. sept., cuius quidem illa cave negligas, quae perite monuit adnot. 3. PFLUGK.

V. 694. πῶς οὖν ὀπλίταις τευχέων ἄτερ φανεῖ;] Parum vidit Elmsleius, quod

pro ὀπλίταις reponi voluit ὀπλίτης, coll. Androm. v. 459: εὖν δ' εἰς γυναῖκα γοργὸς ὀπλίτης φανείς κτελείς μ'. quod etsi intelligi potest — negavit enim A. Matthiae intelligi posse —, illud tamen, quod in libris est, aptiorem sententiam habere videtur: Quemadmodum igitur graviter armatis sine armis conspiciendum te dabis?

V. 701. Sic intellige: τῶν ἄλλων μαχομένων ἡμᾶς δειλία μένειν. Vid. adnot. ad Hecub. 592: p. 56 seq. PFLUGK.

V. 706. γνωσιμαχεῖν] Atticorum poetarum unus, ut adnotavit Elmsleius, Aristot-

τὰ δ' ἀμήχαν' ἔαν· οὐκ ἔστιν ὅπως
ἤβην κτήσει πάλιν αὐθις.

ΑΛΚΜΗΝΗ.

τί χρῆμα μέλλεις σῶν φρενῶν οὐκ ἔνδον ὦν
λιπεῖν μ' ἔρημον σὺν τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς; 710

ΙΟΛΑΟΣ.

ἀνδρῶν γὰρ ἀλκή· σοὶ δὲ χρὴ τούτων μέλειν.

ΑΛΚΜΗΝΗ.

τί δ' ; ἦν θάνης σύ, πῶς ἐγὼ σωθήσομαι;

ΙΟΛΑΟΣ.

παιδὸς μελήσει παισὶ τοῖς λειψιμένοις.

ΑΛΚΜΗΝΗ.

ἦν δ' οὖν, ὃ μὴ γένοιτο, χρήσονται τύχη;

ΙΟΛΑΟΣ.

οἶδ' οὐ προδώσουσίν σε, μὴ τρέσης, ξένοι. 715

ΑΛΚΜΗΝΗ.

τοσόνδε γάρ τοι θάρσος, οὐδὲν ἄλλ' ἔχω.

V. 710. σὺν τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς] Sic scripsit Musurus de suo. libri habent σὺν τέκνοις ἐμοῖς, ut extrema vox mihi ommissa esse videatur et scribendum fere in hunc modum: σὺν τέκνοις ἐμοῖς μόνην. R. K.

V. 711. χρὴ apogr. alterum Paris. χρῆν BC. Mox μέλειν [B] C. secundum apogr. Pariss. μέλλειν Aldus.

phanes Avium v. 555. usurpavit. Exponit Grammaticus Bekkeri Anecd. I. p. 233, 20: τὸ νοεῖν τὴν ἑαυτοῦ ἀσθένειαν τὴν τε τῶν ἐναντίων ἰσχύϊν. οἱ δὲ γνόντα, ὅτι πρὸς κρείσσονας ἔσοιτο αὐτῷ ἢ μάχη, ἠουχάσαι. p. 228, 27: γνωσιμαχῆσαι: τὸ μεταβουλεύσασθαι καὶ τῇ ἤδη κεκυρωμένη γνώμῃ μάχεσθαι. PFLUGK.

V. 712. Interrogationis genus, quod cave cum illo confundas, de quo diximus ad v. 661. Praemittitur enim interrogationi τί δέ; et similia, eodem fere modo, quo extra interrogationem pronomen demonstrativum, quo excitetur attentio animi ad ea, quae subiiciuntur. Helen. 1270: τί δή; τόδ' Ἑλλάς νόμιμον ἐκ τίως σέ-

βει; Aristoph. Eccles. 667. Dind. τί δῆθ'; ὅταν ἀγνώως ἦ, πῶς οὐ τότε κἀπιχειροῦνται; Xenoph. Conviv. III. 7: τί γὰρ οὐ — ἐπὶ τίνι μέγιστον φρονεῖς; Conf. infra ad v. 965. Bernhardy Synt. p. 352. PFLUGK.

V. 714. χρήσονται τύχη] εὐφῆμως pro eo quod est θάρσος. Etsi in hac dictione non necessario mors intelligitur, sed eius perinde incerta et cuivis malo significando accommodata vis est quasi dicas, ἔάν τι συμβαίῃ, si quid accidat, de quo vid. Davis. ad Cic. Tusc. I. 43. Xenoph. de Venat. V. 29: ὅσοι δὲ ἀλλοκονταί, παρὰ φύσιν τοῦ σώματος, τύχη δὲ χρώμενοι. Συμφορᾷ χρῆσθαι dixit Noster Med. 347. Isaeus

ΙΟΛΑΟΣ.

καὶ Ζηνὶ τῶν σῶν, οἷδ' ἐγὼ, μέλει πόνων.

ΑΛΚΜΗΝΗ.

φεῑ·

Ζεὺς ἐξ ἐμοῦ μὲν οὐκ ἀκούσεται κακῶς·

εἰ δ' ἐστὶν ὅσιος αὐτὸς οἶδεν εἰς ἐμέ.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ὄπλων μὲν ἤδη τήνδ' ὄρας παντευχίαν, 720

φθάνοις δ' ἂν οὐκ ἂν τοῖςδε συγκρούπτων δέμας·

ὡς ἐγγὺς ἀγὼν καὶ μάλιστ' Ἄρης στυγεῖ

μέλλοντας· εἰ δὲ τευχέων φοβεῖ βάρος,

νῦν μὲν πορεύου γυμνός, ἐν δὲ τάξεσιν

κόσμῳ πυκάζου τῷδ'· ἐγὼ δ' οἴσω τέως. 725

ΙΟΛΑΟΣ.

καλῶς ἔλεξας· ἀλλ' ἐμοὶ πρόχειρ' ἔχων

τεύχη κόμιζε, χειρὶ δ' ἐνθες ὀξύην

λαιὸν τ' ἔπαιρε πῆγην εὐθύνων πόδα.

V. 713. μελήσει] μελήση B. παισὶ Canterus, πᾶσι libri.

V. 720. ὄπλω B. id quod olim fuerat ὄπλω, ὄπλων [C].

V. 721. συγκρούπτων a pr. manu B. σὸν κρούπτων δέμας Do-
braeus.

V. 723. μέλλοντας [B] C. μέλλοντος Aldus.

V. 727. ἐνθες [B] C. ἐνθεν Aldus.

Or. VII. §. 8. Bekk. Dionys.
Hal. T. III. p. 1554, 9. R.
Plutarch. Thes. 6. ἀρῶσιν
χρησασθαι idem Phocion. 33.
PFLUGK.

V. 719. εἰ δ' ἐστὶν ὅσιος
αὐτὸς οἶδεν εἰς ἐμέ] Con-
structio horum verborum haec
est: εἰ δ' ἐστὶν ὅσιος εἰς ἐμέ,
αὐτὸς οἶδεν. Quibus in locis
veteres multo liberius versati
sunt quam nos solemus. Confe-
ras Vergiliū Georg. lib. II. v.
227: Rara sit an supra
morem si densa requires,
quod erat proprie ita scriben-
dum: Rara sit an supra mo-
rem densa, si requires.
R. K.

V. 721. φθάνοις δ' ἂν οὐκ
ἂν] Ocius te istis indui oportet.

Troad. 456. οὐκέτ' ἂν φθάνοις
ἂν αὐραῖς ἰστίοις καρδοκῶν.
Plato Euthyd. p. 272. D: οὐκ
ἂν φθάνοις ἀκούων, iam iam
audies. Vid. Matth. Gr. §.
553. De huius constructionis
ratione dissident inter se viri
primarii, Hermannus ad Vig.
p. 763. Schaeferus ad De-
mosth. T. IV. p. 258. PFLUGK.

V. 722. Proverbialis dictio
est, ἀγὼν πρόφασιν οὐκ ἀναμέ-
νει, de qua scripsit Heindor-
fius adnotatione ad Plat. Cra-
tyl. p. 128. PFLUGK.

V. 727. ὀξύην] «Recte in-
terpretatur Brodaeus, ha-
stam ex oxya arbore. Ar-
boris huius meminit multis lo-
cis Theophrastus: vide mo-
do Hist. Plant. Lib. III. c. 6.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ἢ παιδαγωγεῖν γὰρ τὸν ὀπλίτην χρεῶν;

ΙΟΛΑΟΣ.

ὄρνιθος οὔνεκ' ἀσφαλῶς πορευτέον.

730

ΘΕΡΑΠΩΝ.

εἴθ' ἦσθα δυνατὸς δρᾶν ὅσον πρόθυμος εἶ.

ΙΟΛΑΟΣ.

ἔπειγε· λειψθεῖς δεινὰ πείσομαι μάχης.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

σύ τοι βραδύνεις, οὐκ ἐγώ, δοκῶν τι δρᾶν.

ΙΟΛΑΟΣ.

οὔκουν ὀρᾶς μου κῶλον ὡς ἐπείγεται;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ὀρῶ δοκοῦντα μᾶλλον ἢ σπεύδοντά σε.

735

V. 732. λειψθεῖς [B]C. ληψθεῖς Aldus.

V. 733. οὐκ ἐγώ B. De C. non constat. Alterum apogr. Paris. οὐκ ἐγώ, alterum οὐκ ἐγώ. Dein δοκῶν [B]C. secundum Furiam. δοκῶ apogr. Pariss. Videtur hic quoque δοκῶ olim scriptum fuisse. Conf. v. 720. adn. crit.

V. 736. οὐ ταῦτά [B] Heathius. οὐ ταῦτα [C]. Dein λείσσεις B.

V. 737. εὐτυχοῦντά σε] Sic B. εὐτυχοῦντά γε C. Kirchhoffio videtur legendum: εὐτυχεῖν τὰ σά.

V. c. 5. Hastas ex ea fieri solitas ostendit Pollux Lib. V. sect. 20, ubi vide citata. Totum locum sic intelligo: Iubet famulum Iolaus hastam sibi in manum dextram tradere, ipsum a laeva manu incidere cubitumque domini sustentare. » *Musgravius*. Ceterum promiscue dici ὄξυη et ὄξυα docet Lobeck. ad Phryn. p. 301. PFLUGK.

V. 730. ὄρνιθος οὔνεκ'] boni ominis causa, ne pedem offenderet aut procideret. Soph. Oed. T. 52. ὄρνιθι γὰρ καὶ τὴν τότε αἰσίω τύχην Παρέσχεθ' ἡμῖν. Iph. A. 988. εἰτά σοι τάχα Ὀρνις γένοιτ' ἂν τοῖσι μέλλονσιν γάμοις Θανοῦσ' ἐμῆ παῖς. Cf. Hel. 1051. Or. 788. Phoen. 865. PFLUGK.

V. 739. τοῦτο γὰρ φόβος] Syntaxis est quasi dixisset φοβοῦμαι. Troad. 240: εἰ τόδ' ἦν ὑμῖν φόβος. Ion. 572: τοῦτο καμ' ἔχει πόθος. Aesch. Pers. 744: τοῦτό γ' οἶκ' ἐνι σιάσις, quod temere sollicitavit Bloomfieldius. Eiusdem generis illud est in Bacchis v. 1287: λέγ' ὡς τὸ μέλλον καρδία πήδημ' ἔχει. Comparaveris et Verg. Aen. XI. 14. timor omnis abesto, quod superest. PFLUGK.

V. 740 sq. De Herculis adversus Spartam expeditione dixit Apollod. II. 7, 3. et Heynius Obs. p. 188. Sed Iolaum huius expeditionis socium non reperio: Iphiclem, Herculis fratrem, commemorat Apollodorus, pugnantemque adversus

ΙΟΛΑΟΣ.

οὐ ταῦτ' ἀλέξεις, ἤνικ' ἂν λεύσσης μ' ἐκεῖ . . .

ΘΕΡΑΠΩΝ.

τί δρωῖντα; βουλοίμην δ' ἂν εὐτυχοῦντά σε.

ΙΟΛΑΟΣ.

δι' ἀσπίδος θείοντα πολεμίων τινά.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

εἰ δὴ ποθ' ἤξομέν γε· τοῦτο γὰρ φόβος.

ΙΟΛΑΟΣ.

φεῦ·

εἶθ', ὦ βραχίων, οἶον ἠβήσαντά σε
 μεμνήμεθ' ἡμεῖς, ἤνικα ξὺν Ἡρακλεῖ
 Σπάρτην ἐπόρθεις, σύμμαχος γένοιό μοι
 τοιοῦτος, οἷος ἂν τροπὴν Εὐρυσθέως

740

V. 733. *θείοντα* Elmsleius. *θένοντα* libri.

V. 739. *εἰ δὴ ποθ'* [B]C. secundum Victorium et apogr. Paris. alterum. *ἤδη ποθ'* apogr. Par. alterum et Aldus.

V. 740. *εἶθ', ὦ βραχίων*] *εἶθ' ἐβραχίων*, sed *ε* in rasura e correctione B.

V. 741. *σὺν* B.

V. 743. *τοιοῦτος, οἷος*] *τοιοῦτος· οἷος* Kirchhoffius cum Barnesio. Sed vide adn. exegeticam.

Hippocoontidas obisse scribit. Dixi de hoc loco in prooemio. PFLUGK.

V. 743. Convertit orationem a lacerti sui compellatione ad se ipsum. Talia nollem docti homines subtiliore quadam ratione grammaticae Graecae explicarent, sed cogitarent, quid deceret hominem commotiore in dicendo et iuventae fortiumque facinorum recordatione fervidiorem. [At, etiam si quis maximo opere commotus sit, nemo tamen ita loqui debet, ut eius oratio prorsus non cohaereat nec ullum in se certum solutionis adiumentum habeat, nisi eum plane desipere velimus. Quamobrem circumspiciamus ne-

cesse est aliquam rationem, qua sententiam, quam eloquitur Iolaius his verbis, animo concepissee videatur. Ea vero ratio mihi videtur haec esse, ut in voce *οἷος*, quae, si relativam eius vim spectamus, aptissime cum antecedenti voce *τοιοῦτος* coniuncta est, si sententiam ac significationem, ad Iolai personam referenda est, talem adiectivi notionem agnoscamus, quae externa orationis forma ad *τοιοῦτος* referatur, vi ac sententia ad Iolai personam pertinere possit. Eam facile agnosces, si haec verba ita animo comprehensa ab Iolao statuas, quasi dicere voluerit: quemadmodum affectus ego possum fugam Eurysthei effi-

θείην· ἐπεὶ τοὶ καὶ κακὸς μένειν δόρυ.
 ἔστιν δ' ἐν ὄλβῳ καὶ τόδ' οὐκ ὀρθῶς ἔχον, 745
 εὐψυχίας δόκησις· οἴομεσθα γὰρ
 τὸν εὐτυχοῦντα πάντ' ἐπίστασθαι καλῶς.

X O P O Σ.

(στροφ. α'.)

Γᾶ καὶ παννύχιος σιλάννα
 καὶ λαμπρόταται θεοῦ

V. 745—747. habet Stobaeus flor. XCII. 5. t. III. p. 197.
 ἔχον B.

V. 747. ἐπίστασθαι χρεῶν Stobaeus.

V. 748.

(στροφ. α'.)

x — / u — u — —
 — / u — u —
 u / u — —
 / u — u — —
 5 u / / u — u —
 x — u — u — u —
 u / u — u —
 x — / u — u — —
 — / u — u —
 10 u / u — —
 x — u / u — u — u — —
 (στροφ. β'.)
 x — / u — u — u —
 x — / u — u — —
 — / u — u —
 u / u — / u — u — —
 5 / u — u — / u —
 u / u — u — / u —
 u / u — / u — u — u —

Versus sunt Glyconei, interiectis paucis aliis, sed cognatis tamen aut qui cum Glyconeis consociari soleant. Velut is qui est στροφ. β'. 4. itemque extremus, ex monometro iambico et ithyphallico compositi: quod genus inprimis frequens in clausulis. Prioris strophæ v. 4. dubitari potest utrum dactylicis an Glyconeis adnumerandus sit, cf. G. Herm. Elem. D. M. p. 539 seqq. Minus itiam definias, qualis sit στροφ. β'. v. 5, qui fortasse similis est illius, de quo modo dixi. Sed ut ad argumentum huius carminis

cere. Eiusmodi sententiam si scripturam eam, quae est in animo Iolai observatam esse omnibus libris: οἶος ἂν τροπήν statuemus, facile agnoscemus Εὐρυσθέως θείην, mutandam nul-

φασίμβροτοι ἀνγαί,
ἀγγελίαν μοι ἐνέγκαιτ',
ἰακχήσατε δ' οὐρανῶ

750

veniam, digresso ad pugnam Iolao et propinquo summae rei discrimine, solliciti senes Marathonii de eventu proelii avent cognoscere, quo res casura sit, simulque et periculi magnitudinem commemorant, et eadem cur defugienda tamen non fuerit: postremo in Iovis auxilio spem omnem reponunt, ut qui Herculis Iove nati liberos eosdemque ad Iovis aram supplices tueantur, et urbem suam Minervae tutelae commendant. PFLUGK.

V. 750. φασίμβροτου Musgravius et Elmsleius, quorum hic tamen rursus dubitat ad Bacch. 121. PFLUGK.

V. 751. ἐνέγκαιτ' G. Hermann auctore Nauckius. ἐνέγκαιτ' B. De C. non constat, quum in apogr. Paris. altero sit ἐνέγκαιτε, in altero ε erasum.

lo modo esse. Nam non est quod dicam οἶος ἂν τροπήν Εὐρυσθέως θείην ab Euripide ne potuisse quidem scribi. R. K.] Ne illud quidem concedendum est A. Matthiae, quod post οἶος putat insolentius sequi optativum cum ἂν particula pro infinitivo. Neque enim perinde est, optativo an infinitivo utare, sed utriusque modi idem in hac dictione discrimen est, quod in particula ὥστε eleganter explicavit Rostius gr. Gr. §. 122. 9. adn. p. 654. ed. VII. PFLUGK. Similiter, ut h. l. sed alio quodam modo Hercules ipse manus suas compellat apud Sophocleῆ Ai. v. 1089 sqq. ed. Herm. R. K.

V. 745. καὶ τόδ' — εὐψυχίας δόκησις] Hipp. 425: μόνον δὲ τοῦτό φασ' ἀμιλλᾶσθαι βίῳ, Γνώμην δικαίαν κάγαθὴν. Archel. fragm. XVIII (XXII): κείνο δ' ἰσχύει μέγα, Πλούτος. Plato de Rep. IX. p. 583. D: τοῦτο γάρ, ἔφη, τότε ἡδὺ ἴσως καὶ ἀγαπητὸν γίνεται, ἡσυχία. X. p. 606. B: ἀλλ' ἐκεῖνο κερδαίνειν ἡγεῖται, τὴν ἡδονήν. Conf. G. Hermann. ad Soph. Trach. 97. PFLUGK.

V. 748. A principio Terram appellat et Solem, ut mos est

in obtestationibus vel paventium vel maiorem in modum admirantium, denique si quis iurisiurandi religione se obstringit. Vid. Med. 751. 1251. Hipp. 601. al. In oratorum quoque consuetudine versatur illud, ὦ γῆ καὶ θεοί. His quod adiecit Lunam, vereor ne frustra sit qui ad subtiliorem quandam rationem retulerit; mihi quidem ob eam causam appellari videtur, quod de ea idem quodammodo praedicari potest quod de Sole, ὅς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει. Homeri haec de Sole verba sunt, cuius impressa sunt vestigia orationis etiam in illis, λαμπρόταται θεοῦ φασίμβροτοι ἀνγαί: ubi erat qui mallet φασίμβροτου, quasi iubente poeta Odyss. κ, 138.; sed temere. Nam duo epitheta ne te offendant, cautum est adnotatione ad Hecub. 485. possuntque facili negotio plura accumulari. Quod superest, θεὸς eodem modo dicitur Suppl. 208: αἰθᾶν τ' ἐξαμύνασθαι θεοῦ. Alc. 722: φίλον τὸ φέγγος τοῦτο τοῦ θεοῦ φίλον. PFLUGK. Adde Med. 353: εἰ σ' ἐπιούσα λαμπὰς ὄψεται θεοῦ κτέ. R. K.

V. 751—754. Duae res sunt, ut equidem arbitrator, quas chorus sibi ab iis quos dixit con-

καὶ παρὰ θρόνον ἀρχέταν,
 γλαυκᾶς τ' ἐν Ἀθήνας.
 μέλλω τᾶς πατριώτιδος γᾶς,
 μέλλω περὶ καὶ δόμων,
 ἰκέτας ὑποδεχθεῖς,
 κίνδυνον πολιῶ τεμεῖν σιδάρω.

755

V. 754. γλαυκᾶς τ' Ἀθήνας G. H. Schaeferus ad Gregor. Corinth. p. 46. γλαυκᾶ τ' Ἀθήνα libri, ut librarii, quum scriptum esset γλαυκᾶς τ' ἐν Ἀθήνας, videantur putavisse se videre γλαυκᾶ τ' ἐν Ἀθήναι. γλαυκᾶ τὸδ' Ἀθήνα coniecit Kirchhoffius, γλαυκῶπι Ἀθήναν Nauckius.

V. 755. μέλω B.

tingere optat: primum ut se, spem metumque inter ambiguum, de eventu faciant certiore; quod inest in his verbis, ἀγγελίαν μοι ἐνέγκατε: deinde ut rem perferant ad deos, opem videlicet in tanto discrimine laturus, et quidem, nisi fallor, ad Iovem et ad Minervam. Ex quo apparet ad verbum ἰακχήσατε non intelligendum esse, quod in superioribus expressum est, ἀγγελίαν, sed absolute aiunt id accipiendum esse aut ad rem referendum, cuius ἀγγελίαν chorus expetit. Sed Iovem in his intellige: ἰακχήσατε δ' οὐρανῶ καὶ παρὰ θρόνον ἀρχέταν. Vocabulum ἀρχέτας legi in Electr. 1149. adnotavit Musgravius (ἀπαξιαπλῶς λεγόμενον enim vocaverat Barnesius), monuitque θρόνον ἀρχέταν dici eodem modo quo τύραννον ἐστίαν Androm. 3. Nec praetereundum quod animadvertit Elmsleius. 'Nota' inquit 'in hoc versu postremam vocabuli syllabam positione productam ante mutam et liquidam. Quod ne in melicis quidem saepe fit. Sic ὑπὸ πλάκα apud Soph. Ai. 1220. κατὰ τε δρία Trach. 1014.' [De hac re vide quae nuper diximus ad Alcest. 542. p. 87. ed. Goth. alt. R. K.] Minervae mentio in his: γλαυκᾶς τ' ἐν Ἀθήνας. In qui-

bus meminisse oportet Homeri γλαυκώπιδος; item Pausaniae l. 14, 6., qui commemorat ἄγαλμα Ἀθηναῖς γλαυκούς ἔχον τοὺς ὀφθαλμούς. Praeterea notanda ellipsis, cuius origo penes Homerum Il. ζ, 378. Ἡέπη ἐς γαλόων ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων, Ἡ ἐς Ἀθηναίης ἐξοίχεται. Odyss. η, 132. ἐν Ἀλκινόοιο. κ, 282. ἐνὶ Κίρκης. Vide Bosianum librum p. 202 sq. ed. Lips. coll. G. Bernhardy Synt. p. 184. Sed haec quidem trita et prope iam in vulgus nota. De sententia ipsa pauca dicenda sunt, in qua facile quis adducatur ut subinsulsi quid et inepti latere putet. Nam Terram, Lunam, Solem invocari, ut quid rei geratur nuntient, ut Iovis curam ad tantam periculi magnitudinem convertant, sollemne nec sine ratione: illud mirum, eosdem etiam ad aedem Minervae accedere iuberi. Quare ego quidem ab initio tale quid substituendum putabam, ἰακχή δ' ἔτω οὐρανῶ κτέ., chori scilicet eiusque civium auxilium implorantium clamor, coll. Soph. Trach. 207. Sed nihil temere novandum. Nempe absens Athenis chorus precatur et quasi qui divam huius civitatis praesidem adire velit, ei non sit alium in locum eundum nisi ad eam, quae

(ἀντιστρ. α΄.)

δεινὸν μὲν πόλιν ὡς Μυκῆνας
 εὐδαίμονα καὶ δορὰς
 πολυαίνετον ἀλκᾷ
 μῆνιν ἐμᾷ χθονὶ κεύθειν·
 κακὸν δ' ὧ πόλις, εἰ ξένους

760

V. 756. μέλω καὶ περὶ δόμων B. μέλλω περὶ τῶν δόμων [C].
 Hinc Kirchhoffius scribendum putavit μέλλω περὶ καὶ δόμων.
 Cuius rationem secuti sumus. Vulgo legebatur: μέλλω περὶ δωμά-
 των, sine auctoritate.

V. 761. πολυαίνετον Canterus. πολυαινέτου libri.

V. 762. ἐμᾷ Canterus. ἐμὲ libri.

ei parata erat in arce, sedem.
 PFLUGK.

V. 755—758. In his causam
 exsequitur, cur et ipse in ma-
 gno timore versetur et ab dis
 æquum putet labores suos ad-
 spectari. Ac quamvis pugnam,
 quum ipse senectute invalidus
 sit, alii ineant, tamen quoniam
 ea res et voluntate ac consen-
 su omnium civium agitur et
 exitus ad universam civitatem
 pertinet, recte poterat dicere,
 μέλλω — κίνδυνον τεμεῖν. Id-
 que multo aptius iudico quam
 quod reponi iussit G. Herman-
 nus ad Soph. Antig. 24. μέλ-
 λει, ut haec ad Iolaum refer-
 rentur. Etsi viro egregio non
 illa fuit causa corrigendi, ut
 hanc sententiam a choro ad Io-
 laum traduceret, sed ut ὑπο-
 δεχθεῖς v. 757. retinere posset
 passivam significationem. At-
 que est illa sane nondum ad li-
 quidum perducta quaestio, utrum
 talia, quum forma et genere
 verbi disiuncta sint, significa-
 tione permisceantur: interim ta-
 men tutius iudico illud partici-
 pium intelligi perinde quasi
 ὑποδεξάμενος: cuius rei aucto-
 res fuerunt Reisigius ad Oed.
 Col. p. CLXXII. Matth. Gr.
 §. 495. a. coll. §. 496, 6. De
 extremis illis, κίνδυνον τεμεῖν,
 adsentior Markl ando adSuppl.

1205. 'Vult secundo face-
 re proelium (sive pericu-
 lum) ferro: id est, ense, quo
 secantur et caeduntur hostes, in
 proelio periclitaturus sum: pla-
 ne, ferro acuto proeliaturus
 sum.' Similem verborum usum
 haud raro invenias: de ταρασ-
 σειν monuit Schaeferus ad
 L. Bos. p. 324., alia adnota-
 vit Lobeck. ad Ai. 374. Sed
 nihil aptius contuleris quam
 Pind. Olymp. XIII, 55. μαχᾶν
 τέμνειν τέλος. Egregie G. Bern-
 hardy Synt. p. 109. PFLUGK.

V. 759. ὡς Μυκῆνας] Opor-
 tebat ὡς Μυκῆναι (scil. εἰσίν).
 Sed traxit illa et ad reliquorum
 structuram aggregavit potioris
 vis sententiae. Vide inprimis
 Lobeckium ad Phryn. p. 753.
 Krüger Untersuchungen u. s.
 w. III. p. 286. cf. Matth. Gr.
 §. 448. l. a. Ochsner. ad Cic.
 Ecl. p. 399. PFLUGK.

V. 762. μῆνιν ἐμᾷ χθονὶ
 κεύθειν] ira alta mente re-
 postam habere, id est, gravem
 et aegre mitigandam. Compa-
 ravit haec verba cum Sophocleis
 Oed. Col. 1209: σκαιοσύναν φυ-
 λάσσων Reisigius. Melius
 componas huius fabulae v. 879:
 ἀτὰρ τί κεύθειν Ἰόλεως σοφόν
 ποτε Εὐρυσθέως ἐφείσαθ' —.
 Dativus adiunctus est ob eam

ικτῆρας παραδώσομεν,
καὶ λεύσιμον ἄλγος. 765
Ζεὺς μοι σύμμαχος, οὐ φοβοῦμαι,
Ζεὺς μοι χάριν ἐνδίκως
ἔχει· οὔποτε θνατῶν
ἦσσονές ποτ' ἄν, εἴτ' ἐμοῦ φανοῦνται.
(στρ. β.)
Ἄλλ', ὦ πότνια, σὸν γὰρ οὐδας 770

V. 765. *καὶ λεύσιμον ἄλγος*] Sic H. Stephanus. *καὶ λεύσιμον ἄργος* BC. secundum apogr. Pariss. *κελεύσασιν Ἄργους* Reiskius, Musgravius, A. Matthiae, Nauckius.

V. 769. *ἦσσονές ποτ' ἄν, εἴτ' ἐμοῦ φανοῦνται*] Sic ^{εἰ} vulgo legitur e C. ab altera manu. *ἦσσους εἴτ' ἐμοῦ φανοῦνται* B. *ἦσσον οὔτ' ἐμοῦ φανοῦνται* C. a pr. manu. *ἦσσονές ποτ' ἄν, εἰ θεοὶ φανοῦνται* G. Hermannus. *ἦσσους θεοὶ πρῆτάνεις ἐμοὶ φα-*

causam, quam indicavi ad Med. 74. PFLUGK.

V. 768. *οὔποτε* — *φανοῦνται*] In corruptam qui huius loci scripturam ex Aldina propagatam putarit, neminem reperio: et merito. Id interest, ut alii levi remedio restitui haec verba posse, alii ea graviore vulnere laborare existiment. Quorum commenta qui diligentius explicare de iisque disputare in utramque partem voluerit, vereor, ne operam perdidisse videatur. Magis ad rem fecerit qui offensionis causas exsequatur, si minus ut certa emendatio reperiat, at ut sedes tamen mali et ratio corruptelae cognoscatur. Ac primum ignoratur, quinam sint illi, ad quos haec sententia referatur. Deos putant post Barnesium, qui interpretatur: nunquam mortalibus inferiores di videbuntur. Deos apte commemorari non negem; at id vocabulum qui subaudiendum arbitrantur, neque ubi eius vel levissimum vestigium lateat docuerunt, nec sane intelligo qualem ellipseos rationem esse stuant. Quare et Canterus

olim et nuper G. Hermannus *θεοὶ* ex coniectura intulerunt: rectissime, modo de dis loqui poetam constaret. Altera offensionis causa posita est in eo quod est *ποτέ*: quod quidem, praecedente *οὔποτε*, inferri licuisse certe dubitari potest. Neque enim recte quis ad talia provocaverit, quale est hoc Aristophanis Equit. 475. *καὶ ταῦτά μ' οὔτ' ἀργύριον οὔτε χρυσίον Διδούς ἀναπείσεις, οὔτε προσπέμπων φίλους, Ὅπως ἐγὼ ταῦτ' οὐκ Ἀθηναίοις φράσω*, et quae commemoravit Fritzschius Quaest. Luc. p. 14. et praefatione p. XXIV. Tertiam causam adiicit Elmsleius, futurum indicativi *ἄν* particulae iunctum, qua quidem in re consentientes habet et populares suos puto omnes, et nostratium virum Graecae doctissimum, Schaeferum ad Demosth. T. IV. p. 243. Nolo ego nunc ad hanc quoque descendere quaestionem in re vel sic satis impedita, praesertim quum illud neque defensum eam vim habeat, ut sanum hunc locum putemus. Sed coniecturae aleam quo minus subeas, illud

γαῖς σὸν καὶ πόλις, ἅς σὺ μάτηρ
 δέσποινά τε καὶ φύλαξ,
 πόρευσον ἄλλα τὸν οὐ δικαίως
 τᾶδ' ἐπάγοντα δορύσσοντα
 στρατὸν Ἀργόθεν· οὐ γὰρ ἐμᾶ γ' ἀρετᾶ 775
 δίκαιός εἰμ' ἐκπυσεῖν μελάθρων.

(ἀντιστρ. β')

Ἐπεὶ σοὶ πολύθυστος ἀεὶ

ροῦνται dubitanter Nauckius. ἤσους [δαίμονες] ἐκ γ' ἐμοῦ φα-
 ροῦνται Kirchhoffius, alii aliud.

V. 773. ἄλλα Scaliger. ἀλλὰ libri.

V. 774. τᾶδ' [B], τᾶδ' C secundum apogr. Pariss. δορύσ-
 σοντα [B], δορύσσοντα C. secundum apogr. Pariss. δορύσσουν con-
 iecit Kirchhoffius, δορυσοῦντα Nauckius.

V. 777. ἐπεὶ σοὶ πολύθυστος ἀεὶ κτέ.] Sic scripsi cum
 Nauckio. ἐσπί σοὶ B. ἀλλ' ἐπί σοὶ C., sed ἀλλ' ἐπεὶ σοὶ apogr.

prohibet, quod, quum sententia ipsa quasi fuerit minime certum sit, vatis potius quam critici acumine opus esse videatur. Nam et de potentia deorum dici potuit humanis opibus nunquam non maiore et de eorundem studio referendae gratiae, si quid bene de iis meriti sint mortales. Ne illud quidem affirmaveris, utrum ista de iis universe poeta pronuntiaverit, an de Iove, cuius modo mentionem iniecerat. Denique fieri potuit, ut homines de dis bene meritos eorumque societate fretos aegre vinci posse dixerit. In his ego angustiis atque in tanta opinionum quas suscipere liceat varietate mallem omnino coniectura abstinere: sed si audendum sit, scripserim οὔποτε θνατῶν [θεοῖ] ἠήσους τὸδ' ἄν (scil. εἴησαν vel φανείησαν), οὔτ' ἐμοῦ φανοῦνται. Τόδε intellige τὴν χάριν. Hoc admissio, etiam in stropha corrigendum v. 757. ἰκέτας ὑποδεχθεῖς [θεῶν], coll. v. 955: ἰκέτας δαιμόνων καθημένους. [Fortasse praeunte quodammodo Musgravio: ἤσους προτιάνεις ἐμοὶ φανοῦνται, quod de dis acceperis terrae At-

ticae tutelaribus. Vid. Blomf. Gloss. ad Prometh. v. 176. F. I.] PFLUGK.

V. 770. σὸν γὰρ — σόν] Convertit nunc orationem ad Minervam. Pronomen repetiit graviter et cum fiducia affectu. Confer Bacch. 961. μόνος σὺ πόλεως τῆσδ' ὑπερμαχεῖς μόνος. Alc. 722. φίλον τὸ φέγγος τοῦτο τοῦ θεοῦ φίλον. Hipp. 327. Rhes. 579. PFLUGK.

V. 771. Notum illud Demosthenis apud Plutarchum in eius vita c. 26: ὁ δέσποινα Πολιάς, τί δὴ τρισὶ τοῖς χαλεπωτάτοις χείρεις θηρίοις, γλανκὶ καὶ δράκοντι καὶ δῆμῳ; Conf. Heindorf. ad Plat. Phaedr. §. 131. PFLUGK.

V. 774. δορύσσοντα] Eustathius p. 1292, 19: ὁ θώραξ ἀφ' οὗ τὸ θωρήσασθαι, καὶ ἡ αἰχμὴ ὅθεν τὸ αἰχμάζειν ἢ αἰχμάσσειν, ὡς ἀπὸ τοῦ δόρυ τὸ δορύσσειν. Utitur hoc verbo etiam Sophocles Ai. 1167. ed. Herm. PFLUGK.

V. 777 seqq. Admonet divam honorum sacrificiorumque, quibus eam aequum sit ad opem ferendam commoveri: de more

τιμὰ κραιίνεται, οὐδὲ λάθει
 μηνῶν φθινὰς ἀμέρα,
 νέων τ' ἀοιδαὶ χορῶν τε μολπαί.
 ἀνεμόεντι δὲ γᾶς ὄχθῳ
 ὀλολύγματα παννυχίοις ὑπὸ παρ-
 θένων ἰακχεῖ ποδῶν κρότοισιν.

780

Paris. alterum, .alterum ἀλλ' ἐπὶ σοί. Kirchhoffius haec ita constituit: Ἔστιν σοι πολύθυτος ἀεὶ τιμὰ κραιίνεται, οὐδὲ λάθει κτε. πολύθυτος G. Dindorfius. πολύθυτος libri. ἀεὶ B. αἰεὶ C. secundum apogr. Paris.

V. 778. λάθει Kirchhoffius. λένθει (v. in rasura, λάθη a manu sec.) B, λήθει C, κεύθει apogr. Par. alterum.

V. 780. νέων Barnesius, ναῶν B, νεῶν [C], sed apogr. Paris. ναῶν.

vid. Hom. Il. α, 39. Od. α, 60. Ac recte vidit Barnesius loqui poetam de Panathenaeorum festo, quod mense Hecatombaeone celebrari solitum et gymnico musicoque certamine illustre fuisse constat: denique adiungebantur, ut in plerisque sacris, nocturni κῶμοι (cf. Welcker. ad Philostr. Imag. p. 203.). In singulis verbis nihil fere inest, quod vel tironi negotium exhibeat. v. 770. πολύθυτος τιμὰ est honos multis cum sacris peractus, cf. Matth. Gr. §. 446. not. 3. c. iam illa, οὐδὲ λάθει μηνῶν φθινὰς ἀμέρα, in modum exegeteseos interponuntur et continuum structurae tenorem interpellant; de quo genere saepius admonui, ut ad Androm. 144. Quare ea quae sequuntur, νέων ἀοιδαὶ χορῶν τε μολπαί, revocanda sunt ad idem quo superiora verbum κραιίνεται. De sententia dubitari video, quae mihi huiusmodi videtur: nec ulla labentibus mensibus honoris tui oblivio venit. Nam οὐδὲ λάθει—ἀμέρα eodem modo dictum, quo apud Verg. Aen. VI, 542. at laeva malorum exercet poenas, pro eo quod est, laevâ malorum poenae exercentur; multaque

apud multos veterum poetarum. Dignus tamen memoratu locus Hesychii, indicatus a Musgravio, T. II. p. 1504. Φθινὰς ἀμέρα: τὴν ἰσταμένον τρίτην τριμήνιον λέγει. Quem locum corruptum recte iudicavit Elmsleius, sed coniecturam suam, τὴν ἰσταμένου τρίτη ἱερομηνίαν λέγει, mihi quidem non probavit. Veriorem emendandi rationem monstrat Grammaticus Bekkeri Anecd. Vol. I. p. 306, 32. Τριτόμηνης: ἐορτὴ ἀγομένη Ἀθηναῖς τῇ τρίτῃ. Harpocration p. 176. Lips. τριτομηνίς: Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἰερειᾶς τὴν τρίτην τοῦ μηνὸς τριτομηνίδα ἐκάλουν. δοκεῖ δὲ γενέσθαι τότε ἢ Ἀθηναῖς. Ἰστρός δὲ καὶ Τριτογένειαν αὐτὴν φησὶ διὰ τοῦτο λέγεσθαι, τὴν αὐτὴν τῇ σελήνῃ νομιζομένην. Eadem fere Photius Porsoni p. 603, 21. Tertium mensis diem Minervae natalem fuisse et inde τριτογένειαν dictam tradit etiam Eustathius ad Iliad. δ. p. 504, 25. Quare si modo nostrum locum in animo habuit Hesychius, intellexisse eum videtur de illis τριτομηνίδος sacris: licetque suspicari cavere voluisse, quisquis fuit ille, a quo hanc adnotationem sumpsit,

ΘΕΡΑΠΩΝ.

δέσποινα, μύθους σοί τε συντομωτάτους
κλύειν ἐμοί τε τῶδε καλλίστους φέρω. 785
νικῶμεν ἐχθρούς, καὶ τροπαῖ' ἰδρύεται.
παντευχίαν ἔχοντα πολεμίων σέθεν.

V. 781. ἀνεμόεντι δὲ γὰς ὄχθῳ] Sic scribendum coniecit Erfurdtius ad Soph. Ai 1177. et G. Hermannus. Probaverunt C. Reisigius ad Oed. Col. p. 380. A. Matthiae, L. Dindorfius, Pflugkius ἀνεμόεντι (sic!) δ' ἐπ' ὄχθῳ B, ἀνεμόεντι δὲ γ' ἐπ' ὄχθῳ C. secundum apogr. Pariss. Nauckius scripsit: ἀνεμόεντι δὲ γὰς ἐπ' ὄχθῳ, Kirchhoffius ἀνεμόεντι δ' ἐπ' ὄχθῳ.

V. 781. τροπαί' libri.

ne quem vocabulum φθινὰς induceret, ut cogitaret de eo qui in anno civili dicitur μὴν φθίνων — v. 781: ἀνεμόεντι δὲ γὰς ὄχθῳ. Arcem dicit Athenarum, quam Παλλάδος ὄχθον vocavit Ion. 12. Παλλάδος πέτραν Hipp. 30. ἐλαιοφόρον ὄχθον Herc. F. 1178. Strabo IX. p. 396. Casaub. (p. 240. Tauchn. τὸ δ' ἄστυ ἀπὸ πέτρα ἐστὶν ἐν πεδίῳ περιουκισμένη κύκλω· ἐπὶ δὲ τῇ πέτρᾳ τὸ τῆς Ἀθηναίων ἱερὸν, ὃ τε ἀρχαῖος νεὸς τῆς Πολιάδος, ἐν ᾧ ὁ ἄσβεστος λύχνος (cf. Pausan. I. 26, 6. Mueller. de Min. Poliad. p. 25.), καὶ ὁ Παρθενῶν, ὃν ἐποίησεν Ἰκτινός, ἐν ᾧ τὸ τοῦ Φειδίου ἔργον [τὸ] ἐλεφάντινον, ἢ Ἀθηναῖ. Extrema, ὑπὸ παρθένων ποδῶν κρότισιν, attigi ad Androm. 148. PFLUGK.

V. 784. «Diversus» ni fallor, est hic Θεράπων a superiore. Ille enim Hylli, hic Alcmenae servus est. Contra nuntius, qui v. 923 Eurystheum captivum ad Alcmenam ducit, fortasse eadem est persona quae hic Θεράπων appellatur.» ELMSLEIUS. In verbis: δέσποινα, μύθους σοί τε συντομωτάτους κλύειν, ἐμοί τε τῶδε καλλίστους φέρω, potest sane aliquid turba-

tum videri. Itaque partim leniore ratione emendare conati sunt interpretes, ut Fr. Iacobsius, qui in Animadv. in Eurip. p. 128. λέγειν τε τῶδε pro ἐμοί τε τῶδε scribi voluit, partim eorum etiam audacius in hoc loco constituendo versati sunt, ut A. Hartungius, qui scribi voluit: δέσποινα, σοί τε καλλίστους φέρω κλύειν ἐμοί τε συντομωτάτους λέγειν, una Kirchhoffii coniecturam, qui versum clausulas inter se permuandas censuit, et Nauckii, qui ἐμοί τε συντομωτάτους λέγειν proposuit, occupans. Ego in re prorsus incerta eo magis me abstinui a corrigendis poetae verbis, quia verba, ut sunt in libris scripta, intelligi certe possunt et, si ad Alcmenam referatur καλλίστους κλύειν potius ἡδίστους quam καλλίστους expectaveris. Nunc hoc dicitur: Verba, quae ego apporto, et tu paucis poteris percipere, et mihi ipsi sunt pulcherrima. Et quamobrem κάλλιστοι ipsi μῦθοι esse videantur, videtur apparere ex Alcmenae oratione: ὦ φίλταθ', ἦδε σ' ἡμέρα διήνυσεν ἐλευθερῶσαι τοῖσδε τοῖς ἀγγέμασιν R. K.

ΑΛΚΜΗΝΗ.

ὦ φίλταθ', ἥδε σ' ἡμέρα διήνυσεν
 ἐλευθερῶσαι τοῖσδε τοῖς ἀγγέλμασιν.

μιᾶς δέ μ' οὔπω συμφορᾶς ἐλευθεροῖς· 790
 φόβος γὰρ, εἰ μοι ζῶσιν οὐς ἐγὼ θέλω.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ζῶσιν μέγιστόν γ' εὐκλεεῖς κατὰ στρατόν.

ΑΛΚΜΗΝΗ.

ὁ μὲν γέρων οὖν ἔστιν Ἰόλεως ἔτι;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

μάλιστα· πράξας δ' ἐκ θεῶν κάλλιστα δῆ . . .

ΑΛΚΜΗΝΗ.

τί δ' ἔστι; μῶν τι κεδνὸν ἠγωνίζετο; 795

V. 788. διήνυσεν Reiskius, id quod probavit G. Hermannus. διήλασεν libri.

V. 789. ἐλευθερῶσαι B. ἐλευθερῶσαι C. Hinc fluxit vulgata ἠλευθερῶσθαι. Dein ἀγάμασι C.

V. 793. οὐκ ἔστιν Ἰόλεως ὅδε libri. Correxerit Elmsleius.

V. 794. κάλλιστα [B]. μάλιστα C.

V. 799. σημαίνει] Sic libri, quod defendere studuit Pflug-

V. 788. διήλασεν] Interpretor διεπράξατο. Neque illud me quidem offendit, quod similem locum non reperio. Quin etiam mirari licet, praesertim in poetis, ad verborum novitatem propendentibus, quod pauca omnino inveniuntur, quae eiusmodi praesidio prorsus carere videantur. Quae res, nisi fallor, induxit interpretes, ut, si quid prorsus singulare incidere, prout ad dubitandum plenique suspicionum evaderent. PFLUGK. Mihi multo satius visum est recipere Reiskii elegantem coniecturam διήνυσεν, quae aperte id, quod voluit Pflugk, significaret, praesertim quum libros non haberemus in hac fabula nisi deteriores. R. K.

V. 790. Unum, inquit, reliquum est genus calamitatis, de

quo me nondum securam reddidisti. PFLUGK.

V. 791. φόβος γὰρ, εἰ μοι] i. e. μὴ οὐ ζῶσι, s. μὴ θάνωσι: nisi quod illud alterum natura incertum est et quocunque duxeris inclinaturum. Explicavi ad Med. 148. ad Androm. 61. Multos omnino locos inveniet qui ab illa parum subtili interpretandi ratione non abhorreat, in quibus εἰ particulam cum aliis commutatam dicat. Pauca memorabo exempla, ubi μὴ vel exspectes vel probari poterat. Plutarch. V. Solon. c. 7. τοῦ μέλλοντος ὠδῖνας ἀεὶ καὶ τρόμους καὶ ἀγῶνας, εἰ στερήσονται, παρέχοντος αὐτοῖς. Num. 4. ἀρα οὖν ἀξίων ἔστι ταῦτα συγχωροῦντας ἐπὶ τούτων ἀπιστεῖν, εἰ Ζαλεύω — εἰς τὸ αὐτὸ ἐφοῖτα τὸ δαιμόνιον. Verbo ἀπιστεῖν subiungit μὴ Plato Menon. p. 89. D. Phae

ΘΕΡΑΠΩΝ.

νέος μεθέστηκ' ἐκ γέροντος αὐθις αὐ.

ΑΛΚΜΗΝΗ.

θαυμάστ' ἔλεξας· ἀλλὰ σ' εὐτυχῆ φίλων
μάχης ἀγῶνα πρῶτον ἀγγεῖλαι θέλω.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

εἰς μου λόγος σοι πάντα σημαίνει τάδε.
ἐπεὶ γὰρ ἀλλήλοισιν ὀπλίτην στρατὸν
κατὰ στόμ' ἐκτείνοντες ἀντιτάξαμεν,
ἐκβὰς τεθρίππων Ὑλλος ἀρμάτων πόδα
ἔστη μέσοισιν ἐν μεταιχμίοις δορός.
κᾶπειτ' ἔλεξεν· ὦ στρατιῆγ', ὅς Ἀργόθεν

800

kius, cuius adn. vide. σημαεὶ de coniectura Elmsleii nunc fere scripserunt reliqui. Eadem scripturae discrepantia est in Sophoclis Antig. 238., ad quem locum vide quae adnotarunt interpretes.

V. 801. ἀντιτάξαμεν [C]. ἀντεταξάμεν B. Hinc Kirchhoffio in mentem venit ἀντεταξάτην.

V. 802. pro πόδα proposuit Kirchhoffius ποδί. Multum praestat πόδα. Vide quae Pflugkius adnotavit supra ad v. 169.

don. p. 70. A. Ex huius observatione consuetudinis G. Hermannus lucem accendit Sophocli Philoct. 850. et Aeschulo Prom. 996. ὄρα νυν, εἰ σοι ταῦτ' ἀρωγὰ φαίνεται. PFLUGK.

V. 797 sq. Quod Nauckius φίλων et θέλω sedem mutare iussit, id non recte fecit. Nam verbum finitum recte componitur cum eo, quod fieri vult Alcmena, πρῶτον ἀγγεῖλαι, genetivus autem φίλων aptissime cum verbo εὐτυχῆ coniungitur, ut significetur Alcmenam felicem amicorum, non adversam eorum, pugnam audire velle et hanc esse causam, quam ob rem Iolai praeclare factum hac demum re perfecta accipere velit. Verba autem μάχης ἀγῶνα tam apte inter se coniuncta sunt, ut paene unam notio-

nem efficiant neque genetivus φίλων, qui antecedit, ullo modo offendere possit. R. K.

V. 799. σημαίνει] Hoc an σημαεὶ dicas, aliquid interest: quod si quaeris quantum sit, facile concedam minimi momenti esse. Verum tamen quum id, quod per omnes editiones propagatum est, ad sententiam omnino aptum esse videatur, certe causa nulla est, cur librorum auctoritatem relinquamus. Nam si futuro uteretur, hoc diceret nuntius, se ita proelii huius rationem explicaturum esse, ut simul quae ad Iolaum pertinerent complecteretur. Nunc quum praesenti utatur, non quam narrandi rationem iubente domina initurus sit, dicit, sed qualis sit quam afferat narratio, eiusmodi scilicet, ut nihil opus sit exercitus et Iolai mentionem separari. PFLUGK.

ἦκεις, τί τήνδε γαῖαν οὐκ εἰάσαμεν; 805
καὶ τὰς Μυκῆνας οὐδὲν ἐργάσει κακὸν
ἀνδρὸς στερήσας· ἀλλ' ἐμοὶ μόνος μόνω
μάχην συνάψας ἢ κτανῶν ἄγου λαβῶν
τοὺς Ἡρακλείους παῖδας ἢ θανῶν ἐμοὶ
τιμὰς πατρώους καὶ δόμους ἔχειν ἄφες. 810
στρατὸς δ' ἐπῆνεσ' εἰς τ' ἀπαλλαγὰς πόνων
καλῶς λελέχθαι μῦθον εἰς τ' εὐψυχίαν.
ὁ δ' οὔτε τοὺς κλύοντας αἰδεσθεῖς λόγων
οὔτ' αὐτὸς αὐτοῦ δειλίαν στρατηγὸς ὦν
ἐλθεῖν ἐτόλμησ' ἐγγὺς ἀλκίμου δορός, 815
ἀλλ' ἦν κάκιστος· εἶτα τοιοῦτος γεγῶς
τοὺς Ἡρακλείους ἦλθε δουλώσων γόνους.

V. 805. ἦκεις, τί τήνδε Heathius. ἦκεις ἐπεὶ τήνδε B. ἦκεις ἐπὶ τήνδε [C]. εἰάσαμεν [B], εἶα σὰ μὲν C. secundum apogr. Paris.

V. 808. μάχη vel μάχη libri. μάχην Reiskius.

V. 813. λόγῳ BC. id erat λόγῳ, id est λόγων, ut recte scriptum est in Harvagiana secunda.

V. 814. αὐτοῦ Barnesius. αὐτοῦ libri.

V. 825. παρήγγειλ' B. παρήγγειλλ' C. secundum apogr. Pariss.

V. 805. τί — οὐκ εἰάσαμεν] Quin potius hanc civitatem armorum periculo liberamus. Loquendi genus recte explicavit Elmsleius. Utitur eo inprimis Plato, ut Charm. p. 154. E. τί οὖν ἔφη οὐκ ἀπελύσαμεν αὐτοῦ αὐτὸ τοῦτο; Vide ibi Heindorfium, it. ad Gorg. §. 126. 139 Stallb. ad Phileb. §. 125. Ceterum quoniam talis interrogatio vix quidquam differt ab imperativo, recte sequitur καί. PFLUGK.

V. 807. ἀνδρὸς στερήσας] i. e. ἀνδρὸς ἐνός. Vid. ad Androm. 910. PFLUGK.

V. 808. ἄγου] Recte Elmsleius: tecum abduc. Sic Paridis nomine ad certamen singulare provocans Menelaum Hector paciscitur apud Hom. II γ, 92. ὁππότερος δὲ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται, Κτήμαθ' ἐλάν εὐ πάντα, γυναικά τε, οὐκ ἀγέσθω. PFLUGK.

V. 811. ἐπῆνεσ'] Vid. ad v. 21. PFLUGK.

V. 815. Quod Nauckius nuper in hoc versu desideravit negationem, falsus est. Quamvis enim particula negativa eo loco repeti potuerit, tamen nullo modo hoc ita fieri necesse erat. Illa enim negandi vis, quae est in particulis οὔτε — οὔτε, etsi proprie ad suum quaeque membrum pertinet, eo ipso, quod singulas condiciones negat, negat etiam totum pronuntiatum. Ipse facile Nauckius hoc agnoscet, si haec verba ita transponere voluerit: ὁ δ' οὔτε τοὺς κλύοντας αἰδεσθεῖς λόγων ἐλθεῖν ἐτόλμησ' ἐγγὺς ἀλκίμου δορός οὔτ' αὐτὸς αὐτοῦ δειλίαν (αἰδεσθεῖς) στρατηγὸς ὦν. R. K.

V. 817. δουλώσων] pro δουλωσόμενος interpretatur Elmsleius. Recte. Scilicet quum δουλώσαι significet in servi-

Υλλος μὲν οἶν ἀπώχετ' εἰς τάξιν πάλιν·
 μάντεις δ', ἐπειδὴ μονομάχου δι' ἀσπίδος
 διαλλαγὰς ἔγνωσαν οὐ τελουμένας, 820
 ἔσφαζον, οὐκ ἔμελλον, ἀλλ' ἀφίεσαν
 λαιμῶν βροτείων εὐθύς οὔριον φόνον.
 οἱ δ' ἄρματ' εἰσέβαινον, οἱ δ' ὑπ' ἀσπίδων
 πλευραῖς ἔκρυπτον πλευρ'· Ἀθηναίων δ' ἄναξ 825
 στρατῶ παρήγγειλ' οἷα χρὴ τὸν εὐγενῆ·
 ὦ ξυμπολίται, τῇ τε βοσκούσῃ χθονὶ
 καὶ τῇ τεκούσῃ νῦν τιν' ἀρκέσαι χρεῶν.
 ὁ δ' αὖ τό τ' Ἄργος μὴ καταισχύῃαι θέλων
 καὶ τὰς Μυκῆνας συμμαχούς ἐλίσσετε.

V. 826. 27. habet Schol. ad Aristoph. Pac. 909. conf. Pollux III. 51. p. 118.

V. 828. ὁ δ' αὖ τό τ' Ἄργος] Sic emendate prima Comeliniana De libris parum constat. ὅδ' αὐτὸ τᾶργος Aldus. Dein θέλων libri. θέλειν Reiskio auctore plerique recentiorum, qua correctione carere possumus. Neque enim hodie quisquam assentietur Elmsleio, quod negavit, si participium velles servare, non μῆ, sed οὐ dicendum fuisse.

tutem redigere, δουλώσασθαι sibi in servitutem redigere, fieri potest, ut priore utare, ubi accurata loquendi consuetudo medium requirebat: non item medium usurpare liceat pro activo. Cf. Matth. Gr. §. 496. 5. PFLUGK.

V. 821 seq. Macariae caedem dicit: quam cur solitis lamentis persequi noluerit poeta, in prooemio diximus. In his versibus quod dicitur οὔριον φόνον, cum eo apte comparavit Elmsleius Helen. v. 1603. αἷματος δ' ἀπορροαὶ Ἐσ οἶδμ' ἐσηκόντιζον οὔριοι ξένω. Videlicet ea res pertinebat ad id quod Graeci dicunt καλλιερῆν. PFLUGK.

V. 826. «Pollux III. 51. Ἐποίητο δ' ἂν τοῦτοις πολίτης· τὸ δὲ συμπολίτης οὐ δόκιμον, εἰ καὶ Εὐρυπίδης αὐτῶ κέχρηται ἐν Ἡρακλείδαις τε καὶ Θησεῖ. Adde Aesch. Theb. 611.» ELMSLEIUS. Vide Lo-

beckium ad Phryn. p. 172. s. 471. PFLUGK.

V. 828. μὴ καταισχύῃαι θέλειν] Locus communis in eiusmodi cohortationibus. Ceterum conf. quem Elmsleius laudavit, Electr. v. 1354. οὕτως ἀδικεῖν μηδεὶς θέλετω. Hom. II. α, 277. μήτε σύ, Πηλεΐδη, ἔθειλ' ἐριζέμεναι βασιλῆϊ. β, 247. ἴσχεο, μηδ' ἔθειλ' οἷος ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν. Xenophon Anab. III, 2. 16. νῦν δ', ὁπότε καὶ πείραν ἤδη ἔχετε αὐτῶν, ὅτι θέλουσι καὶ πολλαπλάσιοι ὄντες μὴ δέχασθαι ὑμᾶς, τί ὑμῖν ἔτι προσήκει τοῦτους φοβεῖσθαι; PFLUGK.

V. 829. ἐλίσσετε] «Supplicabat. Verbum minime imperatorium ex industria adhibuisse videtur poeta, quo melius Eurysthei timiditatem exprimeret. Alioqui προὔτρεψατο, hortatus est, aut aliquid eiusmodi dixisset.» ELMSLEIUS.

ἐπεὶ δ' ἐσήμην' ὄρθιον Τυρσηνικῇ 830
 σάλπιγγι καὶ συνῆψαν ἀλλήλοις μάχην,
 πόσον τιν' ἀνχεῖς πάταγον ἀσπίδων βρέμειν,
 πόσον τινὰ στεναγμὸν οἰμωγὴν θ' ἑμοῦ;
 τὰ πρῶτα μὲν νῦν πίτυλος Ἀργείου δορὸς
 ἐρόρήξαθ' ἡμᾶς· εἴτ' ἐχώρησαν πάλιν. 835
 τὸ δεύτερον δὲ πούς ἐπαλλαχθεῖς ποδί,
 ἀνῆρ δ' ἐπ' ἀνδρὶ στὰς ἐκαρτέρει μάχῃ·
 πολλοὶ δ' ἐπιπτον. ἦν δὲ τοῦ κελεύσματος,

V. 833. πόσον τινὰ στεναγμὸν BC. πόσον τινὰ τιναγμὸν e corrupta scriptura apogr. Paris. alterius Aldus.

V. 836. ἐπαλλαχθεῖς [C.] ἀπαλλαχθεῖς B.

V. 839. ἦν δὲ τοῦ κελεύσματος] Sic libri, quod malui retinere quam illud reponere, quod voluit L. Dindorfius: ἦν

Non assentior. Nam usitatum est hoc ducibus in magno discrimine, ut militum fortitudinem omni genere obtestationis commemorandoque quod cuique carissimum excitare et confirmare studeant. Quodsi singulari quodam consilio poetam illud verbum usurpasse credendum est, ad declarandam Atheniensium virtutem, vel forti hosti timendam, quam ad exprimendam ignaviam Eurysthei delectum putare malim. Eurysthei enim personam poeta laudabili consilio ita informavit, ut eum, quamvis male audientem inter Herculis propinquos, tamen non infra dignitatem suam esse confitendum sit. PFLUGK. Etiam si non negamus aliquoties etiam fortissimos imperatores, quum viderent milites suos pugnam non sustinere, adeo supplicasse exercitui, ut proelium redintegrare et impetum sustinere vellet, id tamen non videtur in hunc locum cadere, praesertim quum ipse Euripides nuntium antea loquentem ita fecerit: Ἀθηναίων δ' ἀναξ στρατῷ παρήγγειλ' οἷα χρὴ τὸν εὐγενῆ, ut iam his verbis igna-

viam Eurysthei quasi occupaverit nec in ipso armorum discrimine has preces fundat Eurystheus, sed iam ab initio proelii precibus pro adhortatione idonea utatur. R. K.

V. 830. ἐσήμην'] ὁ σαλπυγγίης scil. Cf. G. Bernhardt Synt. p. 191. Τυρσηνικὴν σάλπιγγα commemorat Noster Phoen. 1386. Rhes. 988. Soph. Ai. 17, ubi Schol. πολλὰ δὲ εἶδη σαλπυγγῶν· εἰσὶ γὰρ Διβυστικαὶ σάλπιγγες, εἰσὶν Αἰγύπτιαι, εἰσὶ Τυρσηνικαί· πρῶτος δὲ Ἀριγώνδας συμμαχῶν τοῖς Ἑρακλείδαις ἤγαγεν εἰς Ἑλληνας τὴν Τυρσηνικὴν σάλπιγγα. Similia tradit Schol. Eurip. Phoen. 1377. ed. Matth. Suidas s. v. κώδων. Tzetz. ad Lycophr. 250. Vol. I. p. 507. s. PFLUGK.

V. 832. ἀνχεῖς] Existimas. Vide vv. 334. 931. Blomf. gloss. ad Aesch. Prom. 931. PFLUGK.

V. 834. πίτυλος Ἀ. δ.] Schol. Aesch. Sept. 841: καὶ ἐστὶ (scil. πίτυλος) κυρίως ὁ ἀπὸ τῶν ἐρεσσομένων κοπίων γινόμενος θόρυβος. Ad nostrum locum inprimis facit Hesychii

ὦ τὰς Ἀθήνας, ὦ τὸν Ἀργείων γῆν
 σπείροντες, οὐκ ἀρήξει' αἰσχύνην πόλει; 840
 μόλις δὲ πάντα δρωῖντες οὐκ ἄτερ πόνων
 ἐτρεψάμεσθ' Ἀργεῖον εἰς φυγὴν δόρυ.
 κἀνταῦθ' ὁ πρέσβυς Ὑλλον ἐξορμώμενον
 ἰδὼν ὀρέξας ἰκέτευσε δεξιᾶν
 Ἰόλαος ἐμβῆσαι νιν ἵππειον δίφρον. 845
 λαβῶν δὲ χερσὶν ἠνίας Εὐρουσθέως
 πώλοισ ἐπέιχε. τὰπὸ τοῦτ' ἤδη κλύων

δὲ δύο κελεύσματα, quo nihil mihi videtur esse ieiunius. Fortasse aliquid excidit, ut etiam Kirchhoffius suspicatus est.

V. 839. ἄργεῖον C. secundum Victorium.

V. 842. ἐτρεψάμεσθ' [B.] ἐθρέψαμεθ' C. ἄργεῖον [B]C. ἄργείων Aldus.

gl. πιτύλους: οἱ ἀλειπταὶ τὰς ἐν περιόδῳ καταβολὰς τῶν πληγῶν. V. Monk. ad Hipp. 1462. Blomf. gloss. ad Aesch. Sept. 855. PFLUGK.

V. 836. πούς ἐπαλλαχθεὶς ποδῶ] Aperte comparavit Matth. Tyrtaeum II. 31 Br.: καὶ πόδα παρ ποδὶ θεὸς καὶ ἐπ' ἀσπίδος ἀσπίδ' ἐρείσας et quae sequuntur. Color utriusque poetae orationi ductus ab Homero, II. V, 130: φράξαντες δορὺ δουρί, σάκος σάκει προθελύμνω. [Adde Vergilii Aen. X, 361: Concurrunt, haeret pede pes densusque viro vir. R. K.] Loquendi consuetudinem in verbo ἐπαλλάττειν suo more, id est, copiosissime persequutus est T. Hemsterhusius, vir immortalis memoriae, in Anecd. p. 167. Ceterum cave Elmsleio assentiare, qui v. 837. μάχη reponens, istos nominativos absolutos censet. Verbum ἐκαρτέρειaccommodatum est illis quae proxime praecedunt, ἀνὴρ ἐπ' ἀνδρὶ σιάς. PFLUGK.

V. 838. Suam coniecturam δύο κελεύσματα L. Dindorfius sic tutatus est: « utriusque

scilicet exercitus, uti sequitur. Observandus autem in his usus verbi εἶναι, qui viros doctos nonnunquam fefellit. Hecub. v. 929: κέλευσμα δ' ἦν καὶ ἄστυ Τροίας τόδ'. ὦ παῖδες Ἑλλάνων, πότε δὴ πότε τὰν Ἰλιάδα σκοπιὰν πέρσαντες ἤξει' οἴκους; Helena v. 1622: κέλευσμα δ' ἦν πρύμνηθεν Ἑλένης, πού τὸ Τρωϊκὸν κλέος; Xenarchus apud Athenaeum vol. II. p. 366: ἦσαν δὲ πληγαί, ubi infeliciter Musgravius reponit ἤξαν δὲ πληγαί Exercitat. in Euripidem p. 50. Vide Iph. T. v. 1331. ὄθεν τὰ δεινὰ πλήγματ' ἦν γενειάδων. Aristotelis Ethic. Eudem. II. p. 104 Sylb.: ἀλλ' ἂν μὴ τοῦτο πράττωσι, πληγαὶ ἢ θάνατοι ὄσι.» Appian. Bell. Civ. II, 11: πληγαὶ τε ἦσαν ἤδη. PFLUGK.

V. 847. ἐπεῖχε] direxit. Herodot. IX, 59: ἐπεῖγέ τε ἐπὶ Λακεδαιμονίους τε καὶ Τεγεήτας μούρους. PFLUGK.

V. 847. τὰπὸ τοῦδ' ἤδη κλύων κτέ.] Quod in his verbis pro τὰπὸ Kirchhoffius maluit scribi κἀπὸ non probo. Saepe numero enim etiam ab aliis scriptoribus Graecis τὸ ἀπὸ τοῦδε

λέγοιμ' ἄν ἄλλων, δεῦρο δ' αὐτὸς εἰσιδάν.
Παλληνίδος γὰρ σεμνὸν ἐκπερῶν πάγον 850
δίας Ἀθάνας ἄρμ' ἰδὼν Εὐρουσθέως
ἠράσαθ' Ἑβη Ζηνί θ' ἡμέραν μίαν
νέος γενέσθαι κάποτίσασθαι δίκην
ἐχθρούς· κλύειν δὴ θαύματος πάρεστί σοι.
δισσὼ γὰρ ἀστέρ' ἱππικοῖς ἐπὶ ζυγοῖς 855
σταθέντ' ἔκρουσαν ἄρμα λυγαίῳ νέφει·
σὸν δὴ λέγουσι παῖδά θ' οἱ σοφώτεροι
Ἑβην θ'· ὁ δ' ὄρφνης ἐκ δυσαιθρίου νέων
βραχιόνων ἔδειξεν ἠβητὴν τύπον.
αἰρεῖ δ' ὁ κλεινὸς Ἴόλεως Εὐρουσθέως
τέτρωρον ἄρμα πρὸς πέτραις Σχειρωνίσι. 860
δεσμοῖς τε δήσας χεῖρας ἀκροθίνιον
κάλλιστον ἦκει τὸν στρατηλάτην ἄγων,

V. 848. λέγει μὲν ἄν ἄλλος B. λέγοι μὲν ἄλλος C. λέγοιμ' ἄν ἄλλον Valckenarius ad Phoen. 826. λέγοιμ' ἄν ἄλλων Elmsleius.

V. 854. ἐπὶ Reiskius. ὑπὸ libri.

V. 855. σταθέντ' [B]. σταθέντες C.

V. 856. παῖδά θ' Reiskius. παῖδά γ' libri.

V. 857. ἐκ δυσαιθρίου [B]. ἐκδὺς αἰθρίου [C].

et similia dicta sunt, velut ab Herodoto I, 4. et 82. II, 29. et 99. Illud unum me in scriptura, quae nunc ab editoribus prope omnibus recepta est, offendit, quod non tam illa, quae usque adhuc narrata sunt, maiore adseveratione confirmanda esse videantur quam ea, quae iam dicturus sit, ut haud sciam an vitium etiam nunc in his verbis lateat, nisi forte hoc voluit nuntius significare, sibi ipsi quae sequerentur incredibilia videri. R. K.

V. 849. Pallenidis Minervae templum commemoravit Herodotus I. 62. PFLUGK.

V. 851. Huc respiciens Plutarchus adversus Stoicos p. 1057. E. haec dicit: Ὁ Εὐριπίδου Ἴόλαος ἐξ ἀδρανῶς καὶ παρήλικος εὐχῇ τινὶ νέος καὶ ἰσχυρὸς ἐπὶ τὴν μάχην ἄφνω γέγονεν.

ὁ δὲ τῶν Στωϊκῶν σοφός, γρῆς μὲν ἦν αἰσχιστος ἄμα καὶ κάκιστος, τήμερον δὲ ἄφνω μεταβέβληκεν εἰς ἀρετὴν καὶ γέγονεν ἐκ ἰσσοῦ καὶ ὠχροῦ καὶ κατ' Αἰσχύλον ἐξ ὀσφυαλγοῦς καὶ ὀδυνασπάδος λυγροῦ γέροντος, εὐπρεπῆς, θεοειδῆς, καλλίμορφος. R. K.

V. 852. κάποτίσασθαι δίκην ἐχθρούς] Infra v. 882: ἐχθρούς λαβόντα μὴ ἀποτίσασθαι δίκην. Omisso altero nomine Xenoph. Anab. III. 2. 6: ἀλλὰ τοῦτους μὲν οἱ θεοὶ ἀποτίσαιντο. In illis structurae ratio eadem quae in Suppl. v. 1060: νικῶσα νίκην τίνα; — πάσας γυναῖκας ἄς δέδορκεν Ἥλιος, iisque quae explicavit Matth. Gr. §. 421. adnot. 3. p. 775. PFLUGK.

V. 855. λυγαίῳ νέφει] Sophocles Polyx. fr. IV: ἀπ' αἰθέρος δὲ κάπὸ λυγαίου νέφους (vel σκότους). Timaeus Lex. Plat. p. 117: ἐπηλυγάζονται· ἐπι-

τὸν ὄλβιον πάροιθε· τῇ δὲ νῦν τύχῃ
βροτοῖς ἅπασι λαμπρὰ κηρύσσει μαθεῖν,
τὸν εὐτυχεῖν δοκοῦντα μὴ ζηλοῦν, πρὶν ἂν 865
θανόντ' ἴδῃ τις· ὡς ἐφήμεροι τύχαι.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ Ζεῦ τροπαῖε, νῦν ἐμοὶ δεινοῦ φόβου
ἐλεύθερον πάρεστιν ἡμᾶρ εἰσιδεῖν.

ΑΛΚΜΗΝΗ.

ὦ Ζεῦ, χρόνῳ μὲν τᾶμ' ἐπεσκέπω κακά·
χάριν δ' ὅμως σοι τῶν πεπραγμένων ἔχω· 870
καὶ παῖδα τὸν ἐμὸν πρόσθεν οὐ δοκοῦσ' ἐγὼ
θεοῖς ὀμιλεῖν νῦν ἐπίσταμαι σαφῶς.
ὦ τέκνα, νῦν δὴ νῦν ἐλεύθεροι πόνων,
ἐλεύθεροι δὲ τοῦ κακῶς ὀλουμένου

V. 859. *Velleus Victorius. p̄lleus libri.*

V. 863. *πάροιθεν B. πάροιθε C.*

V. 865. 66. *habet Stobaeus Flor. CV. 26. t. III. p. 313.*
μὴ ζηλοῦτε πρὶν Stobaeus.

V. 866. *ἐφήμεραι Stobaeus.*

κρύπτονται, ἐπισκιάζονται. *Αὐγή*
γὰρ λέγεται ἡ σκιά. p. 176. Αὐ-
γή· σκιά, ἀπόκρυψις, ubi vid.
Ruhnk. PFLUGK.

V. 863. *Pindarus Pyth. II,*
21: Θεῶν δ' ἐφειμαῖς Ἰξίονά
φαντι ταῦτα βροτοῖς Λέγειν ἐν
πιερόεντι τροχῷ Παντᾶ κυλινδό-
μενον· Τὸν εὐεργέταν ἀγαναῖς
ἀμοιβαῖς ἐποιχομένους τίνεσθαι.
PFLUGK.

V. 867. *ὦ Ζεῦ τροπαῖε]*
Infra v. 936: βρέτας Διὸς τρο-
παίου καλλίνικον Ἰοίασαν. So-
phoc. Antig. 142: ἔλιπον Ζητῆ
τροπαίῳ πάγκαλκατέλη. PFLUGK.

V. 874. *τοῦ κακῶς ὀλου-*
μένου] *Loquutio, nisi fallor,*
κωμικώτερα. Cycl. 474: τοῦ Κύ-
κλωπος τοῦ κακῶς ὀλουμένου.
Fragm. inc. CLIX. [n. 907. p.
515. ed. Nauck.] Νικᾶ δὲ χρεῖα
μ' ἢ κακῶς τ' ὀλουμένη Γαστήρ,
ἀφ' ἧς δὴ πάντα γίγνεται κακά.

Sophocles Fragm. inc. XLV.
[n. 693. p. 237. ed. Nauck.]
κακῶς οὐ πρὸς θεῶν ὀλουμένη,
"Ἡ τὰς ἀρύστεις ὄδ' ἔχουσ' ἐκώ-
μασας. Haec, nisi fallor, omnia
ex satyricis fabulis petita sunt.
PFLUGK. Quod Pflugkius sus-
picatur haec omnia, in quibus
formula ὁ κακῶς ὀλούμενος et
quae sint similia legantur, e
fabulis satyricis petita esse,
prorsus incertum esse existimo,
quia in eiusmodi locis non tam
fabulae genus ipsum, sed con-
dicio unius cuiusque loci et
persona, quae illa loquitur,
spectanda est. Nam si quis
ira acerba et odio summo duci-
tur, etiam in fabula non satyri-
ca illa dicere potuit, aut si
est persona eiusmodi, quae de
plebe introducitur, ut excubi-
tor est in Sophoclis Antigona
aut in Aeschyli Agamemnone.
R. K.

Εὐρυσθέως ἔσεσθε καὶ πόλιν πατρὸς 875
 ὄψεσθε, κλήρους δ' ἐμβατεύσετε χθονὸς
 καὶ θεῆς-πατρώοις θύσεθ', ὧν ἀπειργμένοι
 ξένοι πλανήτην εἶχετ' ἄθλιον βίον.
 ἀτὰρ τί κεύθων Ἰόλεως σοφὸν ποτε
 Εὐρυσθέως ἐφείσαθ', ὥστε μὴ κτανεῖν; 880
 λέξον· παρ' ἡμῖν μὲν γὰρ οὐ σοφὸν τόδε,
 ἐχθροὺς λαβόντα μὴ ἀποτίσασθαι δίκην.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

τὸ σὸν προτιμῶν, ὡς νιν ὀφθαλμοῖς ἴδοις
 κρατοῦντα καὶ σῆ δεσποτούμενον χερί.
 οὐ μὴν ἐκόντα γ' αὐτόν, ἀλλὰ πρὸς βίαν 885
 ἔξευξ' ἀνάγκη· καὶ γὰρ οὐκ ἐβούλετο
 ζῶν εἰς σὸν ἐλθεῖν ὄμμα καὶ δοῦναι δίκην.
 ἀλλ', ὦ γεραιά, χαῖρε, καὶ μέμνησό μου·

V. 876. ἐμβατεύσετε BC. ἐμβατεύσεσθε Aldus.

V. 877. θύσει' B.

V. 886. ἀνάγκη [B] Elmsleius. ἀνάγκη vulgo.

V. 888. μέμνησό μου libri, quod recte servavit Nauckius.
 Vulgo auctore Reiskio μέμνησό μοι.

V. 884. Quod in verbo *κρατοῦντα* ita offenderunt interpretes, ut id mutari vellent, nullo modo probare possum. In eiusmodi enim locis, ubi res et condicio, e qua quis superaverit, aperte significata est, *κρατεῖν*, quemadmodum Latinorum superare, latiore habet significationem, ut non tam vicisse aut dominari denotet, in qua re falsissima est ratio G. Hermanni, quam A. Matthiae probaverat: 'ut videas dominantem et tuae dominationi subiectum, id est, ut antea dominantem, ita nunc tuae potestati traditum' — nihil enim eiusmodi in Euripidis verbis scriptum est —, verum omnino superare aut dicam superstitem esse, ut haec sententia sit, ut eum oculis his videas superantem, id est, superstitem, et in tuam

manum datum. Sic *κρατεῖν* etiam dicuntur plantae, quae ubi solum mutarunt aut alii arbori insitae sunt, superant, id est, manent et vivunt. R. K.

V. 885. οὐ μὴν ἐκόντα γ' αὐτόν, ἀλλὰ πρὸς βίαν ἔξευξ' ἀνάγκη] De syllepsis, qua haec coniuncta sunt a poeta, vide quae Pflugkii supra adnotavit ad v. 312. R. K.

V. 887. ἀλλ', ὦ γεραιά, χαῖρε καὶ μέμνησό μου κτέ.] Nihil in his verbis mutandum putavi nisi interpunctionem, ut hoc dicatur: Sed vale, matrona, et memento mei: quod primum dixisti, quum coepimus colloquium, (id perfice), libera (manu mitte) me. Sic et Reiskii coniectura *μέμνησό μοι* et Porsoni *ἐλευθερώσειν μ'* nos carere posse existimo. R. K.

ὁ πρῶτον εἶπας, ἦνίχ' ἠρχόμεν λόγου,
 ἐλευθέρωσόν μ'· ἐν δὲ τοῖς τοιοῖσδε χορῇ
 ἀψευδὲς εἶναι τοῖσι γενναίοις στόμα.

890

ΧΟΡΟΣ.

(σφ. α')

ἔμοι χορὸς μὲν ἠδύς, εἰ λίγεια

V. 890. ἐλευθέρωσόν μ' libri. ἐλευθερώσειν μ' Personus et
 Elmsleius, sine idonea causa.

V. 892 sqq.

σφ. α'.

υ' υ' - υ' υ' - υ' υ'
 - υ' υ' υ' - υ' - υ'
 x - υ' υ' - υ' - υ'
 - υ' υ' - υ' - υ'
 5 υ' υ' - υ' - υ'
 υ' υ' - υ' - υ'
 υ' υ' - υ' - υ'
 υ' υ' - υ' - υ'
 υ' υ' - υ' - υ'

σφ. β'.

υ' υ' - υ' - υ' - υ'
 υ' υ' - υ' - υ' - υ'
 υ' υ' - υ' - υ' - υ'
 υ' υ' - υ' - υ' - υ'
 5 - υ' υ' - υ' - υ' - υ'
 - υ' υ' - υ' - υ'
 x υ' υ' - υ' - υ' - υ'
 υ' υ' - υ' - υ' - υ'
 - υ' υ' - υ' - υ' - υ'

Versus sunt Glyconei ex illo vario multiplicique genere, in quo
 mirum quantum sibi placuit praeter ceteros tragicos Euripides.

V. 891. «Videtur intercisisse
 hic ῥῆσις una vel etiam plures.
 Neque enim satis decorum puto
 famulum haec petentem nullam
 responsionem ab Alcmena ferre »
Musgravius. Mihi contra vi-
 detur. PFLUGK.

V. 892 seqq. Argumentum
 huius carminis est et sententiis
 copiosum et oratione elegantis-
 simum dignumque prorsus illa
 Euripidei ingenii ubertate et fa-
 cilitate. Chorus gaudet bonis

alienis quidem, sed amicorum
 tamen, conversaque in melius
 fortuna Heraclidarum, Fati vi-
 delicet vi et Aevi numine (892
 — 900). Nec vero post illam
 Atheniensium pietatem iustitiam-
 que colentium victoriam fas
 esse aut de dis dubitare (901
 — 909), aut Herculem caelo
 receptum negare (910 — 918).
 Ac merito Athenienses, sacrum
 Minervae populum, conservasse
 liberos Herculis, Minervâ quon-

λωτοῦ χάρις, ἐνι τε δαῖτες·
 εἴη δ' εὐχάρις Ἀφροδίτα.
 τερπνὸν δέ τι καὶ φίλων ἄρ' 895
 εὐτυχίαν ἰδέσθαι
 τῶν πάρος οὐ δοκούντων.
 πολλὰ γὰρ τίττει
 Μοῖρα τελεσσιδώτειρ',
 Αἰὼν τε Κρόνου παῖς. 900

Immixti sunt alii versus, velut strophae *α'* v. 1 est trimeter iambicus catalecticus. Eiusdem strophae v. 7 ex cretico et spondeo esse videtur: sed multum vereor, ne vv. 7, 8, 9 coniungendi sint, unde oriatur versus e cretico, Glyconeo et Pherecrateo compositus. PFLUGK.

V. 893. *ἐνι τε δαῖτες*] Sic de G. Hermanni coniectura scripsit Pflugk, id quod est prorsus incertum. Libri *ἐνὶ δαί*, unde plerique de coniectura Canteri ediderunt *ἐνὶ δαιτί*.

dam sociâ laboribus suis perfuncti (919—927). PFLUGK.

V. 892—897. Delectant me et choreae, inquit, accinentibus tibiis, et epulae; denique et Venerem mihi propitiam opto. Nunc vero etiam illud dulce esse intellexi, si quis amicorum res prosperas adspiciat, prius in fortuna minime splendida delitescentium. In his facile apparet respondere inter se illa, *ἐμοὶ χορὸς μὲν ἡ δύς*, et v. 895. *τερπνὸν δέ τι κίε*. Sed v. 893. nescio quam recte obsequutus G. Hermannō scripserim *ἐνι τε δαῖτες*. Certe *ἐνι* pro eo quod est simul legere non memini, sed *ἐν*: ut apud Soph. Oed. T. 27: *ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς Σκήψας ἐλαύνει, λοιμὸς ἔχθιστος, πόλιν*, ubi vide Elmsleium. Cf. G. Hermann. ad Soph. Ai. 660. El. 703. Quare dubito, an verum sit *ἐν δὲ δαῖτες*. Vs. 695. *ἄρα* posuit, ut modo expertus. [Vide quae de ea re dixi ad Devarium vol. II. p. 160 sqq. R. K.] V. 897. verbi *δοκῆν* significatio-

nem illustravi ad Hecub. 295. PFLUGK.

V. 898—900. Nam multa eveniunt Parcae Aevique numine, scilicet etiam contraria minimeque provisa, ut in Heraclidis. *Μοῖρα τελεσφόρος* est apud Aeschylum Prometh. v. 520. Soph. Ai. 1390. *μνήμων τ' Ἐρινὺς καὶ τελεσφόρος Αἴκη*. De eo qui dicitur *Αἰὼν Κρόνου παῖς* quae adnotavit Musgravius, erit qui in usum convertat: ad Euripidem nihil faciunt, qui dei persona induit temporis vim multa praeter opinionem efficientis. Atque huiusmodi deum quam apte *Κρόνου παῖδα* dixerit, patebit iis qui veteris opinionis meminerint, qua *Κρόνος* est idem qui *χρόνος*. Quam opinionem monumentorum fide demonstravit Ph. Buttmanus in dissertatione academica, über den Kronos oder Saturnus (1814—15.) p. 166. PFLUGK.

V. 901—909. Tu vero, o civitas, iustam viam pergis, neque unquam quemquam abiicere decet cultum deorum: qui autem

(ἀνι. α΄.)

ἔχεις ὀδὸν τιν', ᾧ πόλις, δίκαιον·
 οὐ χρὴ ποτε τόδ' ἀφελέσθαι,
 τιμᾶν θεούς· ὁ δὲ μή σε φάσκων
 ἐγγὺς μανιῶν ἐλαύνει,
 δεικνυμένων ἐλέγχων
 τῶνδ'· ἐπίσημα γάρ τοι
 θεὸς παραγγέλλει,

905

V. 899. τελεσιδῶτιερ' Aldus. τελευσιδῶτιε ρ' B. τελεσιδῶ-
 τιερ' C. Vide Lobeck. ad Phrynichum p. 770.

V. 900. Κρόνου παῖς Musurus de suo. χρόνου παῖς BC.
 secundum Victor. et apogr. Paris.

V. 902. τόδ' ex apogr. Paris. altero Aldus. τοῦδ' BC.,
 nisi quod in C. deletum est a correctore.

V. 903. ὁ δὲ μή σε] Sic C. ὁ μή σε B.

V. 906. ἐπίσημα [C]. ἐπισήματα B.

non probat illud tuum in-
 stitutum, eum sane teme-
 ritatis ac paene furoris
 coarguunt res hoc ipso
 tempore gestae. Nam il-
 lustre profecto exemplum
 statuit deus, improbo-
 rum fastum nunquam non
 coercens. Initio huius stro-
 phae qualis esset structurae ra-
 tio, bene perspexit A. Mat-
 thiae. Nam illa, τιμᾶν θεούς,
 si quaeras quo referenda sint,
 nihil est sane quo propius revo-
 centur quam ad pronomen τόδε.
 Cf. huius fabulae v. 352. An-
 drom. 370. Sed horum verbo-
 rum vis etiam longius patet:
 sic enim mihi persuasi, nisi in-
 terposita esset alia sententia,
 poetam ad alia, quae ordiuntur
 hanc stropham, ἔχεις ὀδὸν τιν',
 ᾧ πόλις, δίκαιον, adiecturum
 fuisse tale quid, τιμᾶσα θε-
 ούς'. Δίκαιος feminino genere
 dixit Euripides etiam in Iph.
 T. v. 1202. δίκαιος ἡνὸσέβειαι καὶ
 προμηθεῖαι, recteque iudicat
 Elmsleius id neutro loco sol-
 licitandum esse: decaetne etiam
 ex coniectura inferri, quod fecit
 Seidlerus in Troad. v.

972 (962), difficilius dictu est.
 Sed est illa de adiectivis, quae
 duorum generum communia sunt,
 quaestio nondum sic a quoquam
 explicata et ad certos fines re-
 vocata, ut ancipitia discernere
 liceat. Rarum in hoc genere
 πολιός est in Androm. v. 348,
 aliaque commemoravit nonnulla
 Monkius ad Hipp. 437. — V.
 903. ὁ δὲ μή σε φάσκων,
 scil. ἔχειν ὀδὸν δίκαιον, τιμᾶ-
 σαν θεούς. Reprehendit chorus
 deorum contemptores: deos au-
 tem ut esse credant, maxime
 adducuntur qui superbos hostes
 poena affectos vident. cf. Aesch.
 Agam. 1567 seqq. Ceterum θε-
 ούς, itemque v. 907 θεός mo-
 nosyllaba sunt. — V. 904. ἐγ-
 γὺς μανιῶν ἐλαύνει. cf.
 Plat. Gorg. p. 486. Α. τοὺς
 πόθῳ αἰὲ φιλοσοφίας ἐλαύνον-
 τας. Anthol. Pal. VII. 377.
 ἤλασε καὶ μανίας ἐπὶ δὴ τόσον.
 Philostratus Vit. Soph. I. p.
 518. ὁ δὲ οὕτω τι μεγαλοφωνίας
 ἐπὶ μείζον ἤλασεν. Alia non-
 nulla Matth. Gr. § 340. — V.
 908. παραιρῶν φρονήματος,
 i. e. κολούων τὸ φρόνημα. Ge-
 netivi rationem disces ex A.

τῶν ἀδίκων παραιρῶν
φρονήματος αἰί.

(σιγ β.)

"Ἔστιν ἐν οὐρανῷ βεβακῶς 910

τεὸς γόνος, ὦ γεραία,
φεύγει λόγον, ὡς τὸν "Αἶδα
δόμον κατέβα πυρὸς

δεινᾶ φλογὶ σῶμα δαισθεῖς,

"Ἦβας τ' ἐρατὸν χρῶτ- 915

ζει λέχος χρυσέαν κατ' αὐλάν.

ὦ Ὑμέναιε, δισσοῦς

παῖδας Διὸς ἠξίωσας

V. 909. αἰί B. αἰί C. secundum apogr. Paris.

V. 911. τεὸς γόνος] Sic ex Furiae collatione potest videri habere C., sed quum in altero apogr. Paris. sit θεὸς γόνος, in

altero θεὸς γόνος (correctiōne a secunda manu facta), recte suspicatur Kirchhoffius in C. esse idem quod in B. θεὸς γόνος. Ipse coniicit scribendum esse θεος οὐδὲ γόνος.

V. 912. φεύγει libri, φεύγω Elmsleius, quod Kirchhoffius et Nauckius probaverunt, haud scio an recte, quau-

Matthiae Gr. §. 323. G. Bernhardy Synt. p. 145. Noster Iphig. A. 1609. λύπης δ' ἀφαιρεῖ καὶ πόσει πάρες χόλον, quae reprehendi non debuerant. Archel. fr. XXIII. [n. 260. p. 345. ed. Nauck.] Τῷ γὰρ βιαίῳ κἀγρίῳ τὸ μαλθακὸν Ἐς ταῦτόν ἐλθὼν τοῦ λαν παρίλλειο. Aristides vol. II. p. 346. Dind. ἀφαιρεῖν γὰρ τοῖς χρηστοῖς τῶν συμφορῶν εἰκὸς ἦν. p. 347. τῆς ὑπαρχούσης ἐκείνοις δόξης ἀφελεῖν. PFLUGK.

V. 910—918 Novissima Herculis enarravit Apollodorus II. 7, 7. p. 250. Sed imprimis meminisse decet Homeri Odys. λ, 601: Τὸν δὲ μετ' εἰς ἐνόησα βίην Ἡρακλεῖην, Εἰδῶλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν Τέρπεται ἐν Θαλλῆς καὶ ἔχει καλλίφυρον Ἥβην, Παῖδα Διὸς μεγάλιοιο καὶ Ἥρης χρυσοπέδιλον.

Iuvabit et Tiresiae nobile vaticinium contulisse apud Pind. Nem. I sub fin. Verbis pleraque perspicuis exsequutus est poeta: sed paullum morantur ista v. 912. φεύγει λόγον, ὡς — κατέβα: de quibus A. Matthiae: 'Mihi verba ὡς τὸν Ἄδα δ. κ. subiecti quod vocant vicem sustinere videntur pro, τὸ αὐτὸν καταβῆναι λόγον φεύγει, i. e. λόγον οὐκ ἔχει.' Neque tamen inepte atque haud scio an melius Brodaeus interpretatur: procul abest (Hercules) ab eo qui de ipso vulgatur sermone. — Vs. 915. verbi χρῶτζειν usum perelegantem bene illustraverunt interpretes ex Theocriti Idyll. X. 18. Μάντις τοι τὰν νύκτα χρῶτζεται ἃ καλαμαῖα, ubi Schol. γράφεται καὶ χρῶτζειται, ἀντὶ τοῦ συγχρωτισθήσεται καὶ συγκοιμηθήσεται. Idem vocabulum

(ἀνι. β'.)

Συμφέρεται τὰ πολλὰ πολλοῖς
καὶ γὰρ πατρὶ τῶνδ' Ἀθάναν
λέγουσ' ἐπίκουρον εἶναι,
καὶ τοῦςδε θεᾶς πόλις
καὶ λαὸς ἔσωσε κείνας,
ἔσχεν δ' ὕβριν ἀνδρός, ᾧ
θυμὸς ἦν πρὸ δίκας βίαιος.
μήποτ' ἐμοὶ φρόνημα
ψυχὰ τ' ἀκόρεστος εἴη.

920

925

ΑΓΓΕΛΟΣ.

δέσποιν', ὄρᾳς μὲν, ἀλλ' ὅμως εἰρήσεται.

quam Pflugkius vulgatam tuetur, cuius vide adn. exeget.

V. 914. δεινὰ B. δαιμόθεις Aldus et, ut ex apogr. Paris. Kirchhoffius suspicatur, BC. V. Buttmanni Gr. Gr. ampl. vol. II. p. 100. adn.

V. 915. ἔραστον BC. ἐρατὸν apogr. Paris. alt. χρόλους B. χρόζω [C]. Kirchhoffius suspicatur scribendum esse χρόζων.

V. 923. ἔσωσε κείνας [B]C, sec. Victor. et apogr. Paris. alt. ἔσωσ' κείνας ex apogr. Par. altero Aldus.

V. 924. ὕβριν Heathius. ὕβρεις libri.

V. 925. βίαιος Musgravius. βιαίως libri.

est χρόζω Phoen. 1619. Med. 497. Χρυσία αὐτὰ Iovis est, de qua iuvat apponere suavissimum locum Homeri Od. δ, 71. Telemachi verba sunt, splendor Menelai aedes admirantis: Φράζω, Νεστοριδῆ, τῷ ἐμῷ κχαρισμένε θυμῷ, Χαλκοῦ τε σιερροπῆν καδ δώματα ἠχῆεντα, Χρυσοῦ τ' ἠλέκτρον τε καὶ ἀργύρου ἠδ' ἐλέφαντος. Ζηνός που τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἐνδοθεν αὐλή. Scripsit nonnulla quae huc faciant Valckenarius ad illa de Hippol. v. 67. ἄ μέγαν κατ' οὐρανὸν γαίης εὐπατέριαν αὐλάν, Ζανὸς πολύχρυσον οἶκον. Ceterum χρυσίαν antepaenultimam corripit h. l. cf. Erfurdt. ad Soph. Ant. 103. Herm. Elem. D. M. p. 44. — V. 918. ἠξίωσας, debitis honoribus auxisti, vid. ad Hecub. 319. PFLUGK.

V. 919. συμφέρεται — πολ-

λοῖς] i. q. πολλοὶ τὰ πολλὰ συμφέρονται. Sic fere Herodotus VI. 59: συμφέρονται δὲ ἄλλο τόδε (οἱ Λυκεδαιμόνιοι) τοῖσι Πέρσῃσι. Interpreteris igitur: multi plurimarum rerum magnam similitudinem et quasi consensum habent. Cogites velim illam, de qua saepe Pindarus, συγγενῆ τύχην. De Minerva, Herculis laborum adiutrice, satis est laudasse Homerum Il. θ, 362. Od. λ, 626. — θεᾶς πόλις, vid. ad v. 771: λαὸς κείνας, ut Iph. T. 960: Παλλάδος λεών. PFLUGK.

V. 924. ἔσχεν] retinuit, coercuit. Phoen. 1164: Ἀλλ' ἔσχε μαργῶντ' αὐτὸν ἐναλλίου θεοῦ Περικλύμενος παῖς. — ᾧ θυμὸς ἦν κτέ., i. e. ὃς πλεονέκμε τῷ θυμῷ ἢ τῇ δίκῃ. PFLUGK.

Εὐρουσθέα σοι τόνδ' ἄγοντες ἤκομεν,
 ἄελπτον ὄψιν τῶδέ τ' οὐχ ἤσσον τυχεῖν· 930
 οὐ γάρ ποτ' ἠύχει χειρὰς ἴξεσθαι σέθεν,
 ὅτ' ἐκ Μυκηνῶν πολυπόνοις σὺν ἀσπίσιν
 ἔστειχε μείζω τῆς δίκης φρονῶν πολύ,
 πέσων Ἀθήνας. ἀλλὰ τὴν ἐναντίαν 935
 δαίμων ἐθήκε καὶ μετέστησεν τύχην.
 Ὕλλος μὲν οὖν ὃ τ' ἐσθλὸς Ἴόλεως βρόετας
 Λιὸς τροπαίου καλλίνικον ἴστασαν·
 ἐμοὶ δὲ πρὸς σὲ τόνδ' ἐπιστέλλουσ' ἄγειν,
 τέρψαι θέλοντες σὴν φρέν'. ἐκ γὰρ εὐτυχοῦς
 ἠδιστον ἐχθρὸν ἄνδρα δυστυχοῦνθ' ὄραν. 940

V. 930. τῶδέ τ' [C]. τῶνδ' τ' [C], id ortum est e scriptura τῶνδ' τ'. Illud primus restituit Canterus.

V. 932. πολυπόνοις Elmsleius. πολυπόνων libri.

V. 933. τῆς δίκης, ut δικ in rasura a correctore sit, B. τῆς δίκης C. τῆς τύχης ex apogr. Par. altero Aldus.

V. 934. πέσων B. a pr. manu.

V. 929. Εὐρουσθέα σοι τόνδ' ἀγοντες ἤκομεν] Dubitare vix possum quin hunc ipsum locum Aristophanes respexerit in Acharn. 91., quum legatum Pseudartabam adducentem ita loquentem fecit: καὶ νῦν ἀγοντες ἤκομεν Ψευδαρθάβαν, τὸν βασιλέως ὀφθαλμόν, praesertim quum tempus, quo haec fabula primum acta esse videatur, congruat, qua de re dixi ad proemium p. 23. adn. R. K.

V. 930. «Οὐχ ἤσσον [ἄελπτον] τυχεῖν. Quasi praecedat ἄελπτον ἰδεῖν συμφορὰν. Τύχην praeter necessitatem H. Stephanus.» Elmsleius. Praeclare perspexit constructionem verborum. Noster Herc. Fur. v. 323: ὡς μὴ τέκν' εἰς ἰδωμεν, ἀνόσιον θέαν, Ψυχοδόξα γούντα. Or. 1103. Pors.: Ἐλένην κιάνωμεν, Μενέλεω λύπην πικράν, ubi miror doctissimum G. H. Schaeferum: neque enim mihi persuadet Ἐλένην dici λύπην πικράν.

Et idem egregie explanaverat eiusdem tabulae v. 1494: ὁ δὲ λισσόμενος, θανάτου προβολάν. PFLUGK.

V. 931. χειρὰς ἴξεσθαι σέθεν] i. e. ὑποχειρίως σου γενήσεσθαι. Xenoph. Anab. I. 2, 26: ὁ δὲ οὔτε πρότερον οὐδὲν πω κρείττονι ἑαυτοῦ εἰς χειρὰς ἐλθεῖν ἔφη, οὔτε τότε Κύρω λέγαι ἤθελε. PFLUGK.

V. 932. πολυπόνοις σὺν ἀσπίσιν] Sic edidi Elmsleium sequutus: facile enim adiectivum πολυπόνοις ad antecedens Μυκηνῶν adsumi potuit et scribi πολυπόνων. Quod autem G. Hermannus scribi voluit πολυπόνῳ σὺν ἀσπίδι, quod negaret recte dici pluralem numerum, si nihil aliud nisi exercitus per haec arma significaretur, quo de genere Elmsleius attulit huius tabulae v. 276: πολλὴν Ἀρεος Ἀργείων λαβῶν πάγκαλον αἰχμήν. et infra v. 1035: σὺν πολλῇ χειρὶ. tum

ΑΛΚΜΗΝΗ.

ὦ μῖσος, ἦκεις; εἶλέ σ' ἡ Δίκη χρόνον;
 πρῶτον μὲν οὖν μοι δεῦρ' ἐπίστρεψον κάρα,
 καὶ τλῆθι τοὺς σοὺς προσβλέπειν ἐναντίον
 ἐχθρούς· κρατεῖ γὰρ νῦν γε κού κρατεῖς ἐτι.
 ἐκεῖνος εἶ σύ· βούλομαι γὰρ εἰδέναι. 945
 ὅς πολλὰ μὲν τὸν ὄνθ' ὅπου 'στί νῦν ἐμὸν
 παῖδ' ἠξίωσας, ὦ πανοῦργ', ἐφρυβρίσαι;
 τί γὰρ σὺ κεῖνον οὐκ ἔτλης καθυβρίσαι;
 ὅς καὶ παρ' Ἀιδην ζῶντά νιν κατήγαγες,
 ὕδρας λέοντάς τ' ἐξαπολλύναι λέγων 950
 ἔπεμπες; ἄλλα δ' οἷ' ἐμηχανῶ κακὰ

V. 935. τύχην [B]C. τύχας Aldus.

V. 937. ἔστασαν Elmsleius. ἔστασαν libri.

V. 943. προσβλέπειν B. ἐναντίον Elmsleius. ἐναντίους libri.

V. 948. καθυβρίσαι libri. ἐφρυβρίσαι falso e versu superiore

Aldus.

V. 949. ἄδη libri. Emendate Aldus scripsit Ἀιδην.

Phoen. 77: πολλὴν ἀθροῦς ἀσπίδ' Ἀργείων ἄγει. et Aeschylī Pers. 320: Ἀμφιστρεφές τε πολύπονον δόρυ ἰωμῶν, eo mihi minime hoc effici videtur, ut hoc loco dici non potuerit πολυπόνοις σὺν ἀσπίδι. Revera enim cum his armis advenit Eurystheus eo, quod adduxit μνηστὴρ ἀσπιστῆρας, id quod v. 277. aperte Copreus dicit. Ac si quis etiam nunc de numero plurali dubitet, is conferat Sophoclis Antigonaē v. 111 sqq., ubi de Polynice dicitur: αἰετὸς ἐς γὰρ ὡς ὑπερέπτα, λευκῆς χιόρος πτέρυγι στεγανός, πολλῶν μεθ' ὀπλων ξύν θ' ἐπποκόμοις κορυθεοσιν. et rideat interpretum interdum ineptias. De ipso adiectivo πολύπονος praeter Aeschyleum illud πολύπονον δόρυ recte confert Elmsleius Iphig. Aul. 771. πάγκαλος Ἄρης — Ἐλέαν ἐκ Πριάμου κομίσαι θέλων εἰς γὰρ Ἑλλάδα δορυπόνοις ἀσπίδι καὶ λόγχαις Ἀχαιῶν, qui locus egregie hunc nostrum tutatur. R. K.

V. 933. μεῖζω τῆς δίκης φρονῶν πολὺ] In his τῆς δίκης propter versum 925. ὦ θυμὸς ἦν πρὸ δίκης βλαῖος unice verum esse videtur. conf. etiam v. 941. Quod autem Fr. Jacobsius in Animadv. p. 127. olim scribi voluit πόλις pro πολὺ, non erat cum laude commemorandum. πολὺ enim suam vim habet propter antecedens πολυπόνοις. R. K.

V. 937. ἔστασαν] statuebant, scil. quum nos ad te digrediebamur. PFLUGK.

V. 946. τὸν ὄνθ' ὅπου 'στί νῦν] Oratio est caventis ne quid mali omnis temere effundat. Quare mortuus sit Hercules necne, incertum relinquit. Sic in Alceste v. 1095. de uxore sua Admetus: Κεῖνην ὅπου πέρ ἐστι τιμᾶσθαι χρεῶν. Non ignorat ille quidem mortuam esse, sed id verbis premere satius ducit. PFLUGK.

σιγῶ· μακρὸς γὰρ μῦθος ἂν γένοιτό μοι.
 ζοῦκ ἤρκεσέν σοι ταῦτα τολμῆσαι μόνον,
 ἀλλ' ἐξ ἀπάσης καμὲ καὶ τέχν' Ἑλλάδος
 ἤλαννες ἰκέτας δαιμόνων καίθημένους, 955
 τοὺς μὲν γέροντας, τοὺς δὲ νηπίους ἔτι.
 ἀλλ' εὖρες ἄνδρας καὶ πόλισμ' ἐλεύθερον,
 οἳ σ' οὐκ ἔδεισαν. δεῖ σε καταθανεῖν κακῶς.
 καὶ κερδανεῖς ἅπαντα· χρῆν γὰρ οὐχ ἅπαξ
 θνήσκειν σὲ πολλὰ πῆματ' ἐξειργασμένον. 960

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὐκ ἔστ' ἀνυστὸν τόνδε σοι κατακτανεῖν.

ΑΛΚΜΗΝΗ.

ἄλλως ἄρ' αὐτὸν αἰχμάλωτον εἴλομεν.
 εἴργει δὲ δὴ τίς τόνδε μὴ θανεῖν νόμος;

V. 959. χρῆν γὰρ Reiskius. χρῆ γὰρ libri.

V. 961. 64. 66. 68. 70. 72. 74. choro, vv. 962. 63. 65. 67.
 69. 71. nuntio tribuunt libri. Correxerit Barnesius et Tyr-
 whitus.

V. 963. εἴργει B.

V. 965. τοῖσιδ' B.

V. 966. ζῶν θέλωσιν a pr. manu B. propter continuam scri-
 ptionem.

V. 959. Med. 454. πᾶν κέρ-
 δος ἤγοῦ, ζημιουμένη φυγῆ.
 PFLUGK. Addit Elmsleius So-
 phoclis Antig. 461: εἰ δὲ τοῦ
 χρόνον πρόσθεν θανοῦμαι, κέρ-
 δος αὐτ' ἐγὼ λέγω. R. K.

V. 962. ἄλλως ἄρ' αὐτὸν
 αἰχμάλωτον εἴλομεν] Post
 haec verba suspicatur Kirch-
 hoffius nuntii verba versu uno
 comprehensa excidisse, Nauc-
 kius existimat ante v. 961. ver-
 sum unum, qui nuntii esset, ex-
 cidisse, ut στιχομυθίας ratio
 constet. Et profecto hic aliquid
 turbatum esse videtur. Non ab-
 surdum esset, si poneretur ver-
 sus 970. τότε ἠδικήθη πρώτον
 οὐ θανῶν ὅδε post v. 962., ut
 esset nuntii. Sed quis in eius
 modi locis nulla librorum au-
 ctoritate adiutus aliquid prae-
 stare audeat? R. K.

V. 965. οNoster Bacch. 820:
 Τί δὴ τόδ'; εἰς γυναῖκας ἐξ ἄν-
 δρῶν τελεῶ; Ion. 275: Τί δὴ τόδ';
 ἄρ' ἀληθὲς ἢ μαίτην λέγεις; (vul-
 go λόγος). Elmsleius. Proba ad-
 notatio: nisi quod in Ionis versu
 tenendum λόγος. PFLUGK.

V. 966. οὐχ ὄντιν' ἄν γε]
 Γε particulae eadem hoc loco
 vis et ratio est atque in Hecub.
 399: οὐκ, ἦν γε πείθη τοῖσι σοι
 σοφωτέροις, ubi vid. adnot. Ari-
 stoph. Eccles. 695: οὐκ, ἦν
 οἴκοι γε καθεύδης. Demosth.
 c. Theocrin. p. 1340: οὐκ, ἂν
 γε σωφρονῆς. Ad rem cf. Thu-
 cyd. III. 58: ὥστε καὶ τῶν σω-
 μάτων ἄδειαν ποιοῦντες ὅσα ἂν
 δικάζοιτε καὶ προνοοῦντες, οὐ
 ἐκόντας τε ἐλάβετε καὶ χεῖρας
 προῖσχομένους, ὁ δὲ νόμος τοῖς
 Ἕλλησι μὴ κτείνειν τοῦτους.
 PFLUGK. Vide quae ego de

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τοῖς τῆσδε χώρας προστάταισιν οὐ δοκεῖ.

ΑΛΚΜΗΝΗ.

τί δὴ τόδ'; ἐχθροὺς τοισίδ' οὐ καλὸν κτανεῖν; 965

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὐχ ὄντιν' ἄν γε ζῶνθ' ἔλωσιν ἐν μάχῃ.

ΑΛΚΜΗΝΗ.

καὶ ταῦτα δόξανθ' Ὕλλος ἐξηνέσχετο;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

χρῆν δ' αὐτόν, οἶμαι, τῆδ' ἀπιστῆσαι χθονί.

ΑΛΚΜΗΝΗ.

χρῆν τόνδε μὴ ζῆν μηδὲ φῶς ὄραν ἔτι.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τότ' ἠδικήθη πρῶτον οὐ θανῶν ὄδε.

970

V. 967. δόξαντ' a pr. manu B.

V. 969. χρῆν γ' αὐτόν Kirchhoffius.

V. 969. ζεῖν a pr. manu B. μηδ' ὄραν φάος ἔτι libri. μηδὲ φῶς ὄραν ἔτι Musgravius. μηδ' ὄραν φάος τότε Barnesius. μηδ' ἔτι' εἰσορᾶν φάος Erfurdcius, id quod probavit Pflugk-kius ad Alcest. 17. p. 30. ed. sec.

ea re dixi ad Devarium vol. II. p. 305 sqq. R. K.

V. 967. Vid. ad Med. 74. p. 21. ed. sec.

V. 968. Quasi vero, inquit, fas illi fuerit huius civitatis decretis male oboedire. Bekk. Anecd. Vol. I. p. 424, 32: ἀπιστεῖν: τὸ ἀπειθεῖν, λέγουσι δὲ καὶ ἀπιστίαν τὴν ἀπειθειαν. Hac significatione erant qui ἀπειστεῖν scribendum putarent; sine causa. Cf. v. 1024. Iph. A. 634. Suppl. 389. Soph. Antig. 219. 656. Plato Legg. XII. p. 941. C. Vide Hutchinson. ad Xenoph. Cyrop. II. 1, 24. p. 111 ed. Poppo. PFLUGK.

V. 969. Praeivit Homerus Od. δ, 539: οὐδέ νύ μοι κῆρ Ἕθελ' ἔτι ζῶειν καὶ ὄραν φάος ἠέλλοιο. PFLUGK.

V. 970. Sententiam unus, quod Eurip. Vol. I. Sect. IV.

sciam, Guil. Dindorfius recte explicavit ad Aristoph. Av. 1213. Hoc enim dicit: merito tu quidem fortasse reprehendis Iolaum, quod pepercit Eurystheo: sed de hoc si secus factum est quam oportebat, est haec illius temporis in hunc quasi iniuria, quum primum non est occisus. Τότε similiter ad participium relatum apud Aesch. Agam. 772: οὐ δέ μοι τότε μὲν στέλλων στρατιὰν—κάρτ' ἀπομούσως ἦσθα γεγραμμένος. Choeph. 962: σεμνοὶ μὲν ἦσαν ἐν θρόνοισι τόθ' ἤμενοι. Antipater Sidonius Anal. Br. II. p. 7: ἐσβέσθη δὲ Οὐδὲ τότ' ἐν πολλῶν τικτόμενος πελάγει. Vergil. Aen. X. 532. Belli commercia Turnus Sustulit ista prior iam tum Pallante perempto. PFLUGK.

ΑΛΚΜΗΝΗ.

οὐκουν ἔτ' ἔστιν ἐν καλῷ δοῦναι δίκην;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὐκ ἔστι τοῦτον ὅστις ἂν κατακτάνοι.

ΑΛΚΜΗΝΗ.

ἔγωγε· καίτοι φημί κάμ' εἶναι τινα.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

πολλὴν ἄρ' ἔξεις μέμψιν, εἰ δράσεις τόδε.

ΑΛΚΜΗΝΗ.

φιλῷ πόλιν τήνδ'· οὐδὲν ἀντιλεκτέον. 975

τοῦτον δ', ἐπεῖπερ χεῖρας ἤλθεν εἰς ἐμάς,

οὐκ ἔστι θνητῶν ὅστις ἐξαιρήσεται.

πρὸς ταῦτα τὴν θρασεῖαν ὅστις ἂν θέλῃ

καὶ τὴν φρονοῦσαν μεῖζον ἢ γυναῖκα χρῆ

λέξει· τὸ δ' ἔργον τοῦτ' ἐμοὶ πεπράξεται. 980

V. 971. οὐκουν Kirchhoffius, Nauckius. οὐκοῦν vulgo.

V. 973. καίτοι φημί κάμ' εἶναι τινα [B]. καὶ τί φημί κἄν μὴ
εἶναι τινα C. Correxerit Tyrwhittus.

V. 978. θέλῃ [B]C. θέλοι Aldus.

V. 981. σὺγνωστὸν a pr. m. B. ἔχει BC. secundum apogr.
Pariss. ἔχειν vulgo, ut post τόνδε interpunctio nulla sit.

V. 983. θωπεύσωτα B. θωπεύσαντα C. θωπεύσαντα Aldus.

V. 971. ἐν καλῷ] Soph. El. 384: νῦν γὰρ ἐν καλῷ φρο-
νεῖν. Noster Hel. 1247: ἐν εὐ-
μαρεῖ γούν σὴν κασιγνήτην θα-
νεῖν. 1297: ἐν εὐσεβεῖ γούν νό-
μιμα μὴ κλέπτειν νεκρῶν. Cf.
Valck. ad Phoen. 1282. Ce-
terum malim haec interrogative
accipi. PFLUGK.

V. 973. κάμ' εἶναι τινα]
Ion. 596: ζητῶ τις εἶναι. Plato
Legg. IV. p. 716. B: καὶ πολ-
λοῖς τιῶν ἔδοξεν εἶναι τις. Gorg.
p. 472. A. Epicteti Man. c.
13: μηδὲν βούλον δοκεῖν ἐπι-
στασθαι, κἄν δόξης τιῶν εἶναι

τις, ἀπλάττει σεαντιῶ. Plutarch.
Galb. 13. extr. Sic etiam τὸ,
ut apud Plat. Euthyd. p. 303.
C: τῶν σεμνῶν δὴ καὶ δοκούν-
των τι εἶναι. Vid. Wyttен-
bach. ad Plutarch. Vol. VI. p.
249. PFLUGK.

V. 978. τὴν θρασεῖαν]
Eundem articuli usum videas in-
fra v. 1014. Iph. A. 1354: οἱ
με τὸν γάμων ἀπεκάλον ἦσαν—.
Xenoph. Anab. VI. 4, 7: οἱ
δὲ ἄλλοι οἱ παρόντες τῶν στρα-
τιωτῶν ἐπιχειροῦσι βάλλειν τὸν
Λέξιππον, ἀνακαλοῦντες τὸν προ-
δότην, ubi scribendum videtur

ΧΟΡΟΣ.

δεινόν τι καὶ συγγνωστόν, ὧ γύναι, σ' ἔχει
νεῖκος πρὸς ἄνδρα τόνδε, γιγνώσκω καλῶς.

ΕΥΡΥΣΘΕΥΣ.

γύναι, σάφ' ἴσθι μὴ με θωπεύσοντά σε,
μηδ' ἄλλο μηδὲν τῆς ἐμῆς ψυχῆς πέρι
λέξουθ', ὅθεν χρὴ δειλίαν ὀφλεῖν τινα. 985
ἐγὼ δὲ νεῖκος οὐχ ἐκὼν τόδ' ἠράμην·
ἤδη γε σοὶ μὲν αὐτανέμιος γεγώς,
τῷ σῷ δὲ παιδὶ συγγενῆς Ἡρακλέει.
ἀλλ' εἴτ' ἐχρηζον εἴτε μὴ· θεὸς γὰρ ἦν·
Ἡρα με κάμνειν τήνδ' ἔθηκε τὴν νόσον. 990
ἐπεὶ δ' ἐκείνῳ δυσμένειαν ἠράμην
κάγνων ἀγῶνα τόνδ' ἀγωνιούμενος,
πολλῶν σοφιστῆς πημάτων ἐγιγνόμην,
καὶ πόλλ' ἔτικτον νυκτὶ συνθασκῶν ἀεί,
ὅπως διώσας καὶ κατακτείνας ἐμοὺς 995
ἐχθροὺς τὸ λοιπὸν μὴ συνοικοίην φόβῳ,

V. 985. λέξουθ' [C]. λέγοντ' B. ὀφλεῖν [B] Elmsleius.
ὀφλειν C.

V. 987. ἤδη γε G. H. Schaeferus et, ut videtur, BC.
ἤδη γε Aldus. Kirchhoffius mavult εἰδῶς γε.

V. 988. Ἡρακλέει Elmsleius. ἠρακλέει libri.

V. 994. συνθασκῶν [B] C. secundum Victor. et apogr. Paris. al-
terum, συνθασκῶν ex altero Aldus.

V. 995. διώσας [B] C. δηώσας ex apogr. Paris. altero Aldus.

ἀποκαλοῦντες, coll. Plutarch.
Agesil. 39: καὶ προδοῖτης ἀπεκα-
λεῖτο τοῦ βασιλέως. PFLUGK.

V. 981 seq. Tanta irae im-
potentia exarserat Alcmena, ut
facile posset in reprehensionem
incurrere. Sed chorus, benevo-
lentia in illam ductus, quasi ex-
cusans illum furorem loquitur.
Graviter, inquit, meritoque (nul-
lo non iustum esse dolorem
tuum fatente) irasci te Eurystheo
video. PFLUGK.

V. 994. Proverbium est, ἐν
νυκτὶ βουλή, de quo egit Blo mi-

field. gloss. ad Aesch. Prom.
676. Addere licet Eustath.
ad Od. γ. p. 1461. τ. p. 1852.
Inprimis memorabilis locus Plu-
tarchi Themist. 26: εἶτα μετὰ
τὸ δεῖπνον ἐκ θυσίας τινὸς Ὀλ-
βιος, ὁ τῶν τέκνων τοῦ Νικογέ-
ρους παιδαγωγός, ἐκφρων γενό-
μενος καὶ θεοφόρητος, ἀνεφώ-
νησε μέτρον ταυτί· Νυκτὶ φω-
νήν, νυκτὶ βουλήν, νυκτὶ
τὴν νύκην δίδου. Philostr.
V. A. III. 26. p. 117: ὦν γὰρ
ἔνεκεν ἦκει, νύκτωρ διαλεγόμε-
θα, ἐπειδὴ βελτίων ὁ καιρὸς
πρὸς βουλήν. PFLUGK.

εἰδῶς μὲν οὐκ ἀριθμὸν, ἀλλ' ἐτητύμῳ
 ἄνδρ' ὄντα τὸν σὸν παῖδα· καὶ γὰρ ἐχθρὸς ὢν
 ἀκούσεται τὰ γ' ἐσθλὰ χρηστὸς ὢν ἀνὴρ.
 κείνου δ' ἀπαλλαχθέντος οὐκ ἐχρῆν μ' ἄρα 1000
 μισούμενον πρὸς τῶνδε καὶ ξυνειδότα
 ἐχθραν πατρώαν πάντα κινῆσαι πέτρον,
 κτείνοντα κακβάλλοντα καὶ τεχνώμενον;
 τοιαῦτα δρῶντι τὰ μ' ἐγίγνετ' ἀσφαλῆ.
 οὔκουν σύ γ' ἂν λαβοῦσα τὰς ἐμὰς τύχας 1005
 ἐχθροῦ λέοντος δυσμενῆ βλαστήματα
 ἤλαυνες ἂν κακοῖσιν, ἀλλὰ σωφρόνως
 εἶσας οἰκεῖν Ἄργος; οὔτιν' ἂν πίθοις.
 νῦν οὖν ἐπειδὴ μ' οὐ διώλεσαν τότε
 πρόθυμον ὄντα, τοῖσιν Ἑλλήνων νόμοις 1010
 οὐχ ἄγνός εἰμι τῷ κτανόντι κατθανών·
 πόλις τ' ἀφῆκε σωφρονουῦσα τὸν θεὸν
 μεῖζον τίουσα τῆς ἐμῆς ἐχθρας πολύ.
 ἄ γ' εἶπας ἀντήκουσας· ἐντεῦθεν δὲ χρῆ

V. 999. ἀκούσεται τὰ γ' Canterus. ἀκούσεται γ' libri.

V. 1002. hic desinit B., quod duo folia excisa sunt.

V. 1004. τὰ μὰ γίγνετ' C. secundum apogr. Par. Correxit Musgravius.

V. 1005. οὔκουν σύ γ' ἀναλαβοῦσα C. Correxit Reiskius.

V. 1006. δυσμενῆ C. Correxit H. Stephanus.

V. 1014. ἄ γ' εἶπας G. Hermannus. πρὸς ἄ γ' εἶπας C.

V. 997. οὐκ ἀριθμὸν] i. e. non qui numerum tantummodo auget, ad rem nihil. Sic Troad. 476. οὐκ ἀριθμὸν ἄλλως, ἀλλ' ὑπερτάτους Φρυγῶν. Vocis usum declaravit A. Boeckhius de Trag. Gr. p. 93 seq. PFLUGK. Adde Horatii epist. I. 2, 27. nos numerus sumus et fruges consumere nati. et conferas quae I. C. Orellius ad eum locum adnotavit p. 398 sq. ed. tert. nostri quoque loci non immemor. R. K.

V. 1002. πάντα κινῆσαι πέτρον] Proverbium, cuius meminit, observante Elm sleio, Hesych. T. II. p. 854. Ze-

nob. V. 63. Cf. Phot. Porsoni p. 378. sub πάντα λίθον κινεῖν. Similis proyerbia significationis commemoravi ad Med. 278. [p. 40. ed. sec.] PFLUGK.

V. 1006. ἐχθροῦ λέοντος δυσμενῆ βλαστήματα] Hunc ipsum locum aut certe Euripideum dicendi morem potest videri taxasse Aristophanes, quod in Vesp. 1160. dixit: ἐχθρῶν παρ' ἀνδρῶν δυσμενῆ καιτύματα, quem locum attulit Kirchhoffius. R. K.

V. 1007. ἤλαυνες] Vid. ad Androm. 31. PFLUGK.

V. 1009. τότε] tum, in

τὸν προστρόπαιον τὸν τε γενναῖον καλεῖν. 1015
οὕτω γε μέντοι τὰ μ' ἔχει· θανεῖν μὲν οὐ
χρήζω, λιπὼν δ' ἂν οὐδὲν ἀχθοίμην βίον.

ΧΟΡΟΣ.

παραίνεσαι σοι σμικρόν, Αλκμήνη, θέλω,
τὸν ἄνδρ' ἀφείναι τόνδ', ἐπεὶ πόλει δοκεῖ.

ΑΛΚΜΗΝΗ.

τί δ', ἦν θάνη τε καὶ πόλει πιθώμεθα; 1020

ΧΟΡΟΣ.

τὰ λῶστ' ἂν εἶη· πῶς τὰδ' οὖν γενήσεται;

ΑΛΚΜΗΝΗ.

ἐγὼ διδάξω ῥαδίως· κτανούσα γὰρ
τόνδ' εἶτα νεκρὸν τοῖς μετελθούσιν φίλων
δώσω· τὸ γὰρ σῶμ' οὐκ ἀπιστήσω χθονί,
οὗτος δὲ δώσει τὴν δίκην θανῶν ἐμοί. 1025

ΕΥΡΥΣΘΕΥΣ.

κτεῖν', οὐ παραιτοῦμαί σε· τὴν δὲ δὴ πόλιν,
ἐπεὶ μ' ἀφῆκε καὶ κατηδέσθη κτανεῖν,

V. 1016. ἔχει Aldus. ἔχεις C.

V. 1018. hic in C. adscriptum χο. ἢ ἀγγ. secundum Victorium et apogr. Paris. alterum. σμικρὸν C. μικρὸν apogr. Paris. alterum.

V. 1020. ἂν C. ἦν Elmsleius. πειθώμεθα C. πιθώμεθα Elmsleius.

proelio scilicet. Vid. ad Med. 1402. [p. 129. ed. sec.] PFLUGK.

V. 1011. οὐχ ἀγνός εἰμι — κατθανών] Constructionem illustravit Matth. Gr. §. 555. adnot. 2. PFLUGK.

V. 1012. σωφρονοῦσα — τλοῦσα] Haec participia quo pacto consociata sint, patebit comparanti Bacch. 329: τιμῶν τε Βρόμιον σωφρονεῖς. Herodot. VII. 15: ἐγὼ τοπαρηνίκα οὐκ ἰσοφρόνεον εἶπας ἐς σὲ μάταια ἔπεα χρηστῆς εἵνεκα συμβουλῆς. PFLUGK.

Ibid. τῆς ἐμῆς ἔχθρας] inimicitiae adversus me. Sic Helen. 1265: νεῖκος τὸ σόν.

Aristoph. Ran. 109: κατὰ σὴν μίμησιν. Livius XXXV. 18: meis criminibus. Vid. ad Androm. 62. PFLUGK.

V. 1015. τὸν προστρόπαιον] Opposita sunt h. l. inter se προστρόπαιος et γενναῖος. Dixi, ait, quae ad defensionem meam pertinerent: tu vero me vel improbum et nefarium dicas licet, vel fortem et egregium. Aeschylus Eum. 231: δέχου δὲ πρηνεινῶς ἀλάστορα Οὐ προστρόπαιον οὐδ' ἀφοίβαντον χέρα, Ἄλλ' ἀμβλύνῃδη. PFLUGK.

V. 1024. τὸ γὰρ σῶμ' οὐκ ἀπιστήσω χθονί] scil. διδόναι, si A. Matthiae audias.

χρησμῶ παλαιῶ Λοξίου δωρήσομαι,
 ὅς ὠφελήσει μείζον' ἢ δοκεῖν χρόνῳ.
 θανόντα γάρ με θάψειθ' οὐ τὸ μόρσιμον, 1030
 δίας πάροιθε παρθένου Παλληνίδος.
 καὶ σοὶ μὲν εὖνους καὶ πόλει σωτήριος
 μέτοιχος αἰεὶ κείσομαι κατὰ χθονός,
 τοῖς τῶνδε δ' ἐχγόνοισι πολεμιώτατος,
 ὅταν μὴ λῶσι δεῦρο σὺν πολλῇ χειρὶ 1035
 χάριν προδόντες τήνδε· τοιοῦτων ξένων
 προὔσγητε. πῶς οὖν ταῦτ' ἐγὼ πεπυσμένος
 δεῦρ' ἦλθον, ἀλλ' οὐ χρησμὸν ἠδούμην θεοῦ;
 Ἦραν νομίζων θεσφαῶτων κρείσσῳ πολὺ,
 κούκ ἂν προδοῦναί μ'. ἀλλὰ μήτε μοι χοᾶς 1040
 μήθ' αἰμ' ἐάσης εἰς ἐμὸν στάξαι τάφον.
 κακὸν γὰρ αὐτοῖς νόστον ἀντι τῶνδ' ἐγὼ

V. 1026. τήνδε δὲ πόλιν Elmsleius. τήνδε δὲ πόλιν C.

V. 1030. Kirchhoffius proposuit: θανόντα γὰρ εἰ θάψειθ' οὐ τὸ μόρσιμον. θάψαθ' edidit Nauckius.

V. 1032. ὑμῖν μὲν εὖνους scribendum esse existimat Kirchhoffius.

V. 1033. αἰεὶ C. αἰεὶ Aldus.

V. 1038. ἠδούμην Musgravius. ἠρόμην C.

Sed mihi accusativi illius, qui est τὸ σῶμα, eadem ratio ad verbum ἀπιστεῖν esse videtur, quae est in his, v. 492. ταῦτ' οὐκ ἀμνηχανοῦμεν. PFLUGK.

V. 1030. οὐ τὸ μόρσιμον] scil. θάψαι με, vel ταφῆναι. PFLUGK.

V. 1031. δίας πάροιθε παρθένου Παλληνίδος] Hesychius t. II. p. 881: παρθένου Παλληνίδος· ἰέρεια Ἀθηνᾶς· ἔστι γὰρ ἱερὰ Ἀθηνᾶς ἐν Παλληνίδι. R. K.

V. 1039. νομίζων] Sic interrogans se ipse idemque respondens Polynices apud Soph. Oed. Col. 1308: τί δῆτα νῦν ἀφιγμένος κνωῶ; Σοὶ προστροπαλοῦς, ὦ πάτερ, λιτὰς ἔχω. Aldina lectio nullo pacto probari potest: oportebat enim ἐνό-

μίζον vel ἐνόμισα, non νομίζω. PFLUGK.

V. 1040. μήτε μοι χοᾶς] «Supplendum δῶς, σπείρης aut aliquid eiusmodi. Nam χοᾶς ἔαν στάξαι nemo unquam dixit.» Elmsleius. Vide ad γ. 312. PFLUGK.

V. 1050. εἶτα χροὴ κνωῶν] Immerito, ut mihi videtur, culpant poetam Musgravius et Elmsleius, qui nunc canibus obiciendum dixerit quem v. 1030 sepulturae concedentem fecit Alcmenam. At ista humani corporis cura nihil pertinebat ad Alcmenam eiusque ministros; quin etiam decet iratam mulierem, caedisque religione iam liberatam, interfecti inimici cadaver proiici potius iubere quam ullam exsequiarum societatem inire. PFLUGK.

δώσω· διπλοῦν δὲ κέρδος ἔξειτ' ἐξ ἐμοῦ,
 ὑμᾶς τ' ὀνήσω τούσδε τε βλάβῳ θανῶν.

ΑΛΚΜΗΝΗ.

τί δῆτα μέλλειτ', εἰ πόλει σωτηρίαν 1045

κατεργάσασθαι τοῖσι τ' ἐξ ὑμῶν χρεῶν,
 κτείνειν τὸν ἄνδρα τόνδ', ἀκούοντες τάδε;

δείκνυσι γὰρ κέλευθον ἀσφαλεστάτην·

ἐχθρὸς μὲν ἀνὴρ, ὠφελεῖ δὲ κατθανῶν.

κομίζετ' αὐτόν, δμῶες· εἶτα χρῆ κυσὶ 1050

δοῦναι κτανόντας· μὴ γὰρ ἐλπίσης, ὅπως

αὐθις πατρώας ζῶν ἐμ' ἐμβαλεῖς χθονός.

ΧΟΡΟΣ.

ταῦτὰ δοκεῖ μοι. στείχετ', ὀπαδοί·

τὰ γὰρ ἐξ ἡμῶν

καθαρῶς ἔσται βασιλεῦσιν. 1055

V. 1039. νομίζω C. Id fuit νομίζω, id est, νομίζων, ut recte Barnesius restituit. Dein κτείσσω C. μέλλω Musurus de suo.

V. 1041. ἐλάσης] 'Legendum ἐλάσητ'' KIRCHHOFF. σιάξαι τάφον Heathius. σιάξαι τόπον C.

V. 1046. ἐξ ὑμῶν C. ἐξ ἡμῶν Aldus.

V. 1049. ἀνὴρ Elmsleius. ἀνὴρ C.

V. 1053. ταῦτὰ Heathius. ταῦτα C.

V. 1051. μὴ γὰρ ἐλπίσης, ὅπως] Soph. El. 963: καὶ τῶνδε μέντοι μηκέτ' ἐλπίσης ὅπως Τεύξει ποί'. — Sic etiam Herodotus VII, 157. Thucyd. V. 9. et optimus quisque. PFLUGK.

V. 1054. τὰ γὰρ ἐξ ἡμῶν] Pro accusativo habere videtur Barnesius, ut qui interpretetur: quod ad nos attinet. Probarem, si constaret, quod nunc quidem dubito, dici posse

καθαρῶς ἔσται βασιλεῦσιν pro eo quod est καθαροὶ ἔσονται οἱ βασιλεῖς. Talis accusativi usus est in illis, de quibus Porsoni adnotatio est ad Orest. 1338., τὸ ἐπὶ σὲ, τὸ ἐπ' ἐκεῖνον εἶναι. Item apud Thucyd. IV. 23: τὰ περὶ Πύλον ὑπ' ἀμφοτέρων κατὰ κράτος ἐπολεμείτω. coll. IV. 108. Sed rectius omnino pro nominativo accipies τὰ ἐξ ἡμῶν: tum καθαρῶς pro adiectivo positum, ut supra v. 370. PFLUGK.

E m e n d a n d a .

- Prooem. p. 9. v. 28. lege 'repre-'.
p. ig. v. 22. lege 'fabulae' pro 'fadulae'.
Adnot. crit. p. 33. ad v. 46. lege 'BC' pro 'BC'.
p. 35. ad v. 64. lege 'BC' pro 'BC'.
p. 58. ad v. 246. lege 'C' pro 'C'.
p. 63. ad v. 294. lege 'C' pro 'C'.
Adn. exeg. p. 72. v. 3. lege *φρονῶν* pro *φρονῶν*.
Adnot. crit. p. 77. ad v. 456. lege 'B' pro 'B'.
Adn. exeg. p. 90. v. 14. lege 'Lobeckium' pro 'Loqueckium'.
-

ERFORDIAE,
FORMIS DESCRIPSERUNT HENNINGS & HOPF.

